

Giới thiệu Dì Tôi Là Một Teen Girl

Bạn đang đọc truyện Dì Tôi Là Một Teen Girl của tác giả ZiZi.7 trên website đọc truyện online. Mình tên là D (giấu vãn hé :)) sinh năm 94, là boy 100% : P , mình là người sg, vừa mới đầu đh và hiện đang đi học tại 1 trường khá có tiếng ở sg. Mình xin kể chuyện ba mẹ trước vì có ba mẹ mới có chúng ta mà, hi hi. Ba mình 46t (sn 67) và hơn mẹ 2 tuổi. Ba mẹ là người cùng xóm, yêu nhau và kết hôn trong sự ngăn cản của gia đình 2 bên, năm 26t ba lấy mẹ và 1 năm sau là có mình B| - ko ăn cơm trước kêng j đâu nhá. Mẹ mình là 1 ng phụ nữ đẹp, hiền, yêu thương chồng con hơn cả bản thân, sống hiền lành với mọi người, nhưng ông trời lại bất công với mẹ : ' (- mẹ mình bị bệnh tim rất nặng từ khi chập chững biết đi, sống những ngày tháng ít sinh hoạt, vui chơi như những đứa trẻ khác và khi ba mẹ đem lòng yêu thương nhau thì tất nhiên gia đình 2 bên cản trở vì gia đình bên nội có mình ba và rằng mẹ bị như vậy thì sẽ ko bít ngày nào bệnh mẹ trở nặng. Khi mẹ mang thai, ba mình nhất quyết đẻ (sinh) mổ nhưng mẹ khăng khăng không chịu, đến khi lớn mình mới biết mình mang trong mình là tình yêu thương và... 1 nửa mạng sống của mẹ (Chap này mình viết gần 2 ngày trời, vì khi viết mình cứ sứt sùi ^ ^ ^ ^ ^ ^) . Mình sống trong sự đùm bọc và yêu thương của ba mẹ cùng theo đó là tiếng của máy trợ tim trong lồng ngực mẹ, mình và ba chỉ mong mẹ sống thật lâu và hp nhưng ông trời bất công lắm ăh...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mình tên là D (giấu vãn hé :)) sinh năm 94, là boy 100% : P , mình là người sg, vừa mới đầu đh và hiện đang đi học tại 1 trường khá có tiếng ở sg.

Mình xin kể chuyện ba mẹ trước vì có ba mẹ mới có chúng ta mà, hi hi. Ba mình 46t (sn 67) và hơn mẹ 2 tuổi. Ba mẹ là người cùng xóm, yêu nhau và kết hôn trong sự ngăn cản của gia đình 2 bên, năm 26t ba lấy mẹ và 1 năm sau là có mình B| - ko ăn cơm trước kêng j đâu nhá. Mẹ mình là 1 ng phụ nữ đẹp, hiền, yêu thương chồng con hơn cả bản thân, sống hiền lành với mọi người, nhưng ông trời lại bất công với mẹ : ' (- mẹ mình bị bệnh tim rất nặng từ khi chập chững biết đi, sống những ngày tháng ít sinh hoạt, vui chơi như những đứa trẻ khác và khi ba mẹ đem lòng yêu thương nhau thì tất nhiên gia đình 2 bên cản trở vì gia đình bên nội có mình ba và rằng mẹ bị như vậy thì sẽ ko bít ngày nào bệnh mẹ trở nặng. Khi mẹ mang thai, ba mình nhất quyết đẻ (sinh) mổ nhưng mẹ khăng khăng không chịu, đến khi lớn mình mới biết mình mang trong mình là tình yêu thương và... 1 nửa mạng sống của mẹ (Chap này mình viết gần 2 ngày trời, vì khi viết mình cứ sứt sùi ^ ^ ^ ^ ^ ^) . Mình sống trong sự đùm bọc và yêu thương của ba mẹ cùng theo đó là tiếng của máy trợ tim trong lồng ngực mẹ, mình và ba chỉ mong mẹ sống thật lâu và hp nhưng ông trời bất công lắm ăh...

Vào năm mình học lớp 8 thì bệnh tim mẹ trở nặng và đêm đó, mẹ mê man và được chở vào viện trong hoàn cảnh tim đập yếu, loạn nhịp và có cả lúc dừng lại, ba mình sắp xếp mọi công việc (với vốn và sự nương tựa thì ba mình đã xây được vài nhà nghỉ, quán cf và 1 cái ks ở cái đất sg này) ở bên chăm sóc mẹ hơn 2 tuần trời, mình xin ba cho nghỉ học để bên mẹ, ba đồng ý nhưng khi mẹ biết tin mình nghỉ học thì lại khóc nhiều hơn và nói sẽ chết nếu mình nghỉ học : (: (.

Và rồi... cái ngày đó cũng tới, sáng đó chẳng biết diễn tả cái ngày đó sao nữa, trời trút 1 cơn mưa dày và âm ỉ, nặng hạt hình như là dành tặng cho những người đang trong hoàn cảnh như mẹ và ba con mình thì phải, buổi sáng mình đi học chiều ghé qua thăm mẹ thì thấy bác sĩ đang nói j đó với ba thì phải, mình vào với mẹ và lát sau ba cũng vào, bên mẹ tới chiều thì mình phải về nhà để ăn uống và làm bài tập. Đêm hôm đó, mình đang nằm trên giường thì nghe có tiếng đt bàn và đầu dây bên kia là ba mình... mẹ mình mất rồi các thím ăh. Cảm giác như mọi thứ đổ dồn và cuộc sống như ko còn j đáng sống nữa. Mình khóc rất nhiều và hồi hận và suy nghĩ trước h mình cũng làm cho mẹ khóc, mẹ buồn, cảm giác như mình là thằng khốn nạn và đây là cái giá phải trả vậy, ba mình còn khóc nhiều và lớn hơn mình. Trong những ngày làm đám tang mẹ, ba mình như người mất hồn, chẳng ăn uống j và cứ thờ thẩn cho mãi tới hôm sau ngày chôn mẹ vài bữa - - . Nhiều người ra vào nhà mình viếng mẹ, ba mình thì quỳ bất động mắt nhìn vào hư không của mặt đất. Mình thì còn nhỏ nên cũng ko biết phải làm j may mà có cậu em mẹ mình (mẹ mình có 1 anh trai và 1 em trai, cậu 2 thì đã đi định cư ở nước ngoài từ khi mình vừa lọt lòng) , 1 chú bạn nói khổ của ba và 2 cô nào đó (chúng 22,23 nhìn rất trẻ) mình chưa từng gặp nhưng lát nữa 1 trong 2 người đó sẽ là bước ngoặt và gắn bó với cuộc sống của mình từ lúc đó tới tận bây giờ.

Sau ngày chôn cất mẹ, hằng đêm mình bước xuống nhà để đi vệ sinh thì luôn thấy ba ngồi trên cái ghế trong phòng nhìn ra cửa sổ và trong tay luôn cầm bức di ảnh của mẹ, mắt mình cay lắm, muốn chạy vào ôm ba, nhưng mình biết rằng, ba cần khoảng lặng để vượt qua và rằng trong thời gian chăm sóc mẹ ba đã phải đau đớn rất nhiều bây giờ ba cần nghỉ ngơi.

Mình xin kể nhanh đoạn sau này xúi vì chỉ toàn là những chuỗi ngày âm ỉ, các thím bỏ quá cho mình nhé.

Vài ngày sau đó, ba đi làm trở lại và về nhà ít dần đi, vợ chồng cậu qua nấu cơm cho mình và dọn dẹp nhà cửa khi thời gian ba vắng nhà. Và rồi mình cũng vào lớp 10 đi học xa nhà và cậu cũng ít khi qua chăm sóc mình được vì vợ cậu lại vừa sinh thêm em, ba thì vẫn vậy, tuần về 1, 2 lần và ba mình còn nói đang xây và mở thêm dịch vụ ngoài hn, mình thỉnh thoảng cũng tới ks hay quán cf, nhà nghỉ nơi ba mình có mặt thỉnh thoảng trong vài tiếng, nhưng rồi cứ nhìn qua cửa lại thấy ba với đồng hồ sách chỉ tiêu mình chỉ vô chào ba rồi về, nụ cười cũng đã xuất hiện trở lại trên môi ba mình và nhịp sống thì ngày 1 hồi hã hơn... Sống cô đơn 1 mình làm cho cảm xúc và tính cách mình chai đi rất nhiều.

Đến nửa hk2 (lớp 10) thì mình có liên quan (mình chỉ là nhân vật thứ chính) tới 1 vụ đánh nhau ở trường có nhiều dao kéo kết quả là 2 thằng bạn mình nhập viện vì gãy tay và khâu mấy chục mũi phải bỏ đờ 1 năm học vì 2 đứa nằm viện thời gian khá dài (tụi nó vẫn đang là bạn của mình tuy ít gặp mặt) còn bên phe kia là lũ ngoài trường có cả dân trộm cướp và xi ke nữa, sự việc xảy ra vào buổi chiều sau valentin vài ngày thì phải (hồi lâu ời ko nhớ kĩ nữa) . Sáng đó giám thị gọi mình lên và mời ph bản về việc đuổi học (vãi cái trường bị đánh mà cũng bị đuổi, nhớ tới còn bực) . Cô CN gọi về cho ba mình, trưa mình đi học về thì thấy cổng mở và ba mình ngồi trong nhà trầm tư, mình vào nhà và đóng cửa thì ba mình chợt nói:

- Con ở nhà và hôm nay đừng đi đâu nha giọng bình thường thôi nhưng trong hoàn cảnh mình thì các thím tha hồ tưởng tượng nhé.

Tối khoảng 10h hơn thì ba về, lúc đó thì mình vẫn đang ngồi trên bậc thang trệt

- Mai đi học bình thường và nhớ về sớm,nhà mình có khách giọng bình thường thôi nhưng trong hoàn cảnh mình thì các thím tha hồ tưởng tượng nha.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau, mình đi học và cảm thấy như những ngày bình thường khác chỉ trừ lũ bạn mình hăm hở vào thăm 2 tầng trong bv và tiếp tục hỏi han lun la.

1h kém mình bước vào nhà thì thấy ba mình ngồi cùng 1 cô nào đó, thấy mình thì cô đó đứng dậy cười, mới để ý cô đó khá cao cỡ 1m68 í, cô đẹp mặn mà theo kiểu đứng đắn và đàng hoàng chứ ko teen lắm, hay xinh theo kiểu giới trẻ và hình như khá quen mặt.

- Hoi trẻ, con lên thay quần áo rồi xuống đây ba nói chuyện giọng bình thường thôi nhưng trong hoàn cảnh mình thì các thím tha hồ tưởng tượng.

Chào qua loa rồi lên nhà, rửa mặt và thay đồ thì mình chợt nhớ ra là cái cô hùi trước gặp ở đám tang của mẹ. Trầm tư vài phút, cũng hơi lâu la thay đồ tí vì cơ bản mình ko sợ ba lắm và mình biết ba rất thương mình từ khi mới lọt lòng luôn kìa.

Mình bước xuống thì mình nghe ba kêu ngồi ghế. Và rồi ba nói cũng ngắn gọn và mình thì tới bây giờ vẫn nhớ như in:

- Đây là Di L, con đã gặp rồi. Àh, ngày mai nhà mình sẽ chuyển nhà và Di sẽ về sống chung với con.

Mình xanh mặt vì cơ bản lúc đó mình nghĩ rất tiêu cực, mình hét lên:

- Chuyển đi đâu? Nhà này tính sao? rồi còn mẹ, nhà này của mẹ con. Cô này là ai ??? sao lại chuyển về nhà mình, di ghê àh.

- Ba mình chi "Ừ" một tiếng khá to rồi quay qua nói với cô đó:

- Di về đi! Chiều anh kêu thợ qua nhà chuyển đồ Di qua nhà bên kia luôn.

Mình tái mặt, lên phòng đóng cửa cái "Rầm" nằm khóc (đứa nào kiu kao đàn bà, kao giận àh) , ba mình ầm Talk gọi xuống ăn cơm mình giả vờ như không nghe và khi nằm đó mình nghĩ cũng tại mình mà ra, tại sao lại dính líu tới đánh nhau rùi lun la,...và cả thương mẹ nữa.

Tối 7h thì ba mình gõ cửa rồi nói vọng vào:

- Con thương mẹ thì nghĩ cho mẹ đi, đừng làm những việc như vậy nữa,ba iu mẹ hơn con iu mẹ nên sẽ ko phản bội mẹ, nhà xa trường quá nên phải chuyển tới 1 chỗ gần trường hơn, ba xây từ lúc con mới biết điểm tuyển sinh, nhưng còn suy nghĩ. Cậu con đông con, lại ở nhà nhỏ, con ko thương cậu àh, để cậu chuyển qua đây sống cho thoải mái và chăm nhan khối cho mẹ con, ba nói ít, con hiểu nhiều, đồ đạc khối dọn, sáng ba sẽ vào dọn cho con.

Rồi ba mình bước xuống lầu. Đêm đó mình suy nghĩ về lời ba mình nói và đứng dậy dọn đồ, dẹp gọn gang chỉ trừ những đồ gỗ, vì cơ bản em nhỏ người (cái này chẳng biết giống ai nữa, vì ba mẹ em đều cao ráo và ba em thì khá là đô con nữa) . Sánh đập đánh răng rửa mặt rồi đi học, cơ bản là hơi đuối tí vì từ qua tới giờ có cái j vào bụng đâu chứ. Em xuống nhà thấp nhang cho mẹ rồi đi học, mà cũng phải công nhận trường em xa nhà vài đi xe máy mà em còn thấy ngán ngấm nữa là, lên trường nằm ko. Đang học thì ba em nt địa chỉ dễ lát qua luôn, khỏi phải về nhà cũ vì cậu em cũng đang chuyển đồ qua luôn. Tan học về đi lang thang ngoài đường cơ bản vì chán các thím àh, rồi ghé tiệm cơm ăn, rồi lại ghé tiệm net đá FFOL2 vài trận. 5h chiều mình về cái địa chỉ đó, công nhận là gần trường mình thật, cách đâu có 1km mình vào hẻm thì thấy có cái nhà đang có mấy anh chuyển đồ vào thì biết ngay là nhà mới rồi, đi lại gần thì thấy ba mình , 2 chú đứng cạnh thì 1 chú là bạn chí cốt còn 1 chú thì mình đã gặp ở quán cf của ba rồi, hình như là quản lí thì phải. Mình lại gần chào 2 chú thì có 1 chú nói:

- Á, chào NAM NHI, sao bữa đó ko gặp thấy... (thì chợt nghe ba mình tên hén 1 cái nên chú đó im luôn) ...buồn cười vài, cúi cúi mà mắt liếc liếc, đều ko thể tả.

Rồi mình bước vào nhà thấy cái Di đó đan loay hoay nói mấy anh đặt đồ, mình tròn mắt và chạy lên tầng 2, tầng 3, tầng 4 và rồi chạy xuống tầng 1 và hét: "Ba". Ba mình bước lại và nói "Giống hén". Mình chợt rung rung nhưng cũng cố gắng ko thút thít rồi mình bước lên lại tầng 3 (phòng mình àh)

Chương 3

Mình xúc động vì căn bản ngôi nhà này khá giống với ngôi nhà cũ của mình, chỉ khác mỗi màu sơn sáng hơn và có lót sàn gỗ hầu hết nhà, qua đây cũng kể các tìm luôn.

Nhà cũ của ba mẹ mình xây có 1 trệt và ba lầu (lúc mình học lớp 2 thì chuyển về), có cổng trước, cổng sau (nhưng rất ít mở) sân sau phơi đồ cũng vừa đủ chứ ko rộng lắm. Trong nhà, tầng trệt bao gồm phòng khách ở trên, tới cầu thang lên xuống, rồi phía sau là phòng ăn (bàn ăn, bếp, chỗ rửa tay), 1 cái nhà vệ sinh rất bé vì nó nằm dưới cầu thang nên thi kiểu gạch men đen mảnh dày xuyên suốt chứ ko có kẻ (bao gồm 1 cái bồn rửa mặt nhỏ và 1 cái vòi hoa sen khá lớn đặt khá là sát nhau, vòi nước nhỏ nhưng lại ko có cái bồn cầu nhè), 1 cái phòng nhỏ để máy giặt và 1 cái phòng nhỏ khác để ít đồ cũ và dụng cụ ít SD. Tầng 2 thì là tầng của ba mẹ mình bao gồm: phòng ba mẹ, 1 cái phòng nhỏ chỉ đựng vừa 1 cái tủ lớn và dư khoảng cách cho 2 người ngồi là chật, 1 cái WC rất là lớn bao gồm 1 cái bồn tắm rất bự, kế bên là 1 cái vòi hoa sen gắn cứng vào tường, 1 cái bồn rửa tay bên hông cũng bự, 2 cái bồn cầu ngồi bệch và khoảng không trong phòng tắm phải nói là rất nhiều và chưa tận dụng. Tầng 3 là tầng của mình, phòng mình và 1 cái phòng có cái tủ như tầng 2, trong phòng thì chỉ có 1 cái WC và rất bực là trong đó chỉ có 1 cái bồn rửa tay đánh răng mà thôi- mà theo mẹ mình nói là do hùi ở nhà đầu tiên, hùi đó mình mê điện tử băng lắm (cái máy mà cắm băng đứng ak các thím) cứ học xong là chui tọt dô phòng ngồi, chẳng com nước, cũng chẳng ra khỏi phòng hoạt động j cả nên khi qua nhà đó 3 mẹ mới xây WC dưới tầng 2 cho mình phải chạy lên chạy xuống và những ngày mẹ mình mệt nằm trong phòng thì vẫn được thấy mình chạy lên chạy xuống, hùi đó ngu nên ko biết quý trọng TG bên mẹ, hì. Tầng 4 nói đúng hơn là cái ban công nhưng có mái che cũng dành cho phơi đồ hay lên hóng mát cũng vui. ^^

Mình nằm nghĩ ngôi xú thì thức dậy đã 9h p. m hơn lại thấy đói bước xuống nhà thì thấy ba mình ngồi đó hút thuốc, lâu rồi mình ko thấy 3 mình hút thuốc, mình đi lại lấy điều thuốc và ụi, 3 mình chỉ cười vì căn bản mẹ mình và mình hùi trước hay làm thế, 3 mình rót trà, nhấp 1 ngụm và nói:

- Dì L là người quen của mẹ, dì là người sg nhưng làm quản lí ks nhỏ của ba mẹ dưới CThơ cũng lâu rồi, hùi mẹ mất đi ấy có lên thăm đó, đi ấy gần 30 (mà theo mình sau này biết là sn 85) chưa chồng, hùi trước mẹ con có cuu mang đi và giúp dì nhiều nên bây giờ con quậy cần dạy dỗ và chăm nom với lại bà cũng sắp ra HN công tác và có lẽ là ở luôn nên đi ấy qua đây, khi nào con xong cấp 3 thì ra ngoài với 3.

Mình nghe mà thấy nản, các thím cứ nghĩ kiểu như bị ngta quản lí như cai ngục, chán biết như nào.

- Con muốn sống 1 mình, chỉ 1 mình thôi, quen rồi và con muốn bên mẹ. Mình quả quyết nói.

- Nhưng mẹ đồng ý rồi 3 mình ngập ngừng đáp.

- Hả??? Sao... sao mà được. Mình tròn mắt.

- Tội qua, 3 mơ thấy mẹ con, mẹ nói hãy làm điều tốt nhất cho con.

Không hiểu mình ăn cái j mà ngu thế ko biết!!! Cứ ba nhắc tới mẹ là mình tin sái cổ, nhưng suy cho cùng 3 cũng muốn tốt cho mình thôi.

Vừa dứt lời thì cô L bước vào nhà, trên tay cầm 1 cái bịch (túi) j đó khá là to nhìn kĩ thì mình biết là đồ ăn, nói chung nhìn nhà cửa thì cũng đầu vào đó vì cả chục người dọn mà ko xong mới ghê. Ăn xong thì ba mình lại đi, mình nói ở lại nhưng ba ko chịu vì cả ngày nay ko ra ks nên giờ phải ra xem sao, mình tự ngẫm mình làm khổ 3 nhiều quá, mình đứng lên lại rửa thì tay và lên phòng, vì cơ bản mình ko muốn nói chuyện với ai lúc này, thì nghe thấy:

- Dì tên L, có j cần nhóc hù Dì nghe cảm giác đầu tiên là giọng khá trong trẻo, nghe như mấy em tổng đài vinaphone. Mình sẽ đổi lại gọi là Dì nhé vì cơ bản sau này mình toàn gọi thế. ^^

Mình chẳng lại xong lại đi tiếp. Lên bàn soạn đồ đạc thì thấm toát cũng gần 1h sáng, mình học bài qua loa rồi ngủ áp mặt dưới sàn lúc nào ko hay luôn.

Mình nghe thấy tiếng gọi của ai đó:

- D ơi, dậy con ơi, muộn học rồi con ơi, dậy nhanh đi con.

Mở mắt ra thì thấy hình ảnh 1 người phụ nữ tóc búi cao, vôi làn da trắng, gương mặt rất đẹp (ko make up nhè), mang áo len dài tay màu trắng trên áo có cái hình vịt donal, mặc cái váy đen mềm lưng chừng gối ik (lúc đó đang say ke, ai mà nhớ, chỉ nhìn thoáng qua, nhưng sau này thì thấy mặc thường xuyên nên mình mới tả chính xác vậy dc)

Mình lờ mờ mở mắt ra, căn bản là chưa muốn dậy ngay vì 2 yếu tố: thứ nhất và cơ bản là mình mở mắt dậy sau khi ngủ thường định thần lại không gian và thời gian, thứ hai là vì mình nằm dưới đất mà Dì lại mặc váy ngồi chân chống chân quì ngay khoảng đầu của mình nên cơ bản là mình thấy 1 ...nói thẳng ra là cái quần chip màu trắng.

Chương 4

Hình ảnh đó ám ảnh vãi các thím ăh, thú thật lúc đó mình chỉ liếc và cố ghi lại cái góc nhìn nghiêng, với suy nghĩ của thằng nhok lớp 10 thì ko thể dung lời văn bây giờ của mình để diễn tả, tuy nhiên bây giờ nghĩ lại cái í của mình lại ngộ ngậy. =. =. Mình xin nói thêm cái í của con gái mình sẽ gọi là bím và con trai thì là chym nhóc, đỡ nhầm về sau.

Màu trắng thiên thần đó đập vào mắt mình, lạ lùng và khó diễn tả, cũng vì tư thế ngồi của Dì mà cái quần chip căng ra và ôm gọn cái mà ai cũng biết là cái j í (You know what), căng lắm- hay bây giờ mình có thể nói là múp, mướt rướt vì đáy quần chip là chất liệu ngà, miếng ngà đó ôm gọn và làm nhiệm vụ quá tốt, muốn nghet thở. Háng Dì trắng lắm, từ khoảng hở ra từ đùi tới cái đáy thì mình chẳng nhìn thấy chút gọn nào cả, mịn màng và thật sự rất khao khát. Dừng nhé, vì bây giờ mới gần 3. 00 chiều, nhiều thím còn ở công sở nên...hề hề.

Mình đó mặt chạy thẳng vào WC với tốc độ chóng cmm mặt, đánh răng rửa mặt xong thì mình ko nghe tiếng j bên ngoài cả và hình như nãy có nghe Dì nói là: ” nhanh rồi còn xuống ăn sáng đi học con ơi, trễ lắm rồi” chột nhìn cái casio trên tay thì mẹ ời muộn mẹ nó 5p còn đâu là cái tiết 1 của con, mình tuốt thẳng quần từ WC chạy ra luôn (không còn j bảo vệ cái phần dưới của mình hết, vì từ nhỏ mình ngủ dậy là thay quần xi luôn, không phải vì mình mộng tính hay j cả mà vì mẹ mình dạy từ nhỏ rồi, và tất đi học về cũng bỏ vào giỏ giặt luôn nên mình ẻo bị hôi chân hay...hôi háng đâu nhé) vì căn bản là ở 1 mình nhiều khi còn nude trong nhà nữa kìa. Vừa chạy lại lấy đồ trong tủ thì...trời ơi, cái bà dì siu nhum còn đứng trong phòng mình miệng Dì thì Ú, Ó rồi quay mặt đi thẳng xuống nhà dưới mình thì chỉ tròn mắt nhìn căn bản là ko nghĩ được nhiều như giờ, vì mình Dậy Thì muộn các thím ăh, sang năm lớp 11 mới mọc được vài cọng lông chân, lông háng thì chỉ mọc nhưng thưa và ko dài tẹo nào, tui thân vãi.

Thay đồ xong mình chạy xuống nhà như Usain Bolt luôn, rồi thấy trên bàn có cái bánh mì với vài khúc xúc xích mình lấy nhét vào rồi cầm chạy đi luôn. tới trường thì hên quá, ông bv đi đâu chưa khóa cổng, chạy cái dzù vào luôn, giáo thị kiu lại báo đi trễ hic, chán vãi. ngồi uống nước trà với thầy xong nghe trống vào tiết 2 thì vào lớp, bạn bè cũng hỏi han tí. Tan học, mình đi về thì có đt của 3. 3 hỏi “sao ko cài đồng hồ mà để dậy trễ vậy”, mình trả lời tại “hum qua con quên với cả sáng hơi đuối”, 3 cũng ậm ừ rồi mình tắt đt, bỏ và túi quần và đi về nhà, nhưng trong lòng thì hậm hực lắm vì vừa mới nhận ra là đc sống chung với đồ mạch lèo.

Bước vào cổng đất xe mình khóa cổng rồi đi vào nhà, vừa thấy mình thì Dì dưới bếp bước ra nói:

- Con về rồi ăh! Thay đồ rồi xuống ăn cơm đi giọng nhẹ nhàng lắm

Mình không nói j, bước lên đc 2,3 bậc cầu thang thì tức quá, mình nói luôn:

- Không có ăn, đồ mạch lèo giọng hậm hực value. =. =

Dì mới chạy nhanh lên nói cơ mà mình chỉ nghe đc vài tiếng kiểu như là:

- Ba con gọi đt hỏi con đi học chưa, dì nói vừa mới đi, rồi ba con gắt sao giờ này mới đi???

Bước lên đóng cửa phòng cái RẦM rồi khóa trái luôn. Nằm xuống ngủ tới 4h mấy mới dzậy vì tiếng chuông đt (trong lúc ngủ đc 1 lúc thì nghe thấy tiếng đây và xoay nứm cửa rồi nghe dì nói “xuống ăn cơm đi con, đi xl mà, xuống nhé!”, mình ko tl, cơ bản mệt và đuối muốn ngủ thêm) Là 3 gọi nói là “ko phải tại đi đâu, đi vừa gọi đt cho ba, vừa nói vừa khóc, rồi con sống ko vì mình thì cũng vì ba, vì mẹ nữa chứ con,...” mình nghe cũng buồn rồi cũng ẬM Ủ cho qua chuyện, cơ bản mình ít nói và tính hơi chai vì mất mẹ và cũng vì sống cô đơn quen rồi.

Mình bước xuống nhà thì thấy dì ngồi ủ rũ chỗ bàn ăn rồi, thấy mình xuống Dì tròn mắt tính nói j đó nhưng rồi cũng lại múc cơm cho mình, mình ngồi vào bàn ăn thì bỗng nhớ chưa xúc miệng nên vào luôn cái phòng tắm nhỏ dưới chân cầu thang, vì mình sống 1 mình ở nhà cũng hay như vậy, đang xúc miệng thì dì kiu ra ăn, mình ngồi ăn, dì thì cứ ngồi dòm rồi hỏi ngon ko, mình chẳng nói j, nhưng mà còn lâu mới ngon bằng mẹ mình nấu. Ăn xong thì mình buột miệng hỏi:

- Cô ko đi làm ăh???

- 3 con nói dì ở đây lo cho con rồi ba chuyển lương vào tk của dì như hồi trước đi làm ăk dì cười tươi trả lời.

- Tháng được nhiều???

Mình nhìn li nước rồi hỏi.

- Cũng đủ sống ăk cưng!!! dì cười tít mắt, đáng yêu vãi, nhưng hùi đó mình nhìn chỉ muốn sút cho cái.

- Chung nhà thì bớt nói đi, ko ưa!!! mình thẳng thắn vãi ra.

- Ok người. nhí nhanh vãi.

Mình biết kể chi tiết kiểu này dễ gây cảm giác nhầm lẫn chứ, nên từ bây giờ mình sẽ chỉ tổng hợp những ngày có chi tiết hay, hấp dẫn cho các thím nghe

thui nhé. Để rồi còn tới cái mốc 1 ngày của tháng 10 năm nay Ngày lạ vãi cái lùg!!!

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mình vẫn sống cùng dì và càng hiểu thêm về dì hơn, nhưng mình vẫn lạnh lùng như hồi mới về nhà mới này, và dường như dì sống chung với 1 thằng suốt ngày chẳng nói j nên cũng ít nói hẳn, cũng hay cười nhưng mà cực ít và lạnh tanh, dì mồ côi, có 1 người em trai, nhờ 3me mình mà cậu em ham học đó đã được đi du học bên Anh và cũng vừa lập gd trước ngày mẹ mình mất vài tháng, hình như là lấy 1 con Mễ mới qua du học bên Anh luôn hay sao ấy.

Nói chung là cuộc sống khá bình lặng trôi, đi học về, ăn cơm, với không gian riêng của mỗi người nhiều hơn, mình đặc biệt thấy dì chẳng bao giờ đi ra ngoài, dì có quen dc với cái bà bán tạp hóa và kèm luôn chò thịt gần nhà nên sáng nào bà đó cũng hay qua hỏi “hôm nay có muốn mua j ko? Bà chờ thịt rồi lựa đồ tươi mua luôn cho”, thỉnh thoảng dì cũng đi ra đầu đường hay tiệm tạp hóa mua mấy cái linh tinh, đường muối, tiêu, bột ngọt,...đồ thôi.

Rồi cũng kết thúc năm lớp 10 với nhiều thứ vui zè xen lẫn nỗi buồn,ngay từ đầu tháng 6 thì ba mình đã bay ra ngoài HN để xây chi nhánh ks ngoài đó còn ks và vài quán trong này thì hình như cô 4 với lại chú bạn nối khố của ba trông coi nhưng hằng ngày vẫn gửi sổ sách và mail cho ba tính toán đều đặn.

Hè đó mình làm quen được với mấy thằng gần nhà, đi đá banh suốt luôn, nhưng rồi có 1 ngày trong hè đó, mình ko biết nhắc lại như nào nữa, mà hình như nó như này...

Sáng sớm hôm đó, 1 ngày oi bức của sg mình thức dậy, đánh răng, rửa mặt xong, mình bước xuống nhà thì thấy dì ấy, vẫn cái kiểu váy với áo, dì ấy mang cái váy cứng kiểu công sở í, nhưng vẫn màu đen tới đầu gối, cái áo thun bó màu nâu đậm, nhìn da trắng lăm các thím ạh, dì thấy mình thì nói:

- Đói chưa???

Mình trả lời:

- Rồi dì!!! nói xong mình ngồi xuống bàn luôn.

Ngồi vào bàn ăn thì thấy tô bò kho bốc khói nghi ngút, vài cái bánh mì trên đĩa thì bụng mình khá là sôi. Dì ngồi vào bàn, mình xé bánh mì ăn trước, nói chung là cũng khá ngon, nhưng mà thịt bỏ nhiều quá, ác cả mùi của khoai tây các thím ạ. Sau đó Dì đứng dậy cầm cái cầu (rổ) rau sống ngồi lại bàn và hỏi:

- Ngon ko??? - Dì cười hỏi.

Mình chỉ gật đầu nhẹ mà ko trả lời j, Dì lại nói thêm:

- Dì nấu từ sớm mà đợi con dậy nên thịt hơi mềm xù nha.

Mình chẳng nói j, lại cầm cúi ăn, dì cũng cầm muỗng. Ăn xong mình vào rửa miệng rồi nói vọng ra:

- Lát con đi đá banh dì “ờm, hum qua có nói ời mùk”, rồi mình lên phòng thay đồ, xuống đi đá banh.

Ra đầu ngõ thì thấy có thằng bạn đứng đợi, 2 thằng cùng vào quán uống nước mía đợi thằng kia, mình nãy uống ít nước nên giờ tu 2 li và đó là cái ngu của mình, lúc 3 người đủ rồi cùng lên xe đi tới chỗ sân cách nhà chừng nửa km, vừa vào sân đá dc 2, 3 thì bụng mình đau inh ỏi, nhưng vẫn cố chạy, nhưng rồi, cảm giác khó chịu ấy lớn dần lên, tới lúc mình hết chịu nổi thì đòi thay người, ra sân thằng bạn hỏi “sao dzậy, mới dc 1 chút mà”, mình nói” tao đau bụng quá,chắc chạy về nhà quá mày ơi”, nó nói “trong đây có nè “rồi chỉ mình, mình chạy về hướng WC, vừa vào thì thôi chịu không nổi. Mie, ruồi nhặng lum la, còn có 1 đồng kit của thằng shit nào nữa ấy, gớm quá mình ra lấy xe chạy về luôn.

Chạy trên đường cứ sợ j ra quần luôn ấy chứ, nhưng ráng nín, mình chạy thẳng về nhà, mở cửa cổng phi thẳng vào nhà khi nhìn thấy cái cửa chính chỉ đang khép hờ, vọt lẹ lên tầng 2 vì cơ bản là tầng 1 nhà vệ sinh sao thì các thím biết rồi. Mình mở cửa chạy thẳng vào thì tái mặt thấy..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Minh ko tin vào mắt mình nữa.

Trời ơi, Di đang ngồi xổm khoanh 2 tay lên đùi trên bồn cầu ngồi bệt hình như là đang đi tè thì phải, thấy mình thì Di tròn mắt, đỏ mặt, ú ớ, xong cúi mặt xuống, áy tay che \ / lại, nhưng vì đang tè nên nước tè cứ bắn hết vào tay Di, hic, Di cố gắng che lại trong rất tội nghiệp, rồi Di cố gắng kéo váy xuống nhưng vì cái váy công sở lại vì đang ngồi trong tư thế đó nên cũng ko sao che hết đc, xong cúi cùng Di thả 2 chân xuống ngồi bệt luôn, mình vẫn nhìn nhưng hơi cúi mặt xuống, nhưng mà vẫn nghe tiếng "rõn rõn" vì nó vẫn đang chảy, ước váy và có vài tia bắn cả ra sàn nhà tắm. Di cúi mặt và quay về phía buồng tắm.

[illegible]

Rồi mình nhanh chóng làm xong rồi đứng dậy kéo quần lên đi ra ngoài và khóa cửa lại lên phòng lấy đồ, lát tắm. hic hic, ngồi trên phòng mà bao nhiêu hình dung của đứa con trai đang tuổi xuân phơi phới nhảy loạn xạ trong đầu mình. Lát sau, mình cũng nghe thấy tiếng mở cửa phòng WC tầng 2 và đi bước vào phòng Di rồi, mình mở máy tính đã 2 trận FF rồi xuống nhà tắm, tắm, mình leo vào bồn tắm ngâm mình mà con chim cứ dựng đứng và cứng ngắt, cảm giác cứ bồi hồi và...Mình không phủ nhận là mình từng xem phim heo, tuy nhiên rất ít và lần đầu xem cũng là năm lớp 8, nhưng cũng khá lâu rồi mình sống lành mạnh và ko xem nữa, nghĩ buông quơ rồi xả nước lên phòng ngủ thì đang phê phê nghe tiếng Di mở cửa phòng gọi:

- Xuống...xuống ăn cơm trưa đi con.

- Con no rồi Minh ngái ngủ trả lời.

- Hà??? rồi chạy thẳng xuống nhà dưới. Lúc đó thì mình ko hiểu tại sao Dì lại như vậy, nhưng bây giờ thì mình đã hiểu lúc đó dì nghĩ j.

Ngủ 1 giấc tới khoảng 4h rưỡi thì mình thấy khó chịu và cảm giác cứ rùng rợn, khủng điên luôn ák, khó chịu value, mà cứ hình dung cái lúc trưa mình thấy được...cái mà ai ai cũng biết á cái j ak (You know Who- version You know What) và rồi mình cũng bật máy lên và vào gg gõ cái j thì các thím cũng mườn tượng ra nhj. Hic, bản tăng thật tội lỗi, hình như là bộ phim về 1 em Mỹ thì phải cũng kéo link chứ xem onl thì mờ lăm, hình như kéo là 1Gb3 thì phải, éo nhớ rõ, ngồi chờ down thì bụng sôi sôi nên xuống kiểm j ăn thì nghe thấy tiếng di đang bấm cái j đó, mình bước xuống khỏi cầu thang thì hình như Di bắt gặp tiếng chân mình nên Bấm vào cái thót như đúng rồi, ầm ầm ầm, mình hết hồn, Di quay lại thì thấy Di đỏ mặt đùng hoi, phải nói là đỏ như Gấc, Di bước lại từ lạnh nhìn vào từ lạnh nói:

- Ăn ram (nem rán) đỡ đi, Dì đang nấu. Rồi lấy cái đĩa ra đang chuẩn bị đặt lên bàn thì mình nói:

- Hồi trưa, con bị đau bụng nên hấp tấp...thì bất chợt như Di lờ đánh rơi đĩa vậy làm xuống bàn 1 cái Tum rồi cái đĩa xoay nửa vòng, nhìn mặt Di như kiểu hoảng hốt. rồi Di gập đầu đi lại chỗ bếp khuấy khuấy, nấu nấu, lát sau ăn cơm trong im lặng rồi mình lên phòng. Nằm xuống và ngủ tiếp (mình ngủ rất nhiều nhé, 1o biết tại sao luôn) ,khoảng 2h sáng thì mình bị đánh thức dậy và nhìn lên thì. Ôi trời ơi..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 7

Nằm xuống và ngủ tiếp,khoảng 2h sáng thì mình bị đánh thức dậy và nhìn lên thì. Ôi trời oi...Mình quen bên cái files mình treo auto down đã xong từ lúc nào, hồi hộp, tìm đập liên hồi mở cái chỗ chứa và bật lên và rồi trên màn hình là ...kể cũng chán vì bây h ai lại đi tà về 1 bộ film xxx chứ nhĩ (đó cũng là bộ phim đầu tiên mình lưu trong máy) . Mình vừa coi nhưng lại không cho tay vào quần j cả,coi mang tính chất thỏa mãn và giải trí thôi nhé, lần coi này khác hẳn với lần năm mình lớp 8 nhiều lắm,mình coi mà ko tua, ko bỏ lại cảnh nào,cái cách mà họ thực hiện, tư thế,phải nói là mình như thu thập kiến thức và kinh nghiệm vậy.

Film gần 1h thời coi xong thì cũng 3 a. m hơn. Mình bước xuống phòng WC tầng 2 để tè, vừa tè vừa nghĩ mông lung đủ thứ, nào là làm như vậy sẽ rất là đau, sao nó khôe thế nhỉ, rồi mình rửa tay bước ra khỏi nhà vệ sinh đang tính bước lên cầu thang thì theo phản xạ, mình nhìn qua phòng của Di thì thấy Di khép cửa kín mít, rồi đoạn mình lên phòng nằm rồi ngủ lúc nào ko hay. Sáng ra dậy đi học, xuống nhà ăn sáng thì thấy Di đã dậy từ lúc nào rồi, bước lại, mình ngồi xuống bàn, rồi Di cũng bưng đồ ăn lại.

Mình và Di ngồi ăn, cơ bản chẳng nói với nhau lời nào cả. Ăn xong mình vào phòng tắm xúc miệng rửa sơ cái mặt rồi xách cặp chuẩn bị đi học như mọi ngày thì mình chợt nhớ ra và quay lại nói:

- Di quê gốc ở đâu???

- 3 Di dân sg gốc, còn mẹ miền Trung. Di bất ngờ nhìn thẳng mình trả lời, 2 mắt kieu híp lại và mồm thì số 0 í, như kieu muốn coi xem thử mình nói cái j.

- À quên, cái bệ đó là ngồi bệt, ko phải bệ xồm đầu mình nói mà cũng làm cái kieu mặt như Di.

- Biết. Hôm qua đang phơi đồ thì mắc áo, rang nín. Phơi xong chạy xuống áo, nhưng mà áo ko ra, nên phải ngồi xồm rang rặn cho ra, hên là ko có tẹt tẹt ra đóng cút nào hết Di nói mà mặt làm cái kieu rất là vãi, mắt thì híp híp, miệng thì vẫn chưa ngậm lại mà cười hầy hầy k các thím, nhìn rất là đáng ghét nhé.

Các thím mà trong hoàn cảnh đó thì thật sự thấy rất khó xử, Di cố chen zô những từ cút với cả áo như kieu chỉ xem mình là thằng con nít, lại còn cười khẩy ý như muốn xem mình còn dám nói thêm về chủ này nữa ko í. Lúc đó, máu dồn cả vào mặt mình, nóng bừng, đỏ thôi rồi nhé, mình quay lưng, chạy thẳng ra lấy xe rồi đi học, mình đoán Di nhìn mình cười đã đời nhé. hic hic hic

Học về thì ăn cơm, nhưng mà Di nói nhiều vãi các thím ăh, như kieu biết mình đang quê hang nên cứ nói thôi rồi, mình ngồi nghe mà cứ nhức hết cả đầu lun ăy chứ.

Từ hôm đó trở đi, Di ngày 1 nói nhiều và cũng hay đá đầu, xia xoi mình hơn, đến nhức cả đầu. ba mình cũng gọi đt hỏi thăm mình suốt. Mình học thì ngày càng tốt, căn bản là vì mình thương ba và cũng 1 xiu nghĩ tới Di, có chuyện j 3 trách Di thì cũng tội.

Đến 1 ngày...Rất lạ, nhiều chuyện xảy ra làm mình rất bất ngờ..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thấm thoát, cái mùa hè ăy rồi cũng dần xa, mình bước vào năm học 11 mà lòng vui như trẻ hoi (đoạn này em thêm vào cho nó sến phát) . Cơ bản là cũng cố gắng học lắm. Vừa đầu năm vào thì mới đễ ý,lớp em có vài thành viên vừa mới vừa lạ,1 cơ sở thành viên cũ chuyển ban và thành viên mới từ lớp khác chuyển vào, bỏ ngỡ vãi, căn bản là em khá ít nói trên trường, và cũng ko chơi thân nhiều,ăh, nói sơ về bản thân xiu nhé. ^^

Em thi từ năm lớp 4, ba chở đi cắt cho quả đầu dựng value lun vì mặt em tròn nên cắt về mẹ cứ gọi là cười tít, 3 thì kiu là nhìn em đẹp trai làm em vật cmm vãi suốt mấy ngày trời lun ăy chứ. Và em vẫn giữ mái đầu đó tới giờ (đoạn này những ngày tháng năm nào lại ủa về, hình ảnh mẹ cười, ba thì cứ dúi đầu em vào ngực ba,hic) . Hồi nhỏ em hay đi đá banh nữa, bị bọn nó kì thị value lun, vì da em trắng như bóc nhé, chạy ngoài nắng thì chỉ đỏ ửng lên và ko bắt nắng nữa, tui nó cứ kiu em cút và qua chơi với tui con gái đi, nhục. Em nhiều lần nói với mẹ điều ăy lắm, mẹ nói “em giống mẹ nước da với lại đôi mắt, cái miệng nữa,bộ em ko muốn giống mẹ sao? ”. Nhưng dù mẹ nói j thì em vẫn ko hiểu và cứ khóc tu tu. Nhưng càng lớn thì lại càng hành diện các thím ăh, vì nhìn sạch sẽ và cool lắm,em thì ko đẹp trai, vì căn bản chỉ đc cái trắng thôi, chứ em rất nhỏ người (ko giống 3mẹ cao ráo) ,lại dầy thì muốn, mà mặt em ko có mụn đầu nhé, nhiều đứa bảo nhìn mặt em cool vờ lờ.

Nhiều bác thắc mắc sao em dân sg gốc mà lời văn dung từ ngữ như ng ngoài bắc, em cũng xin nói luôn là em đọc voz cũng nhiều nên cố gắng dùng nhiều từ ngữ chung như kieu thời sự í, chứ em mà dung từ ngữ địa phương hay biệt ngữ sã hoi thì các thím hỏi đi hỏi lại khá là phiền và mang tính chất phân biệt chia rẽ lắm. Tiếp nhé.

Đợt đó có vài nhỏ chuyển từ lớp chọn ban xã hội qua bên lớp em, lacoste thì cũng có- đỉnh điểm là cái bạn tên khá lúá- Ngàn j j í, mập vờ lờ, mụn trên mặt thì thôi rồi nhìn như dề cơm cháy ý, lại còn mụn bọc có mủ bên trong và mụn mọc lun xuống dưới cằm. Trong đó em đễ ý 1 nhỏ, chuyển qua lớp em thì đc làm lớp phó văn- thể- mĩ lun làn da trắng, cao ráo, đôi mắt to, đen láy láy và nhất là cái miệng lúc nào cũng đỏ (tự nhiên nhé) tóc thì uốn xoắn lộn í. Em nói lun là trường em mặc váy và áo sơ mi trắng viền tay cùng màu váy. Với tâm lí của thằng con trai thì cảm giác muốn nắm tay nàng cùng đi trên con đường còn lại lun thôi thúc em và cơ sở thằng con trai cùng lớp,cùng khối,khối 12 =. =! học đc vài tuần thì căn bản cũng có số đt, về nhà là em nt ngay, gọi nhỏ là VTM nhé (văn thể mĩ)

- Chào VTM, tui nàz,com chưa? . e nhắn tin như bắt đc vàng í.

- Ai dzạ??? Tui nào trui. Mãi 15p sau mới trả lời.

- Ặc!D nè. em hơi lon ton.

- D nào,D gần nhà ak hả em nghe mà choáng. Lúc đó cứ nghĩ là chắc nàng đang thích thằng D nào gần nhà. mie, bực vờ lờ.

Em ko rep tin xuống tắm rồi ăn cơm, học bài rồi thẳng lun, liếc qua đt thì thấy vài cuộc gọi nhờ của Vtm nhưng ghét em ko muốn gọi lại. Sáng bước xuống nhà ăn sán đễ đi học thì thấy Di mặc cái quần jean bó màu đen em mới hỏi:

- Di sắp đi đâu hả ngồi vào bàn là em hỏi ngay.
- Đâu có, sao nhok hỏi dzậy. Dĩ vẫn đang xào cái j í.
- Thấy mặc đồ kia, quần jear.
- Àh, thì lâu hông mặc giờ lôi ra mặc, ko đc sao, khó tính thể bọn liếc liếc em.
- Dạ vâng em nhại giọng ng ngoài ngoài.

Mà công nhận Di cao nên mặc cái này tôn dáng vãi các thím àh, nhìn mà em háo hức vãi ra í. Ăn com xong em tới trường đang bước vào thì nghe 1 cái đập, ngược lại phía sao thì:

- Hey you, đi học sớm dzậy mặc nó tươi vờ lờ. ==
- Ờ em vẫn đi, nhưng nó đi theo nên phải chậm lại để nó đi cho kịp.
- Hôm qua nt tui hả??? Nó quay sang hỏi.
- ...Em im lặng vẫn đi tiếp.
- Há??? há há!!! đồn vãi đập.
- Ờ em nói nhỏ.

Rồi nói buâng quơ em ko nhớ rõ nhưng cơ bản là nó hỏi em “thích nó hay sao mà nt zà, thấy nó đẹp quá chứ j” rùi cùi ha hả, đến là vô duyên, em ko nói j, rùi lát cũng vào học, tiết học chán vãi đái, lát đang học thì đt run sun cả vôi, em lấy ra xem thì là nó nt, “lát tan học ra gặp chị, chị nói cái này...”

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Xem xong tin nhắn các thím có hình dung đc là tin nhắn đó vừa lọt vào đầu em thì 2 dòng suy nghĩ ủa lên:

Nó hện mình ra để từ chối khéo vì hình như nó biết mình thích nó.

Nó hện mình ra và nhạo bám hay nhờ việc j đó chẳng.

Rùi cuối cùng cũng xong tiết 3, đọi cả lớp ủa ra chơi hết thì em mới ra khỏi chỗ ngồi, đi xuống căn tin thấy nó đang ngồi với mấy đứa con gái các thím àh, em đi lại vỗ vai nó thì nó quay lại tròn mắt nhìn em, mấy đứa con gái kia nhìn em, nó rút môi ra khỏi cái ống hút đang ngậm rùi nói:

- Há??? Ra về cơ mà?

Em quê hang value rùi rút khăn, mặt đỏ như gấc luôn,hic, mấy đứa con gái kia cứ nhìn em kể như em là thằng mê gái và bị con này từ chối vậy ak,nhục lắm lun ak. Lúc sau thì có kếng vào lớp, học 3 tiết cuối ngán thôi rồi nhé các thím, lại thêm có 2 cái thằng ngồi trên cứ quay xuống đá đều em, tức vãi mà éo làm j đc,tan học đang soạn vở bỏ vào cặp thì thấy tin nhắn “Ra phía sau nhà vệ sinh nữ đi, tui ra trước àk” thì ngay lập tức em nhìn lên bắt gặp ánh mắt nó đang nhìn em, đá lông nheo cái rùi nguẩy đít đi thẳng ra cửa lớp, mong to thôi rồi nhé.

Lúc đó em lại háo hức, chưa có chiến j xảy ra mà trym em cứ gọi là chọc thẳng căng cả quần lun í, em chậm chậm đi ra, cơ bản là muốn đọi mấy đứa trong lớp đi về,nên em cứ chậm chậm đi thôi, đi xuống tầng 1 thì em vòng ra phía sau vào căng tin mua 2 chai sting dẫu, bỏ vào cái bịch chung với cái áo khoác, rồi nhìn quay xem xét xem có nhiều người ko? rùi có ai đang để ý mình ko. Đoạn em lên ra sau nhà vệ sinh nữ thì thấy có 1 chùm dây leo kiểu mỏng toi nhưng mà ko phải mỏng toi mà là cái dây gì gì í,éo pít nữa,nhìn thẳng vào thì thấy nó đang ngồi trên cái tảng đá, phải nói là em có 2 điều khá bất ngờ:

Đó giờ đi học xong thì đi về, em chẳng bao giờ để ý là phía sau nhà vệ sinh nữ lại có 1 khoảng trống như vậy cả đc che mát bởi cái cây chò bên hông phải WC, giữa trưa mà mát vãi đái lun các thím.

Thứ 2 là nó ngồi đó đọi em, cầm cái cọng j j ý,lắc qua lắc lại rồi nhìn buâng quơ, xinh đáo đẽ.

Em vén dây lá bước vào nó thấy em thì đứng lên, em lại gần đứng trước mặt nó, em xin kể lại đoạn hội thoại ngày hôm đó như sau (có hơi kì tí, mong

các thím đừng gạch nhé)

- Em: Tui ra rồi nèz, bà có j mún nói thì nói đi. Em nhìn nó rồi nói.
- Nó: Ồ, nãy tui nhắn tin kiu ông ra đây ák. Nó cũng nhìn em hơi cúi mặt.
- Em: Ồ, thì thấy tin nhắn nên ra đây nè.
- Nó: Ồ,mua cho ai dạ? Chỉ vào cái nắp sting lòi ra khỏi cái bao.
- Em: Bà uông hông? Cầm nèz. Em lấy ra chìa đưa cho nó.
- Nó: Hi, cảm ơn ông nhar, dễ thương.
- Em: Ồ, nói đi, trưa rồi Em nói lun
- Nó: Ồ,tui muốn hỏi ông, hôm qua nhắn tin tui hờ??? Có j hông? Nó chu mỏ ra.
- Em: Ồ,ko có j đâu, tại có số nên nhắn thử thôi.
- Nó: Ông thấy tui đẹp hông??? Nhìn thẳng mặt em lun, mắt mở to.
- Em: Cũng đc thôi, đẹp đẽ j như bà. Em troll nó.
- Nó: Ua? Sao có mấy đứa khen tui đẹp màz, dễ thương rồi này kia nữa.
- Em: Đứa nào??? 3 má bà chứ gì!
- Nó: Ặc, dám gọi 3má tui là đứa hả.
- Em: Chứ ai khen???
- Nó: Thì bạn tui rồi cả mấy thên kia nữa, khen tui đẹp qài hàz, ngại ghê!
- Em: Nó nịnh bà ák, mà bà kiu tui ra đây chỉ là để khoe bà đẹp thui há.
- Nó: Đâu có, tính nói ông cái này. Đoạn nó trầm ngâm.
- Nó: Ông iu tui àh??? Nói đi!!! Cúi cúi
- Nó: Có thì nói đi, ko tui ko về đâu. Cúi típ
- Em: Ko, thích bà thôi. nhìn về phía tường rùi em nói.
- Nó: Sao thích tui, tui ko đẹp màz,thích nhieu ko?
- Em: Tui thương bà,cũng nhieu. Ko rời mắt khỏi bức tường
- Nó: Tui cũng iu ông lắm nói rồi nó ôm chầm lấy em,sụt sịt. Lúc đó thật sự em rất bất ngờ, run bén lên,chym thì thụt vào đầu rồi í,cơ bản là ko lên đc vì quá run.
- Nó: Để ý ông từ lúc học lớp 10 kìa, con trai gì mà trắng vãi, tui iu ông nhieu lắm lắm!!!! Khóc như đúng rồi.
- Em: Trắng nhìn sạch sẽ mà Em quay sang nói.
- Nó: Nhưng tui biết có chỗ dơ. Nó vừa sụt sịt vừa nói
- Em: Lớp 10 tui chưa thấy mặt bạn lần nào. Em nói giả lảng.
- Nó: Ông đi học rồi về, giờ ra chơi có thấy mấy khi lân la sang lớp khác đâu, đúng là ngu như bò.
- Em: Ặc, thì ngoan đó giờ màz
- Nó: Tui có số ông trong mấy hùi đầu năm lun nè, nhưn chẳng dám nt trước, tại cứ thấy mặt cha hàm hàm gê quá mà.
- Em: Sao lúc D nt còn hỏi “ai dạ” là sao, kì dạ???
- Nó: Thấy sdt hiện lên là tui run hết cả nên phải giả vờ chứ,ngu!!!

- Nó: Thế mà lát sau nt thì ko thấy rep với lại gọi ko bắt máy.!!!
- Nó: Thun tui thì phải nghe máy chứ, ông làm dzậy tui buồn lắm,ngu, ngu ngu!!! Lại gác đầu lên vai em
- Nó: Thun ông lắm,nên hùi sáng tui mới ráng đi học sớm đứng bên cổng canh me ông dzô ak!!!
- Em: Ừm, hùi đầu tui cứ tưởng trùng hợp chứ.
- Nó: Có đâu, tui đứng đợi ak cha.
- Em: Rùi...rùi giờ mình sao giờ??? Em hơi quay sang phía bức tường.
- Nó: Thì...iu ...chứ sao nữa Nó nói mặt đỏ ửng, cúi cúi xuống.
- Em: Ồ,bà ún sting đi, coi ngon hông!!! Em đỏ mặt nói
- Nó: Chai nào hông giống chai nào pa!!! Lại chu mỏ.
- Em: Há!!! đâu có, tui mua chai này có ướt đá màz!!!
- Nó: Hết lạnh oài!!!

Ngồi thêm lúc nữa thì em với nó về, vừa về là nó nt em báo về rồi, em cũng rep, thay đồ rùi xuống kím com ăn, Di thì ngủ mất tiu oài.

Em với nó chính thức quen nhau, cả lớp ai cũng biết, lại hay xoáy đều,hi cơ mà vui, cũng tới đi chơi, ngày gọi đt, nt đều tay lắm, đang học cũng nt, đêm đêm còn đt, dần dần tui em cũng bắt đầu đi xa hơn, bắt đầu của việc đi xa đó là...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

- Em cho tay vào...đầu thì từ từ em nói nhóc,hi.

Thời gian mình và nhò quen nhau khá đậm thắm, vì mình thì cũng ít nói, nhò thì biết cách chơi với bạn bè, đối xử với ng xung quanh nên ai cũng iu quý và tui mình rất ít khi cãi nhau, àh ko, nói đúng hơn là giận cũng rất hiếm. Gia đình nhò khá giả, có 1 chị gái đang học trên sg, 1 lần mình đến nhà chơi thì có gặp chị í, cũng xinh, chào hỏi chị em ngọt như mật lun, lần đó thì ko có 3ma nhò ở nhà. Vài lần đi xem phim chung hay đi dạo phố thì cũng ôm ấp các kiu, đa phần là nhò chủ động vì hùi đó mình đội lốt của 1 thằng trầm tính, nhưng căn bản là nhất value ra ấy chứ. Thành thoảng mình tới nhà chờ nhò đi học, ăn sáng, đi học thêm, còn có những sáng thì nhò cũng qua trước ngõ nhà mình hú mình ra đi chơi và cứ đòi chờ, mình thì nghĩ thoảng, đơn giản là ngồi sau còn đc ôm nữa mà, sướng vật vờ ra ấy chứ, rồi đến giai đoạn trong lớp có vài đứa iu nhau với cả iu người khác lớp nữa. Đặc biệt trong đó có 2 thằng cứ hay nói về chuyện tui nó đã làm đc những j với ng iu tui nó, rùi cảm giác như nào, mình ngồi gần nghe mà khó chịu value, chúng nó nói phải như thế thì tình iu mới bền vững và lâu dài, mình cũng ậm ực cho qua chuyện thôi, vì cơ bản mình ko để ý lắm.

Nhưng các thím cũng hiểu là mưa dầm thấm lâu, nghe nhieu thì mình cũng phải suy nghĩ ngày càng nhiều, cảm giác tò mò, cảm giác hiếu kì muốn đc thấy tận mắt cứ chiếm hữu đầu óc mình đến nỗi hay nghĩ về chuyện ấy lắm, nhất là lúc đi tắm, nằm trong bồn mà cảm giác đầu óc mình ong ong khó chịu chỉ muốn đc thấy, đc 1 lần sờ thử như tui bạn nói, nhưng lại sợ nhò giận, mất tình cảm, và...

Sáng ngày hôm đó hình như là trước thi hk 1 vài ngày thì phải mình cũng đi tới quyết định thử xiu cho bằng anh bằng em, với lại nhu cầu của 1 thằng con trai mới lớn, ko đc tò mò thì cứ gọi là nhức đầu long não lắm lun ak!

Hum đó, nhò qua chờ mình đi học, khu nhà mình toàn người đi làm công chức và mùi giờ khá thường xuyên và cố định, trong ngõ nhà mình chỉ có duy nhất 1 nhà của cái bà mà Di mình hay nhờ là bán bún và 1 nhà ở đầu ngõ là bán tạp hóa thôi, muốn mua đồ ăn sáng thì phải chạy ra chợ cũng khá xa. Đường đi học của mình khá mát thì xung quanh có cây cối và cũng trồng trái, sáng sớm gió mát value lun các thím ạh, Nghe tới đây thì các thím ở sg cũng tưởng tượng ra em ở quận nào nhĩ, hi.

Em leo lên xe ôm eo nhỏ, chạy ra đầu ngõ và bắt đầu ra đường trống, 1 khu đường vắng thì em chuyển dần tay lên ngực nhò theo đúng những j mà tối qua nằm trần trọc suy nghĩ vãi cả ra, nhò hơi rung mình vì hành động đó của em, nhưng mà chẳng nói j, nhìn qua gương chiếu hậu, cái khẩu trang ca- rô thì em thấy nhò đang cười tít mắt rùi từ từ kéo 1 bên khẩu trang ra nói:

- Nay chàng gan nhĩ, tập tành xem phim heo rồi àh!!! nói giọng rất chi là đều nhé.

- Cái này bình thường mà, có j đâu!!! em nhanh nhẩu đáp.
- Cái gì!!! To thế mà lại bảo bình thường ak!!! Nhỏ hết lớn.
- Hà!! àh to, tập cơ bụng hả??? hay sao mà to!!! em vừa cười vừa nói.
- Ko, là tập cơ dzú, ngu chữ em rồi cười kinh lắm, nghiêng ngả cả xe lun í.

Em ko nói j, lại tiếp tục kể hoạch hôm qua, em mò tay xuống cái váy, phía trước í các thím, sờ sờ vào thì nàng quay lại nói “í í cái này ko đc àh nhar” rồi đánh vào tay em cái bạch, rất lắm. Ngay từ đầu em đã biết trước là sẽ như thế, cơ mà vẫn mún sờ vì mún xem nó thế nào và cũng mún nàng biết em đã bắt đầu giống con trai và rời xa thế giới thứ 3- GAY. Em nói ngay” thế thôi” rồi làm mặt giận suốt buổi, vào lớp nàng nt em cũng ko tl, cầm cái đt quay xuống chỉ chỉ em cũng làm ngơ, vì đơn giản đầu em mún là đc chạm thử í mà, và cái đó là bài để em ép nàng. Giờ ra chơi, thấy nàng đi xuống căn tin, em mới nằm dài trên bàn, cơ bản là lúc đó em nghĩ, “thui, từ bỏ thôi, cố gắng là mất trắng lun ấy chứ”, nàng mua cái j đó rồi đi lên, thấy nàng đi vào lớp là em quay đi hướng khác nhìn ra cửa sổ, nàng từ từ đi lại và ngồi xuống trước mặt em, thì thầm nhỏ vào tai:

Thật ra lúc đó nhỏ thì thầm vào tai em và em với nhỏ nói chuyện nguyên 1 tràn lun nên em sẽ trích dẫn lại như sau:

- Nó: Sao từ hồi zô học ngoắc ngoắc mà làm ngơ gài dzạ??? Nt cũng hông tl nữa hả cái đồ kia. Nhỏ thì thầm vào tai em như vừa đủ nghe.
- Em: Hồng có j đâu, vẫn thờ mà!!! Mình vẫn nằm
- Nó: Có j thì nói đi, chứ như zậy buồn lắm lun ák, giả điên hay giả ngu dzạ!!! Vẫn nói típ mà giọng thì đánh đá thôi rồi.
- Em: Hồng có j hết!
- Nó: Cái hồi sáng đúng ko??? Cái đó mà giận àh??? Trẻ như con dê!
- Em: ừ, vậy đó. tui dzậy ak em ngược đầu z, nhìn mặt nhỏ mà nói.
- Nó: Thui, nghe nè ba, sờ thui chứ j đâu mà phải giận, làm mặt này mặt kia, ngứa dít. Kéo giọng ra tới phát ghê
- Em: Thiệt hông ak, tui ít học đừng lừa tui ngar ngar ngar. Mình nói câu nói HT của lý tiểu long.
- Nó: há há, khoái lắm, thử dâm tặc, chỉ nghĩ cái đó mà sáng h giận dzậy đó hả. Đá xoáy nhắm mục đích sát đều em
- Em: há? đâu có, buồn buồn thì dzậy thui, chắc tới tháng, hề hề Em cười tít mắt lun.
- Em: Mà cho sờ thiệt hả??? Khi nào???
- Nó: Ờ, mà phải hứa cái này ngar! CHống cảm nhìn lên trên đầu em
- Em: Cái j ak??? Em tròn mắt.
- Nó: Nhắm mắt, chỉ sờ thui, ko đc làm j khác, kiểu mò mò thui nhar, hứa đc ko?
- Em: Há, mở mắt đi, mún nhìn thấy chứ cũng chẳng mún sờ đâu, thiệt ak. Em quả quyết. Căn bản là lúc này em chỉ mún nhìn cho bít thui, chứ chưa nghĩ tới chuyện j sâu xa cả.
- Nó: dzậy thì mở mắt nhưng ko đc làm j khác, thề đi. Nó lờm lờm, miệng thì chề ra, nhìn mún cắn cho cái.
- Em: Ờ thề lun, mún j cũng đc. Em hứa như đứng rồi, gặt đầu lia lịa
- Nó: Nhớ nhar, ngoan chị mới thum cung chó, xương xương, mà nhẹ thui nhar. Nó như răng.
- Em: Hứa mà, dzậy khi nào??? ? Hề hề
- Nó: Chắc mai đi. Nó suy nghĩ.
- Nó: Mai đi hén. rồi cười tươi.
- Em: Ờ, nhớ nhar, iu qá chài lun ak, há há. Em choàng tay ôm nó.
- Nó: cái đồ mê trym bỏ zk, phải cẩn thận zới người mới đc, càng ngày càng...phải cảnh giác.

Sau đó em chẳng nói j, xúu thì cũng vào tiết. Tan học em về nhà, nói chung cuộc sống trong căn nhà này vẫn vậy- như ko hề thay đổi kể từ khi có Di ở cùng, ềm ềm, yên ắng nhưng ko lạnh lẽo hay cô đơn. Hình ảnh đi đi lại lại làm cho em thấy đc không khí gia đình, cảm giác như 1 mái ấm thực thụ vậy, từ lúc nào Di đã trở thành 1 bà chủ, 1 người ko thể thiếu. Em lên phòng thay đồ, rửa mặt rồi lại bước xuống dưới nhà ăn cơm trưa, vẫn như mọi ngày, Di

hỏi han em đủ thứ về chuyện học, chuyện đi lại, rồi kể lum la về việc mấy vụ tai nạn gần hay xa nhà rồi đột nhiên Di hỏi em 1 câu mà em còn nhớ tới giờ, đơn giản vì nó xoáy đến độ em giật bắn người lạnh sống lưng lung lun đối:

- Nãy 3 gọi đt Di hỏi chuyện của con ák Di vẫn đang ăn cơm, mức muỗng canh vừa nói.
- Dạ. Em tỏ ra bình thường vì căn bản 3 gọi qài màz.
- Cố gắng học, mặt nhìn đủ nhưng mình cố gắng thì sẽ vẫn thành công thôi hãz. Di vẫn mặt ngang ngang gấp đồ ăn.
- 3 con nói dzậy àh??? Em tròn mắt như ko tin vào tai mình.
- Ko. Di nói chứ ông 3 nào nói. Há há Cười như đứng rồi nhé, đau lòng vãi
- Con GAY àh??? Di nhìn tròn mắt kiển ngay thơ.
- Há??? ko hề, men màz. Mình như nạt.
- Sao lớp 11 rồi mà vẫn lù đi học rồi dzề dzạ hùi lúc Di còn đi học iu đã man lắm, mà Di còn là phái íu nữa nhar, huống hồ là...
- Thì lo học chó, lát gọi đt méc 3. Mình cắt ngang.
- Dzuj chó??? Di 2 mắt lơ lơ, miệng mở to, độ đều đạt 80%.
- Xúi iu. Mình thì 90% lun áy chứ.
- Hức, muốn giỡn xúi mà ko đc àh, khó tính vậy bạn.
- Con lên phòng đây. Mình nói nhanh khi xong chén cơm. Đang bu71c lên cầu thang thì Di nói với.
- Đừng có méc, 3 trừ lương Di nữa.

Rồi mình ngủ trưa, trong giấc mơ hình ảnh của những đoạn xxx gây cản, những pha dứt điểm mạnh mẽ tràn ngập trong mình, mình khẳng định là những thằng con trai vào độ tuổi như mình lúc đó, mà ko mơ những giấc mơ như vậy thì chắc chắn là Gay nhé, mà dù là Gay cũng mơ như vậy nữa áy chứ, vì cơ bản nếu là con người đã bước vào độ tuổi dậy thì và sau dậy thì ai cũng như ai- đều có nhu cầu tình xxx khá cao, con trai thì ham muốn hiểu đc 1 lần thử, đc trải nghiệm cảm giác như trên phim ảnh và câu hỏi tò mò khi xem những bộ phim đó đa phần là: cái đó như nào nhĩ??? , mình đã đủ dài??? , rồi thì khi mình ấy liệu có tề ra hay là bắn cái thứ đó nhĩ, rất nhiều câu hỏi nhé, mình xin ko bàn luận về con gái mà chuyển hẳn sang đàn bà, hùi lúc còn ở nhà cũ (năm lớp 8) , mình hay sang nhà 1 thằng bạn chơi, cơ bản là nhà nó dzui, nhiều thứ lạ, nó đối xử mình cũng tốt nữa, qua thường xuyên lắm, kế bên nhà nó có 1 cô giáo trẻ tuổi 30,31 nghe nó nói thì đang dạy trường Trần Khai Nguyên môn j thì mình chẳng bít. Hôm đó bà đó đang đứng giữa sân gọi i oi ông ck sao chưa về nhà rồi cãi nhau lum la qua đt, mình với thằng đó chạy ra coi vì cơ bản rất to tiếng nữa, có vài người đi ngang nhưng cũng chỉ đứng vài giây rồi đi thôi hãz, đoạn bà tức quá đập cái đt xuống đất văng pin, nắp tung tóe hết cả rồi bỏ vào nhà. Thằng bạn mình nói "đt kàz D, để tao trèo qua lùm", xong nó trèo qua, lùm nguyên cái đt từng mảnh nhưng lại ko thấy cục pin đâu, nên nó nghĩ ko lấy đc nguyên thì thôi lấy làm j, nó đẩy cái khe lấy cái thẻ nhớ rồi rút về khoe mình. Mình thì lúc đó lấy đt bà mẹ bấm qài nên cũng bít thẻ nhớ dùng làm j chứ, mình mới nói "cái này mắc, mày qặng qua lại đt", nó nói "thui khỏi, bà hông có lùm lại đâu, hùi trước tao lùm cái đt kia của bà 1 lần oai, mà trắng đen mày ơi", mình với nó vào nhà thì nó chạy qua phòng chị nó mượn cái đt, đoạn nó bỏ dzô thì cũng vài thư mục như: Image, Music, Video lục kim mấy cái bài nhạc, video hài thì chẳng thấy j, mình giật lấy thì thấy ngay ngoài mấy thư mục đó có thư mục tên là "C", mở ra thì thấy 3 video toàn tiếng nước ngoài, vài cái hình.

Mình nhấp vào open thì nó hiện lên màn hình là đoạn 2 đũa nhậ đang fuck nhau, mấy cái hình là hình chụp toàn hình chym mới kính, mình và nó lúc đó lạnh sống lưng vãi, cơ bản là chưa hiểu j lắm, 2 thằng ngồi suy nghĩ lúc thì mình về, về sau cái thẻ nhớ đó nó xư lí sao thì mình chẳng biết. Nhưng ý mình muốn nói ở đây là những phụ nữ dù ở độ tuổi nào cũng có sự khao khát riêng, nên đừng bao h nghĩ rằng bạn nghĩ về xxx là cuồng dâm là sinh hoang tưởng và cũng đừng bao giờ nghĩ rằng bạn gả trong mọi việc, sâu sắc thì có vài việc bạn làm đc, tự tin thì sẽ tỏa sáng.

Chiều và tối cơ bản vẫn vậy, nhảy 1 đoạn tới sáng hôm sau đi học, mình qua chờ nó, đang bon bon trên đường thì nó kiu mình ghé vào chỗ...

Sáng sớm, mình qua chờ nhỏ đi học. Trời hôm ấy thật đẹp, bầu trời trong xanh, gió thổi vi vãn, mát thôi rồi nhé, nhỏ ngồi phía sau ôm mình, áp mặt vào lưng. Mình bỗng có cảm giác bình yên đến lạ, chỉ muốn giây phút ấy lắng đọng mãi và mình mong tình cảm chúng mình trường tồn mãi mãi với thời gian, nhỏ ngồi sau bu lu ba loa nhiều chuyện lắm về giáo viên trên trường, về đủ thứ, về ước mơ mà mình đã nghe nhỏ nói tới phát nản, bỗng nhỏ kiu mình ghé vào chỗ... Bà bán xôi để mua mấy gói xôi thịt, em cũng từng ăn chỗ này, ngon vãi các thím àh, hi. Rồi rụi mình lên trường, khi sắp bước vào cửa lớp thì mình nói nhỏ "đừng có quên àh nhar", nhỏ cười tí mắt "đồ mê tzym, biết ời pa", các tiết học trôi qua khá căng thẳng trong sự dầy vò vì hồi hộp và lo lắng từ sâu sắc trong tâm hồn và phần dưới hạ bộ của mình, hề hề, đừng gạc em vì máu cuồng dâm nổi lên nhá các đồng chí, khi tan giờ ra chơi thì em xuống căn tin với nhỏ rồi lại lên lớp ngồi. Tan giờ học em với nhỏ nắm tay ra khỏi lớp tới chỗ quẹo ra hướng cổng và hướng ra sau sân bóng rổ thì em toan quẹo trái vì cơ bản em nghĩ nhỏ sẽ cho em coi ở nơi lần đầu chúng em thể hiện tình cảm với nhau, nhỏ tỏ ra ngạc nhiên rồi hình như cũng hiểu rồi nói câu em phát ngược "mắm zô sẽ gặp sức cổ nha pa" cái rồi lại cười toe toe". Em chớ nhỏ về và cũng về nhà sớm luôn vì cơ bản chiều nay em và nhỏ phải đi học thêm màz. Về nhà thì thấy Di đâu mất tiêu ời í, dắt xe vào cổng thì thấy Di đi từ phía sau lên chắc có j đó, em cũng ko hỏi lùm, vào nhà rửa mặt, cơm nước các kiểu rồi em nằm dưới phòng khách 1 lát suy nghĩ lùm lùm "quái lạ, sao nói hôm nay cho mình xem mà lại ko vào chỗ đó nhĩ, zậy có cho xem ko tar" em nghĩ 1 lúc thì đầu đầu vãi ra í. Chợt mất 1 lát thì nghe đt reo, mở ra thì thấy nhỏ gọi, em vội thay đồ cầm cặp rồi bước ra trước hèm luôn. leo lên xe phi thẳng tới chỗ học thêm, trên đường đi cơ bản là cũng chẳng dám nhắc tới chuyện đó, vì em nghĩ làm quá nhỏ lại nghĩ xấu mình nữa.

Đến chỗ học thêm thì nhỏ dừng xe đầu ngõ nhà thầy kiu em đứng đó, em chưa hiểu j cả thì thấy nhỏ zô nhà thầy, rồi đoạn bước ra leo lên xe quay ngược

đường, em ngồi sau ú ớ chứ chưa kịp hiểu j. Hồi nhỏ tới tập:

- Em: Sao hông dzô học dzậy, tới đây rồi mà??? ? Em nói rõ to.

- - Nhỏ: Nãy zô xin thầy cho nghỉ òi, an tâm đi!!! Nàng nói khẩu trang xuống nói lại giọng khá chắc.

- Em: Ua??? ? Zậy giờ sao??? Đi đâu giờ? Em vẫn còn ngạc nhiên và suy nghĩ vãi ra.

- - Nhỏ: Về nhà em, nay chẳng có ai hết ák, lát ba mẹ đi làm về là đi đám cưới hết lun!!! Nàng cười cười.

Và em cũng dần hiểu ra ý định của nàng, chắc tính cho em coi ở nhà nàng đây mà, hi, em vui vãi ra, cười tươi lăm lăm ák các thím, vòng tay qua ôm eo nhỏ thật chặt.

Nhỏ chạy về nhà nhỏ, xong xuống xe mở cổng rồi em cũng bước xuống xe dắt vào hộ nhỏ, tuy mình ngồi sau nhưng vẫn phải ga lăng chứ. Dắt đến lưng chừng sân em dừng lại thì nhỏ kiu “dắt ra để phía bên hông luôn”, em cũng ok các thím ạh, vì bây giờ đang ở nhà nhỏ mà, hihi. Rồi đoạn em với nhỏ vào nhà, em ngồi xuống ghế, nhỏ kiu đợi nhỏ đi thay đồ.

Quên tả, lúc đi thi nhỏ bận cái quần jear đen bó, áo thun màu trắng, lúc nhỏ thay ra thì là áo quần jear màu xanh lơ tới lưng chừng bắp để thui và cái áo ba lỗ màu đen bó vãi chày, em với nhỏ ngồi cơ bản là cũng ko nhìn nhau vì 2 đứa ngại vãi ra luôn ấy chứ, ngồi lát thì nhỏ thở thê:

- Lên phòng nha!!!

- Ôm Em trả lời cũng thò thê ko kém

Em đi sau nhỏ mà tìm đập loạn xạ, nhỏ đẩy cửa phòng rồi bước vào, em cũng ngay theo sau. Đoạn nhỏ ngồi trên giường em thì ngồi trên cái ghế bàn học. Em cũng giả vờ ko để ý và hấp tấp mặc dù lúc ở nhà thì vạch cmn cái k61 hoạch nếu đc ở 1 mình với nhỏ thì như thế nào, cần làm những j, đoạn nhỏ kiu e lại nòi trên giường luôn, phòng nhỏ thơm lắm các thím ạh, 1 cái mùi rất là con gái nhé, mà hình như phòng con gái luôn có cái mùi thơm hơn hẳn cánh mày râu tụi mình nhĩ. Đang ngồi trên giường co giò thì nhỏ nói:

- D...D muốn...muốn coi j thì coi đi quay sang em nói giọng nhỏ xiu, íu ớ làm em phải cố lăm mới nghe đc lun ák.

- Ôm. Em trả lời cũng khá nhỏ.

Rồi nàng ngồi, chống tay ra phía sau, mắt nhắm nghiền người run run. Em lặng lẽ cúi xuống quỳ luôn dưới sàn đoạn giường ngay chỗ nào ngồi, nhẹ nhàng lặng lẽ em lấy tay sờ bên ngoài cái dây quần jear nhỏ xiu, lúc em vừa chạm thì nhỏ giật bắn người, nhưng vẫn nhắm nghiền mắt, em thấy vậy thì nói khê:

- Mồ mắt ra đi, làm j ghê dzạ???

Nghe em nói vậy, nhỏ mở mắt ra luôn, nhưng vẫn hơi cúi mặt, má nhỏ đỏ ửng, môi thì mím chặt. Em lại tiếp tục sờ, nắn nắn, bóp bóp, em dùng 1 ngón tay gãi nhẹ chỗ dây quần, nhỏ thở mạnh, gấp gáp. Đoạn em mở nút khóa quần nhỏ ra, em từ từ kéo cái xoet ba tuya xuống thì để lộ ra 1 mảng của cái quần chip trắng, lúc này mặt nhỏ đỏ bừng, tai cũng thê, em thì vẫn run nên tay chân cứ lù khù hết cả lên, cảm giác như mình sắp chạm tới vinh quang và rằng sẽ hp mãi vì giây phút ấy. Nhỏ thấy m muốn tuột hẳn cái quần jear be 1 tẹo tèo tèo nên của nhích mông lên cho em dễ tuột, lúc này cái quần đã dc tuột ra ngoài nên phần dưới của nhỏ chỉ còn lại cái quần chip nhỏ bao bọc lại 1 điều to lớn hơn, ản chưa sự thêm khác của nhiều đứa con trai và...Em lại lấy tay sờ vào điểm chính giữa đó...

Lấy tay chạm nhẹ vào lớp quần chip đó, cảm giác đầu tiên là vừa mềm mềm lại vừa cộm cộm, mềm vì chất liệu vải của chiếc quần mà sự sắp xếp của tạo hóa đằng sau chiếc quần ấy (tron hẳn đến khó tả) còn cộm thì theo mình là vì long bím của nàng cọ xát vào chiếc quần lót và cũng vì cảm giác ở các đầu ngón tay mình nữa. Mình vẫn tiếp tục hành hạ phần bụng dưới của nàng, tay mình bóp nhẹ bím nhỏ sau cái quần chip, cái bím nhỏ lên cao sau lớp vải mỏng, nàng quần quai có lúc đột nhiên giật bắn người có lúc rên khe khẽ, nàng thỉnh thoảng còn đặt tay lên vai mình như kiểu từ từ thôi hay là “xin lỗi, em chịu ko nổi” vậy. Mình cứ bóp bím cho nó nhỏ lên rồi lại thả nó xuống, nàng cứ rên ngày 1 to và quần quai ngày 1 nhiều hơn, nhỏ ngồi mà cứ giật giật nên mình đẩy nhẹ và nhỏ nằm ngửa ra luôn, 2 chân vẫn khép hờ chứ ko đang rộng, khi nhỏ vừa nằm xuống thì mình nhìn rõ lăm, nhìn rất lâu, cái bím nhỏ rất cao sau làn vải mỏng mà mình hình dung tất cả những đứa con trai nào thấy hình ảnh này cũng muốn lao vào ăn tươi nuốt sống nhỏ ngay vì cái mu nhỏ rất cao, làm thành 1 ngọn đồi đỉnh khá nhọn với bình nguyên là độ nhấp nhô của cái hang và độ căng của quần chip. Cảm giác trong mình thực sự trái ngược từ giây phút đó, nửa muốn kéo luôn cái quần chip ra ngoài để mà fuck để mà cùng hăng say nhịp nhịp, nửa lại muốn tiếp tục với những thao tác tò mò nhẹ nhàng, triu mến và lẳng động trong từng khoảng khắc, nghĩ rồi mình lấy tay chà nhẹ vào 2 bên hang nhỏ, cảm giác và lời khen ngợi đầu tiên là hang nhỏ rất trắng, nhiều thịt nên nó cứ mấp mấp thế nào ák, rất khó tả, và hang nàng lại có nhiều lông măn lăm, kiểu như lông tay con trai khi dzậy thì vậy, ko đen, ko trắng, ko dài, ko ngắn, thẳng nhỏ của mình thì chào cờ cứng ngắt từ lâu rồi, mình phải lấy tay điều chỉnh lại vị trí chó nó hợp lý và...Đỡ vướng vào quần. Hi.

Mình vẫn ko dám dang hai chân nàng ra vì ko dám nên mình bắt đầu kéo lệch quần chip qua 1 bên, nhẹ nhàng thôi chỉ vừa để lộ 1 ngón tay trở vào cái không gian hẹp ấy, cảm giác đầu tiên là ướt, thật sự rất ướt, vừa thò ngón tay vào mình đã có cảm giác nóng nóng và nhòn nhòn vì cái giống j thì chúng ta đều biết nhĩ, uh thì đó là nước bím, rất nhiều vì mình cảm giác nó ào ạt và nhộn nhạp. Ngón tay mình cố gắng luồn sau xuống bên dưới, vì nàng nằm và chưa gang rộng 2 chân nên rất khó khăn vì độ vướng víu của cái quần chip, khi mình đến gần cái đỉnh của ngọn đồi ẩm ướt thì chợt thấy có 1 khúc (mình thật sự ko biết tả sao ở khúc này cả, đến bây giờ cũng thê) hơi vướng và cũng cần cần nữa, nói chung là cái hạt bưởi (mình rất kết bản thân về cái khoản sử dụng từ này), cảm giác có 1 lớp da bao xung quanh nhưng rất mềm, kiểu như vết hằn thoi và 1 cái cộm khá là cứng hơn những j mà mình đã chạm từ khi cử bạn ngón trở đi khám phá, tò mò lăm ấy chứ, mình chạm nhẹ vài cái hạt bím thì thấy nàng thực sự quần quai luôn, nàng gãi và lăn trên giường, chân co lên rồi dũi xuống, mình phấn chấn lăm và không muốn dừng giây phút đó lại nên mình luồn thêm 1 đé từ nữa là sư huynh ngón giữa tham gia cuộc chơi với tên gọi “Chung Súc”, mình dùng 2 ngón tay se se vào cái hột ấy liên hồi và ko theo nhịp nào cả, mặc cho nàng rên và quần quai ngày 1 to

và rồi mình thấy nàng giật giật khúc từ chân và hang, 1 thứ nước ủa ra ướt đầm cả cái đáy quần chip chảy lem blem ra ngoài cả hang, và lúc đó mình thực sự có cảm giác j đó, như kiểu con gái cũng ra đc và ra nhiều thế nhĩ, ko biết đỉnh cái chất này thì con trai mình đỉnh bầu ko ta, phải nói cái suy nghĩ đó thực sự ngu ngốc và ko pit tại sao khoảng khắc thiên thần ấy lạ bị 1 suy nghĩ như ấy chen vào nữa.

Sau giây phút đó nàng thờ như đứng rồi, thờ liên tiếp, thờ dài, thờ nhẹ, như sau con mệ hay vượt cản ấy nhẽ. Thấy nàng dần trở lại bình tĩnh và thờ êm hơn thì mình lại bắt đầu hành động nhưng lần này thì nàng chủ động để 2 chân lên giường và dang hẳn ra, khi nàng nằm im và thờ như kiểu bất động khúc dưới ấy thì mình vén 1 bên quần lót lệch ra và hìn thì thấy 1 khoảng lông mu, cũng ko nhiều lắm và mình thấy cả cái bím của nàng.

Lông thì vừa ít vừa thưa thớt (thế mà lúc sờ mình lại thấy nó cũng nhiều nhiều, chắc tại nó bị ướt nên nằm xuống chồng lên nhau nên sờ thấy thế nhĩ) màu thì hơi sáng hơn lông mình, hề hề, còn bím phải nói thật là lần đầu thấy và cũng chưa biết hay có kinh nghiệm j trong cái khoảng fuck and fap nên mình còn suy nghĩ trong đầu "quái, sao nó bé tí thế nhĩ, chẳng giống như mấy siêu sao trong film j cả" nhưng phải nói thật là bím nàng rất hồng và kiểu như không có 2 mép như kiểu trong film mình có thấy luôn hay sao ấy, cái khoảng da bao bọc thì hồng hồng đỏ đỏ, cái da xung quanh thì trắng phải nói là như con nít nhưng có lông thôi. Nghĩ cho lung rồi mình dần nhấc mông nàng lên và tuột luôn hẳn cái quần xì ra ngoài luôn, tức cái lúc này người ta đang hứng và phấn chấn thì nhỏ lại lên con man man, nhấc mông lên kéo cái quần xì ra thì nàng cứ ỉ lại ko cho kéo, miệng thì cười ha hả như con dõ, bố cái con bệnh này, tức vãi các thím ăh, mình hi hạc 1 lúc thì kéo đc đến đầu gối, lộ hẳn cái bím ra luôn thì nó lại lấy tay che lại rồi cứ căng chân ra ko cho mình kéo, tức vãi nhưng cuối cùng vì mìnng đứng dậy và nhỏ lại nằm nên mình cũng là người chiến thắng, nhỏ cứ lấy tay che cái bím lại ncha6n thì hết dang ra lại nằm sang 1 bên, cái tiết lắm chứ, lát sau thì mình cố gắng giật 2 tay nhỏ ra và nằm luôn trên người nhỏ vì trước đó là 1 loạt hành động: mình kéo 1 tay nhỏ ra, nên nhỏ vẫn giữ chặt bím bằng tay kia ko d8e62 phòng lắm mình lấy nguyên than người mình đè lên người nhỏ luôn, banh 2 chân nhỏ ra và nằm dõ giữa người nhỏ luôn và vì tay nhỏ đặt trên bím và bị người mình đè lên tay nên theo phản xạ nhỏ đau nên rút tay về, mình nhanh chóng chụp luôn tay đó và lấy tay giữ luôn, cơ bản là mình nằm trên người nhỏ, 2 tay mình giữ 2 tay nhỏ và phần dưới của nhỏ ko có gì bị phần trên là hạ bộ của mình sau chiếc quần jear đè lên, 2 đũa cười hí hửng và mình bắt đầu hành động...!!!!!!!!!!!!!!

Nằm trên người nhỏ, cảm giác đầu tiên là...em thấy nhức kinh khủng ở bụng dưới vì cơ bản là chym em nó bị vương, lại đâm vào quần nên rất lắm các thím ăh, anh em chúng mình chắc ai cũng nhớ về kỉ niệm về những tai nạn cương cứng éo đúng thời điểm nhẽ, đau vãi ra í. Em xin kể lại 1 kỉ niệm đáng nhớ của em cho các thím giảm tình trạng căng thẳng ăh.

Hồi năm học lớp 9, cái thời mà em đã đc nhiều người để ý trong trường vì độ trắng của da, độ dựng của tóc, lúc đó mệ em đã mất, ba thì lại ko ở nhà nên quần áo em toàn phải tự lo, ngày hôm đó, đáng lẽ ra tối hôm trước em phải giặt đồ lót của mình để mai còn đi học nhưng vì quên khuấy đi mất nên sáng hôm sau đi học em ko thể mang cái quần chip hôi hôi như hủi đc vì sợ bị bệnh nấm trm, thế là em đến trường mà chỉ mặc 1 chiếc quần dài thôi, lại thêm cứ đũa con gái nào mà em nhìn xinh hoặc nhìn em là nó cứ...ngõng cmn lên luôn mới đau chứ lị. Vào 3 tiết đầu thì mọi thứ vẫn ổn nhưng tới tiết 4 thì em đang ngồi im re thì bà cô dạy môn Công Nghệ hình như phát hiện đc đĩnh nhọn trên chiếc quần em hay sao ấy, nên gọi em đứng lên phát biểu, mà nói đi cũng phải nói lại là bà cô nào nhan sắc thì bình thường như người đi đường thôi hàz, nhưng đc cái 3 vòng chuẩn thôi rồi, nhất là quả ngực và mông, mông thì bự chẳng làm cho mỗi lần quay lên bảng viết bài là cái mông cứ ngoáy ngoáy như đứng rồi, làm cho hơn 21 cặp mắt thêm thường nhìn theo và những phút giây liên tưởng đến chảy nước miếng của các bạn boy lớp em, thật là vãi hàng, cặp ngực đi thì cứ cả lắc cả lắc, em nói thật là nhiều lúc đi học trái buổi mà gặp bà ấy mặc đồ bộ thì em xin thế với các thím là em còn thấy cả cái núm vú của bà sau cái áo lót huyền thoại màu đen đang chia thắng và rape tinh thần em, hoang mang Hồ Quỳnh Hương tí, quay lại với tiết học năm nào. Em đứng lên mà lòng bồi hồi lo lắng vãi ra luôn ấy chứ, với hi vọng là thắng nhờ nghe theo lời thằng lớn, bà kiu em nói về các thứ cần để thực hiện món j j đó thì phải, căn bản là giờ em éo nhớ nổi đc là cái món lè j hết, lúc đó em bán lắm chứ, nhưng may sao cáo thẳng bạn phía sau lại nhắc như đứng rồi, em nói đầy đủ hết, chẳng thiếu món nào, bà ậm ừ cho em ngồi xuống rồi cả lớp im thin thít, em thở phào nhẹ nhõm và thằng nhỏ thì ngổn zậy lun với sự hung dung và khao khát vãi ra, nó chằm thẳng vào quần làm em nóng ran người, mặt mày đỏ ửng, hai tai như bốc hỏa cứ cố ngồi xiêng rồi lại xeo chỉ mông mấy đũa ngồi ngang ko để ý dùm cái nhoa, nhưng đời éo như mơ và chuyện đó éo ai ngờ, thằng bạn nhoi lên nói nhỏ và vừa đủ to để bà cô và hầu hết lớp nghe thấy "lát bao anh ăn cái j đi nha, ko có anh là mày die". Bà cô nghe thấy thì liếc ngay xuống và bắt thằng phía sau em đứng dậy trước và sau đó là em luôn, bà nói thằng kia xuống cuối lớp đứng, em thì bị bắt đứng dậy, vì thằng nhỏ đang vẽ nên trong quần em 1 đường thẳng nên em cứ đứng mà chống tay lên bàn, mông nhòai về phía sau, thế mà bà cô cứ kiu em đứng thẳng lên ko đc chống tay lên bàn nữa chứ, thế là em đứng thẳng và cố gắng đưa cái phần hạ bộ áp sát vào bàn ko muốn bản dân thiên hạ hoang mang và lo lắng, bà yêu cầu em nhắc lại câu hỏi lúc nãy mà trả lời nó, em trả lời trong ngượng ngịu vì thằng nhỏ làm căng quá và vì em cũng éo nhớ lắm, đang trả lời thì bà nói "em đang ngó cuốn sách dưới học bàn hay sao mà nhìn nhìn cúi cúi j vậy", hic, lúc đó em đứng hình luôn ko biết nói j nữa, bà ấy từ trên bàn giáo viên đi xuống, cặp ngực lắc lắc lại càng làm em căng thẳng cái chym các bác ăh, ẻm nó thẳng tung và hiện rõ nguyên cây sau hình dáng chiếc quần luôn mới đỉnh chứ. Hic hic.

Bà đi tới chỗ em, nhìn thẳng mặt em và nói "em giấu cái j dưới học bàn, nói ngay", em thì cư ảm ứng nói em ko giấu j cả, nhưng bà éo tin, cứ đòi kiểm tra, em thì cứ ỉ lại và ko chịu kéo phần than dưới ra khỏi cái học bàn mà cứ ép sát, thế là bà đẩy em ra 1 xú và nhìn thẳng học bàn, xong bà nhìn thẳng góc vào phần dưới của em, phải vài giây luôn ấy chứ, em lại đỏ mặt, ko biết nói j luôn, hic bà nhìn chym em thì thấy nó thẳng tung, lại chia ra làm cho cái quần căng vật và luôn, hủi đó lại chảnh chó, may quần ống túm, đáy căng nên nó chia ra rõ mồn một luôn ấy các thím, rồi bà ngược lên nhìn em với vẻ mặt như nào thì em ko thể diễn tả đc, nhưng mà nhìn mặt em chằm chằm 1 lúc thì đã cười mím 1 phát làm em chết trân và khá là nhục mặt, đoạn bà bảo thằng bạn em về chỗ ngồi, cho em ngồi xuống và nói 1 tràn, em xin nhắc lại tuy có thể ko chính xác từng từ nhưng đại ý là thế:

"Tui biết các em là những đũa con nít mới lớn, rất bốc đồng, ham tìm hiểu, có những đũa còn ham chơi game, ham iu đương này nọ, nhưng tui khuyên các em hãy chăm chú tất cả vào việc học, lứa tuổi các em là chỉ nên ăn và học thôi, các em ham hồ lao vào tìm hiểu những thứ vượt quá lứa tuổi của mình là ko nên và ko đáng, các em đừng phụ công ơn của ba mẹ rồi ông bà và cả của thầy cô, hãy chỉ là 1 đũa trẻ biết ăn, học là đủ"

Em ngồi mà mặt đỏ gay, nhất là khi bà nói từ "bốc đồng" là em giật bắn người nẩy lên phát luôn, hic, nghe bà nói mà tim gan em nóng bừng, nhục ko thể tả và dù có tả cũng ko hết nhục. hic, em run bần bật luôn ấy các thím, cảm giác như vừa bị phá trình luôn ấy chứ, thời gian sau thì bà vẫn dạy lớp em nhưng ko kiu em lên trả bài j nữa, thỉnh thoảng kiu em phát biểu thôi, và dù có gặp mặt nhau trên sân trường hay công ra vào, trên hành lan lớp học em chào thì bà cũng khẽ gật đầu thôi. Hic, nhắc đến chuyện này thì kí ức ủa về vãi các thím ăh. Tất nhiên còn nhiều kỉ niệm nữa chứ nhưng mà toàn ko đâu nên em ko tiện nhắc đến.

Quay lại với lúc đầu Chap, vì em đau và rất chym quá nên buộc phải leo xuống nằm ngửa ra và tuột hẳn cái quần jear ra khỏi người và quăng xuống đất luôn, nhỏ cũng nhân cơ hội đó mà lấy cái mền (chăn) quần luôn, em tuột cái quần xong thì lao vào kéo chăn ra khỏi người nhỏ vì cơ bản là em đang rất

húng, hi hi, kéo đẳng đầu thì nhỏ cầm chặt quá nên em mới vòng đến khúc thân người cù lét vài phát thì thấy nhỏ cười khúc khích và nói lỏng tay dần em nhân cơ hội đó thì em thọt tay vào phần thân và kéo cả tấm chăn ra luôn và quăng thẳng xuống dưới sàn luôn, nguyên thân hình trắng trẻo lộ ngay ra trước mặt em, hic, cảm giác như đc sờ hữu, đc chiêm ngưỡng 1 điều kì diệu có thật ngay trước mắt mình vậy, vì nàng đắp chăn, bị em kéo ra nên cái áo 3 lỗ bị kéo lên cao hẳn làm lộ ra cả cái áo ngực màu trắng xinh xinh với cặp vú trắng ngần, em xông tới lao lên người nhỏ mà hôn môi nhỏ ngấu ngiến, nhỏ hưởng ứng rất nhiệt tình bằng cách kéo đầu em chặt lại với đầu nhỏ, nhỏ rất biết hôn, luôn lưỡi và đá đu kiểu làm em phê như con tê tê luôn ấy chứ, đc 1 hồi thì em bắt đầu đuối hơi nên buông miệng nàng ra, rồi dần xuống cổ nàng mà mút mà hôn ngấu ngiến, nàng co người, nhô cao phần cổ, em đc thể nên hôn như điên như dại luôn, rồi dần xuống phần ngực nhỏ, em đang định kéo cái áo ngực nhỏ nhỏ xinh xinh ra thì nàng kiên quyết ko chịu cứ giữ khư khư nói là: "ko đc, làm j làm nhưng ko có cho còi ra đâu", lúc đó em chẳng biết lí do tại sao cái bím thì cho đụng mà cái vú thì lại ko, sau này thì em biết là lúc đó nàng sợ em chê vú nàng nhỏ nên kiên quyết ko cho, nhưng mà thú thật là lúc đó em thấy nó bự và cao lắm, nhìn rất là đc mà ko hiểu sao nàng lại tự ti thế chứ

Nghĩ vậy rồi em cũng ko ép nàng chỉ nữa, cúi thẳng xuống dưới phần háng của nàng luôn, lông bím nàng thật đẹp, mọc đều nhưng ko rậm mà lại thưa thớt lắm, nhìn vào cái khe bím thấy 1 chút chất nhờn trong khe vẫn còn đang rỉ ra, nhìn thấy là con cuồng dâm của em lại nổi lên, em chà sát 2 mép bím của nhỏ phát thành tiếng bởi vì hai mép tuy rất nhỏ nhưng cọ sát với chất nước đó nên tạo thành tiếng nhót nhéo tuy nhỏ nhưng rất kích thích, nàng thì rên khá khẽ là phần hạ bộ liên liên hồi luôn, cứ thế em cứ chà sát đu kiểu khoảng 2, 3 phút thời gian như lắng đọng và khoảng khắc này dường như chỉ có đôi mình, đc 1 lúc thì thấy nàng quần quai quá mà chợt nhớ tới 1 hình ảnh trong bộ phim mà em đã xem nên em đã...

Vâng, hình ảnh đó là trong 1 căn phòng nhỏ, có 1 chiếc giường to, trên chiếc giường to có 1 chiếc mền (chăn) nhỏ, chiếc mền nhỏ đang bao bọc 2 con người to đang dính vào nhau như sam, họ cùng chung nhịp thở, cùng chung suy nghĩ và... người đàn ông đang "vết máng" người phụ nữ.

Vâng, chính là cái hình ảnh em suy nghĩ tới, tuy chỉ trong vài khoảnh khắc giây nhưng nó lại vô cùng đậm sâu thôi thúc em lao vào thực hiện, em lặng lẽ chậm nhịp lại, mọi thứ trong căn phòng dường như trôi vào im lặng chỉ còn đâu đó nhịp thở và sự rung động nhẹ nhàng và cũng ít ỏi của 2 cá thể, đoạn em kéo nhẹ nhàng xuống phần háng nàng và chúi đầu vào, nàng như thức dậy sau cơn mê mệt dục và thâm thì "Đừng... đừng D", nhưng em mặc kệ, vẫn cứ tiếp tục khám phá.

Em chúi đầu vào háng nhỏ, cái đầu tiên em chú ý, à ko, cái đầu tiên đập vào mắt em là háng lông xoắn nhẹ nhưng mịn màng, cái bím vẫn đang còn rỉ nước ỉu ọt như góp phần làm cho các sợi lông mềm nắn rạp xuống dính chặt vào da, cái bím nhỏ xíu và đỏ ửng lò lỏ, phải nói là bím nhỏ rất đẹp, trông rất dễ thương luôn í, nhìn mà chỉ muốn... 18- vãi cả hang, em đưa sát đầu hơn vào bím nhỏ, liếm 1 cái rất nhẹ đủ làm cho nhỏ trần người lên và thở hổn hển, cảm giác ngay khoảng khắc lưỡi em chạm vào thứ nước đó làm em kích thích ngay lập tức 2 giác quan.

Thứ nhất là thính giác, thứ mùi đó xộc ngay vào mũi em, ngai ngái nhưng em chỉ cảm nhận đc trong tích tắc thôi chứ chẳng cảm nhận đc lâu, có thể vì đã hơi quen từ lúc nãy, nhưng đến bây giờ mới định hình đc, hơi ngái ngái nhẹ, về sau thì chẳng còn mùi j nữa hay sao luôn í. Thứ 2 là vị giác, ngay từ đầu em đã rất băn khoăn và hồi hộp vì cái giây phút này đã in đậm trong đầu em qua những clip, video em đã từng đú đờn xem đc, thứ nước ấy có mùi lơ lợ, như kiểu bỏ ít muối, ít bột ngọt vào trong cốc nước lọc đc đun bằng bếp than thời trước hay ở vùng quê hay đun vậy, nó cứ lơ lợ, em tá sâu cho các bạn trẻ, các anh biết đc cái thứ ấy là như nào, để còn có kinh cmm nghiệm về sau nữa nhóc. hi hi.

Sau đó, em rờ lưỡi khắp bím và hang nhỏ, liếm láp mọi nơi trong bím, nhỏ như trần người lên, quần quai và mảnh liệt, rên ngày 1 to, em thấy vậy liền giảm nhịp độ nhưng khi em giảm nhịp quét lưỡi thì nhỏ vẫn tiếp tục rên như đứng rồi, làm cho em chẳng biết màn ăn ra rằng hết, nhưng thôi kệ phần vì nhà nhỏ cũng ko cùng vách với nhà khác, và là nhà nhỏ mà nhỏ ko sợ ng khác nghe thấy thì việc quái j em phải sợ. Em rờ dất lợ cùng khắp, em rờ 2 bên mép bím, rồi xuống phần dưới bím, rồi lại lên hang, ghé thăm bác hạt bím, kéo dài theo cái khe, em cảm thấy nước bím nhỏ ra ngày 1 nhiều, nhưng chưa ào ạt và em quyết định sẽ chơi chiều cuối, thọt lưỡi sâu và trong bím, em thọt vào rồi lại rút lưỡi ra độ khoảng mười mấy giây thì nhỏ ra luôn rất nhiều và ào ạt vãi. Nhưng cuộc đời éo như mơ và chuyện đó cũng éo ai ngờ, lúc em thè lưỡi ra để đâm sâu vào bím nhỏ thì các bác tưởng tượng đi, em cố gắng kéo lưỡi thật dài nên miệng cũng hé thật to, khi nhỏ ra em ko kéo lưỡi về vội và đó là cái ngu mà bây giờ em vẫn còn nhớ.

Thứ nước đó tràn hết vào miệng em, rồi từ miệng dâng lên mũi vì cơ bản em éo dám nuốt mà chỉ ngậm, khi nó dâng lên mũi thì các thím biết sao rồi em ho sặc sụa lẫn xuống giường nhưng cảm giác đó vẫn chưa rời bỏ em. Cảm giác ở họng như nghẹn cứng, mũi thì khó chịu và ho sù sụ ra thứ nước đó chảy ra bằng cả miệng và mũi xuống sàn nhà, mắt em như bắt đc hơi bắt đầu long song sọc và em cảm nhận cũng trào ra nước thứ nước đó- cả nước mắt, mũi thì chảy nước, miệng thì cố gắng mở rộng để thứ nước đó chảy ra hết, nàng hốt hoảng lao xuống ngồi bên em và ko ngừng hỏi han: "Hic, sao vậy D, hic, thờ mạnh ra, hic, xin... xin lỗi!" rồi nàng bắt đầu khóc nghẹn, tay thì vẫn vỗ vỗ lưng em, em thấy nàng khóc thì với tay như ra hiệu ko sao ko vậy, cảm giác trong em lúc đó là nhục nhục nhục và nhục, hic, ko ngờ sau bao nhiêu năm chinh chiến trước màn hình comp, luyện JAV cũng ở mức thượng thừa mà em lại mắc một... hic... một cái điều ỏi ăm như vậy, vừa tức bản thân vừa tức con chym của mình. Ngồi trên sàn 1 lúc thì em bình thường trở lại, ko còn ho hay gì nữa, chỉ có cảm giác lơ lợ trong miệng thôi, nàng dịu em vào nhà vệ sinh, em rửa mặt và nhìn vào trong gương... Ô kìa, gương mặt của 1 thằng ku giống như vừa trải qua 1 cuộc thẩm sát, mũi thì như vẫn còn dính chút nước j đó, mắt thì đỏ hoe, em rửa mặt mà đầu óc trống rỗng, nhỏ vẫn đứng ngay đằng sau với 1 chiếc áo lót và áo 3 lỗ trên người, còn phần dưới thì ko có j che đậy cả. Em vừa quay lại thì nhỏ ôm chặt lấy em, em cũng vậy, lúc đó thì em cũng dịu lại phần nào mà bắt đầu coi mọi chuyện bình thường thôi, đây là lần đầu của em mà, làm sao trác đc, mặc dù nó là 1 cái bắt đầu khá tệ lậu cho 1 thanh niên bước vào độ tuổi ăn, tuổi "chơi".

Nhỏ ôm em thật chặt, thật lâu tay em thì đặt ngay mộng nhỏ, lâu lâu em lại nắn, lại bóp cặp mộng căng tròn ấy, thật là sướng cho những người con trai có ng ỉu mộng bự, sờ vừa mát, vừa thích, hi hi. Rồi giây phút ấy cũng ngừng lại, nàng nói em ra ngoài cho nàng rửa ráy, em thì cũng hơi chảnh nên ra ngoài ngồi đợi nàng, 1 lúc sau thì nàng ra ngoài với chiếc khăn quấn quanh người, rồi cứ thế tuột khăn rat hay đồ trước mặt em luôn, em thì thấy tất cả và cũng đã kể ở những đoạn trên và cả những Chap trước nên em ko kể chi tiết lại ả, nàng thay 1 cái áo sơ mi đen, 1 cái quần jear đen với các hoa văn song gọn rồi 2 đứa xuống nhà, khóa cửa lên xe, và tụi em đi ăn và ngồi trà sữa lát rồi nhỏ chở em về nhà rồi đi thẳng.

Vừa vào nhà bỏ cái cặp ra ngồi ở ghế phòng khách thì bà Di ỉu quý ra hỏi han:

- Mới về hả con, nay ko đi học sao về sớm dzạ??? ủa? Khóc hay sao mà mắt đỏ hoe thế kia??? Chơi mà chơi khóc, con trai nữa chứ, hô hô.

- Dza.

Em ko nói j trước những lời mĩa mai tới xót lòng và ko biết có chủ ý hay ko của bà Di lam bam kia, chỉ dạ 1 tiếng rồi em lên lầu luôn, tắm rửa, ngủ nghỉ, ăn cơm rồi học hành, ngủ, kết thúc 1 ngày đầy biến động với những tình tiết 18- và những sự tiếc nuối tới đau cmm lòng.

Một vài ngày sau em và nhỏ vẫn iu nhau, gặp nhau và tuyệt nhiên ko ai nhắc tới ngày đen tối hôm ấy, tụi em ngày càng iu nhau thấm thiết hơn sau vài chuyện xảy ra và cuối cùng nàng cũng quyết định dành cái quý giá nhất của 1 người con gái cho em.

Trưa hôm đó, sau WC nữ...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Từ ngày đầu quen biết cho tới lúc...xa cách, khoảng thời gian đó ko dài lắm nhưng nó để lại trong em 1 dấu khắc sâu sắc về cảm xúc, lúc chưa quen hay ngày đã quen rồi đều như thế, mỗi nụ cười của nhỏ làm cho tim đập mạnh và như mùa xuân đang đến vậy, có thể các thím sẽ nói em quá màu mè và chém gió đâm hơi lên nhưng sự thật là thế, cũng có thể là tình đầu nên con người ta yêu thương chân thật lắm các thím ạ, yêu bằng con tim chứ ko có nhiều phần trăm của khối óc đâu. Nhỏ bạn cũng khá thân của em cũng nói: "tình đầu là mối tình mãnh liệt nhất" hỏi ra thì mới biết câu này có trong cuốn ngôn ngữ anh: "First love is strongest" nó còn nói khi lần đầu yêu nó yêu thành thật, ko gian dối điều j, nhưng từ lần đó trở đi trong nó xuất hiện cảm giác dè chừng, cẩn thận và cảm giác như ko tin tưởng tuyệt đối vào đối phương nữa cũng có thể vì tình đầu của nó đã kết thúc một cách đau khổ và ko theo ý muốn nên nó đâm ra vậy, nhưng nói đi cũng phải nói lại mấy ai định nghĩa được yêu thương và hiểu tất tần tật về tình yêu đầu hả các thím, em nghĩ nếu người nào đó hiểu rõ về tình yêu thì người đó sẽ là cá thể lạc lõng và cô đơn nhất trên cõi đời này, vì nếu biết rõ rồi thì những cảm giác khi được ai đó yêu sẽ không còn, cảm giác quan tâm cũng dần bị mất đi và hơn hết là người đó sẽ biết cách dùng yêu thương của cả mình và đối phương mỗi khi giận dỗi, không còn là tình yêu j nữa cả, em thì là em không bao giờ muốn rơi vào vị trí ấy.

Khi yêu trong chúng ta ai cũng muốn 2 thứ cảm giác trên hết tất cả các thứ tình cảm và sự quan tâm đó là- Sự mới mẻ & cảm giác yên bình. Sâu sắc nhìn nhận, nếu các thím bỏ qua mọi thành kiến và những câu hỏi đời mẹ thiên hạ kiểu: "Khi yêu là trái tim phải xxx, phải dành tình cảm yyy chứ không được zzz" thì các thím sẽ cảm nhận được những gì mà khối óc mình muốn và khao khát đạt được. Sự mới mẻ ở đây không nhất thiết là thay người yêu để tìm cảm giác new hay lăng nhăng fuck phứt lung tung ben hết cả lên nhé, em sẽ xét trên phương diện cả nam và nữ cho nó bình đẳng giới, cảnh đàn ông chúng ta luôn bị gán cái mác từ cổ chí kim là lăng nhăng, có mới nói cũ mà công nhận là đúng thật luôn ấy chứ, thời xưa là 5 thê 7 thiếp luôn ấy nhỉ, mách nhỏ với các thím là mặc dù trên phim ảnh các vị đạo diễn luôn khắc họa đa số vị quan vua đều- Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ- nhưng em nghĩ thật chất không có nhà nào mà cái tề gia đi vào mẫu mực hết được đâu, lục đục hết cả lên luôn ấy nhỉ, hi hi. Bị gán mác vậy nhiều người đàn ông còn muốn thể hiện bản lĩnh vượt trội nữa mới đâu nào là gọi hàng, đi nhà thổ fuck đủ thể loại, nhiều bác không hiểu nghĩ j mà liều sống thiếu chết đi chân đất, chưa bàn tới Aids nhé, mà chỉ bàn tới mấy căn bệnh nhỏ nhoi như viêm nhiễm hay tệ hơn là lậu với cả giang mai cũng đủ dờ khóc dờ cười rồi, em kịch liệt quan ngại và lên án (lấy lòng mấy chị theo dõi page của em tí, các đại ca bỏ qua cho kẻ sĩ hèn này, hi hi), cảm gíc khao khát cái mới luôn rực cháy và nóng bỏng trong lòng đấng mày râu, ai chối thì người đó nói láo, xạo, điêu nhé, vì sao lại như thế thì em eo biết và dù biết cũng eo mún nhắc lại nữa, mong các chị đang là vợ, là người yêu của các anh ý hãy luôn đổi mới mình, làm mới tư duy, suy nghĩ và hành động, nói nhỏ chứ nhiều khi mình trên giường hay phòng tắm chán chê rồi thì có thể xuống phòng khách, trên bàn ăn nhà bếp, lavenbond rửa chén, tay nắm ru- bi –nê tay còn lại đưa về phía sau, hay táo bạo hơn đã từng thử ra ngoài sân sau nhà vào buổi tối hay trong hốc 3 cây bàn hoặc ở một nơi vắng vẻ, bảo đảm cảm giác sẽ gấp ít nhất là 7 lần so với chỉ các tư thế truyền thống, em sẽ kể chi tiết cho các thím ở những Chap sau và cũng sẽ chia những cách tìm bạn gái có cùng sở thích hoặc cái mà đa số các thím ở đây theo dõi chuyện của em đều muốn biết cách soi và học cách tiếp cận và xô đổ với các MB.

Em bàn luận nhiều về sự đổi mới như kiểu vợ đưa cả nắm nhưng chân thành mà nhìn nhận thì không phải người đàn ông nào cũng như thế, có những người luôn có cảm giác yêu thương duy nhất chỉ 1 người phụ nữ, là vì cảm giác khao khát sự mới mẻ trong thâm tâm con người họ đã bị dè bẹp bởi 1 thứ gọi nôm na là "NƠI ẤY BÌNH YÊN". Cái nơi bình yên đó tạo cho trong ta cảm giác muốn quay về khi mệt mỏi, là khoảng trời mộng mơ "nơi ngọn gió dừng chân", nhiều người đàn ông lăng nhăng cũng là vì chọn nhầm nơi dừng chân hay là nơi dừng chân bỗng dưng muốn thay đổi để xây dựng 1 sân tennis, mỗi khi bước lên giường đi ngủ là bắt gặp 1 ánh mắt lạnh nhạt hay những lời ca theo cùng năm tháng như tiếng bồn bộp của quả bóng quần đập xuống sân thì BỐ CON THẲNG NÀO CHỊU ĐƯỢC CHỨ.

Chốt hạ

- Bạn là nam thì hãy cố gắng suy nghĩ sâu sắc với niềm tin tưởng mãnh liệt về sự thay đổi tìm tòi cái mới và nhận định rõ ràng về nơi ấy của mình trước đời sống hôn nhân lâu dài và bền đẹp, mình chân thành khuyên sống thử vài tháng vì mình nghĩ sống thử không nhất thiết phải PHANG nhau và PHẬP lộn sinh hậu quả.

- Còn bạn là nữ, hãy chân thành nhìn nhận về người đàn ông mình đã chọn và mơ tưởng sinh sống lâu dài có thật sự là đúng và hợp với trên hết tất cả là bản thân mình hay không, vì có 1 nhận định cứ nói đi nói lại mãi mà các chị vẫn eo nhớ "các chị kết hôn thì người đó về sống với các chị chứ không phải sống với cha mẹ, họ hàng hay bạn bè của các chị" khi khổ đau đến thì các chị chịu đựng còn mọi người xung quanh trên tinh thần là chia sẻ cùng cô hi vọng, ok???

Lan man hơi nhiều nhĩ, quay lại mạch chính nào, thật vậy, tình cảm mà chúng em dành cho nhau rất nhiều và những ước xây dựng nên các nóc nhà tương

lại cũng rạo rức lắm lun í, hằng đêm trong giấc mơ của em vẫn văng vẳng câu hát: "Anh đã mơ về, ngôi nhà và những đứa trẻ", thời gian ấy em hạnh phúc lắm, cảm giác hạnh phúc trong em là mỗi ngày đc nhìn thấy hình bóng nhỏ, đc yêu thương ôm ấp những hi vọng nhưng kèm theo đó là những đam mê khao khát sở hữu lại lớn dần lên trong em và có lẽ cũng là trong nhỏ nữa, và em đã đề nghị bằng 1 giọng oanh vàng ngọc ngác, ai dè nhỏ gạt đầu cái rụp, em mừng quýnh, tí sồn ra quần, phải nói là tim đập thình thịch, vừa đập vừa run luôn ấy chứ, và rồi tụi em thống nhất là tuần sau sẽ thực hiện sau chốn WC nữ thiên thần ấy vì cơ bản hồi ấy tụi em không dám về nhà nhỏ nữa và càng không dám đi nhà nghỉ, không hiểu sao cái bọn bạn nem thườ đó nó gan quá nhĩ, đi nhà nghỉ như com bữa, nhiều khi nói không điều chứ thằng bạn em với con bồ nó vào lớp học buổi chiều ngồi gần em kể chuyện tụi nó mới đi nhà nghỉ rồi qua học luôn mà em đề ý thấy cái đáy quần (quần vải bao học thể dục ấy) của con nhỏ ấy ướt ướt loàn ra 1 vệt nhỏ luôn ấy chứ, đến là ghê với cái bọn này. ^^, hồi đó thấy ghê nhưng bây giờ thì thấy bình thường rồi. ^^...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lại nhắc về cái tiết trời vãi shit hôm ấy, nắng vãi tè các thím ạh, mà các thím biết trong bộ đồ học sinh gò bó, khó chịu lại thêm cái cảnh giang nắng canh ngọ thì phải nói là mồ hôi mỡ kê ra kinh lắm, quần áo như dính chặt vào người, nói không ngoa chứ như em ra mồ hôi dính với cả đất luôn ấy chứ.

Đoạn em lấy chim quẹt nhẹ khắp hang nhỏ cảm giác rất ướt át vì phần mồ hôi nhỏ ra cũng nhiều mặc dù chưa lắm trận đâu vào đâu cả, quẹt từ tung em ra chim xuống đất nhỏ thì thấy nhỏ giật bắn người kêu khê: "lộn rồi, không...không phải" em đầu tiên cũng chả hiểu vì cơ bản mục đích của em là ra xuống đó mà sao lại nói không phải nhưng sau đã hiểu ra, em chẳng nói gì, chỉ nghĩ trong đầu thôi, rồi từ từ em chà xát khe bím được 2,3 cái, đang tính toán thì nhỏ nói khê: "không có mang gì sao??? Lỡ có em bé thì...sinh luôn hà???", em nghe vậy thì thâm vào tai - Nhỏ: "Không sao đâu, không có cho ra bên trong thì không có bị...đâu". Nói thẳng ra thì em cũng có lên mạng xem thì có mấy ông bảo thế, với cả hồi đó không phải em không dám đi mua bcs vì em chỉ cần hú phất là tụi bạn đưa vài cái ngay, nhưng mà em sợ mang bcs bị bệnh hồi chim với cả bó chim nó nhứt nên không mang, suy nghĩ con nít mà các thím đừng gạch nhé, không thì em lại buồn bã và thất vọng nữa đấy, hé hé.

Em canh tọa độ bím và kê nòng khê nhún người xuống, nhỏ thì cứ đầu hang thì khấp khểnh nắm mắt và bặm môi thật chặt nhìn đáng là thương luôn ấy, đoạn em kê cái đầu khắt vãi được vài milimet thì nhỏ lấy 2 tay bấu chặt vào vai em, em nhún người và lấy hết ga, tuy nhiên em nghĩ nên đẩy vào từ từ vì sợ nhỏ đau nữa. Em từ từ nâng người mình lên và chim cũng dần dần đi vào bên trong bím, phải nói là vì tư thế đứng và cũng vì bím nhỏ bé tẹo là em cảm thấy bắt đầu hơi nhứt cái đầu chim. Em vẫn nhét từ từ vào thì bỗng nghe cái cảm giác cái gì đó cản trở và gây cảm giác vướng ở đầu chim, em biết và thúc hơi nhanh tí thì cảm giác không nghe kĩ bằng tai nhưng cảm nhận được qua nhiều giác quan, "Sứt" là cái tiếng mà em nghe, vừa cảm giác được cái tiếng đó thì nhỏ trợn người lên, 2 tay quàng chặt vào cổ em và bắt đầu chuỗi âm thanh: "đau...đau quá D oi...kéo ra đi...đau quá..." nước mắt nhỏ bắt đầu chảy thấm đẫm với mồ hôi làm cho khuôn mặt ướt át và đáng yêu hơn rất nhiều.

Em nghe thấy vậy thì cũng nhẹ nhàng rút ra, nho vội đi lại ngay chỗ hòn đá và lấy một tờ khăn giấy lau lau nhẹ bím, lau xung quanh rồi nhét 1 ít khăn giấy vào trong bím chùi chùi rồi lại chùi xung quanh, khăn giấy thấm một màu đỏ lôm, tạo nên một mảng to bằng 4 đầu vân tay trong chứng minh thư ấy, em nghĩ ra máu như vậy là thuộc loại nhiều rồi vì cái màu nó rất là đỏ và em thỉnh thoảng cũng có nghe nhiều thằng nói còn ra nhiều hơn và co nhiều đứa con gái thì chỉ ra như bị chảy máu chân răng thôi.

Em ngược xuống chim thì thấy đỉnh đầu cũng dính máu nên cũng lại lấy khăn giấy lau luôn, lau xong thì hai đứa nhìn nhau lung lăm, rồi nhỏ cũng đứng dậy đứng gần hoàn đá, em tiến lại và cũng lại lấy chim rà rà và hỏi: "Còn đau lắm hông??? Nhẹ thui har", nhỏ mặt đỏ trả lời "còn hơi rất đó, ờ, nhẹ thui nhar", em nghe như mở cờ trong bụng, lại nhẹ nhàng đẩy tờ rím vào trong bím lần này em đẩy vài sâu hơn rất nhiều, gần ¾ cây í thì cùng lúc nhỏ rên lên kiu rạt và khó chịu nên em dừng, không vào sâu nữa, kéo ra ngoài và bắt đầu nháp từ từ, nhỏ cũng từ từ đứng chằng háng ra và nhỏ tỏ rất mạnh và rên khê khê, đa phần là đau hay ưm ưm, á,...nói chung những câu kêu đó em nhớ không kĩ lắm, chỉ nhớ là lúc đó em tỏ rất nhiều phần vì bím nhỏ...nói sao nhĩ à...chật quá, làm chim em bị bó lại, sự co bóp trong bím nhỏ khác xa với cảm giác trước đây em từng cảm nhận, nó như muốn xé toạc chim em ra, cảm giác cũng thấy thỏa mãn và sáng khoái lân lân, nhưng lúc đó cũng phải nói là cái tiết trời và hơn cả là lần đầu của em nên thú thật là em còn khá đau ở cái đầu khắt vì, da bao uy đã lột hết đầu, đau vãi ra ấy chứ.

Mặc dù đau nhưng em vẫn cố nháp ngày 1 nhanh, nhỏ vẫn ôm vai em nhưng ngã lưng dứng vào tường, em tiếng tục nắc nhanh đoạn vài phút nữa thì mồ hôi túa ra nhiều hơn làm con mệ và nhứt môi cơ ổng uyển, chàn hang lên rộng, lại cảm giác như từ từ mất tè í, cứ chực chờ nơi chính giữa con chim làm hơi khó chịu, em biết là em sắp ra rồi, nên đẩy nhanh hơn thì bỗng, 1 tràn nước từ bím nhỏ chày ra ào ạt cùng với đó là những tiếng rên ngày 1 to của nhỏ và những pha co giật từ phần ngực và eo nhỏ, bím cứ thất lại và mở ra, nước trắng như nước tiểu ào ra chảy lai lán và đổ xuống đất vài giọt: "Em...không cầm được nước...nước tiểu, hức hức" nhỏ khóc và nói như mếu, lúc này em ôm nhỏ và nắc thêm 2, 3 cái nữa thì như hết chịu nổi, em rút chim ra và xuất ra ngoài mặt đất luôn, từng dòng từng dòng trắng đục, em vừa xuất vừa ngược mặt lên nhìn bầu trời thì cái nắng chiếu vào da thịt và cả khoe mắt làm cho cảm giác xung sướng và thoải mái nên tờ trym dòn đập khắp cơ thể, dễ chịu vờ lờ luôn ấy các thím. Hai đứa nhìn nhau đỏ cả mặt rồi nhỏ đi lại viên đá và ngồi xuống, lấy khăn giấy lau lau mồ hôi, mặt mũi và lau lau cái bím hồng hào và ướt đẫm ấy, em tiến lại ngồi và cũng lấy khăn giấy lau lau tờ chim, hồi vài câu buâng quăng rồi hai đứa ngồi nhìn nhau rầu rầu 3 chủ động hun em.

Em cũng hun trả, nhưng lưỡi nhỏ đã ủa vào miệng em từ lúc nào, điều luyện vờ lờ, được một lúc thì thở hết nổi nên em đẩy nhỏ ra và quay lưng nhỏ lại, em lấy tay luôn vào cái lưng đầy mồ hôi ấy, vén áo lên thì thật lạ các thím nhĩ, con gái ra mồ hôi mà có cảm giác mùi gì đó thơm lắm khó tả nữa, em từ đằng sau luôn 2 tay lên phía trước ngực và xoa xoa và lại luôn tay xuống bím thọt thẳng vào, nhỏ trợn mình lên và chịu đựng, được một lúc thì em cảm thấy rất mệt vì trời nắng nên thống nhất 2 đứa đi về thôi.

Lấy cái áo khoác mặt vào thì chẳng ai nhận ra em và nhỏ đều ra mồ hôi nhiều cả, vì cơ bản trời cũng nắng nên điều đó là bình thường thôi, đoạn nhỏ lấy quần chip thì thấy nó rơi xuống đất và vì nó dính mồ hôi và cả nước ấy nên nhìn rất dơ, nhỏ quăng vào góc tường luôn trước sự ngạc nhiên của em rồi đi 1 mạch, em chạy theo nắm tay nhỏ thì nhỏ cười cười, em vào nhỏ bước ra cổng lấy xe và cùng về nhà, em cứ đòi nhỏ chở nhưng nhỏ nói lỡ vấy nó tung lên thì chết luôn ák nên lại thôi, em chở nhỏ về tới nhà nhỏ thì không quên hun và búng nhẹ vào bím nhỏ vài cái, nhỏ giẫy nảy và lấy cặp táp phang vào đầu em lia lia ^^, lại thêm cái máy tính casio trong trường nên đầu vò lờ nghe cứ cộp cộp luôn ấy chứ.

Em đi xe về nhà, tháo giày và bước lên tầng 2 luôn, lại nói thêm về bà Di cái thử đó, chẳng biết mê cái thể loại gì mà cứ ôm cái lap nằm trong phòng cày phim bộ suốt, éo hiểu luôn, thấy em đi lên tầng thì chạy ra liếc đều, nói xỏ và cười điên vài phát rồi lại chạy vào phòng nằm xem tiếp, đến là chán, vấy vũng cứ loạn hết cả lên, lộ hết cả chip. Em đi thẳng vào phòng tắm, để cặp sang 1 bên, xả nước vào bồn tắm và giữ nguyên đồng phục đi học đứng dưới vòi sen cho ướt át rồi em phi vào bồn tắm luôn, nằm trong bồn em suy nghĩ lại về những hành động, những hình ảnh, nói chung là tất tần tật nội dung rất là hại não, nằm trong bồn em từ từ cởi hết quần áo ra vào bắt đầu xem chym thiệt hại bao nhiêu, vẫn còn cảm giác đau vãi ra nhưng được cái là mấy cái vùng da xung quanh cái khác bị lộ hết ra rồi, nhẹ nhõm và chym em nhìn đẹp vờ lờ (CDSHT tí) ^^.

Bước ra khỏi cửa phòng tắm em xách cặp và chạy lên phòng, trưa đó em chỉ uống sữa vì cảm giác rất mệt nhất là cơ háng í, tối hôm đó cỡ 9h mấy í thì thấy nhớ nên em nhắn tin cho - Nhỏ:

- Em: trym sao rồi???

- Nhỏ: trym phở, and ku??? má, càng ngày nt càng mất nét ^^

- Emr ku bt, đang nhớ trym!!!

- Nhỏ: Nhớ luôn, gê gê!!!

- Em: Ngủ chưa???

- Nhỏ: Ngủ sao nt, ngu!!! nhỏ nt lại em mới ngạc nhiên, í là em nói buồn ngủ chưa ák, nhưng nhỏ nt lại như vậy nên em cũng mún giỡn luôn.

- Em: Ai hỏi mấy người!!!

- Nhỏ: Chứ j, thấy anh nt zậy mà??? ?

- Em: Hòì trym ák má ời!!! 0 -

- Nhỏ: á, cái thằng dê tiện, hỏi tui hông hỏi, hỏi nó mần chi, nó ngu òi!!!=

- Em: hehe, hùi trura gê nha, to đâu còn tè bậy!!!

- Nhỏ: á á, cái đồ kia, im ngay!!!==

- Emr. thiệt là buồn quá đê, hùi bữa zô phòng thấy mùi khai khai, ra là ngủ toàn tè dầm!!

- Nhỏ: hông có nhar...Tai...im đi!!!!!!!!!!!! nhaaaaaaaaaaaaaaa!!!

- Em: Rõ rang mà, chôi j nữa, hai~~~~~...

- Nhỏ: hông có mà, hức hức

- Em: Học bài chưa??? ?

- Nhỏ: rồi, ngoan lắm chứ bộ.

- Em: Ngoan mà tè dầm.

- Nhỏ: á á, thôi đi nha, gét, ngủ ngoan.

- Em: g9.

Học dc 1 tạo thì em đi ngủ nhưng nào có ngủ được đâu, khoảng canh 12h mấy khuya thì nghe nhà gần đầu ngõ chửi nhau rồi đánh nhau nữa, 2 vợ chồng đó bá đạo lắm các thím ạh, đánh nhau suốt, đúng là vk ck son, chưa con cái j nên cứ hễ nhau là ầm cả lên, lần này thì 2 người đó đi nhau chạy sâu vào trong lùm, rồi nghe tiến hô hoán, tri hô như bắt cướp, tất cả mọi người đều chạy ra. Em và Di tất nhiên cũng thế, chạy ra ngoài cổng thì thấy mọi người đang can mà 2 vợ ck cứ nhào dô cho bằng được ăn thua đủ với nhau, bà vợ thì kêu nó đánh con, con phải giết nó, còn ông chồng thì cứ, nó đánh con, vợ mà đánh chồng, không hiểu nổi luôn í, rồi thì cuối cùng cũng xong, tại hơn 1 tiếng đứng can mà, Di thì vào nhà trước em, em khóa cửa rồi lên lại phòng sau, khi bước qua phòng của Di, em tính vào phòng của Di để nhờ sáng mai kêu dây sớm xúi.

Khi vừa mở cửa ra thì thấy Di đang ngủ nghe luôn cả tiếng ngáy, máy tính thì thấy đang pause ở 1 cảnh trong film gì của hàn xềng í ah, em tính lại tắt máy và đi ra, thì chợt thấy vậy Di bị xóc lên và lộ ra nguyên 1 mảng mông trắng muốt và cả cái khe...và em đã....

Chương 13

Sau khi cặp vợ chồng đó được hòa giải thì mọi người trong ngõ ai về nhà nấy, vì cơ bản ngõ em ở toàn cán bộ công chức, hay toàn thành phần làm công ăn lương theo giờ qui định nên sáng ra 6h mấy đã đi và chuẩn mồm 5h thì mọi người đổ xô về, có người còn 8h hơn ấy chứ : stickgirl , đối với họ giấc ngủ rất quan trọng và huống hồ 2 ông bà đó toàn chơi giờ linh mà phang nhau điên đảo luôn mới kinh : look downgirl : . Em bước vào cổng và khóa cửa, sau lại bước vào nhà và khóa cửa chính lại vì nãy khi đang đứng coi thì em đã thấy Di bước vào nhà rồi, chắc cây phim hàn kinh quá nên phải ngủ bù : nosebleedgirl , đến tội ^^.

Em bước lững thững lên cầu thang với cái đầu trống rỗng vì đơn giản lúc đó chẳng có vương mắc hay bận tâm gì cả, cứ lên đi ngủ thui sáng còn đi học sớm nữa chứ. Em bước lên cầu thang, vừa qua phòng Di thì em chợt nghĩ ngay phải nhờ Di sáng kiu dậy hộ, chứ đêm hôm còn thức thế này chắc chắn là sáng thế nào em cũng dậy muộn cho mà xem : sogoodgirl , híc híc. Em lại trước cửa phòng thì chẳng nghe thấy tiếng gì cả, vừa đẩy cửa phòng ra thì hình ảnh đập vào mắt em là...Di đang nằm nghiêng quay lưng ra cửa, 2 chân bó hờ cong cong, kế bên là cái lap có ánh đèn vàng chớp pa chớp và hình ảnh pause của một bộ phim hàn xèng tuy nhiên màn hình có vẻ mờ và tối, như kiểu các thím để cái monitor tự động tắt khi không thao tác trong khoảng thời gian nhất định ấy : nosebleedgirl : . Lúc ấy em nghĩ ngay trong đầu em là "thôi, ngủ thế này thì ai dám nhờ kêu nữa chứ, không khéo Di còn dậy trễ hơn mình ấy chứ", nghĩ thế nên em lại phía cuối nệm Di rê chuột định tắt cái lap đi rồi về phòng ngủ. Mà công nhận khi con người ta mệt mỏi thì ngủ nghe tiếng ngáy đều đều nhỉ, mà con gái lạ thật gáy như kiểu tiếng thờ dài í nhưng mà hơi to hơn bình thường chút thôi : shamegirl : , em quay lại nhìn Di thì ôi thôi...Di ngủ mà không có mặc quần chip mà lại mặc cái váy mềm nữa chứ làm cho nguyên 1 phần lộ ra mồn một bao gồm: 2 mông mông lớn mà rất là to nối liền với đôi chân dài miên man và rất trắng, cái khe đít và cả khe bím điểm xuyên thêm vài cọng lông măn làm em nhìn muốn nổ đom đóm mắt : cannygirl : cannygirl , ngay lập tức vừa nhìn thấy cảnh ấy con sâu trong quần em bắt đầu ngo ngoáy và có vẻ trật đường rây lệch ra ngoài quần xì, em phải cho tay vào và định hình nó lại cho chuẩn.

Em quỳ 2 gối về hướng mông Di và cúi xuống nhìn thật sát cái khoảng khắc ấy như cố ghi vào đầu những hình ảnh thân quen nhưng khác hẳn : byebyegirl : , thân quen vì có lẽ em đã thấy nhiều trên porn world rồi và cả của nhỏ nữa, tuy nhiên nó khác hẳn vì nhìn thật tề tề vừa có cảm giác lại tường tận hơn chứ các thím nhĩ, em nhìn lung lăm vừa nhìn vừa suy nghĩ trong không gian im ắng chỉ nghe rõ tiếng chạy đều đều của điều hòa, tiếng ngáy tròn trĩnh của Di và đầu đó là nhịp tim đập thình thịch và hơi thở gấp gấp của kẻ sĩ hèn này... Cái khoảng mông trắng muốt ấy thật tròn tru và mềm mại cảm giác như da thịt trên nó không có chút gợn nào cả và nó hơi to và mây mây so với cái eo kia, kéo dài và chia cắt nó là một đường hèm nhỏ và khít kéo dài từ giữa mông tới hậu môn nhỏ, có phần màu không trắng như mông, cách Hm 1 chút xíu là cái khe bím hẹp và khít vì em thấy 2 phần da bím bị tì đè vì tư thế nằm nghiêng của Di làm cho nó bị căng và có phần mấp rụp khá mời gọi : stickgirl . Phải nói là lúc đó em nảy ra nhiều ý định so sánh giữa Di và nhỏ lắm chứ, em xin được phép không kể đoạn này vì lúc đó đầu óc em nghĩ lung tung và có phần kì quặc lắm, em ngồi nhìn mà nhịp tim cứ liên hồi mà đập, chợt em suy nghĩ và quyết định... : look downgirl :

Em nhẹ nhàng xích lại gần mông Di hơn, cúi đầu chú ý xuống sát mông luôn, lấy 2 ngón tay cái và giữa của bàn tay phải từ từ chạm nhẹ vào khe bím Di, tay trái em chống xuống đất và mong thâm trong lòng và tự hứa với bản thân không tạo nên tiếng động nào dù cho nhỏ nhất, lúc đó chủ yếu chỉ suy nghĩ tới việc vạch định kế hoạch chứ chẳng suy nghĩ gì về việc bị phát hiện and then... : stickgirl : ...Em há miệng để tiếng thờ nhỏ đi mà lúc đó em nín thờ luôn thì phải, nhẹ nhàng đưa tay lại gần bím Di : pudencygirl : ...à mà khoan : byebyegirl : chắc các thím cũng thắc mắc sao lúc đó em lại suy nghĩ là chạm bím trước mà không làm gì khác chứ nhĩ, em cũng xin giải thích luôn là thời gian ấy em chỉ tò mò và định ninh về cái bím thui, nhớ lại khoảng thời gian ấy, cái tò mò đối với người con gái của em chỉ và cái đó, ngay cả nhỏ em cũng chỉ chăm chăm như thế, hi, hùi còn nhỏ dại nên suy nghĩ có phần nông cạn nhĩ : sosadgirl : : sosadgirl : .

Như kế hoạch trong khoảng khắc ấy, em nhẹ nhàng lấy 2 ngón cái và giữa nhẹ nhàng banh nhẹ khe bím của Di ra, giây phút em vừa chạm vào thì cảm nhận trong em lúc đó khe bím Di mềm lấm, mềm mềm mà cảm giác như nó mướt mướt sao ấy, nó đó ửng và căng mọng nữa, có vài sợi lông măn nhỏ xíu và cụt ngắn, em nhẹ nhàng tách khe bím ra, vừa làm mà tay em run như điên loạn, nhưng thứ đem lại nhiều sự bình tâm nhất cho em lúc đó là tiếng ngáy o o và đều đều của Di, em tách hai miếng thịt đó ra và nhẹ nhàng lấy ngón tay trở quẹt nhẹ vào cái khe ấy, lập tức em như cảm giác bên trong 2 miếng thịt ấy còn mềm hơn hẳn và có cái gì đó dính và rít làm em chợt hoảng hồn và rút tay ra, ngay tắt lự em đưa lên mũi ngửi và... Và...ôi thôi...tay em chẳng có mùi gì cả, rõ ràng là em đã chạm vào cái đom thịt gì đó dính dính, tiếng Di vẫn thờ đều đều. Lúc đó phải nói em hết hứng thú cmnr hay cũng có lẽ là nỗi sợ đã ập đến, sợ 1 cái gì đó mơ hồ và xa xôi, em từ từ đứng dậy, nhìn toàn cảnh vật trong phòng, rồi lại nhìn Di, sau đó lại cúi xuống nhìn khe bím lần chót , nó vẫn ở đó, vẫn mấp mấp và cộm lên, rất mời gọi : pudencygirl :

Sau đó em đứng dậy, bước nhóm ra khỏi phòng khép cửa nhẹ nhàng là lên phòng mình mà không tắt máy tính hộ Di luôn, tuy sự việc chỉ xảy ra độ vài phút nhưng những gì nó mang lại thì ngoài dự kiến, em nằm trằm trằm mà cứ suy nghĩ về hình ảnh của Di rất nhiều, về những mối quan hệ và hơn hết là những pha xxx, em cho tay vào quần, các hình ảnh lúc sáng lại ủa về, tấp nập và hồ hởi, nói chung em chỉ cho vào quần tích tắc thui nhưng khi lấy ra thì ...ôi không...Không...Em bị rụng 1 cọng lông chim : opsgirl , bùn vãi các thím ạch : whatgirl : , rồi đoạn em ngủ quên lúc nào không hay.

Sáng ngày dậy, đang răng rửa mặt các kiểu xong em chạy xuống nhà ăn qua loa rồi đi học luôn. Khi vừa xồm cầu thang thì Di thấy và hỏi luôn:

- Tối qua thức huya mà dậy zậy là sớm rồi nhĩ : doubtgirl : . Di nói.

- Dạ, coi có lúc thì vào nằm xuống ngủ luôn : bossgirl : Em nói mà cứ cầm đầu xuống bàn không dám ngước lên nhìn Di lấy 1 lần.

- Ô, mà chưa chải tóc kia : angrygirl: . Nói đoạn Di vớ cái lược rồi lại tính chải tóc cho em

Khi cái lược vừa chạm vào đầu em thì em giật mình, đứng lên quát to : "Con...Con đi học!" rồi chạy thẳng một mạch ra cửa luôn, vì lúc đó chả biết sao em cứ suy nghĩ bảo đảm Di biết rồi, nhìn mặt Di là biết rồi nên mới thế, hic, chắc biết rồi, rồi thì cái hình ảnh cái bím đỏ ửng cứ vụt lên suốt làm em giật mình và thấy nóng mặt thôi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Cuộc sống vẫn cứ trôi...em thì vẫn đi học bình thường, chuyện trường, chuyện lớp không có gì nổi bật ngoại trừ việc em vào top hạng đầu của lớp với thành tích học tập đáng nể trước ánh mắt ghen ghét của bọn con trai trong lớp và cả những ánh mắt thèm thuồng của bọn con gái. Bọn con gái em thì ếo dám khẳng định tụi nó có thèm thuồng hay không nhưng em thì ếo hay nhìn lên chim em, hay em lại CDSHT nhĩ, ếo biết, cơ mà em nghĩ tụi nó mừng rỡ được hình ảnh chime m sau lớp quần ^^ há há, còn bọn con trai ghen ghét vì hầu như trong lớp em rất im ắng, chẳng bao giờ giơ tay phát biểu lấy nửa câu, và còn hay đi chung với cái thằng quậy quậy trong trường nữa, thế mà kiểm tra toàn điểm cao, thú thật là em dựa vào sức học của mình các thím ạh, mặc dù ngồi bàn cuối nhưng em không bao giờ nhờ ai giúp cả, lên trả bài lần nào em cũng thuộc thế mà tụi nó đâm ghét em, thì thôi, em cũng chẳng để ý làm gì. Nhỏ thấy em học ngoan thì vui lắm, cứ cười với cả nựng suốt, lâu lâu còn tán dí em nữa chứ ^^, em thì cũng thỉnh thoảng về nhà nhỏ chơi, cũng gặp chị, rồi ba mẹ nhỏ đủ thứ, cũng XH với nhỏ 2, 3 lần dưới bếp và cả trên phòng nhỏ nữa, mãi sau này mới biết là mẹ đó là mẹ kế và chị em nhỏ là con riêng của 3 nhỏ thôi. Di thì vẫn cưng và rất thương chiều chuộng em, biểu hiện cụ thể là em quên lấy đồ vào khi mưa cũng không la em, chỉ than sao hôm nay trời mưa bất thình lình và một số chuyện nữa em sẽ nhắc tới sau nhé.

Khi tiếng ve râm rân báo hiệu mùa hè, em kết thúc năm học 11 với thành tích cực xuất sắc thua mỗi nhỏ với cả con út kia, hehe, ba cũng bay vào sg chơi với em ngày tổng kết luôn, cộng thêm cái bác bạn chí cốt của ba vào trường mà bác ấy cứ bắt tay các đồng chí trong ban giám hiệu, rõ hài ^^ . Mùa hè tới báo hiệu thời kì cao trào của lịch học hè dày đặc cho các bạn tân học sinh lớp 12 trong mảnh đất Sài Gòn chỉ có nắng và gió à bé cái nhảm, nắng mưa nhĩ T^T. Biết sắp phải đi học hè nhiều nên lớp em đã tổ chức đi chơi xa, nói xa cho nó có màu sắc tí chứ mấy đứa nhất lăm, chọn qua chọn lại, mãi tới cuối cùng chỉ đi Suối Tiên thôi, cái nơi mà đa số là 95% dân sg và các tỉnh lân cận đều đã từng mang thân tới tới lui lui í, chán chẳng buồn kể, nhưng lỡ đề cập tới rồi nên vẫn phải kể thôi =. =.

Sáng hôm đó, tất cả chúng em đều có mặt trước trường như lịch hẹn, nhỏ qua nhà chở em đi sớm. Khi đông đủ thì cả đám ừa đi nhào nhào cả một con đường bởi tiếng hát hò, tru tréo và gào thét của mấy thằng đực và tiếng la ó của lũ gà mái, nghe mà nhức mặt cho em và nhỏ ngồi sau hú emn hí, thì nói chung cũng chẳng làm gì cả, chỉ là ôm cho nó ấm với cả nói chuyện với nhau cho vui thôi, chứ cái con út lẻo đẻo ngồi kế nhỏ như cút với đất ấy = (p/s: hùi dẫu em nghĩ con này bị les, đã xấu mà còn bị les =) thì bố ai dám mần ăn với cả chắm mứt gì được. Tới nơi cái lũ khôn nạn ấy vẫn chưa chịu tha cho lỗ tai em và hầu hết bàn dân thiên hạ đều nhìn vào đám lớp em mà cười trừ hoặc có vài người xoáy đều mấy câu rất là đau lòng í, em thì nhức mặt quá nên cứ lủi thủi theo sau nhỏ thôi. Nhưng vào tới nơi thì trời không phụ lòng người ăn ở có đức các thím ạh, tụi nó thống nhất chia thành 4 top đi chơi riêng rồi 3h sẽ tụ họp lại trước biển Tiên Đồng Tầm và phá.

Nhóm em thì tất nhiên có em và nhỏ rồi, đi với mấy đứa nữa đi vòng vòng thì có 2 con cãi nhau nghe rất điếc tai mặc dù tụi nó không chửi thề nhưng nghe rất khó chịu ấy, nghe chúng nó cãi mà em muốn lại thông đất phát cho mà ở đó tru tréo =, rõ hăm =. Rốt cuộc thì nó quyết định vào Cô loa thành, nói luôn là cái chỗ mà vào đây nó dọa ma sợ sợ ấy, cứ nói đuổi nhau mà đi thôi hà, em thì đi cuối, ếo pít sao lại thế nữa, tay em vịn eo nhỏ, tất cả đi như kiểu con rắn I, phía sau em là 3 chị nữa ko thuộc nhóm em, cứ đi thôi. Đi được khoảng vài mét thì mấy thằng con trai la như đứng rồi í làm cho mấy bà, mấy mẹ hết ầm ĩ xong cười rõ tươi, nhỏ cũng hét to vãi đái ra, mà trước nhỏ là cái con út - có con ma nào dám bén màn tới nó đâu mà sợ chứ ^0^ . Tàu đi được 1 đoạn nữa thì tới cái chỗ con gì í ếo nhớ rồi có mấy bàn tay từ dưới đất đập đập vào chân ấy thì tụi nó càng la to hơn và nhảy ào ào cả ba chị đằng sau nữa cơ làm em ở giữa mà như nghẹt thở, có 1 bàn tay ôm em con mẹ nó luôn, ngực rồi xuống bụng, hên là không xuống nữa, không thì em chết mất ^^ . Em thì thấy người ta ôm nhau thoải mái nên cũng luồn tay lên, 2 tay bóp 2 trái đào của nhỏ mà la mà hét làm nhỏ quay lại nhưng em không thấy rõ mặt nhỏ vì tối, càng lúc em càng nắm chặt và nhảy tung tung, vui vãi ^^ . lát sau ra khỏi đó, cả lũ còn nói quá trời thì thấy nhỏ liếc đều em kiểu lờm lờm nữa con mắt í, lạnh xương sống vãi đái gà mái =.

Nhảy 1 đoạn luôn cho tới khúc chiều 3h trước biển Tiên Đồng nhé vì cơ bản trước đó chỉ ăn uống với cả chơi mấy trò chơi chán vãi đái và ếo tạo ấn tượng gì trong em. Khi cả lũ mua vé rồi vào trong thì chia con gái, con trai đi thanh quần áo, m thì mặc cái quần bơi bó màu da beo...Em đùa đấy, em đâu có điên mà chơi nổi thế, em chỉ mặc quần đen bó kiểu bơi bình thường thôi, nhỏ thì bận đồ bikini luôn, chắm bi hồng nhưng mặc thêm cái áo thun rộng màu trắng nữa thôi, hi, Trong xinh mà dễ thương lắm các thím ạh, xong tụi lớp em tràn vào mấy cái khu tắm như ong vỡ tổ, la to như chó tru vượn hú, vãi mấy cái thằng ấy, haizz. Em và nhỏ đi lên trượt bên trượt chỗ, rồi bên trượt lớn, nhỏ ngồi trước phao còn em thì ngồi sau, buồn cười là cứ khi nào mà trượt thì em toàn lấy 2 tay nắm ngực nhỏ cho có thể, lúc trượt ra ngoài cũng không buông tay, người ta nhìn quá trời, đến là hài ^^, nhưng mà tụi em đình, trượt xuống chẳng bị lật đầu nhé, thăng bằng lắm lun í. Trượt chán thì lại xuống hồ lớn nhất tắm, tụi bạn cũng lần lượt kéo qua làm náo động hết cả, tuy ồn ồn nhưng mà các vài chị, vài anh, vài cô bác thì cứ cười tươi và phán câu "học sinh đây mà?" hí hí. Có anh cứu hộ nhắc nhở nhưng ngôn từ hơi trẻ trâu nên mấy chú lớp em tính nhào lên úp sọt, tuy nhiên cuối cùng thì mấy chú kia can nên lại thôi =. Em với nhỏ thì cũng bơi bơi, chèo chèo rồi ra khúc cạnh cái gôn ấy tâm sự, thì lặn rồi đủ thứ, em thì hay lấy tay sờ bím nhỏ dưới làn nước, nhỏ chỉ cười, lờm nguýt đủ thứ nhưng không nói gì, lát sau thấy không ai chú ý, em liền lấy ngón tay vạch quần bơi nhỏ qua một bên, nhỏ giật mình nhưng vẫn đứng yên, thấy như về nhỏ không phản đối nên em thọt tay vào bím ngoáy ngoáy, nhỏ nhìn em cười rất chi là tươi và ..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Không phải tự nhiên mà em nhắc tới chuyện mẹ nhỏ là mẹ kế và cả 2 chị em nhỏ chỉ là con riêng của ba nhỏ, mà tình tiết đó tạo đà và là dấu ẩn để nảy sinh nhiều vấn đề và sự việc theo em là thật sự rất đáng tiếc, nhưng nếu các thím đọc thêm vài Chap nữa thì có thể là sự vui mừng, hồ hởi ==, và nhiều tình huống các thím sẽ thấy chỉ có trong tưởng tượng.

Mùa hè đó, sau chuyến đi chơi với lớp thì em cũng như hầu hết dân 12 mới sẽ cắm đầu vào học như điên như dại bởi lịch học hè dày đặc đến rùng mình, nghĩ đến mà còn khiếp. Em đi học sáng, học chiều, lâu lâu còn học cả tối nữa, thế mà bà Dì quý hóa thường xuyên bom đều với ba em qua điện thoại mà tình cờ 1 buổi về sớm em nghe được những câu như là:

- Biết rồi anh...Nghe tiếng Dì nhỏ nhỏ vọng ra khi em bước vào từ cửa.
- Dạ anh...em còn thấy hình như nó thích ...à .... học đàn nữa. Vừa nói vừa tròn mắt vì thấy em bước vào ==
- Dạ...tại hồi lúc em thấy nó nghe nhạc ...qùi lun màz. Liếc liếc đều em, nhìn muốn bùng cho phát ^^.
- Không,...nó còn nhiều buổi trống lắm, buổi tối ở nhà nhiều khi ...ngồi máy tính không hãz. Nhích miệng cười gian.
- ...Dạ, dạ, để em nói nó...không sao mà, chắc nó thích lắm ák, há hã...Nhìn em cười khì vãi cả thể.
- Khi nào anh bay vào đây...em có ghé qua lấy rùi...lát mail anh lun hén.
- Em biết mà, anh đừng lo, em lo nó từ đầu tới chân luôn đó anh...thương nó dã man thế mà nó không thương em anh, hay liếc lườm em lắm...nhiều khi cũng giận nó lắm, nhưng thấy tội nên em bỏ qua hết...hà hã. ^0^ Cười như dờ người, cười như đứng rồi í.
- Dạ, em biết mà,, dạ, chào anh...nói câu cuối í.

Dì nói xong thì còn nhìn nhìn điện thoại, bấm bấm cái gì đó rồi đứng dậy hô rõ to phát": Ăn cơm thôi ku". Em lườm phát và cũng chẳng muốn nói gì, đi thẳng lên phòng thay đồ, rửa mặt rồi xuống ăn cơm luôn, vừa xuống thấy Dì đang ngồi vào bàn, thấy em là phán ngay câu chối vãi tè:

- Đã nha, sắp được học đàn nha, mấy em xinh tươi cũng hay học đàn lắm đó nhaaa Dì nói mà cứ ngân dài và rung rung các chữ "nha" làm cho em nghe mà khó chịu value ra í.
- Không có thích học, sao nói ba chi zậy, rảnh tiền quá, tiền chứ đâu phải lá cây Em nói ngay khi vừa bước vào bàn và không quên nhăn mặt, đè nặng câu nói để tăng phần biểu cảm. ==
- Bữa thấy nghe nhạc toàn bài hit không mà, có khiếu âm nhạc lắm, để ý thử coi mặt mấy ông nhạc sĩ hay làm nhạc ông nào mặt chả...ngu ngu đủ đủ Cười tít mắt, như kiểu sút xoáy thành công ngoài dự kiến ý.
- Hay quá, người ta phải có năng khiếu, không thì niềm tin cũng không học được đâu nhé, mác vừa thôi Dì ơi Minh chèn giọng ra.
- Nói mới để ý, hồi trước mình không có zậy, từ khi về đây cái hay khủng khủng zậy ák, khó hiểu nhĩ ^0^ Cười ha hã.

Trong bữa ăn hôm ấy, Dì thao thao bất tuyệt đủ thứ về chuyện ba, chuyện nhà cửa, chuyện mấy bộ phim hàn, ăn xong mình lại ngồi xem tin tức phát mà Dì vừa rửa chén vừa tra tấn lỗ tai làm mình không thể nào chịu nổi, phải rút lên phòng khấn, à mà khoan, thừ đó Dì còn đòi tông hay mặc áo ba lỗ, ngực yết cứ gọi là căng phình, ảo tung hết cả cháo mà làm cho nhiều khi em không dám nhìn thẳng vào Dì, vì...vì ngại vãi đài. ==. Nín lát là liên tưởng tới chuyện xảy ra cách đây 1,2 Chap j đấy nhĩ, vì cái gì thì ai cũng biết là cái gì nhĩ you know what. ^^

Cứ đi đi học học suốt, thời gian gặp nhỏ cũng ít vì chúng em chỉ học chung 1,2 thầy cô dạy thêm thôi.

Cho đến một ngày nhỏ qua chở em đi học, em còn nhớ như in buổi sáng hôm ấy, nhỏ qua chở em với ánh mắt buồn bã, đi được xú thì nhỏ tấp vào quán nước, em ngạc nhiên thì nhỏ liền rung rung, vào quán 2 đứa gọi nước và nhỏ bắt đầu khóc và nói rung rung trong nước mắt:

- Ba quyết định li dị rồi D oi...họ không sống chung với nhau nữa...ba nói dẫn chị em em qua Singapore ở...hic hic...không biết làm sao giờ D oi...em muốn ở lại đây...hức hức...làm sao giờ D...Ba quyết định rồi...chắc chị em em đi sớm trong tháng này luôn...ák...huhu...không muốn đi mà...

Em nghe thấy nhỏ nói thì liền rời ghế, tiến lại ôm chặt nhỏ, đặt nhẹ đầu nhỏ lên vai, nhỏ cứ nức nở làm cho cả quán ai cũng nhìn, nhưng vì này nhỏ khóc lóc và kể lể khá là to làm hầu hết mọi người nghe được cả nên chẳng ai nghĩ là em làm nhỏ khóc và rằng cũng thông cảm cho tụi em vì 1 hoàn cảnh éo le

đã đẩy cho đôi tình nhân phải rời xa nhau dưới bóng cây hoa hòe Tự kỉ xuyên màn đêm phát, hỷ hỷ ^^.

Lúc khi nghe nhỏ khóc thú thật là như trời đất giao mùa vậy, cảm giác nhói đau từ tận đáy lòng, như mình vừa đánh mất 1 điều gì đấy và rằng như nghẹt thở trong phút chốc, khó chịu lắm, lúc đó da gà em còn nổi lên nữa mặc dù không biết vì sao, em ôm nhỏ và chúng em rời khỏi quán, em chuyển sang chở nhỏ đi, chúng em cứ lang thang trên khắp các nẻo đường Sài Gòn, từ sáng cho tới chiều, chẳng thèm ghé lại ăn trưa chỉ vào đồ xăng thui, trong lúc em chở nhỏ ôm em chặt lắm thỉnh thoảng nức nở, lại thỉnh thoảng im im và dụi đầu vào lưng em hít hà, em chẳng biết nói gì, híc thú thật là em chẳng biết nói gì hết, nếu khuyên nhỏ ở lại thì em không thể nào nỡ vì nhỏ đã mất mẹ rồi, bây giờ nếu nhỏ nghe lời em mà bốc đồng cái ý kiến ba hay nằng nặc ở lại thì nhỏ sẽ phải xa gia đình, mất thêm người cha mà sự mất mát ấy thì không ai có thể hiểu rõ bằng em vào thời điểm đó, giờ khác đó và hơn cả là ngày hôm đó...Đến bây giờ nhớ lại mà cảm xúc trong em như trào lên, khó chịu và ray rứt, nhức nhối và bồi hồi nhưng em vẫn không hề hối hận về việc mình đã im lặng, suy nghĩ và quyết định ngày hôm ấy...

...và rằng...bây giờ...

...nhỏ vẫn cười...

Chuyện gia đình nhỏ mà cụ thể là khi ba nhỏ đã quyết định thì không có ai cản nỡ, lúc đó em cũng chưa hiểu lí do lắm, chỉ biết là mẹ đó là mẹ kế nhỏ thôi còn lại nguyên nhân sao li di thì mình chẳng biết, đến bây giờ thì nhiều khi thỉnh thoảng nói chuyện nhỏ mới nói bằng quơ là tại vấn đề về tiền bạc và ba nhỏ không thể bỏ qua, hình như là cô T mẹ kế nhỏ tên T nhé lấy tiền kinh doanh bên đất cát hay sao í mà không báo cho ba nhỏ biết, chung quy là như vậy đấy.

Ngày nắng nóng của tháng 7 với cái tiết trời như thiêu đốt lòng dạ và cả khơi dậy nhiều hoài niệm trong tâm hồn của biết bao nhiêu người thướt ấy, đó là ngày nhỏ bay, bạn bè của chị nhỏ, của tụi em và vài người bạn của ba nhỏ đến tiễn, nhỏ cứ nắm tay em, run run và lạnh ngắt cho tới cả khi sắp phải bay nữa, ôm ấp, cung nựng, hôn hít đủ cả nhưng tất thấy hình như vẫn chưa đủ, chưa đủ với em và với cả nhỏ. Đến lúc nhỏ bay, càng khóc lớn hơn làm chị và ba nhỏ phải dỗ hết lời, tất cả bạn bè và đi đầu là em chạy theo níu kéo, khóc lóc và cả la rất là to nữa, náo động cả sân bay Tân Sơn Nhất hôm ấy, tụi em và nhĩ ôm nhau khóc rất nhiều, ôn nhau thật chặt như không thể tách rời, ba nhỏ thấy vậy thì cũng quay đi em thiết nghĩ như bác ấy không kim được nước mắt vậy. Nhưng cuộc vui nào cũng có lúc tàn, níu kéo mãi thì cũng phải rời xa, nhỏ khóc lóc, em ôm ấp, nhỏ la lớn em hứa hẹn, tất cả tới bây giờ em vẫn không quên "như chưa bao giờ có cuộc chia li". Máy bay cất cánh, tất cả chúng bạn buồn bã, con gái thì khóc lóc, em thì thơ thẩn như người mất hồn, mất mát 1 cái gì đó quá nhanh và khó có thể níu giữ như kiểu sức người có giới hạn và rằng...có níu kéo thì người cũng xa, bóng dáng ấy nay xa mặt mũi.

Trước khi nhỏ đi, em và nhỏ thống nhất chia tay và vẫn giữ liên lạc với nhau, đứa nào láo làm...chớ, sét đánh tét đầu...thống nhất chỉ yêu nhau cho tới khi nhỏ rời sân bay và không níu kéo gì nữa, lời đề nghị xuất phát từ nhỏ, nhỏ muốn em đừng nghĩ tới nhỏ nữa, hãy nhớ về nhỏ như 1 kỉ niệm đẹp và hãy luôn coi nhỏ như một người bạn, một thươ đại khờ của thời xuân trẻ, 1 tình yêu đẹp và hãy xem đó như là 1 kết thúc thật đẹp và ấn tượng trong cuộc đời của hai đứa và nhớ là" đừng bao giờ quên em và quên chính bản thân anh thươ đó, cái thươ mà em còn bên anh, còn iu thương anh, cái thươ mà chúng mình sống trong những mơ ước và nồng ấm yêu thương cùng nhau, cùng ngồi cạnh bên nhau mỗi ngày, anh nhé, em...em sẽ luôn yêu anh và em sẽ không bao giờ quên anh đâu". Có thể lời văn của mình lúc này hơi lùn cùn, mình chẳng muốn giải thích gì thêm, mong các thím hãy 1 lần đặt mình vào tâm lí người trong cuộc để hiểu, chân thành và sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 16

Sau khi tiễn nhỏ đi, cả tuần sau đó em vẫn như người mất hồn, cứ thơ thẩn như thằng điên, trong đầu thì cứ thấp thoáng hình bóng nhỏ, cứ nghĩ về lúc nhỏ khóc và đứng nhìn em, em hồi tưởng lại tất cả các kỉ niệm mà chúng em đã có mọi lúc, mọi nơi và hầu hết thời gian, biết em bị stress nặng nên Di lo lắng lắm, gọi điện thoại cho ba tú tung cả lên, ba đòi bay vào các kiểu để lo lắng và chăm nom cho em nhưng cứ hễ ba gọi cho em thì em cứ biện minh không sao, con vượt qua được, ba đừng lo và thời gian ấy ba càng lúc càng bận, bác bạn chí cốt và ba cứ quần quật suốt ngày mà công việc cứ như núi đất không voi đi được bao nhiêu dù đã chăm chỉ cào xới.

Nhiều lúc khi trời đã khuya, khoảng mười hai hay một hai giờ đêm em rất hay bừng tỉnh giấc và cứ ngồi ôm gối thần thờ nhìn và hư không ánh sáng như một thằng tự kỉ thời chiến bom đạn dập không chết nên còn sót lại, Di thì đêm nào tỉnh giấc lên phòng canh em sợ em có chuyện gì hoặc cứ đơn giản như ngồi với "ánh mắt sao mà xa xăm" là Di lại đặt em nằm xuống, ngồi canh bên nệm và nước mắt thì cứ như chức tuôn ra nơi khóe mắt. Bạn bè em biết tin đến thăm nhiều lắm chứ, tụi nó toàn đi tay không ^0^, cả thân và không thân, khuyên cũng có mà răn cũng có, em thì chỉ ăm ừ cho qua hết và rằng tao là nam nhi nhưng cuối cùng thì đầu lại vào đây như nước đổ đầu vịt thôi...Di thì dần cũng biết chuyện, nhưng chẳng hiểu sao và nghe ngóng thế nào mà câu chuyện Di nghe về nguyên nhân em bị tự kỉ nó lại như này : Em iu đơn phương nhỏ, nhưng nhỏ từ chối vì bay ra nước ngoài cùng gia đình nên em thành ra như thằng thất tình vì yêu đơn phương và nảy sinh...tự kỉ...= không biết con nào kể thế nữa...= thiệt là vãi hà.

Các thím nghe đến đây thế nào cũng nghĩ một thằng chai lì về cảm xúc ngang sỏi như em vào thời điểm trước đó tại sao lại ngu vãi cả đái, đi lự tình vì một tình yêu chộp tất và mang tính chất học vãi cả trò lâu đến như thế nhĩ, em cũng xin nói luôn là thời điểm đó em nhận thức được tất cả chứ, nhưng vì suốt ngày em cứ nghĩ tới nhỏ và hình ảnh nhỏ khóc lóc, cả những kỉ niệm mà tụi em từng có, chỉ là nhớ lại với bộ mặt dù siêu hạng đã được chứng thực bởi bà Di xi tin dẫu nên mới có cảm giác em như thằng tự kỉ ngồi 1 mình giữa đêm khuya, nói chung sự thật nó là như thế thôi mà tại Di làm lung tung ben

vấn đề hết cả lên, mà dù sao em cũng có phần lỗi, cứ điên điên hoài thì bố ai không lo, không nghĩ từ có chuyện nhỏ tí ti và cả tới những tình huống xấu nhất có thể xảy ra chứ, Co một lần, một chuyện đã xảy ra, một tình huống của cái thurở bồng bột và đại khờ ấy. - ^

Có một đêm nọ, cũng trong cái tiết hè năm ấy, giữa tiếng máy lạnh đều đều mà lẽ xè, em đang ngủ thì chợt giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn trần trần lên trần nhà thì ôi thôi...một...một...một khung cảnh vẫn như mọi ngày các thím ạh ^^, em nằm nhìn ngơ ngác bởi hồi một lúc rõ lâu không biết rõ là bao lâu nữa nhưng ước chừng gần nửa tiếng ấy, suy nghĩ về nhiều chuyện về người cũ và bước đường sắp tới mình phải vượt qua, về ba, về mẹ, về lưm la đủ thứ. Đoạn em ngồi dậy, ngáp dài phát thành tiếng thì chợt nhận thấy một bóng đen lù lù dưới tầm lưng chừng của cái đệm..

Àh, nhân đây em cũng nói luôn, phòng mà cụ thể là chỗ nằm của tất cả các phòng trong nhà em, chỗ để nệm nằm đều được xây cao hơn hẳn và kê nệm thôi chứ nhà em không dùng giường nhé . ^^.

Bóng đen ấy tuy lạ mà quen, lạ là vì trước đây phòng em chưa có ai vào mà ngủ gối đầu như dờ hơi thế này cả ==, nhìn mà mém tí bật ngửa. Quen thì là vì cái con người đó vẫn như mọi ngày, tổng xet tổng đến ngòm chứ gì nữa ==, chắc tính mặc đồ đen để tôn da - đáng các loại đây mà. Một thoáng giật mình, em liền lia mắt lại nhìn gần cho kĩ, thì ra là Di, haizz đến là bách nhục với Di, mình có bệnh tật gì đâu mà nằm đêm trông như trẻ con ý, với cả chắc Di nghĩ mình không qua được đêm nay gồi T. T, rồi thì tự tử các kiểu đây. Lúc đó thì em thấy vừa tức lại vừa thương Di, thương lắm luôn ấy, vì em mà Di phải khổ, trông nom đủ thứ rồi còn bây giờ đến cả giấc ngủ cũng không lành nữa, nhìn Di nằm gác tay và đầu lên nệm đến là thương ^^, đôi môi nhỏ nhỏ và đỏ ửng, cái mũi cao và bé, đôi mắt thì to nhưng nhắm lại lìm dim kiểu tìm Lim vô cực với cả tích phân không giới hạn thế hả Di ^0^, nhìn xinh vãi hà. Thú thật nhìn rất là yêu, muốn nheo cho cái, em cũng công nhận với các thím là nhìn vào Di làm em nhớ lại cái hoàn cảnh 18- vài Chap trước, những suy nghĩ bậy bạ lượn lờ qua đầu một thằng tự kỉ xuyên màn đêm thì các thím biết thế nào rồi đời..

Một phút đỏ mặt thì em cũng dần đi tới quyết định...sẽ..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Em ngồi nhìn và suy nghĩ lung lăm, nhìn vào khuôn mặt Di, nó thật đẹp và càng nổi bật hơn khi Di ngủ, thật ngây thơ và thánh thiện, chợt một ý tưởng mong lung và bất chợt hiện lên trong đầu em "thom phát xem thế nào", ngay lập tức em vạch ra kế hoạch tác chiến chỉ trong vài phần trăm giây, mà như các bậc cao nhân thời xưa có dạy:"Nam nhi chi chí, dám nghĩ là dám làm" còn nếu các thím nào tò mò muốn hỏi về bậc cao nhân ấy tên họ là gì??? thì xin thưa luôn là "Em éo biết". ==.Đoạn nghĩ là làm ngay, em ngồi ở tư thế quỳ gối xuống nệm và từ từ chống 2 tay xuống luôn, mặt em tiến sát lại gần một gần với mặt Di, lúc này mà xét thì chỉ cách khoảng 1 gang tay.Môi em từ từ tiến lại gần má Di... và rồi... chụt... môi em và má Di tạo 1 tiếng động khe khẽ giữa màn đêm tĩnh mịch, cảm xúc lúc đó trào lên trong em cuộn cuộn, liên hồi và cực kì khó tả.Em có cảm giác như sự khao khát, của việc chiếm hữu điều gì đó đeo bám và nó không ngừng thôi thúc em tiến lên, làm 1 cái gì đó đi để thỏa mãn nó và tạo bước đà cho nó chạy ngày một nhanh hơn, thật lẫn lộn và rối bời.

Cũng vì cái cảm giác đó và vì lần đầu thành công nên em quyết định chơi tiếp phát nữa, lần này sẽ xa hơn đó là vào cái khe hẹp... giữa hai môi Di hay người ta còn gọi là cái miệng ý ^0^.Nhẹ nhàng cúi xuống và thêm một lần hôn nữa thì không thể tưởng tượng được hết cảm xúc vui sướng trong em sẽ tăng lên đến dường nào nữa...Nhưng tréo quẹo thay, cuộc chơi nào cũng có lúc tàn, cuộc đời éo như mơ và chuyện ấy đầu ai ngờ, khi em vừa đưa cái bán mặt đủ đủ và ngu ngơ của mình tiến gần mặt Di thì ôi thôi, Di lờ dờ mở mắt ra, một cảm giác lạnh sống lưng tràn đến, ngưng ngưng đến khó tả, và khó tả đến mức dù cố gắng tả lại thì vẫn éo tả được ==.

Khi nhìn thấy Di vừa lờ dờ mở mắt ra thì em ngay lập tức ngược mặt lên, mặt dù vẫn ở tư thế quỳ mình hồi hộp và lo lắng lắm, không biết Di có lờ mờ đoán ra là mình mới vừa "thom" má Di hay không, Di mà biết thì bách nhục luôn ấy T.T, híc trong vài phần trăm giây ấy, em quyết định lờ dờ thâm kào thì phải theo lao thôi, em đưa tay lại gần phía má của Di và... nhẹ nhàng em uốn MU bàn tay lại... khẽ gõ mạnh vào mặt Di một cái đánh "Bép", ngay lập tức em rút tay về, Di thì vừa ngác nhiên và tròn xoe mắt nhìn em, nói ngay:

- Lại đây àh??? Có sao hông con?? - Nhìn em là lộ hần ánh mắt lo lắng.
- Dạ, sao Di lại nằm đây, về đi - Em nói mà cúi mặt xong ngược lên lờm lờm.
- Híc, lo cho con quá chứ gì, sợ tới con tự tử nên ngồi canh nè ^0^ - Nói mà bắt đầu cười cười, rõ hám.
- Làm gì mà phải tự tử, khủng quá Di, con trai chứ đâu phải bê đê đâu mà dzậy ==- mình nói rõ to.
- Nhưng mà mặt con đủ - Di giải thích, híp mắt.
- Đủ chứ đâu có ngu đâu, mệt, đi tè đây- Nói rồi mình đứng dậy
- Khoan con...vậy thì nhớ đừng có suy nghĩ lung tung nữa nha, nhìn mặt đơ quá...!!!- Di hét lớn

- Vàng, Di đi ngủ đùm con cái, nhìn mắt như gấu- Di nghe mình nói mà hốt hoảng sờ sờ nắn nắn da mặt nhìn tếu vờ lờ.

Mình đi đằng trước, Di đi đằng sau, mình ghé WC còn Di thì đi vào phòng, ngáp dài một cái rồi to, đoạn tè xong thì mình lên phòng nghỉ ngơi lát rồi ngủ lúc nào không hay luôn.

Vài ngày sau thì nhỏ điện thoại hỏi tình hình sức khỏe rồi khuyên này kia, mình thấy nhỏ như khóc qua điện thoại, mình cũng xao xuyến rất nhiều. Nhưng thôi, vu vơ thế đủ rồi, hôm ấy cũng là một ngày trong tháng 7 thôi. Sau giai đoạn tự kỉ không thông báo trước đã làm cho Di nghĩ mình là một thằng tâm thần có tiềm tàng nên đã lật đật gọi điện thoại xin ba mình cho phép Di được quản giáo mình chặt hơn, mình mỗi khi ra ngoài đều phải thông báo cho Di là đi đâu??? và lâu lâu Di còn hay lên phòng mình bất chợt nhìn vào xem có đang "cẩn thuốc" hay không, theo lời Di nói là như vậy, đến khô. Nhiều lần mình mếc ba về vấn đề này thì ba chỉ vồn vện một câu "Ba biểu", và van xin Di đừng như vậy nữa thì Di cũng lại "Ba biểu", đến là chán, à thời gian đó mình được cho nghỉ học hầu hết môn, chỉ học 3 môn cần thiết thôi các thím ạh, nói chung cũng sợ thua thiệt bạn bè lắm chứ, nhưng thiết nghĩ cứ cố gắng là ok nên vui sâu đi bớt phần nào.

Mặc dù nhỏ đã không còn là nỗi lo nghĩ của mình mỗi ngày nhưng thỉnh thoảng vẫn gọi điện thoại về hỏi han tình hình bạn bè và nhờ vả chỉnh sửa hay hướng dẫn hoặc là tâm sự về việc ba nhỏ, chị nhỏ, những đứa bạn trên lớp này kia, đủ thứ, dần dà mình cũng quen dần và sống 1 cách tập trung hơn, trong lòng mình thì vẫn còn nhớ nhỏ nhưng thật sự khi tham gia vào công việc như dọn phòng hay làm mấy thứ này kia phụ Di thì mình cũng quên bén đi nỗi canh cánh trong lòng ấy.

Một sự việc xảy ra...

Ngày hôm đó, mình nhớ không lầm là đêm hè của một ngày 8 oi ả, đang chat yahoo với thằng bạn thì thấy đột nhiên một cái buzz! to uỳnh, mình hét hồn bầm qua khung thì thấy thì ra là nhỏ, mình tồn gọn lại là nhỏ nói: Mặc dù ba nhỏ chia tay người mẹ đó, nhưng chị em nhỏ vẫn rất thương mẹ kế, hay gọi điện thoại, mẹ kế nhỏ đang bị ốm, chẳng ai ghé qua nhà nhỏ và chăm sóc mẹ kế lúc này, nhỏ lo lắng sợ mẹ kế xảy ra chuyện gì không hay thì nhỏ chết mất và nhỏ muốn nhờ mình qua chăm mẹ kế nhỏ xem có sao không??? nhỏ năn nỉ mình rất nhiều nhưng mình đều từ chối vì... lúc đó đã rất khuya mình vừa làm biếng và vừa sợ đi đêm nữa, nhưng mà nhỏ năn nỉ ghê lắm nên mình đành chiều lòng và hứa sẽ qua ngay tuy nhiên nhỏ phải gọi điện thoại trước cho mẹ và vì nếu không thấy ai là mình về luôn đó, sợ bị giang hồ dòm ngó thì khổ lắm, nhỏ nhắn số điện thoại nhà nhỏ cho mình vì cơ bản mình xóa hôm bữa rồi.

Như đã hứa, mình thay đồ và dắt xe ra khỏi nhà trước ánh mắt không tin tưởng của Di, xin mãi Di mới cho đi với lí do bạn bệnh nặng, qua thăm tí cho nó vui rồi lát về mà. Rồ ga chạy tới nhà nhỏ. Vừa đi mình vừa run, không phải vì tiết trời mà vì lo lắng và sợ sệt, đi mà tay lái run run các kiểu, sợ sệt trước ánh mắt khách của các quán nhậu ven đường còn mở cửa, sợ thằng boy nào thấy mình ngu ngơ lại theo xin tiền thì khổ, sợ thằng gay nào đẩy hâm mộ và có ý đồ dò theo âm mưu cướp zin cửa sau thì càng ê chề hơn nữa ấy chứ ^^... Xe cứ đi.

Tới trước nhà nhỏ, em gọi điện thoại nhà nhỏ thì thấy giọng phụ nữ bên kia yếu ớt:

- D đó hả con, cô không sao đâu con, con về nghỉ đi!

- Dạ nhưng cô ơi, nhỏ nhờ con qua đây, cho con vào xem cô bị làm sao có cần gì không rồi con mới về được - mình quá quyết.

- Không sao đâu con, cô không sao hết ák, tại nó làm quá lên thôi, con về đi không ba mẹ lại mong, cẩn thận trộm cướp ák- Cô vẫn nhỏ nhẹ và yếu ớt.

- Híc, cô mở cửa cho vào vào lát rồi con mới về được chứ ngoài này... ngoài này tối quá cô ơi, con lỡ qua rồi, coi cô bị sao rồi con về ngay - Mình hơi lớn giọng xú.

- Con đợi cô xú, cô ra ngay.

Em đứng chờ một lúc thì thấy mẹ nhỏ ra, phải tả sao nhỉ, cô ấy không cao lắm, khoảng gần 1m6 thôi, tướng người theo em nhìn thì có da, có thịt khuôn mặt tròn, mái tóc uốn xoắn và bó gọn cột tóc kiểu đuôi ngựa, trắng trẻo, nhìn rất duyên nhưng duyên theo kiểu một người phụ nữ thành đạt, một người khá quý phái. Cô đang làm trong một ngân hàng ở quận 1.

Cô ấy đi với 1 dáng điệu có vẻ hơi mệt mỏi và phờ phạc, trách sao được, con người ta đang bệnh mà, em nhẹ nhàng chào cô rồi đẩy xe vào sân bước lên thềm thì cô nói vọng vào từ hướng cổng: "Con ngủ đây đêm nay luôn đi, sáng về, giờ này cô ra đường thì nguy hiểm lắm". Thiết nghĩ cũng đúng vì em không dám chạy về nhà lúc này, vừa tối lại vừa nguy hiểm, có anh nào xinh trai nghiện ngập nhào lại chơi cho phát thì phê đời lắm nhể, nghĩ đến đó mà em chột rùng mình, đoạn em nghe lời và dắt xe hẳn vào nhà cô luôn.

Cô đóng cổng và phụ em đẩy xe lên, nói là phụ nhưng hình như cô chỉ cầm cái biển số đùn dà đùn đỉnh thì phải. hi hục một lúc thì cũng xong, em vào nhà. Cô khóa cửa chính lại... và..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Cánh cửa từ từ khép lại, cô T quay lại phía em nhìn và khẽ nói giọng khá nhỏ như vừa đủ nghe:

- D lại ngồi ghế uống nước nhé, đợi cô xú, xuống bắt cái nôi cháo đã - giọng cô có vẻ íu ọt và khá mệt mỏi, có lẽ phần vì mệt và phần vì mới ra gió nên trông rất là tiêu tụy và xanh xao hẳn đi, đến là thương.

- Dạ thui cô, cô cứ để con, con biết mà, cô đang mệt, cứ nghỉ ngơi, con xuống làm cho... nha cô- Em nói giọng chắc nịch.

- Không sao đâu, cô hơi mệt thôi, tại con nhỏ làm quá lên, phiền con qua đây vậy là quá lắm rồi, con ngồi chơi, đợi cô tạo- Cô cười nhẹ, khoe cái má lúm đồng tiền khá xinh tuy lộ ra không nhiều.

- Dạ thui cô, cô để con phụ chứ con qua đây đêm khuya phiền cô vậy mà ngồi không thì kì lắm lun ak cô- Em chu mỏ nhẹ nhẹ.

- Hic, ừm, hi, có con qua đây với cô là cô an tâm rồi, bây giờ còn đòi phụ nữa, ừm, vậy xuống bếp với cô- Cô cười tí mắt, lúc này má lúm đồng tiền trở nên sâu và nhìn cô rạng rỡ cả ngời ^^.

- Dạ- Em dạ 1 một tiếng rõ là to.

Đoạn cô đi trước, em nối bước theo sau, cơ bản là hồi trước có qua nhà nhỏ chơi và 2 đứa từng có khoảng thời gian hú hí ở nhà bếp này nên không gian hẹp ở đây đối với em không còn xa lạ gì nữa, vào bếp thấy cô xất xất, bầm bầm cái gì thì em đều lấy hộ cô và cũng nói chuyện khá nhiều:

- Giờ này D sang đây Di con không nói gì hê?? - Cô dựa đầu vào tường vì căn bản như cô rất mệt mỏi, thò thè hỏi.

- Dạ, không sao đâu cô, Di con dạo này dễ lắm, nãy con cũng nói xạo với Di con là qua thăm bạn bị cảm ời- Em trả lời.

- Chời, hihi, hóa ra nói xạo Di để qua đây hê, bình thường đi chơi đêm nhiều nên hay nói xạo lắm đúng hông - Cô cười xòa và như kiểu thăm dò.

- Đầu có đau cô, con ngoan lắm, ở nhà suốt, Di còn nói là con ở nhà quài, mặt nhìn đù với lại như thằng bê đê nữa kia - Em nhắc lại mà trong lòng quận thất, đến là khổ với bà Di xì tin đầu. ==

- Hi, Di D nói chuyện dzui quá ha, ở mà ở nhà quài sao học hè được con - Cô tròn mắt.

- Dạ, con nghĩ bớt mấy môn phụ, chỉ còn học 3 môn chính thôi, tại học nhiều stress quá cô - Em thành thật.

- Hi, ừm, bữa 2 đứa nhỏ đi cô... không có ra tiền được, tại kẹt cơn chuyện á con- Cô vừa nói vừa xoa đầu như kiểu mệt mỏi mà cố gượng nói chuyện với em vậy.

- Dạ, cô có mệt thì lên phòng nghỉ đi, con coi tắt lửa rồi mang lên sau cho, thuốc cô để đâu?? - Minh khuyên cô hết sức chân thành vì thấy cô có vẻ mệt mỏi quá.

- Không sao đâu con, cô vẫn đứng chờ được, không sao đâu, hi- Cô trả lời giọng cố gượng.

- Mà sao giờ này cô mới nấu cháo, uống thuốc zậy cô??? đêm mà bệnh zầy là cực lắm- Em hỏi.

- Nãy gần 1 h cô mới về, nghĩ không sao nên tính đi ngủ luôn, ai dè tự nhiên nổi lên mệt mỏi và tay chân mất sức hẳn đúng ngay lúc con nhỏ gọi về nữa, nge giọng cô mệt nên nó tra khảo đủ kiểu, thế là lộ, làm phiền con lúc đêm này, cô ngại quá- Cô nhìn mình nói.

- Dạ, không sao đâu cô, con bệnh thì cũng muốn có ai đó kê bên, dù không làm gì đi nữa, nhưng có người ở gần vẫn an tâm hơn, hồi ba con mới ra ngoài con cũng vậy mà cô, nên con hiểu lắm - Em giải thích.

- Ừm, hi - Cô cười.

Đứng được thêm lúc thì nhìn cô như muốn nghiêng ngã, em khuyên cô lên phòng khách đi, đợi cháo được thì em sẽ mang lên ngay, chứ cô cứ đứng đây quài không tốt, khuyên riết rồi cô cũng nghe lời, thế là cô lên phòng khách nằm nghỉ, còn em thì vẫn lay hoay dưới bếp

Khoảng chừng 1 lát sau, cháo bắt đầu ừng ục thì em xất một ít hành quăng vào rồi khuấy khuấy, tắt bếp và múc ra tô luôn, nhẹ nhàng và chậm chậm em bước đi lững thững lên nhà trên. Lúc này cô đang nằm ở phòng khách trên chiến ghế sofa màu đen tuyền, khẽ để sát trên mặt bàn, em nhẹ nhàng gọi khẽ:

- Cô ơi, dzậy ăn cháo rồi uống thuốc cô ơi, con múc ra rồi nè- Minh gọi khẽ vì biết cô chưa ngủ được đâu.

- Xong rồi hả con, phiền con quá... con cũng múc ăn luôn đi chứ, sao lại múc có 1 tô vậy?? - Cô nói và cầm cái muỗng lên.

- Dạ thôi cô, nãy con ăn tối ở nhà no lắm rồi, với lại ăn đêm con hay bị... chột bụng lắm- Em thành thật.

Cô múc từng muỗng nhẹ nhàng và đưa lên môi, từng muỗng từng muỗng một, không hò hời cũng không bất cần, cái cách mà cô ăn không hề điệu mà

còn trông rất đúng đắn và lịch sự, àh nhân đây em cũng xin miêu tả cái cách bà Di của em ăn uống luôn chứ, đó giờ chưa đề cập đến vấn đề không kém phần "nhạy cảm" này. ==

Mỗi khi Di ăn ngoài chén com ra còn phải để cả 1 cái đĩa nhỏ cạnh bên, cái đĩa đó dùng để gấp thức ăn bỏ vào chứ không có bỏ chung đồ ăn vào com đâu nhé, mỗi lần gấp cái gì là bỏ tén vào một góc đĩa rồi ngồi dọc dọc chỉnh chu này nọ, ăn thì như mèo ăn ấy, đã vậy cột tóc thì cao mà cứ hể ăn là cứ lấy tay vén tóc lên xuống các kiểu, chòm tới mức canh thì lấy tay che cổ hoặc bịt cổ áo lại rồi thì đang ăn mà thấy móng tay kì kì hay hay thấy có vấn đề gì là bỏ đĩa xuống ngồi chỉnh chu, nói không đùa chứ có lần thấy Di còn dịch cái ghế ra xa cái bàn rồi tiện tay lấy cái bấm móng tay tĩa tĩa nữa, em phải liếc xoáy+ đá đều các thứ mới chịu ăn lại bình thường. Nhai com thì nhai 1 bên rồi nhìn người đối diện xong cái đổi qua bên kia nhai tiếp xong lại nhìn, ăn mà dính miếng hay vô tình đưa dính nhẹ vào mép là lấy khăn giấy chà chà, chùi chùi, đến là khô, cũng vì màu mè hoa lá cảnh trong ăn uống nên hầu như tất cả các buổi ăn com trong ngày và tất thấy các ngày trong tháng em đều ăn xong trước và run lên phòng trong khi Di còn nhai 1 cách chậm chạp, trong từ điển của Di không có từ "Và com" mà chỉ thấy xối từng muỗng com nhỏ rồi cho vào miệng, trước khi gấp Di em chưa từng nghĩ ăn com thế kỉ 21 mà phải khó khăn đến như thế, thật là khó ải với những người khó tính như em khi ngồi ăn chung với những thành phần "điều chảy nước " như vậy.

Trong thời gian cô ăn thì em ngồi móc điện thoại soạn tin nhắn cho Di báo là "tối nay ngủ nhà bạn luôn, không về Di đừng đợi cửa nha", khoảng một phút sau thì thấy cuộc gọi, nhìn thấy của Di thì em không bắt máy vì sợ cô đang ăn, lại sợ cô suy nghĩ nhiều về việc em ở đây, không nên thật sự là không nên, em từ chối cuộc gọi thì lập tức tin nhắn của Di tới ngay "Méc ba này nè con...==", híc đọc tin nhắn mà em đến rụng rời, vãi thiệt là vãi bà Di, em nhắn tin đáp ngay sợ Di gọi cho Ba lúc này thì em chết mất, vì thế nào Ba cũng gọi điện thoại hỏi han em này nọ, phiền hết cả lên. "Không phải đi chơi, đang ở nhà bạn, khuya quá hông dám về, Di ngủ đi, sáng mai con về sớm" và bấm send, cũng phải vài phút sau thì tin nhắn của Di mới tới "Sáng mai nhớ về sớm, không thì méc ba đó,bye". Đọc xong tin nhắn của Di mà em thở phào nhẹ nhõm, đôi chân này như trở lại với mặt đất chai sạn, em liếc nhẹ cô thì thấy cô cũng đang nhìn em, rồi sau đó lại mức ăn tiếp. Cô ăn một lúc thì cũng hết và ngược mặt nhìn thẳng cười tươi nói với em:

- Con trai mà nấu ngon nhĩ - Cười tít mắt.
- Hic, toàn cô nấu mà, con chỉ bỏ có nắm hành vào thôi, cô để thuốc ở đâu??? con đi lấy cho- Em nhìn và nói.
- Trên tủ lạnh á, hồi bữa uống thấy hình như còn 2 liều- Cô mở to mắt nói.
- Chời ơi, thuốc chữa bệnh khác nhau sao mà uống được cô- Em than vãn.
- Hồng phải, thuốc cảm cúm luôn mà!!!- Cô nói khề.
- Nhưng con thấy cô bị cảm sốt chứ có sổ mũi đâu mà cảm cúm cô- Em giải thích.
- Kệ, hông sao đâu, uống được mà- Cô cười trừ.

Em đành phải chịu vì giờ này không biết tiệm nào còn bán thuốc không nữa với lại dù có bán em cũng không có can đảm ra đó, ngộ thì tối mà hình như này tối đây em chẳng thấy tiệm thuốc nào trong phạm vi gần cả, xuống tủ lạnh thì thấy quả thật là còn 2 liều, nhìn bao thì có vẻ cũng mới đây thôi há, nên thôi, em lấy lên cho Cô + thêm li nước lọc. Đoạn cô bỏ thuốc vào miệng và nhấp li nước lọc từng ngụm từng ngụm, rồi từ từ nằm xuống.

- Cô ơi, cô lên phòng ngủ đi, chứ ở đây ngủ không tốt đâu- Em khuyên.
- Cô nằm nghĩ rồi lát lên phòng sau, chứ bây giờ cô còn đau đầu và hơi chóng mặt nữa, con buồn ngủ thì cứ lên phòng cô trên lầu ngủ cũng được, chứ phòng của mấy đứa nhỏ có bụi rồi, lát cô lên dọn sơ rồi cô ngủ phòng tui nó luôn - Cô nhắm mắt và nói.

Nghĩ cô nói vậy cũng đúng, nên em cũng dạ rồi thì ậm ừ nghe theo, đoạn lên tầng trên vào phòng lấy cái gối xuống để ở ghế, sau đó em xuống bếp lấy cái khăn nhỏ treo trong phòng tắm giặt sơ qua rồi ngâm vào nước ấm, thật ấm, vắt ráo rồi lên đắp trên trán cho cô, và đưa cô luôn cái gối cô khề giặt mình và nói:

- Chu đáo quá, cô cảm ơn, đang tính đi làm thì con làm hộ, cảm ơn nhé, hi - Cô cười lộ má núm mà khen lấy khen để.

Em chỉ cười với cô một cái và đi từng bước lên cầu thang, đang đi được vài ba bước thì điện thoại rung lên, khề móc ra xem thì ời "Ba 2" gọi em, híc

Em bùm lại và chạy vội xuống nhà bếp nghe thì Ba làm luôn cho một tràn nào là bạn bệnh thì để sáng thăm, chứ đang đêm đang hôm đi vậy lờ có chuyện gì thì sao, rồi lum la, sáng về sớm các thứ em ậm ừ rồi nói đóng cửa ngủ kín mít thì đâu có sao, tại thằng bạn con bệnh rồi lí do lí trấu các kiểu. sau một hồi hứa hẹn thì cuối cùng ba cũng nguôi ngoai và nói em là sáng nhớ về sớm, cảm giận Di, giận là biết tay Ba, cũng vì Di lo cho con rồi thì này nọ. Nói một hồi cũng xong, em chúc ba ngủ ngon rồi cúp máy, từ từ đi lên cầu thang và khề nhìn sang phía ghế sofa chỗ cô nằm thì thấy cô như ngủ say rồi, chẳng cử động gì, em nhẹ nhàng tiến lên phòng mà ban nãy em vào lấy gối.

Phòng này trước đây nhỏ đã từng giới thiệu cho em biết là phòng của ba mẹ nhỏ, nãy em lên lấy gối thì thấy 2 cái gối cặp làm cho em càng chắc chắn hơn, nhưng tuyệt nhiên trong phòng chẳng thấy bức hình nào của ba nhỏ cả, chỉ thấy toàn hình của cô thôi thì phải, nghĩ xa lúc đó chắc có lẽ vì cãi nhau to nên cô ghét chú và dẹp hết đi luôn cũng nên, chẳng biết chỉ có thể là suy đoán thôi, em nhẹ nhàng tiến lại gần giường và nằm xuống cảm giác rất sán khoái, rất êm và dường như xưa tan được những mệt mỏi mà em đã phải chịu từ việc làm một chuỗi các hành động vào cái khoảnh khắc mà như mọi ngày em vẫn đang yên giấc, hơi mệt xịu em duỗi thẳng thay chân ra thì quẹt trúng một cái gì ý, ngồi dậy và nhìn thì bình thường thôi, là quần áo của cô khi đi làm về, cô làm trong một ngân hàng ở quận 1, váy ngắn đen và áo trắng - áo khoác ngoài cùng màu quần, chắc vì mệt nên cô chưa kịp cất dọn.

Em đứng dậy lấy cái áo khoác cài vào móc và treo lên trên cái giá, cái áo cũng thế và cả cái váy, nhưng khi đã móc lên giá hết rồi thì chợt nhìn lại, còn hần một cái quần chip màu đen ờ lại trên giường, kiểu hầnh và lộ lõ nhần nhỏ, nhìn kĩ và soi mới thì chất liệu vải mỏng, mang để kìm và bỏ lại chứ nếu về che chắn thì khẳng định là che không nhiều đâu, chắn chắn là như thế. Khi vừa nhìn thấy chiếc quần chip thì em bắt đầu nổi da gà, những ý tưởng khám

phá bắt đầu này lên trong em, những tình tiết 18+ bắt đầu lại bay bổng trên cái đầu ngơ ngác và non nớt này...

Nhưng chưa vội gì cả, lúc đó em lo lắng lắm, vì cảm giác ở nhà một người lạ làm cho em thêm phần hồi hộp hơn nữa, cảm giác như muốn mà không thể, tức tối và khó chịu, nhưng rồi em cũng đánh liều, xuống xem cô thế nào đã rồi mới quyết định chuỗi kế hoạch cần thực hiện trong đầu... @.@

Em nhẹ nhàng tiến xuống cầu thang và tiến gần lại phía cô, khi chỉ cách vài mét thì em nghe thấy tiếng thở của cô rất đều đặn và khá là lớn, cô đã ngủ khá say phần vì mệt vì cảm và phần có lẽ cô đã uống thuốc nên giấc ngủ đến với cô dễ dàng hơn. Nhưng khi em vừa đứng lên thì ôi thôi, lúc đó nhiều bộ phận trong người em cũng đồng loạt đứng dậy vì cơ bản hình ảnh đó nó như này: xem video minh họa và cùng hình dung nhé @.@

Em nhìn thấy cô nằm đó, em thở rất gấp và...em... đã...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Quả thật khi vừa bước xuống cầu thang, em chỉ nghe thấy nhịp thở khá đều và rất khẽ trong cái không gian tĩnh mịch và u tối của đêm hôm ấy. Các thím cũng có thể dễ dàng hiểu được: hôm ấy cô đang bị cảm nên không mở điều hòa có cảm giác hơi nóng- ngọt ngào và cả tối vì cửa bị đóng rất kín, chỉ có bóng đèn điện từ nhà dưới hắt lên tạo một mảng khá bé trên cái sàn nhà phòng khách này.

Tim vừa loạn nhịp lại thêm toàn thân thể run bần bật khi trong đầu chỉ liên tưởng đến những hình ảnh 18+ trong cái phòng trên lầu kia mà em đã ấp ủ giai đoạn chuẩn bị sẽ thực hiện ngay sau khi đi thám thính tình hình xem cô ngủ chưa, lần mò tới cái ghế sofa, lưng tựa vào thành bên ghế, em đã hơn một lần suy nghĩ và phân vân liệu mình có nên tiếp tục hay là từ bỏ mie cái kế hoạch này cho rồi nhĩ, phần vì cô ấy mặc dù là mẹ kế nhưng suy cho cùng vẫn là người mà nhỏ yêu thương và rằng cho tới ngày hôm ấy em vẫn còn dành cho nhỏ tình cảm rất nhiều, phần nữa nếu cô ấy đột nhiên dậy và thấy em đang rình mò lại nghĩ em tính giết người cướp tài sản hay gì gì đấy là em đến chết vì nhục mất, rồi tai tiếng này sẽ tới Dì và bà Dì quý hóa chắc chắn đã thông kinh mạch nó đến tai ba em thì ba em đến chết vì nhục và thất vọng mất!!! Dày vò lâu lắm, độ vài phút, cộng thêm không gian tối và thiếu ánh sáng làm nên em- một con ma dâm trong đêm với khuôn mặt nặng nề và ủ cmm rừ vãi cả luyến.

Khi em vừa nghĩ mình đã đi tới quyết định, thú thật là lúc đó và cả tới bây giờ khi ngồi ngẫm lại thì em rút cuộc cũng chẳng biết mình suy nghĩ cái gì lúc đó nữa, thì bất chợt nghe thấy tiếng thở hơi mạnh một chút của cô T, thật sự là nó hơi khác so với những gì em nghe thấy và cảm nhận được trong những giây phút ngắn ngủi mà em ngồi cạnh cái ghế sofa này. Đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh mọi thứ lại trở lại với âm thanh quen thuộc và đều đều như trước- tiếng thở của cô.

Khi mọi thứ đã đi lại với quỹ đạo như cũ thì em bắt đầu với hành động trinh sát theo dõi của mình, em từ từ ngược đầu lên và dần dần đứng hẳn dậy thì ôi thôi, tất cả những hành động và hình ảnh xảy ra trước mắt em đêm hôm đó và ngày hôm đó đến bây giờ em vẫn không thể nào quên, cô nằm đó với 1 chân duỗi và 1 chân chống hờ trên chiếc ghế sofa hơi hên và... gọi cảm, vì tư thế ấy mà cái quần chip đen bé tẹo lộ hẳn ra bên ngoài như mời gọi và thách thức những thằng trai tơ với độ tuổi xuân còn sung sức, cái bím như muốn phá tung tất cả xông ra ngoài ghim vào thành phần đối diện với ánh mắt thù địch, cái bím căng lăm và...chắc mấp lăm vì nhìn nó tạo nên trên nền quần chip một hình thù khá quái, lăm lên khúc trên chiếc áo thun cổ rộng vì tư thế nằm và cũng vì chính bản thân nó- quá mềm và mỏng manh nên khi bị kéo căng không chú ý, nó bị trật hẳn qua một bên, để lộ hai phần ngực trắng ngần và căng tràn nhựa sống so với cái độ tuổi băm của cô, ngực cô khá to nhìn em như bị chùng hững và trên trán thì vẫn còn cái khăn mà em đã xả nước ấm và đắp cho cô.

Thật vậy, vêu to lắm, to khủng khiếp, chiếc áo bị kéo căng đến nỗi phần lýt ít còn bị độ căng của cái áo làm thay đổi hình dạng, còn phần lộ nhiều hơn thì hình như còn thấy cả cái ti len lòi và khuất bóng hờ sau chiếc áo mỏng và cả chiếc áo lót khá bé kia. Thật sự đến lúc này thì em đang làm văn miêu tả nhĩ, vì cơ bản những hình ảnh ấy em chỉ thấy được vài ba giây thôi, chứ làm gì mà soi mói kĩ thế được, tuy nhiên em cố gắng lột tả chân thật nhất để các thím có thể hình dung, muốn đạt hiệu quả cao hơn thì nên xem lại clip và...ở chap trước, khắc họa khá chi tiết và chính xác value.

Cô nằm đó hững hờ và khiêu gọi, tim em như muốn nhảy tung khỏi lồng ngực và đầu óc thì quay cuồng giữa những suy nghĩ, những dằn vặt, những nguy cơ và tình huống có thể xảy ra, nhưng rồi em chợt nhớ tới chuyện lúc trước đã từng thử làm với Dì, tại sao lúc đó em thành công mà bây giờ lại không cơ chứ nhĩ, nhẹ như vậy và với cả cô đang bị sốt, ngủ li bì như thế thì làm sao phát hiện ra mình được nhĩ, tới một người khó ngủ và dễ bị đánh thức như Dì còn không bật dậy hướng hồ là người ốm như cô. Dần dà với những suy nghĩ lợi và không, tiến tới và dừng lại thì em cũng đi tới quyết định 'thôi thì sờ một cái rồi lên luôn, thế với lòng là không làm gì quá giới hạn nữa, yêu một lần rồi thôi...'. Nghĩ là làm, em nhẹ nhàng tiến đến gần bên cô, ngồi ngay bên hướng đầu nằm của cô và bắt đầu... gọi khẽ: "Cô T ơi, dậy lên phòng nằm đi cô, cô ơi, cô..." chỉ như thế thôi và em bắt đầu ngồi chờ đợi, nếu như cô dậy thì em sẽ nói cô lên phòng ngủ để giữ sức khỏe, còn nếu như cô không dậy thì em sẽ... làm những gì mình cần phải làm và ai ai cũng biết là làm cái việc gì gì ấy nhĩ, em xin gạch phát vào cái đầu đen tối của các thím và của cả chính bản thân em, lúc đó và bây giờ :gachgirl:gachgirl:gachgirl:gachgirl. ^^

Đợi chờ mà hầu như các giác quan của em như dừng hẳn lại, chỉ còn cảm giác thỉnh thoảng liên hờn trong lồng ngực, hơi nhói nhưng em sẽ cố gắng chịu, chịu đựng trong sự khao khát mời mơn, phải nói là nếu không thử thì thôi, chứ nếu đã thử mà không được phát thuốc đều đặn thì sẽ tạo nên cảm giác thiếu thốn và nặng nề, bức rứt khó chịu, làm việc gì cũng chả đâu vào đâu cả, đó là cảm giác em đã gánh chịu từ khi nhỏ đi, khoảng một tháng trở lại, còn nhớ có một đêm nào đó ở cái thười ấy em còn mộng tỉnh nữa cơ mà. Vì mơ thấy gì... thì em xin phép là éo nói nhé... ^^

Một lúc sau vẫn không nghe thấy động tĩnh gì từ cô cả, có lẽ cô đã ngủ quá say, em vừa mừng vừa lo nhưng rồi em nghĩ có lẽ ông trời cũng giúp mình thì phải, tạo cho mình cơ hội và quân thắng vào mặt mình để mình phải chụp lấy. Nói đi cũng phải nói lại là lúc đó em thông minh value nghĩ ra được cách đó, em phục em quá các thím ạ, híc phục vờ lơ ra ấy. Từ từ suy nghĩ rồi em dần đưa tay lên chạm nhẹ vào vai cô, vừa chạm được vào một phần nhỏ da thịt ở bà vai mà mắt em nhắm nghiền lại, híc, sợ cô thức dậy lắm ấy chứ, 1 giây, 2 giây rồi 3 giây, mọi thứ vẫn vậy, cô vẫn thờ như không có chuyện gì xảy ra, em vui lắm, từ từ và nhanh hơn em di chuyển tay xuống dần và khá nhẹ nhàng xuống khoảng ngực bị lộ ra và thấy vết hằn của ti ấy, chạm nhẹ vào ngực cô, quả thật cảm giác đầu tiên là nó mịn màng quá, nó mềm mềm, và rất...ấm nóng, khi tay với tới...đó thì em nhìn vào mặt cô, vẫn vậy các thím ạ, cô vẫn thờ đều và như chẳng có chuyện gì xảy ra, em dám chắc là cô còn đang ngủ và không biết điều gì đang xảy ra cả.

Dần dà em cho tay và di chuyển cực kì nhẹ nhàng vào bên trong chiếc áo ngực và rồi cũng chạm nó. Khi vừa chạm vào ti có cảm giác như ti cô nhỏ nhưng mà sao nó cứng, căng quá và như chia thành ra ngoài vành áo vậy, vì không gian ánh sáng chỉ đủ nhìn thấy nhau một cách mờ mờ và khá là ảo nên em không thể miêu tả chính xác là cái ti nó như nào được, thành thật chia buồn cùng gia quyến. Chạm nhẹ vào ti, chỉ chạm đầu nó 2, 3 phát thôi sau đó thì không dám nữa, rút tay ra và để lên mũi người người, phải nói sao ta, cái mùi nó thơm thơm như kiểu nước hoa và cả mùi vải mới, chắc là do đám mùi của cái áo nịt ngực, chẳng bận tâm nhiều quá, vì căn bản lúc đó em chẳng ham hố gì cái khoảng ấy, chắc các thím cũng biết vì sao nhĩ ^^, em lách nhẹ cả con người mình xê xuống dưới nhưng vô tình chạm nhẹ vào cái khăn nhỏ dùng để lau bàn nên đầu gối em vô tình cũng với cái khăn tạo nên một tiếng động "khit!" theo em thì khá là lớn so với cái không gian im ắng và tĩnh lặng đến rợn người ở cái giây phút ấy, "xa xa còn văng vẳng tiếng chó sủa mà". Giật bản người, ngay lập tức cái mà em phải lia mắt nhìn đầu tiên là đôi mắt cô, em cố gắng nhìn thật kĩ, thật lâu xem cô có phản ứng gì không, tìm thì thôi rồi cứ được thể là đập ầm ầm làm em cảm thấy nhức nhối vãi hà, hên là mặt cô vẫn vậy, không có gì thay đổi, vẫn nét mặt kiêu hãnh và rằng, cô vẫn thờ rất đều, điệu bộ của một người ngủ say. Lặng lẽ nhấc đầu gối lên khỏi cái khăn, em tiếp tục lê xuống dưới ra phần bên hông của ghế sofa, lúc này em đang ở đoạn 3/4 ghế, nơi mà chân cô 1 chống 1 duỗi thẳng bằng.

Luôn tay và phần áo cô, em sờ nhẹ sau đó đặt im trên phần bụng, cái bụng nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp thở, rất đều nhưng vì cô thuộc tuýp phụ nữ có da thịt nên lúc đó em còn cảm nhận thêm là nó hơi mềm và với cả không căng với dễ chịu như bụng nhỏ, cái bụng mà em đã sờ hơn chục lần, yêu vãi tề. Để lâu sợ nguy hiểm, em từ từ lấy ra nhưng không có gan chinh chu áo lại như cũ vì sợ có bề gì thì có mà toi àh mặc dù sờ bụng chẳng có hứng thú gì nhiều, nhưng cứ thấy thích thích nhưng kiểu cái gì đó là của mình và mãi sẽ là của mình vậy. Nhìn xuống phần dưới đầm đầm lườm tới cái quần chip lộ ra, nhân đây em cũng chân thành khuyên các thím không cho bạn bè, người thân mặc váy mềm ngủ trưa khi có con trai là người lạ trong nhà, vì nhìn vào những người phụ nữ của ta lúc ấy rất khiêu gợi và dễ làm đánh thức phần con trong người tại nó. ==

Nhẹ nhàng và lặng lẽ, em bóp bím cô ngoài lớp quần ấy, phải nói là nó như sưng và nhô cao lên vậy, lên hằn và khá cao làm căn cả cái quần chip, nhìn rất lạ và kì, cũng như với nhỏ và với cả Di vì lúc đó quả thật là em kinh nghiệm còn chưa có, mà dù có thì lúc đó nó vẫn chưa lộ ra, em cứ làm rầm rập theo những gì đã dự định và hơn cả là... như những lần trước.

Mò và bóp chán chê em khẽ kéo nhẹ cái quần chip yếu ớt kia qua một bên, luôn cả bàn tay vào bên trong chiếc quần và khẽ chạm nhẹ mu bàn tay vào bím, hết hồn vì một cảm giác trơn tru, ngay lập tức em ngược lên nhìn đăm đăm nhưng kì lạ thay vẫn chẳng có động tĩnh gì, đầu em ngập tràn những suy nghĩ trong phút chốc nhưng rồi thờ vào nhẹ nhõm, em tiếp tục cù 3 ngón tay vào cuộc bắt đầu khám phá. Lấy ngón tay giữa lần mò trong cái không gian hẹp ấy, rà nhẹ vào mép bím, nói chung là lúc đó em chưa hiểu gì cho lắm, tự nhiên khi vừa mới chạm nhẹ vào bím, phải nói là rất nhẹ nhưng mà em rất ngạc nhiên vì tay chạm vào một chất dịch ấm nóng, sau đó thì cả bàn tay em chạm vào cả phần hạ bộ, chất dịch đó ở khắp mọi nơi dưới lớp quần chip, hồi đầu còn nghĩ là chắc cô tè dầm, nhưng khi lấy tay kia chấm nhẹ vào và đưa lên mũi người thì ôi thôi, thực sự là nước "ấy", éo hiểu cho lắm đỉnh ninh ngay là do cô ra mồ hôi, nên em tiếp tục với cái đầu đầy thắc mắc nhưng vẫn tiếp tục hành động, cơ bản lúc ấy éo nghĩ được gì nhiều, em vẫn biết là khi mân mê nhau hoặc phang phạp thì mới ra nước, nhưng rõ ràng là lúc ấy cô đang ngủ mà nên em loại bỏ ngay ý nghĩ đó.

Lấy tiếp 2 ngón tay rà rà vào bím trong cảm giác nóng nóng và ướt át ấy, em chạm lại vào mép, phải nói là khá khác so với Di và nhỏ, em thốt ra thành lời:"Lạ đây" nhưng chợt biết mình ngu ngơ vào thời điểm đó nên em hết hồn nhìn quanh quần rồi lại nhìn mặt cô trong khi tay vẫn còn giữ 1 bên mép bím, gương mặt cô vẫn chẳng thay đổi gì, hết hồn vãi xoài T. T. Phải miêu tả thế này, bím cô có 2 cái mép hằn hời chứ không như nhỏ và Di, bím cô kiểu như...à...nó có "cái vành" bên ngoài thành bím, bím như bị sưng ý, lạ vờ lơ, em nhẹ nhàng cho ngón tay giữa vào "tót" một cái rồi ngâm trong bím và dịch đó khá lâu sau đó vẫn chẳng thấy động tĩnh gì nên em lấy ra, xem tình hình thế nào, vẫn chẳng nghe gì, nhưng ngay lúc ấy một suy nghĩ trào dâng trong em:

"Ủa??? mày đang làm cái gì vậy, chỉ tính sờ thôi mà, híc, đi quá giới hạn rồi, cô mà thức dậy thì có mà chết nhé, híc, làm cái gì zậy..."

Híc, em rùng mình rút tay ra khỏi bím, nhẹ nhàng kéo tay ra khỏi cái quần, chính sơ cái quần chip nhưng vẫn để vấy ở trạng thái bị cuốn lên như vậy, cố gắng đứng dậy nhưng đôi chân thì vì ngồi nãy giờ nên có cảm giác te dại hằn đi, được một lúc thì em nhẹ nhàng đứng lên và đi khẽ lên cầu thang, không quên liếc nhìn cô một cái, cô vẫn nằm đó, vẫn tư thế mà em thấy cô khi vừa mới ngược đầu lên khỏi sofa, được một lúc em bước luôn lên phòng. Mặc dù trong lòng còn thấy khá bức rức vì chẳng làm gì được sát nhưng về cơ bản thì đã đi quá so với giới hạn ban đầu nên trong đầu em vẫn tồn tại một nỗi lo sợ vô hình và tiềm tàng nào đó, đánh lưng mình xuống giường em từ từ đưa tay lên mũi hít lấy hít để cái tay "huyền thoại" ấy phải nói luôn là cái mùi ấy hơi nồng, hơi khác so với nhỏ, lạ lắm nhưng rất...kiểu như hít để biết, để "thêm một lần đầu".

Ngửi tay một hồi em buông lỏng 2 tay ra qua 2 bên và bắt đầu với những suy nghĩ bậy bạ với Di và nhớ về những kỉ niệm với nhỏ, nhìn buâng quàng vào cái đèn nhỏ trên trần rồi nhìn thờ thần vào khoảng không xung quanh trong căn phòng, nhìn các vận dụng trên bàn trang điểm rồi lại nhìn lên giường thì đột nhiên nhớ lại cái quần chip vẫn còn vật vờ và cũng là cái mục tiêu chính đầu tiên của em, nhanh chóng bật dậy em với tay lấy ngay cái quần chip ấy, từ từ trải ra giữa nệm cho nó thoáng thơm hơn và bắt đầu ngó soi mói, suy nghĩ ngu vơ như nhà thơ, Cầm nó lên, em nhẹ nhàng sờ sờ vào cái đáy của quần chip và bắt gặp ngay một cái gì đó đã khô và vẫn còn hơi dính dính làm cho cái quần có vẻ cứng hơn so với chất liệu vải chung làm nên nó, em sờ nhẹ và mân mê khe khẽ thì đột nhiên một cảm giác chạy dọc sống lưng... như kiểu giác quan thứ 6 của em trỗi dậy... ngay lập tức...em quay lại nhìn phía sau thì... ôi trời ơi

Chương 20

Cái cảm giác như có ai đó đang sau lưng cho em chột rùng mình, hoảng sợ đâm hoảng loạn vãi ra, tay chân run cầm cập, mắt thì chỉ nhìn đăm đăm vào khoảng tường trước mặt, còn đầu óc em bắt đầu nhớ lại và hình dung vấn đề:" nhà này chỉ có Cô T và mình, thì không thể nào có ai nhìn đằng sau mình mà mình không biết được, chắc chắn là cô T rồi, mà quái nhỉ, Cô T lúc mình lên đây còn đang ngủ mà, Cô lên đây làm gì???" cả một đồng câu hỏi lóe lên trong đầu em và em tự khẳng định với bản thân là, " bảo đảm Cô T chứ không thể nào là ai khác được, chắc chắn là Cô í rồi", nghĩ vậy và tự tin vào bản thân, em từ từ quay đầu lại mặc dù trong lòng còn khá sợ hãi, các thím có thể nhập vai vào em lúc đó mà rằng, "có người nhìn vào sau lưng mình lúc nửa đêm, mà còn ở một ngôi nhà lạ, phía dưới nhà là một phụ nữ bị ốm không có sức chống cự nữa thì cảm giác lúc này các thím không sợ sệt như em hoặc hơn em là chuyện lạ còn nếu thím nào phán đoán sợ thì em khuyên chân thành các thím đi làm thánh đi".

Khi vừa quay đầu lại thì ngay lập tức hình ảnh đập vào mắt em là...là... là bóng dáng của một cô gái trong bộ đồ học sinh mà mới nhìn là em biết ngay là đồng phục trường em, cô gái ấy đứng đó hơi cúi mặt và mái tóc dường như xả xuống đã che gần hết khuôn mặt chỉ lộ ra chiếc cằm nhỏ xinh và khá tròn trịa, làn da thì trắng muốt, trắng như có phấn bôi vào vậy, ngay lập tức cảm giác lạnh sống lưng trong em lại đến, da gà toàn thân nổi lên cục cục chứ chả chơi, nhưng không hiểu sao lúc ấy em không đủ khả năng để cảm đầu chạy hay né hoặc đều đơn giản là cục cựa cũng không nổi nữa, như bị khóa chặt vậy. Đoạn cô gái ấy từ từ ngước đầu lên, em như nhắm mắt lại không dám nhìn vào người ấy vì sợ sẽ nhìn vào một "thứ" gì đó rất ghê gớm mà cả cuộc đời này em không bao giờ ao ước được gặp cả, cảm giác trong em từ khi khuôn mặt đó từ từ nâng lên là run sợ và hồi hộp và dường như điều này không thể nào tránh khỏi, thôi thì đối mặt.

Mở mắt to ra nhìn vào khuôn mặt ấy, từ từ ngước lên thì ôi thôi, thì ra là nhỏ. Khi vừa hình dung được người con gái ấy là nhỏ thì dường như em hết cả run sợ và lo lắng hồi hộp mà chuyển hẳn sang cảm giác bàng hoàng ngay lập tức một câu hỏi lóe lên trong đầu em lúc đó" tại... tại sao nhỏ đang ở Sin mà lại...lại có mặt trong ngôi nhà này... vào giờ này???". Một tẹo trong em lại quay về với cảm giác lo sợ và hồi hộp sợ nhỏ biết chuyện vừa xảy ra, sợ rằng nhỏ đã chứng kiến tất cả và sẽ nghĩ rằng em chỉ là một thằng dâm dật, đến mẹ nhỏ mà còn... sợ lắm luôn í chứ. Từ từ khuôn mặt ấy cũng ngước lên hẳn, đến giây phút ấy thì em khẳng định chính là nhỏ, không thể nhầm vào đâu được nữa, chưa kịp hoàn hồn thì nhỏ từ từ tiến lại phía em, em hoảng loạn, em lo sợ mà nghĩ " thui vậy, tới đâu hay tới đó", nhỏ ngày một tiếng lại gần hơn nhưng mà hình như từ miệng nhỏ chảy ra một dòng những chất gì đó đỏ đỏ, hình như là máu, máu tươi, chất dịch ấy ra rất nhiều, em hoảng hồn và la hét trong vô vọng thì ngay lập tức nhỏ nhảy về phía trước và vồ lấy em, nhìn chăm chăm vào em với đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, tìm em như ngừng đập. Em la lớn nhất có thể và có đôi chút hơi thất thanh thì thì..

Em hoàn hồn tỉnh giấc thì ra là mơ , nhìn đồng hồ treo trên phía tường đối diện thì đã 5h30 phút sáng, lật đật lắp ráp những mảnh ghép kí ức từ tối hôm qua, sâu chuỗi các sự việc lại với nhau, cuối cùng cũng đã hiểu thì ra tối qua sau khi xuống ở thì "khám phá Có" rồi em trở về phòng nằm băng khuâng với những dòng suy nghĩ và ngủ quên lúc nào không biết, chắc tại mệt quá và... nệm êm quá chăng. Chợt nhớ r và nhìn qua phần bên kia chiếc giường thì chiếc quần chip đã biến đâu mất, hơi chạnh lòng tí. Ngồi suy nghĩ một lúc chắc cô là người đem cất rồi, em từ từ bước đi ra khỏi phòng, nhìn qua lại rồi lững thững bước xuống cầu thang trong tiếng ngập dài, nhìn lướt thì trong nhà trống trơn, nhìn về phía ghế sofa thì cũng không có cô nằm đó, hơi bất an nên em hỏi lớn:

- Cô T ơi, cô T ơi, cô đâu rồi???

Khoảng vài giây sau khi em đang ngạc nhiên thì nghe thấy tiếng vọng ra từ phòng tắm cuối nhà bếp:

- Cô đang tắm D ơi, có gì không con, đợi cô lát.

- Dạ, không...không có gì đâu cô, tại con thấy không có ai nên hỏi á mà _Minh đáp to tiếng tí để cô nghe.

- Ồ, đợi cô lát, cô sắp xong rồi _Cô trả lời trong trêu, khác hẳn ngày hôm qua, điệu này hình như khỏe rồi đây.

Em lại ngồi xuống bàn nhà bếp và nhìn nhìn quanh quẩn không chú ý trong thời gian đợi cô vì không thể về ngay được như thế là vô phép với lại dù sao cũng phải đợi cô ra khóa cổng nữa chứ về sợ thằng ắt ơ nào vào cớ đồ thì chết, ngồi nhìn băng quơ chợt trong đầu em bắt đầu liên tưởng đến những hình ảnh ngày hôm qua, những gì đã xảy ra trên ghế sofa rồi lại nhớ tới những gì đã làm với Cô, thích thích nhưng rồi lại ngại, liên tưởng những gì đang xảy ra sau cánh cửa phòng tắm kia. Ngay lúc ấy hình ảnh cái miệng máu và nhát cắn của nhỏ lại ập tới mình hãi cả hồn, híc đúng là "có tật thì giật mình" mà.

Haizz,chẳng biết sao nữa, ngồi một hồi thì em lại xúc sơ miệng và cả kiểm cái gì đó uống rồi lại quay qua ghé ngồi tiếp, quái, tưởng con gái tắm lâu chứ sao cô cũng cây lâu phết nhỉ, haizz. Đang buồn, đang chán thì nghe thấy tiếng mở khê cái tay cầm phòng tắm, ngay lập tức lia mắt tới nhìn thì thấy cô bước ra và trên người cô... chỉ có duy nhất một cái khăn tắm màu trắng rất sáng và được quấn một cách khá xộc xệch theo kiểu quần đầu này hở đầu kia, khi cô bắt gặp ánh mắt của em thì cô lễ cô hơi ngại nên nói ngay luôn:

- Ngủ được không D, phiền con chăm cô...ngại quá.

- Dạ, hơi... trần trọc xiu...thôi cô, chắc tại...lạ nhà. _Em hơi lan man xiu vì còn mãi suy nghĩ về chữ "chăm"

- Ừm hi, mấy lần cô đi công tác xa ngủ khách sạn cũng khó ngon giấc lắm _Cô cười nói và đi từ từ.

- Dạ, cô đỡ chưa??? _Em hỏi khi cô vừa đi ngang qua em, mặt em thì cúi cúi, hộp chút nước lợc.

- Rồi con, tối qua ra nhiều mồ hôi nên sáng cô đi tắm nè, khỏe re. Cô vừa nói thì em bị sặc như phun cả nước vào lại lị, hic, thì ra cái tối qua là do cô bệnh nên mới ra... cái í í, hic, làm cứ tưởng mần mê nhau mới ra, lúc đó em nghĩ như vậy đấy T. T. Cô thấy em như vậy thì đi lại vỗ lưng rồi hỏi luôn:

- Sao vậy con, có gì vậy???

- Dạ không cô, con sặc thôi. Em đáp ầm ửng trong con nắc và đỏ cả mặt.

Cô nghe em nói thì cũng ậm ừ rồi từ từ quay lưng lại đi tiếp, em nhìn theo lượn trên xuống dưới từ tấm lưng bị che không khéo cho tới cả cái mông trắng ngần của cô, góm cái bà vãi che với chắn, làm thẳng nhỏ hư đốn cứ cột góc đầu dây, nhưng hôm qua chẳng biết ngủ nghỉ thế nào mà nó đang trong trạng thái cúi đầu xuống sau cái quần xì và cả chiếc quần jear, cảm giác tức tối và đau nhói ập đến như vũ bão, em như muốn chảy nước mắt, chạy nhào vào nhà vệ sinh.

Hức hức, em nhanh chóng mở nút khóa quần ra và đang định kéo cả cái xoẹt- ba tuya thì chẳng hiểu sao té bật ngửa ra bởi một lớp xà bông dưới sàn vì ngay từ đầu em không ngờ là phòng tắm trơn thế, trơn vãi ra ý các thím ạh, hình như Cô xà xà phòng nhiều quá, đâm ra còn dính nhiều dưới nền nên khi em lao vào mà không để ý làm cái "bach" 1 phát té đập đầu xuống nền và thấy nhói nhiều chỗ như tay chân, cùi chỏ đầu gối và... cả thằng bé í nữa. Khó chịu và đau thất, em từ từ ngóc đầu. Vừa kịp hoảng hồn thì em nghe tiếng bước chân của một ai đó lao dồn dập tới, nhìn ngược nhưng em biết ngay là cô T, cô bước lưng chừng cầu thang thì nghe thấy tiếng em nên chạy xuống lại khi em vừa định đưa tay vào chỉnh cái chym sau khi bị té trong tư thế nằm sóng soài, cô vẫn vậy chỉ che chắn mình bằng một chiếc khăn tắm màu trắng và mỏng manh.

Cô lao tới phía em nhanh quá làm cho cái khăn xộc xệch lại càng xộc xệch hơn, nó như rút nên cô phải cố kìm đầu này giữ đầu nọ cho nó khỏi rơi, cô tiến về phía em và nhanh như cắt cô xuất hiện ngay trước mặt em và ngồi xuống hỏi lia lịa và vuốt vuốt đầu em "sao hông D, sao hông con...con con". Cái đầu tiên đập vào mắt em lúc đó và gần như thu hút sự chú ý của toàn thân em là chùm lông đen nhánh xuất hiện dưới chiếc khăn tắm xộc xệch kia, hờ hang nhưng khiêu gợi và không kém phần quyến rũ, nó đen lay láy và che hờ cái bím múp rụp kia, chắc chắn cô có cắt tia vì nhìn rất đều và khá là đẹp, nhìn một thoáng nhưng rồi em cũng thoát ra được khỏi cái suy nghĩ phạm tục đó, nhưng cảm giác đau nhói từ tứ chi và cả "nó" làm cho em nhăn mặt và tăng thêm phần đau đớn, cơ bản nhìn vào hình ảnh cô lúc đó làm em tăng ham muốn... hửn. Cô từ từ đỡ em dậy, một cách khó khăn vì cơ bản em đau và hầu như chẳng còn tí sức lực nào, chậm chạp và miễn cưỡng em từ từ đứng lên và cố gắng đến lếch nhếch ngồi trên cái bồn tắm.

Khi em vừa ngồi được trên bồn tắm thì chẳng hiểu sao tay quơ thế nào và cũng vì cô T cố gắng đỡ em, nên tay cô không còn giữ ở cái khăn tắm nữa và rồi, cái khăn rơi ra và rơi xuống sàn làm tắt cả thân thể cô lộ hẳn ra trước mắt mình và rồi...mình đã...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Mình khẽ ngước đầu lên khi vừa phát hiện ra cái khăn tắm trắng tinh đã không còn quấn quanh thân thể Cô mà đang nằm chỏng chơ dưới nền phòng tắm với một gương mặt nhăn vãi cả nhó vì nhức nhối, thú thật lúc đó mình đau và ê ẩm toàn thân nhất là phần cùi chỏ tay trái và cả ngón chân cái của bàn chân phải, đau lắm các thím ạh, thế nào trong đời các thím có nhiều người từng bị gập ngón chân khi đá bóng mà không mang giày hoặc từng đi chân không mà ngón chân cái quẹt ngang chân bàn chưa nhỉ, cảm giác ở chân mình nó như thế đấy, khó chịu nên khi ngước mặt lên nhìn Cô thì không thể nào sáng sủa hơn được cả hoặc hóa chăng là nụ cười râm râm cho phù hợp với hoàn cảnh này được đâu. Ngay lập tức mình phát hiện ra Cô đã bắt gặp cái nhìn soi mói đến từng thớ thịt trên người Cô của mình. T.T

Cô khẽ cúi đầu nhìn vào cái khăn với khoảng da mặt đỏ ửng lên mà mình có thể nhìn thấy ngay được vì cơ bản mình cách Cô chỉ chính xác là 1 tới 2 gang tay, đoạn Cô nhẹ nhàng cầm cái khăn lên nhưng không có trải nó ra để quàng vào người mà chỉ cầm hờ đủ che phần kẻ ngực và một phần lông nhỏ trên bím làm mình nhìn đắm đuối vào 2 cái vú to đùng nhưng không hề chảy xệ, căng lắm, trắng lắm và hơn cả là 2 cái ti chia thẳng và nhô ra ngoài rất nhiều, lòi hẳn ra ấy chứ, đỏ đỏ và bé tí, phân tích cũng nhiều ở chap này và cả các chap trước nhưng mình quên giới thiệu một vài chi tiết có thể là khá quan trọng: cô chỉ 34,35 tuổi tất nhiên là vào cái ngày hôm đó, Cô cười ba nhò với lí lịch trong sạch và đồng ý chăm sóc 2 chị em nhỏ mà không 1 lời dị nghị tiếng đời 2 từ "mẹ ghê- con chồng", đó cũng là điều chứng minh vì sao khi cô bị bệnh nhỏ lại lo lắng đến như vậy, gọi điện người này người nọ nhờ giúp ồ ào lắm.

Quay lại với hoàn cảnh ngượng ngạo và không kém phần mắc cỡ từ cả 2 phía lúc ấy, mình vẫn nhìn chăm chăm 2 cái vú hàng khủng ấy, mặc dù thân thể mình khá nhức nhưng khi nhìn vào đó cảm giác như con đau giảm đi tới vài phần chứ chả chơi vì đơn giản nó thu hút mọi giác quan của mình, khiến cho nổi đau như bị kìm nén và dồn ép tới tận cùng, vì sao mình lại như thế nhỉ ??? Lúc đó thì mình không tự hỏi và nếu có hỏi cũng không thể tự trả lời được, tuy nhiên đến bây giờ khi ngồi đây và type những dòng này thì mình có thể đoán chắc vì tối hôm trước đó mình chỉ được khám phá thân thể Cô bằng xúc giác bởi vậy khi được tận hưởng bằng thị giác và phần nào khứu giác làm cho cảm giác tăng cấp số nhân lên gấp bội như vậy. Ngay cả với nhỏ mình cũng chưa từng được đối mặt trong hoàn cảnh nhạy cảm và...mát mẻ tới đến thế. Nhìn đắm đắm nhìn sâu sâu, từ từ mình lại có cảm giác đau nhói nơi háng quần vì cơ bản nãy đang chỉnh nhưng chưa đâu vào đâu cả, lúc đó mình muốn lắm, muốn lấy tay chỉnh lắm nhưng chẳng được vì tay chân như cứng đờ bởi bộ não trên kia cấm nó hoạt động, kiểu như nếu nó thực hành vì đó thì cái khoảnh khắc thiên thần này sẽ biến mất mãi mãi vậy.

Đột nhiên cô nhìn thẳng vào mặt mình và nói:

- Có...có sao không...D, đi đứng...cẩn thận chứ, có bị đau...đau chỗ nào hông??? Cô nói mà cúi cúi xoa nắn tay và bả vai mình như thể muốn né cái ánh mắt tà dâm chiếu rọi mọi điểm nhạy cảm trên tấm thân kiều diễm của cô vậy.

-...Mình muốn nói mà hông thể nói được chỉ im lặng và mắt thì vẫn không hề rời khỏi thân thể cô, cái thân thể trắng ngần và "ngô ra ngô khoai ra khoai" ấy, p/s thêm là lúc ấy vẫn đang đau chym vài luyến. T.T

- Sao hông...D, con đau...lắm hả???, con ơi Cô nói ngày một to và hơi hoảng hốt.

- Con...con hông...hông sao...đau...đau cô!!! Mình nói mà mắt bắt đầu hoàn hồn và nhìn lão liêng, mặc dù hơi cả lăm nhưng mừng cái là cuối cùng cũng phọt được ra lời dù ít dù nhiều.

- Hic, cô tưởng con bị gì chứ, có đau ở đâu...nữa không con Cô ảm ứng nói và từ từ kéo tấm khăn che phần ngực nhưng trớ trêu thay là phần bím và phần lông đen trên háng lại lộ hẳn ra, kích thích và khiêu gợi làm cho cái chân giữa của mình lại biểu tình vật vờ.

Đến cuối cùng thì mình cũng không thể chịu nổi vì con đau đến ngày một lớn hơn và dồn dập, tới mức như muốn rỉ cả nước mắt ra vậy. Ngay lập tức mình đứng dậy ngượng nghịu và nhăn nhó vì đau đớn nhiều chỗ, tuột cái xet- ba tuya quần jeans ra mình lật đật kéo luôn cái quần xì xuống ngay lập tức con chym mình bung ra và tòn ten ở mức độ to nhất có thể. Cảm giác như được giải tỏa căng thẳng sau một thời gian dài bị ức chế, mình từ từ ngồi khẽ xuống thành bồn tắm và nhắm mắt thở hơi ra mà hầu như không để ý tới sự tồn tại của người đối diện. Có nhiều thím thể nào cũng nghĩ tại sao lúc đó mình lại có thể thoải mái tới như vậy, thú thật là mình cũng éo biết vì sao lại không giữ ý giữ tứ như thể nữa, nhưng mà mình nghĩ chắc tại vì đau quá chẳng, hay có lẽ cũng vì hoàn cảnh lúc đó, cô thì hờ hang nên mình chắc cũng nhiễm hoặc muốn hòa mình vào chẳng.

Ngay khi vừa ngồi lên thành bồn tắm thì mình mới bắt đầu giật nảy với những hành vi vừa rồi, khiếp, mình làm gì vậy??? có Cô đang ở trong phòng tắm này mà, sao mình lại làm thế nhỉ??? Đưa mắt lên từ từ nhìn Cô, mình bắt gặp ánh mắt tròn và mờ khá to của cô nhìn vào thẳng mặt mình, hic ngượng vãi ra ấy chứ, mình lấy tay bỏ lại "hó" vào đúng vị trí và kéo khóa quần lại thì nghe tiếng cô hỏi khe khẽ:

- Con...con làm zậy là sao??? Cô...cô. cô ập ứng hỏi.

- Dạ, tại...tại...đầu óc mình thật sự trống rỗng và quay cuồng.

- Tội qua, lúc...con...cô...cô vẫn...còn...còn thức Cô nói rụt rè và mặt thì đỏ như gấc.

Khi vừa nghe cô nói vậy thì mình như ngượng chín cả mặt, cảm giác què sụ và có đôi chút nhục nhã bắt đầu trào lên, không ngờ lúc mình "khám" và "phá phách" thì cô vẫn cảm nhận được và...hình như không phản đối vì sợ mình...mình nhục thì phải. Hic, khó chịu lắm các thím ạh và hình như lúc đó con đau từ từ chỉ bắt đầu quay trở lại và lớn dần lên trong mình, mình thấy nhói lăm, mình suy nghĩ về nhiều chuyện về nhỏ, về bản thân mà gần như chỉ cúi mặt xuống chẳng dám nhìn vào Cô nữa, mặc dù khi mình cúi mặt thì mắt mình hướng thẳng tới chùm lông đen tuyền ấy, chợt cô nói:

- Không...không sao...con...con Giọng nói như tắt lại trong cuồng hộng Cô và như tiếng vang từ ngàn xưa vọng về, thâm trầm và khó chịu.

Mình cố gắng đứng dậy và lê bước với tướng đi cà nhấc thật nhanh và hét khá to:

- Thừa...thừa cô...con về...!!!

Mình lê như muốn té vì đi càng nhanh thân thể mình lại càng đau các thím ạh, đau ở thể xác và cả tâm hồn, cả sự lo sợ liệu cô có nói thêm gì về chuyện ấy, về sai lầm của mình, lúc đó nhanh lắm, mình chỉ nghĩ được có thể, lê nhanh tới chiến bàn cạnh ghế sofa mình vớ tay lấy ngay chiếc chìa khóa xe mình, chìa khóa công và cả chìa khóa của chính. Khi mình bắt đầu cà nhấc là đã nghe thấy tiếng cô chạy hay có lẽ là bước nhanh theo mình. "Không...D...đừng con...không...cô không có..." chỉ nghe được có thể và cô nắm lấy vai mình nhưng mình cố gắng đi thật nhanh để tránh và rút ra khỏi cánh tay ấy với một ánh mắt, một vẻ mặt và hơn hết là một trái tim sợ sệt và chìm sâu trong nhục nhã, nhục vãi ra. Mình nhanh chóng mở khóa cửa chính và chuẩn bị bước ra ngoài thì đột nhiên cô nắm tay mình lại "Cô...không sao...con về...đau không???", mình nghe thấy những lời đó nhưng cất ngang như sự cô nói thêm về chuyện tới qua sẽ khiến cô bắt đầu nghĩ mình là thằng khôn nạn, thằng đòi bại và cuồng dâm vậy. "Dạ...cô ơi...cô cho con về đi mà", nói những câu đó mà mắt mình như sắp rụng rụng vậy, lúc này mới để ý là trên người cô không mặc gì, cả cái khăn cũng rơi từ lúc nào, chắc là rơi trong quãng thời gian ngắn ngủi cô đuổi theo mình.

Mặc dù mình nói vậy nhưng cô vẫn không buông tay mà cứ khẳng khẳng như thế, mình như muốn khóc òa lên nên đã kéo hẳn tay cô ra và chạy thẳng ra sân, cho chìa khóa vào mở cửa công và nhanh như cắt rời khỏi hẳn căn nhà ấy mà không quên lia mắt nhìn lại hướng bên trong cửa chính, cô vẫn đứng đó và hét tên mình, vẫn cơ thể trần truồng ấy, cặp vú ấy và cả chùm lông đen lay láy ấy nữa...

Sau khi chạy thẳng ra đầu ngõ, mình mới chợt nhớ xe của mình vẫn còn ở trong nhà nhưng vì vội vã và dẫn co với cô mà mình đã quên bén đi mất, nhưng thôi, mặc kệ tới đâu hay tới đó thoát được là may rồi. Mình đi thêm một đoạn nữa thì có một bác xe ôm đang đứng trên vỉa hè cầm ổ bánh mì, ngay lập tức mình chạy tới, leo lên ôm eo và nhờ bác chở về nhà. Trên đường đi mình nghĩ nhiều lắm, về những chuyện vừa xảy ra từ đêm qua tới giờ, những hình ảnh 18+ lóe lên nhiều lắm và khó diễn tả, nó cứ chiếm dụng lượng lớn trong đầu mình, đến mức bác xe ôm hỏi nhiều cái mà mình còn không nghe rõ phải hỏi lại. Thình thoảng trong mình lại bùng lên ý nghĩ sợ sệt, sợ cô biết, sợ ba biết rồi này nọ, lum la...

Về tới nhà, mình trả tiền xong thì đứng trước cổng bấm chuông và hét thất thanh vào:

- Di L ơi, Di L ơi, mở cửa cho con..

Chương 22

Phải thừa nhận là lúc mình đứng trước cổng và hét thất thanh cho Di ra mở cửa thì mình thỉnh thoảng vẫn nhìn ra hướng đầu ngõ, mặc dù khá chắc chắn là cô T không đuổi theo hay...nói chung là không đi theo mình đâu vì trên đường về nhà thỉnh thoảng mình vẫn ngoáy đầu nhìn lại mà, tuy nhiên trong mình vẫn tồn tại một nỗi sợ tiềm tàng và khó diễn tả, sợ người này biết, người kia biết rồi thì cả bạn bè, gia đình sẽ nhìn mình với ánh mắt thế nào??? sau này mình sẽ sống sao nếu cô T đem chuyện này kể lại cho người khác nghe??? Đầu thì vẫn suy nghĩ bậy bạ nhưng trái tim mình về cơ bản là nó vẫn lo âu như thế. Các thím mà có trách là sao mình vừa lo nghĩ lại vừa có thể liên tưởng đến những chi tiết 18+ thì mình xin thừa là mình éo biết, tuy nhiên hình như mình đã từng đọc đâu đó trên mạng là "trung bình một người đàn ông cứ 6s lại có 1 suy nghĩ liên quan đến sex", còn nếu thành phần nào đó pm nói là mình phịa hay là "tại sao tao ngồi 6s mà có suy nghĩ tới sex đâu???" thì quả thật là trẻ trâu detected rồi nhé, "trung bình" có nghĩa là lấy theo ngày hoặc người ta thực hiện nghiên cứu trên cả tháng nhé. ==

Được một lúc đứng đợi với bao nhiêu ánh mắt soi mói từ các bà, các chị, các anh vào mình thì cánh cửa chính bắt đầu hé mở, Di thò đầu ra ngoài với vẻ mặt ngáp ngủ và nhí nhánh vờ lơ, nhìn rất là...đù. Quái nhỉ, bình thường dù mùa học hay mùa hè mình thấy lúc nào khi dậy Di cũng đã dưới bếp, hầu như là thế vậy mà sao tới giờ này mới bắt đầu hé ra cửa với đầu tóc lu xu bu thế kia, Di nói vọng ra:

- Dề rùi hử??? đợi xiu nha! Vừa nói xong là ngáp dài cái very...

- Di nhanh lên đi, nhanh lên !!! Mình nói mà như hét như kêu lửa cháy tới nơi vậy.

- Ồ, đợi...đợi xiu Lúc này Di bắt đầu mở mắt to và ra vẻ như hơi hoảng, sau này mình mới biết là Di nghĩ mình giận chuyện tới qua. Di gọi điện thoại méc ba mình vụ mình đi ngủ ngoài ấy mà.

Một lúc sau Di đi ra, vừa đi vừa chỉnh chỉnh kiểu tóc, mình thì cứ bấu vào song sắt cửa. Khi cửa vừa mới bật ra thì mình chạy như bay vào nhà tới bậc thềm thì nghe thấy:

- Xe...xe đâu??? Di nói với từ phía sau.

- Bỏ nhà bạn rồi, mai rảnh con qua lấy Minh vào cửa chính thì nói vọng ra ngoài sân.

Đoạn mình chạy lên cầu thang với vài điểm đau nhức trên thân thể và nhanh như cắt mình bay thẳng vào nhà vệ sinh khóa cửa chặt lại mặc kệ cho Di đang loay hoay khóa cửa dưới nhà và có suy nghĩ gì về mình lúc đó đi chẳng nữa. Chúi đầu, xả nước vào bồn mình bắt đầu suy nghĩ và lại một lần nữa xâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra từ đêm qua khi mình bắt đầu đi tới nhà cô T cho tới bây giờ.

Từ từ coi đồ ra, dần bước nhẹ vào bồn với đủ thứ ý nghĩ miên man trong đầu và cảm giác được sự đau nhói trên cơ thể lại bùng lên, khó chịu và bức rức.

Lúc ở nhà cô T đêm hôm ấy mình sống và cảm giác bằng suy nghĩ của một thằng con trai lớp 11 ham khám phá và tìm hiểu, chúng thôi thúc mình làm những hành động đi quá giới hạn mà ngay chính bản thân mình chỉ cảm nhận chứ không thể nào hiểu hết được. Khi mình bắt đầu chạm vào vai cô T thì thật mình đã có cảm giác cô rung mình nhưng chỉ bất chợt và thoáng qua, nó nhỏ lắm trong bóng đêm dày đặc ấy và chỉ cảm nhận khi ấy không mình mãi nên dường như suy nghĩ về giây phút của mình lúc ấy trôi qua hời hợt và bất cần. Đến khi mình chạm vào vếu và luồn tay vào áo lót cô, mặc dù các khoái cảm trong mình dâng trào nhưng như mình nói là lương tâm mình đấu tranh dữ dội lắm giữa việc nên và không nên giữa cái được và cái mất, mình đã từng tính từ bỏ và không tiếp tục nhưng sự...thèm muốn và hồ hởi luôn thôi thúc giục mình...mình nghĩ tất cả là do lần khám phá Di thành công nên đã tạo bước đà cho mình lần tới và bức tường cản to lớn cho sự quay đầu lại của bản thân mình lúc đó. Chuyện sáng hôm nay cũng vậy, tất cả chỉ là sự ngẫu nhiên từ việc mình xuống đúng lúc cô tắm rồi thì té trong bồn tắm các thứ, tới những đoạn đối thoại rồi cô chạy theo nắm tay mình trong bộ dạng như vậy, tất cả chỉ là sự trùng hợp và quyết định nhanh chóng của người trong cuộc, có thể có toan tính nhưng tất cả các điều ấy đều được xuất phát từ suy nghĩ của bản thân và hành động có ý thức của cả mình và Cô.

Các thím nói mình không biết tận dụng cơ hội hay gần nhất có những thím inbox hay cmt "niềng ăn dâng tới miệng mà không phang luôn", các thím không nghĩ là lúc ấy mình sợ nhiều hơn là thích àh, ngay cả hành động móc cờ him ra trước mặt Cô cũng chỉ là hành động nửa muốn nửa không thật ra là vì lúc ấy mình nhức quá và khi phát hiện ra hành động đó không nên chút nào thì mình cũng què và nhục lắm chứ. Mình sợ lắm, sợ nếu mình làm tới thì liệu sẽ đi được tới đâu nữa nếu cô không hưởng ứng và lỡ đâu cô trở nên to tiếng với mình, méc với nhỏ, nhỏ kể với bạn bè, sau đó truyền tới tai Di và cả ba mình, rút lui vào giây phút ấy theo mình thấy là quyết định đúng đắn nhất trong thời điểm ấy và đến tận bây giờ mình vẫn không hối hận vì sáng hôm ấy mình đã bỏ chạy...xa những ham muốn tiêu cực và ích kỉ có thể dẫn mình đi sâu vào hố lầy do chính mình tạo ra, có lẽ...là thế. Các thím nói là cô có ý, nhưng các thím chỉ xem xét với những gì các thím nghe mình kể lại, đúng là cô có nói những lời ấy và còn vài điều hơn thế nữa, tuy nhiên lúc ấy mình chẳng nghĩ thế đâu, mình nghĩ là cô sợ mình ngại và què bởi vì nhìn mình thăm thăm tội tội nên cô mới cố ngăn cản không cho mình về, từ từ ở lại nói chuyện với cô...hoặc cũng có thể là...ờ thì "hỏi chuyện" với cô nhể :sexy:sexy: .

Quay lại với lúc ngồi trong bồn tắm, mình lo và nghĩ rất nhiều, về nhỏ, về gia đình, về hoàn cảnh của mình hiện tại, về những việc mình đã làm liệu mình có bị bệnh gì không??? tất cả cứ dồn dập và như xé toạt cái đầu non nớt chứa đầy tình tiết 18+ của mình thourg ấy. Ngập lặn trong suy nghĩ hồi lâu thì mình

mới chợt nhớ ra là chưa gọi điện thoại cho nhỏ, liệu cô có gọi điện thoại cho nhỏ và lỡ đâu đề cập hay bóng gió tới chuyện của mình và...cả cô ít nhiều thì sao??? vì nhỏ tình lắm, nhỏ mà biết được là coi như cuộc đời mình dừng lại bởi một "đầu chấm".Minh lật đặt đứng lên lấy khăn lau sơ qua người và hé đầu ra khỏi cửa phòng tắm nhìn ra ngoài xem Dì có đầu đây không? Kéo lộ hàng thì chết àh. T.T

Khi mình mới vừa thò đầu ra nhìn vu vơ và nhìn cả vào phòng Dì thì thấy ngay Dì đang để cái laptop trên nệm và nằm sắp nghe nhạc hay làm gì đó bởi vì thấy Dì đeo headphone, chắc lại cày phim, thấy mình thò đầu ra thì Dì nói ngay:

- Gì zậy??? Dì nói và tròn mắt ngạc nhiên từ từ hạ dần cái tai nghe xuống.
- Dì...Dì quay mặt đi cho con lên phòng Minh lườm cái và nói khế.
- Sao lúc này không lấy đồ rồi hãy tắm ông Dì nguyệt cái dài đằng đằng.
- Làm ơn quay đầu đi...Dì Minh van nài.
- Chút xíu mà bày đặt che vớ đây...gớm...đi đi không có nhìn đâu...lẹ...Dì bịu môi và dần dần cúi đầu xuống khế gác đầu lên 2 cánh tay.

Minh nghe thế thì đi ra luôn với tấm thân trần truồng nhưng bước chân khá nhanh làm cho các chỗ đau trên thân thể như được dịp bùng lên, có chút đau, chút rát nên bước đi của mình dần chậm lại cho tới khi lên tới đoạn giữa cầu thang thì nghe thấy tiếng xoáy đều của Dì vọng lên rõ to như sợ mình không nghe thấy vậy:

- Trời ơi, của ông có chút xíu mà bày đặt, chán ông quá...há há.

Minh nghe mà thốn tới tận tim, không phải vì Dì chê hàng mình nhỏ hay không đủ tiêu chuẩn vì mình biết chắc chắn Dì chỉ ghẹo mình thôi chứ này Dì chẳng thèm nhìn đâu mà là mình nhớ tới chi tiết ở phòng tắm nhà nhỏ, lúc mà mình lỡ tay móc cờ him ra trước mặt cô T với chỉ một nửa bộ não ý thức được hậu quả xảy ra.Chợt rùng mình rồi mình chạy thẳng lên phòng một cách khá "tòn ten".

Chạy lên phòng chụp ngay cánh cửa tủ mình mở ra và lấy quần áo mặc cho đỡ lạnh và nhanh chóng kìm cái điện thoại ngay, nhưng chợt nhớ ra điện thoại còn ở trong túi quần dưới phòng tắm nên mình lật đặt chạy xuống vào phòng tắm lấy ngay rồi lại chạy lên phòng mà cố gắng kìm nén cơn đau ở khuỷu bàn chân, nhức lăm đã thế lúc vừa chui ra khỏi phòng tắm thì mình nghe thấy tiếng cười từ trong phòng Dì phát ra, ngay lập tức mình lia mắt nhìn thì:

- Hé hé Tiếng Dì cười rất là ghê mặt thì biểu cảm vờ lờ.

Minh chẳng nói gì và chạy ngay lên phòng, mình nhanh chóng tìm số nhỏ nhưng chưa đủ can đảm để ấn nút call, mình chợt nghĩ sẽ phải nói với cô những gì đây??? trước những chuyện vừa xảy ra hôm qua và cả sáng nay liệu mình sẽ nói với cô T được gì đây, liệu cô có chửi mình hay sẽ không chấp nhận giữ kín chuyện này cho mình không, nhưng rồi mình cũng gọi:

- A lô Tiếng phụ nữ từ đầu giây bên kia.
- Dạ...cô...cô...là con. Minh ồm ồm và nói với giọng nhỏ xíu.
- À...Ừm...cô nghe nè...con nói đi. Cô nói nhỏ như vừa đủ nghe, và như sợ...sợ mình lo lắng vậy.
- Dạ...cô giúp con...giúp con...là đừng nói với...với ai nha cô. Chẳng hiểu sao lúc đó mình như bắt đầu thấy can đảm hẳn lên.
- Ừm.Cô không nói đâu.khi...khi nào con qua lấy xe vậy??? rồi thỉnh.. thỉnh thoảng qua chơi nha con Cô nói
- Dạ...mai một con qua lấy, con...con bạn học Minh nói nhẹ và bình tĩnh hẳn lên.
- Ừm Cô trả lời từ đầu dây bên kia.
- Vậy nha cô, con...con chào cô Minh nói xong là cúp máy ngay.

Xong cuộc điện thoại đó mình bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cảm giác như vừa trút bỏ được một gánh nặng trong lòng và bắt đầu tự hứa sẽ không như thế nữa...nhưng rồi...đầu lại vào đây...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Trong khi nói chuyện với cô T qua điện thoại để nhờ cô giữ kín chuyện ấy thì sự thật là mình run lẩy, cứ ấp a ấp úng một cách thiếu ý thức, nhưng dần dà khi nghe giọng cô thì không biết từ đâu mà động lực ủa đến với mình nhiều hơn, nhưng dù sao thì cuối cùng cô cũng đã đồng ý giúp mình, mình bớt lo và tươi lên hẳn.

Sau khi ăn cơm trưa xong mình có ngồi lại xem ti- vi và nhờ Di xoa dầu hộ để những chỗ đau bớt nhức và chỗ bầm tím thì mau khỏi hơn, vừa xoa dầu Di vừa hỏi nhiều lắm:

- Hôm qua thiệt là tới nhà chăm bạn bệnh hông dzậy??? Di vừa xoa vừa hỏi mà không có ngước đầu lên nhìn mình.
- Thiệt mà, bị cảm sốt. Mình nhìn ti- vi và trả lời.
- Zậy sao giờ thân thể ra nông nổi như zậy. Di ngước lên nhìn thẳng vào mặt mình.
- Tại con đi hông để ý, trượt té trong phòng tắm nhà nó. Mình cũng nhìn lại.
- Bạn trai hay gái mà đêm hôm qua nhà nó zậy, ba má nó nói rồi sao. Di lại cúi xuống.
- Có mình nó ở nhà àh...là con gái. Mình bắt đầu ấp úng.
- Con gái...một mình???...Rồi có làm gì nhau không??? Di lườm đều mình phát.
- Không nha...nói zậy mà nghe được hả Di...con không có phải loại như zậy. Mình nói như nạt.
- Thiệt hông đó...nam đơn...gái chiếc...khó àh nha...há há. Di cười nhìn điều điều đừng hỏi.
- Mệt, con lên phòng đây. Mình bắt đầu cất những bước đi nặng nề và chậm chạp lên phòng phần vì còn đau và vì Di bốp vừa xong mà mình ngồi nãy giờ nên vẫn còn thấy tê tê chân. ==.

Mình lên phòng và thả mình rơi tự do xuống nệm từ từ đầu óc bị lấp đầy với những suy nghĩ và lo lắng, mình chìm dần vào giấc ngủ lúc nào không hay, trong giấc mơ trưa hôm ấy, mình mơ thấy cô T đang la hét vào mặt mình đủ mọi chuyện, mình mơ thấy mình và nhỏ đang đứng trên một cánh đồng, nhỏ đang tay và...đánh thẳng vào mặt mình rồi bắt đầu la hét và chạy đi, mặc dù chỉ ngăn ngui đối với những lời diễn tả tuy nhiên khi mơ mình cảm thấy rất thật và lâu như một ngày luôn vậy.

Ngày hôm ấy trời đi lặng lẽ trong sự lo toan và bắt đầu xuất hiện ngày một nhiều những mưu tính của mình. Mình bí bách lắm chứ, mình thiếu nhỏ- thiếu hẳn sự quan tâm lo lắng, sự trong ngóng và hồi hộp đợi những tin nhắn, đợi những cuộc điện thoại mặc dù rất vu vơ và vớ vẩn nhưng thực chất cái nó mang lại thì nhiều hơn cả, thiếu hẳn về tinh thần và cả...thể xác. Là con trai nếu không có thì thôi, chứ đã được bốn đứa đàn mà bỗng chốc dừng lại thì sẽ tạo nên một sự hụt hẫng sâu sắc về niềm tin và thay đổi cả về lối sống, mình dần đi tới suy nghĩ nên tìm người yêu mới và cố gắng loại nhỏ ra khỏi đầu óc, nhưng điều đó thật sự quá sức với mình, vì sao àh??? Là bởi vì nhỏ chẳng làm sai gì cả, nhỏ quá tốt, mình cố gắng suy nghĩ tới những điều tồi tệ ở nhỏ để có thể mà ghét mà quên nhỏ nhanh chóng hơn nhưng hầu như tất cả đều quay lại nơi bắt đầu, một con số 0 tròn trĩnh, nhỏ trao tặng mình 2 chữ trình tiết, đối xử với mình rất tốt và trên hết tất cả là khi yêu mình, nhỏ dần quên mất bản thân, cái mà nhỏ quý nhất trong gần 17 năm trước đó để đến với mình bằng một trái tim trọn vẹn, hồ hởi và nồng cháy yêu thương.

Càng muốn quên lại càng không thể, mình bắt đầu lao đầu vào đủ thứ chuyện trong những ngày ấy để quên nhỏ, bằng mọi cách mình có thể nghĩ ra vào game, vào bạn bè, vào học tập...Mình chẳng hiểu sao khi mình tưởng chừng như đã sống sót qua giai đoạn tự kỉ mấy tuần trước rồi mà cho đến lúc ấy nó lại nổi lên thâm kín và ràng buộc cả bản thân mình vào lại với "nhỏ".

Dần dà với những suy nghĩ rồi bởi đầu óc trong vài đêm liền thì mình như chợt nhận ra một điều, điều mà mình có thể dựa vào nó để bức ra khỏi những suy tư về nhỏ- thì ra là vì cô T, vì những hành động mà mình đã làm và những lời nói của Cô đã làm cho mình bỗng chốc thấy có lỗi với nhỏ, nợ nhỏ rất nhiều và hơn hết là cũng bởi tại cảm giác có lỗi ấy làm cho mình thêm nhớ nhỏ nhiều hơn chăng. Ôi thôi đúng rồi, là vì như thế, chắc chắn là như thế, mà quái mình làm thế thì có gì sai nhỉ??? mình chỉ tò mò thôi, cô T chẳng có quan hệ hay biết chi rứa, thậm chí mình quen biết cô qua nhỏ nữa mà ta, tại sao mình lại hối hận và cảm giác có lỗi chứ, cô ấy mặc dù là mẹ kế nhưng lại chỉ là "mẹ kế cũ" thôi mà, đâu có gì đâu, với cả mình và cô ấy cũng chưa có làm gì nhau hết thì việc gì mình phải buồn, phải đau chứ nhĩ!!!. Dần chấp nhận và tin tưởng vào những suy nghĩ mang tính chất trẻ trâu ấy mình bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm và ngủ tròn giấc hơn,...lại xuất hiện ngày một nhiều thêm những suy nghĩ bậy bạ và...khá kì lạ.

Nhắc về chuyện chiếc xe, mình đã đưa Di địa chỉ và nhờ Di qua lấy hộ để khỏi phải đối mặt lại với Cô một lần nữa, Di gật đầu ngay nhưng thú thật mình rất sợ, sợ mọi chuyện vỡ lở, sợ lúc Cô nói chuyện với Di thì sẽ lộ ra sơ hở mình không phải qua chăm sóc bạn mà là chăm sóc cô rồi thì Di sẽ nghĩ ngay tại sao mình lại phải nói dối??? trong hoàn cảnh như vậy thì làm sao mình có thể nhờ Di đi cho được, nên mình tìm đủ lí do để nói Di khỏi đi nữa mà hãy để mình qua lấy cho tiện, nói chung khá cùn nhưng hiệu quả vãi đái "Nhà có chó, mà chó dữ nữa nhá, Di qua nó phập Di luôn, để con qua lấy cho ". Vừa nói là Di ừ cái rơm ngay và luôn, mình thì cười ha hả trong lòng lúc ấy thôi, nhưng lúc sau lại bắt đầu lo nghĩ. Liệu mình sẽ đối mặt với cô như thế nào đây, cô sẽ nhìn mặt mình bằng ánh mắt thế nào đây, lúc ấy mình nhớ không lầm là thứ 6 thì phải, đã vài ngày trôi qua từ cái đêm hôm ấy. Sáng thứ 7 mình gọi điện thoại cho cô T sau một đêm dài suy nghĩ và trăn trở:

Mình:A lô, cô ạ, trưa chủ nhật này cô...cô có nhà không àh???

Cô:D há!!! Có con, con qua lấy xe hả???Cứ qua nhé, cả ngày chủ nhật cô ở nhà luôn.

Mình:Dạ, vậy trưa ngày mai con qua...nha cô.

Cô:Ừm, qua đi con, mấy hôm nay không có xe con đi học...bằng gì??? Cô xin lỗi, đáng nhẽ phải mang qua trả con mới đúng.

Minh:Dạ...tại con mà, không sao đâu cô, mai con qua nhà cô nha.

Cô:Cô biết rồi.

Minh:Dạ, chào cô.

Cô:Chào D.

Như thế là đủ mình xuống ăn sáng, sau lên học bài tí rồi ngủ trưa, rồi chiều dậy tắm rửa rồi ăn, học bài tí rồi lại đi ngủ, đêm đó mình trằn trọc suốt với những lo sợ và mong lung đủ thứ, về chuyện qua nhà cô vào ngày mai, về những việc nên né, nên nói sao cho hợp lí và hơn cả là...ĐỪNG CÓ NGU MÀ NHẮC TỚI CHUYỆN TỚI HÔM ẤY.

Trưa hôm sau, cái trưa mà nóng như đổ lửa, cái trưa mà nắng chói chang đến mức phải nói là khốn nạn ở cái thuở ấy, mình mang trên người một cái quần jeans đen, áo thun đen, áo khoác đen, đôi giày đen và cả cái mũ đen nữa để đến nhà Cô T, khi vừa bước ra tới cổng thì nghe ngay tiếng Di từ trong nhà vọng ra:

- Duyệt...Bánh Di nói sau khi chạy ra ngõ 1 lượt từ trên đầu xuống dưới chân mình.

Cơ bản là Di thích màu đen lắm, cái Di cũng rắng sẫm màu đen, nhất là trang phục mục đích chính là để tôn nước da trắng và cái dáng cao của bà, đến là ngựa mà nếu đã không ngựa thì bà điều tới chảy nước, rất là khổ nhé. Đoạn mình ra đầu ngõ bắt xe ôm và thẳng hướng đến nhà cô T, trên đường đi cơ bản là chẳng nói gì, chỉ nhìn ngắm cảnh vật quen thuộc và hát vu vơ kiểu nhà thơ thôi, qua vài con đường, cuối cùng bác xe ôm cũng dừng ngay trước cái ngõ ấy, mình chào cảm ơn và trả tiền cho bác ấy, đi từ từ và chậm chạp vào ngõ chẳng mấy bận tâm với những ánh mắt soi mói và nghi ngờ của mấy em, mấy nhóc và cả mấy bà thím nhiều chuyện vì căn bản mình nghĩ đơn giản là tới lấy xe xong rút thôi, có gì đâu phải xoắn, mà dù có xoắn thì cũng éo đi tới đâu, ó zề.

Mình dần tiếng lại gần cổng hơn thì thấy cửa trong nhà chỉ mở một cánh mặc dù cố nhìn nhưng vẫn chẳng thấy ai, mình khẽ tiến lại gần cái chuông gần cổng và bấm nháy 1 cái, bên trong nhà nghe 1 tiếng "renggggggggggg" kéo dài, éo hiểu là cái thể loại chuông gì, rõ ràng nhán nhẹ có một cái mà reo như đúng rồi ấy T. T. Mình đứng đợi một hồi thì nghe thấy tiếng cô nói vọng ra từ bên trong nhà mà hình như cô tiến lại ngồi ở ghế phòng khách mà nói với ra thôi thì phải:

- D hả con...đẩy cửa vào luôn đi..

Mình nghe thấy vậy thì từ từ đẩy cửa và tiến vào sân, nhẹ nhàng và khá rón rén, như kiểu con gái ấy, bước lên bậc thềm mình tháo nhẹ đôi giày và bước vào nhà thì nhìn thấy chiếc xe của mình và cả cô đang ngồi nơi cái ghế sofa huyền thoại ở phòng khách, vừa thấy mình là cô nói ngay:

- Lại ngồi đi D, trời nắng lắm hông con??? Cô vừa nói vừa cầm ca nước đá bắt đầu chế vào li.

- Dạ cũng nắng lắm cô, hè mà, hi. Mình trả lời và cười khê.

- Ừm, con com nước gì chưa??? Vẫn nhìn dòng nước chảy vào li, cô rót xong cho mình thì cũng rót cho cô luôn.

- Dạ, con có ăn ở nhà rồi mới qua á cô. Mình vẫn về mặt khờ khạo và chân vãi cả thật. ^^

- Ừm, uống nước đi con. Cô đẩy li nước qua hướng mình.

- Dạ, con...con mời cô. Các thím có thắc mắc tại sao đang nói chuyện mà mình lại ập úng, mình như vậy là vì mình liếc thấy cách ăn mặc của cô T. T. T

Nãy giờ khi bước vào nhà mình chỉ nhìn sơ qua cách ăn mặc của cô mà không để ý kĩ, cô diện một cái váy đen vải ren với một cái áo thun 2 dây mỏng màu nâu nhẹ cũng với viền ren, nhưng hơn hết tất cả là nếu để ý kĩ một tí thì có thể nhìn thấy hết thấy nội y bên trong, khi vừa mới nhìn thấy thật thì rất lịch sự và đàng hoàng tuy nhiên nếu soi cỡ mình và ngồi vào vị trí của mình thì có thể phát giác ngay cô mặc nội y toàn đen và hình như vải ren cứng luôn hay sao ấy. Chiếc áo đã mỏng nên màu sắc của áo ngực và cả những hoa văn nổi lên từng đọt làm mình một phút ngây ngất và khá choáng váng, giây phút ấy làm mình quên hẳn lí do mình tới đây. Hình mình họa:

Bắt gặp ánh mắt của mình thì cô có vẻ lúng túng, khẽ lấy tay đặt ngang ngực và nhẹ nhàng cúi xuống, lia ánh mắt ra hướng sân ngoài, mình thì chợt nhận ra hành động vô phép ấy nên đã giật nảy mình và đã húp lấy húp để li nước lạnh không mùi vị trên bàn. Ngồi được lúc thì mình nghe thoang thoang mùi nước hoa nhẹ hòa quện trong gió, mình như lâng lâng từ lúc nào, cảm giác yên ắng và thú vị đến phát mê. Đột nhiên cô đứng lên...

Tìm mình đập liên hồi từng tiếng thỉnh thịch và...mình đã...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Mùi nước hoa ấy lạ lắm, rất lạ như kiểu nó cứ quanh quẩn không cố định, chút đến chút đi vậy, nó cứ thoang thoảng trong tiềm thức nhưng lại lờ cuồn và thôi thúc thể xác, nó như làm say khướt một nửa con người mình vậy, lúc ấy mình có cảm giác như đôi bàn chân này bắt đầu rời khỏi mặt đất, cơ thể như lâng lâng nhẹ nhẹ, éo giải thích được luôn.

Bỗng cô đứng lên và đi xuống nhà bếp mà không quên nói vọng lại:

- Con ngồi chơi...uống nước đi nha, cô xuống đây cái Cô vừa nói vừa đi vào hướng bếp.

Khi cô vừa đứng dậy và bước đi thì ngay lập tức cặp mắt của mình đã hướng đến phần dưới cơ thể của cô, chiếu xuyên qua cả lớp quần vải len đen mỏng manh kia, ánh mắt mình không ngừng đảo theo nhịp di chuyển của phần bắp thịt sau chiếc váy và cả chiếc quần chip nhỏ kia nữa, cứ lên lên rồi xuống xuống làm cho mình thêm phần hưng hực và khó chịu đến điên đảo, máu trong người chảy ngày một nóng hơn tới mức đỏ bừng cả mặt. Mình ngồi đấy mà tâm trạng bồi hồi lo lắng, bắt đầu suy nghĩ lung tung, bâng quăng đủ thứ, nửa muốn đi về, nửa muốn ở lại, chẳng hiểu lúc đó mình muốn cái gì nữa, kiểu như không làm chủ được bản thân và rằng trong mình sự ham muốn nhục dục như được đẩy lên tới cao trào. Nói luôn cho các thím biết là tới bây giờ mình vẫn không hề biết là đã trúng phải cái gì hay mùi hương đó có phải chủ tâm của cô hay không nữa, chỉ biết lúc đó nó thế thôi.

Mình ngồi đó, điều hòa vẫn hoạt động, không khí có phần thoáng đãng hơn nhưng trong mình lửa khát tình như sục sôi, mình bắt đầu chảy ngày một nhiều "nở hơi lạnh", tay và chân mình cũng cứ thế ướt đầm và lạnh ngắt mặc dù mình không hề bị bệnh phong thấp đầu nhè, dần dần bồn chồn và trở nên nôn nao mà ế biết vì sao. Bắt đầu cảm thấy bức rức, hơi thở mình dồn dập hơn như đang hồi hộp vấn đề gì ấy. Nhìn quanh căn nhà, mọi thứ vẫn thế chẳng thay đổi gì và ngoài kia cái nắng như đổ lửa vẫn trút xuống không thương tiếc vào hư không mặt đất, thỉnh thoảng có vài bóng người qua lại nhưng không ai nhìn vào nhà mà rằng có một thằng con trai với cái mặt râm râm đang ngồi đấy hết. Sôi sục và thèm muốn trong mình như muốn bùng nổ, suy nghĩ hỗn loạn tới mức dường như đầu óc mình trở nên quay cuồng và khó chịu.

Đang ngồi đó thì đột nhiên mình nghe thấy tiếng cô từ phía sau, tức là hướng nhà bếp vọng lên:

- D ơi, vào giúp cô cái...cái này với. Giọng nói nhỏ nhưng mình nghe thật sự rất rõ và trong.

Mình nghe vậy thì đứng lên ngay vì trong giây phút đó, mình muốn gặp cô, vì sao??? mình ế biết, cảm giác như cần hơi ấm của một phụ nữ, mình chợt nhớ về nhỏ, nhưng mà làm sao được, nhỏ ở xa lắm và...tụi mình có còn là gì của nhau???. Đảo bước nhanh vào hướng nhà bếp, mình nhìn quanh quẩn xem cô đang ở đâu vì cô cần mình giúp và rằng mình cũng đang...khó chịu, thì bỗng nghe thấy tiếng cô vọng ra từ phòng tắm, thú thật lúc ấy mình nghĩ: WTF!!!! phòng tắm nữa sao.

- Trong này nè, cái vòi nước nó bị sao ak...không...không ra nước được. Có vẻ hoảng hốt và đang rất cần sự giúp đỡ từ mình dù ít hay nhiều.

Mình nghe thấy mà như mở cò trong bụng quả thật lúc này mình đã muốn đi theo cô luôn rồi. Vừa tiến vào mình vừa nghĩ mình sắp được gặp cô rồi, nhưng dần dà những suy nghĩ trái chiều lại vụt lên, hic, đầu óc lú lẫm, mình bắt đầu đoán già đoán non là liệu cô kêu mình vào để sửa toilet hay sao hay là...đủ thứ chuyện có thể diễn ra.

Đoạn mình từ từ tiến vào phòng tắm, đẩy cửa ra thì ngay lập tức mình bắt gặp ngay cái bóng mờ của cô núp sau tấm rèm che, hình như cái bóng ấy chẳng mặc gì trên người cả, đang nhìn chăm chú và soi mói thì đột nhiên mình nghe thấy tiếng cô khe khẽ:

- Con coi thử nó bị sao mà...đang xả nước...tắm...thì đột nhiên không ra nữa...Cố nói mà cúi cúi mặt xuống, chốc lại lắc đầu phụ trợ cho câu nói.

- Dạ, con...con coi thử Minh nói mà giọng như ngọng hần đi.

Tiến lại gần chiếc vòi hoa sen, mình cảm nó lắc lắc một hồi nhưng chẳng thấy động tĩnh gì, chỉ thấy có vài dòng nước còn sót lại trên nó, lại lắc lại xoay xoay cái núm sen cũng chẳng ra nước. Mình bắt đầu nghĩ ngay tới cái tay xoay chắc bị nghẹt gì đấy, mình chòm tới và xoay tay vận theo hướng mũi tên trên nó thì ngay lập tức vòi sen chảy nước ào ạt, thấy nó chảy nước ngày một nhiều thì mình không khỏi ngạc nhiên tại sao cô đang tắm lại khóa vòi sen lại làm gì??? rồi tại sao cô kêu mình vào sửa mà không chịu mở thử tay vận thử chứ???. Mình quay đầu lại hướng cô đang đứng tính hỏi cô tại sao thì mình chợt rùng mình vì cô đã ở sau lưng mình từ lúc nào với ánh mắt lơ đãng rất đa tình và...nóng cmn bỏng. Mình nhìn cô mà tròn mắt, trên trán mình mồ hôi lấm tấm chảy ra vì nóng và vì...một điều gì đó mơ hồ và mông lung, có lẽ nào??? mình đang sợ chẳng, bất an và hồi hộp, mình khẽ lùi lại một bước, cô thì vẫn đứng đó nhìn mình, dần dần trên môi cô xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Cô vẫn đứng đó, trên thân thể thì không có một mảnh vải nào, toàn bộ thân trắng trẻo và đầy đặn lồ lộ ngay trước cặp mắt thêm khác của mình, cô búi tóc cao, kẹp một cái cài nhỏ, đôi mắt long lanh nhìn mình, khiến con tim mình như muốn thổn thức, miệng cô khẽ cười nhẹ, đôi má hồng hồng ửng ửng, quyết rũ. Dần dà mình lia mắt nhìn xuống cái cổ trắng ngần và hình như có một cái mụn ruồi nhỏ nơi ngực trái, cặp vú cao, khá săn và thật sự rất to, to lắm ấy nó gần như màu trắng sữa vì thực chất mình chẳng thấy chút gợn hay đường gân xanh nào nhiều trên nó cả, hai cái ti hồng và bé chia thẳng vào người mình một lần nữa, nhọn lấm và...đỏ lấm. Mình biết rằng không chỉ mình hồi hộp và lo lắng đâu mà cô chắc chắn cũng vậy, bụng cô nhấp nhô lên xuống ngày một nhanh và hơi thở phát ra khe khẽ nhưng khá dồn dập. Rồi chợt mình ngượng chín mặt vì chòm lông đen ấy, chỉ thoáng qua nhưng thật sự mình khá ngại vì nhìn vào nó- phần nhạy cảm nhất trên cơ thể một người phụ nữ, cô thoáng thấy điều đó từ mình nên cũng khẽ lấy tay che hờ...và nhẹ khép háng lại khiến cho nó như được giấu đi tới vài phần.

Mình đứng nhìn cô hồi lâu thì cô bỗng chốc tiến lại gần một gần mặt mình, đặt một tay lên vai và khẽ điểm lên má mình một nụ hôn, khá sâu và tạo nên 1 tiếng đánh "chụt". Thật sự mình khá ngỡ ngàng về giây phút ấy, mình tiếp tục lùi lại sau một bước mặc dù cơ thể mình thì hoàn toàn ngược lại, nó thật sự

thèm khác cô, nó muốn cô lắm, vì ngay từ giây phút trông thấy cô với bộ dạng eva này thì "thằng nhỏ" đã không còn nghe theo "thằng lớn" nữa rồi, nó chia thắng và cao vút trong quần mình. Lùi chặc chặc là không được vì trong hoàn cảnh khá éo le này và cũng vì bản thân mình nữa, một nửa cơ thể mình muốn tiến và mình biết cô cũng sẽ đồng thuận nếu mình làm như thế hoặc hơn thế, vì những hành động của cô đã khẳng định những suy nghĩ của mình là đúng...hoặc cô cũng có những suy nghĩ như mình mà thôi, chặc chặc là vậy...

Mình nhẹ nhàng ngồi xuống thành bồn cầu và nhìn khắp mọi nơi trên thân thể cô, nó đẹp quá, nó thật trắng và..."trưởng thành". Đoạn mình khẽ đưa tay lên đặt trên eo cô, rùng mình, cô cũng có vẻ như biết ý mình nên chẳng nói gì chỉ cười tí và đặt cả hai tay lên vai mình luôn, khẽ nhón chân lên nữa chứ, nhìn rất chủ động và khá là...sexy, tay mình tiếp tục đưa xuống và mân mê đôi mông trần và trắng nõn của cô T, nó mềm lắm, căng lắm và có chút gì đó...mát mẻ lắm...và...tim mình đập dồn dập cùng với nhịp thở phà phà vào phần bụng cô...và rồi...chuyện gì tới cũng phải tới..

Hai tay mình hoạt động liên tục, nhanh và khá mạnh. Chà xát cặp mông may mắn ấy, mình xoa, mình bóp, mình kéo căng và cả banh chúng ra xa nhau, mình vừa làm vừa thở như đứng rồi í vì hăng hái và vì cả run nữa. tiếng thở mình ngày một to và đột nhiên mình ngược lên nhìn cô, cô đang nhắm mắt và miệng thì khẽ mở như kiểu muốn nói mà không nói chỉ biết đứng đấy mà chịu đựng vậy trong sự thèm khát và ham muốn. Một hồi khá lâu, độ cỡ chừng hơn 5p trôi qua thì mình bắt đầu cảm giác muốn...thật sự là muốn cô ngày một nhiều hơn, mình muốn mình và cô làm những điều mà mình từng xem trên lap hoặc chí ít là những gì mình với nhỏ từng làm, thật nồng nhiệt và...hăng hái.

Nghĩ là làm ngay lập tức mình đứng dậy và cởi quần jear, áo thun và cả tất vớ các kiểu và cả cái quần chip của mình nữa, nói chung trên người mình bây giờ chỉ còn mỗi chiếc mũ, thú thật là lúc ấy mình không nhận ra là còn đội mũ đầu nhé, chỉ là một lúc sau mới biết còn thôi, cho những bạn nói mình CDSHT.

Sau khi mình cởi hết quần áo trên người ra thì ngay lập tức phát giác ra cặp mắt của cô đang hướng thẳng vào "thằng nhỏ" của mình, cảm giác như muốn xé toạt nó ra vậy, mình bắt đầu thấy ngượng và lấy tay khẽ che lại, ngay tức khắc cô kéo tay mình ra và lấy tay cầm vào nó, mà kéo kéo, xoa xoa làm mình chợt thấy khá thốn và hơi...kiểu như là...hưng lắm luôn í. Mình hít hà vì cảm giác này trong khi cô cứ bóp bóp và uốn éo nó, khó chịu nhưng thôi thúc, mình thở hơi ra theo từng nhịp kéo lên kéo xuống ấy, hơi rất rất nơi đầu khắt. Mình cảm giác được là cô bóp ngày một mạnh và nhanh, mình khó chịu lắm thấy tù túng nơi thằng nhỏ kiểu như mình sắp chịu không nổi ấy.

Nhanh như cắt mình lập tức đẩy tay cô ra và khẽ cúi xuống, gương mặt cô lộ vẻ hơi ngạc nhiên trước những hành động của mình lúc ấy, tuy nhiên mọi việc xảy ra nhanh lắm, nên cô chưa kịp phản ứng gì nhiều.

Mình khẽ nhún mình xuống vì định làm theo kiểu lần đầu tiên mình biết cách và nó cũng như cách mình đã thực hiện với nhỏ vào cái trưa định mệnh ấy, mình khẽ kê chym mình vào bím cô và chợt đứng lên một cái thật nhanh, mạnh và chặc chặc, chỉ nghe một tiếng "ót", mà mình thấy tê buốt nơi đầu khắt vì bím cô...nó...nó khô quá, mình thật sự không biết cô T cảm giác như thế nào nhưng hình như là đau lắm vì lúc ấy cô nói như thét vào mình:

- Từ...Từ...con...D...đau...đau quá...bỏ ra...đi...mà...!!!!

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Cô T hét rất to, to lắm ấy, làm cho mình không khỏi hoảng hốt đến giật mình và chuyển dần sang trạng thái lúng túng, mình như đứng chết trân một chỗ trong tư thế "ngẩng cao đầu" à bé cái nhảm... hơi khom, chym thì vẫn để trong bím cô, mình thật sự thấy hơi nhức vì kiểu như da nó bị kéo căng và đầu khắt thì ma sát quá nhiều nên đau là điều tất nhiên. Khẽ ngược nhìn lên, lúc này mặt mình và cô chỉ cách nhau nửa gang tay, mình thấy cô đau lắm, đau đến nhăn mặt lại, cô thở mạnh và kèm theo cả tiếng rên khe khẽ kiểu của những người vừa dứt tay, hít hà hít hà ấy, mình di chuyển hai tay mình từ mông lên tấm lưng trần của cô mà vuốt nhẹ nhàng, còn tay cô thì đã bấu chặt vai mình từ lúc nào- rất và sâu.

Mình như chợt nhận thấy hình như mình còn "non và xanh" lắm, thực chất một vài lần với nhỏ có là gì khi nhìn đúng vấn đề mà nói thì 2 đứa chẳng có tí kinh nghiệm nào cả lại đi thực hiện một cái việc mà nói chung cũng chẳng biết gì nhiều về nó hết như kiểu 2 đứa mù mà lại lần mò trong bóng tối thì làm gì có đứa nào dám chê đứa nào "đui" đúng không???, cũng vì như thế mà mình luôn tự cho mình là đúng, nghĩ là ai cũng làm như thế và tất cả những hình ảnh 18+ xem được trên mạng chỉ là người ta vì tiền nên mới làm quá lên kiểu như...ừ thì ...diễn, xem thì xem vì thấy kích thích chứ về mặt thu thập kiến thức thì gần như bằng con số 0, nhắn nhủ với các bạn còn "zin"... "thử nhiều mới biết" vì "đời éo như mơ và rằng chuyện đó cũng éo ai ngờ".

Nói đi thì cũng phải nói lại, thú thật thì mình cũng khá ngạc nhiên đấy, tại sao tối hôm mình "ngịch" cô trên chiếc ghế sofa ấy, khi vừa chạm vào bím cô thì đã cảm thấy ướt nhẹp cả bàn tay như kiểu mới xối nước lên mà chưa kịp lau vậy, mà lúc khi mình "nháp" một cái từ dưới lên lại chẳng thấy gì, khá "thô ráp" và chẳng như tưởng tượng chút nào, cũng vì cái "sự ấy" mà mình buốt cả cở him và cô thì thét lên vì đau rất. Đây cũng là điều mà mình nghĩ có lẽ chắc nhiều thím thắc mắc lắm đúng không???

Lúc ấy mình và cô T ôm nhau đứng như chết trân, chẳng ai nói với ai câu nào, chợt cô khẽ nhón người lên và nhẹ nhàng hôn môi mình, phút chốc lơ đãng rồi mình cũng cố gắng đáp trả cô thật khẽ như cái cách mà cô đã nhón người lên vậy. Rồi khỏi vai mình, tay cô chuyển dần lên cổ mình và quàng kiêu lỏng lỏng như để lấy thế mà nhón lên vậy, mình thì vẫn vậy- vẫn hôn cô và đặt hờ tay ở cái eo đầy đặn của cô. Được một lúc thì hình như cô đẩy lười vào trong kẽ môi mình, cứ thụt vào lại thụt ra làm cho người mình run lên, cảm giác ướt át và hồi hộp thú thật mình và nhỏ cũng hôn môi rất nhiều lần nhưng

cho lưỡi vào miệng nhau thì chỉ một lần và mình thì rất thích như thế, nhột nhột nhưng được cái... "phê".Mình thấy cô chủ động nên cũng cố nhét lưỡi mình vào miệng cô nhưng vì chưa quen nên kiểu như muốn vào nhưng lưỡi nó không linh hoạt ấy, múa loạn xạ lên hết cả nhiều lúc mình cảm giác như còn đẩy lưỡi cô ra nữa kia, đến là nản và nhục như con cá nục.Sau một hồi giao tranh bằng khẩu hình, mình và cô buông nhau ra mà thở hùng hục vì này giờ có ai lấy hơi được đéch đâu cơ chứ, đoạn cô nói thâm vào tai mình:

- Vào...vào bồn tắm...tắm nha. Giọng cô khe khẽ như muốn nó đi sâu vào tâm trí mình.

- Dạ...ạ...Dạ Mình áp ứng trả lời trước lời đề nghị đó của cô vì căn bản mình tuy hiểu ý cô nhưng chưa biết cô muốn mình làm gì nữa.

Nhìn vào bồn thì đã thấy nước đầy tự lúc nào, lúc này khi vào phòng tắm để sửa cái vòi sen mình cũng có để ý và lấy làm lạ, nhưng thoáng nghĩ chắc cô cũng giống như mình thôi- vì ở nhà trước khi leo vào bồn mình thường hay xả nước vòi để gọi sạch mọi dơ bẩn còn bám trên người trước khi vào bồn ngâm.Cô nhẹ nhàng lấy tay cầm nhẹ vào chym mình rồi đoạn cô nhón người lên để bím cô được "tự do", nhưng có ngờ đâu khi cô vừa nhón lên thì chym mình tụt ra và lắc la lắc lư làm mình muốn "thả" luôn tất cả ra dưới sàn phòng tắm vậy, nhưng cố gắng giữ lại, đứng im một lúc cho mọi thứ trở lại vị trí cân bằng, hên là cô quay lưng để bước vào phòng tắm nên không để ý thấy cái bản mặt khổ sở của mình lúc đó chứ không thì mình đến chết vì nhục mất, chắc chắn mình sẽ thành huyền thoại "một phát ra luôn". ==

Cô bước vào bồn tắm trước, chân trái cô vừa nhón lên đã làm cho cặp mông mây mẩy kia lắc lư lên xuống và hình như mình còn có thể nhìn thấy khe bím cô từ đằng sau vậy, chỉ thoát ẩn thoát hiện nhưng làm mình lại một lần nữa đỏ bừng cả mặt vì những ý nghĩ dâm dục sục sôi và tràn ra cả ngoài lúc nào không hay.

Cô bước vào và ngồi khép chân ở một bên, rồi từ từ ngước đầu lên nhìn vào mặt mình và nói:

- D ...D zô đi, đứng làm gì nữa??? Cô tròn mắt và nói một cách rất tự nhiên và có tỏ ra bình thường

Tư thế ngồi của cô làm cho tất cả bị che lại, chẳng thấy gì nữa, vì tất cả bị che đi một cách khá khéo léo và dường như bị ẩn sau dưới làn nước trong vắt và yên tĩnh.Mình nhìn cô, cô nhướn cao đôi mắt nhìn lại mình, đoạn rồi mình cũng từ từ ôm chym bước vào bồn tắm và cũng ngồi thu gọn vào một bên giống cô vậy, nhưng có được đâu mình ngồi hơi khể dạng háng vì thằng nhỏ đang trong trạng thái căng cmn thẳng thì làm sao mà khép được chứ.

Ngồi im lặng và quay sang một bên, cả mình lẫn cô trở nên ngại ngùng và dường như ai cũng tự theo đuổi những suy nghĩ riêng của bản thân vậy, chỉ có hai cái hông(eo) thì thỉnh thoảng chạm vào nhau mà thôi.Đột nhiên cô nói, làm mình giật bắn cả mình:

- Ba ở ngoài... Hà Nội hùm??? Cô nói mà cứ lấy 2 ngón tay trỏ mân mê chán chê.

- Dạ... thỉnh ...thỉnh thoảng có bay vào...rồi lại bay...bay ra...luôn. Mình nhìn vào bức tường và trả lời.

- Ừm, thỉnh thoảng tới ...tới nhà cô chơi. Cô nói giọng như nhỏ dần vậy.

- Dạ. Mình trả lời.

- Khi nào...con nhập...nhập học zậy??? Cô hỏi và khẽ nhướn người về hướng mình.

- Dạ, tuần tới...tuần tới nữa. Mình áp ứng trả lời vì chưa hiểu rõ ý cô là gì sau câu hỏi ấy.

- Ừm. Cô trả lời rồi khẽ cúi đầu.

Đoạn mình và cô lại rơi vào trạng thái im lặng, mình sợ cảm giác ấy lắm, vì đầu óc thì trống rỗng, ngồi mà chẳng biết làm gì, khó chịu và thôi thúc, mình nói khẽ:

- Thỉnh ...thỉnh thoảng cô đến nhà...nhà con...chơi. Mình vừa nói vừa quay qua nhìn cô và khẽ liếc xuống phần bên dưới nhìn vào cặp vú với hai cái ti hông và nhỏ ấy.

- Con ở chung ...với Di hả??? Cô nhìn vào mình và bắt gặp ánh mắt ấy nên có phần hơi ngượng nghịu.

- Dạ...cũng dễ tính...cô cứ đến...không sao đâu! Mình nói giọng trầm.

- Ừm. Cô gật đầu cái thấy rõ.

Mình chuyển dần sang tư thế ngồi ngửa và dạng háng ra luôn làm cho "thằng nhỏ" như thể được đà, cương cứng và thả rong dưới mặt nước, mình liếc thấy cô khẽ quay qua nhìn mình chắc vì cô cảm giác thấy sự chuyển động mạnh ở mặt nước khi mình dạng háng ra chẳng.

Mình ngồi một hồi, quây nước một hồi chỉ nghe thấy tiếng cô cười khe khẽ, đâm ra hơi nản vì như thế cô không muốn chủ động nữa vậy, nghĩ thế mình khẽ lấy tay vuốt nhẹ lưng cô đoạn trên mặt nước và luồn tay sâu vào làn nước mân mê từ giữa sống lưng cho tới cả trên 2 cái mông êm ái và mềm mềm ấy, cô chỉ rùng mình và hơi chuyển dần tư thế ngồi sang thành ôm gối và khẽ dựa một bên hông vào thành bồn tắm.Thấy thế nhanh như cắt mình lấy tay phải luồn qua háng cô từ bên phải và dùng ngón giữa vuốt nhẹ bím cô và miết qua miết lại 3 hay 4 cái gì đấy thì thấy cô này mình dậy luôn, quay hân người qua, tuy vẫn tư thế ấy nhưng co lại nhìn chằm chằm vào mặt mình kiểu mở căng hết mắt và nói chung nhìn khá là buồn cười.

Mình khẽ ním môi dưới và cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đen lay lay của cô, hai bên chẳng nói chẳng rằng chỉ ngồi đó, im lặng, nhìn chằm chằm vào nhau, trong cái bồn ấy, cả hai chẳng có một mảnh vải nào trên thân trần truồng nhòng nhòng, một con chym thẳng và cương cứng hết mức, 2 cái vú nhọn

và chực chờ đâm thẳng vào ngực đối phương, một cái bím bị giấu sâu dưới đáy bồn tắm mà chỉ biểu hiện sự có mặt của mình dưới nhóp một chùm lông đen nhánh và lơ lửng như rong rêu trong làn nước trong veo này và ngoài trời kia, cái nắng thiêu đốt vẫn âm ỉ rong đuổi hàng ngàn con người với hàng ngàn lí do khác nhau.

Đột nhiên cô phá tan khung cảnh thơ mộng ấy bằng một hành động rất khó ưa, khi mà mình và cô đang nhìn nhau thì cô khẽ cúi xuống nhìn vào làn nước và lấy tay di chuyển lại gần thẳng nhỏ mình bóp cái đầu khắt một cái thật mạnh, mặt dù trong nước nhưng thú thật là nó khá đau làm mình phải nhanh chóng ôm chym, mặt nhăn nhó.

...Đoạn mình tức khí lên...nên... đã..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Khi cô nhìn xuống làn nước trong vát ấy và dần đưa tay lại gần chym thì mình chỉ nghĩ đơn giản là cô sẽ chạm vào nó nhẹ or sẽ nâng niu "đàn chym Việt" nhưng có nào ngờ cô lại bóp mạnh đến thế, mình đau lắm cảm giác buốt buốt nơi đầu khắt phải nói là rất nhức luôn ấy, từ chym sống xung điện thần kinh truyền lên đến đầu rồi từ đầu lại đảo ngược về chym rất đến khó tả, mình thì đau đến nhăn mặt lại mà cô T thì chỉ cười, đầu tiên là cười run cả thân người mà biểu hiện là cặp vều ấy, nó cứ cà tung cà tung nhìn mà muốn nổ đom đóm mắt, sau đó thì bớt tung hơn nhưng lại chuyển dần sang trạng thái cười tít mắt đến ló lỉnh, mà khoan... các bạn đừng suy nghĩ cách miêu tả của mình là về một bé teenager nhé, mà đây là về điệu cười của cô- một người phụ nữ có vẻ đẹp mặn mà và... sexy trong thân thể trần truồng, nói vậy nhiều bạn còn chưa hình dung ra đâu nhỉ, thôi thì nó đứng đắn như này.

Mình tức lắm, tức vì cô làm đau mình bởi một hành vi quá lố, mặc dù vậy nhưng mình vẫn biết là cô dường như chỉ muốn muốn hòa theo cùng mình để xóa nhòa khoảng cách mà nãy giờ vô tình xuất hiện giữa hai người một cách không chủ động. Chẳng nói gì và cố tỏ ra như một người trưởng thành, mình từ từ ngồi dậy với tay rút cái nút chốt xả hết nước ra... Cô ngờ ngàng vì tự nãy giờ cô cố không để cơ thể lộ ra bên trên mặt nước bằng cách cứ ngồi khom khom nhưng bây giờ khi mình xả hết nước thì hầu như cơ thể của cô đã lộ hẳn ra ngoài... cô với một tấm thân trần truồng. Nước rút từ cổ xuống dưới ngực- hai cái vều to và bự chẳng lộ hẳn ra trước mắt mình, nước rút xuống tới rốn và chùm lông đen ấy cũng bắt đầu lộ dần ướt đầm và dính chặt vào da, mình nhìn lung lăm, những hình ảnh ấy thật lạ lắm trong tình huống và cả khung hình khi thường thức nữa, ngồi đối diện được chứng kiến bằng mắt khác xa với những gì được xem trên phim ảnh porn các thứ... mình đã từng lột từng lớp trên người nhỏ, nhưng đó chỉ là cơ thể của một đứa con gái, một teen girl chưa trưởng thành về hình thể và cả vóc dáng, chưa đâu vào đâu thì làm sao có thể so sánh với cô- một người phụ nữ đã chính chắn về mọi mặt, cả tâm và sinh lí, vòng nào ra vòng đó, tuy đầy đặn nhưng yếu tố đó chỉ làm cô thêm phần quyến rũ và sexy trước mắt mình mà thôi.

Cô ngạc nhiên lắm trước hành động đó, mình biết vì đọc được điều ấy qua ánh mắt cô, cô chẳng ngờ được mình sẽ có gan bắt đầu trước- thực hiện cái hành động mở màn cho một chuỗi các hành động sắp bùng lên trong cả tâm trí cô và mình, có gan làm cái điều mà cả hai nãy giờ không ai dám thực hiện để đưa ra yêu cầu cho cuộc chơi cũng như đóng chặt lại những giây phút vui đùa con nít vài phút trước đó.

Mình như không muốn để cô kịp phản ứng gì thêm nên đã nhẹ nhàng đưa tay xoa lên hai bầu vều cô, mềm mại và ướt át, nó mát lắm làm cho mình có cảm giác lạnh lạnh ở các đầu ngón tay. Có lẽ vì ngâm trong nước nên hai cái ti có phần co lại và hình như cô còn nổi cả da gà nữa.

Chym mình cũng dần lấy lại trạng thái sau lần đau lúc nãy, nó cứng và dài ra hết ga với một tốc độ nhanh nhất, cô nhìn nó với vẻ mặt hơi thẹn thùng và có phần đỏ ửng nhưng chỉ thoáng qua thôi, không níu kéo và dường như cô cũng không muốn để lộ hình ảnh đó cho mình biết thì phải.

Nấn bóp vều cô khá chán chê, mình dường như cảm nhận được nhịp thở của cô ngày một nhanh và trở nên mạnh hơn tự lúc nào, thậm chí còn phát thành tiếng nữa, lâu lâu cô còn lấy tay day day tay mình như muốn để tay mình đi đúng chỗ và... dạn dĩ hơn nữa.

Mình vò, mình nắn, mình bóp các kiểu, dần dà...mỏi tay không??? tất nhiên là mỏi tay chứ, khi mới chạm và sờ thì thấy sướng sướng dữ lắm chứ chạm ngày một nhiều vào cặp vều ấy thì thú thật dần dần... thấy chán chẳng buồn tả với lại vều cô to nên... cũng chẳng thấy sung sướng gì nhiều nếu chạm vào nhiều lần trong một khoảng thời gian khá như thế.

Mình buông thả hai tay xuống làm ra điệu mệm mòi với cặp mắt lơ lơ nhìn cô, cô thấy vậy thì cười mỉm rồi lấy tay xoa xoa đầu mình, thấy cô coi mình như trẻ con thật ra mình chẳng thấy buồn chút nào cả mà còn thấy hơi vui vui nữa, vì trẻ con thì có thể vùi vãnh người lớn, được người lớn chiều chuộng và...dù có đi quá giới hạn về mặt nào đó thì cũng...dễ dàng được tha thứ mà thôi.

Đoạn mình liếc khẽ vào háng cô, nơi mà cái bím đang trú ngụ khi nước đã rút hết, cái bím nằm sâu dưới nền bồn tắm vì tư thế ngồi của cô, chùm lông đen che chắn vì chưa khô hết nước nên vẫn cứ dính chặt vào da nên cứ làm cho cái bím lộ ra ngày một rõ hơn. Liếc khẽ thấy điều đó, cô biết mình tuy ngồi mà cứ nhìn nhìn vào háng cô, nên cô đã nghĩ cái gì đó mà lộ hẳn ra ngoài với về suy tư rồi chợt như nhận ra với ánh mắt sáng bùng, cô di chuyển từ từ để thay đổi tư thế, một cách khá chậm chạp- cô đứng lên và ngồi hẳn lên thành bồn tắm mà nhẹ nhàng banh háng ra luôn kiểu như muốn để cái bím lộ hoàn toàn trước mắt đối phương và hơn hết là để cho mình nhìn được tường tận cái bím đáng yêu ấy và soi mói mọi góc ngách háng của cô vậy.

Mình hơi ngờ ngàng vì thật chất nãy giờ biểu hiện của cô toàn ngượng ngịu và mắc cỡ nhưng không ngờ dùng một cái mà cô làm cho mình đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Khi cô ở tư thế này mình như thấy mọi thứ mà mình đã được sờ trên chiếc ghế sofa mấy hôm trước, cũng như cách

phân bố của tất cả những gì chính giữa hai cái chân này vậy.

Bím cô thật hồng và múp, lộ hẳn ra thật căng... và theo kiểu mình hay nói là...mọng nước ấy, mình thực sự không nghĩ là một người đã có chồng mà lại được như vậy, nó trong ướt át và hình như có một thứ gì đó làm cho trở nên như vậy, thoáng nghĩ chắc là do nãy giờ ngồi trong bồn tắm đầy nước chẳng.Lông cô mọc không dài và mình biết chắc chắn cô có sự chăm sóc, tỉa tót và uốn nắn rất nhiều vì nó trong đều và...phần nào khá giống trong một số bộ JAV nữa, tuy không dài nhưng thú thật là nó rất nhiều mọc lan ra xuống dưới tận gần ass, còn bên trên thì kéo lên cũng khá cao đến tận gần rốn vẫn còn vài cọng lông xoắn xoắn nữa.Không biết có phải vì tư thế này hay không mà mình không cảm nhận được mu cô cao hay thấp nữa, chỉ thấy 2 cái mép hai bên bím lộ nhiều hơn so với nhỏ, lộ hẳn ra ngoài, màu hồng hồng nhạt nhạt, kéo dài mắt lên trên nhìn cái hột bím, không to tẹo nào mà còn thấy kiểu như hơi bé nữa, nó ẩn thân mình sâu chỉ để lộ ra 1/4 đỉnh đầu mà thôi.Cúi thấp đầu xuống mình như cố nhìn kĩ cái khe bím hơn, nó không dài mà chỉ thấy 2 mép da bên trong ưỡn ra che kín nên không thể nào ước lượng độ sâu được, vì cô ngồi lên thành bồn và dạng chân ra thế này thì không còn gì có thể nhìn rõ hơn ngoại trừ dùng tới tay mà thôi.

Nhìn chán chê mình từ từ ngược mặt lên nhìn thẳng vào cô, cô lúc này hình như cũng đang nhìn vào bím của chính mình vậy, thấy mình ngược lên cô rất mình cố giữ thẳng bằng trở lại.Khả tò mò khi nhìn hồi lâu với những suy tính, mình lấy tay khều khều bên ngoài cái bím... cô rùng mình...rồi từ từ nhắm mắt lại, mím chặt môi.

Như được sự đồng thuận từ những cử chỉ của cô, mình mạnh dạng hơn trong cả suy nghĩ và hành động, khều mạnh hai cái mép cho nó ngày một đồ ùng hơn, chúng bắt đầu săn cứng lại làm cho mình khá thích cảm giác mỗi khi sờ vào, cứ khía khía là lại đồ hơn và cứng hơn...cô bắt đầu rên khẽ.

Rồi bím, mình rê tay lên cái hột, lấy tay chọt thẳng kiểu "nhất dương chỉ" vào nó như muốn nó lún sâu hơn thì chọt cô khép háng lại mà rùng mình giật giật và rên to thành tiếng, xong hành động đó hình như chỉ là vô thức nên cô lại từ từ mở háng ra trở lại trước mặt mình và...lại nhắm nghiền mắt mím môi, đầu mình thoáng qua một ý nghĩ "chắc cô lớn nên cảm giác về tình dục nhạy hơn là con gái và rằng ...cô thiếu hơi đàn ông cũng một thời gian rồi, có lẽ là rất dài vì trước khi li dị cô chủ đã li thân vì xích mích lâu rồi"- những suy nghĩ đó có thể đúng hoặc sai, tuy nhiên đó chính xác là những gì mình nghĩ lúc ấy.

Cô vừa dạng háng ra trở lại thì ngay lập tức mình nhìn vào cái khe xem có ra nước gì như nhỏ không... thì...nó vẫn vậy, vẫn chưa có một thứ nước nào chảy ra cả, chỉ có phần là nó trong thật đỏ và ướt át hơn tí mà thôi.Tiếp tục với những suy nghĩ độc hại trong đầu nhưng không dừng lại về mặt hoạt động, mình lấy ngón tay trỏ khẽ chạm vào cái hột ấy tiếp và day day, nhấn nhấn thì cô bắt đầu rên khẽ và miệng hơi mở hờ thở hơi ra ngày một lớn.Minh hành hạ cô bằng cách day day cái hột ấy ngày một mạnh và nhanh hơn, nhanh lắm, mạnh lắm làm cho cô bắt đầu giật giật và cảm tay mình như muốn ra hiệu cho mình từ từ hơn hay nhanh lẹ hơn thì mình cũng chẳng biết nữa, mình cứ thế day day cho tới khi mà mình cảm giác cô không chịu nổi nữa, giật rất mạnh và miệng thì như phát ra thành tiếng ngày một to:"aaaa...um...um...um...aaaa" thì mình bắt đầu chậm lại và được vài giây sau thì cô chụp tay mình lại không cho động vào hột bím nữa mà bắt đầu thờ và ngã cổ ra đằng sau mà hít hà.

Mình biết là cô giống như nhỏ cũng sẽ ra cái chất nhờn ấy vào khoảng khắc này nên mặc dù cô đang giữ tay mình và ngả người về phía sau nhưng mình vẫn cố tách ra cho bằng được và chọt ngay ngón giữa vào bím mọc nhẹ.

Ngay khi vừa cho vào thì mình đã cảm giác ướt ươn ướt ở đầu ngón tay, một thứ nước nhờn nhờn được mình móc ra ngày một nhiều và chảy nhỏ giọt xuống khe dưới bím.Minh móc nhanh hơn và chắc hơn, từng pha một, cô lại dần đổ người về phía trước và lại rên lên ngày một to, hai tay thì bấu chặt vào thành bồn tắm, tiếng thờ dồn dập, người run lên bần bật, mớ...mớ...mớ được một lúc thì gần như bằng thời gian lúc này, cô lại rên to hơn và rí ra ngày một nhiều thứ nước trắng ấy mà dân chúng hay gọi là...nước bím í.Từ từ cô định thần và nhịp thờ cũng đều đặn hơn, cô bắt đầu nhìn mình với vẻ mặt khá âu yếm, cô khẽ nói:"Đứng...đứng lên đi".

Mình nghe cô nói vậy thì nghĩ ngay rằng chắc cô sắp cho mình quan hệ rồi đây, vừa đứng dậy vừa ôm tở rym khi trong đầu mình đoán ngay rằng cô sẽ đứng lên luôn...nhưng không, mình đã lầm, cô vẫn ngồi đó và nhìn mình... vì mình đứng lên và cô thì ngồi nhón lên cái chym của mình đang ở vị trí ngang với tầm mắt cô... mình tròn mắt còn cô thì nhanh chóng đưa tay ra cầm chym mình mà vuốt vuốt, kéo cả da quy đầu tuột ra tuột vào rồi xoa xoa đầu khắt, cô nhấn nhấn làm mình hơi buốt nhưng rồi từ từ cũng quen với nhịp độ ấy nên bây giờ chỉ cảm thấy... ....sướng...phê.

Cô hạ tay xuống nâng 2 trứng cút lên bóp nhẹ và lấy tay khì khì trên bề mặt tụi nó làm mình chọt nổi da gà và nhắm nghiền cả mắt lại...Đang nhắm nghiền mắt thì chợt nhận thấy hình như chym của mình bị một cái gì đó chà sát và ướt át cả khúc đầu, mở tròn mắt ra ngạc nhiên, mình như không còn tin vào mắt mình nữa thì ra là cô đang dùng lưỡi và cả môi liếm láp tở rym mình, dùng chúng cả và cái đầu khắt làm mình chỉ biết trần người lên mà...hương thụ cái khoái lạc mà lần đầu mình cảm nhận được...nhột nhột...ngứa ngứa... nhưng lại vô cùng kích thích, như say trong hoang lạc và không muốn giây phút ấy dừng lại, khi mà cô cố gắng ngậm chặt cả khúc hàng của mình tuy mặc dù ngậm được gần 2/3 nhưng cảm giác khi chym mình dần dần đi sâu vào trong miệng cô tới cổ họng làm cho mình thêm khao khát và lửa nhục dục sôi sục.Cô đút sâu vào miệng rồi lại lòi ra mút chùn chụt xong lại liếm liếm đầu khắt làm cho mình như muốn...muốn ra luôn vậy, biết là không còn kiềm được lâu trước những hành động tấn công như vũ bão từ miệng và lưỡi cô nên mình mạnh dạng đẩy mạnh đầu cô ra và kéo cô đứng dậy... nhưng mà thực sự thì tình tiết éo như tưởng tượng, sự đòi éo như mơ và chuyện xảy ra lúc ấy thì cũng éo ai ngờ...nhất là mình...

Khi mình vừa kéo cô đứng dậy, lúc ấy tay cô vẫn cầm chym mình, chỉ có miệng là đã tách ra khỏi, mình kéo cô dậy nhanh quá làm cho cô hơi ngạc nhiên và không kịp phản ứng gì nhiều, cô đứng lên mà vẫn cầm chym mình trong tay nên nó bị kéo căng và hơi bứt rứt làm mình không chịu nổi và kiềm chế không được nên đã bắn hết ra ngoài thẳng về phía trước dính đầy vào cô và ngực cô, cả lên vếu và vài dòng còn nhỏ xuống sàn bồn tắm, nhà tắm tạo thành những tiếng "chách ...chách" vừa cho ra mình vừa run bần bật vì cố gắng kiềm nó lại nhưng hình như càng kiềm lại càng run thì phải, cô nhìn mình tròn mắt rồi khẽ cười nhẹ, mình thì cúi xăm mặt xuống vì quê quê...thím nào trách mình yếu sinh lí là...mình giận ngay...vì mình chưa quen chứ bộ...Cô khẽ nói:"lại ...đây"

Mình khẽ ngược lên nhìn cô thì thấy cô đứng dậy hẳn và bước ra khỏi bồn tắm, tiến lại gần cái vòi sen lúc này còn chống chọi dưới đất, khẽ gắn nó lên giá trên tường cho cố định và bật nước chính chính, rồi chốc cô quay đầu lại nhìn mình, lại cười và lấy tay vẩy vẩy ra hiệu cho mình tiến lại.

Thoáng chốc thì tự tin cuối cùng cũng trở lại, mình nhanh chóng bước ra khỏi bồn và tiến lại gần chỗ cô đang đứng, nhìn nhìn cô khá lơ ngơ, thoáng thấy sự ngờ ngác trong đôi mắt mình, cô cố gắng kìm cọ để mình cùng làm theo, đứng dưới vòi sen, thân thể cô lại một lần nữa thôi thúc các ý nghĩ đen tối cả

tối trong tâm trí mình ngày một nhiều hơn và chảy bỏng ruột gan hơn, làm cho chym mình cương cứng và lớn dần vô tình chạm vào mông cô lúc nào không hay, chỉ nghe tiếng cô cười khẽ và quay sang bắt đầu sờ soạn và đi đi chym mình.

Được một lúc đứng dưới vòi sen thì mọi thứ dính trên người cô do lúc nãy mình "bắn" trúng và cả chym mình còn dính chút ít tinh khí đã được cô nhẹ nhàng gao rửa sạch sẽ. Nhìn thân thể cô dưới làn nước ô ô bắn ra từ chiếc vòi sen trên tường như đang sáng bừng lên vậy, thật đẹp và quyết rũ, vẻ đẹp của cô cộng thêm thân thể trần truồng dưới làn nước càng làm tăng thêm nét kiều diễm và duyên dáng theo tính...sexy toàn phần. Đang bay bổng với ánh mắt đắm đuối như điên dại lên thân thể cô thì bỗng giật mình vì lại một lần nữa cô khẽ nói: "Đi ra thôi...D"

Mình nói gót cô đi phía sau, để lại có dịp nhìn thật kĩ thân thể cô thêm một lần nữa, cô đi khá chậm vì chân đang còn ướt, trên tay thì cầm cái khăn lau lau phần gáy và đầu, xong đưa qua cho mình.

Mỗi nhịp cô bước chân thì 2 cái mông mây mẩy như thể được đà, rung rinh lên xuống hết cỡ, mông cô bự nhưng không nhão và sệ đâu vì cô chưa sinh con bao giờ mà, tung tung trông như con nít nhìn yêu phết. Đi ra tới chỗ cầu thang thì cô chợt chuyển hướng bước lên cầu thang để lên phòng, mình như giật mình nghĩ cô muốn mình thay đồ về và lên phòng thay đồ nên mình nói ngay:

- Cô đi đâu ạ??? Ra ghé sô- pha đi cô! Mình kéo tay cô lại và nói ngay.
- Lên phòng, chứ ra đó...chi??? Cô nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên.
- Dạ... nhưng con...con thích ra đó mà! Mình mím môi sau câu nói này, chẳng biết sao lại nói thế nữa.
- Thích hùm???Ủ, sao cũng được. Cô nói và nhìn mặt mình cười và gật đầu đồng ý.

Mình tiến lại ghé sô- pha với con chym chồng ngổng đến tắt tươi, mình lại và ngồi trên cái ghé sô- pha dài mà ngày nào mình đã mân mê cô ở đây, cô tiến lại sau cũng ngồi lên và kéo cái li lại gần rót nước uống quên quên nhưong lỏng mảy lên như thăm hỏi mình "có uống không?", lắc đầu nguầy nguậy xong mình từ từ ườn người ra dựa vào lưng ghé để mặc cho cái chym dựng đứng đầy khiêu khích, cô liếc thấy và khẽ quay đi.

Mặc dù biết cô cũng ham muốn và rong đuổi ý định "ấy", tuy nhiên dường như cô vẫn còn khá thận thừng trong nhiều chuyện, và cô muốn mình thêm một lần nữa chủ động thì phải. Bất thóp được suy nghĩ của cô, mình bắt đầu lại hành động trước, nhẹ nhàng ôm eo cô và khẽ xoay người cô lại hướng ngồi, mình hôn nhẹ lên đôi má ửng hồng và nóng ran của cô, rồi từ từ hôn môi cô phải nói là nụ hôn này rất sâu bởi vì có sự giúp sức tận tình của cô, cô hôn giỏi lắm, điểm này mình còn cần học tập ở cô nhiều. Vừa hôn cô vừa lấy tay sờ chym mình, xoa xoa đầu khắt làm mình khá thỏa mãn, mình cũng chẳng vừa nhẹ nhàng nâng háng cô lên một tẹo, mình cho tay vào móc bím cô nhẹ nhẹ từ từ nhưng đầy tính... nghệ thuật, làm cho cô phải thỉnh thoảng buông mình ra và dặng háng hân mà hít, hà. Hôn và sờ mó nhau không chán chê nên mình và cô cứ lặp đi lặp lại hành động đó khá lâu: từ bím lên vú, rồi lại từ vú xuống mông bóp bóp nắn nắn các kiểu, cô thì cứ xoa xoa chym mình xong lại xuống néo néo hông rồi lại búng búng 2 hòn trứng cút làm mình khá nhột nhạt, được một lúc thì dừng lại xiu vì hình như cô đã ra nước nhiều và...mình hơi mỏi tay.

Nghĩ thoáng đã đến lúc và mình thì như đã quá hưng và không thể nào chịu đựng thêm lâu hơn nên mình khẽ nhìn cô và từ từ quì hẳn lên ghé sô- pha, cô như hiểu ý nên cũng từ từ nằm xuống gối đầu lên thành ghé, 2 tay để hờ lên ngực và mắt thì lim dim, nhìn thấy hình ảnh đó thì đồ thằng con trai nào cưỡng lại được cảm giác như chiếm hữu cả thân thể cô vậy. Mình khẽ từ từ ban háng cô ra rộng hơn và lếch từ từ trong trạng thái quì vào trong, từ từ và nhẹ nhàng...

Kê chym vừa ngay ngoài bím, mình không vội cho vào ngay mà cứ từ từ chà sát quanh bím cô, cô nhắm mắt và thở ngày một lớn tiếng hơn, phần dưới cơ thể cô cũng di chuyển khe khẽ không cố định, càng chà nhiều thì nước bím cô như tiết ra càng nhiều hơn, rỉ vài giọt lẩn theo khe xuống dưới ass rồi nhỏ xuống cả ghé sô- pha, chịu hết nổi vì tiếng rên của cô ngày một to và cũng không chịu thêm được nữa mình từ từ dứt nhẹ chym vào sâu trong bím cô bằng cách ép thật chặt háng mình vào háng cô, một cảm giác ấm nóng lan tràn từ chym cho tới bẹn mình, trong bím cô nóng lắm, các cơ trong bím như muốn nuốt chửng chym mình vậy, nó nhào nặn làm cho chym mình như muốn tắt thở, bím cô bót quá có lẽ vì không quan hệ trong một thời gian dài hay vì chym cô nó vốn thế, mình cũng chẳng biết nữa, nước bím cô ra ngày một nhiều hơn khi mình chưa nhấp cái nào cả chỉ để thế thôi, nhưng trong giây lát thì được, chứ để lâu như này giờ thì mình dường như không chịu nổi vì bím cô co bóp quá nhiều và ngày một mạnh làm cho mình sợ sẽ bị ra sớm thì thật là què mặt như lúc nãy ấy, sợ lắm.

Chợt nhận ra hình như mình quá bị động trong cuộc chiến này, nên mình cố gắng bắt nhịp lại dù trễ còn hơn không, mình xuất phát với những pha nhịp nhịp lên xuống trùng phặt lại cô làm cho cô bắt đầu rên ư ừ theo từng nhịp lên xuống có chủ định, hai bầu vú cô cũng lắc lư không ngừng, em đập càng ngày càng mạnh như muốn phá nát bím cô vậy, cô thở ngày một mạnh và phát ra tiếng ngày một to hơn: "um um um...aaaaaa...aaaa...um um um...đau...nhẹ thôi...um um...D oi...um um um...á...um", mình đập như vũ bão và thở hồng hộc vì cơ bản lúc đó mình không biết điều hòa sức lực, chỉ biết khi phang là phải đập hết mình thôi.

Lúc này trong khung cảnh căn nhà rất bình thường và mang chút đáng vẻ hoang vắng, nhưng trên ghé sô- pha thì hoàn cảnh rất bi đát chỉ thấy một cặp nam nữ đang quần lấy nhau và đầu đó vang lên tiếng rên khe khẽ và tiếng thở như điên dại của cô, tiếng thở hồng hộc của mình và tiếng nhóp nhép của hai bộ phận bím & chym cứ va vấp vào nhau âm âm.

Được một lúc lâu cô dường như đã quá thấm mệt, mồ hôi của cô và mình vã ra như tắm, nhỏ từng giọt từng giọt ướt đầm người nhau và ướt đầy cả ghé sô- pha nhưng mà mình thì vẫn chưa có dấu hiệu nào của sự "xuất" cả, chắc có lẽ vì lúc nãy mình đã xuất một lần nên bây giờ nó khó ra hơn thì phải, trong khi đập mặc dù nhanh nhưng lâu lâu mình vẫn khẽ nhìn xuống bím cô, chất nhòn từ bím và chất dịch phần nào từ mình vì nhịp đập quá nhanh nên đã tạo ra từng làn bọt trắng xóa trào nhè nhẹ qua kẽ của khe bím cô ra ngoài ngày một nhiều hơn, bím cô như bị mình chẽ làm đôi vậy, ướt át và...nhem nhuốc, mồ hôi ra nhiều và cả nước bím làm cho lông lá trên cả bím và chym quệt lại từng đám và dính chặt vào cả thân mình, trên kia hai cặp vú to chẳng lắc lư lên xuống không ngừng vì vậy mà lâu lâu cô phải lấy tay giữ chúng như sợ rơi mất vậy.

Cảm giác mỏi nhừ cả hai chân bắt đầu xuất hiện, mình bắt đầu thấy đuối thật sự vì mồ hôi ra khá nhiều, phần hạ bộ vẫn nhịp nhàng nhưng nhiều khi mình

cảm giác như nó không còn là của mình nữa vậy, cô thì rên to hơn, sợ hàng xóm nghe được vì đang dưới phòng khách gần sân nên cô cố gắng mím chặt môi lại nhưng vẫn phát ra tiếng rên the thé nghe đến rợn người, mình bắt đầu có cảm giác tức tức nơi đầu chym khi đang hằng say nhịp nhịp, biết là sắp xuất rồi nên mình cố gắng làm nhanh và mạnh hơn, cô cảm giác được điều đó nên cũng dần khép háng chặt lại, mình cố gắng hết sức đập ngày một mạnh hơn nhưng rồi chỉ được thêm vài cái thì mình xuất, một dòng tinh nóng hổi từ chym mình đi thẳng vào trong bím cô chắc nịch và nắc từng hồi, cô vòng chân qua eo mình úm chặt như không muốn phải rơi ra bất kì một giọt nào cả.

Mình gục xuống trên ngực cô, cô vòng tay qua ôm chặt đầu mình úp vào cặp vú đồ sộ của cô, mình thờ hồng học một cách khó khăn, chym mình bé dần và lọt thỏm trong bể gồm chất dịch nhờn và cả tinh dịch ướt át trong bím của cô, cô thì vẫn còn co giật nhưng vẫn cố ôm chặt mình như không muốn mình đi đâu cả.Được một lúc thì con co giật dần qua đi, mình từ từ ngồi dậy rút con chym yếu ớt ra khỏi bím cô thì ngay lập tức một dòng nước trắng đục có cả bọt và trắng xóa chảy ra khỏi bím cô, cũng theo khe ass và chảy thẳng xuống ghế sofa, cô từ từ ngồi dậy không nhìn vào dòng tinh dịch ấy mà chỉ cười mỉm với mình rồi vớ tay lấy bịch khăn giấy trên bàn và khẽ lau nhẹ cái bím đầy bọt trắng, nhìn lên đồng hồ thì mình thoáng thấy đã 4h hơn.

Đoạn cô từ từ ngồi dậy vẫn thân thể trần truồng mà lau dọn sơ qua thân thể từ bím cho tới ass và cả những giọt mồ hôi lấm tấm sắp kết thành giọt nữa, cô lại nhìn mình rồi dần lùi ra sau ngã lưng trần hơi ươn ướt vào lưng ghế sofa, mình thấy vậy cũng như muốn nằm luôn vì mình mỏi...mình mệt...mình đuối.

Mình thấy cô ngã lưng và để 2 cái đùi trắng nõn lồ lộ ấy ra nên ngay lập tức ngã đầu xuống chóng luôn, cô cười rồi vuốt ve đầu mình, tóc mình rồi lại nhìn ra ngoài sân khi trời đã lờ mờ tối.Nằm trên đùi cô hồi lâu mình chợt quay qua thì thấy ngay chum lông đen nhánh ấy vẫn đang còn khá ươn ướt và bầu chặt vào da dưới rốn của cô, thoáng bốc lên mùi nước bím nồng..

Đang nằm và thờ ơ, ai cũng theo dõi những suy nghĩ riêng của mình thì bỗng chốc tiếng...lâm mình và cô...giật mình..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đùi cô trắng và mềm lấm, gối đầu lên thật êm cũng có lẽ vì cô chưa mặc quần nên thứ mà mình cảm nhận được có lẽ là độ đàn hồi của da thịt chẳng...Mình nằm đó, suy nghĩ đủ mọi chuyện trên trời dưới đất mặc dù cơ thể thì mỏi rã rời, phần hạ bộ vẫn còn tê tê và đầu chym thì vẫn còn khá rát, nóng nóng.

Khẽ ngược nhìn cô...mình biết cô đang nghĩ về chuyện gì đó...vì ..thình thoảng cô nhìn mình...nhưng không nói gì...rồi lại lia ánh mắt sao mà xa xăm ra hướng sân với vẻ mặt mộng lung và trầm lắng..... hòa vào khung cảnh của một cảnh chiều nhạt đang buông xuống rất điều hiêu trong khoảng trời bé nhỏ của cái ngõ vắng...vắng người và vắng...âm thanh.

Cô vẫn ngồi đó, lâu lâu lại khẽ lấy tay luồn vào tóc mình vuốt vuốt rồi lại kéo tóc dựng lên làm cho mình thêm lo lắng về hình ảnh hiện tại của mình trong mắt cô: cái đầu dựng thì chắc chắn không thể rồi vì hồi trưa lúc đi qua đây mình đã đội mũ và chỉ kịp gỡ ra khi chuẩn bị bước vào bồn tắm, chắc lúc này mình ngổ lăm hay sao mà cô cứ vò đầu mình thế nhỉ, rồi thì mặt mình ra sao và cô có chê gì mình không nữa?".

Hành động của cô làm mình suy nghĩ nhiều và mơ màng về đủ thứ... về một mối quan hệ bí mật giữa hai người, về một chuyện tình như hàn xềng hoặc có lẽ... là một sự trao đổi thường xuyên về...khoái cảm nhục dục thôi vậy, nhưng dù có là gì đi nữa, cô đi tới được đâu thì trong mình... cô đang là niềm khao khát, sự mong đợi và cả định hướng về...tình dục, nói thì nghe có vẻ hơi cuồng dâm nhưng thực chất lúc nằm đó, trong hoàn cảnh đó thì mình chẳng suy nghĩ gì nhiều hơn ngoài những tính toán về chuyện "ấy".Nghĩ nhiều và cũng vì cơ thể đang mệt mỏi, mình là dần đi, mắt nhắm hờ và dường như...thiu thiu ngủ thì bất chợt cô bắt đầu lên tiếng sau một khoảng thời gian im lặng:

- D nghĩ cô...là người thế nào hùm??? _ Cô nói mà mắt vẫn nhìn ra hướng cổng.
- Là một...một phụ nữ! _Mình vẫn nhắm nghiền mắt và trả lời.
- Không nghĩ cô...điên hay bịnh bịnh gì hùm??? _ Vẫn nét mặt đó, giọng nói bắt đầu trầm hơn.
- Không! Cô tốt mà...cái gì cũng tốt! _Mình mở mắt ra và nhìn vào mắt cô.
- Chẳng biết chuyện...chuyện trưa giờ là đúng hay sai nữa, D nghĩ sao??? _Cô cũng nhìn lại vào mắt mình.
- ...Không sai! _Mình to tiếng kiêu dút khoát.
- Ừm, ngủ đi, lát kêu dậy cho. _Cô nói rồi lại vuốt tóc mình, nhẹ nhàng và êm dịu.

Cô ngồi trên sofa tựa vào lưng ghế với thân thể trần truồng..và nhìn buâng khuâng, mình nằm mà cảm giác trở nên gần gũi và...bình yên đến lạ bởi vậy

giấc ngủ đến với mình rất nhanh chóng và hơi mơ hồ...chứ không giống như những giấc ngủ bình thường khác ... chắc có lẽ vì mình mệt và...quá sức chăng.

Đang chìm sâu vào giấc mộng đẹp thì như có ai đó lay lay mình dậy, mình từ từ mở mắt ra với vẻ mặt khá khó chịu vì cơ bản vào những lúc bình thường mình ngủ mà đột nhiên tỉnh giấc thì trong mình cũng đã rất bức rồi huống chi là có người khác gọi dậy nữa chứ, mình thấy cô T với vẻ mặt hoảng hốt và hồi hộp vì một điều gì đó.

Định thần sau cơn mê, mình choàng ngồi dậy, chẳng biết mình đã chợp mắt được bao lâu rồi nữa, cô vẫn ngồi đó, vẫn với thân thể trần trụi và cặp vú bự chằng... canh mình ngủ. Thấy cô hoảng hốt nhưng mặt mình vẫn đơ đơ như chưa hiểu chuyện gì xảy ra cả thì đột nhiên tiếng chuông cửa do ai bấm từ ngoài cổng đã tạo thành một hồi dài: "Reeeennnnnnnnnggggggggggg" đến là khổ với cái chuông này, bấm một cái nhẹ cũng kêu như thế, bấm nhiều cái cùng một lúc cũng kêu như thế.

Mình như chớp chớp mắt nhìn cô như muốn hỏi ai tới vậy để mà nếu cô cần tiếp khách thì hai cô cháu cùng dọn dẹp cho mau, còn nếu không cần tiếp thì cô ra nói cho người ta về cũng được.

Cô như hiểu ý nên bắt đầu đứng dậy và vớ cái áo choàng len dài tới đầu gối mặc vào và đi từ từ tới cái cửa sổ nhìn thẳng ra ngoài cổng, cô nhìn được một lúc thì quay lại lắc đầu nguây nguây ra hiệu cho mình là cô không biết cái người đang bấm chuông là ai cả. Mình bắt đầu thấy kì kì, chẳng lẽ người không quen tới bấm chuông hay sao vậy ta, chắc là tiếp thị hay thu tiền gì đấy rồi, mình rón rén đi lại phía sau cô mà không hay biết rằng chym mình lại đã cứng và chia thẳng ra phía trước từ lúc nào. Tiến lại gần cô mình khẽ gác đầu lên vai áo rồi hướng đôi mắt nhìn ra ngoài cổng mà vô tình làm cho chym mình chầm chầm vào bên hông phải của cô, cô thì cứ nghĩ mình có ý nên quay lại cười rồi đánh cho cái vào eo mình: "Lo nhìn đi...hư quá nha".

Mình chẳng nói gì vì đang bắt đầu căng mắt hướng ra cổng để nhìn cho kĩ xem ai bấm chuông, vì người đó đứng cạnh cái cổng mà không chịu đứng yên cứ qua qua, lại lại làm một nửa thân trên khuất khuất lúc ẩn lúc hiện sau cây trụ tường trái của cái cổng, nhìn lâu và lung la lung lỉnh thì cuối cùng mình cũng nhận ra được cái bóng ấy...không thể nhầm vào đâu được nữa...thì ra...chính là...Di....Di L của mình đứng cạnh bên con xe quen thuộc.

Vừa nhận ra là Di mình hoảng hốt và nói không thành tiếng: "Di...Di...Di con" và sau đó mình lùi lại mấy bước rồi ngồi lên luôn thành ghế sofa mà vô đầu bức tóc không hiểu lí do sao Di đến được đây. Cô thấy mình vậy thì bước nhanh lại an ủi để mình bình tĩnh hơn:

- Đầu sao đâu, thì bây giờ cô nói con lấy xe xong, cái có đưa bạn nào gọi rồi con đi với nó luôn rồi.

- Dạ ...Dạ... cô...cô ra nói giùm con nha, đừng để Di dơ nhà nha cô.

- Biết mà, không sao đâu, cô ra đây.

Đoạn cô quàng áo lại và thắt cái dây đai áo nghiêm túc để giấu đi cái bộ dạng trần trụi không mảnh vải lót kia rồi từ từ bước ra tới hè và di chuyển xuống bậc thềm thứ nhất và nói rõ to, mình hồi hộp lắm, lo lắng lắm nên cũng cố gắng lệch lại gần cửa sổ mà đứng hóng:

- Em, em tìm ai??? _ Cô nói mà cười cười, nhìn về phía Di.

- Dạ, em chào chị, em tìm thằng nhóc nhỏ, nó nói với em là qua lấy xe hùi bữa để nhà chị, nói là đi chút xíu mà cả trưa chiều giờ chưa về. _ Di cúi đầu chào, rồi nói luôn một mạch.

- À, em tìm D...bạn con nhỏ nhà chị đúng không??? hùi trưa nó có ghé qua lấy xe á, xong cái ra tới cổng thì có ai gọi cho nó, cái nó rò ga đi luôn. _ Cô nói và khoanh tay chống ngang ngực như kiểu đang tường thuật.

- Dạ, zậy em cảm ơn chị, tại trưa giờ gọi đt cho ông mà hông thấy ông bắt máy, em lo quá, sẵn hùi hôm nó có đưa em cái địa chỉ nhờ qua đây lấy xe đùm, tại nó bận học nên em mới qua đây làm phiền chị như zậy, cảm ơn chị nhiều nha _ Di nói và cười.

- Không sao đâu em, bạn bè tụi nhỏ chơi thân thì em qua tìm là chuyện bình thường mà, có gì sau này em ghé nhà chị chơi nha. _ Cô gật đầu cười chào.

- Dạ, em cảm ơn chị, hông biết ông nội đi đâu nữa, em gọi điện thoại, qua nhà mấy đứa bạn gần nhà mà hông thấy nó đâu hết, em cảm ơn chị nha, em chào chị. _ Di nói xong đội nói bảo hiểm rồi bước lên xe.

- Chắc hông sao đâu em, thấy D nó cũng hiền, chắc nó ...nó bận gì ák, chắc lát nó về nhà liền đó mà. _ Cô nói chữa cháy giúp mình.

- Dạ, em chào chị, em về lun. _ Di nói xong rò ga phóng đi thẳng.

À quên nói, Di đi xe nhanh và ầu ơ lờ, tới vài chap nữa các bạn sẽ được chứng kiến. T.T

Sau khi Di phóng xe đi, cô T nhanh chóng bước lên các bậc thềm rồi vào nhà và đi thẳng lại ngồi trên chiếc ghế sofa dài, từ từ tháo cái dây đai thắt eo áo len ra tạo nên một hình ảnh nửa kín nửa hở, rồi nói:

- Nóng quá, trời nóng mà bận áo len...đúng là cực hình _ Cô vừa nói vừa lấy li rót nước tu ực ực.

- Cảm ơn cô, chắc Di con không biết ...biết gì đâu _ Mình từ từ đi lại cùng với tấm thân trần như nhộng.

- D con mặc quần áo rồi về không Di mong, chứ cứ...cứ nhong nhong zậy ...kì quá. _ Cô nói rồi thoáng nhìn chym mình hơi ngượng và đỏ mặt, nói xong còn cúi cúi xuống nữa.

Mình nghe cô nói thì mắc cỡ thôi rồi, nãy giờ cứ lo lắng và hóng chuyện Di mà quên khuấy đi mất, mình đứng dậy đi xuống phía dưới qua nhà bếp thẳng hướng phòng tắm, mình nhặt quần áo, mặc vào, rửa mặt, soi gương tí, chỉnh chu tác phong, đầu tóc.

Đoạn mình tiến lên lại phòng khách, vừa đi mình vừa bấm điện thoại thì thấy ngay...điện thoại báo 18 cuộc gọi nhỡ từ số máy di động của Di, 6 cuộc gọi nhỡ từ máy bàn ở nhà, 2 tin nhắn cũng của Di hỏi đang ở đâu??? rồi vài ba cuộc gọi của mấy thằng bạn gần nhà.Hic, mình nhìn mà muốn rưng rùi, đúng là "sướng con ku thì mù con mắt" thật, từ khi "mần ăn" với cô T khoảng từ trưa tới giờ, mình như quên đi tất cả mọi thứ...thời gian...cuộc sống xung quanh...tội lỗi.Mình lên tới phòng khách thì thấy cô đã bận một cái áo thun 2 dây màu trắng và cái váy hoa mềm nhẹ ngồi đợi mình, rồi đoạn nhìn nhìn:

- Lên rồi hửm, ngồi uống nước nè D._Cô đưa mắt nhìn mình.
- Dạ, cô thay đồ nhanh nhĩ._Mình đi từ từ lại, tay cầm điện thoại bấm và nói.
- Ừm, lên thay là xuống đây ngay...tại cô có chuyện muốn nói với D._Cô ngồi nhìn mình chằm chằm.
- Dạ...cô...nói đi._Mình hạn tay cầm điện thoại xuống và nhìn cô.
- Ừm, chuyện...chuyện trưa tới giờ...con đừng nói cho con "nhỏ" nó biết nhé, và...cũng đừng cho ai biết, giữ bí mật dùm cô được không???_Cô nói mà nhìn buâng quăng như né ánh mắt của mình vậy.
- Dạ...con...D cũng muốn cô giữ kín dùm D, cô hứa nha._Mình chân thành.
- Hi, ừm, vậy là bí mật đó, mà D về đi, không Di lại mong...có...có...có gì cần thì gọi cô nhé...nha!_Cô nói mà lộ hẳn vẻ ngại ngùng.
- Dạ...con...con cũng muốn dậy nữa.Thôi, con về nha._Mình từ từ đứng dậy, cất điện thoại vào túi và nói.
- Ừm, đi cẩn thận._Cô cũng đứng dậy theo mình.

Mình đứng dậy từ từ dắt xe ra khỏi cửa, cô phụ mình mở cửa, xe xuống dưới sân thì mình quay đầu xe lại và dắt từ từ ra cổng.Cô đứng luôn ở cổng tiễn mình, mình nhìn cô...mặt cô thoáng buồn... đôi mắt buồn sâu thẳm mà mình nghĩ điều đó biểu hiện cho sự cô đơn.

Gật đầu chào cô rồi mình rồ ga đi từ từ ra ngõ, nhìn qua gương chiếu hậu mình thấy vẫn đứng đó nhìn theo mình rồi đoạn từ từ khóa cổng rồi vào nhà...ngôi nhà chỉ còn mình cô...trông trải và cô đơn...nghĩ thế thôi...nhưng biết đâu đó lại là điều cô muốn....sống một mình nhiều khi lại hay...tự an ủi mình bằng những suy nghĩ ấy...mình tăng ga về nhà.

Tối trước cổng nhà, mình đứng ngoài nhìn vào lấy tay đẩy thử- cổng khóa, cửa khóa, các cửa sổ trên lầu đóng kín mít, mình móc điện thoại ra...call Di....đầu bên kia phát lên tiếng nói:

Di: Đang ở đâu?_Giọng khá to như nạt vậy.

Mình: Con đang đứng trước cổng nhà mình nè, Di mở cửa cho con đi._Mình thờ thề.

Di: Đứng đó, đợi 15p đi, đang bên khách sạn quận 5 đây.....tít tít tít._Di nói xong tắt máy luôn.

Ngồi đợi hồi lâu, chán chán mình ngồi trên yên xe rồi nằm luôn nhìn buâng quơ rồi lại suy nghĩ về cô, về tất cả...lặng...tiếp tục nghĩ... chẳng biết nên làm gì nữa...tội lỗi.

Chán chê, mình ngồi đợi chắc cũng phải hơn tiếng, lấy điện thoại bấm bấm, chơi game nhỏ xong lại vào yahu, khi vừa login yahoo thì thấy nhỏ ngay... giật mình...nhỏ buzz mình...hết hồn...out ngay và luôn...lại suy nghĩ... cảm giác tội lỗi ủa về và tăng dần đều...nhỏ tin mình...mình lại làm những việc...sai...lại càng sai...đi ngày một xa...chán...lại ngồi.

Trời tối hẳn, Di vẫn chưa về nên lại ngồi đợi, đói còn cào và...bắt đầu nhức mõi cơ...hoi tức vì Di nói mà làm không đúng...gần 7h tối rồi chứ ít đâu, ngồi trước cổng quài...người đi qua lại...nhìn....đoạn - >Di về.

Khi nghe tiếng xe từ đầu ngõ mình thoáng nhìn ra thì thấy ngay bóng Di, vẫn quần áo, tóc tai như hồi chiều mình nhìn thấy ở nhà cô T, Di tiến lại ngay một gần với tốc độ khá nhanh, mình ngồi dậy và nhìn cái đèn xe đang chiếu tạo nên một khoảng sáng trưng...chốc lát xe Di dừng lại cạnh xe mình...tất máy...Di bước xuống xe...không nói không rằng...từ từ...cời nón bảo hiểm ra, đi vòng qua xe tiến lại trước mặt mình.

Nhìn mình đôi mắt trừng trừng, môi hơi mím lại... mình vẫn ngồi trên xe, quay chuẩn mặt hướng 12 và dừng ngay mặt Di. Bỗng một cái gì đó vụt qua chớp nhoáng và khá nhanh trong bóng tối "C h á á t t t"

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chăm sóc mình trong sự đùm bọc và thương yêu, mặc dù vậy vẫn có lúc vì mình hư quá buộc ba mẹ phải nặng tay...nhưng thường là la mắng...bất quá là đánh vào mông đít hay cả tay chân...nhưng còn vào mặt thì không bao giờ...

Lĩnh trọn cú tát như trời giáng vào mặt, mình thấy rất lắm...chắc là do vừa vì khi ấy có cảm giác bên má bị tát nóng bừng cả lên... chưa đâu, còn có vài người hàng xóm, các thím, con nít từ trong nhà cũng chạy ra cửa hóng hót và nhìn ngắm cái khuôn mặt vừa bị ăn tát nữa mà...bách nhục.

Mình đứng như trời trồng, mắt mở tròn ngạc nhiên, miệng hơi hé vì lúc đó mặc dù mình biết Di tát mình là có lý do chính đáng nhưng nói chung.....mình ẻo ngờ là Di lại tát mình và rằng lại trước cổng nhà...đây là lần đầu tiên mà cuộc sống gia đình mình làm cho bà con trong ngõ chú ý, chứ bình thường nhà mình im ắng lắm.Di tát mình xong, vẫn đứng đó nhìn...mắt vẫn trừng trừng vào mặt mình, xong đi qua người mình lại hướng cổng, mở chìa khóa, dắt xe của Di vào, đoạn đi thẳng vào nhà...chẳng hỏi han hay để ý, đã động gì thêm tới mình.

Mình lặng lẽ nhìn theo, mình biết mình sai chứ...đi suốt buổi chiều mà chỉ báo đi có tí, Di gọi thì không bắt máy, nhắn tin cũng không trả lời... mà cảm giác bứt rứt đó lại cộng thêm...tội lỗi từ cái việc hồi chiều mình làm...chán chường.Mình dắt xe vào sân, lại khóa cửa cổng rồi từ từ lững thững từng bước vào nhà.

Mình lia mắt đảo quanh cố gắng nhìn thử Di đang ở đâu, nhìn vào bếp chẳng thấy, bước lên cầu thang được vài nấc thì nghe thấy tiếng đập cửa phòng của Di...Di giận mình.....thờ dài ngao ngán, mình cố gắng bước lên tới phòng mình...đóng cửa phòng xong, mình buông thân thể phờ phạc xuống tấm đệm nằm thờ và nghĩ ngợi.....về tất cả nhưng cơ bản là Di.

Làm sao xin lỗi Di đây, mình hành hạ Di làm cho Di phải chạy đôn chạy đáo tìm mình, hỏi han lum la hết cả ...trong khi đó...mình thì đang hí hửng "nằm ăn" ở nhà cô T... quá đáng thật, nếu là mình thì cái tát đó là chưa đủ đâu...chẳng chửi rủa, chỉ tát phát bỏ đi luôn, liệu Di có bỏ qua cho mình chưa hay là...haizz, đầu óc rối bời những suy nghĩ và dằn vặt bản thân với tình trạng thân thể mệt mỏi, kiệt sức...mình chìm sâu vào giấc ngủ dài ...trong cơn mơ...mình ẻo thấy gì cả,hì, chắc vì mệt nên mình ngủ rất sâu.....chỉ toàn một màu đen.

Choàng mình tỉnh giấc bởi một điều gì đó, với bộ mặt đỏ đần...chán nản nhìn đồng hồ thì đã ngót 3h khuya, chợt nhớ ra hình như từ chiều tới giờ chưa có gì vào bụng...đứng dậy sờ đồ nude toàn diện, mình lấy quần áo thun mặc vào rồi đi từ từ xuống tầng dưới.Qua phòng Di, mình cố gắng nghe thử có tiếng gì không???...chẳng có gì, Di đã ngủ...và vẫn còn giận mình...đi xuống bếp, lục lọi hết tất cả nồi niêu chén bát, chỉ còn thức ăn vụng chứ chả có gì khác ráo, đang chán nản vì đói rồi thì đột nhiên mình thấy một cái bịch màu trắng trên bàn ăn, bước lại nhìn và nguẩy nguẩy thì ra là cơm hộp...đói mình ăn như táp, vừa ăn vừa thầm cảm ơn Di...dù giận mình nhưng Di vẫn lo tới bữa ăn của mình...lại thấy tội lỗi...haizz, nản ...trọn bộ.

Ăn xong mình đi lại bỏ hộp cơm vào giỏ rác, thoáng nhìn thấy một hộp cơm y chang đã hết nhẵn trong giỏ, biết là của Di...cũng mừng là Di không vì mình mà bỏ bữa...à mà sao Di phải vì mình mà bỏ bữa chứ...tự thấy mình khủng khiếp quá, lại rửa sơ cái miệng xong mình đi rón rén lên tầng 2 thì thấy ngay Di đang đi từ WC ra, tự đặt câu hỏi khá vớ vẩn là tại sao giờ này Di vẫn còn thức nhỉ???,mình thấy Di thì cười phát xã giao rõ tươi nhưng vừa thấy mình cười, Di chỉ nhìn một cái rất lơ đãng rồi đi tiếp về phòng lại đập cửa một phát, tiếng rất to...lại chán...buồn rười rượi...thờ dài...mình vào phòng tắm cởi quần áo xả nước rồi vào bồn ngồi luôn, cảm giác nước tràn vào từng ngóc ngách da thịt lúc giữa đêm lạnh lạnh, man mát thật sự rất thú vị, căng thẳng như bay đi đâu mất..... sướng.

Mình có một tật xấu là hễ cứ rảnh hay ngồi không một chỗ là thường hay suy nghĩ rất lung tung về học hành, bạn bè, nhà cửa, ba mẹ....nhưng...lần này mình nghĩ nhiều về cô T... chắc chắn chuyện giữa mình và cô không được để cho ai biết, chắc chắn là không..hình như cô cũng thích mình... hồi chiều cũng quan tâm mình lắm mà...mình muốn quay ngược thời gian trở lại với những gì đã xảy ra ở nhà cô buổi chiều hôm nay, mình nhớ rất kỹ...mọi thứ...về thân thể của cô....uầy, mình lại căng thẳng...không biết mình nên làm gì đây...mình muốn được gặp cô...thêm một lần nữa...à..không...phải vài lần nữa chứ...hì..."hồi trước mình có đang hoảng lắm đâu sao giờ bậy bạ thế nhớ"...chẳng biết rồi mai một gặp lại cô có cho mình được...như chiều nay không nữa...mình phải giữ liên lạc thường xuyên với cô mới được...hìc, mình muốn gặp cô lắm, muốn gặp ngay bây giờ cơ...

Lại băng khuâng rồi...mình tương tư ư???chắc ẻo phải đâu, vì mình chỉ nhớ tới thân thể cô, những pha đùa đầy nhịp nhàng và hình như mình...thèm thích cô hơn thôi...chứ còn thích kiểu trai gái chắc là không có rồi..... vì chẳng hiểu sao mình vẫn tôn trọng cô vì cô là mẹ của nhỏ lúc đó vẫn vậy và bây giờ vẫn thế.

Đầu óc mình bùng lên những hình ảnh lúc cô T trong phòng tắm thật sexy và...nóng bỏng, tim mình đập thình thịch liên hồi theo từng hành động của cô.

Mình lại nhớ tới cảnh cô trần truồng bước từng bước từ nhà tắm ra tới bếp, hìc..... nhìn chỉ muốn.....chảy máu cam

Lúc ấy mình cố tình đi sau để có thể nhìn kỹ cô hơn, người phụ nữ có sắc đẹp mặn mà, những đường nét trên người cô khiến cho mình...à không, phải là đa số đàn ông mê mẩn...phần thiếu số còn lại làm đám gay ản...

Nghĩ đến nhiều chuyện bậy bạ thường làm tim mình đập nhanh một cách bất thường...nhưng may nhờ lúc ấy lại nhớ tới chuyện gia đình đang xào xáo, mình thót về thật tẻ, nước đã trở nên lạnh từ lúc nào...xả nước lại...lau sơ mình mặc lại quần áo, mình khẽ nhẹ nhàng bước để trả lại sự im ắng cho ngôi nhà, mình tiến lên phòng và đóng nhẹ cửa.

Lại bàn bật máy tính, cầm điện thoại thì thấy ngay một tin nhắn của cô được gửi lúc 10h hơn"D về nhà chưa?Có bị Di la không???", hơi ngỡ ngàng xịu vì mình không ngờ cô nhắn tin cho mình, mình tính rep lại nhưng rồi lại sợ cô đang ngủ, phiền cô nếu cô chưa tắt chuông nữa...thôi...sáng nhắn vậy....lên mạng chút xịu thì cơn buồn ngủ lại dồn dập tiến tới...mình vui về khi bị nó đánh gục....say hơn lúc này.....mình ngủ.

Mở mắt ra, cảm giác mệt mỏi đến ê chề lại tràn đến, như mọi ngày mình thường hay nằm đó và định hình lại tất cả...haizz...chán vãi...nhìn đồng hồ thì...mẹ ơi...10h rồi à...mình bưng dậy đánh răng, xúc miệng...đái ị các kiểu rồi bước suốt nhà...haiz vừa đi bụng lại vừa kêu, qua phòng Di thấy mở, khẽ tiến lại nhìn vào trong thì không thấy đâu....ờ thì lại bước...mình tiến xuống nhà....nhìn quanh quẩn, ra ngoài sân cũng không thấy ai, vòng lại phía cửa sau thì vẫn khóa, tưởng Di tưới mấy cây lan Di mới đem về bên hông cũng chẳng thấy, tức điên đi vào nhà thì mình lại nhìn lại chỗ bàn ăn...thấy cái lồng bàn được dùng để lên cái gì đó, biết ngay là đồ ăn, nhưng quái...Di đi đâu rồi, bồi hồi chút...mình bước lại cái điện thoại bàn và bấm số Di:

Di: Nghe!!!

Mình: Di đâu rồi, con tìm không thấy?

Di: Đi mua đồ, chiều về.

Mình: Sao Di đi mà không báo con gì hết zậy, làm đi tìm tùm lum.

Di: Hôm qua bạn đi có báo mình hông nhĩ???

Mình: Có mà, hôm qua đi có báo mà.

Di: Nhưng báo sai, thôi đang đi, chiều zia liền, lo chi, đồ ăn trên bàn bếp á.

Di: Vậy nha.

Mình: Dạ.

Di: Bye.

Nghe xong điện thoại mình biết là Di chắc cũng chẳng còn giận mình đâu, Di là vậy, nhớ đó quên đó chẳng bao giờ giận dai cả, vô tư mà sống nên hồi đầu mới gặp Di mình đâu có biết Di sinh năm 85 đâu mà chỉ đoán cỡ chừng chút là 22, 23 thôi...đời là vậy...bớt lo bớt nghĩ thì con người mình sẽ ít bệnh tật hơn hẳn và...rạng rỡ hơn nhiều đấy.

Ngồi gượng thêm chút nhìn ra ngoài sân nghĩ ngợi đủ thứ chuyện rồi mình chợt nhớ cũng còn gần 2 tuần nữa là mình nhập học lại rồi, sẽ chẳng còn những cảnh ở nhà, những thời gian rảnh rỗi mà ngồi nhìn ra sân một cách...thảnh thơi như vậy nữa, một năm học mới, năm cuối của thời áo trắng, một năm học không có nhỏ...tự nhủ mọi chuyện qua rồi cần phải...bước tiếp trên chính đôi chân này...nhìn đời thoáng hơn...sống đó rồi chết đó...cứ mãi lo mãi nghĩ thế này thì liệu chừng mình có khá hơn??? hay sẽ bước được tới đâu chứ.Mà nhắc mới nhớ, 2 năm học cấp ba của mình trôi qua mà chẳng để lại dấu ấn gì sâu sắc, chỉ có nhỏ là điểm nhấn cho chúng, nhỏ lôi mình ra khỏi thế giới của riêng mình, đẩy mình ngày một gần hơn với bạn bè....haizz. lại nghĩ lung tung, mình làm ngay bản cam kết với bản thân là năm 12 sẽ cố gắng học và cố gắng hoà đồng hơn với bạn bè...năm cuối mà....

Nghĩ mệt cả đầu óc, mình lại ăn cơm, ngồi bàn ăn, cảm giác trống trải mình thường ước ao khi trước... ăn một mình chán phết, suốt ngày bữa ăn nào cũng nghe miệng Di nói không ngừng, bây giờ vắng lại nhớ, hic.....mình bị sao vậy kia?...cố nuốt trôi chén cơm cho nhanh, mình đứng dậy lại rửa chén luôn dù sao Di không có nhà thì làm được nhiều hay bấy nhiêu chứ nhĩ. ^^

Rửa xong mình lại ngồi xem ti- vi, thì mình chợt nhớ ra tin nhắn của cô T tới hôm qua, thấy nhớ cô còn cào...không...mình lại ....18+ rồi.....haiz.....háo hức chạy lên phòng với tốc độ nhanh nhất, mình cầm điện thoại rồi lại phi xuống phòng khách canh nhà, chứ không nhiều thành phần dòm ngó- >sinh ngứa tay- > vào "đua" đồ mất thì có mà chết à. =.Lục danh bạ tìm số di động mà hôm bữa cô T cho mình lúc đứng ở cổng:

Cô: A lô

Mình: Dạ...con chào cô...con D nè cô.

Cô: À...ừm...nghe giọng là cô biết mà.Hôm qua zè gia đình có nói gì hông??

Mình: Dạ, Di có chửi vài câu thôi cô...hông sao,hi.

Cô: Ừm...tối qua cô có nhắn tin cho D, mà đợi không thấy trả lời...cô đoán chắc D ngủ rồi.

Mình: Dạ, con hơi mệt...mệt trong người nên ngủ luôn...hông hay là cô nhắn tin.

Cô: Ừm, mà ủa? Làm gì mệt...??? hừm

Mình: Dạ...dạ...con mệt mệt...dạ..

Cô: Hi, cô giới thiệu, mà D gọi cho cô có gì không???

Mình: Dạ, tại Di con hông có nhà ak cô...con muốn mời cô...qua nhà con chơi!

Cô: Nhưng...nhưng giờ cô đang còn làm mà...phải 4h30 chiều cô mới về lận.

Mình: Hic, Di con chiều tối về chắc cũng giờ đó quá...hic...

Cô: Tới con rãnh hông??? đi uống nước hông???

Minh: Dạ...thui, zậy tối gặp cũng được cô...tối khoảng mấy giờ được cô???

Cô: Cô tan làm ra chắc khoảng 5h30 có mặt ở nhà á, chắc khoảng 6h30 hay 7h được hông con???

Minh: Hic, vậy chắc hông tiện cô oi, Cô cứ làm đi, khoảng 6h con qua ngân hàng luôn, rồi...đi được không cô.

Cô: Hic, nhưng đây mình .....mấy cô rít ráy.....hồi hám lắm

Minh: Dạ...hông sao đâu cô...vậy chứ tối quá là con đi hông được...cô cố gắng xiu được hông cô.

Cô: Thôi, đành vậy cũng được, chứ biết sao giờ.Khi nào con qua gọi cô nhé, cô ra luôn.

Minh: Dạ, con biết rồi, chào cô.

Cô: Ừm, pye D

Minh sượng rần người vì cuối cùng cũng có cái hẹn với cô T, hi vui quá cơ...hôm qua mới được "gần" cô, hôm nay lại được bên cô nữa...lúc đó mình chỉ nghĩ ...cùng lắm sẽ được ôm ấp thôi, chứ chẳng mong gì hơn.....mình chắc chắn ý nghĩ của mình lúc đó là như thế.

Nghĩ xong mình nằm xuống và ngủ luôn ở dưới sa- lông phòng khách, 3h hơn mình dậy....đuối vì cả ngày hôm đó không biết sao mình lại ngủ nhiều đến như vậy.....cảm giác cơ thể khá mệt mỏi...lại còn hơi nặng đầu nữa. Đi rửa mặt rồi lại ra nằm xem ti- vi, phải nói là trong lòng lúc ấy...hồi hộp và căng thẳng value, hic...nôn chết đi được mình đếm từng giây từng giây từng phút trôi qua.....mà thói đời cay nghiệt...cứ hể mà càng muốn thời gian trôi qua thì chẳng hiểu sao nó lại càng chậm hơn mới chết chứ...chán value...thôi thì tua nhanh một đoạn vì cơ bản mình chỉ ngồi đợi.

Đến gần 5h vẫn chưa thấy Di zia nữa, bực mình gì đâu...ngồi đợi tiếp...rồi thì mình khép hờ cửa rồi lên phòng lấy đồ đi tắm, chuẩn bị tuom tắt hết cả, xịt thêm tí nước hoa, lán tí cho nó thơm cánh mặc dù mình không hề bị bệnh mũi có cành đâu nhá...mình thề luôn í.Chuẩn bị xong hết luôn tắt cả máy, nhét vào bóp ít tiền...nói ít tiền chứ cũng khá lắm ấy....Lại vác cái thân xuống phòng khách ngồi ...đợi Di.

Ngồi đợi lát nữa thì cũng cận giờ hẹn với cô T rồi, mình bực mình móc điện thoại ra luôn:

Minh: A lô, Di hả? đang ở đâu đó, Di về đi, bây giờ con đi đó với mấy đứa bạn đó, con khóa cửa luôn, có gì lát Di về tự mở nha.

Di: Ô đó...không có đi đâu hết á.

Minh: Dạ???COn đi với bạn mà, khoảng tối con về thôi, không có đi đâu xa đâu.

Di: Không phải, đang đứng trước ngõ rồi, zô liền nè, đợi xiu tui zô rồi đi đâu đi.

Minh: Dạ.

Mình nghe thấy thì mừng hết lớn...dắt xe ra cổng luôn...ra được nửa xe thì thấy Di đi trờ trờ tới nhìn mình:

- Con đi tí, khoảng tối hơi trễ nha, đi hát với mấy đứa bạn._Mình dắt chiếc xe lại gần xe Di rồi nói.

- Ừm, nhớ hôm qua nha cưng, Di chờ cửa._Di nói mà lờm lờm mình.

Mình gật đầu chào Di cái rồi lên xe phóng thẳng...công nhận nhà mình cách ngân hàng cô T hơi xa...quận 7 qua quận 1 mà....chạy mà chẳng biết sao mấy cái đèn đỏ cứ chặn mình lại...tức vãi, băng qua vài con đường đông nghịt xe và người...Cuối cùng mình cũng tới trước ngân hàng nơi cô làm...Móc điện thoại call cho cô.

Minh: Con tới rồi, đang đứng bên kia đường kế quán...xxx luôn nè cô...cô ra đi.

Cô T: Ừm, đợi cô tí.

Khoảng 10p sau thì cô từ cửa chính ngân hàng đi ra, mình nhìn cô trong bộ đồ công sở...đứng đắn...lịch sự và rất mặn mà...cô đẹp thật

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Cô bước ra khỏi cửa ngân hàng với vẻ mặt tươi tỉnh và ngay lập tức, cô lia mắt về hướng quán cà- phê đối diện- nơi mà mình đang đứng. Minh thấy cô liền khẽ vẫy tay ra hiệu cho cô...thấy mình cô từ tốn đi lại và đeo giỏ sách một bên vai.

Mặc dù trời đã nhá nhem tối nhưng mình vẫn có cơ hội được ngắm nhìn cô trong bộ đồ công sở: váy đen, áo sơ mi xanh nhẹ sọc đen liền nhau, giày cao gót màu nhung đen, tóc búi cao làm lộ cái cổ trắng ngần, phải nói rằng cô là người biết phối đồ và làm đẹp mình hơn gấp nhiều lần trong mắt người đối diện... vì da cô trắng nên mặc kiểu này mình thấy rất hợp... và cũng khá là khiêu gợi vì thân thể cô đầy đặn nên mặc thể này mọi thứ cứ...căng ra. ^^

Đoạn cô qua đường và tiến gần đến bên mình và khẽ hỏi:

- Đợi lâu chưa D??? Cô hỏi mình khi đã đứng bên hông xe.
- Dạ, con mới tới là gọi cho cô luôn, nên hông đợi gì lâu đâu cô. Mình cười nhẹ.
- Ừm, cô trong đó ngồi nói chuyện với mấy chị em bạn thui...giờ đi đâu đây??? Cô nói mà mắt đảo qua 2 bên dòng người đang đi.
- Cô ăn tối chưa??? Mình hỏi.
- Rồi, nãy mấy đứa rủ đi quá nên cô ăn luôn, D ăn chưa??? Cô nhìn vào mắt mình triu mến.
- Dạ, con...con cũng ăn rồi.hì, mà xe cô đâu???mình đi một xe cho dễ đi nha cô??? Mình xạo tí, chứ thật ra chưa có gì vào bụng cả.
- Ừm, đi một xe thui, giờ này đi song song thì dễ bị kẹt đứng lăm. Cô giải thích.
- Dạ, zậy cô ngồi lên đi, rồi đi đâu thì từ từ tính cũng được cô. Mình nói rồi đưa nón bảo hiểm cho cô.
- Ừm, hay là đi dạo mát đi, lâu rồi cô ít đi hóng gió đêm, hì. Cô cười tươi.

Cô bước lên xe ngồi vắt chân qua một bên và khẽ lấy tay ôm eo mình...mình biết cô đã ngồi chuẩn khỏi chỉnh nên rồ ga đi...đi được khoảng 30m hơn thì cô lấy tay bóp bóp vào bụng mình rồi nói:

- Ăn thiệt chưa đó, sao thấy bụng lép xẹp nè??? Cô vừa nói mà vẫn bóp bóp làm cho mình nhột kinh khủng.
- Dạ, con...con ăn rồi, thiệt mà! Mình lấy một tay cố gắng tách tay cô ra khỏi bụng.
- Sao cô thấy bụng lép dzậy??? Cô nói mà bắt đầu nghiêng nghiêng chỗ bóp làm mình khó chịu kinh.
- Dạ, ăn ít. Mình kéo mạnh hơn và bắt đầu cười...do bị nhột.
- Ồ, lát đi dzòng dzòng mà xui thì chết đó!!! Cô khẽ lấy tay ra khi tay mình chạm mạnh và như nắm tay cô, giọng cô nhỏ dần.
- Không sao đâu cô, con ăn no rồi mà!!! Mình cũng hơi ngượng trước hành động ấy.

Rồi mỗi người lại chìm vào suy nghĩ riêng của mình...mình chẳng biết sao nữa...mình đang muốn điều gì???...lúc đó đầu óc mình trống rỗng, mình tự hỏi sao lúc gọi có vẻ cô rất chủ động...nhưng sao bây giờ lại...haizz, im lặng hồi lâu... chẳng ai nói với ai câu nào, nhìn qua gương chiếu hậu mình thấy cô nhìn đường phố vu vơ và thoáng chút buồn, cô vẫn ôm eo mình ...nhưng vẫn như kiểu thân ai nấy lo và đường ai nấy ngắm vậy.

Xe...vẫn đi, băng qua nhiều đường...và...đủ mọi thể loại người...đủ mọi thành phần của xã hội...người ta làm đủ mọi nghề để có thể mưu sinh...dù bây giờ...trời đã tối... mình...lặng.

Ai ở SG thì biết rồi đó, tối tối đi vài trăm mét là lại thấy một vài em girl với vẻ đẹp và cách ăn mặc khác hẳn hết mọi người làm sáng bừng cả con phố...điều này có lẽ cũng là một nét riêng của SG nhĩ, hì hì, mình nhìn thì nói chung cũng thấy thích thích mất thôi, chứ mà muốn ôm xò + giao hàng thì dù có sượng tới cỡ nào mình cũng chả dám, vì hồi đó lúc nào trong đầu mình...mấy em luôn xuất phát với cách xưng hô ấu trĩ...CHỊ.

Thật vậy, mình luôn xem mấy "nữ" như là ...đàn chị, vì nhìn vào họ đa số bốc lên dáng vẻ của sự từng trải và một chút gì đó...sành điệu quá mức...làm cho mình hay có cảm giác...SỢ...

Đi vòng vòng vào ban đêm ở cái đất này đúng là một cực hình, chạy một xú thì lại gặp khúc đông người, cứ cà nhích, cà nhích...phải nói là rất mệt và nản vô cùng tận...mình cảm nhận được hình như cô cũng biết vậy nhưng vì cô chưa biết đi đâu nên chỉ ngồi im, chẳng lên tiếng gì cả.

Mình chạy là loi có kim khúc đường nào thật mát mẻ để lướt qua thật nhẹ nhàng để nếm trải cái cảm giác của một Sài Gòn mát mẻ hơn- một Sài Gòn về đêm...phút chốc chạy tới cầu chữ Y thì mình chẳng biết nên rẽ tiếp đường nào đi cho tiện, mình quyết định quay lại hỏi cô:

- Cô muốn xuống chợ xóm cùi luôn hay đi thẳng qua bên hướng bên xe??? Mình khẽ ngoáy nhẹ đầu về phía sau.
- Cô hông biết nữa, nhưng nãy giờ đi thấy toàn kẹt kẹt không hàz, hay lại chỗ nào thoáng thoáng ngồi đi. Cô nói.

- Zậy mình đi lại hướng ượn 7 nha cô, con biết chỗ gần gần khúc đó mà có ghé đá hướng ra sông luôn ák Minh tiếp lời.

- Ủm, lại đó đi...mà...con...!!! Cô bồ ngỡ lời nói giữa chừng.

- Sao cô??? Minh ngạc nhiên.

- Con có sợ gặp bạn bè...ở đó hông...đi chung với cô??? Cô nói giọng be bé vừa đủ nghe.

- Dạ, không có gì đâu cô...đi chung với cô thì sao??? Minh cười.

- Ủm, vậy ghé chỗ đó đi!!! Cô nói và ôm chặt eo mình hơn tẹo.

Minh quay đầu xe lại và quận 7 thẳng tiến, đang đi thì mình chợt nghĩ nên mua cái gì đó tới chỗ ghé đá mà còn ăn...chứ lát chạy lại đó rồi mà hai bên... vẫn cứ im im vậy thì mất vui lắm...Nghĩ là làm, mình ghé lại bên đường mua hai ly trà sữa... cô thì vẫn ngồi trên xe vì mình dựng chân đứng là chạy vào luôn, hi...mua xong mình chạy ra thì cô tỏ vẻ ngạc nhiên như kiểu gì thì mình chẳng diễn tả được, chỉ biết là rất tròn mắt thui...mình cũng chẳng hỏi làm gì...

Chạy tiếp một đoạn thì mình thấy có cái xe đẩy bán cá viên chiên nên dừng lại mua vài cây, có cả trứng cút chiên, chả cá, thịt bò quăn lá lóp, và bột chiên nữa...lúc mà lựa thì mình hông để ý lắm, nhưng khi mà mua xong chuẩn bị trả tiền thì mình bắt gặp ánh mắt của bà bán nhìn mình...kiểu dò xét...khi thấy cô T vẫn ôm eo mình...mình chẳng nói gì...vì mình hiểu...hiểu vì sao ánh mắt của bà ấy lại như vậy...mình trả tiền rồi rồ ga đi luôn...mình không muốn kéo dài hình ảnh đó...không biết cô nhìn thấy không...lặng.

Có thể họ nghĩ như thế . T.T

Phải nói là mặc dù trông cô có vẻ trẻ hơn tuổi, tuy nhiên nếu chỉ nhìn sơ qua người ta cũng có thể nhận ra ngay sự chênh lệch tuổi tác lớn giữa 2 người một các dễ dàng, vì tướng tá, đặc điểm khuôn mặt, về kiểu tóc hay...cách ăn mặc...tuy nhiên cảm giác về độ tuổi theo mình ngoài bề ngoài ra còn có thể cảm giác từ nội tâm sâu thẳm... kiểu như sự dễ y về cử chỉ hay một cái gì đó thuộc về hành động...nhỏ nhưng sâu sắc...

Thấm thoát mình cũng qua cầu Nguyễn Văn Cừ rồi đi tàn tàn về hướng quận 7, mục đích của mình khi đi đường này là vì ven đường có nhiều đoạn trồng trái, có nhiều cây, đi qua cả bờ sông gió mát vãi hằz...trên đường đi cô khẽ ôm sát người mình...ngực cô khẽ ép chặt vào lưng mình...cái bộ ngực bự chẳng bị cái áo lót chèn ép và kéo căng ấy...mình cảm nhận rõ lắm, mềm mại và tạo nên một điểm tê ở lưng...nhưng lúc ấy thú thật mình chẳng biết nên nói gì và nên làm gì cả, chỉ lái xe với những nỗi suy nghĩ mơ hồ về ...giới tính.

Đi vòng lại một chút qua cây xăng để lên cầu, mình và cô đi ngang qua mấy quán cà- phê ven sông...nét đặc trưng và thường xuất hiện nhiều ở đoạn đường này...nhiều cặp nam nữ đang ôm nhau tình tứ...hụn hít...bốc hốt các thể loại khiến mình chỉ nhìn thôi mà đến nóng cả mặt với những hành động bạo dạn của các thanh niên ở nơi mà đa số mọi người đều để ý và hầu hết là đã nhìn thấy... nhưng nói thế thôi chứ càng nhìn thì máu nóng trong người mình càng nổi lên ngày một nhiều...ở khá nhiều "bộ phận đấy"...xe cứ đi...

Lên cầu...mình thỏa sức vi vu vì gió trở nên nhiều và mát mẻ hơn, không khí ngày một thoáng đảng hơn, cô bỗng dừng lên tiếng:

- D ơi, giữ chặt xe cho cô trở chân qua bên kia nha, ngồi zậy mỏi quá. Cô nắm hờ vai mình.

- Dạ, con giữ rồi, cô cứ làm đi. Minh giữ chặt tay lái.

Cô nhẹ nhàng giữ vai mình và bắt đầu đứng từ từ lên, kéo một chân qua bên phải theo kiểu ngồi bình thường ấy, kiểu ngồi mà mỗi bên một chân như mặc quần zin ấy, nhưng ở đây là cô mặc váy ngắn, lại ôm người, nên phải xắn nhẹ lên một tẹo.

- Thoái mái.Gió mát. Cô nói từ đằng sau.

- Dạ, để com chạy qua bên chỗ cái ghé con nói rồi ngồi hóng mát nha cô, chỗ đó có cái cây che bớt gió nên chỉ mát mát thui, chứ nhiều gió quá không tốt đâu cô. Minh nói.

- Ủm, lại đó đi, chứ đi zầy quài cũng hơi lạnh. Cô hưởng ứng.

Mình cố gắng chạy nhanh hơn, cô ngồi đằng sau núp vào người mình...ôm chặt hơn...mình lên...

Chạy nhanh nên thời gian và khoảng cách dần được rút ngắn, cuối cùng mình cũng đến được chỗ đó, nói chung chỗ mà mình nhắc đến nãy giờ cũng không có gì đặc biệt và quá bí mật đâu vì thỉnh thoảng cũng có vài đôi vợ chồng trẻ ra đây chụp hình đám cưới hay vài đứa cấp 3 học Nam Sài Gòn hay các trường lân cận hay đập martin các kiểu ra đó hú ha hú hí muk, hi.

Tới nơi, mình khẽ dựng xe theo bìa ngang phía sau cái ghé đá và xách bịch đồ ăn và cả trà sữa ra phía trước ngồi vào một bên ghé và khẽ dựa đầu vào cái thân cây... cô cũng từ từ leo xuống và đi lại sau ngồi kế bên mình, khi vừa ngồi xuống ghé là cô căng, duỗi hết mình mẩy ra điều sáng khoái:

- Kiếm được chỗ này hay vậy! CÔ quay qua nhìn mình và nói.

- Dạ, hồi học lớp 10 tình cờ con biết được chỗ này thui cô, hi. Minh nhìn cô trả lời.

- Chỗ này cũng ẩm ẩm hen, ngồi được dưới có thì tốt, mà bây giờ trời tối nên ngồi trên ghế cho rồi. Cô nói vậy chứ có mời mình cũng chẳng dám, có con gì nó đớp cho cái có mà...thăng.

- Dạ, cô ăn đi, trà sữa nà cô. Mình nói rồi đưa cô.

- Cô không quen uống đồ lạnh. Cô nhìn mình nói khề.

- Hi, kì vậy, con thì thích đồ lạnh lắm. Mình cười nhẹ.

- Tùy người, nhưng cô không thích lắm, hi.

Mình và cô ngồi ăn khí thế, thỉnh thoảng giỡn một vài câu...mà tại cái đà ăn của mình nó năng suất quá nên thoáng tí thì hết sạch...ăn xong mình lấy khăn giấy đưa cô trước, và mình lấy khăn khác lau sau, thoáng nhìn cô, mình gất:

- Ó, cô ăn nhiều quá, con mới ăn có vài cây là hết mất tiêu. Mình lườm cô.

- Đâu phải, là con ăn mà, cô ăn đâu có nhiều. Cô nói giọng thật thà.

- Cô ăn hết chứ con ăn gì, hic, buồn ghê. mình lắc đầu ngán ngẫm với điệu bộ hơi bị hài nhá.

- Trời, cái gì cũng đổ cho cô, con trai zậy thì làm gì có bạn gái được chứ! Cô cũng lắc đầu theo mình.

- Con không thích có bạn gái...có cô như zầy là được rồi. Mình nói mà thú thật...bắt đầu hơi ngượng rồi.

- Gớm, nịnh ghê nhĩ... Cô nói cười tươi.

- Hi. Mình nhe răng.

Mình khề ngược nhìn cô ở góc độ nghiêng, má cô hơi phúng phính vì cô đầy đặn mà, quần áo mặc có vẻ hơi bó bó làm cho ngực và cả mông cứ được đà là căng ra hết cả trước và sau, nhìn thấy rõ cả viền hoa văn của đồ lót mặc dù khá tối đấy...rất là ...mực.

Mình khề hỏi:

- Cô...cô có lạnh hông??? Mình thủ thủ.

- À...cũng hơi lạnh tí. Cô nói.

- Cho cô mượn nè. Mình nói rồi dang rộng cánh tay ra.

- Con ồm nhách, mượn gì được. Cô bấu môi nhìn mình dò xét.

- Hic, zậy thui. Mình què nên thu lại rồi ngồi khoanh tay trước ngực.

- Ghét cô à???Thì con ồm cô nói ồm chứ. Cô nói giọng bình vãi cả thường.

- Lúc ấy thú thật mình hơi què nên chẳng muốn nói gì thêm.

- Thui, cô xin lỗi, giận chi hông biết, muốn sao mới hết giận??? Cô nhìn thẳng mắt mình.

- Muốn...cô hứa làm theo ba điều của con, con mới hết giận. mình trả treo.

Mình nói xong thì cô tròn mắt như kiêu lẹ lắm và...một cái gì đó rất bất ngờ vậy...

- Điều gì???mà làm gì tới ba điều con??? Cô trả lời.

- Cô hứa đi!!!Hứa đi. Mình quay mặt đi chỗ khác và nhõng nhẽo.

- Haizz, cô dễ lắm, rồi hứa...làm gì??? Cô thờ dãi.

- Điều đầu tiên:cô nhắm mắt lại đi, con làm gì cũng hông được mở ra. Mình giơ 1 ngón tay lên.

- Đâu có được, cô già chứ cũng có trọng lượng lắm, con bắt cô bán sang TQ sao. Cô nhìn đều mình.

- Con đâu có khùng dữ zậy.Cô nhắm đi. Mình nói to.

Đoạn rồi cô cũng từ từ nhắm mắt lại ...vẫn trong tư thế ngồi thẳng lưng, miệng thì cười cười...

Mình suy nghĩ lung lăm...bây giờ nên làm gì đây...ngay từ đầu khi vừa suy nghĩ tới chuyện sẽ dụ được cô nhắm mắt là mình nghĩ ngay tới chuyện sẽ mò

mắm cái gì đó trên người cô...thú thật là vậy...nhưng bây giờ khi cô đã nhắm mắt rồi thì dường như mình lại sợ...sợ cô phản ứng mạnh... hay là hành động thái quá của mình sẽ làm tan vỡ tất cả...tình cảm...điều gì đó...nên chẳng hiểu sao lúc đó...mình chẳng biết là nghĩ cái gì mà khẽ kê môi lại gần và đặt trên má cô một cái hôn nhẹ phớt qua...

Ngay lập tức, cô giật mình mở mắt ra nhìn mình ...nhìn chăm chăm...nhìn rất lâu...nhìn lung lăm...

Rồi như muốn đập tan sự ngỡ ngàng, cô khẽ lấy tay trái giữ gáy mình kéo nhẹ mặt mình về phía cô...và ...và...cô hôn mình...một cái hôn sâu vào miệng và rằng lưỡi hoạt động rất nhiều...tuy không sâu bằng cái hôn lúc trước ở nhà cô...tuy nhiên cái hôn này làm mình rất phê..cảm giác lần lần từ trên xuống dưới...đã..

Chừng một lúc sau ...cô bỏ mình ra...rồi nói:

- Muốn gì nữa hông??? Cô nói giọng khá bình thản.
- Dạ...con...muốn. Mình gặt khẽ đầu.
- Ừm... Cô đồng ý kiểu khá đồng ý và như bề trên của mình vậy...

Cô T nói xong thì từ từ ngã người dựa vào phía sau thành ghế...hành động chớp nhoáng của cô làm mình chưng hửng...phút ngác nhiên vì mình không ngờ cô sẽ...sẽ làm...như vậy...với bản lĩnh đàn ông từng trải...à không...trải chút ít...nên rồi mình cũng dần lấy lại thể cân bằng...và trạng thái cuồng dâm đã nảy sinh trong bụng quần từ nảy giờ...nó xuất hiện khi cô hôn mình...sâu và...đắm đuối...

Mình khẽ nhắc nhẹ tay trái lên, xoa nhẹ vào...và cô đã..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Cô ngã nhẹ về sau, tựa vào lưng ghế, tay để hờ trên hai bắp đùi đang bị bó chặt bởi chiếc váy công sở đen tuyền và chật ních...mắt mở to nhìn mình như đang chờ đợi một điều gì đó sắp xảy đến...

Thú thật, đối với riêng mình lúc đó...cảm giác như tất cả mọi việc diễn ra quá dễ dàng và nhanh chóng...nhanh đến mức ngỡ ngàng...vì có thể thấy ngay là từ khi đến đón cô cho tới khi trên xe đi đến điểm hẹn này, hay mua đồ ăn các thứ, cô T chẳng có cử chỉ hay hành động nào thái quá làm mình liên tưởng tới những chi tiết ...đi xa hơn "tình cảm cô cháu +1" cả...giả dụ là một cái hôn "nặng" chẳng hạn, cô chỉ im im, thỉnh thoảng ôm chặt mình hơn một chút ...vậy thì làm sao mình không...cảm thấy lạ lẫm chứ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bây giờ mà bình tĩnh nghĩ cho kĩ thì...haizzz...có gì là quá đáng hay lạ lùng đâu, khi ngày trước đó...mình và cô đã cùng nhau khám phá hầu hết các đường nét trên cơ thể của cả hai, thì sự việc xảy ra lúc ấy còn có thể xem là...hơi chậm trễ chứ nhỉ...

Trong nháy mắt, mình dần lấy lại bình tĩnh... khi thoáng thấy đôi mắt tròn trịa và đen lay láy của cô đang nhìn trần trần...vào mặt mình...mặt mình nóng nóng vì...ngượng trước sự soi mói của cô.

Khẽ cười mỉm, mình từ từ nhắc cánh tay trái lên một cách rất từ từ...xò nhẹ ra, nhóm người khẽ đặt nó lên trên cái vếu bên trái căng tròn đang bị bó chặt bởi một lớp áo lót đằng sau chiếc áo sơ mi mỏng manh kia...mình sờ nhẹ.

Vếu cô như mình đã tả từ những chap trước, nó thật cao, thật to, thật căng vì bị bó chặt bởi hai lớp áo...mình sờ nhẹ nhàng và chà sát đều lên khắp bề mặt ngoài của nó.

Phải nói luôn cho nó vuông là mình thường chẳng có cảm giác gì khi sờ vếu cả vì lúc đó mình nghĩ vếu chỉ là chỗ cho trẻ em bú và khi sờ vào đó thì chắc hẳn người phụ nữ cũng chẳng có cảm giác gì nữa...hề hề...hơi khinh nhĩ.Sờ chán chê theo hình thức nghiền và bóp nhẹ khắp vếu...mình bập đầu đổi tay và cũng đổi dần sang vếu kia...

Xò rộng năm ngón tay, lòng bàn tay mình như ôm gọn từng cái vếu...căng và to tròn đầy đặn ấy...cô hình như cũng muốn hưởng ứng nên đã nhích mông lên cao và cố gắng uốn người ra theo từng nhịp di chuyển của tay mình trên vếu cô...cô thở nhanh và phát thành tiếng...híttttt... hàaaaaa...

Mình tuy chán nhưng chưa hề muốn dừng lại vì những biểu hiện của cô...thật sự làm mình thấy lạ lạ...mình bóp nhanh và mạnh hơn rất nhiều...đay nghiến...bóp chặt...đề và cả...nhào nặn chúng nữa...cảm giác cứng cứng của chiếc cooc-xê tạo cho mình nhiều cảm giác ma sát ở các đốt ngón tay...Thoáng thấy cô từ từ thờ dề và quen dần với đôi tay của mình trên vếu cô thì ngay lập tức mình từ từ mở chiếc nút áo đầu tiên của cô ra...đôi mắt cô ngước lên nhìn mình rồi từ từ cúi xuống theo dõi từng cử chỉ và hành động của mình lúc bấy giờ...

Mình nhanh chóng mở cái nút áo thứ hai của cái áo sơ mi, ngay lập tức như được giải thoát, chiếc áo lót màu tối lộ hẳn ra thu hút ánh nhìn của mình...đó là một cái áo lót đen dạng vải ren mỏng...hoa văn ít như cổ ý sắp đặt để ánh sáng ít ỏi hắt ra từng bóng đèn đường cao ngất ngưỡng trên kia thừa dịp soi rọi và làm tăng thêm độ quyến rũ...sexy và cả thu hút...của chiếc áo vậy...chiếc áo khá mỏng manh...hút hồn người nhìn.

Mình mở luôn nút áo thứ ba và vạch hẳn hai cánh áo sang hai bên mặc dù vẫn chưa mở hết nút...ngực cô lộ hẳn ra ngoài vì đã thoát được sự kìm kẹp của cái áo sơ-mi kia, nó căng lấm, tròn lấm...thật đẹp có lẽ cũng vì chiếc áo lót tôn chúng lên vài phần...

Mình chưng hửng đứng nhìn mặt kệ cho ánh mắt lúng túng của cô cứ ngược lên nhìn mình...rồi cúi xuống nhìn ngực ...rồi thỉnh thoảng lại nhìn về phía bóng đèn đường khi thỉnh thoảng có xe qua lại... nhìn một lúc lâu rồi mình cũng ngược lên nhìn vào mắt cô...giây phút 2 cặp mắt nhìn nhau cứ có cảm giác như cô hiểu hết suy nghĩ và hành động của mình từ nãy giờ vậy...ừ thì...cô từng trải mà...cô có chồng rồi...cô biết những gì mà một đứa con trai mới lớn khao khát và chờ đợi...cuồng dâm trong mình nổi lên không phải vì tới bây giờ nó mới biểu hiện ở đứng quần mà là tới bây giờ mình mới thật sự nghĩ mình và cô sắp làm cái việc như hồi hôm qua í...

Nhìn vài chiếc áo lót đang bao bọc cho cặp vú căng tròn kia mà mình bắt đầu can đảm hơn hẳn...đã tới lúc mình là người chủ động...chủ động hoàn toàn, trong suy nghĩ và cả trong hành động...một lần nữa mình xích lại gần cô hơn, từ từ đưa cả hai cánh tay lên xoa nhẹ vào chiếc áo lót để cảm nhận...một bầu không khí lặng lẽ và yên ắng bao trùm...đầu đó chỉ còn nghe tiếng thở nhẹ nhàng và đôi khi gấp gáp đến khó tả của một người phụ nữ...có cả tiếng dế gáy.

Mình sờ nắn và từ từ nghịch vếu cô, cứ ấn ấn lên xuống và cả...kiểu như nheo nheo chúng nữa..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Mình bắt đầu sờ nắn cặp vú căng tròn của cô từ bên ngoài chiếc áo lót... ngày một nhanh và mạnh bạo hơn...khi mà chiếc áo sơ-mi đã bị kéo dạt sang hai bên...

Cảm giác mềm hơn hẳn ở các đầu ngón tay, có lúc mình như chạm vào núm vú cô một cách trực tiếp vậy ...mỗi lúc như thế...cô cứ giật bắn...hoặc rùng mình và co cả người lên mà thờ...mà ừ ó... :sexy:

...Vẫn cứ rà...

Cái núm trở nên cứng và nhọn hơn hẳn làm cho mỗi lần chạm vào nó cứ cảm giác như nó muốn đâm thủng lớp vải ren của chiếc áo lót mỏng tanh kia mà bắn ra ngoài vậy...mình thêm phần kích thích...xoa nhẹ đều đều thành vòng tròn trên đầu cả hai cái núm làm cho con khoái lạc để mê ngày một lớn dần lên trong mình và cả...cô nữa...cô rên thành tiếng ngày một rõ hơn...

Cô lấy hai tay bấu vào thành ghế và cựa quậy rất...mạnh bạo...

Cố gắng căng mắt ra nhìn kĩ vào lớp vải ren dưới ánh đèn đường lờ mờ, mình chỉ thấy điểm gò mà cái núm vô tình tạo ra khi chia thẳng đâm vào áo lót...nó trời lên và hờ hững...

Cô thở ngày một nhanh và mạnh hơn, đôi mắt nhắm nghiền lại...cái mũi cao và nhỏ bé kia dường như không đủ cho từng nhịp thở, nên miệng cô cứ mấp máy thở hơi ra theo kiểu hít...hà...

Mình biết mọi chuyện tới giờ đã đi quá xa so với dự tính ban đầu lúc ở nhà...Con đê mê nhục dục đã vượt lên tới gần mốc đỉnh điểm và rằng... dù giờ đây cô có muốn dừng lại...thì...mình có lẽ cũng không thể nào chịu đựng sự kìm nén mà làm theo lời Cô được đâu...mình nóng hừng hực rồi...

Mình kéo hẳn chiếc áo ngực xuống phía dưới làm cho cái vú căng tròn kia lộ hẳn giữa "thanh thiên bạch nhật"...và vì chiếc áo ngực khi bị dùng xuống dưới thì ngay lập tức...nó như chất xúc tác và bệ phóng làm cho cặp vú bị đẩy lên cao và hai cái núm chia thẳng vào mắt mình.

...Cô vẫn thờ hồng học...

Mình chỉ nhìn ngắm hai cái vú trong giây lát...như cố ý tỏ ra bình thản trong khoảnh khắc.

Rồi ngay lập tức dùng hai tay mà "bốc"... "hốt" chúng một cách thô bạo...mình bóp xung quanh rồi lại se se hai cái đầu ti làm cho chúng ngày một cứng hơn...và nhô hẳn hết ra ngoài...

Dùng cả hai tay nên...mình hoạt động liên tục và không ngừng nghỉ...dày vò cặp vú đến mức cùng cực làm cho mặt cô đôi lúc trở nên nhăn nhó vì???...đau chẳng???...mình chẳng để ý được nhiều...

Chỉ biết cố gắng hết sức...dùng hết lực mà dầy vò vếu cô...

Cô rên to và trở nên quằn quại...miệng ú ớ không nói lên lời...

Mình chà...nắn...bóp...cho tới khi hai tay cảm thấy mỏi nhừ...và chậm dần lại...mới thôi...

Từ từ buông lỏng hai tay...và giảm nhịp độ xuống trông thấy...Mình vẫn xoa nhưng từ từ...

Khẽ ngược nhìn cô, mồ hôi đã ra ướt cả vầng trán từ lúc nào...lầm tẩm và kết thành giọt lã lã trên đoạn tóc mai...

...Cô thở hắt hắt...

Bốn mắt nhìn nhau...mình và cô có lẽ chẳng biết nói gì...vì trong thoáng chốc với đầu óc trống rỗng chẳng ai biết phải nói sao...trong giây phút ấy, những hình ảnh ái ân trên chiếc ghế ô-pha lại choáng ngợp đầu óc mình... thôi thúc và đưa đẩy bộ óc đang chứa đầy ý nghĩ dâm dục...

Mình khẽ cúi xuống và mút nhẹ nhẹ lên cái đầu ti...cô rún người và dần dà lấy tay xoa nhẹ gáy mình...

...Cô nhắm nghiền mắt và bắt đầu ngã ra sau...

Thực chất vếu cô trong miệng mình chẳng có mùi vị gì cả...lạc nhách...nhưng bù lại mùi nước hoa nhẹ nhẹ và cả mùi...có thể gọi là "mùi đàn bà" xộc vào mũi mình thoang thoang...thơm nức...

Nhìn chung phụ nữ theo mình ai cũng có cái mùi ấy cả...có thể là mùi dầu gội...hay cái gì đó tùy từng người, nhưng chẳng biết sao...mùi đó thơm đến lạ và rất đặc biệt, chỉ riêng phụ nữ...có thể đàn ông không bao giờ có được ...ngay cả mấy thằng Gay ...

Mình như lạc hẫ, chỉ biết mút...lấy mút để mà thôi...

Thoáng chốc mút chán chê, mình đổi vếu và cũng làm y chang như vậy...chẳng hiểu sao...khi mình đổi vếu cô chỉ thở nhẹ nhẹ và xoa xoa gáy mình chứ không phản ứng mạnh như lúc mình bóp vếu cô hay ngay như lúc mình bắt đầu mút cái vếu kia...thoáng nghĩ có lẽ lúc này mình hoạt động tay dòn dập quá nên cô đã quen dần với cảm giác trên bầu vếu rồi chẳng...

Mút tới mút lui, mình chuyển lại vếu cũ mà ngậm...thật lâu...thật chặt...

Không biết mà xui quý khiến thế nào mà mình lại lấy răng cắn nhẹ vào cái ti, làm cô giẫy nảy và nói khẽ:

-Á, đau!!! Cô nói và kí nhẹ vào đầu mình...

Sau câu nói đó...mình nhanh chóng buông cô ra và ngồi thẳng dậy...hoi ngượng...chẳng hiểu sao mình lại dùng tới răng nữa...hình như muốn thử độ dai hay sao í nhỉ...

Mình chẳng biết nói gì hay biện minh ra sao cả, chỉ biết ngồi nhìn!...

Cô nhìn mình và cười mỉm... chẳng hiểu sao nữa...hì.

Lúc ấy mình sợ lắm, sợ cô không vui...đòi về...sợ cái hình ảnh non nớt của mình sẽ làm cô giận...haizz...hèn là cô đã cười không thì mình chết vì hối hận mất...hic!

Thoáng liếc đồng hồ trên cổ tay cô, mình thấy đã gần 9h, mình chợt nhớ tới Di L, nhớ tới cái tát chá lửa và...mình tự nhủ:"Làm gì thì phải làm lẹ lên, hôm qua một lần rồi, giờ mà một lần nữa thì có mà chết..."...mình chợt rung mình...nghĩ ngợi lung tung...Di ơi là Di...

Mình muốn đẩy nhanh hơn...nhanh hơn tất cả trong suy nghĩ và hành động...mình sợ về trễ...sợ Di...

Thở dài hơi ra một tiếng như kiểu...than thở...mà cũng đồng thời như muốn thu hút sự chú ý của Cô...

Như dự đoán, Cô khẽ quay qua nhìn vào mặt mình...mình lại bắt đầu cảm giác ngượng khi nhìn vào cặp vếu của cô vẫn đang lồ lộ và được đùn lên bởi chiếc áo chip trước mắt mình...Ngượng vờ lờ...nhưng ý nghĩ thả dẽ thì tăng vãi hà...

Ôm nhẹ vào eo Cô, mình chủ động hôn cô...nhẹ nhàng và sâu lắng...

Thật may mắn khi cô cũng đồng ý đáp trả...vui chứ...mình cố gắng hôn thật sâu và đưa lưỡi qua kẽ miệng cô...thật tinh tế và nhanh chóng...Mình đề lưỡi xuống và cũng như nút thật chặt lưỡi cô...mình biết cô hôn giỏi hơn mình nhiều...nhưng cố gắng thì không bao giờ là thừa cả...mình thờ dòn dập và mạnh...nhanh.

Được một lúc mình hồ hởi rút dần ra và lấy hai tay kéo nhẹ chiếc váy màu đen của cô xuống...thật nhanh như muốn cô không phản ứng kịp...hoặc nếu có thì...ít ít thôi...

Cô hình như cũng hiểu ý mình ít nhiều nên cũng ngồi thẳng dậy kéo dây khóa sau lưng ra và tuột dần váy nó xuống... ngang eo...tới cẳng chân...

Nhưng có lẽ vì trời tối quá...ánh sáng đèn điện bị chèn ép qua tán cây hoặc giả là cô cố ý muốn kéo hết xuống luôn vậy...nên khi cô kéo xuống thì cả cái quần lót mảnh khảnh cũng trôi tuột theo luôn...lầm lộ ra cả cặp mông trắng toát, đôi bắp đùi...

Cô cố ngẩng người sang một bên để kéo xuống nhanh chóng hơn...nên...

Sau khi chiếc váy đã kéo xuống với tư thế nằm ngang của cô thì ngay lập tức, qua ánh đèn hiu hắt của ánh đèn đường...mình thấy kẻ của "cửa sau" cô...vội vãi còng lông măn điểm nhẹ và lòi cuốn...thú thật dù đã thấy nhưng trong hoàn cảnh này, mọi thứ như khác hẳn...đẹp thật...cặp mông trắng căng và lẳng ép chặt cái khe hẹp ấy...

Cô liếc thấy ánh mắt của mình như phát hiện được ý đồ sâu thẳm trong cái đầu non nớt nên Cô đã từ từ ngồi thẳng dậy... với tư thế hai tay đặt hờ lên đùi che chùm lông đen nhánh bảo vệ cái bím đang núp sau đôi chân trần và eo chấp vào sàn ghế...

Trên mình cô lúc này chỉ còn chiếc áo lót bị kéo trễ xuống và chiếc áo sơ mi mỏng manh...

Cô nhìn thẳng về phía trước...bâng quơ vào hư không...

Mình thì nhìn cô.....

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Khi cô chuyển tư thế ngồi... từ hơi ngẩng người sang bên thành ngồi thẳng dậy như cũ...thì ngay lập tức mình liếc thấy cái khe bím dài lồ lộ hẳn ra một cách đầy hớ hênh và không chủ ý...tuy không rõ lắm nhưng mình vẫn thấy hàng lông xung quanh nó rõ ràng là đang...ướt nhem và nằm ngả hết xuống...hic hic...mình không chịu nổi nữa!

Hình ảnh đó đầy kích thích làm cho con sâu trong người mình ngo ngoáy không ngừng... khó chịu...

Mình khẽ lấy tay chỉnh nhẹ con sâu cho đúng vị trí , hướng lên trên để khỏi vương vãi và căng thẳng quá mức vì độ ôm bó và ma sát của quần...

Khi đã ổn định, mình ngồi với tư thế quay ngang...đảo mắt lảo liên khắp cơ thể cô, nhìn trần trần từ trên xuống dưới...

Từ mái đầu đang được buộc cao gọn gàng, tới những giọt mồ hôi lấm tấm đang chực kết thành từng giọt lăn dài trên má, trông cô...thật ướt át...

Kéo ánh mắt xuống ngực, mình thấy 2 vú căng tròn của cô nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp thở lúc nhanh lúc chậm của bầu ngực, 2 cái ti nhọn chìa thẳng về phía trước...mời gọi và khiêu khích...

Bên dưới, chiếc áo nịt ngực vẫn làm bệ đỡ và góp phần làm cho cặp vú trông xinh xắn và tròn trịa hơn...

Cô đầy đặn, mà theo mình những người đầy đặn thì chỉ có một điều đáng chê trách là vòng 2 nhĩ...vòng bụng cô không thon thả như những em teen cao mét 6, mét 7...nhưng nó không chảy xệ như những sản phụ hay đàn bà luống tuổi khác...nó vẫn tạo nên nét kiêu diễm của riêng cô...vì đơn giản...cô biết giữ gìn...mình chắc chắn... Vì thoáng nhìn vẻ gương mặt, tay chân, đầu tóc, cách ăn mặc...ai cũng sẽ suy nghĩ như mình...

Lơ đãng trong giây lát với những suy nghĩ vụt qua, mình khẽ quay lại với nhiệm vụ chính!

Liếc ngay thấy hai cánh tay Cô đang khép hờ trên cặp đùi trắng nõn nà như muốn che chắn cái gì đó...Phụ nữ mà, ai chẳng biết ngại chứ, lứa tuổi nào chẳng thế!

Mình từ từ đưa tay lại gần và tách chúng ra đẩy sang hai bên...

Đột nhiên, cô quay qua liếc khẽ vào ánh mắt mình rồi nói:

- Khi khác đi D, sáng giờ cô làm... lúc này đi luôn, chưa tắm rửa gì hết...mình mảy hôi hám lắm, lúc này khi con dùng miệng...là cô tính cần...cần lại rồi, khi khác nhé! _ Cô nói và nhìn thẳng vào mắt mình.

- Dạ... không sao đâu cô...con đâu có chê gì đâu...Cô thơm mà! _ Mình trả lời thẳng thắn, chẳng biết sao người cô vẫn có mùi nước hoa khá nhiều và chẳng bốc lên cái mùi gì gọi là...khó chịu cả.

- Nhưng...cô thấy người cô hôi lắm...sợ con...! _ Cô nói mà mặt cúi cúi.

- Không...thơm mà cô..không sao đâu mà...Lát con về rồi! _Minh nói mà mặt tỏ ra chân thành vãi cả luyện.

Như đọc được trong mắt mình điều gì đó, Cô mỉm cười nhẹ...một cái nhếch miệng ảm áp..

Quả thật, nó như một ngọn lửa thổi bùng sự tự tin trong mình...rất nhiều.

Minh khẽ đặt một nụ hôn lên cổ Cô và đồng thời từ từ tách hai tay Cô sang hai bên...minh nhanh nhẹn hơn hẳn!

Lúc này vẫn tư thế như lúc nãy, nhưng có một điều khác là...chẳng còn cái gì bao bọc cái...ờ thì...đen đen ấy nữa...Minh ngó xuống chỉ thấy đôi chân trần đang khép hờ vì ngại...

Minh căng thẳng lắm... các bạn cứ nghĩ đi...khi có một người phụ nữ, quan hệ thì như các thím biết rồi nhĩ...chẳng phải người yêu!Người tình thì nói hơi quá...trên người không có một mảnh vải che thân...

Cái cảm giác của sự sợ hãi pha chút vụng trộm không biết từ đâu tới...cộng thêm một phần nhỏ của sự hồi hộp vì lo lắng đủ thứ chuyện sau cuộc gặp gỡ này...haizzz

...

Đây cảm giác.

...

Chưa thỏa mãn, mình vẫn muốn giải thoát cô khỏi những mảnh vải cuối cùng đang còn vướng víu trên người...

Đưa tay ra đằng sau trong tư thế ôm chầm lấy cô...mình cố gắng cởi bỏ chiếc áo nịt ngực... Hì hục một lúc cuối cùng cũng mở được cái khóa đằng sau...Cô chủ động đang tay ra và từ từ cởi bỏ áo sơ mi và tuột hẳn nịt ngực ra khỏi bả vai...cầm trên tay và đặt nhẹ xuống gần chiếc túi xách....hờ hững và nhẹ nhàng...

Lúc này...Cô...Cô...trần truồng...ngồi trên ghế...chân khép hờ...chùm lông đen thoát ẩn thoát hiện...tay chống trên sàn ghế.....hắc xì!

Cô trần như nhộng trước mắt mình...

Nhanh như cắt, mình như con thiêu thân...mặc kệ với những suy nghĩ thoáng qua, cuồng dâm có, sợ hãi có... vẫn biết phía trước có thể là đám lửa, vẫn biết sẽ có những hệ lụy sau này...nhưng...mình mặc kệ...

Đứng dậy, mình ngay lập tức cởi bỏ chiếc quần jear và luôn cả cái quần xi đang bó chặt...bó chặt tinh thần mình...một cách hồ hởi và nhanh chóng...cùng với tiếng thờ dòn đập, mình như làm náo động không gian yên tĩnh và lãng mạn của cả chốn này....

Xé toạt thời gian, nhanh như cắt...mình tuột thẳng và quăng chúng xuống mặt đất khô cứng và nóng bức của cái tiết trời tháng 8 mà không quên ngồi hờ trên ghế tháo giày từ trước đó...

Khi vừa để trống phần hạ bộ thì ngay lập tức, con sâu hư đốn như được giải thoát...thể hiện những điều làm nhục chủ nó và gai mắt người nhìn...Nó cứng ngắt và chỉ thẳng về hướng cô...làm cho mắt cô ngơ ngác...có lẽ vì ngạc nhiên.Đoạn cô cười mỉm..

Mình thì có phần không ngờ trước được tình huống nên mặt đỏ như gấc, tai nóng bừng bừng...

Nhưng chợt nghĩ về những gì đã xảy ra trước đó...mình bạo dạn bước ra trước mặt cô và nhanh chóng cúi xuống ...Ồ tư thế quì, mặt mình đối diện với chùm lông đen nhánh kia...Cô vẫn mở tròn mắt...

Mình nhìn chăm chú và nhanh chóng đang tay đặt lên hai đầu gối Cô...tách mạnh ra...

Cái bím lộ hẳn ra trước mắt mình...nhìn được kĩ chùm lông đen và cả hai cái mép hồng hồng đỏ đỏ kia...mình có thể chắc như đinh đóng cột, nó đang ướt và dính dính nhau bởi một thứ nước mà mình có nhắc tới khá nhiều từ những chap trước.....Căng thẳng...

Mắt mình lờm lờm liếc liếc cái khe hẹp ấy...trong giây lát, mình ngược lên nhìn cô, cô đang nhìn vào...háng giống mình...vì gì nhĩ???Chẳng biết, thoáng chút mình lại cúi xuống và...

Mình đưa mặt tiến lại gần một gần cái bím ướt đầm ấy hơn...thú thật là mình tính...vét....vì hình như lúc ấy mình muốn nếm thử, muốn chìm đắm trong cô, muốn hòa quyện của linh hồn...và muốn chứng minh rằng mình có thể làm...tất cả...kiểu như trẻ trâu muốn thể hiện vậy...

Lúc cô thấy mình dúi đầu ngay một sát vào trong háng cô thì ngay lập tức, cô lấy tay che...lại, nhanh chóng...cô lờm lờm và khẽ nghiêng đầu, lắc khẽ...

Mình thì lúc đó tròn mắt ngạc nhiên, thoáng chốc Cô lên tiếng:

- Đừng...cái này không được, cô chưa tắm rửa gì...không được đâu! _ Cô nói như muốn giải thích.

- Không sao mà Cô! _Minh làm mặt năn nỉ, nhăn nhăn nhờ nhờ.^o^

- Không mà! _Cô quả quyết.

Minh...nói chung là từ khi bắt đầu mối quan hệ này... mình luôn rất tôn trọng cô.Minh xem cô như là một người bạn on cho mình vậy...ừm, phải nói là như thế!

Các bạn đừng tưởng cô quan hệ với mình mà nghĩ mình tự cho rằng bản thân bình đẳng với cô nhé...không hề nhé...

Cô vẫn là mẹ của nhỏ...Minh luôn coi cô như thế!...Quan hệ, mình nghĩ chỉ để thỏa mãn sự tò mò không điểm dừng của cả hai...còn vì sao cô đồng ý đến với mình...một cách như vậy thì...mình sẽ nói sau...Đó sẽ là một chap buồn!

Minh từ từ ngồi dậy, ngồi hẳn lên ghế mà mặt què què và luôn kèm nụ cười gượng...Minh ngượng thật ấy chứ đùa à...

Minh nhìn qua cô mà mặt cúi cúi... thì ngay lập tức giật bắn mình vì cô đã...chồm đứng dậy và... ngồi hẳn lên đùi mình...

Minh và cô đã.....

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Cô vươn người hơi thẳng dậy và nhanh như cắt...cô choàng một chân sang và sau đó ngồi hẳn lên hai bắp đùi mình một cách khá táo bạo...hành động đó vô tình khiến cho mông cô và đùi mình chạm vào nhau giữa không gian yên ắng phát lên thành một tiếng đánh "tạch"... tiếng va đập xác thịt của một cặp nam nữ như thổi bùng lên ngọn lửa đam mê trong tâm hồn cả hai...nó như hồi chuông báo hiệu cho sự bắt đầu của một cuộc giao hoang trụ lạc thâu đêm suốt sáng...-Đờ mờ, nóng sốt lắm văn thơ mình bay bổng vờ lờ.^0^

Đoạn cô cười mỉm...

Minh thật sự khá bất ngờ vì hành động này của cô... quả thật trước đó khi mà cô từ chối tiếp xúc quan hệ vì cái hành động bộc phát có phần ngu xuẩn của mình, mình thoáng nghĩ chắc "bê kèo" rồi...chứ hướng hồ gì là mơ tưởng tới cái hình ảnh xa vời này đâu...

Khi cô vừa đặt ass ngồi...trên cơ thể mình, thì ngay lập tức mình cảm nhận được sự mát mẻ từ người cô truyền sang hai bắp đùi...da thịt cô thật mát khiến cho bắp chân mình như tê dại...tuy có hơi nheo nhút ít ở phần háng ...nhưng mình thoáng nghĩ chắc có lẽ lúc này cô ra mồ hôi nhiều quá và những hành động kích thích của mình ...hay cũng có chăng là bởi một thứ dung dịch, hay một thứ nước gì đó ???...

I don't know...but i think you know! (_ _")

Cảm giác ấm nóng khi từng hơi thở của cô phả vào cổ mình, gáy mình...làm mình như tê dại và lạc người hẳn đi...

Đê mê của sự chiếm hữu, một cái gì đó mong manh...vừa đạt được... làm tăng thêm phần khoan khoái...và dễ chịu... trong mình.

Đùi mình như đã nói... là nơi mà cô chọn để đặt mông ngồi lên...tư thế này làm cho háng cô với những cọng lông quăn và đen nhánh xung quanh bím ma sát vào phần bụng dưới, vào cả rốn của mình rất nhiều khiến mình kiểu như bị kích thích tới độ nổi cả da gà luôn vậy... mình hí tttttt hà aaaaaa...

Cảm giác hưng hực trong mình sục sôi ngày một quá cỡ...làm cho thằng nhỏ trở nên cứng hơn và dài ra tới kích thước cực điểm...Nhưng điều đó thoáng chốc càng khiến mình thêm phần khó chịu...vì sao ư????

Vì nó đang bị đè nén theo chiều hướng chiều xuống dưới khi bị mông...à không, mà là cái rãnh giữa mông của cô day nghiền....đến mức ngứa ngáy và bắt đầu nhức nhối...phần đầu khát....mình như chết lặng

Vẫn đang trong trạng thái căng thẳng ở hầu hết các bộ phận trên cơ thể...nhưng mình vẫn cố gắng kìm nén "cảm giác đam mê vì khát khao phang phập" đang cuồng dâng trong người...để chiêm ngưỡng cơ thể Cô từ trên xuống dưới...ở một góc độ khác và gần hơn hẳn lúc này...

Một hình thể trắng trẻo căng đầy nhựa sống với hai bầu vú tròn trịa lung lẳng...như đang mời gọi mọi cặp mắt ngấm nhìn chúng vậy...

Minh nhìn kĩ lắm, nét lắm vì bây giờ đây...khoảng cách giữa mình và cô gần như là một con số 0 tròn trĩnh...

Nhìn xuống dưới, ánh nhìn của mình chỉ có thể dừng ở chùm lông đen ấy, vì cái bím và khoảng lông măn mẩn đã bị đè nén và chôn giấu sâu dưới lớp da thịt phần bụng dưới của mình và khoảng trên mu của cô...

Thỉnh thoảng cô liếc nhìn mình rồi lại nhìn xuống quần áo lỏng lẻo như chờ đợi một điều gì đó...

Mình chợt hiểu ra, chỉ vì mãi ngắm nhìn và trải nghiệm thứ cảm giác mới lạ mà cơ thể cô mang lại mà mình quên bèn đi tất cả...những điều mình cần làm và....nên làm!

Lấy lại tinh thần...mình từ từ đưa cánh tay lên xoa xoa hai bầu vú một lần nữa...nhưng cảm giác hoàn toàn khác.

Vì ở góc độ này mình gần như có thể thấy được mọi chuyển động của lớp da trên vú...Với mỗi lần mình xoa mạnh và nhanh tay hơn tẹo thì cảm giác như cả cái vú nhún nhảy liên hồi và đang đưa không ngớt...

Thật khoái chí...vì có lẽ đây là lần đầu tiên mình chứng kiến được cảnh tượng này...đúng là....haizzz...phải nói sao nhỉ...một câu thôi..."Thiên nhiên....ưu đãi"

Cô thở mạnh ngày một nhanh và mạnh hơn hẳn...khiến cho phần bụng dưới và ngực cứ nhấp nhô liên hồi...

Đoạn mình từ từ lấy tay se se hai cái đầu ti đỏ hồng và đang chia hờ ra về phía trước mặt mình...chúng cứng lắm

Cô khẽ rung mình và uốn người lên khi các ngón tay của mình thao tác đều đặn và ngày một nhanh nhẩu trên hai bầu vú căng tròn và bóng láng của cô...

Mình dường như cảm nhận được tất cả mọi sự chuyển động của thân thể cô, từ cái nhích người khe khẽ vì mỏi hay sự uốn éo của cặp mông tròn trịa mỗi khi đè nén thẳng nhỏ, mình đều có thể biết...như thể mình và cô đã hòa quyện vào nhau vậy...rõ ràng lắm, khao khát lắm...đê mê lắm và...kích thích lắm.

Được một lúc, mình di chuyển tay xuống phần eo của cô và bóp hờ...cô nhún người khẽ xuống...có lẽ vì nhột...

Đoạn cô nhìn thẳng vào đôi mắt mình...đê mê...đắm đuối.

Mình như bị ánh mắt đó hút hồn...theo bản năng mình từ từ đưa miệng về phía đôi môi đang chờ đợi của Cô...

Mình và cô hôn nhau...một nụ hôn sâu và nồng cháy...mình thực sự như chết lặng trong đôi môi ấy, cô hôn giỏi lắm...cách di chuyển môi dưới, đá lưỡi và mút nhẹ nhàng thật sự rất điêu luyện...tạo cho mình cảm giác lâng lâng đến ngẹt thở ở nhiều giác quan.

Tím mình đập nhanh lắm...mình như đang bay bổng thật sự vì những xúc cảm phàn tục mà nụ hôn ấy mang lại, thẳng nhỏ cương cứng và tức tối vì bị đèn nén khiến cho phần bụng dưới khó chịu đến đau nhói...mình như thể gồng hết sức đến mức mà hầu như mọi bắp cơ trên người cứ chực chờ vỡ nát ra vậy...

Nhưng cũng bày tỏ ra luôn, tuy hơi mắc cỡ nhưng mình đành phải nói thật...Vì mình chỉ biết hôn má hay chạm môi cho tới trước khi gặp cô nên việc phân phối hơi thở khi hôn của mình thật sự rất ngu...như mình đã từng nói.

Tất cả những lần mình chạm môi với cô tới giờ lúc nào mình của là người thua cuộc trước...traị tợ nó vậy đấy...

Mặc dù muốn dùng nụ hôn sâu ấy lại, tuy nhiên mình lại không muốn chấm dứt cảm giác ái ân nồng nàn mới vừa được thổi bùng lên trong cả hai...nên mình tự nhủ phải làm điều gì đó khác hơn, chứ cảm hứng mà tuyệt xuống thì mình sẽ tức tối vì bức bách mà chết mất...

Vẫn điệp khúc "nghĩ là làm", mình nhẹ nhàng tách môi khỏi miệng cô...liếm một ánh nhìn...từ từ hơi nhún người xuống đúng vị trí của cặp vú căng tròn...mình mút lấy mút để hai đầu ti mà nẩy giờ đã dùng tay xoa nhẹ và đều đặn trong khoảng thời gian mình và Cô dính chặt môi vào nhau...

Mình mút khe khẽ, dùng môi, lưỡi một cách thật nhẹ nhàng vì dường như mình đã có kinh nghiệm hơn đôi chút từ những tai nạn trước đó...

Cô hít lấy hít để theo từng nhịp quét lưỡi của mình trên khắp hai bầu vú...tiếng thở của cô ngày một dồn dập hơn và nó như phá tan bầu không khí yên tĩnh nơi "Góc tối" ấy...

Cô ngày càng hưởng ứng với những chủ kiến của mình nhiều hơn...hay là cơ thể cô hưởng ứng nhỉ???

Chợt nghĩ đã tới lúc nên stop những hành động monoton này lại...

Mình dừng hẳn...nhìn chăm chăm vào mắt cô...mình đọc thấy sự ngạc nhiên trong đôi mắt tròn xoe ấy khi mà mình đột ngột thôi như vậy, có lẽ cô chưa hiểu ý mình...hoặc giả cô hiểu nhưng muốn giả vờ ngây ngô để chờ đợi sự chủ động nơi mình nhiều hơn nữa...mình chẳng biết...nhưng...mình vẫn làm.

Từ từ nhích khe eo cô lên để cho cặp mông mềm mại của Cô có thể an tọa nhẹ nhàng ở tư thế ngồi xổm trên hai bắp chân mình...bàn chân đặt trên sàn ghế.

Cô chợt hiểu và nhanh chóng làm theo sự hướng dẫn của đôi tay mình...

Nâng nhẹ phần háng cô lên khỏi bắp chân để có thể di chuyển được phần thân dưới của bản thân, mình rướng người ngồi thẳng dậy và cảm tờ rym vốc nhẹ...mình lại thở nhanh...

Cô hai tay vẫn vịn hồ lên đôi vai mình mà ánh mắt thì cứ cúi xuống nhìn vào các cử chỉ của mình với thằng nhỏ...đến là ngại.

Được một lúc, khi thằng nhỏ đã đạt đến độ cương cứng nhất định...mình bất ngờ vươn tay ra và chạm nhẹ vào bím cô...cô giật thót mình và nhướn người lên theo phản xạ...

Mình như được thể liền lấy tay chà chà và mân mê phía bên ngoài bím, chạm nhiều vào các sợi lông xung quanh tạo nên những tiếng "sột soạt"...mình cảm giác bím cô ướt lắm...mình biết trước điều đó vì lúc này đã có cảm giác hơi nhờn nơi bụng dưới khi mà vô tình chạm vào bím của cô...

Mình chà xát mạnh bạo hơn nơi hai môi bím...cô rên thành tiếng "a....a....a....um"

Từ từ mình thọt ngón tay vào bên trong bím...khiến cho thứ nước trắng và âm ẩm chảy ra ướt đầy cả tay mình...và cô thờ dốc một lần nữa "um...um"...mình...mình muốn vào trong "...".

Đoạn mình nhanh chóng rút ngón tay ra khỏi cái bím ướt át ấy.

Hít một hơi thật sâu và nín thở trong chốc lát...mình nhẹ nhàng nắm hồ eo cô ấn xuống để cho bím chạm nhẹ vào đầu khất chym mình...Từ từ và khe khẽ...mình ấn người cô xuống...nghe vang vọng xa xa thành một tiếng đánh "ót"...Cô trăn người và miệng phát thành tiếng "um...um...a....a....a"...cô từ từ ngẩng đầu lên cao, hai tay cô bầu chặt vào vai mình...

Thật sự, ở tư thế này mà nói...thì mình dường như có thể thấy rất rõ cái cách mà hai bộ phận ấy đang va chạm vào nhau...rất rõ...

Dần dà mình ngày càng đi sâu vào trong cô...chym mình như xé toạt bím cô ra làm hai vẩy...khiến cho hai mép thịt như muốn bóp chặt và day nghiêng để trả thù mình vậy...

Vào ngày càng sâu mình có cảm giác như thằng nhỏ đang bị bẻ cong bởi những thớ thịt ẩm nóng...cảm giác tê tê ...nhưng phê phê rất dễ chịu!

Ở hoàn cảnh hiện tại...phái nữ là người phải chủ động hơn cả...

Mình nghĩ cô dường như biết quá rõ về điều đó qua cái cách mà cô đang biểu hiện. Vịn vai mình lấy đà, cô nhón người để bím trượt lên gần đầu khất và sau đó nhanh chóng ấn cả thân người xuống...khiến cho chym mình đi vào trong bím Cô rất sâu, bó rất chặt...mình thấy rất hưng tình và sung sướng vì những làn sóng điện liên tục truyền lên não từng cơn khiến đầu óc mình ngây ngất...

Kèm theo đó là nhịp thở thành tiếng của mình và những tiếng rên rỉ điên loạn từ miệng cô...Cô rên to lắm, nếu mình không phải là người trong cuộc mà chỉ được nghe những tiếng rên la như vậy thì chắc chắn mình sẽ liên tưởng đến ngay một bộ phim JAV nào đó đang được trình chiếu....I'm sure!

Dần dần mình có cảm giác nhầy nhụa và trơn tru hẳn trên toàn thằng nhỏ, cô đang bắt đầu ra...ra thứ nước đó,ra ngày một nhiều hơn, chảy hẳn ra bên ngoài hai mép thịt và vương vãi trên thành bụng dưới, dính hẳn và làm cho đám lông trên chym mình và bím cô bện vào nhau...nằm rạp xuống và mép chặt vào da...ngày một nhiều hơn.

Cô nhún nhảy trên người mình...đều đặn...khá điều luyện nhưng không kém phần nhiệt tình và nồng cháy...

Được một lúc hình như xuất hiện cảm giác vướng vếu hay khó chịu gì đó nơi bím...nên cô từ từ chậm lại đôi chút, lấy hai tay chống hồ trên bụng mình một cách khá trở ngại...Đoạn cô nhẹ nhàng lắc đều phần eo như muốn cái bím bó chặt hơn và day nghiêng chym mình nhiều hơn...mình như nín thở nhìn theo từng cử chỉ của Cô vậy.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời và thở gấp...

Nhìn cảnh tượng đó mê mẩn...dâm dục lắm, ngay cả trong mơ mình cũng chưa từng dám nghĩ tới giờ phút này, huống hồ gì là được trải nghiệm cảm giác sung sướng cả đời người như vậy trong thực tế chứ.

Mình như đang trong cơn say tình ái...cả thân thể tuy có đôi chút tức tối ở phần bụng dưới vì phải đón những cú hạ cánh ngày một dồn dập của cặp mộng nung núc ấy, nhưng bù trừ thì cảm giác lâng lâng lại hơn hẳn cái nỗi đau đang hiện hữu...

Cô vẫn vịn vai mình, lên xuống đều đặn...kèm theo là nhịp thở và những tiếng rên la liên hồi "'um...um...um"

Mình chẳng biết nói sao về cảm giác của cô lúc ấy như nào cả...chỉ biết là mình nhìn thấy trên gương mặt cô có rất nhiều cảm xúc, cùng với nhịp thở và những tiếng rên... mình đoán cô cũng phần nào giống mình về "những thứ" nhận được lúc ấy...(thỏa).

Cả hai sau một hồi "dẫn co" cũng đã trở nên thấm mệt... mồ hôi đổ ra như tắm và ngày một nhiều hơn...

Mồ hôi ra đầy mặt, cổ và tay chân cô, nó nhỏ xuống người mình từng giọt chắc nịch và ướt đẫm.Mình cũng thế, cũng ra đầy bụng và lưng khiến cho gáy cứ có cảm giác lạnh lạnh ...theo đúng nghĩa đen.

Mặc dù vậy nhịp lên xuống vẫn không dừng lại, tuy có chậm nhưng độ thấm đôn thì có lẽ ngày một tăng.

Khoảng lúc sau, cơ thể mình như chịu đựng một thứ gì đó đang chực chờ gần đầu khất và đang phải cố kìm lại...mình biết là không thể chịu đựng thêm lâu được nữa...mình sắp ra rồi...

Mặt mình bắt đầu nhăn nhó vì những nhịp lên xuống của cô bắt đầu làm cho thẳng nhỏ khó kìm lại hơn, nhưng muốn phun hết ra vậy.

Mình biết là chắc chắn sẽ không thể trì hoãn lại được

Dùng hai tay xốc hờ người cô lên rồi chốc sau lại để xuống...mình như muốn cô lên xuống nhanh hơn để cho khoảnh khắc mình ra trong cô được đậm mê và lắng đọng...Cô như hiểu...cô mạnh bạo hơn, nhanh nhẹn hơn, bầu chặt vào vai mình...móng tay cô tạo nên những vết lằn sâu hoắm...mà mình cảm thấy rất.

Đoạn cô thở mạnh, rên to...tiếng da thịt chạm vào nhau... cùng với mồ hôi và thứ nước nhờn từ bím tiết ra tạo nên những tiếng "chạch chạch" nhanh chậm không đều...nhưng lại ngày một dồn dập.Chịu không nổi, chym mình như muốn vỡ tung vì độ chèn ép của từng thớ thịt bên trong bím..

Mình ép chặt cô vào người mình...mình ôm chặt lắm, không muốn cô lên xuống nữa, mình muốn khi mình xuất...những dòng tinh khí của mình sẽ ở trọn trong bím cô...

Và...với những cú đập trong hoàn loạn, sau phút giây hai cơ thể mồ hôi đầm đìa quấn chặt lấy nhau.

Mình xuất thứ nước trắng đục ấy vào sâu trong cô...

Bím cô như muốn nuốt chửng chym mình, nó thắt lại rất chặt và day nghiền.....cảm giác như nó mút cạn và "không bỏ sót những gì còn đọng lại"...

Mình và cô cùng run lên bần bật trong khoảng khắc ấy...mình sướng tê dại cả phần dưới, mình thở mạnh lắm, thở phì phò...cô thì rên khe khẽ"um.....um"...

Thoáng...

Mình và cô giữ nguyên tư thế ấy một lúc lâu, chỉ ngồi ôm nhau trong tư thế cô thì chàn hàng ngồi trên đùi và ôm chặt cổ mình mà thở, mình thì ngồi dựa lưng vào ghế, để tay buông lỏng trên hai bắp đùi chạm hờ vào phần mông cô...

Mình biết...

Chym mình đã trở nên nhỏ bé trong cô từ lúc nào...

Nó đang bị chìm sâu trong một thứ dung dịch...bị trộn lẫn bởi nhiều thứ...và hình như thứ nước ấy đang chảy rỉ ra một cách nhẹ nhàng và thâm lặng...

Thật vậy, mình có cảm giác thứ nước ấy đang là lướt theo dòng một cách khá từ từ, nó đang sắp xả xuống bám theo biểu bì mình...chảy xuống bụng dưới!

Mình tách cô ra...

Mình thì thật tế chẳng có ý gì đâu, một phần vì muốn xem thử "cái thứ" đang chảy ra có nhiều không, hay là chỉ một đọt nhỏ, mình chẳng tò mò vì mình đã thấy nhiều lần cái chất ấy rồi...phần nữa là mình sợ nó sẽ nhem nhuốc và có thể sẽ dính lung tung lên cả phần háng hay bụng cô thì phải nói là...phiền...xung quanh đây lấy đâu ra nước mà rửa ráy, tắm gội.

Mình kéo nhẹ tay cô rồi thì thầm vào tai:

-Cô ơ, ngồi dậy...con..._Mình áp úng rất nhỏ.

Cô nghe thấy tiếng mình thì từ từ ngồi thẳng dậy và nhích người lên tạo rồi từ từ chuyển hẳn cơ thể ra khỏi mình ngồi xuống ngay chỗ mà lúc đầu khi mới tới cô đã ngồi.

Lúc cô vừa mới nhích người dần dần lên thì con chym bé nhỏ của mình từ từ rời ra khỏi bím cô cùng theo với thứ dung dịch...tuy ánh sáng không được hẳn hoi lắm nhưng mình có thể hình dung ra thứ nước màu trắng ấy đang chảy theo đường xuống phần biểu da của mình...mình liếc thấy bím cô ướt đầm, những sợi lông xung quanh bị dính thứ nước ấy rất nhiều khiến chúng cứ nằm lộn xộn và lung tung ben hết cả.

Cô sau khi đã ngồi xuống bên cạnh mình thì ngay lập tức, cô với tay tới cái giỏ xách và rút ra...một bịch khăn giấy, lấy năm tờ vì mình nghe cô rút tới năm lần xoẹt xoẹt...rồi từ từ đặt bịch khăn giấy vào giữa hai người.

Cô chìa ra 2 tấm, đưa cho mình cùng với cái nhìn hiền dịu và một nụ cười mỉm..

Đoạn cô dùng khăn giấy lau phần trán đang ướt đầm mồ hôi khiến cho mái tóc có phần dính vào da mặt, cô lau cổ, tay chân, ngực...và cuối cùng là lau bím..

Cô lấy một tờ giấy mới, trải nhẹ ra và từ từ nhích người dậy, đưa tay đến gần bím, cô xoa đều quanh hai mép thịt,

cố gắng dùng ngón tay chọt nhẹ phần khăn giấy vào sâu bên trong và nguẩy khẽ...Rồi sau đó dùng tờ khác lau phần bên ngoài!

Mình thì sau khi nhận được khăn giấy từ cô thì nhanh chóng vệ sinh cơ thể và thẳng nhỏ thật nhanh...mình sợ thứ ấy dính vào người mình...thật sự là không thích tí nào.

Sau khi lau xong mình và cô có thoáng nhìn nhau, cô bất thóp được ánh mắt mình một cách khá gượng gạo.

Đoạn chẳng nói gì, cô từ từ đứng lên và nhanh chóng mặc quần áo lại, từ chiếc quần chip đang vắt vương trong cái váy công sở, cho tới chiếc áo sơ mi và cả chiếc áo ngực vải ren đen mảnh, loáng sau cô đã chỉnh tề lại như cũ.

Thật sự thì mình khá bất ngờ vì hành động quá nhanh ấy của cô, mình muốn...muốn thêm nữa... thêm nhiều nữa chứ chưa muốn dừng lại như thế đâu...mình thật sự chưa thỏa mãn...

Nhưng biết sao được, cô đã quyết định như vậy nên mình đành phải xuôi theo...

Mình thờ dài rồi cũng nhóm dậy mặc lại quần áo trong khi đã thấy bóng cô đứng cạnh ghế, tay cầm giò xách nhìn mình như chờ đợi...

Xong xuôi tất cả, mình từ từ ngồi lại ghế trước ánh mắt ngạc nhiên của cô, mình nói khẽ:

-Từ từ, lát rồi về cũng được cô...ngồi hóng mát xú đi!_Mình nói mà tay không quên ngo qua cái đồng hồ, chỉ mới 9 giờ hơn...

-Ừm, vậy cũng được!_Cô cười rồi gật đầu ngồi xuống.

-Cô...cô đói hông???_Mình quay sang nhìn mắt cô rồi hỏi.

-Không, lúc này cô ăn rồi mà,còn được ăn cá viên chiên nữa, có gì đâu mà đói!Bộ con đói à???_Cô trả lời.

-Dạ không!Con bình thường..._Mình cười gượng.

Chợt không khí im lặng như bao trùm tất cả, mình và cô nhìn về hai hướng khác nhau và theo đuổi những suy nghĩ riêng.

-Ừm, con...còn quen nhỏ không???_Bất chợt cô lên tiếng.

-Dạ...tụi con chia tay nhau rồi cô!_Mình trả lời.

-Thật ra, chuyện đó không quan trọng với cô đâu...nhưng mong con...dù chuyện gì xảy ra, con...con đừng bao giờ nhắc tới chuyện này với nó._Cô nói và nhìn thẳng vào mắt mình.

-Dạ, hôm qua cô nói con rồi...con biết mà, mong cô đừng suy nghĩ gì nhiều...con không nghĩ gì đâu!_Mình vừa cười một cách khá gượng gạo vừa nói.

-Ừm, cảm ơn..._Cô nói ra điều xa lạ.

Cô từ từ tiến vào ngõ, mình lia mắt nhìn theo từng bước chân của cô tiến sâu dần vào bóng tối...

Qua mỗi bóng đèn đường...cô đi ngày một xa, mình chợt thấy...hình như mình muốn một cái gì đó...

Mình muốn cô quay lại nhìn mình, nhìn thẳng nhóc ngu ngốc và ham muốn trái đời này...dù chỉ một lần, một lần thôi...

Nhưng không...cô vẫn đi.

Mình thấy bản thân thật nhỏ bé, nhỏ bé vì một hình bóng đã dần khuất xa...vào hư không bóng tối.

Bất chợt, hình ảnh của nhỏ lại hiện về...

Mình nhìn bao quát, nhìn tất thấy cảnh vật xung quanh...thân quen quá, cái khung cảnh mỗi ngày khi mình đưa đón nhỏ về đây mà...Hình ảnh nhỏ tung tăng và ngây thơ đảo chân sáo đi dần vào ngõ...

Thưở ấy, nhỏ thường hay ngoáy đầu lại nhìn mình để...một cái hôn gió...một cái vẫy tay ra hiệu, hay một cái đá mi mắt đáng yêu...tình nghịch và ngây dại.

Bây giờ tất cả đã khác...đã thay đổi thật rồi...

Cái bóng này lạ quá...nơi đây sao khác quá...nó...nó u tối quá, mình sợ...lại sợ...sợ một điều gì đó mơ hồ...nỗi đau của sự mất mát...nỗi buồn của sự từng trải.

Đôi mắt mình như tối sầm lại...vì điều gì???...mình thật sự không biết...

Hoảng loạn, mồ hôi mình lại túa ra ướt đầm lưng áo...một thứ mồ hôi lạnh...vần trán như đang bị ai xối một gáo nước lên vậy...

Mình bắt đầu thấy lạnh thật sự...da gà mình nổi lên...nhiều quá...

Mình thật sự khó chịu với những suy nghĩ trong đầu và cả ...những biểu hiện có phần thái quá của cơ thể lúc này...

Mình buông người xuống nệm, thở dài với những nghĩ ngợi vẩn vơ...

Đoạn mình ngủ quên từ lúc nào mà không biết...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Bất chợt, nỗi nhớ về nhỏ lại hiện về...trần ngập vào mọi ngõ ngách của không gian nơi này. Trong từng chiếc lá, ngọn cỏ hay dù chỉ là một giọt sương đêm...mình thấy trong chúng như hiện dần lên khuôn mặt mờ ảo và xa vời của nhỏ... gương mặt ướt đầm nước mắt của ngày chia tay...

Như muốn gục ngã giữa con đường tối và vắng lặng...mình khụy xuống, nước mắt tuôn ra hối hả và ướt nheo...mình nhớ, nhớ về nhỏ...nhớ rất nhiều!

Mình ngược lên... nhìn bao quát, nhìn tất thấy cảnh vật xung quanh...thân quen quá, cái khung cảnh mỗi ngày khi trước mình thường đưa đón nhỏ về đây mà...nhỏ thường tung tăng và ngây thơ đảo chân bước sảo đi dần vào trong...

Thơ ấu, mỗi lần như thế, nhỏ thường hay ngoáy đầu lại nhìn mình để...một cái hôn gió tạm biệt...một cái vẫy tay ra hiệu về đi, hay một cái đá mi mắt đáng yêu...tình nghịch và ngây dại.

Nhưng sao bây giờ cái khung cảnh nơi đây thật im ắng và hờ hững... có lẽ tất cả đã khác...hoàn cảnh đã thay đổi thật rồi...Cái bóng đang dần mất hút kia thật xa lạ...nơi đây sao khác quá...nó...nó u tối...

Mình sợ...lại sợ...sợ một điều gì đó mơ hồ không hình dung...nỗi đau của sự mất mát...nỗi buồn của sự từng trải khôn nguôi.

Đôi mắt mình bỗng dung tối sầm lại...vì một điều gì đó???...mình thật sự không biết...

Thở dốc...hoảng loạn, mồ hôi mình lại túa ra ướt đầm lưng áo...một thứ mồ hôi lạnh...cảm giác vằn trán cũng như đang bị ai xối một gáo nước lên vậy...

Mình run rẩy vì bắt đầu thấy lạnh thật sự...da gà mình nổi lên...nhiều quá...tim mình đập to và thỉnh thoảng từng tiếng...hồi hộp... người mình run lên bần bật...đôi mắt cố gắng mở to hết mức như muốn tìm hiểu nguyên nhân và... tìm kiếm sự an toàn từ một niềm tin cố hữu và...xa xôi mờ mịt.

Mình hét lên giữa đêm đen tĩnh mịch và vắng lặng : "aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa"...

Sau tiếng hét...mình đảo cặp mắt hoảng hốt nhìn quanh...

Mọi thứ vẫn vậy...vẫn là một màu tối đen trong bức tranh của một khung cảnh đêm hè yên ả...văng bóng người...

Thở dài, chán chường với bản thân...

Mình thật sự khó chịu với những suy nghĩ trong đầu và cả... những biểu hiện có phần thái quá của cơ thể lúc này.

Lên xe, mình bật chìa khóa và vít tay ga thật nhanh và mạnh như một kẻ điên...để thoát khỏi nơi này...thoát khỏi cái khung cảnh làm mình thêm xót xa vì những gì đã đánh mất...nơi chỉ làm cho mình thêm nhớ về nhỏ...về những kỉ niệm mà chúng mình từng có...

Xe mình phóng đi vun vút trên đường...

Thình thoảng nơi khoét mắt mình đột nhiên cay xè...cay xè vì những suy nghĩ tiếc nuối đang hiện hữu...nước mắt mình ứa trào ra từ lúc nào...lặng động...tim mình như muốn vỡ tan vì nỗi đau nhất thời bộc phát...

Mình nhắm mắt mặc kệ cho nguy hiểm phía trước, chỉ ước...cho thứ lệ đắng này và nỗi đau ấy hãy theo gió ...mà bay đi...xa rồi cái thể xác trải qua với những vết hằn của sự mất mát và tiếc nuối về một hình bóng thân quen nơi đất khách quê người.

Mong mọi gió có thể cuốn bay đi tất cả...hãy giúp tâm hồn này để mọi thứ lại phía sau...

Vì mình thực sự muốn bước tiếp ...bước tiếp với một trái tim mang vết sẹo...có lẽ là sâu hoắm...chứ không phải một trái tim đang thổn thức đau thương và chờ chờ rỉ máu!

...

Nhưng đón đau thay thực tại có bao giờ chiều lòng người...

Càng cố quên nhỏ thì mình lại càng bị dằn xé dữ dội hơn bởi nỗi nhớ về những kỉ niệm mà chúng mình từng có ngày một sâu sắc...

Giống như một đoạn phim quay chậm...tất cả các hồi ức cùng nhỏ tua lại ào ạt trong đầu óc mình...xót xa cùng cực...

Để ý xem...

Thường khi bạn gặp chuyện gì đó đau đớn và không biết giải bày cùng ai dẫn đến cảm xúc hụt hẫng đâm muốn trốn tránh...thì đáng tiếc thay, nỗi đau ấy lại càng đuổi theo bạn ngày một dai dẳng hơn... và đôi lúc nó hiện lên bất chợt khiến cho tâm hồn bạn bị dày vò và dằn xé gấp bội phần...

Nhìn nhận đi...

Đó chính là cuộc sống-là cái "sự" mà hằng ngày bạn đang phải trải qua một cách đều đặn, hai chữ "dòng đời" có lẽ là đúng và hợp hơn cả.

...

Mãi đang suy nghĩ và tìm cách xóa nhòa quá khứ đang hiện hữu, cả nỗi đau và sự dằn vặt thì đột nhiên mặt mình bị thứ gì đó tạt vào ồ ạt và dồn dập khiến cho hai má rát lên từng cơn đau buốt.

Giật mình và nhanh chóng mở to đôi mắt, ngay lập tức mình chậm dần lại,cố gắng rướng đôi mắt đang lòa xòa vì đắm thứ nước mặn chát để hình dung sự việc đang xảy ra...

Hướng sự tập trung vào bóng đèn đường phía trước đang chiếu rọi mà xe mình ngày một gần hơn...

Là...mưa!

Một cơn mưa ngang qua...một cơn mưa trái mùa...

Sài Gòn mình là thế...

Tuy mùa hạ nhưng vẫn thường hay có mưa...có khi chỉ là rắc rây nhẹ vài giọt, nhưng cũng có lúc mưa kéo dài từ chiều đến hơn nửa đêm.

Mưa Sài Gòn thường rất nặng hạt, mưa đổ xuống ào ào, người chạy xe máy trên đường lắm khi không mở mắt ra nổi đề mà chạy...để mà liếc ngó xung quanh...

Khẽ ngược lên...

Lặng nhìn bầu trời đêm, nhìn mưa rồi lại nhìn ánh đèn đường hiu hắt bằng ánh mắt lơ đãng và bất cần...

Cảm nhận từng dòng nước tuôn ào ạt xuống đầu óc và theo đà thấm ướt hết dần cả cơ thể...

Sôi động thật...ồn ào thật...nhưng trên cả là... mình biết...mình sống thật và vẫn đang thờ phỉ phò khiến cho những giọt nước chảy dòng trên mũi và miệng bắn thành từng tia thẳng tắp đầy thôi...

Chợt cười...mình cười bản thân vì những hành động trẻ con ấy...

Với những cảm giác vừa được trải nghiệm và suy nghĩ non nớt chưa thành hình, chúng khiến cho lòng mình bình yên đến lạ...như thể tất cả đau đớn và buồn tủi đang ứa đọng tự bên trong đã bị cuốn trôi theo dòng nước đang tuôn xối xả và ào ạt...

Phải chăng mưa đã thay gió làm giúp mình lời nguyện cầu ấy???...

Đầu óc mình lúc này trống rỗng...chỉ còn chỗ cho những hoài niệm...

Tuy phải thừa nhận là có hơi tiếc nuối bởi những nỗi niềm khó tả nhưng nhìn chung mình của lúc đó không thấy buồn chút nào nữa...đầu óc chỉ là những dòng kí ức ứa về thâm trầm và... mạnh mẽ như những giọt nước tròn trịa đang nối nhau thành từng dòng... thẳng tưng buông xuống mặt đất bụi bặm với sức nóng oi ả của những đêm hè tháng 8...

Mưa thấm vào đất...tan biến như chưa từng tồn tại...

Mình nghĩ về nhỏ...nhiều, tiếc nuối...chứ không còn buồn đau bất chợt.

Đá chống, bước lên hè, mình khẽ ngồi xuống dựa đầu vào cột đèn đường mà thơ thẩn...để được thở như một con người tự do...tự do để hồi tưởng...tự do để sống không lo không nghĩ.

...

Người mình dần đắm nước, nước chảy thành dòng khắp cơ thể...mình và mưa như hòa làm một...như hiểu từng chuyển động...và lẫn những suy nghĩ của nhau.

Mình ngồi đó và giương đôi mắt to nhìn ngắm tất thấy mọi cảnh vật và cả những hiện tượng đang diễn ra xung quanh...thật ướt át...

Đoạn mình bắt đầu nghĩ ngợi mông lung...

Trong tiết hè nóng bức thì quả thật những cơn mưa là những liều thuốc cứu rỗi tinh thần cho những ai ở ngoài trời...như mình vậy. Vì Sài Gòn mùa hạ ngày và đêm nóng như thiêu như đốt, chỉ khi về khuya thì không khí mới thoáng đãng dần...

Thật chất, mưa luôn để lại trong mình nhiều thứ cảm xúc hỗn độn và trộn lẫn khó tả...mình thích mưa...

Mình thích cái cách nó đổ xuống mặt đất...để xoa dịu sự vật...để làm mát cây cối, mát cả trời đất...mát cả lòng người.

Mình thích cái cách nó khiến cho nhịp sống hối hả, bon chen ở mảnh đất này như chậm lại...khiến con người có thêm thời gian để suy nghĩ...thêm thời gian hướng về nhau và yêu thương nhau sâu sắc.

Mình thích cái cách mà nó làm cho khoảng cách như dần xa hơn, những con đường trở nên dài hơn... và cách trở địa lý ngày càng gian nan hơn cho những hẹn hò...để những cặp trai gái có cái cớ mà giận nhau, mà hờn trách nhau...thêm nguyên do để nhận ra rằng mình yêu thương đối phương bằng cả trái tim nồng cháy...

Mình thích cái cách mà nó tạo ra những hoàn cảnh thơ mộng lững lờ để một số người vốn không có nhiều cảm xúc gì với mưa lại phải một mình nơi cà phê, quán cóc trong một buổi chiều lạnh... lãng đãng thơ thẩn với một Sài Gòn mới-một Sài Gòn trong mưa...hoặc giả như mình đây...thả hồn vào cái lạnh, mơ mộng với những hồi tưởng bất tận trong một đêm mưa...có lẽ là ngập nước.

...

Đầu óc mình ngày càng lẫn lộn với những suy nghĩ mông lung về chuyện đời, chuyện người...quá khứ và hiện tại...

Để hiểu thôi, thử nhớ lại mà xem...

Khi bạn đang buồn bã, tâm trạng thì bất cứ cái gì mà bạn nhìn thấy hay hình dung ra trong tiềm thức...đều trở thành một câu chuyện, hay gắn liền với những sự việc mà bạn đã từng trải qua...dù là cụ thể hay mơ hồ.

Mình chợt nhớ là đã từng nghe đầu đó bảo rằng:

“Nếu như hôn người mình yêu dưới mưa thì sẽ không còn sợ nỗi cô đơn mà mưa mang lại nữa và sẽ yêu người ấy tới mãi mãi về sau”

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Dừng lại...thở phì phò...mình bắt đầu cảm nhận cơn đau từ thể xác...mu bàn tay rất đến khó tả...có lẽ là vì nước mưa thấm vào những vết rách, những chỗ da lõm chõm đang ri máu sâu hoắc.

Nhức nhối lắm, xót xa lắm nhưng trong lòng mình lúc ấy lại nổi lên một nỗi đau hơn gấp bội phần...nỗi đau từ tim...từ những kí ức chưa thực sự say ngủ.

Mình hận...hận đời và hận tất cả...khóc ròng trong mưa, mình nấc lên từng tiếng dồn dập và chua xót...

Không biết trong đêm mưa hôm ấy, mình đã khóc bao nhiêu nữa...(chỉ biết ngày hôm sau khi ngủ dậy, mắt mình đã sưng húp như bị cả hội người vây đánh vậy).

Mình chán chường thật sự...chán chường với bản thân và chán chường bởi hoàn cảnh...

Đứng dậy, dựa lưng vào cây cột đèn đường, ngẩng mặt nhìn lên trời...

Trời vẫn đang mưa, từng dòng nước nặng trĩu và ồ ạt đang tuôn xối xả xuống mặt đất vắng lặng ngày càng dầm nước.

Máu từ mu bàn tay mình nhỏ xuống đất từng giọt:"turn...turn" hòa lẫn vào dòng nước mưa chảy theo khe nứt của vỉa hè xuống lòng đường...

Mình nhớ nhỏ da diết...nhớ về kỉ niệm ngày đầu khi chúng mình chính thức yêu nhau...nhỏ ngây thơ quá, hồn nhiên quá...

Mình nhớ lắm cái thươ ấy!

"Anh - chàng trai thâm trầm và lặng lẽ...

Em - cô gái sôi động và nhiệt tình...

Vậy mà yêu nhau...

Những tháng ngày bên em là những tháng ngày hạnh phúc đối với riêng anh...anh từng ước cho tình cảm đôi ta mãi đẹp như ngày mới chớm nở..."

Thật vậy, mình nhiều lúc tự hào lắm, đi đâu cũng ngẩng đầu cao hơn người khác khi được sánh đôi cùng nhỏ ...mình từng mừng húp vì có được tình yêu đầu đời trong sáng và long lanh...như pha lê.

Nhưng sự đời là vậy... bởi những thứ gì long lanh thì thường mong manh và đều hay dễ vỡ...(not diamonds).

Cũng như cái cách mà chúng mình xa nhau vậy...

Có ai nào ngờ được sự việc xảy ra nhanh chóng và không ai trong hai đứa có quyền quyết định...chỉ răm rắp làm theo lời của người lớn mà nở tâm phi hoài duyên trời...phá tan giấc mộng tương lai mà chúng mình đã cùng nhau xây dựng bền vững trong kí ức...

Mình nhớ ngày chia tay...

Lặng thầm bất lực nhìn máy bay cất cánh mang nhỏ về nơi mà bình minh đã đổi khác bởi một sắc màu xa lạ...

...

Thở dài ngao ngán...mình đứng dậy với cánh tay phải dường như bất lực.

Thật chẳng biết đến bao giờ cơn mưa này mới kết thúc ...cũng như nỗi đau tái tê đang dầy vò mình bao giờ mới nguôi lạnh...

Thôi thì ta hãy sống...sống cùng với nỗi đau và xem nó như một bài học...một bài học của sự từng trải đẹp đẽ và cũng có thể coi là duy nhất cho kiếp này.

Bước tới và khẽ ngồi lên xe một cách khó khăn, mình bật khóa...rò ga và lướt từ từ trên mặt đường láng bóng và ngập nhẹ một lớp nước trong veo...

Mình trầy trật trong việc cho xe chạy vì mỗi lần kéo tay ga là mỗi lần mình nhức nhối khôn cùng ở mu bàn tay...

...

Xe vẫn đi...qua biết bao con đường, biết bao hàng quán...nào là quán ăn, quán nhậu đủ cả...

Bao nhiêu cơn mất đồ dồn vào mình...vào một thằng con trai kéo ga rồ lên rồi lại thả tụt xuống để xe chạy mà cứ như tắt...thằng con trai đội đầu trần giữa mưa, người ướt sũng với cánh tay phải đầm đìa máu loang lên cả áo...thằng con trai với ánh mắt vô hồn và dờ dẩn chết lặng trong mưa nhưng vẫn ngao ngán lao tới phía trước...

Mình vẫn đi,vẫn đi với đầu óc trống rỗng...cho tới khi nghe văng vẳng bên tai âm thanh chát chúa từ phía trước...

Giật mình...bóp thắng, bẻ ngoặc đầu xe sang một bên nên cả người và xe mình đổ ầm xuống đất:

- Á á á á á..._Giọng nữ cao từ phía trước vang lên.Mình giật mình và cố gắng kéo mạnh cái thắng mặc cho mu bàn tay như muốn rách toạt ra một lần nữa, đau nhói và bỏng rát.

- Đi kiểu gì zậy, đuôi hả con chó...khốn nạn gì đầu á! _Một bà chị tầm tuổi khoảng 24, 25 đang ngồi trên chiếc Ab trắng với gương mặt khá khả ái nhưng sắc lạnh nhìn mình mà chửi đông đồng khiến cho mọi người xung quanh bắt đầu lao ra ngoài, thờ đầu ra khỏi cửa mà...hóng!

- Mẹ mày...lần sau mà tao gặp...tao tán thấy mẹ mày nha con...chó! _Chỉ ngón trỏ thẳng vào mặt mình mà nói ...xong chốc lại rồ ga đi thẳng...mặc kệ cho mình ngoáy nhìn và lấp bấp câu "Xin lỗi..."

Mãi sau cho đến khi chị ta bỏ đi mình mới bắt đầu hình dung lại sự việc đã xảy ra...

Lúc mình đi thửng thờ trên đường, khi còn mười mét nữa thì tới một cái hẻm tối thì chiếc xe của chị ta phóng ra ...đứng chờ như muốn qua đường...cũng chỉ vì mình không để ý nên tuy đã trở gần tới chị ta mà vẫn không thắng xe lại, chị ta hoảng hồn la lên khi xe mình chỉ còn cách chiếc AB của chị ấy 2, 3 mét.Giật mình, thể là mình bóp thắng, bẻ tay lái để chịu một cái té đau và tổn hại cho cơ thể...còn hơn là gây thương tổn cho người đối diện.

Vẫn biết là mình sai và quấy ngay từ đầu nhưng những từ mà chị ấy sử dụng mình thật sự không thích tí nào...nó quá miệt thị hay nói đơn giản là...quá đáng vì xe chị ta chẳng bị gì mà hầu như tất cả hậu quả đều dồn về phía mình.

Vì là té không chuẩn bị trước nên mình nhức nhối toàn thân, cùi chỏ và cả đầu gối rướn máu và rách toạc da ra luôn... đau thật, nhức thật...mình nhanh chóng dựng xe dậy mà chẳng thèm quan tâm đến những tổn thất về xe cộ...

Mình cố gắng rờ ga với cơ thể đầy thương tật...mà chạy tiếp...mình cố gắng chạy thật nhanh để mau chóng về nhà vì cơ bản...thân thể mình đã rã rời và quá mệt mỏi...tưởng chừng như không còn lê nổi bước chân nào dưới mặt đường này nữa...

Mình cho xe đi với vận tốc cao...nhiều lúc phải thắng gấp khi bất ngờ thấy nhiều ánh đèn từ xa xa...Xe cứ băng băng chạy...

...

Cuối cùng, ngõ nhà mình cũng hiện dần ra sau khoảng thời gian dài dài mong đợi...

Mình hồ hởi và cố gắng phóng nhanh để tới ngõ, nhanh được về nhà hơn thì trở trêu thay...

Một khúc tre cứng và đặc ruột...có lẽ là bị trôi theo dòng nước của cơn mưa vẫn đang tuôn xối xả mà từ nơi nào đó ra mé ngoài lề đường bên phải...cộng thêm lúc mình không để ý lắm vì cứ hăm hở chạy cho tới ngõ nhà...và thế là... mình và xe cán phải nó nên phần đầu hơi bốc lên... nghèo cổ sang bên và đập xuống đất bằng phần thân bên của xe...tạo thành tiếng:"oành...oành...xẹtttttt"...với vận tốc khá cao.

Mình đo đất nhưng trước đó mình còn nghe thấy cả tiếng xe của mình bị kéo rê trên nền đường nhựa đầm nước...chát chúa và...kinh khủng!

Thêm một lần đau...

Lần này quả thật...tuy không nặng như lần trước vì mình gần như rời khỏi xe trước khi nó ngã và trượt dài trên đường nhưng mình thật sự rã rời, không còn sức mà đứng lên nữa...

Mình như thằng chết trôi, nằm dài giữa cơn mưa tầm tã, trên một con đường vắng...nằm chờ cái chết đến kiểu hình tượng như nhà văn là như thế...

Mình dần thờ không được vì những giọt mưa nặng hạt cứ tấp vào mặt ngày một nhiều hơn...vào cả mũi và miệng.

Cơ thể trầy trụa của mình như bị nặng thêm bởi những vết thương tổn có lẽ là ngoài da thôi vì mình chỉ cảm nhận được cái đau từ các vùng khía cạnh trên cơ thể chứ không phải từ các khớp xương...

Bật cười cho suy nghĩ ngây ngô và cả sự may mắn khi được sống sót sau hai lần té xe liên tiếp...mình cười thành tiếng giữa đêm mưa tầm tã...

Cố gắng lấy hết sức bình sinh, mình ngồi dậy...phát hiện thêm một vết thương nặng ở lòng bàn tay...trầy sâu và lộ cả thịt ra ngoài...lấy hai ngón tay sờ lên mặt khe khẽ và nhẹ nhàng để xem có thêm chiến tích nào không...xui thay, mình thấy hơi rát ở vùng chân mày trái và hình như có rướm một tí máu sơ sơ ra thì phải...

Mình ngồi gượng dậy, nhìn chiếc xe nằm yên vị cách mình vài mét...cố gắng bò lại gần xe, mình dựng nó lên bằng tất cả năng lượng còn đọng lại...đờ mờ, cái chìa khóa xe bị gãy và văng đi đâu mất tiêu...

Mình buộc lòng phải dắt đi khắp khiêng về phía cái ngõ thân thuộc...chứ không lẽ lại bỏ nó lại đây...

Mình đau lắm...thân thể trầy trụa, quần áo rách nát...đột nhiên mình cảm nhận được độ rung của chiếc điện thoại trong túi quần mình...

Thật sự rất bất ngờ về điều này...bởi lúc đầu khi dầm mưa ở cây cột đèn thì mình đã nghĩ nó chắc chắn là bị vô nước rồi, tới khi té xe chỗ bà AB trắng thì mình thêm đinh ninh nó sẽ nát bầy nhầy trong túi quần nhưng vì chán và muốn về nhà nhanh nên mình không buồn móc ra xem...rồi lại qua lần té này, mình chẳng thêm nghĩ tới nó nữa...nhưng không ngờ, nó vẫn rung lên...mình xót xa thật sự vì...

Ngay cả chiếc điện thoại yếu ớt còn mong mỏi khả năng sinh tồn...thì tại sao một con người như mình mà lại dờ ễ dẫn chán chường như vậy chứ...thật nhục nhã.

Dựng chân chống xe, khẽ chống tay...thờ hai ba đoạn hơi ra và thờ cánh tay thấm hờ nháy nhót máu vào túi quần, móc chú dế yêu ra...

Vừa móc ra...mình nhìn ngay vào màn hình...thật kinh khủng...nó tối om...màn hình đã bể 3 dấu to, nát và lòi cả kính và đâm ra ngoài...

Hi vọng trong mình vừa bùng lên thì lại bị tụt xuống vì cơ bản mình muốn gọi cho Di, mong Di ra phụ mình một tay ...để mình còn được về nhà, chứ cái đá này chắc mình không đủ sức bóp thắng kiểm xe lại khi nó xuống cái dốc nhỏ đầu ngõ nữa rồi...

Mình tức lắm, tức điên...mình hận cái điện thoại khi gió làm mình hực hắng này...

Vun tay đập mạnh nó xuống đất, văng thẳng về phía trước và ra hẳn phía lề đường trước mặt...

Mình thất vọng ê chề, dắt xe đi tiếp và vẫn không ngừng suy nghĩ về cuộc gọi đó...mình đoán già đoán non chắc là Di...hoặc có lẽ là cô T...mà dù có chăng là ai gọi cũng chẳng còn quan trọng nữa vì dù sao mình cũng chẳng nghe được mà...

Mình lại dắt xe đi...chập chạp và không chắc chắn, đầu xe cứ chực quẹo qua một bên để té ầm xuống...

Được vài mét nhưng đối với mình là cả một quãng đường dài...

Đột nhiên, mình nghe tiếng "rắc" dưới gầm xe...

Mình nghĩ ngay xe chắc có vấn đề gì rồi, hay vành xe bị nứt chẳng???ông trời sao nỡ làm vậy, quyết lấy đi con đường sống cuối cùng của mình sao???

Uể oải...mình lại một lần nữa đá chân chống vói về mặt nhẵn nhò và cúi xuống buông rơi cả thân mình như không muốn đứng lên nữa vậy...thở hồng hộc, mình nhìn kĩ càng từ trước ra sau gầm xe...

Thì ra là chiếc điện thoại của mình lúc nãy đây mà...vì nó bị ném đi và bị che dấu dưới lớp nước mờ của mưa nên mình không nhìn thấy nó...bánh trước cán qua nên tạo thành tiếng như vậy...

Cầm nó lên...quả thật vì nhiều tác động mạnh và cả trọng lượng lớn cán qua, nên nó không còn nguyên ở trạng thái ban đầu, mà đã bị biến dạng kinh khủng khó nhận ra...chắc như vậy!

Nhìn nó hồi lâu...chợt nghĩ nó theo mình bao nhiêu lâu rồi nhỉ???Thật sự kỉ niệm giữa chúng mình nhiều lắm vì nó cũng từng nhiều phen làm mình khốn đốn rồi mà...Lúc nãy khi mình vứt nó đi quên bèn là vẫn chưa lấy sim ra...thôi, tới đâu hay tới đó, mình cố gắng nhét nó lại vào túi quần...rồi đoạn, lại dắt xe cố gắng lếch thếch từng bước về nhà...

Cuối cùng cũng tới ngõ, cái dốc nhỏ trước ngõ dần xuất hiện và là một điều thật sự khó khăn với mình...vì như đã nói, mình không đủ sức để mà bóp thắng nữa...đuối quá rồi...

Mọi ngày sao mà dễ thế thậm chí là nhiều khi còn không biết nó có ở đó nữa là...nhưng bây giờ sao mà mọi thứ dần trở nên khó khăn quá đối với mình...

Vẫn cố gắng...

Một tay bóp hờ thắng, một tay cố gắng kiểm soát đầu xe trong tầm kiểm soát, mình từ từ "trôi" dần xuống cái dốc ngắn ấy...nhẹ nhàng và từ từ...

Đúng là trời không phụ lòng người ăn ở hiền lành và nhân nghĩa như mình...xe xuống nhẹ nhàng và êm ru qua chướng ngại như khi còn chưa bắt đầu vậy...

Hồ hởi với chiến công mới mình từ từ lê cái thân tàn và cái xe tàn vào sâu trong ngõ...

Qua những ngôi nhà thân thuộc mà chỉ còn ánh điện mờ mờ le lói...mặt mình rạng rỡ hẳn...vui và nhẹ lòng hơn bao giờ hết.

Chợt, mình hết hồn khi thấy trước mặt bóng một người con gái... đang trong tư thế ngồi ngã hờ vai vào bờ tường nhà của cô bán tạp hóa với mái tóc thả rũ rượi che hết cả mặt...

Mình hết hồn...mặt mình trắng bệch...toàn thân run rẩy và mình chợt nghĩ...

"Thôi...Xong mẹ tui rồi...chuyến này khó sống....Ba ơi cứu...cứu con!

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Mình lê cái thân xác rã rời vì mệt mỏi toàn thân, đau nhức vì những vết trầy xước chi li khắp người chậm rãi và thận trọng tiến sâu dần vào trong lối nhỏ của ngõ tối quen thuộc...

Mình của lúc đó thật sự rất mệt và gần như cạn kiệt dần mọi sức lực trong cơ thể...mình cảm giác được rằng nhiều vết thương trên người đang tươm ra vì sự di chuyển của các bắp thịt và chúng...hãy còn đang chảy cả máu...làm cho mình đau buốt và tê rất nhiều chỗ.

Bắt đầu hối hận về con điên bộc phát lúc ở cây cột đèn cách khu nhà của cô Trang không xa...Mình thật sự không hiểu sao lúc đó mình nghĩ thế quái nào mà lại đâm hi hục vào một cây cột vô tri vô giác như thế...Mà đúng rồi, lúc đó mình muốn ném trái cảm giác đau đớn để quên đi quá khứ, quên đi sự hối tiếc chợt ủa về...muốn hành hạ cái xác thịt mà Mẹ mình đã dứt ruột để ra...cái thân xác mà Mẹ đã hi sinh một nửa mạng sống và dồn tất cả tình yêu thương để lo lắng, chăm sóc mình được lớn khôn như hôm nay...

Mình thấy bản thân thật ấu trĩ...thật ngu muội và giờ đây...hành động ngu ngốc đó đã được trả lại bởi một cái giá xứng đáng...Muốn được đau thì đã được đau, sau hai lần té xe thì nỗi đau phạm tục đã ăn sâu tới tận xương tủy...đau toàn thân và nhức toàn phần...ông trời như đang cười vào mặt mình mà thò thè:

"...Sướng chưa...Ok chưa ta..."

Cố gắng kìm chế cơn đau nhưng sự thật đâu chỉ có thế...cái lạnh của cơn mưa hiện tại vẫn xối ào ạt đang phát tán mạnh mẽ sau mấy giờ đồng hồ nếm trải liên tục thấm dần qua các lớp vải mà vào ngày càng sâu bên trong người...nó khiến mình đỡ dần và run lên từng hồi cảm cập đến mức răng đánh bura vào nhau từng tiếng "lộp...cộp".

Mặc dù gần như thờ không còn ra hơi nữa và người thì muốn là dần đi...nhưng tâm trạng của mình thì không hiểu sao...nó háo hức lắm.

Mình hồ hởi muốn tiến nhanh về để được gặp Di Linh...muốn quay lại với sự ấm áp và thân thuộc của ngôi nhà hoặc giả là được ăn một bữa cơm ấm áp tinh thần để xóa nhòa cái cảm giác cô đơn hiện hữu và ngày một lớn dần lên mà cơn mưa trái mùa này đang tàn nhẫn mang lại...

Nhưng rồi mình lại nghĩ...thế nào khi thấy cái bộ dạng xơ xác phác và cù bấc cù bơ này Di Linh cũng sẽ lo lắng các thứ...sẽ gọi điện ngay cho Ba mình.

Ba mà hay tin thế nào cũng buồn bã, lo lắng cho mình mà bay vào Sài Gòn bỏ dở công việc ngoài đó thì thật sự mình đến là mang tội...không thể tưởng tượng được tới cái viễn cảnh ấy thế thấm đến mức nào đâu...mình không dám nghĩ mà chỉ tự nhủ rằng:Đến đâu...hay đến đó!

Nghĩ như vậy mà thậm chí cố gắng tự mình kéo lê tấm thân tàn và chiếc xe tàn ngày một nhanh hơn...

Bất chợt, mình tái hẳn đi khi trước mắt là bóng dáng của một người con gái đang trong tư thế ngồi ngả hờ vai để dựa đầu vào bờ tường nhà cô bán tạp hóa với mái tóc dài thấm mưa thả rũ rượi che kín hầu hết cả khuôn mặt.

Mình choáng váng thực sự và như chết lặng bởi cái đầu óc rối bời này đang dần bùng lên nhanh chóng những suy nghĩ tiêu cực khiến mình sợ hãi đến tột độ.

"...Không lẽ...không lẽ...mình...mình gặp...gặp ma sao ta..."

Mình thở dốc từng cơn...da gà trước đó đã nổi lên do cái lạnh của cơn mưa đêm và những cơn gió nhẹ thỉnh thoảng phả vào thì bây giờ như bắt được thời cơ trời cho...chúng dồn và mọc từng đám trên khắp toàn cơ thể khiến mình rùng mình và sau đó cứng đờ đến khó tin.Mình như bị chôn chặt chân dưới mặt đường xi-măng ướt sũng nước...cố gắng di chuyển nhẹ nhàng nhưng không được...thoát ra mà bỏ xe chạy cũng không xong.

"...Thôi...Xong rồi...chuyến này khó...khó sống....Ba ơi cứu...cứu con...Di Linh ơi...hức hức..."

Mình nhắm mắt lại... gương mặt nhăn nhó đến khó tả...mình khóc nghẹn trong cơn mưa tầm tã mà cố gắng không phát ra tiếng động nào dù là nhỏ nhất..."Vi mình sợ...sợ cái 'giống' ấy...nó...nó động đây...Hức...hức..."

Lúc đó, thật sự mình thấy thân thể yếu đuối hẳn đi và không còn sức nữa...như kiểu đang chìm đắm trong một giấc mơ không hồi kết và rằng mình đang rơi tự do xuống vực...muốn cựa quậy để cải thiện tình hình nhưng không thể...muốn hét lớn để ai đó chú ý nhưng mình lại không có lưỡi vậy...

Khó tả và...khó chịu đến mức muốn chết quách đi cho xong.

Bất thành linh, "cái thể loại" đang ngồi trên bậc thềm ấy chợt cử động...Mình ngậy người và hồi hộp đến mức nhắm nhủu cả mắt...

"...Rồi...bạn ấy tới chén mình đây mà...Ba ơi con không thể tận hiếu với Ba...Linh ơi...Đi ở lại mạnh giỏi nha...Cô Trang ơi...Cô cố giữ sức khỏe...My ơi...Em nhanh chóng yêu thằng khác đi nha em..."

Hình như chỉ trong cơn đau cùng cực hay nguy hiểm tột cùng nhất...con người ta mới như chợt nhận ra những điều tuy bình thường nhưng cũng chính chúng là những kỉ niệm đáng trân trọng nhất trong cuộc sống bộn bề này...Khi nhắm mắt lại lúc ấy...những kỉ ức về Mẹ, Ba...những kỉ niệm chung sống cùng Di Linh...tất cả hiện dần ra trong màu tối đen của ánh mắt và cái lạnh...cái thấm dần của cơn mưa nặng hạt và âm ỉ.

Suy nghĩ một lúc lâu và tiếp tục thờ dài chờ đợi khiến cho mặt mình teo nhúm hết cả lại...Nhưng chợt nghĩ, quái thật, sao cái sinh vật vừa di chuyển ấy tự nãy giờ mà vẫn chưa lại...chưa lại mà chén mình nhỉ...

Đánh liều, lấy hết sự dũng cảm còn tồn đọng ít ỏi ở một số "chi dư thừa" mình từ từ...mở hé dần mi mắt ra...thì mình như không tin vào mắt mình nữa...cái giống sống ấy vẫn đang ngồi yên ở chỗ cũ như thể "nó" chưa thấy mình đang đứng đầu trần dưới cơn mưa nặng hạt này vậy...

Nhưng hình như có khác một điều là..."nó" đang khoanh tay trước ngực và còn hơi...run run...có lẽ vì lạnh chăng?.

Mình tức cười với suy nghĩ nhảm nhí này...Hi, đã là ma thì tất nhiên nó đã lạnh ngắt rồi thì làm gì mà phải sợ cái lạnh của mưa nữa chứ...khùng gì đâu á...

À...hay cái "giống" này không phải là ma nhỉ...mình như chợt tìm ra một sự thật đơn giản đến khó tin...

Mà quái, không phải ma thì giờ này khuya khoắt như thế thì cái con "nữ tử" này ngồi đây làm cái shit gì nhỉ...

Lạc đường thì chắc không rồi...hèm có tí tẹo thì lạc thế nào được...núp mưa thì không phải đâu vì ngoài đường kia thiếu gì chỗ núp mà lại phải chui vào đây chứ...

Thoáng nghĩ lung tung thì lúc này mình mới có dịp chủ động nhìn ngắm cái con người đó từ trên xuống dưới...thật ra là từ trên đầu tới gối rồi xuống cặp

chân thì đúng hơn...chứ đang ngồi trong tư thế ôm gấp người thế kia thì thấy được gì chứ.

Nhủ thầm...hình như many con này không có dạy cho nó biết là tối ra đường đừng có mặt áo trắng thì phải.Cũng chỉ tại nó bận áo kiểu hai dây thùng thình màu trắng mà lúc này khi mới nhìn mình mới nghĩ ngay là ma đấy...

Lại còn mặt quần jeans ngắn cũng cỡ nửa chứ, cái thể loại quần mà chỉ để che chỗ cần che ấy.Trời mưa gió thế này không biết lạnh sao ta, mà nhờ gấp phải thẳng đê tiện nào đó mặt "Râm Râm" đi ngang qua thì xác định luôn.

"...Chắc con này...con này làm 'hàng'...chắc chán thế rồi...chứ ở đâu khi không lại ngồi trú mưa điên như thế..."

Mình lại cười bản thân, kệ đi dù người ta làm gì thì cũng là chuyện của người ta...quan tâm làm gì cho rồi hơi ra ...về nhà nhanh cho kịp...đuổi quá rồi...

Nghĩ vậy mình tiếp tục dắt xe đi tiếp mà tâm trạng dần trở nên thoải mái và vững tâm hơn...

Nhưng khi sắp ngang qua hẻm cái nhà ấy thì mình chợt trượt sải chân bởi một vũng nước đọng nhỏ bị che giấu sâu dưới làn nước mờ của mưa...khiến mình phải cố gắng hết sức mới chống chân trụ lại để xe khỏi đổ làm gãy mình và nước mưa dưới đất tạo thành một tiếng "thịch"...

Cuối cùng may mắn thay mình cũng trụ lại được...chứ lúc này cái xe quý quái mà ngã thì có lẽ là mình sẽ không còn sức mà dựng nó lên nổi nữa đâu...Mình đứng thẳng dậy...đá chống để có thời gian lấy lại sức...để mà thở...

Mình nhìn lên...mưa vẫn còn nặng hạt lắm thật không biết khi nào mưa nó mới ngớt nhỉ...con mưa oái ăm.

Bất chợt, mình như có cảm giác thứ gì đó đang di chuyển quay đây...

Nhìn qua phía đũa con gái đang ngồi ấy như dò chừng thì quả không sai, chính là "èm"...

Từ từ kéo tay lên khỏi eo để vén tóc qua một bên...sau đó chỉnh lại tư thế ngồi để tay ôm hai bên vai như kiểu lạnh lắm...Đoạn từ từ ngược khế mặt nhìn lên về phía mình- nơi vừa phát ra tiếng động.

Khi nhìn thấy được gương mặt của người con gái đang ngồi trên bậc thềm mà mình vừa tạm gọi là "hàng" lúc này...miệng mình bỗng há hốc, mắt mở to hết sức như không thể tin vào những gì đang được chứng kiến mặc kệ cho những hạt mưa cay nghiệt cứ xối xả tạt vào mắt khiến mình phải liên tục vuốt vuốt để nhìn rõ hơn...

Người con gái đang ngồi ôm hờ hai vai và run lên cầm cập vì lạnh ấy chính là...chính là Di...là Di Linh của mình.

Mình thật sự rất ngỡ ngàng vì những gì đang xảy ra...

Tại sao Di Linh lại ngồi đây vào giờ này chứ...hay là Di ngồi đây để đợi mình nhỉ?...Có lẽ nào...nếu quả thật là như vậy thì mình thật sự có lỗi với Di nhiều lắm...

Bình thường như mọi ngày thì có lẽ Di đã yên giấc hoặc hoạt động với không gian riêng của Di chứ đâu phải ngồi ngoài mưa để bị ướt sũng và lạnh ngắt đến độ run lên bần bật như thế kia để mà chờ...mà đợi một thằng ôn con bú đống bình và sống có phần thờ ơ, hờ hững với Di trong suốt khoảng thời gian qua...

Mình thấy thương Di...thật sự lúc đó mình cảm giác Di giống như một người chị...một người mẹ đang phải đợi mình trong cơn mưa tầm tã để đi tìm đứa em...đứa con sai quấy hay phải bỏ nhà ra đi để thoát khỏi những trận đòn roi trừng phạt của người cha nát rượu vậy.

Mình đã làm khổ Di nhiều...từng ngày chuyển về nhà mình, trong suốt khoảng thời gian đó mình chưa từng làm một điều gì khiến Di vui cả...chỉ toàn là những lo lắng và suy tư muộn phiền...

"...Chợt nhận ra...sự xót xa...từ những ngày đã qua..."Mí mắt mình chợt rung rung và ứa một thứ nước nóng hổi tới mức cay xè nơi khoét mắt...

...Lạnh...và...Lặng...

Tuy vậy nhưng sự có mặt ngay giờ đây và vào lúc này của Di thật sự mà nói thì khiến cho mình khá vui...

Một số niềm vui khó tả.Mình mừng vì ngoài Ba ra thì trên thế gian này vẫn còn có người yêu thương và luôn quan tâm chăm sóc cho mình như ruột thịt đến mức phải đợi mưa..."ngược phở tan tâm, ngược chiều gió thổi" để kiếm tìm mình, lo lắng vì sự biến mất của mình trong khoảng thời gian quá dài.

Mình mừng vì khi có Di...mình sẽ thoát khỏi cái cảnh đi không được mà đứng cũng không xong.Cái thân thể trầy trật này sẽ được giúp đỡ và diu dặt về nhà...chứ cứ như "rì" mình khổ lắm rồi...nhắc mới nhớ..."...đau quá..."

Nói nhiều là vậy chứ thật ra tất cả các suy nghĩ dồn nén trong mình được phun ra ào ạt và nhanh chóng chỉ trong vài phần trăm giây khiến nước mắt mình đã ứ đọng và nghẹn ứ từng cơn...Mình vẫn đứng đó, vẫn rung rung trong cơn mưa tầm tã mà không thốt lên được lời nào...

Còn phía ngược lại chẳng hiểu sao Di vẫn chưa có động tĩnh gì cả mà chỉ ngồi căng mắt ra cố gắng để nhìn chăm chăm vào mình như thể mình là sinh vật lạ và không quen biết gì vậy...

Nhưng suy nghĩ đó của mình đã làm...Di ngồi đó là tại vì chưa chắc chắn người đang đứng đó là mình vì trời quá tối và mưa thì quá là to làm cho tầm nhìn của Di bị hạn chế...một phần nào đó thì Di còn đang hãy bận suy nghĩ một điều khá mâu thuẫn là tại sao thằng nhóc này hôm nay về muộn thâu trời mà lại không chịu đi xe vào trong hướng nhà luôn mà phải dắt bộ thế kia cơ chứ.Điều thứ hai này khiến cho Di phải cố gắng trả lời đúng điều một thì mới dám mạnh động..Tất cả chỉ có thể và..."con giông" đã tới.

Đột nhiên...Di mình đứng thẳng người lên mà không quên nhét vội cái điện thoại vào một bên túi quần.Khẽ kéo cái cột tóc màu đen ánh nhưng ra khỏi cổ tay trái để cột gọn phần tóc phía sau lên cao...

Lúc mình nhìn thấy chiếc điện thoại mà Di đang cầm thì ngay lập tức mình bừng ngay cái suy nghĩ cuộc điện thoại lúc này mà con đẻ tàn của mình nhận được khi đang sắp tiến gần vào ngõ chắc chắn là của Di rồi...không sai vào đâu được.

Đoạn Di tiến hẳn lại phía mình...ra khỏi mái hiên che chắn của tiệm tạp hóa mà hòa mình vào bên trong cơn mưa đang ngày một nặng hạt và âm ỉ...

Mình mừng rỡ và cười thành tiếng...mình cố gắng hét thật to trong niềm vui sướng lẫn lộn:

- Di Linh...Con...Duy nè! Mình căng hết cơ hàm ra mà hét...mà la thật lớn như thể người thân đi xa lâu ngày mới gặp lại vậy...

Cố gắng nhìn thật kĩ...quan sát thật nhanh qua gương mặt của Di khi Di đang tiến lại ngày một gần mình hơn... hình như có chút gì đó nghiêm nghị...chút gì đó nhăn nhó thoát ẩn thoát hiện điểm nhẹ trên gương mặt xinh xắn của Di...

Khi Di chỉ còn cách mình chừng bốn năm bước thì ngay lập tức mình nghe thấy tiếng "thịch...thịch" của một cái gì đó đang đập trên mặt xi- măng đứng nước...giống y như tiếng kéo lê dép dẫm trên sàn nhà đầy nước vậy và... đang tiến lại phía mình ngày một gần hơn từ hướng Di...Là Di Linh...Di đang chạy...chạy khá nhanh...

Khi mình kịp nhìn rõ thì...đã quá muộn...

Một cú tát nghiêng người nhưng vì nắm tay lại nên hiển nhiên nó trở thành một cú bạt uy lực và gây nhăn nhó cho vật thể tiếp xúc...Mặt mình như bị méo lại vì một lực tác động bởi xương và cơ từ các đốt ngón tay của Di.Cũng vì dầm mưa quá lâu nên thịt trên khắp mặt mình đều như mềm nhũn ra và mất cảm giác cục bộ nhưng với lực tay và cách đánh mới lạ của Di đã làm cho phần thịt và xương gò má của mình bị chẹt nhanh vào nhau khiến mình đau đớn và như...bồng rất cả mặt...thậm chí còn có cảm giác tưa cả máu vì móng tay Di chạm ít nhiều vào phần da mặt.

Chưa nói đến cũng vì lực vung tay quá mạnh đó khiến cho thân thể yếu ớt bởi hai lần té xe kinh điển này như muốn ngã gục.Sau khi chịu cú bạt tai đau thương đó, mình cố gắng rút người lại lùi ra xa Di mà thở...mà nén đau...Mình cố gắng lên tiếng:

- Di...Khoan...Khoan...Con bị... Mình thăm thì trong mưa.

Nhưng khi mà mình vẫn chưa kịp vượt hết câu cho được tròn vành rõ chữ thì ngay lập tức Di lại tiến rất nhanh về phía mình và giơ tay lên một lần nữa...

Lần này là một cú tát tai "căng tràn nhựa sống" nó như dồn nén mang tất cả sự tức tối...cả tình thương...niềm đau và sự răn dạy mà giáng xuống mặt mình...trợn năm ngón.

Mình đảm bảo nếu mà trời không mưa không lạnh thì có lẽ uy lực nó còn khủng khiếp hơn nhiều lần...

Dính trọn thêm một cú tát nữa, cơ thể mình rã rời và như không chịu nổi cơn đau từ hai gò do vết tét của những lần té xe mang lại...mình đổ xuống nhanh chóng, ngã ngửa ra giữa màn mưa...mặc cho Di đánh, Di chửi...

...Mưa bắt đầu to hơn...

Di như bắt đầu khóc...khóc ròng...lại đánh lại khóc rồi bỗng Di thét lớn:

- Đi nữa đi...đi luôn đi...khôn nạn...đi nữa đi...đạy đi nữa đi...Nằm đây chi...đứng dậy...đã nói là đứng dậy...đứng dậy mà đi nữa đi...Nói không bao giờ nghe...đứng dậy...đứng dậy đi luôn đi...

Mình nằm đó...dưới mặt đất lạnh buốt xương mà nghe Di chửi, Di la mắng, Di khóc...tất cả những lời nói những hành động của Di đều xuyên qua mưa mà đi sâu vào trái tim mình.

Mình biết tất cả chỉ vì quá lo cho mình nên Di mới thế...mình không trách Di...không một chút nào cả...

Mình ướt sũng...Di ướt sũng trong mưa...mình chợt thấy nước mưa thật mặn...hay bởi vì nước mắt và sự đau đớn của Di đã làm cho mưa thêm mùi vị...mưa khô tâm...mưa chất chứa niềm u uất...

Mưa không giảm đi chút nào mà hình như lại còn nặng hạt hơn, những hạt nước tối tấp buông xuống mặt đường rồi lại bung lên mặt mình và cả những hạt mưa cứ nhắm mũi mình mà chui tọt vào khiến mình nghẹt thở...mình thấy mệt...thấy người nhẹ quá.

Tiếng la mắng của Di cũng vậy...nó nhỏ dần đi cho tới khi mình như không còn nghe thấy một chút gì nữa...

Buông lơi tất cả...thả lỏng toàn thân...

...

Mở hờ đôi mắt nặng trĩu một cách thờ ơ...thở từ tốn và ngạc nhiên vì không gian xa lạ nơi này...không có màu trắng mà chỉ là những vết dơ trên trần nhà...một cái quạt trần khá cũ kĩ và nhem nhuốc đang quay chậm chạp và đầu đó trên cánh còn dính vài sợi tơ nhện đen ngòm...Là bệnh viện...mình đang nằm viện ...

Cố gắng nhích đầu khẽ qua bên phải...mình rướn to đôi mắt và thấy có một bác cũng đang nằm giống mình...bác phải thở oxi và có cả người nhà đang nói chuyện chia sẻ về một chuyện gì đó về...cháu chắt...

Quay cái đầu nặng như đá tảng về hướng cửa ra vào...trời vẫn còn tối ư?...

Mình thấy loáng thoáng bóng của một chú... chú này rất quen mặt đang đứng gần cửa sổ nói chuyện với ai đó, hình như là cái chú làm quản lí quán cafe của ba thì phải...cái chú mà đã giúp mình dọn nhà đây mà...chắc các bạn hãy còn nhớ...Chú đang nói chuyện với ai đó, hình như là với một cô...cô khá cứng tuổi...

Mình tự hỏi "Đi mình đâu rồi???" Nhìn quanh quẩn vẫn không thấy...mình hơi lo...

Mình nằm đó và như dần hiểu ra mọi chuyện...có lẽ mình ngất đi trong cơn mưa tầm tã và được chuyển thẳng vào đây chăng?...

Cố gắng cử động và xem xét toàn bộ cơ thể trong trạng thái nằm...Mình yếu ớt quá và gần như cạn kiệt sức lực, mọi bộ phận trên thân người hình như không còn là của mình nữa...

Đầu ong ong nhức như búa bổ và đang được kẹp bởi một thứ gì đó trên trán cứng cứng và bo bó...

Chân tay mình được quấn băng dày đặc...ở khuỷu tay...ngón tay và cả đầu gối, chân các thứ.

Mình đau quá...nhức quá...khó chịu quá...rất cả ở những đầu ngón tay.

Sau đó...mình lại thiếp đi vào một cơn hôn mê sâu...nhưng lần này chỉ là một màn đêm dày đặc và trống rỗng.

...

Mình dần lấy lại cảm giác trong màu đen vô tận của đôi mắt...cố gắng dùng hết sức để mở hé mắt ra...

...Tỉnh dậy...lần này mình thấy khỏe hơn đôi chút...Lờ mờ định hình mọi thứ xung quanh thêm lần nữa...

Mình quay sang và thấy ngay gương mặt Di trên cạnh đầu mình...Di nhìn mình chằm chằm với đôi mắt đỏ hoe và rung rung...

Di xanh quá...mắt thì ươn ướt như đang chực chờ ngấn lệ...

Bắt chợt, Di ghé sát lại phía mình và nói khẽ:

- Dzậy rồi hả...đờ xú nào hông? Di tỏ vẻ. Mặt dù mắt đỏ nhưng vẫn cố gắng teen hết mức...

- D....ạ... Mình thều thào.

- Có đau...đau lắm hông? Di nhìn mình chăm chăm.

- Dạ...đờ rồi... Mình trả lời.

- Tại Di...tất cả là tại Di...nếu Di không...thì... Di ré lên khóc lớn tiếng khiến cho cả phòng như náo động và những tiếng cười nói khe khẽ phát ra từ những giường bệnh xung quanh bỗng nhiên im bật.

- Con bị...bị té xe ở gần chỗ ngõ nhà mình với lại gần quán xxx đường yyy...chứ...chứ không phải tại Di đâu Minh nói giọng nhỏ và có lẽ là rất khó nghe.

- Không...là tại Di...hức hức Di vẫn cứ khóc nghẹn và nấc từng cơn...như bé gái khóc ồ ồ.

- Không...không phải...Di nín đi, từ nay...từ nay con không thể nữa Minh nắm tay Di mà tỏ vẻ.

- Di xin lỗi...xin lỗi con...Ừm... Di vẫn nấc nhưng chậm dần.Di nắm chặt tay mình hơn và run run.

- Di báo Ba con chưa? Minh hỏi sau khi đã để cho Di bớt roi lệ.

- Chưa...Di tính báo mà mấy chị bên khách sạn nói...hỏi...hỏi ý con đã Di vẫn thút thít.

- Đừng báo nha Di, cứ nói hôm qua thằng Duy nó đi chơi về khuya là được rồi...con sợ Ba lo lắng Minh giải thích.

- Ừm, để lát Di gọi, con muốn ăn gì không? Di lau nước mắt và hỏi thăm mà với tay bệu má mình.

- Con đắng miệng lắm...Không ăn gì đâu...Mấy giờ rồi Di? Mình nướng mắt tỏ ra khó chịu và hồi sau khi đã quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ mà nhìn cảnh nắng chiếu xiên qua khe và lọt hẳn vào trong phòng .

- Gần 3 giờ rồi con...thiệt là hông thèm ăn gì hùm.Nói đi, Di mua cho Di đá lông nheo mạnh bạo sau khi mất còn đỏ nhưng nước thì đã khô.

- Dạ thôi...con đuối lắm...Mà khi nào được về nhà? Mình cười và hỏi Di.

- Chưa đâu, bác sĩ nói ở vài bữa tịnh dưỡng cho khỏe đã...tê xe thì hên không sao...chỉ trầy xước với sưng tấy thôi...cánh tay trái bị đa chấn thương mém gãy nên phải bó cố định...mà chỉ tại con kiệt sức dữ quá nên cứ phải nằm viện luôn...Khóc cho dzui chứ Di biết Di qánh nhẹ xin làm gì mà bất tỉnh như vậy được, muốn ngất xỉu là phải dùng cùi chỏ ở Di giải thích tường tận và giồn nhây dài dòng lắm, nhưng lấy những câu chính như thế thôi.

- Ấc...Di đánh con thì con mới bị dẫy chứ, lên chỗ nữa chắc tử vong luôn á mà Di đi hỏi dùm là ngày mai con xuất viện được không?Chứ con nghe mùi thuốc là đau đầu lắm...Hồi nhỏ bị bệnh nặng cỡ nào cũng không nằm viện được đâu...nhanh giúp con đi Minh năn nỉ và nắm tay Di giật giật

- Thôi, để Di hỏi thử...Di cũng ghét ở bệnh viện lắm Di cười nhẹ rồi đứng dậy bước đi.

Mình vui vì Di không quá dễ bụng và cũng không tự thấy có lỗi với mình nhiều về chuyện đó.Mình muốn Di quên đi chuyện ấy...Mình làm khổ Di nhiều rồi...

...

Sau đó, Di Linh đi hỏi thì bác sĩ nhất quyết không chịu nhưng với tài thuyết phục của Di thì cuối cùng bác sĩ cũng đồng ý cho mình được về nhà nhưng phải hứa là dưỡng sức, không được làm việc nặng để sức khỏe có thời gian hồi phục nhanh hơn..

Về nhà trong rỗng rã một tuần mình chỉ toàn ngủ...ngủ dậy thì ăn...ăn xong lại ngủ...đi ị và tè trong bô hết vì chân căng vẫn còn nhức lắm...nhưng từ từ thì tất cả cũng đâu vào đó...

Vẫn Di một tay chăm sóc mình từ miếng ăn tới giấc ngủ...Đôi khi mình thấy Di ngủ gục bên giường mình như dạo trước...thương Di lắm cơ.

Mà thỉnh thoảng mấy anh chị bên khách sạn qua thăm làm cho nhà mình dạo ấy rôm rả hơn hẳn...nhiều đêm mọi người tổ chức hát karaoke hay ăn nhậu tới một hai giờ sáng không thôi...làm cho cô quản lí mới vào làm phải gọi điện thoại cho chú bạn Ba, chú ấy net cho một tân nên từ đó mọi chuyện mới êm ả trở lại...Đến khổ!

Các vết thương của mình dần tháo băng và chỉ còn là những vết máu khô tấy lên trên bề mặt da chờ ngày lành lặn và bong tróc...riêng cánh tay và đầu gối thì cần thời gian lâu hơn hẳn...

Nhưng mình thì đã trở nên quá khó chịu với cảnh ngồi một chỗ với mình mẩy hôi hám...tuy mình tự lau rửa hằng ngày nhưng vẫn bực lắm...nên một ngày kia...sau cái mốc về nhà một tuần hai ba ngày gì đó...

Mình nói khẽ khi Di đang ngồi đầu nệm lột cam cho mình.....

- Di ơi...người con rít ráy quá...con...con muốn đi tắm..

Sau câu nói đó, chợt Di nhìn mình lung lắm...kiểu nhìn soi mói và rất là đều nhé.Tay Di chống hờ bên mang tai, mắt bắt đầu liếc liếc lờm lờm

Chợt Di trả lời:

- Ủ...Được! Trả lời với cái mặt gian gian và khá là hóc hiểm...kinh vãi hà!

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Thật ra, khi mình nói muốn đi tắm thì chỉ nhằm một mục đích duy nhất là hỏi ý kiến Di Linh.

Vì vào thời điểm ấy mình thực sự không biết là đã được tắm hay chưa hay phải chờ thêm vài ngày nữa để tay chân cứng cáp hơn, vết thương lên da non hẳn hồi sẵn sàng cho việc lội nước.Vừa nghe được câu trả lời của Di thì mình vui lắm chứ vì cuối cùng cũng thoát được cái cảnh ngồi lì một chỗ với thân thể rít ráy và bốc đầy mùi thuốc...thoát khỏi bộ dạng nhem nhuốc và yếu ớt mà được đắm mình chìm sâu vào dòng nước trong veo và mát lạnh.

Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ làm cho mình tê rân cả người...

Nhưng chỉ sau giây phút hân hoan thoáng chốc thì mình như chợt bừng tỉnh trở về với thực tại khi để ý thấy một chút gì đó độc ác...một chút nham hiểm...một chút toan tính...một chút man trá...một chút đều giả...một chút dè tiện...một chút tàn nhẫn...một chút đã man diễm hồ phốt nhẹ trên gương mặt xinh đẹp và nhún nhả trong từng câu nói của Di khiến cho mình không khỏi chạnh lòng, bồi hồi và thậm chí là hoang mang, lo sợ...Rồi mình chợt nghĩ:

"...Đúng hay sai ta...Nên tắm hay không ta...Mặt bà nó...nó ghê ghê..."

Di Linh vẫn ngồi đó, ngồi để lộ cổ trái cam sành màu xanh đậm vỏ cứng với ánh mắt him híp nham hiểm và một nụ cười hờ hớ có phần quá khích trên môi mà hình như Di không thèm để ý tới mình cũng đang ngồi đấy, ngồi với vẻ mặt lo âu về những hình ảnh kinh khủng...những việc đáng sợ có thể xảy đến liên quan đến động từ "tắm". Hoặc giả là Di đang vờn...vờn cho con nai vàng chốc ngo ngắc này chết khủng chết điên vì căng thẳng bởi những lo lắng...May be.

Nói là nói thế nhưng thực chất nỗi lo của mình chỉ là sự hồi hộp trong vui vẻ về những trò mà Di có thể làm khiến mình đến chết vì tức giận là cùng chứ làm sao mà Di nở mạnh tay khi mà cơ thể mình đang còn chần chịt những thương tích thế này.

Nhưng dù có bảo chữa thế nào đi nữa thì Di cũng vẫn làm mình lo lắng...Lo vãi cả luyện.

Nhớ về những cái tát...những cái bộp tai đến điếng hồn...chợt rùng mình.

Cuộc đời này có thể nói là từ ngày lọt lòng bởi một bà Mụ có bàn tay ghê chóc cho đến tận bây giờ...Người ăn hiếp mình nhất và đánh mình mạnh bạo không thương tiếc chẳng phải là bạn bè hay...cuộc sống ngoài kia mà chính là Di Linh...thườ đời hơn mười bảy tuổi đầu ai lại hai ngày liên tiếp ăn nạo là tát...nào là bộp tai...nào là đầm đá túi bụi và cả thui các kiểu mà hình như nghe đồn là Di còn tính xuống chó với cả mình...

Di không hiền đâu và mình cũng chưa từng nghe ai nói là Di Linh của mình hiền cả...Nếu có chẳng khi nhìn bề ngoài và cả cách ăn mặc, nói năng các thứ, bạn có thể nhầm lẫn nơi Di toát lên một sự gay gắt trong sáng và hiền lành hết mực nhưng hãy suy nghĩ lại...Di mở còi từ nhỏ, một tay bưng trái lo cho bản thân, cả ông em được một cuộc sống tương đối ổn không lo tới cái ăn cái mặc...và cả hai người đều học hành tới nơi tới chốn thì liệu Di có ngoan ngoãn và dễ tổn thương như bạn nghĩ...

"...Không không...Di Linh mình đi giày cao gót trong bụng của bạn đấy..."

Di Linh mình cán đán nhiều việc, từ khi chú bạn nói khổ bay ra Hà Nội cùng Ba, nhiều chuyện ở khách sạn trong này giải quyết không xong Ba toàn phải gọi Di Linh qua sắp xếp hết cả.Di biết cách ăn nói và vừa lòng tất cả...có thể hơi đánh đá với người ngoài nhưng trong gia đình và cách đối xử với bạn bè thì mình chưa từng nghe ai phàn nàn cả...Vì sao ư?...Vì Di biết sống và...Sống đẹp!

Họa chẳng có người phàn nàn thì các bạn cũng đoán được ngay là ai nhỉ! Là mình đấy...Di đánh mình như con dê...Hức hức...

Mãi ngậm ngùi và quay khế qua nhìn...nhìn cái cách mà Di lột vỏ từng miếng cam, mình run sợ tưởng tượng đến hình ảnh những chiếc móng tay nhỏ xinh ấy ghim sâu vào da thịt ai đó mà cáo cấu, kéo xé...Híc đến là lạnh xương sống...Nhưng cũng phải công nhận ánh mắt và cả điệu bộ nắn nót, sẫm soi từng múi cam của Di thật rất dễ thương và đáng yêu...nhìn cung cung sao ấy!

Nhìn Di một lúc lâu đầu óc chợt rối bời...Đột nhiên mình nhớ lại những gì đã xảy ra trong cái đêm định mệnh hôm ấy ở phòng Di.Những mường tượng về cặp vợ chồng rượt đuổi nhau, những bậc thang dài tường chừng như vô tận, hình ảnh chiếc váy hở hênh cho tới cặp mông trắng hếu như một thước phim dài quay chậm tua đều đặn trước mắt và chợt đứng lại khi cánh tay mình đang chia ra và tiến ngay một nhanh đến gần...Di.

Bất giác mình hoảng hồn khi cảm nhận được như có cánh tay ai đó đặt hồ trên vai...ấn và lay nhẹ nhẹ...

Quay qua nhìn về phía cánh tay trắng phau và lạ lẫm kia với nét mặt mang sắc thái câu hình chuẩn mắt chữ O mồm chữ A...mình chợt lắp bắp:

- Con...Con chưa có làm gì hết...Con chưa làm gì thiệt mà! _Mặt mình tái mét...miệng thì cứ lắp bắp không ngừng.

- Hà?...Dụ gì đó...Làm gì là làm gì...À, lại làm chuyện gì xấu phải hôn? _Di nhìn mình với ánh mắt dò xét.

- Hà?...há?...À...không không...tối qua con ngủ...ngủ mơ đó mà _Mình dần lấy lại bình tĩnh và cố bịa ra một lí do nào đó.

- Thiệt không đó...Mặt bạn nhìn đủ đủ nhưng sao mình thấy nguy hiểm quá...cẩn thận...Cái này nha! _Di nói mà cặp mắt lờm lờm man trá...rồi bất giác giọng cái cùi chò đỏ ầu lên nhá nhá trước mắt mình mà lia qua lia lại.

- Con nói thiệt mà! _Mình cố giải thích.

- Ờ...thì cung cứ lụ hồn nhé _Di nói giọng lười và cứ lăm lăm cái cùi chò.

- Mà Di xong...lột xong chưa? _Mình chỉ vào cái câu(rở) cam còn đặt dưới sàn.

- Rồi...Tỉnh đi pha nước mà thấy con ngồi thơ thẩn khủng điên nên mới lại hù miếng ớ _Di vừa nói vừa nhìn về hướng lúc nãy mà mình nhìn mông lung khi nghĩ về những hình ảnh đêm hôm ấy.Di cứ làm bộ nhìn rồi soi soi rất buồn cười.

Lát sau thấy chán chán sao đó Di lại ngoáy đít đi thẳng ra ngoài bỏ mặc mình lại ngồi góc giường với những suy nghĩ lẩn tẩn chợt đến chợt đi trong đầu.

Cô Trang từ cái đêm mưa hôm đó cho tới giờ mình vẫn chẳng thấy điện dóng gì cả...À mà cũng phải thôi cái điện thoại bị nát như tuom mất rồi ngay cả đến cái sim mình cũng chỉ vừa rút ra chứ chưa buồn làm gì hết thì lấy gì mà gọi...mà liên lạc.Mình thú thật là cũng nhớ Cô lắm nhưng đa phần là về những chuyện va chạm xác thịt nhiều hơn là cảm tình thân thiết. Thậm chí đôi lúc khi còn nằm trong bệnh viện hay lúc bị quán bông băng khắp người mà vừa về nhà được vài ngày mình còn nghĩ tàn nhẫn rằng cô chắc cũng chẳng muốn nhìn thấy mình lúc này đâu...có hẳn ăn được gì nữa đâu mà gặp chứ...Khẽ cười nhạt.

Cô giống như một cái gì đó chợt đến chợt đi...muốn nắm giữ trọn vẹn trong tay nhưng dường như là không thể vì cô là người từng trải...cô thừa hiểu tất cả và sẽ tự biết cách để bức ra khỏi tầm với của những kẻ muốn níu kéo cô.

Cũng vì như thế, tình cảm mình dành cho cô cực ít vì khi nghĩ đến cô, mình chỉ nhớ về những cảm giác ái ân tuy mặn nồng nhưng hơi hột chứ chẳng phải một mối quan hệ rõ ràng...chỉ li sầu sắc và đáng để bạn tâm đầu vật.

...Phù ừ ừ...

Mình thở dài ngao ngán vì đầu óc nặng trĩu...ngồi đợi thêm khoảng năm mười phút thì dần dà mình cũng nghe được tiếng bước chân quen thuộc đang tiến dần lên cầu thang phòng mình...Dì Linh hiện ra trước mắt mình với tướng người cao ráo bước đi chậm rãi chừng chặc vào phòng với cách ăn mặc hoàn toàn khác với lúc này...

Dì vận trên người một bộ đồ cùn cộn, một chiếc áo hai dây màu hồng nhạt viền ren trắng...một cái quần jear bó ngắn màu xanh đen đậm chỉ dài tới háng làm cho mình chợt lóa cả mắt vì nhìn Dì lúc này chẳng khác nào mấy em teenager hay up hình tự sướng lên facebook cả.

Dì đi lại phía tủ đồ với tay lấy bộ quần áo sạch cho mình và cả hai chiếc khăn mặc trên giá.Mình chợt lên tiếng:

- Dì tính đi đâu hả? _Tròn mắt vì bộ quần áo quá đổi hớ của Dì.
- Ồ _Dì vẫn đang dọn dẹp mấy thứ vương vãi trên sàn.
- Đi đâu á _Mình hỏi tiếp.
- Thì dẫn con đi tắm chứ đi đâu _Dì vẫn chưa nhìn về phía mình.
- Ủa...Dạ...tự nhiên mặc quần áo ngắn ngủn thấy mà ghê...con tưởng Dì đi ngủ chớ.Há há _Mình cười rõ to.
- Ngủ nặc mó gì mặc ngắn làm gì..._Dì lúc này bắt đầu nhìn về phía mặt mình,
- Ai biết..._Mình trả lời lơ đãng né ánh mắt của Dì.
- Ờm...mặt dù như con thì làm gì biết cái gì...Đứng lên đi, Dì dắt xuống phòng tắm!! _Dì nói, đứng lên để vài thứ lên bàn.
- Vâng..._mình thở dài thường thượt vì cứ suốt ngày bị chửi là dù.

Dì lại gần phía giường, từ từ kéo một bên tay mình để giúp đứng lên...

Mặc dù có sự giúp sức của Dì Linh nhưng nói chung là quá trình đứng lên và di chuyển vẫn hơi khó khăn thật bởi phần cổ tay trái của mình vẫn đang quấn băng cố định tránh xoay và phần đầu gối hai chân thì vẫn khá là nhức vì tuy đã lành da thịt phần ngoài nhưng bên trong vẫn viêm và hơi tấy lên để lộ hẳn những vết bầm đen nhô ra cả bên ngoài khá rõ.Dì dìu mình lê từng bước chậm chạp ra khỏi phòng và lưng chừng từ tốn bước từng nhịp xuống cầu thang trông thật khó khăn và mệt mỏi...từng thước mà cơ thể nhức mỏi đến rã rời, hai chân lâu lâu còn nhói lên từng hồi quặn thắt khiến cho mặt mình nhăn nhó và co nhúm hết cả lại.

Cuối cùng sau một hồi trầy trật mình và Dì cũng xuống tới cửa WC tầng hai, được cái là lúc đi vào đến bồn tắm thì thấy nhẹ nhàng hơn hẳn so với đoạn đầu vì không phải dấn cơ bắp chân ra như lúc lên xuống cầu thang nữa. Vừa bước vào tới gần bồn tắm thì Dì đặt mình ngồi xuống một chiếc ghế gỗ vốn dĩ được xếp dưới bàn ăn nhưng không biết đã bị Dì mang lên đây tự lúc nào.

Đoạn mình từ từ cúi xuống ngồi vững trải trên ghế thì ngay lập tức gì chạy nhanh như chớp giật lên hướng phòng khiến mình không khỏi ngạc nhiên chỉ một thoáng sau đó đã thấy Dì đứng trước mặt mình trên tay cầm luôn bộ quần áo lúc này mà Dì đã lựa giúp mình.

- Dì để đó dùm con đi...cám ơn Dì._Mình nhìn Dì và chỉ về phía cái kệ nhỏ cạnh cửa rồi gục đầu tỏ ý cám ơn Dì.
- Ờm _Dì khẽ cười lại.

Sau nụ cười đó, Dì bước lại đặt bộ quần áo lên kệ sau đó tiến lại đứng gần ngay trước mặt mình.

- Ủa?...Dì zô đây làm gì? _Mình hoảng hốt khi đang kéo khóa quần tính cởi ra nhưng vừa ngước lên thì thấy ngay bụng Dì.
- Thì Dì tắm cho con mà _Dì Linh tròn xoe mắt đáp.

Lúc còn ở trên phòng mình đã từng nghĩ là biết đâu sẽ có cảnh này và nếu nó xảy ra thật thì mình chỉ biết đành nhắm mắt mà xuôi theo...

Tuy nhiên suy nghĩ lúc nào cũng khác xa thật tế. Giờ đây khi Di đang đứng đó và cứ nhìn chăm chăm vào mình khiến mình không khỏi ngượng...ngượng chín cả mặt.

- Thui...khỏi...cám ơn nhiều...để con tự làm được rồi. _Minh lắc đầu nguầy nguậy với gương mặt nhăn vãi cả nhó.
- Điên quá, lỡ có chuyện gì thì sao _Di nạt lớn.
- Chuyện gì là chuyện gì, không sao đâu, con tự làm được...Di đi ra ngoài đi _Minh căng thẳng đáp lại.
- Đã bảo là không mà...Di tắm cho...cởi đồ ra lệ đi! _Di cười tươi rồi cứ nắm lấy hai cái vành dưới của áo thun mình đang mặc mà xóc lên.
- Không mà...Di này...con gái mà tắm cho con trai zậy hả...không được...đi ra đi! _Minh nhăn nhó hết sức.
- Khùng quá...che giấu cái gì nữa...Di cháu với nhau không...có gì đâu _Di cười rồi nói như vừa đủ nghe.
- Không mà Di...Di đi ra đi, _Minh đẩy eo Di ra xa.
- Giấu cái gì...Bữa trong bệnh viện Di thay đồ cho con mà...Thấy hết tron hết trội rồi! _Di bắt đầu mỉa mai.
- Cái gì?...Di thay đồ cho con hả?...Xạo, y tá người ta thay nha! _Minh nói ra những gì mình biết vì lúc trước khi mẹ mình nằm viện cũng chính y tá là người chăm nom chuyện quần áo cho bà.
- Y tá nào ba...Di thay mà chứ ai zô đây...hôm đó tối thui, y tá đến đưa đồ rùi đi trực, Di thay đó con! _Di nói mà cứ cố tỏ ra vẻ bình thường mặc dù trên môi như có một nụ cười to chực chờ.
- Á a...không biết Di đi ra ngoài đi, _Minh như muốn ré lên vì cái sự thật đau cmn lòng.
- Ra cái gì mà ra...để Di tắm cho...có chút xí mà che với giấu cái gì chời...Ngoan, để tắm cho nha! _Di vừa nói vừa xóc áo mình rồi lại vừa cười khặc khặc làm cho mình tức tới chết vì ngượng...Nói thật nếu có cái lỗ nào lúc đó là mình sẽ chui tuột xuống ngay lập tức cho bớt nhục.
- Không mà Di...đi ra đi...con...con khóc giờ đó _Minh ré lên cùng cực.
- Thui một quá...tắm không cần thận vết thương bong ra hay nước thấm vào chỗ băng thì chết luôn đó...Sao mà lì quá zậy...Di nói không nghe đúng không?...Tắm có một tay thì làm sao mà sạch...Trầy nốt hả?...Tắm lần này rồi mấy bữa nữa mới được tắm tiếp...Để Di tắm cho...cải quai! _Di bắt đầu làm mặt dữ rồi nạt mình.
- Để con tự tắm...dơ dáy gì cũng là con chịu...Di đi ra zùm con đi! _Minh nài nỉ.
- Này nha...không để cho Di tắm là Di xuống gọi điện thoại méc Ba con vụ đi chơi đêm té xe liên luôn nè...Giờ sao?... _Di vừa nhắc tới Ba thì ngay lập tức mình xanh mặt vì ngay từ đầu đã hứa ắt giáp với nhau là không được cho Ba biết, Di lòi Ba ra đây cũng đủ biết Di quyết tâm đến mức nào.
- Di...Di được lắm...Di tính bán rỏ con hả... _Minh thỏ thẻ.
- Mắc rỏ gì đây tui cũng bán hết...có giá là bán à...Giờ sao?... _Di chống nạnh nhìn thẳng mặt mình mà rằng...

Đột nhiên cái đầu óc đang trong thế bế tắc của mình chợt lóe lên một ý nghĩ sáng vãi cả suốt nghĩ là chỉ cần dụ Di Linh đi ra khỏi cửa phòng tắm và sau đó mình đóng lại khóa trái thì dù có thánh cũng không thể nào làm được gì.

Mình nhanh nhẩu lên tiếng:

- Tắm cũng được nhưng mà Di lên phòng lấy dùm con cái quần khác đi... _Minh làm nét mặt ngờ ngác của thỏ.
- Quần gì nữa...lấy rồi nè _Di trả lời nhanh chóng giờ cái quần đùi ra trước mặt mình.
- Không phải cái này...quần xịp kia...cái quần mà có ống như quần bơi á Di mà nó bằng vải kia, _Minh hươ tay ra điều không phải và giải thích.
- À rồi...biết...đội lát _Di nói xong và chạy nhanh ra ngoài.

Chỉ chờ có thể mình cố gắng nhanh chóng đứng dậy bằng cách chống tay lên thành bồn tắm rồi ass khỏi ghé và sau đó gắng lê lết từng bước tuy chậm chạp nhưng lại là nhanh nhất có thể đối với sức khỏe của mình lúc đó lại gần chỗ cánh cửa phòng tắm để mau mau khóa không cho Di vào.

Nhưng quả thật ông trời luôn tỏ rõ quan điểm không có mắt của ông như cách đã thể hiện nhiều lần trong các bộ phim truyền hình nhiều tập là luôn hành hạ các nhân vật chính...Khi mình vừa cầm được cái nùm cửa thì ngay lập tức mình nghe thấy tiếng thuyền thuych từ những bậc cầu thang lên xuống khiến mình hoảng hốt nhanh tay bấm chốt khóa trái và dùng hết sức có thể đẩy cánh cửa về phía bên lề khóa nhưng tất cả dường như đều vô ích...cánh cửa gần chạm được tới đích thì bất chợt bị đẩy văng ra bởi một lực đập rất mạnh từ phía bên ngoài tạo một pha va chạm mạnh làm vang lên một tiếng chắc nịch "...Thịch..."...

Bất thành linh Di Linh từ bên ngoài xông vào hét lớn khiến mình tái méc:

- Đâu đâu...muốn làm gì...tính lừa Di hả... đâu đâu...lừa tình hả?..._Di nói oang oang khi đã vào bên trong WC và lảo liên mắt nhìn tứ phía.
- Không không...Di...Di kéo con dậy dùm...Di..._Vì dùng hết sức đẩy cửa nên mình bị mất đà ngã chúi về phía sau...Mình giờ tay í ới để mong Di giúp đỡ đứng lên.
- Tính lừa chị hả cưng...Có sao không?...đứng lên nha...1, 2, 3..._Di chống tay hai bên eo...trong đó có một tay cầm cái quần sịp màu đen của mình mà cười ha hả nói ra vẻ rất khoái chí.Đoạn Di dơ hai tay ra kéo mình đứng dậy.
- Di làm gì mạnh tay...chân zậy chứ...con thấy lạnh nên kéo cửa lại thôi mà...có khóa đâu..._Mình nhăn nhó trách khi đã đứng lên nghiêm chỉnh.
- Giỡn quài...trời mùa hè nóng thấy mồ...bật điều hòa còn đồ mồ hôi mà lạnh gì chứ!_Di liếc mình bằng lòng mắt trắng bóc.
- Kệ...con lạnh mà._Mình né né Di mà nói.
- Ồm...hứ!..._Di nghiêng răng rồi hứ một tiếng to kinh khủng.

Di diu mình ngồi lại trên cái ghế đặt gần bồn tắm lúc nãy sau đó đi qua đi lại chuẩn bị các thứ mà không quên hỏi:

- Lạnh zậy có cần đóng cửa lại hông con?_Di quay lại hỏi khi còn đang chống phao câu vào mặt mình từ phía bồn nước rửa mặt.
- Thui khỏi...cám ơn._Mình nhăn nhó trả lời.
- Ờ...không có chi!_Di cười khi khi.

Mình vẫn ngồi im đó chẳng nói chẳng rằng gì chỉ nhìn lơ đãng ra hướng chiếc cửa sổ be bé...Di loay hoay một lúc dường như cuối cùng cũng chuẩn bị đủ hết và xong xuôi tất cả

Bỗng Di quay đầu lại nhìn mình...rồi sau đó lại ngồi cạnh bên cái bồn tắm, khẽ chống một tay bên má cười với mình rõ tươi bằng ánh mắt him híp cái miệng kéo căng lộ hân má núm đồng tiền đến là yêu...và nói nho nhỏ:

- Thoát y đi Duy!

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Di của lúc đó phải nói là gian không thể tả nổi mà dù có cố gắng tả lại thì cũng không sao mà tả hết.

Mất thì hiếp lại, hai má nhoeo rộng ra cộng với cái miệng bị kéo căng hết cỡ làm cho các cơ trên mặt đều như đang chuyển động khi đôi môi đỏ hồng bắt đầu mấp máy khe khẽ:

- Thoát y đi Duy_Di nói xong thì cứ nhìn chăm chăm vào mặt mình mà nháy mắt điệu chớp chớp liên tục kiểu như một teen girl rất ngây thơ nhưng lại mang vô số tội vạ...trông nai lắm.

Mình không ngu đâu, mình biết cả đó chứ...biết là Di đang cố làm bộ để gắt tỏ ra hồn nhiên hết cỡ hồng trên ghẹo mình ...trêu ghẹo cái thằng nhóc con ngơ ngác thơ thẩn mà trong tâm trí Di là còn non và xanh lắm, hơn cả là...dễ bị ăn hiếp...Di đánh mình suốt mà.

Với tâm lí của một kẻ hay bắt nạt người khác, mình chắc chắn rằng khi ấy Di nghĩ với tất cả những gì đã thể hiện sẽ nhanh chóng đạt được thành công ngoài mong đợi là khiến cho thằng bé con trước mặt phải chết khiếp đến mức la ré lên vì ngượng ngùng, tím mặt vì sợ sệt để Di sẽ được dịp vui vẻ mà ôm bụng cười ha hả trước cái điệu luống ca luống cuống của mình.Tâm hồn Di sẽ được thư giãn, mãn nguyện vì biết đâu chừng đây có thể sẽ là một bước chạy đà tốt để Di đường đường chính chính vào vai Chai- en tiếp tục ăn hiếp và dày vò tàn nhẫn thân xác toi tã của một nhóc Nobita yếu đuối run rẩy là mình trong chuỗi những ngày còn lại của cuộc sống dài đằng đẵng sau này.

Tuy nhiên hình như Di đã đi sai hoặc có lẽ là đi hơi lố một nước cờ bởi trái lại hoàn toàn với những mong muốn sơ khai ban đầu của Di vì bản thân mình của lúc ấy chẳng thấy mắc cỡ ngượng ngùng hay tỏ ra đỏ mặt gì hết cả.

Cái điệu vừa nói vừa cười man trá ấy bỗng dưng khiến mình chợt thồn thức nơi nhiều giác quan và tạo cảm giác câu chữ sao mà xa xăm lắm.Tất cả như vui vợi một cách bí ẩn và phá vỡ đôi chút gì đó gọi là luân thường đạo lí vì cái kiểu dùng từ ngữ và cách thể hiện lời nói của Di làm cho đầu óc mình bùng

lên ngày một nhiều những liên tưởng và hoài niệm về các hình ảnh không mấy trong sáng và thậm chí là hơi trần trụi...

Thật vậy, khi chỉ vừa nghe đến từ "thoát y" là tất cả mọi dư âm quen thuộc về thân thể nuột nà của một người phụ nữ vừa trắng trẻo vừa căng tròn nhựa sống lại hiện lên trong mình ngày một dồn dập.

Tất nhiên mình của thười đó đã từng nhiều lần được nếm trải những cảm giác của sự ái ân mặn nồng bên cạnh một người phụ nữ ấm nóng và không mảnh vải che thân...là My...là cô Trang...nên phải thú thật là mình khá nhạy cảm với những chủ đề liên quan đến giới tính và sự trần trụi dung tục. Bởi vậy lời nói và điệu bộ nheo mắt ve vãn bông đùa của Di Linh như một cú tát mạnh đánh thức những "chị thừa" và cả sự khao khát đời thường tưởng chừng như đã nguội lạnh trong mình từ bấy lâu.

...Mình muốn gặp Cô Trang quá...muốn lắm...chìm...đắm...

Mở to tròn đôi mắt, há hốc miệng và nhìn xa xăm về hướng bức tường phía trước mặt mà bắt đầu bay nhảy với những suy nghĩ có phần vẩn vơ và hỗn tạp...Mình cố gắng lục tung đầu óc lo lắng, gắng nhớ lại những gì đã xảy ra và đắm mình thật sâu vào kí ức đêm mưa...Tất cả hiện dần ra như khiến mình bỗng trở nên thơ thẩn và ngơ ngếch...

Cho đến khi nghe văng vẳng bên tai âm thanh...

- Duy...Duy..._Di gọi rất to và lay người mình nhè nhẹ tránh những chỗ có vết thương.

- Dạ..._Mình hoảng hồn ngạc nhiên khi lại rơi về cái thực tại tù túng và buồn bã.

- Khùng hả...Duy...Duy điên!_Di lấy tay hươ hươ trước mặt mình mà thì thầm ra điều như chưa tin mình đã bình thường trở lại thực sự.

- Hà...há...Di nói gì?_Mình lia mắt nhìn thẳng mặt Di mà hỏi ngu ngơ.

- Nay con bị gì mà cứ khủng điên bất chợt vậy?_Di cười mỉm chỉ nói giọng khá con nít.

- Dạ...Dạ...Di...Di nói gì?_Mình của lúc đó cơ bản là hai tai vẫn còn ù lùm.

- Bị sao vậy?...Hông nghe Di nói gì được nữa hả...Tai có sao hông vậy?_Di căng tròn mắt nhìn mình soi mói rất bất an như thể lo cho thính giác của mình có vấn đề vậy.

- Dạ...con nghe được bình thường mà...Tại nãy đang mải nghĩ nên hông để ý thui_Mình giải thích với vẻ mặt hơi ngáo ộp.

- Làm như tai nạn có dư chấn ảnh hưởng tới não hông ta?_Di lấy hai bàn tay day nhẹ thái dương của mình và nhướn đôi chân mày kiểu quan tâm ray rứt.

- À không...con...con không sao đâu mà_Mình cười trừ và khẽ lấy hai tay đan vào nhau.

- Mà suy nghĩ chuyện gì mới được...Nói Di nghe đi...Không Di lo lắm_Di nói thầm thì cung nựng và vẫn xoa tay đều đặn hai bên đầu mình.

- Dạ thui...Hông có gì mà_Mình mắc cỡ vì con sâu hư đồn cứ chia chẻ.

- Nói!!!_Di trừng mắt nhìn mình.

- Tại con...con nhớ...Ba con á mà!_Cố bịa ra một lí do để che giấu đi cái đầu óc đang quay cuồng vì như bị hút hồn bởi những ngón tay mềm mại đang nhẹ nhàng di chuyển hai bên mắt tang rất đều đặn tạo cảm giác rất thư thả và con sâu hư đồn kia cuối cùng cũng chịu bắt đầu bình thường trở lại ở trạng thái thả lỏng.

- Ừm...Di hiểu mà, tội con quá...Di hỏi nhỏ cũng hay vậy lắm...cũng hay nhớ Ba mẹ Di lắm luôn á..._Di nói giọng buồn rĩ rượi rất đồng cảm, từ từ hạ đôi tay xuống và nhìn thẳng mặt chăm chăm khiến mình chợt nhớ đến Ba thật sự...nhớ lắm.Mình thầm tự hỏi giờ này Ba đang làm gì?.

- Dạ...Nhưng dù sao con cũng lớn rồi...17, 18 rồi mà vẫn còn nhớ kiểu bóng bóng này nữa...hì hì_Mình nói khẽ và hạ đôi mắt xuống kiểu ngại ngại trước ánh nhìn triu mến của Di.

- Có sao đâu...nhớ vậy mới giống người bình thường á_Di cười khẽ nhíu mắt lại.

Khi mình vừa cúi đầu xuống thì bất chợt cái khe ngực sâu hoắm đang nhô lên cao vì độ ép chặt của hai bầu vú trắng nõn nà được tạo hình bởi chiếc áo lót đen bó sát chặt cứng lộ cả vành hớ hênh lên hẳn cả nếp áo hai dây màu hồng nhạt viền ren trắng chỉ dùng để che hờ nhạy cảm chứ không phải che đầy kín đáo đập vào mắt mình rất táo bạo và khiêu khích...

Chợt sững người bàng hoàng đến mức run lên bần bật vì những hình ảnh đang xảy ra trước mắt...nhìn cả thờ lại mình bắt đầu đảo mắt qua lại không có định với mục đích bí ối là nhìn lên vào cái khe hẹp thần thánh lồ lộ ấy nhưng cố gắng không để cho Di phát hiện ra điều khác lạ nơi mình.

...Cái khe ấy...gần...gần lắm...nhìn rõ lắm.

Di vẫn nói liên hồi với giọng điệu sẽ chia như thể đồng cảnh ngộ với mình mà không biết rằng có một cặp mắt tà dâm đang không ngừng lảo liên nhìn

ngắm soi mới vào cổ và ngực Di.

- Ba mẹ Di mất sớm từ khi Di còn nhỏ lắm Duy...mặc dù không còn nhớ rõ mặt nhưng vẫn cứ mộng lung sao đó..._Di nói giọng buồn bã.

- Dạ...con...con cũng vậy nữa_Mình trả lời qua loa vì vẫn mãi đang chăm chú nhìn ngắm bầu ngực căng tròn của Di.

- Ủm...Ai xa cha mẹ mà không buồn mới là lạ...nhưng mình phải cố gắng sống...sống phần của họ nữa chứ_Di Linh vừa nói vừa cúi đầu từ từ xuống dưới kiểu như tiếc thương một nỗi niềm sâu lắng.

- Dạ...Con không sao đâu mà_Nhân lúc Di đang cúi xuống thần thờ về những hoài niệm xưa cũ mình càng có dịp nhìn chăm chú là rõ ràng hơn hẳn.

Phải công nhận là cái áo nịt ngực đen này bó quá đỗi...khiến cho mình cổ căng mắt to hết cỡ, thậm chí là ngoáy đầu đủ kiểu các tư thế để nhìn cho rõ mà vẫn không sao thấy được gì nhiều hơn chỉ có xiu tiến triển là khi Di cúi xuống thì phần cổ buông lỏng nên cái khe ấy được nói rộng ra phần nào mà thôi...

- Ủm.Bình thường mà...Ba xa con thì con nhớ là đúng...Có gì đâu, nhưng cố gắng đừng có buồn nữa...Có Di nè._Di vẫn nói nghe giọng run run và lâu lâu còn lấy tay xoa đùi mình ra điều an ủi.

- Dạ...con cũng thỉnh thoảng mới zậy...Ba gọi điện quai mà, nghe giọng Ba zậy cũng được.Hì._Miệng tuy mấp máy nhưng cặp mắt mình vẫn giáng như in vào "Nơi ấy".

Bạn đang đọc truyện tại wapsite www.giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.giaitri321.pro – Wapsite giải trí miễn phí đích thực trên di động...!

Cố gắng khám phá nhiều nhất có thể những gì đang xảy ra trước mắt để thỏa mãn sự thèm muốn xác thịt đang sục sôi ngày một dữ dội...

Đột nhiên, con sâu hư đốn bắt đầu lại ngộ nguẩy khiến mình chợt khó chịu...

- Ủm...Có Di, Di chăm sóc cho con hơn Ba con luôn mà, nhớ ít thôi là được rồi...hé hé_Di bắt đầu ngược mặt lên và pha trò.

- Hic, Di còn cùi bắp lắm..._Mình ngay kịp lúc quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ khi vừa thấy đầu Di động đậy.Chỉ tích tắc nữa là Di đã phát hiện ra ý đồ dâm dê bằng thị giác của mình.Hên vờ lờ.

- Chời, Di là người phụ nữ tốt nhất quả đất này rồi, kiếm đâu ra người thứ hai nữa mậy_Di cười tươi rồi búng mũi mình cái "tẹt".

- Có hông đó..._Mình vừa nhăn nhó vừa nói vì hơn nhứt bởi cú ra đòn nhanh và hiểm hóc vào sống mũi quá bất thành linh.

- Thiệt mà...Coi lại thử đi...Di tốt mịt mù luôn chứ ở...Mà thôi, giả lăng quai...Trút bỏ xiêm y đi coan..._Di nhanh chóng đứng thẳng người lên...ưỡn ngực rồi chống tay hai bên nách ra điều sáng khoái nhìn đủ hướng và phán.

- Di làm ơn đừng có nói mấy từ như thoát y hay trút bỏ xiêm y nữa giùm con nha...Nghe ghê sao sao...á._Mình tỏ vẻ rồi há hốc miệng ra khi chợt thấy chiếc áo hai dây của Di bị xóc hẳn lên lộ luôn phần bụng trắng phau với quả rốn bé tí và ít lông măng đen đen mảnh mảnh kéo dài từ dưới rốn lên thành một đường thẳng khi Di ưỡn người thư giãn.

- Khùng...Nói zậy thì sao...Khó quá zậy._Di chống hông về phía sau mà cúi người xuống nhìn mình bằng cặp mắt chăm chăm chỉ cách mặt mình độ gang tay.

- Lớn rồi chời oi...Di giống mấy người đàn bà đi...bình thường xiu đi._Mình nhăn nhó ra về ta đây người lớn chuẩn men khó chịu với về con nít của Di nhưng thật chất thì mình đang cố kìm nén bản thân nhìn đi chỗ khác để tránh nhìn thẳng vào hướng Di vì cái tư thế này Di lộ hàng kinh quá.

- Ai nói là Di muốn lấy chồng mà giống?_Di bĩu môi rồi lườm lườm mình.

- Chứ tính ở zậy luôn hả bà?_Mình tròn mắt nhìn Di.

- Không...Cái này gọi là chủ nghĩa độc thân thích sống một mình._Di cười tươi trở lại và nói.

- Có khác gì...cũng là ở mình ên thôi._Mình nheo mắt lại tỏ thái độ như thể những câu nói của Di trượt quớt.

- Cái thẳng này...không biết gì hết à...Khác chứ...người ta mình ên hay ở zậy là vì...bị ế...Còn Di Linh của cưng là muốn ở một mình cho phê...hiều chưa?_Di vừa nói vừa búng chóc chóc vào trán mình.

- Sao lại thích một mình chứ...Ở hai mình vui hơn chứ_Mình liếc Di.

- Không...sống một mình muốn làm gì làm...nói gì nói...sướng ghê chưa...còn có chồng có con cực lắm.Cứ phải lo lắng linh tinh...Như đang lo cho con

nè...mệt lém người ơi...haizz.Dì than thở giọng i ới trái đời.

- Ủa? Lo cho con mệt lắm hả...thấy bình thường mà, con có đòi hỏi gì ở Dì đâu _Minh biện hộ cho bản thân.

- Siêu cực luôn ấy chứ...con khó thấy mồ _Dì nói và cười gian gian.

- Zậy chứ xong năm nay là con xong cấp 3 rồi.Ra Hà Nội với Ba...thì..Dì đi đâu? _Minh tò mò vì phần nào đó cũng lo cho Dì.

- Chưa biết nữa...chắc cũng ở đây...đi làm rồi zè thui chứ biết làm gì...Mà thằng Ân nói Dì qua bên đó ở...Nhưng Dì còn đang suy nghĩ _Dì nói giọng rất thẳng thắn và xa xăm.Ân là tên em trai Dì.

- Thui...đi qua đó đi...Tiễn zong...chứ ở Việt Nam này ai chịu nổi Dì...há há _Minh cười to kinh khủng.

- Á à...nay bạn gan nhĩ...Dám chống đối chính phủ hả...Chết nè... _Dì sắp gần lại ôm cổ mình giật giật.

- Á Dì Dì...ngộp...ngộp...ngộp thờ _Minh cười to và cố gắng lấy cánh tay còn lại kéo cổ tay Dì ra.

- Ai biểu gan...Dám chống phá cách mạng..Chém mỗi tay à _Dì vẫn cứ xiết cổ mình tuy không chặt nhưng mình cứ thấy khó chịu và nhột nhột sao đó.

- Con...con chưa...không...không nữa mà _Minh cười và van xin giọng tếu tếu.

- Ạ đi...ạ Dì Linh xinh đẹp của con...Nhanh đi _Dì ra lệnh và cứ nhấn nhấn cái cổ mình xuống mặc kệ cho thương tích trên người mình.

- Dạ...Con...con ạ Dì Linh đã man...á...á xinh đẹp của con _Minh nói và muốn trêu ghẹo Dì, nhưng khi vừa phát hiện ra ý đồ trong câu nói là Dì nhanh tay xiết chặt hơn.

Chợt mình có cảm giác phần lưng trên của mình đã chạm và áp sát vào một cái gì đó mềm mềm...một cái gì đó êm êm cạ cạ.

Im hân không nói hay cười đùa gì nữa...Minh tự hỏi có phải thứ đó là...là ngực Dì không nhĩ.Có lẽ là như thế vì thiết nghĩ trong hoàn cảnh ấy thì chẳng còn cái gì là có thể tạo nên sự va chạm và đẩy nghiêng tảo bạn như vậy cả.

Hình như Dì Linh cũng thế...cũng từ từ nín cười rồi sau đó từ từ thả tay ra khỏi cổ mình và cũng...im lìm

Mình nghĩ hình như Dì cũng đang cảm thấy như mình...bắt đầu hơi ngượng vì trò đùa quá lố vừa rồi.

Tìm đập thành thạch liên hồi có lẽ như rằng nó muốn phá tung lồng ngực mà lao thẳng ra ngoài...ra mà nhìn cái nhò yêu nữ đang khiến cho tâm hồn của chủ nó phải đảo điên đến mức hoang mang như thế.

Không gian chìm vào yên lặng trong chốc lát.

Bắt chợt Dì lên tiếng:

- Thui...chuẩn bị tắm...cứ ghẹo Dì quài hà...nhanh đi ku _Dì nói giọng nhỏ nhỏ như cố gắng bình thường...mặc dù trong câu chữ có một chút gì đó hơi cứng cứng và ngại ngại.

Dì đứng thẳng người dậy, đi lại gần bồn tắm với tay chạm vào làn nước và nói khẽ:

- Nhanh đi con... _Dì nói và cười mỉm chi.

- Dì ơi...con...à con mệt quá, tự nhiên thấy đau đầu.Thui, con không tắm nữa đâu _Minh chợt nghĩ về những gì vừa xảy ra.Liệu chừng nếu xảy ra lần nữa thì cả mình...cả Dì đều khó xử, nhất là lúc tắm như vậy thể nào chuyện va chạm xác thịt là điều không thể tránh khỏi nữa.Minh lo lắng nên đã quyết định đưa ra một lời bịa để tránh tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

- Đừng có xạo...mình mấy hồi hám rùi...tắm đi, muốn tự cởi hay tui cởi dùm cho nha... _Dì nói và cười ha hả làm mình đến ngạc nhiên.

- Á...không...con tự cởi... _Sợ Dì làm liều hoặc làm quá lên nên mình đành xuôi theo.

- Ồ...nhanh đi cung...trút bỏ xiêm y đi _Dì cười gian manh như chưa có chuyện gì xảy ra và va chạm lúc này đối với Dì là rất bình thường vậy.

- Nói chứ hôm nay con sợ cảm lạnh quá Dì ơi... _Minh rụt rè nói khe khẽ.

- Thui mệt quá...đưa đây...Làm ần lâu la...lè mè quá _Dì nói và nhanh chóng nắm hai vạt áo thun mình đang mặc mà kéo lên rồi vút qua một bên tới nắm cái lai quần sọt.

- Á...để con tự...tự cởi quần _Minh nắm tay Dì van xin.

- Ừm...nhanh đi, không tui ra tay thì đừng có trách _Dì cũng hơi buồn cười và đứng chống nạnh nhìn mình.

Mình từ từ tháo khóa và kéo từ từ xuống.Đoạn lấy tay che che phần quần xì phía trước lại.

- Che giấu gì nữa...Thấy hết rồi, có tí mà làm quá không hà...há há_Dì cười ha hả và buông lời xía xói mình.

- Á...Dì đừng nói nữa mà._Mình ngượng chín cả mặt.

- Rồi đó...À...đeo cái này zô cổ tay này đi...Dì chế ra đó...rồi bước zô bồn tắm._Dì nói và đưa một chiếc bap tay cho mình mà nói đúng hơn là phần cổ trên của chiếc bao tay được Dì Linh cắt ra để mình che chắn vết băng ở phần cổ tay bên trái.

- Khoan...con phải thay cái quần sịp kia đã chứ..._Mình nói to khi vừa mang xong chiếc bao tay.

- Chi zậy..._Dì mở to tròn mắt ngạc nhiên.

- Con muốn thay mà...mặc như quần bơi zậy á._Mình giải thích.

- Sao nãy không kiu lấy cái quần bơi luôn..._Dì lườm mình.

- Bị chuột cắn ngay háng miếng rồi còn đâu._Mình lườm nguyệt lại trả đũa.

- Mà mặc zậy sao tắm...không kì cọ được..._Dì bĩu môi ra vẻ thông thạo.

- Kệ lát thay ra con tự kì sau..._Mình trả lời.

- Ồm...thay đi...tui quay mặt đi chỗ khác nè...nhanh đi._Dì nói và quay đầu lại.

- Vâng..._Mình nói.

Nhanh chóng mặc chiếc quần sịp ống vào...tuy nói nhanh nhưng vì thân thể đang còn mang nhiều thương tích nên việc co chân lên xuống khá khó khăn và cũng hơi lâu la tí.

- Rồi chưa?_Dì hỏi khi vẫn còn quay lưng về hướng mình.

- Rồi Dì...xong nãy giờ rồi..._Mình trả lời ngại ngùng.

- Ồ...sexy man..._Dì thốt lên khi vừa quay đầu lại nhìn mình.

Cái điệu bộ vừa nghiêng đầu vừa vỗ tay chành chạch và hét lớn làm mình đến nhăn nhó vì khó chịu.Dì cứ muốn làm quá vấn đề lên để gheo mình suốt ngày.Phải nói luôn là lúc Dì vỗ tay khiến cho hai bầu ngực cứ rung rung tung tung làm mình đến hoa cả mắt.

- Mệt quá...tắm lẹ đi Dì..._Mình khó chịu trả lời chỉ mong giây phút ấy qua thật nhanh.

Đoạn mình từ từ nhấc chân bước vào bồn tắm nhờ sự giúp đỡ của bà Dì yêu quý

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Ngồi vào bồn tắm với bộ dạng trần như nhộng chỉ độc nhất một chiếc quần sịp ống bắt đầu thả lỏng toàn thân mà để mặc kệ cho nước loang lổ thấm vào từng thớ thịt..

Thờ dãi thoải mái vì được dịp thư giãn với cái thứ cảm giác quen thuộc mỗi ngày mà trước khi bị tai nạn hành hạ mình vẫn thường bay nhảy suy tư trong nó hoặc thậm chí là vẩy nước tung tóe.

Dường như mọi muộn phiền rồi bởi lúc ấy dần dà tan biến và hòa lẫn vào làn nước mát lạnh, êm dịu.

Mình buông thả tới cấp độ chỉ còn khả năng cảm nhận được duy nhất có tấm thân trần với những lỗ chân lông sâu tí đã bị lấp đầy bởi nước mà quên cả không gian và thời gian của cái khung cảnh âm đạm..

Đột nhiên, lưng mình bị một tiếng đánh "chét" kèm theo sau đó là cảm nhận về một mảng thịt ran rát.

- Bắt đầu nha ku_Dì vừa đánh mình xong là ngay lập tức nói và cười bằng cái giọng the thé đến điều ngoa từ phía sau gây vọng lại ròn rợn sóng lưng

Thật chất lúc đó nếu mà nói cho chính xác thì mình không nghĩ là Dì Linh khễ khàng đánh thức và đưa mình về với hiện thực đâu mà là Dì nắm đầu mình lôi xềnh xệch ra khỏi chốn phiêu bồng, nơi cực khoái sung sướng về cảm giác thì đúng hơn.Mình cay lắm.

Có thể suy tư hơi thái quá nhưng phải thừa nhận là lúc đó mình bắt đầu thấy hơi khó chịu về tính cách nhận xị không đúng thời điểm của Dì Linh.

Cứ đặt bản thân vào hoàn cảnh lúc đó của mình mà xem.

Mình đang trong giai đoạn nghĩ ngợi sau cơn địa chấn tổn thương toàn thân thì tất nhiên ai cũng biết là cần nhất sự yên tĩnh và cảm giác thoải mái nghỉ dưỡng nhưng mà đâu có được suốt ngày Dì cứ nheo nhéo bên tai những câu tào lao khá vô nghĩa, lại thêm không chịu làm theo ý muốn của mình mà còn có cái tính hay nhí nhảnh bất chấp hoàn cảnh nữa chứ.Nhiều lúc mình nặng đầu và rất khó chịu về Dì.

Quay lại với cái khoảnh khắc trước đó chừng vài giây...

Các bạn thử tưởng tượng khi đang phê như con tê tê vì nhận được cái gật đầu ưng thuận của con ghệ.Đồng ý cho ta thỏa sức khám phá tẩm thân ngọc ngà nung nức nhựa sống nhưng trớ trêu thay khi đã gần xong giai đoạn mây mờ bong tróc các lớp vải mà chỉ còn lại duy nhất tấm cuối cùng xốt lại thì lại bị một cái nắm tay níu giữ và giọng tho tho nhỏ nhỏ với điệu bộ lời nói khá dịu dàng:"Quên mất...Hôm nay em đèn đỏ" vậy.

Liệu mấy ai có khả năng trả lại cho em ấy "khoảng trời bình yên" mà trong lòng không hụt hẫng hoặc giả là căm tức?

Mình của lúc ấy cũng y như thế...

Ngay lập tức đầu mình bùng lên câu nói của một bậc cao nhân giai đoạn trước, cái câu nói mà cả ba và mẹ mình đều cười nức nở mỗi khi nghe...

"Không nên hoãn cái sự sung sướng ấy lại"

Khi câu ranh ngôn đó bắt đầu bay lượn vòng vèo trong đầu càng khiến cho mình thêm phần điên tiết và câu gắt hơn gấp bội.

...Mình...Mình là mình ghét cái thái độ của Dì!

Đang sung thì bị đứt dây thun quần nên mình khễ hơi xoay đầu nhẹ về phía sau.

- Dạ...Dì làm ơn nói không thui là được rồi...Đang mang trọng thương...Quánh quai...chết á _Mình gất lên nghiêng rặng treò treò khiến câu nói như bị nén lại và thều thào tự nơi cuốn họng.

Thấy hành động đó của mình, Dì chợt sững người tròn mắt có lẽ là ngạc nhiên vì không ngờ mình lại phản ứng mạnh đến như vậy.

- Chết gì nời...mấy đứa như cung sống dai lắm._Dì hai mắt lơ lơ chẳng biết là giả khùng hay giả điên mà chẳng lẽ đến như vậy còn chưa nhận ra được sự tức giận nơi mình.

- Sao biết...ra nông nổi này mà dai gì nữa chứ...Cũng hay lắm_Mình cúi gất.

- Thì té đến mức dậy mà chưa...chưa sao thì lo gì chứ _Dì mĩa mai giọng nhỏ nhỏ nửa muốn mình nghe thấy, nửa lại không.

- Mà thui...Dì nhanh đi._Mình nói nhanh như muốn kết thúc cuộc nói chuyện căng thẳng này ở đây.

- Ồ _Dì ọm ờ kiểu chán nản.

Sau cuộc đối thoại đó dường như mọi sự đều trở về với không gian im lặng vốn dĩ mà chúng từng có.

Chẳng ai trong hai người buồn nói với đối phương câu nào hết mà chỉ sống và suy nghĩ với tư duy riêng của mỗi người trong yên ắng.

Mình nghe, nghe thấy tiếng Dì khe khẽ từ tốn với tay lấy chai dầu gội toàn thân sau đó vắt vài giọt lên miếng xóp tẩm đã thấm nước.Đoạn bắt đầu chà nhẹ nhẹ khắp phần lưng đang ở trên mặt nước của mình.

Dì cứ dùng miếng xóp tẩm mềm mại và ứ đầy xà bông ấy xoa đều đặn khắp phần lưng mình rồi lâu lâu lại vòng tay qua cổ.Vẫn chẳng nói chẳng rằng chỉ nghe tiếng thờ nhanh chậm không đều bởi các cử chỉ miệt mài nhưng điệu bộ khá hồ hững như lúc vừa bắt đầu.

Mình ngồi đó nhìn ra hướng cửa sổ nơi mà những tia nắng đã bắt đầu gay gắt hơn.Cũng đúng thôi gần 10 giờ rồi còn gì.Nghiêng đầu qua một bên, mình thờ dài thườn thượt với bộ óc có lúc mông lung trống rỗng có lúc lại đẩy áp những suy tư lo nghĩ.

Cảm giác khá chán nản và thậm chí hơi trái ngang vì mặc dù không khí khá thoáng đãng nhưng sao mình thấy khó thở và ngột ngạt quá.Tung tức vì một cử chỉ, một hành động, một suy nghĩ vô tình không hình dung.

Khi bắt đầu lung tung với ý nghĩ buông quơ thì bất chợt:

- Ngồi zầy không sạch khúc dưới được...ngồi lên thành đi _Dì nói giọng bằng bằng như ra lệnh.

Mình biết, biết Di đang giận mình hoặc có lẽ là không hài lòng vì bộ dạng cáu kỉnh của mình, khi này thì chưa chắc chắn lắm nhưng giờ đây nghe được câu nói này thì mình xin cam đoan là Di giận ngược lại mình vì ghét cái thái độ.

Mình cười mỉm.Chẳng hiểu sao lúc ấy mình lại cười khi đang bị đối xử lạnh nhạt nữa.

Có lẽ mình cười vì sự đáng yêu của Di, cái cách mà Di giận hiếm ai có thể nghĩ Di hơn mình gần chục tuổi cả.Giận mà giọng nói cứ nheo nhéo cố làm ra vẻ khó chịu nhưng cũng đầy sự quan tâm và lo lắng.Di muốn làm ra vẻ thật căng thẳng để mình biết là Di đang giận mình nhiều lắm nhưng vẫn cứ giúp mình tắm rửa và lo lắng xuyên suốt quá trình kì cọ bằng chứng là khi gần chạm vào các vết thương vừa lên da non trên lưng, Di luôn cố tránh hoặc chà nhẹ nhẹ vì sợ mình đau.

Có thể một số bạn sẽ nói Di Linh làm vậy là vì trách nhiệm nhưng mình xin cam đoan là từ trước tới giờ mình chưa bao giờ nghĩ và tin chắc rằng cũng sẽ chẳng bao giờ nghĩ Di Linh chăm sóc mình chỉ vì nghĩa vụ hay những đồng lương ít ỏi của Ba mình cả.Có thể ban đầu là như thế nhưng trong quá trình chung sống và vài giai đoạn biến cố tiêu cực xảy ra, với những việc làm của Di thì mình tin rằng.

Di đến đây - với một tấm lòng và nhận ra được - một tình yêu thương!

Mình im lặng chẳng nói gì, khẽ khàng chống hờ tay lên mép thành bồn mà kiếm tìm điểm tựa cố gắng đứng dậy để khom lưng đặt mông lên thành bồn tắm.Tuy là hơi khó khăn vì không có sự giúp đỡ của Di mà cũng trách sao được khi tay Di vẫn đang dầm xà phòng nếu mà miễn cưỡng giúp mình thì nhiều khi lại làm tình huống xấu hơn nhưng nói chung cuối cùng mọi chuyện vẫn êm xuôi.

Khi mình vừa đặt mông xuống thì đã nghe được tiếng Di đang đứng dần lên và hình như chỉ chờ mình ngồi ổn định là lại thao tác loay hoay ở phần lưng dưới của mình.

Kì rửa được một lát thì bất thình lình mình có cảm giác Di đang cúi xuống và cố gắng kéo sịp của mình hơi tře xuống dưới phần mông thì phải.Sau đó Di còn đưa tay kì kì rửa rửa phần phía trên mông của mình nhưng tất nhiên là chưa tới cái rãnh ý ý đâu nên các bạn không cần phải tưởng tượng sâu xa làm gì.

Mình hết hồn vì ngay từ đầu đã thống nhất là những gì đằng sau chiếc quần sịp của mình thì Di Linh sẽ để tự mình vệ sinh nhưng sao bây giờ lại...

- Di...Di để con tự làm cái đó...Đừng mà!_Mình to tiếng giẫy nảy nhưng vẫn dùng tay nắm chắc lên thành bồn tắm vì chỉ chống một tay nên rất dễ té hoặc mất đà

- Chùi bên trên tí thôi...Im đi!_Di nạt mình từ phía sau.

- Con tự...tự làm được mà...Di..._Mình nài ni ỉ ôi các thứ.

- Đã nói im mà...nghe nói thêm câu nữa thì lột ra luôn đó nha!_Di hét lên với giọng điệu rắn đe át hoàn toàn tiếng van xin yếu ớt của mình.

Mình hoảng thật sự nên im luôn vì Di làm dữ quá sức.Đành bắt lực mặc cho Di kì rửa mình đành nhắm mắt buông tay đưa thân vậy.Nói là nói thế thôi chứ chung quy cũng chỉ phần trên mông tí thôi chứ chẳng phải quá đáng gì nên mình cũng dần định tâm tọa thiền trở lại.

Di sau khi kì xong thì ngay tức thì thả chiếc quần sịp của mình mà này giờ Di đang kéo căng ra lấy khoảng trống để tuột hơi tře xuống phần mông làm cho phần lai quần chạm vào mông đánh lên một tiếng "bách" rõ to.

Run bắn người, mình chột nảy lên từng cơn, da gà nổi từng đám nhưng lúc ấy mình chẳng dám quay lại vì quay lại lúc này cũng chẳng biết nên nói gì cả.Mình thở hổ hộc sau nghe tiếng cử động tay của Di sau khi Di đã đứng thẳng lên.

- Đứng dậy qua thành bên kia ngồi...dựa lưng vào tường để tui kì phía trước._Giọng bằng bằng đánh đá thôi rồi.

Vừa nghe tới đó là mình lại giật mình, quay lại nhìn Di khá tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên...

Nhưng đáp lại ánh nhìn ngờ ngạc của mình chỉ là một cặp mắt lơ đãng, cặp môi khiêu khích gây sự theo dạng môi trên mím môi dưới.

Gương mặt Di bốc ra một mùi sát khí nồng nặc và lờm lờm hồi lâu rồi nói:

- Gì...muốn gì hông..._Di vừa nói vừa hích hích phần da trên trán trông rất gang hồ chị đại.

- Không...Dạ...đâu...đâu gì...không_Mình lắp bắp vì hình như đã quên bén lí do quay đầu lại.

- Im đi...bớt nói đi...không có thích nói nhiều!_Lần này Di nói giọng nhỏ vừa đủ nghe nhưng câu nói của Di rất lạnh.Lạnh như một mặt hồ đóng băng, như mùa đông đang được buông lời mà thoả sức vùng vẫy ở nơi góc phòng tắm yên ắng đến rợn người này.

Mình im bật vì lúc ấy mình sợ Di lắm.Bởi vì mình nhớ lại những gì đã xảy ra trong cơn mưa đêm ấy thật hãi hùng đến lạnh xương sống và kinh đến mức chẳng buồn nhắc lại.Mình chỉ ngồi đó mặc cho Di đang loay hoay nặn thêm lớp sữa tắm lên miếng xóp bông mềm.

Từng giây từng phút trôi qua lúc ấy mình chỉ cố gắng căng tai ra mà nghe các cử động nho nhỏ của Di, những cử chỉ trong cái không khí im ắng của không gian và vô định hình của thời gian.

Mình biết là Di giận mình nhiều lắm nên mới như thế, mới chẳng nói chẳng rằng, cái thái độ mà trong mơ mình còn chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Liệu rồi đây sẽ có những gì quá đáng hơn có thể xảy ra hay không?

Vì hành động của Di thật sự rất khó đoán thì làm sao mình có thể lường trước được tất cả chứ.

Mình có nên xin lỗi Di không nhỉ?

Một loạt các câu hỏi bay vòng vèo trong đầu mình khi ngồi bất động chịu nhục hình của sự lạnh lẽo cho đến khi...

- Đã nói là qua bên kia ngồi...nghe không!_Di nạt mình từ phía sau lưng.

- Dạ...dạ_Mình hoảng hốt mỗi khi Di to tiếng và lẳng lặng làm theo.

Khẽ đứng dậy một cách khá cực nhọc, mình cố gắng lê lét tấm thân trần với vài đốm trắng toát vì dính cặn xà phòng đầu đó trên người qua làn nước trong vắt mà đến thành bên kia, hạ eo ngồi xuống và yên vị một cách khê khàng. Tuy chỉ đứng hai bước nhưng đối với mình là cả một quãng đường dài đằng đằng vì các khớp xương cứ ráo riết va chạm khi được dịp gặp nhau.

Lúc này khi đã ngồi đối diện nên mình có thể nhìn rõ Di lắm.

Vẫn là hình ảnh chiếc quần jeans ngắn cùn cộn và cái áo hồng nhạt viền ren bó sát che đầy hờ hững phần núi đôi truong phình và căng tròn nhựa sống.Di vẫn đang loay hoay pha pha trộn trộn gì đó.

Thình thoảng Di bất gặp ánh mắt của mình đang nhìn lung tung vào người Di, Di chỉ đáp trả bằng những cái liếc vô tình lạnh lùng không thể hiện chút cảm giác hay biến đổi sắc mặt gì cả.

Được một lúc, cuối cùng thì Di cũng bước vào bồn tắm với cái dáng cao ráo nhưng rất kiêu ngạo trên tay vẫn không quên cầm theo miếng xóp tắm đã thấm đầy dung dịch và cả chai dầu gội của mình.

Tiến dần lại phía mình, Di thể hiện phong cách ta đây là thành phần đang chiếm ưu thế rất rõ với vài cử chỉ kiêu sa ngang ngược bằng chứng là những bước chân theo kiểu chẳng nề nang ai tạo thành các tiếng bị bơm rất to.

Di cố tình làm vậy, ai cũng có thể nhìn ra nhưng tất cả cũng chỉ nhằm một mục đích...cái mục đích mà ai cũng có thể thấy ngay được...

Khi ấy mình đang ngồi và Di thì đang đứng chêm chệch trước mặt mình nên phần đầu mình chỉ nhìn được tới phần trên bụng Di một chút ít.Bởi vậy đập ồ ạt vào mắt mình lại là cái bầu ngực che không kín thấy cả chiếc áo lót đen bó sát lồ lộ hiện ra y như lúc này, cái lúc mà mình vẫn còn ngồi trên cái ghế kia.

Hình ảnh đó vẫn như lúc này, vẫn tạo cho mình cái thứ cảm giác lằng lằng và...lén lút.

Lằng lằng vì nó kích thích đầu óc và làm sống dậy...à không là đứng dậy trong người mình nhiều cơ quan đã ngủ yên tự nãy giờ.

Lén lút vì mình chỉ dám rụt rè lưu lại trong đầu cái khoảnh khắc thần tiên ấy một vài giây thôi bởi ánh mắt soi mói của kẻ hiềm ác kia vẫn đang nhìn chăm chú đầy mỉa mai vào mặt mình mà nên làm sao dám để lộ sơ hở cho y nắm thóp được cơ chứ.

Nhìn chán chê các kiểu thì dần dà Di cũng bắt đầu lấy chai dầu gội dốc ngược và bóp năng suất lên đầu mình rồi kéo dài cả xuống hai bả vai, cả tay và cẳng chân chỉ chừa phần nhỏ ở cánh tay trái đang quấn băng trắng héo núp sâu dưới phần bao tay mà Di chế tạo riêng cho mình lúc này.

Hình như chỉ chờ có thế, Di bắt đầu gác miếng xóp lên thành bồn tắm và nhanh chóng dùng cả hai tay vò đầu mình ngấu nghiến và không thương tiếc khiến cho mình phải cố gắng nhiều phen mới giữ được thăng bằng tránh khỏi ngã về phía trước mặt- người Di.

Di vò đầu bứt tóc mình kinh khủng lắm đến mức bọt trắng xóa văng tứ tung hết cả lên và dính trơn trượt đầy đủ vào hầu hết mọi nơi trên mặt mình chỉ chừa duy nhất có đôi mắt là được khoang tròn và né tránh.

Mình muốn thở ra hơi còn không được vì mùi dầu gội cứ thoang thoảng và vương vấn nơi khóe mũi.

Chưa dừng lại ở đó, Di tiếp tục dùng hai tay chà sát mạnh bạo khắp cơ thể mình như kiểu không sợ mình đau bởi những vết thương còn bầm đen tím đỏ vậy, chà thẳng rần và không thương tiếc với cái bản mặt khó ưa và hình như còn nghiền cả răng trông rất dữ tợn.

Mỗi lần Di chà đúng vào chỗ đau là mình lại la lên oai oái nhức nhối nhưng hình như Di cố tình không dừng lại hoặc giả vờ không nghe hay sao ấy mà cứ chà xát đều đặn và liên tục từng tục như một cỗ máy đã bôi dầu trơn tru và được lập trình để hi hạch công suất tối ưu để cày kéo với các tiến độ và không ngừng nghỉ.

Được một lúc sau khi đã tra tấn mình thẳng tay nhưng hình như với Di còn cảm thấy chưa đủ thì cuối cùng cũng tới phần dưới eo.Thao tác của Di vẫn như vậy, vẫn liên hồi thoan thoát.Kì cọ phần hai cẳng chân trước rồi sau đó kéo dài lên bắp đùi.

Tiếp đến là phần háng chân nhạy cảm vẫn được Di dùng tay ma sát đều đặn.Các cử chỉ của Di ở khu vực này khiến cho con sâu trong người mình ngo

nguyệt kinh khủng hơn...đến cùng cực của sự chịu đựng.

Cho đến khi chạm đến chiếc quần sịp ống rộng thì Di nhanh chóng lấy một tay kéo chiếc sịp của mình ra sau đó cho cả bàn tay đầy xà phòng vào bên trong để rửa khắp kì rữa và động chạm nhiều thứ...thật sự là...tất cả.

Mình giật bắn người vội kéo tay Di ra và nhìn thẳng vào mặt Di...mình tỉnh thét lên.

Nhưng khi chưa kịp nói lời nào thì quả thật lần này mình hết sức ngạc nhiên vì ánh mắt của Di tuy mở to trao tráo nhưng hình như đang rung rung một dòng nước trong vắt và chỉ chực chờ để trào ra.

Cái miệng không còn mím chặt khiêu khích mà đã chuyển dần sang mở hé hé trông buồn rười rượi.

Cả khuôn mặt Di lúc đó toát lên một nỗi niềm u uất khó tả...

Sau giây phút đó nước mắt của Di trào ra tuy lắng đọng nhưng rất dữ dội.

Di bắt đầu khóc...lại khóc và lần này khóc rất nhiều.

Vừa khóc lại vừa nói một tràng những điều...những điều mà mình vẫn còn nhớ như in...có lẽ chúng đã theo sát cuộc sống của mình cho đến tận bây giờ và biết đâu là mãi mãi về sau...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Nắng vẫn cố gắng len lỏi mặc sức chiếu từng tia cứng cáp và thẳng căng xuống nền phòng tắm khiến cho khung cảnh trở nên buồn bã và ảm đạm.

Sự éo le và thê lương của hình ảnh một người phụ nữ đang khóc nghẹn, khóc thét vì một nỗi đau, niềm tức tối khó giải bày góp phần làm cho không khí ngột ngạt và khó thở..

Mình chết lặng và đông cứng cả người lại. Vẫn ngồi yên trên thành bồn tắm như thể bị dán chặt lưng vào tường.

Không phải không muốn đứng lên mà là mình không có khả năng để thực hiện cái hành động khó khăn đó vào lúc này thì đúng hơn.

Vì sao à, thì là vì tay phải mình vẫn đang phải nắm lấy cổ tay của Di Linh chặn lại khi mà nó vẫn còn đang để hờ trên đầu gối mình, còn tay trái đang băng bó thì làm sao có thể mà chống, mà đẩy lấy điểm tựa để đứng lên được chứ.

Mình nhìn Di Linh bằng ánh mắt lạnh thính chứa đựng đầy sự khó hiểu.

Mình của lúc đó chẳng thể nào hiểu được tại sao Di lại khóc cả hay Di khóc thét lên vì lí do gì nữa. Chỉ biết Di khóc rất dữ dội và kinh lắm.

Một chuỗi những âm thanh vang dội, vang vọng và vang cực lớn lao đến và lọt vào tai mình bao gồm.

"...a...à...á...hức hức...hức...hít hà...hít hà...á...à...á...hít hà...a...a...a...hức hức...phù phù...a...a...a..."

Nghe tiếng khóc của Di phải nói là rất căng thẳng và khó chịu vì nó nghe ghê quá mà.

Tròn mắt ngạc nhiên nhìn ngó nhìn nghiêng, tư duy mình bắt đầu bùng lên một loạt các suy đoán và những câu hỏi khó có câu trả lời.

Tại sao Di lại khóc khi chỉ cách đây vài phút vẫn rất đanh đá...Thật chất là mình chẳng thể nào hiểu nổi khi thấy hình ảnh Di vừa từ từ ngồi sụp xuống làn nước trong veo lại vừa có thể khóc tu tu trong tư thế khó khăn đến như vậy cả vì trước đó Di còn tỏ ra rất hồ báo với mình mà, nào là liếc, xoáy, lườm, đá đều các kiểu khiến cho mình vô cùng ức chế và cả sợ sệt nữa.À, lại còn cho tay vào quần mình nữa chứ, nhưng hành động ấy như kiểu Di muốn làm mình thêm bức mình, nạt nộ Di để Di có cái cớ mà sỗ lộ tỏ như vậy.

Tại sao Di mình khóc to thế chứ trong khi có thể nói ra và cùng giải quyết...Lúc ấy phải nói luôn là Di khóc to kinh khủng khiếp, khóc như chưa từng được khóc. Trong tiếng khóc của Di chất chứa nhiều u uất và cả tức tối vô bờ bến tuy vậy cũng làm gì phải khóc lớn và điên loạn đến như thế chứ. Không sợ hàng xóm người ta nghe thấy đâm suy diễn dẫn đến nhiều hiểu lầm tai hại à.

Tại sao sau khi cho tay vào cái quần sịp ống của mình rồi Di Linh mới khóc...Câu hỏi này thú thật là quá khó trả lời mà dù có may mắn tìm ra được câu trả lời đi chăng nữa thì mình chắc cũng chẳng dám trả lời đâu. Lại hỏi vì sao ư, thì là vì nếu như vậy chẳng khác nào mình tự thừa nhận hàng mình chỉ là

hạng khoai bé và vì Di Linh mò trúng khoai của mình thấy nó bé quá nên khóc thay cho mình vì mình là một thằng có củ khoai suy dinh dưỡng à. Chứ nếu to thì phải cười chứ việc quái gì phải khóc kinh thế. Bách nhục!

Những suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua đầu óc mình trong tích tắc và cũng nhanh chóng tan biến mất dạng như cái cách mà chúng hồ hởi ập đến khi Di bắt đầu lên tiếng.

Di vẫn còn khóc... còn khóc rất nhiều.

Di nói trong những cú nấc ngang trái và bức tức đến nghẹn ngào. Nói với dòng lệ chan chứa đang còn bám dài trên đuôi mắt, loang dần ra xung quanh và tràn trề ướt đầm nơi khóe mi.

"...Di... Di đến đây sống với con mà... hít hà... quan tâm lo lắng... hức hức... Di sai gì mà đối xử với Di như vậy... hà... làm cái gì cũng nói... làm cái gì cũng giận... bộ trong mắt con Di tồi tệ lắm hà... hức hức... a... a... a... Di sai cái gì... nói đi... sao cứ hể ra là con ghét Di vậy... hà... nói đi... hức hức... rồi hề Di làm cái gì cũng gai mắt hết... gai lắm đúng không... hà... hà... con không thương Di thì cố chịu đựng đi... hết một năm nữa là tui đi mà... đi luôn... không bao giờ xuất hiện trong cái nhà này nữa... hức hức... hít hà... đi cho khuất mắt mấy người... sống mà suốt ngày cứ sợ... sợ con buồn... sợ giận đủ thứ hết... cứ phải nhìn sắc mặt mấy người mà sống... tui chết già... chết héo rồi... hức hức... rồi con bị thương nên sợ con khó chịu đau đớn rồi lủn lủn... tui cười để mấy người vui... để vui mà... sao hẳn học tui... bộ tui xấu xa lắm hà... mấy người buồn tui cũng buồn cũng có vui đâu mà sao lại liếc rồi là tui hà... hà hà... nói đi... nói đi... hức hức... a... a... à..."

Di vẫn ngồi đó. Hai hàng mi vẫn đang bị thấm dầm ướt nhòa bởi nước mắt.

Nước mắt của sự buồn bã, chán chường muốn buông thả và thất vọng khôn nguôi.

Những lời nói của Di như xé toạt không khí xuyên qua từng thớ thịt mà đâm thẳng vào tim mình khiến cho nó co giật từng hồi quặn thắt.

Mình thật sự thấy đau nhói, đau khắp mình mẩy. Nỗi đau của sự dằn vặt và tức tối đến ức nghẹn.

Mình dằn vặt vì chẳng lẽ từ trước đến giờ mình sống xấu, sống bẩn với Di đến như thế sao. Bấy lâu nay Di sống trong căn nhà này mà không có được trọn vẹn một nụ cười, một niềm vui để an ủi những ngày tháng bê trễ và sự vô tâm đến từ mình.

Mình tức tối bản thân vì mình hờ hững quá, sao mình lại có thể đối xử với người đã có ơn chăm sóc và quan tâm mình đến như thế được. Cố gắng lục tìm trong trí nhớ tất cả những hành động hoặc giả là cả những suy nghĩ không tốt của mình về Di để có thêm bằng chứng mà mài nhéo, chửi bới bản thân. Bản thân của một thằng thanh niên tuổi nhục đang tâm đối xử lạnh nhạt với một người phụ nữ- người mà đã hi sinh cả tuổi thanh xuân bay nhảy bông đùa để đến bên mình mà lo lắng mà nâng niu từng bước đi chập chững vào đời suốt thời kì hai năm phổ thông.

Mình thấy thương Di quá, càng thấy tội Di bao nhiêu thì mình lại càng ghét bỏ bản thân bấy nhiêu.

Bỏ tay Di ra, mình chỉ biết cúi đầu lặng im. Mình không có can đảm nhìn vào mặt Di vì mình sợ, sợ phải đối diện với đôi mắt ấy, đôi mắt của lòng vị tha và chờ đợi không bến bờ.

Biết bao lần mình phạm lỗi, biết bao lần mình sai quấy đều nhận được cái lắc đầu nguầy nguậy không truy cứu hay một nụ cười trừ che chở.

Các bạn nào biết những kỉ niệm mình từng nhắc đến trong những chap trước kia chỉ là một phần nhỏ trong một chuỗi ngày của cuộc sống hai người đầu sự kiện ai oán.

Mình sai nhiều lắm, quấy nhiễu lắm chứ chẳng đơn giản như thế đâu. Đôi lúc mình cũng chẳng về nhà nữa, không phải bởi vì mình sợ gì cả bởi giai đoạn ấy Di còn chưa đánh mình mà là mình xem Di chẳng ra cái gì hết, chẳng phải là loại người mà mình phải bận tâm hay lo lắng tiếc nuối gì cả.

Thử ấy mình xem Di hoàn chỉnh và chính xác nghĩa của hai từ- Vú nuôi.

Thấy có lỗi hay tự trách mình là đều không thể tránh khỏi, mình biết Di rất buồn, khổ tâm lắm đến mức chịu đựng thêm không nổi nữa nên mới phải nói ra. Mình vui vì điều đó, tuy có hơi nhẩn tâm nhưng mình mong Di có thể khóc, có thể nói ra những điều ập ứ và hành hạ con người Di tự bấy lâu nay để mình biết, mình cảm nhận và mình có cơ hội để sửa chữa.

Mình muốn như thế và giây phút đó cũng tự hứa với bản thân rằng sẽ sống tốt hơn, không hay cáu gắt và cũng sẽ không làm Di buồn nữa, chỉ mong Di nhận ra mình thật sự hối hận và muốn sống lại từ đầu.

Đang mãi cúi đầu tự hứa sẽ làm một thanh niên tốt, một chỗ dựa về tinh thần cho Di và sẽ cùng Di vượt qua những sóng gió trong chuỗi ngày của cuộc sống vui vẻ do mình tạo ra sau này thì bất chợt Di đứng lên.

Di đứng lên nhưng chưa vội bước đi vì mình có cảm giác như Di vẫn cúi đầu xuống nhìn mình trong tiếng nấc thút thít dai dẳng.

Mình tò mò lắm chứ nhưng lại tự nhủ với bản thân là sẽ không ngước lên nhìn Di đâu vì mình sợ, sợ con người đang đứng kia sẽ lại khóc, lại làm một tràn nữa thì mình ngụy to, hậu quả khôn lường.

Nhưng thói đời là vậy, nhiều người chết hay gặp tai ương cũng chỉ vì cái thói hiếu kì ngu xuẩn ấy. Sống trên đời nên tự nhủ có những điều nên biết và những điều cần tránh biết vì chẳng lợi lộc gì mà đôi khi còn mang đến nhiều muộn phiền rắc rối cho bản thân và gia đình.

Nói là thế nhưng mình của lúc đó ngốc lắm, chẳng hiểu sao lại có cái suy nghĩ tò mò nên đã từ từ ngược đầu lên nhìn cái hình dáng cao ngồng ngồng của người con gái đang tọa trước mặt mình đau chết.

Ngay lập tức chỉ chờ có thể là Di phi ngay một cái liếc sắc như dao cạo về gương mặt non nớt và đầu đó còn hôi mùi sữa của mình. Sau đòn đó Di mất tròng trờng đâm lẹ mà phán cho mình một câu nói chí mạn bao hàm cả việc đập tan những ước mơ và hoài bão mà mình đã khao khát dựng xây tự nãy giờ.

- Ngày mai...hức hức...tui...tui dọn đi luôn cho...hức hức...sống một mình...cho mặc sức zui...đi luôn...hức hức!

Di nói xong thì ngoáy đít lại và bước bì bõm ra khỏi bồn tắm mà trên người vẫn còn ướt đầm nước và thấm sâu vào cả da thịt vì mình thấy phần áo của Di dính chặt và hiện lên rần rỉ những hoa văn đơn giản của chiếc áo ngực màu đen.

Khoảng khắc Di ngoáy đít bỏ đi, mông Di ngay gần kề với mặt mình luôn đến mức mình bất ngờ quá đỗi mà không né tránh kịp nên hình như đã ngửi thấy cả mùi vải nữa- mùi quần áo thấm nước xả thơm bị ướt bởi nước.

Từng bước đi của Di như một cơn mưa mùa hạ đổ xuống mặt đất khô hạn nền nhà. Không thể tưởng tượng nổi là mỗi khi Di cúi lên là lại chẳng để ý đến thứ gì như mọi ngày nữa, mọi hôm chỉ cần đổ nửa li nước ra nhà là bằng chết bằng sống Di phải kiểm mảnh dẻ nào đó lau ngay, tính nhiều khi cần thận thái quá lại nhiều khi lơ đãng đến bất cần thật khiến cho người ta mỗi khi nghĩ về lại phải bật cười toe toét.

Di cứ đi, cứ kéo bộ quần áo ướt đầm nước trong tiếng thút thít dai dẳng cho đến khi mình nghe thấy tiếng đóng sầm của cửa bồn tắm tạo thành một cú đánh "Rầm".

Sau đó không còn nghe thấy tiếng bước chân Di nữa mà thêm một lần nữa tiếng "Rầm" lại vang lên nhưng lần này là cửa phòng Di.

Mình sửng cả người lại, không phải vì giây phút hử ass quý quái đó mà là câu nói của Di.

Di nói rằng Di sẽ ra đi ư?

Liệu đó là câu nói xuất phát từ bờ môi của Di hay là lỗ tai này đã nghe nhầm. Không, không, rõ ràng là mình đã nghe thấy Di nói là sẽ ra đi, chứ dù trong mơ mình cũng chẳng bao giờ nghĩ tới việc Di sẽ bỏ mình ra đi mà nhầm với lần gì hết cả.

Phút chốc chợt như tỉnh giấc sau cơn mê dài đằng đằng, bất giác nghĩ ngay về những chuyện mình cần phải làm gấp rút. Mình phải giữ Di lại, giữ cho bằng được.

Đã từ bấy lâu nay mình chưa nhận ra Di là một cái gì đó không thể thiếu, không thể vắng mặt trong cuộc sống của mình.

Mình sợ, sợ cái cảm giác trống trải lạnh lẽo sau khi mẹ mình mất lắm rồi. Từ tận đáy lòng, một chút gì đó à không mà là rất nhiều, tình cảm của mình dành cho Di không còn đơn giản là lòng biết ơn và cảm phục nữa mà nó đã đi xa hơn biến thành sự thân quen, gần gũi như tình cảm của người thân trong một gia đình.

Cố gắng đứng dậy để gỡ gạc lại những gì tưởng chừng như sắp mất, mình chống cả hai tay lên thành bồn tắm để đẩy tấm thân tàn vung lên mặc kệ cho cái nhói đau rên rỉ từ khuỷu tay trái.

Bước ra khỏi bồn tắm mình vớ vội lấy chiếc khăn lau hơi ướt lẹp xà phòng và nhanh chóng lao ra khỏi WC.

Chạy đến trước cửa phòng Di mình nói như thét vọng vào:

- Di ơi...Di Linh ơi...mở cửa cho con...con...con. Mình thét to và chợt lấp bắp.

- ... Bên trong vẫn im ắng và không nghe thấy bất kì tiếng động gì.

- Đi mà Di...con xin lỗi mà...Di ơi. Mình nài nỉ.

- ... Vẫn chẳng thấy tiếng trả lời của Di đâu cả.

- Di ơi...đừng bỏ con đi mà Di. Mình nói như sắp khóc.

- Biến đi...không có nói gì hết. Chợt từ trong phòng Di vọng ra một giọng nói đanh thép.

- Đi mà...năn nỉ Di á...Di ơi mở cửa cho con. Mình vui mừng và nói liên hồi khi nghe được giọng lạnh lạnh của Di.

- Quyết định rồi...đi đi...đừng làm phiền Di nữa...Biển~~~~~ Di hét ra từ bên trong phòng và ngân khá dài chữ cuối.

- Di...Di cho con zô đi...con xin lỗi mà...không zậy nữa đâu...Di ơi Di ơi. Mình năn nỉ i ôi hình như đã đánh mất một phần nào bản lĩnh đàn ông nhưng mình mặc kệ. Đối với mình lúc này Di là trên hết.

- Đã nói không...tui xếp đồ rồi...mai tui đi...vĩnh biệt. Di nói thẳng răn mặc cho những câu van xin của mình tự nãy giờ.

- Di...nghe nghe Duy nói nè...hứa rồi...không như vậy nữa mà...Di. Mình thất vọng thật sự với câu trả lời của Di.

- ... Sự im lặng lại bao trùm không gian khi mà bên ngoài phòng mình vẫn ngồi mong ngóng và chờ đợi.

Sau câu nói đó dù mình có cố gắng nài nỉ thế nào Di Linh cũng nhắc quyết im lặng và không mở cửa.

Mình buồn lắm, ngồi đó lang thang với những suy nghĩ, với những lời nói chan chứa tận đáy lòng nhưng đáp lại vẫn là sự hờ hững bất cần và im lặng đáng sợ.

Mình muốn vào trong đó, muốn ba mặt một lời mà thề thốt, mà hứa hẹn để Di bỏ qua tha thứ cho mình lần này.

Mình cũng tự hứa với bản thân đây là lần chót, mình sẽ không bao giờ làm Di phải buồn thêm bất cứ một việc nào nữa.

Mình thương Di Linh của mình lắm.

Chỉ có vào được trong đó mới có thể nói chuyện được với Di mà thôi.

Nghĩ là làm, ngay lập tức mình đứng dậy cố gắng đẩy tay khóa hay đẩy mạnh cửa vào nhưng tất cả vẫn vô vọng vì chiếc cửa vẫn sừng sững và không di chuyển dù chỉ là một milimet.

Chán nản mình lại ngồi xuống, lại nói luyên thuyên về những việc của ngày trước khi mà trên người chỉ còn vận duy nhất một chiếc quần sịp ống ướt đầm.

Bất giác, mình nhớ ra một điều mà dường như đã quên từ lâu, điều mà ở ngôi nhà cũ và cả khi mới chuyển sang nhà mới Ba mình vẫn thường hay nhắc đi nhắc lại nhiều lần: Trong mỗi chiếc tủ quần áo đặt ở ngoài phòng mỗi tầng đều có đặt một chiếc chìa khóa dự phòng bên trong ngăn nhỏ của cánh cửa.

Mình chẳng biết là Ba đã từng nói điều này với Di chưa nhưng khi vừa nhớ tới nó là mình liền nhanh chóng đứng dậy và tiến lại gần chiếc cửa tủ với những ngón tay dài ngoẵng của mình vào cái ngăn bé tí ấy.

Quả thật, như bất được vàng mình nhảy cồm lên vì sung sướng và chạy như bay về phía cửa phòng Di, cho chiếc chìa khóa vào và "lạch cạch".

Cửa phòng Di được mở tung hoang và đập ngay vào mắt mình là hình ảnh không tưởng.

Hình ảnh một người con gái đang đắp chăn lưng chừng đầu nằm nghiêng về một bên hướng đầu vào bức tường xa xa. Mà hình như còn đang cả nghe nhạc nữa vì mình thấy tay cầm chiếc Iphone có cộng dây nối dài tới tai. Mình thì mình không thể thấy có đeo tai nghe hay không vì một phần của chiếc mền(chăn) trắng toát nhô lên che mắt.

Nhanh chóng tiến lại, mình đứng ngay trước mặt Di thì lúc này mới chắc chắn không chạy vào đâu được nữa. Bà Di quý hóa của mình đang nghe nhạc và nhắm nghiền cả mắt lại.

Mình không trách Di vì giờ phút nước sôi lửa bỏng mình đang lo sốt vó như vậy mà Di còn có tâm lý để nằm đây mà nghe nhạc vì mình biết, biết Di cần được nghỉ ngơi sau chuyện đã xảy ra lúc này.

Ngay từ đầu, khi thấy hình ảnh đó mình đã có ý định đi ra nhưng lại không thể vì mình còn chưa nói rõ tất cả mọi chuyện và xin lỗi Di đang hoang thì làm sao có thể đi ra cho được chứ.

Lặng lạng cúi xuống, mình lay nhẹ nhẹ vai Di Linh sau lớp mền bông dày cả nửa gang tay.

Rất nhanh chóng, Di ngậy thơ mở căng cặp mắt to tròn ra như mọi sự vẫn yên ổn mà rằng dù có gì xảy ra đi chăng nữa thì đôi mắt ấy vẫn thật đẹp, thật trong và không có gì khiến nó đục đi cả.

Nhưng chỉ vài giây sau đó như không thể tưởng tượng những gì đang xảy ra. Di la lên.

- Á...gi...cái gì vậy...sao...sao zô đây...aaaaaaa Di há to miệng thét lớn kinh khủng.

- Dạ...Di...Di...con...con xin lỗi. Mình với tay xoa xoa vai Di ngoài lớp mền.

- Đi ra đi...biến ra đi...nhanh. Di một tay cầm chặt vành cửa chiếc chăn một tay xua tay mình ra khỏi chiếc mền.

- Di nghe con nói...con hối hận rồi. Mình cúi đầu thỏ thẻ.

- Đi ra đi...á...á...đi ra. Di hai tay chuyển sang cầm hằn mép mền mà la oai oái.

Sau câu nói đó, Di lấy chăn trùm kín đầu lại, vừa nằm trong chăn vừa thét như điên như dại đuổi mình đi ra ngoài.

Mình vẫn cứ ngồi lì ở đó mà ăn năn và i ới mong Di tha lỗi, tha phải các thứ cho đến khi không còn chịu đựng được cái thái độ xua đuổi và muốn mình cút xéo của Di.

Tức tối mình nói rõ to.

- Di không nghe con nói...con ngồi đây luôn. Mình ngồi hần xuống đất.
- Đi ra đi...không nói gì nữa hết...lát ăn trưa rồi nói. Di nói từ trong chăn.
- Không...muốn nói giờ...Di bỏ mền ra nghe con nói vài câu có đọc không...đi mà Di. Mình quả quyết và buông lời nài nỉ.
- Đã nói là không...nghe chưa. Di thét từng từ đến phát bực.

Lúc này máu điên trong người mình đã dồn hết ra các bắp thịt và khiến mặt mình đỏ bừng.

Mình nổi khùng đứng thẳng dậy, dùng cả hai tay, cả cánh tay phải lạnh lặn và cánh tay trái đang hầy còn quần băng và được bịt chặt bởi chiếc bao tay cắt lìa chia mà Di đưa để che chắn tránh chạm nước khi tắm.

Nắm cứng một góc mền và cứ thế vung tay xóc thẳng tất cả lên, sau đó bỏ hăng cái mền qua một bên mặc cho mọi sự kêu la, can ngăn và nều kéo của Di.

Hà hê sau thành phẩm, mình nhanh chóng lia ánh nhìn về hướng người phụ nữ đang nằm trên tấm đệm với thân thể...thân thể...trần truồng không mảnh vải che thân.

Mắt mình mở trao trao nhìn vào cái tấm thân trắng nuông nuột ấy. Trắng quá...thấy...thấy hết cả!

Di nhắm mắt lại và thét lên:

- Đã nói...đi ra ngoài kia...nhanh đi...không là...là Di chết cho mấy người coi..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Đến lúc này mình dường như đã hiểu tại sao Di Linh lại có những cử chỉ lạ lùng đến như vậy lúc chứng kiến cảnh mình đứng trong phòng ngay phía trước đầu nằm khi mà cửa phòng đã được chính tay Di khóa cẩn thận.

Mình thì hiểu là có lẽ vì nghĩ rằng chỉ có mình ênh trong phòng nên khi quần áo ướt sũng thì Di cứ thế mà cởi ra thả rong tất cả rồi trùm mền tính đánh một giấc mặc kệ chuyện người, chuyện đời mà bằng chứng rõ nhất là trong trí nhớ của mình nguyên xi hình ảnh bộ quần áo Di mặc lúc trong nhà tắm vẫn còn vắt vương nơi góc phòng cạnh chiếc bàn nhỏ kê tivi.

Và tất cả những gì đã diễn ra đúng y như mình đã tả ở chap trước, lúc ấy trên người Di chẳng còn một chút vải vóc gì gọi là để che chắn một phần nhỏ da thịt hướng hô chỉ là những chỗ cơ bản nhạy cảm của một người phụ nữ.

Mọi thứ cứ lồ lộ, hồng hộc, xồng xộc vào mắt và dần chiếm hữu trí não của mình khiến cho sự tập trung từ ánh mắt như bị đẩy lên tới đỉnh điểm.

Những đường cong gợi tình, những chỗ nhấp nhô thiên bẩm không định trước như thú hút dẫn, thu hút hết tất cả mọi sự chú ý từ nhiều giác quan mà đơn giản nhất là khiến cho mắt mình cứ giăng như in vào từng centimet.

Ngực, hông, mông, eo, đùi nhìn từ góc độ này khác hẳn mà có lẽ là đầy đủ hơn so với cái hôm định mệnh ấy, cái đêm mà mình chỉ được nhìn tất cả từ phía sau và trong bóng tối một cách khá mờ nhạt, hoang dại.

Một chút gì đó mê mê, một chút gì đó hứng thú, một chút gì đó suy tư, sợ sệt và cả thôi miên khiến cho trí não trong giây phút như không còn làm chủ được thân thể và hơn hết là một vài chi bên dưới.

Ban đầu có lẽ vì quá bất ngờ với hành động khá ngông cuồng của mình nên Di hầu như chẳng biết phải làm gì, cứ nằm đó nhắm xè mắt lại mà cố gắng la hét trong thế bị động đến mức gần như khóc thét xua đuổi mình ra ngoài. Cũng vì những cử chỉ mạnh bạo và đột ngột ấy đã khiến cho bầu ngực căng tròn kia trở nên lún la lún lến và nay này từng hồi không có định. Mình bắt giác thổn thức.

Mình biết, biết là Di Linh đâu có thể nào mà ngờ được cái thằng nhóc có khuôn mặt dù này lại có cái gan, cái gan dám kéo phăng tấm mền đang che chắn thân thể trần như nhộng của mình vì nếu Di nghĩ được tới nước ấy thì chắc chắn Di sẽ mạnh tay hơn, mạnh chân hơn và cả quyết liệt hơn, thậm chí là dùng tới mọi phương pháp để đá văng mình ra khỏi đây rồi chứ đâu có mềm yếu mà chịu trận như bây giờ.

Lúc đó mình chẳng nhớ lắm về cảm giác của mình vì tất cả diễn ra khá nhanh và ít hành động từ cả hai. Chỉ biết là khoảnh khắc ấy trông Di hiền lành và

mềm yếu đến lạ. Mông lung mà nghĩ thì giống y hệt như cái thườ ban đầu, cái thườ mà Di e thẹn đứng cạnh chiếc sô-pha, cái thườ mà Di mới về sống cùng mình để mà quan tâm lo lắng.

Tuy đúng thật là máu dê nổi lên cuộn cuộn khó kìm nén nhưng dần dà sự thương cảm cho cái hoàn cảnh trở trêu lại bùng lên bộc phát. Bất chợt trong giây phút cái nguyên do chính khiến mình tìm cách bước vào căn phòng này và cũng chính nó là động lực để mình kéo phăng tấm chăn của Di bắt đầu quay trở về và làm chủ con người mình đẩy lùi xa trong tâm trí cái suy nghĩ của chúng động vật chưa tiến hóa.

Cùng lúc đó hình như Di cũng dần hiểu rõ tình hình hiện tại và quen thuộc dần với cảm giác trống trải khi trên người không còn mảnh vải. Trong tư thế nằm, Di vội lấy hai tay, một phần chắn lại nơi nhạy cảm và hờ hênh nhất với chùm lông đen mượt của người phụ nữ ở cái nhìn nghiêng, một phần với tay ngang che lại đôi gò bồng đảo với hai núm hồng như phần nhũ. Di vẫn nhắm nhắm nghiêng mắt và hét như ai oán về hướng mình đang đứng.

Chỉ vài giây sau cái thời khắc trời ơi ảm i đó, mình lấy lại bình tĩnh hoàn toàn tuy vẫn còn chút gượng hoi lúng túng nhưng đã định hình ra và nhanh chóng cúi xuống dùng cả hai tay nâng cái chân lên và hất mạnh về phía cơ thể Di cùng với sự hồi lỗi tốt cùng.

- Di...con...con không biết...con...con xin lỗi_Mình nói và dần nhắm mắt lại như chờ đợi trận mưa như thác đổ sắp diễn ra khi Di đã và đang chuẩn bị quần chặt tấm chăn vào người.

- Cút...cút ra kia...đi...đi ra...đi ra mau_Di hét mà nước mắt bắt đầu tuôn nơi khoét mi.

- Dạ...con đi...À...Di...chuyện lúc nãy...con tính nói...Mình lẳng lẳng cất bước ra đi, nhưng khi chỉ mới được một sải chân thì mình chợt nhớ cái lí do vào đây năn nỉ Di lúc nãy nên đã quay đầu lại tính xin lỗi thì y như rằng..

- Biếnnnnnn...nhanh cho tui...cút!_Di hét to và vang vọng, thiết nghĩ đầu xóm chắc cũng nghe được.

Vừa mới ngoáy nhìn lại thì bị Di nạt cho một phát như muốn té nước trong quần.

Mình hoành hồn không dám luyên thuyên gì nữa và cứ thế rào bước đi thẳng ra hướng bên ngoài cửa phòng nhưng trời nào có thương con người hiền lành chất phát. Mình tuy đã lờ tâm địa hồi lỗi nhưng đối với riêng Di lúc ấy, mình hình như vẫn còn à một thứ gì đó, một loại người mang lại nhiều cảm tức và sự đe dọa về cả thể xác và tinh thần mà chị ấy cần phải triệt hạ để dập tắt ngay cái ý định phản động vừa mới trong giai đoạn hình thành những nung nấu để diệt trừ nhanh chóng mối hiểm họa dù chỉ là mong manh từ đây cho đến muôn đời sau.

Một tiếng "vụt" chợt xoẹt lên giữa cái êm ả và háo hức của một buổi trưa hè tháng 8.

Kèm theo sau đó là tiếng "cộp" của thứ gì đó va chạm vào vách tường. Lúc này mình dường như có thể cảm nhận và thấy ngay được một thứ gì đó màu tối, một viên đạn màu đen đang bay hối hả và hồ hởi trong không khí. Bất chợt rất nhanh nó đảo hướng khi chạm vào bức tường và lao về phía mình khi lúc đó mình đứng chững chững không định trước. Cũng vì không chủ tâm né nên mặt mình đã hường trọn một vết sưng trên chân mày trái tuy không sâu nhưng dài đến chừng cũng phải là 1 inch vì một góc cạnh nào đó hoặc giả là từ một miếng kiếng chòi ra do lúc va đập vào bức tường của cái vật tai hại ấy mang lại. Sau khi hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, cái thể loại đen đen ấy rơi xuống đất từng hồi "lạch cạch" và hiện nguyên hình ra là một.. Nó chính là điện thoại mà Di Linh hay sử dụng, chính là cái cục màu đen mang trên mình hình trái táo bị cắn dở mà lúc nãy bà Di quý hóa của mình đã dùng để nghe nhạc khiến trong giây phút đã không đủ tập trung ngó ngang đến sự có mặt của mình để rồi vô tình tạo nên một sự hiểu nhầm tai hại dẫn đến những tình huống dở khóc dở cười đến phát bực.

Con đau từ một vật sắc nhọn tạo nên những vết rách trên bề mặt da chắc các bạn cũng đã từng ném trái nhĩ. Nó rát và buốt lắm. Đau đến mức mà mặt mình như bị co nhúm lại. Nhanh như cắt mình dùng vài ngón tay bịt vết thương hở để ngăn dòng máu đang nhỏ ton ton xuống nền nhà và sau đó tiến ngay lại gần tấm gương gắn liền ngoài cánh cửa tủ mà lúc nãy mình đã có dịp soi khi với tay lấy chiếc chìa khóa nhỏ bên trong cái khe hẹp.

Y như mình dự đoán, dài đúng 1 inch và miệng không rộng nhưng cuối cùng mình cũng đã hiểu sao nó lại rất đến thế, là vì máu. Máu ra nhiều có lẽ vì chân mày là phần góc cạnh nên dù đã bịt nhưng vẫn chẳng khá hơn là bao.

Đầu mình lúc đó lại bắt đầu rối vì cứ hễ thấy máu bê bết dù là của loài gì đi chăng nữa là mình lại thấy ghê ghê và có cảm giác lạnh sống lưng hướng hồ lại chính là máu của bản thân nên khỏi phải nói cảm giác nhục hình tê tê như có dịp để tăng lên gấp bội lần. Lắc đầu nguầy nguậy để máu văng tứ phía lung ta lung tung mà thực ra mục đích chính của mình chỉ là thêm một cách cản máu chảy vào khóe mắt khi mà những ngón tay đã dường như không thể cản không nổi nữa.

Đoạn mình cố gắng tiến những bước chân thoăn thoắt xuống tầng trệt sau đó ngồi hẳn trên ghế sô-pha và cúi xuống với tay lấy hộp bông băng thuốc đỏ. Mình thì trước cũng từng bị đứt tay vài lần khi sống một mình và bước đầu tham gia vào công tác nấu nướng để tự lo cho bản thân trong khoảng thời gian Ba mình triển miên vắng nhà.

Cứ thế, mình nằm dài trên ghế mà dùng tấm gương nhỏ soi soi cứ thấy máu chảy là chậm bông vào, cứ chảy là lại chậm vào ần thật chặt cho đến khi máu chảy ít dần đi và dường như đã khô quéo lại có lẽ vì hết nguồn bơm, mặt mình trắng bệch và sau đó mình ra đi trong sự tiếc nuối của gia đình, bạn bè và hàng vạn con người với hàng vạn lí do khác nhau.

Đùa chút chơi thôi chứ lát sau máu ngưng chảy và mình tiến hành dùng ô-xi già thấm bông lau nhẹ rồi sau đó dán hai miếng urgo khép vết thương lại chứ chết thể quái nào được khi mà giờ này mình vẫn đang còn ngồi đây type truyện cho các thím trong khi mũi vẫn còn thò lò hai dòng dung dịch xanh ngắt. Cơ bản là hồi sáng đi học về mình lại bị mất mửa.

Làm xong mình nằm dài trên ghế chẳng biết nên làm gì và phải làm gì bây giờ nữa. Từ lúc sáng khi mình vừa thức dậy cho đến khi mới bước vào nhà tắm thì đó là những thời khắc tuyệt đẹp tuy vẫn là sự lặp đi lặp lại các sự việc của hầu hết mọi ngày trong một tuần trở lại đây nhưng thật sự mà nói là chúng

đã để lại trong mình những giờ phút thiên thần. Trái lại hoàn toàn là khoảng thời gian từ khi Di bắt đầu nổi sùng cho đến tận bây giờ đây khi đang nằm trên chiếc ghế sofa quen thuộc với thân thể mang nhiều vết thương đa chính hình và cả vết tét mà trời vừa giáng xuống gương mặt xinh trai ngời ngời của mình thì đúng thật là một chuỗi thảm họa nối đuôi nhau cùng bước tới.

Chán nản, mình thở dài đứng dậy tiến vào nhà vệ sinh phía dưới cầu thang mà rửa qua loa những vết máu khô dính trên da thịt đang còn đọng lại nơi khoét mũi, cằm và cả mí mắt. Xong xuôi mình lấy khăn lau nhẹ nhẹ để tránh nước vuron vào vết thương ở chân mày. Soi gương phát, vẫn thấy bản thân đẹp trai lộng lộng như ngày nào.

Mình thì mình nghĩ chỉ cần xé xuống chút nữa là đi tong một bên nhãn lồng trái rồi nên mới nói, chơi gì thì chơi nhưng tốt nhất là đừng có chơi chơi à. Nó mà không may trúng vào mắt dù là người bạn yêu quý hay không thì vẫn để lại nhiều đau thương cho họ và cả sự hối hận muốn kiếp về sau trong trái tim bạn đấy. Nghĩ thử đi, thấy hình ảnh họ đang vui chơi và làm việc trong cái lột độc nhãn long mà thủ phạm chính là bạn thì mình đó bạn có thể cười đùa được đấy. Nói rộng ra là những tổn thương nặng nề về cơ thể mà mang tính chất lâu dài cho người khác là điều hoàn toàn không nên làm nhé mà nói chung là đừng có vuron vào.

Đầu cũng vào đó, mình tụt chiếc bao tay chống nước của Di ra vứt xuống nền và ra khỏi căn WC nhỏ mà không quên chụp ngay ổ bánh mì ngọt trong tủ lạnh rồi cứ thế bước lên cầu thang về phòng mà chẳng buồn dọn dẹp đồng tàn dư bê bết máu chỗ chiếc ghế sofa, lên tầng hai phòng Di khi ngang qua mình vẫn thấy những tia máu còn ướt ướt bám đầy sàn gỗ và cả bắn thành hình vòng cung lên tường, công nhận mình cũng là một tay có máu mặt nhỉ, máu tuôn nhiều vô kể.

Lên những bậc thang cuối cùng, mang nỗi buồn rười rượi mình lách tẩm thân chẳng còn mấy sức lực vào trong phòng và khép hờ cửa lại. Để ổ bánh mì trên bàn mình ngay lập tức buông thả tất cả xuống tẩm nệm êm ái và quen thuộc, quen cả độ đàn hồi và cả mùi. Thở dài với một buổi sáng đầy biến động mình có đôi chút thắc mắc: Không hiểu Di có lường trước được rằng cú vụn tay có đôi chút định hướng đó sẽ mang ngay một vết cắt dán thẳng vào mặt mình không nhỉ?. Hơi trách Di, lương tâm mình thì không nhưng cái sự nhoi nhói vì nhức buốt thì có, cơ bản cũng vì đau quá.

Những suy nghĩ bắt đầu nhẹ nhàng và mơ hồ hơn hẳn, mình chìm sâu vào giấc ngủ trưa khi bụng vẫn còn trống rỗng nhưng lại không có cảm giác cồn cào vì đói.

Trong giấc mộng trưa hôm ấy, hình ảnh Di Linh với gương mặt thanh tú và nét ngài đầy đặn bỗng chốc hiện ra giữa một đồng xô bồ hỗn độn và chiếm hữu đầu óc mình trong một khoảng lặng sâu và dài.

Di đẹp quá, vận trên người một tà áo dài trắng tinh khôi như những nữ sinh trường mình hay mặc mỗi khi đến tiết chào cờ buổi thứ hai.

Đi hết năm châu, đi qua nhiều vùng, thăm thú nhiều nơi mới thấy chẳng nơi đâu mà tà áo dài được xem trọng như ở Việt nam và chẳng có áo truyền thống của quốc gia nào lại tôn lên nét đẹp yêu kiều của người phụ nữ như chiếc áo dài Việt Nam cả. Vậy mà ở những dịp lễ hội truyền thống nước họ, phụ nữ lại mặc những bộ quần áo có thể gọi là rất công kênh và vương vịu đó như một nét tinh hoa của văn hóa trong khi phụ nữ nước ta thì lại không.

Quay lại với hình ảnh Di, nếu Nguyễn Du tả về chị em nhà Thúy đẹp bao nhiêu thì đối với mình lúc đó, Di Linh y như thế. Di thực sự là Thúy Kiều với hình ảnh chân thật và đẹp đẽ nhất trong lòng mình.

Dẫu biết rằng không có chiếc máy quay nào có thể lưu giữ lại giấc mơ và cũng chẳng có ai được dịp chứng kiến tâm trạng mình khi giấc mơ đó đang hiện hữu nhưng mình chắc chắn rằng, lúc ấy mỗi mình đang nở một nụ cười hạnh phúc.

Di đang đi, những bước đi nhẹ nhàng và thướt tha đến gần mình. Chẳng hiểu sao mình lại như chẳng còn chút sức lực nào để cử động, để đứng dậy mà chỉ biết đứng đơ cái mặt ra mà nhìn, mà mong ngóng.

Tà áo dài tung bay phấp phới như đang bị một cơn gió vô hình nó đó thổi ngang khiến nó trông sống động và lạ kì đến ngạc nhiên.

Di tiến lại gần mình, rất gần và bất chợt nở một nụ cười nhẹ để khoe hàm răng đều như bắp, tươi roi rói và qua lớp áo dài mỏng mình trông thấy tất cả con người Di thật mon mồn.

Mình lia mắt xuống nhìn từ tốn và ghi nhớ thật đậm từ cái cổ trắng ngần cao vung vút cho đến bầu ngực căng tròn nung núc kể đến là chiếc bụng phẳng lì và dừng lại hẳn nơi vòng eo thon thả vì khi chuẩn bị đến chốn tiên bồng sâu lắng ấy thì bất chợt một cánh tay thanh mảnh mơ hồ của người phụ nữ mang gương mặt Di Linh khê khàng nâng cầm mình lên nhằm mục đích hướng sự tập trung của mình lên mặt cô ấy và từ tốn đưa cả cánh tay còn lại lên tạo thành một kí hiệu đặc sắc với ngón giữa làm chủ đạo.

Fuck you!

Mình ngỡ ngàng thật sự vì giây phút thần tiên đã biến thành nỗi đau chịu trận chốn địa ngục tảm tối. Oát dờ hoi.

Như không còn tin vào những gì đang chứng kiến, mình la làng la xóm giữa giấc mộng mù mịt cho đến khi giật bản mình tỉnh giấc thì thật sự ngạc nhiên vì trước mắt mình là..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Lờ mờ mờ choàng đôi mắt sau một giấc mơ trưa dài đặng đặng, cảm giác mệt mỏi từ tứ chi và cả nặng trĩu từ đầu óc cứ như thể muốn siết chặt cơ thể mình khiến cho nó như không còn sức ngồi dậy, còn sức để mà cử động, để mà vùng vẫy thoát ra khỏi chiếc mền đang được đắp hờ trên bụng.

Mình bị bóng đè.

Thường những ngày đi học cứ hễ ra thời gian rảnh rỗi sau khi từ trường về nhà là mình lại ngủ, ngủ bất cứ lúc nào có thể.

Thực sự là vậy, mình ngủ nhiều lắm đến mức mà trung bình một ngày Di Linh chê mặt mình đủ cũng tầm chục lần là các bạn hiểu sao rồi. Nhưng bị bóng đè hay cảm giác mệt mỏi thì không, rất ít khi mình bị như thế mà kinh nghiệm là nhịn đói đi ngủ hay ngủ lúc đang mệt mỏi hoặc giấc ngủ ban trưa li bì tới chiều và gác tay lên ngực là dễ bị nhất.

Mình ghét bị như thế, ghét cái cảm giác yếu đuối không sức lực vì trong những lúc đó thì các lo lắng về một sự việc gì đó đang diễn ra mà mình thì chỉ có thể nằm im chịu trận khiến cho mình bức bối và rất khó chịu.

Chẳng biết phải làm sao mà dù cố gắng thế nào thì mình biết cũng chẳng đi đến đâu cả nên thôi cứ nằm ỉ ra đó mà mờ mắt trao tráo hình dung lại tất cả mọi sự việc đã diễn ra tự sáng giờ mặc cho hình ảnh Di Linh trong tà áo dài thướt tha cứ mãi đeo bám tâm trí từ lúc mờ mắt cho tới giờ.

Dần dà cảm giác tê mỏi khắp tứ chi, bất lực toàn thân thể cũng lần lờ qua đi. Lúc này mình nhanh chóng thoát khỏi sự kèm cặp mà bật dậy nhìn ra hướng cửa sổ, trời đã tối một tự bao giờ. Hướng ánh nhìn nông lung khắp nơi trong phòng và ra cả phía cửa phòng để quan sát xem từ cầu thang có bất kì một ánh điện nào từ dưới hắt lên hay không nhưng vẫn chỉ là một màu đen mù mịt.

Thở dài ngao ngán, câu hỏi duy nhất đang lừng bùng trong đầu mình như thường lệ vẫn là.

...Di đâu nhỉ...

Cái suy nghĩ của mình nó lơ đãng và bất cần đến thế đấy, cứ liên quan đến căn nhà và cần lời giải đáp hay giả dụ một cái gì đó sai trái cần được chỉnh chu là mình lại tự hỏi.

...Di đâu nhỉ...

Di từ lâu sống trong mình như một con người của những trách nhiệm và nghĩa vụ, chẳng biết tự bao giờ mình gán cho Di cái danh hào ấy và cũng chẳng biết từ khi nào mình lại đẩy cái gánh nặng chăm nom và lo lắng cho cuộc sống mà bản thân mình làm chủ lên đôi vai của Di nữa. Cứ cần gì là kêu, muốn gì lại gọi mà chẳng may mắn bạn tâm đến suy nghĩ của Di.

Đến nản với cái tư duy ngu ngốc và ấu trĩ mà biết rằng khi nhận ra có lẽ là quá muộn màng vì giờ đây đã "tức nước vỡ bờ".

Mình lẳng lặng đứng lên với câu trả lời đinh ninh bùng lên trong phút chốc rằng chắc có lẽ từ khi phi chiếc phone huyền thoại đó vào đầu mình Di vẫn chưa bước chân ra khỏi phòng, chỉ có như thế thì nhà cửa mới tối om, tối mù như vậy.

Lê từng bước mệt mỏi và đau buốt để cố gắng lại gần bật điện trong phòng, điện ngoài hành lang, xuống tầng hai và cả tầng trệt để đẩy tất cả mọi công tắc cho căn nhà sáng choang và có hơi người.

Xong xuôi tất cả, mình đứng chững hững chôn chân trước cửa phòng Di.

Không hiểu sao lúc đó mình lại bắt đầu tư duy rằng Di Linh yêu quý của mình rất hay nude khi ngủ, chắc chắn là vậy vì khi nhớ về chuyện trong đêm thánh Di đi ngủ mà không mặc sịp hay cả sáng nay Di trùm chăn kín đáo đánh một giấc với thân thể trần truồng đầy thoải nên suy nghĩ Di thường không mặc đồ khi ngủ bùng lên là đúng chứ không có cái lí gì lại sai cả.

Mình thì không nghĩ gì đâu vì tất thảy chỉ là những thói quen và lối sống tự do khi ở một mình thôi mà chỉ cần làm những gì cho bản thân thoải mái thì đều được chấp nhận và không lí do gì phải phàn nàn với cái cách mà bạn chọn cả.

Nhưng dù sao đi chăng nữa thì bây giờ mình cũng cần phải mở cửa để chắc chắn rằng Di có trong phòng hay không mà nếu có và Di đang ngủ trong trạng thái super nude thì sao nhỉ.

Đó là những thắc mắc làm nảy sinh một cuộc đấu tranh tư tưởng quyết liệt khó phân thắng bại trong đầu óc mình lúc đó.

May mắn thay cuối cùng cái suy nghĩ của một đấng thiên thần với bộ mặt thánh thiện đã chiến thắng nên mình đi tới quyết định sẽ mở cửa phòng nhìn vào để chắc rằng Di có trong phòng mà dù Di đang trần truồng thì mình cũng chỉ ngó sơ qua cái cho mắt mắt rồi đi thôi chứ tự hứa với lòng sẽ chẳng làm gì đâu.

Nghĩ cho lung thì hình như cái đó là con ác quỷ có đuôi hình mũi tên thẳng hay sao ấy chứ mà thôi mặc kệ đi cứ chắc chắn Di vẫn bình thường cái đã rồi sau đó tính gì thì tính, ra sao thì ra.

Nhưng nói chung không phải chỉ nghĩ về tình tiết nude niếc mà quên đi ý. Trong suy nghĩ mình lúc đó hình như sự vật đã có một cái gì đó sai sai, một cái gì đó không đúng so với lúc sáng thì phải. Nhưng mình lại không chắc chắn vì mơ hồ sao đó.

Lúc đầu, mình cứ nghĩ là phải dùng cái chìa khóa nhỏ dự phòng khi sáng nên đã lấy sẵn cầm trên tay nhưng không ngờ khi vừa vặn nủm thì cánh cửa phòng Di đã lập tức bật ra trước sự ngỡ ngàng của mình.

Một màu đen hun hút và tối om ồm xộc vào mắt khiến cho mọi thứ tối hù và mình chẳng thấy được thứ gì và đầu đó còn có cảm giác rờn rợn nơi sống lưng.

Quái, sao hồi trước lúc nào cũng thấy Di bật đèn ngủ hết mà ta.

Nhưng cũng may là nhờ chút ánh sáng từ bên ngoài hàng lang hắt vào mà mình nhanh chóng với tay bật công tắc điện một cách khá dễ dàng.

Ngay lập tức mình bước nhanh nhào vào sâu trong phòng vì trong đầu mình lúc đó chờ đợi một cái gì ấy, một hình ảnh 18+ đậm chất nào đó chẳng.

Mình cũng không biết mình muốn gì nữa.

Khi đã vào hẳn bên trong thì đập ngay vào mắt mình là Di đang ngủ khi trông rất yêu. Di mặc một chiếc áo thun trắng và một chiếc quần con xanh rêu vải dù mỏng tang lộ hẳn cả vết lằn của viền sịp bên trong.

Có lẽ vì ngủ dừ quá hay sao mà quần áo Di cứ như bị xóc lên hẳn trông cứ ngỡ ngỡ và khá kích thích. Chiếc áo bị quần vải đường khiến cho nó bị kéo căng lên và hở cả bụng, chiếc quần con thì lại bị xăn lên một bên làm lộ luôn một màu trắng nhũ từ bên kéo dài miên man tới gót chân.

Di nằm nghiêng qua một bên ngủ khi trong tiếng gáy o o đều đặn thật đẹp và dịu dàng, mình tự hỏi liệu có phải con người ta sẽ đẹp và tinh anh hơn khi ngủ.

Mình thực sự không biết mà dù có biết thì cũng không dám chắc mà chỉ biết rằng đang trước mặt mình là hình ảnh một đứa con gái trông thật ngây thơ và đáng yêu hết mực.

Lòng mình chợt xao xuyến đến khó tin. Cảm giác như muốn cùng người con gái này đi hết quãng đường đời còn lại và tràn đầy những lời nguyện ước sống cùng bên nhau dài lâu nhất có thể. Bâng khuâng và rối bời.

Giấc ngủ của Di sao bình yên quá. Trong không gian tĩnh lặng mọi thứ như dừng trôi đi, dừng chuyển động để cho cô gái ấy được an giấc. Để cho cái nét ấy được bền lâu mãi mãi.

Một vẻ đẹp triu mến và mờ ảo.

Chẳng muốn đánh thức Di, sau những gì đã diễn ra từ sáng giờ thì một giấc ngủ sâu và dài có lẽ là liều thuốc hữu hiệu nhất để quên, để bay qua những nỗi đau mà mình đã mang lại cho tâm hồn Di.

Mình nhón gót đi ra khỏi phòng mà bất giác tự lúc nào trên môi lại nở một nụ cười. Chẳng hiểu vì điều gì đã khiến cho cái thẳng nhóc với khuôn mặt đù đù truyền kiếp trở nên ngây dại đến thế hay có lẽ vì nó biết rằng bản thân đang sở hữu một niềm hạnh phúc bất tận nào đó chẳng.

Mình bước xuống nhà khá khó khăn và ngời hẳn lên chiếc ghế sofa sau đó.

Bản thân mình muốn làm một điều gì đó, một việc thể hiện sự quan tâm của mình với Di và với cái ngôi nhà đang nung nấu những niềm yêu thương nồng cháy nhưng lại đang núp dưới cái bóng của sự thâm lặng này.

Kế hoạch được lập ra nhanh chóng vì cơ bản nó chỉ đơn giản chứ chẳng có thời gian lâu la để mà suy nghĩ toan tính gì nhiều.

Nhắc điện thoại bàn với cuốn sổ ghi chép danh bạ trên tay, mình lần lần dò tìm số điện thoại của Ngân, Ngân à vì mình đang muốn nhờ chị ấy vài việc.

Thật may là chỉ một tuần trước khi mình bị té xe nhỏ có qua thăm và để lại số điện thoại cho tiện liên lạc việc học tập chứ thật ra mình rất ít khi nói chuyện với Ngân kể từ khi Mỹ xuất ngoại.

Đầu dây bên kia bắt đầu có tiếng nói.

Ngân: Alo, ai đó!

Mình: À, Duy nè, đang làm gì đó?

Ngân: Rồi, nhận ra giọng rồi.

Mình: Ừm, giờ rảnh hông? Duy nhờ cái.

Ngân: Giờ hả, tui đang ăn cơm, ông nói đi.

Minh: À, là zậy.Nay nhà Duy không có người á, nên không ai nấu cơm hết, Ngán mua giúp Duy ít thức ăn được không?

Ngán: Ủa, còn cái chị trẻ trẻ mà xinh đã man luôn đầu rồi, bữa qua thăm tui còn thấy mà.

Minh: À, Di Linh có công chuyện đi vài hôm, ở nhà có mình thui.Giúp Duy được không?

Ngán: Ừm, cũng được, ông ăn gì, nói đi, tui mua mà thôi hay ông ăn đồ nhà tui luôn đi, tui cạo nôi cho.

Minh: Thui, không tiện đâu, Ngán còn tiền đó không?Nếu không thì lát ghé nhà Duy lấy rồi hãy đi mua dùm nè.

Ngán: Làm như nhà tui khó lắm đây, con nhà có điều kiện, an tâm, nói đi Duy.

Minh: Rồi, Ngán mua giúp Duy hai phần cơm sườn loại 50k á biết không.Rồi mua giúp Duy hai cái bánh bao chỗ bà Tâm với lại qua chợ lấy cho Duy một con gà nướng, cái tiệm ở bên hông quán nước xxx đó nha. Vậy thôi à.

Ngán: Ủa, sao mình ông mà ăn nhiều zậy?Trâu hay bò đó!

Minh: Zô ziên, Duy đói Duy ăn không được à, tại Duy ốm nên cần ăn nhiều chứ hông có mập phải ăn kiêng như ai kia.

Ngán: Đụng chạm quai nha.Ừm, vậy tui đi mua rồi lát sau đem qua cho ông, mà đợi chắc cũng tiếng á nha.Xa mù mà.

Minh: Ừm.Đi đường cẩn thận đó.Từ từ cũng được.Pye à.

Thở phào nhẹ nhõm sau tiếng tí tí tí từ đầu dây bên kia.Chắc các bạn cũng phần nào đoán ra được mình tính làm gì để cải thiện tình hình hiện tại rồi đúng không.

Đúng, mình muốn làm lành với Di Linh, mà nói đúng hơn là năn nỉ thì mới gọi là chuẩn vì làm lành thì phải bắt đầu từ mâu thuẫn từ cả hai phía còn trường hợp của mình thì chẳng có điểm nào là giận được gì Di Linh cả.Di của mình đáng yêu thế cơ mà.

Ngồi chờ một lúc lâu trong cái cảm giác bấp bênh và trôi nổi lênh đênh của sự mong ngóng lê thê.

Mình ngồi trên ghế sofa ôm chặt hai gối mà cứ có cảm giác là lạ khó tả.Thứ thật là mình ít khi chờ ai nên mỗi khi bắt buộc phải ngồi đợi là mình lại hồi hộp và căng thẳng thậm chí là lo lắng không yên.

Mặt nhăn nhó vì mồ hôi cứ túa ra ào ạt mặc dù thời tiết bên ngoài so với mọi ngày được cho là mát mẻ hơn.

Một giọt mồ hôi hư đốn vô tình hay cố ý đã thấm vào vết thương hở trên chân mày trái khiến cho lớp da bên ngoài bùng lên lập tức cái rát rúa khủng khiếp.

Với tay sờ qua loa mình nhanh chóng lấy áo chậm lấy chậm để những giọt nước xung quanh vẫn trấn cứ chực chờ lao vào hổi hã để làm mình thêm tổn thương.Kéo tấm gương nhỏ của Di Linh để ở góc bàn, mình soi hờ qua gương mặt chưa thêm rửa sau khi thức dậy để xác định rõ hơn.

Bất giác mình há hốc miệng vì cuối cùng dường như cũng đã hiểu ra những điều tạo cho mình cảm giác là lạ từ lúc thức dậy cho tới tận bây giờ khi ngồi đây.

Cái vết thương ở chân mày do chiếc điện thoại của Di rõ ràng là mình đã dùng hai miếng urgo dán chéo che lại cơ sao bây giờ trong gương lại hiện ra cách dán khác hoàn toàn, 3 miếng urgo được dán thành 3 đường song song kéo chặt vết thương hiệu quả hơn hẳn cách của mình vì vết rách cứ như được bịt kín hoàn toàn thể hiện sự khéo léo vượt bậc của người thực hiện.

Nhà thì chỉ có hai người nên chắc hẳn ai cũng như mình sẽ đoán ra ngay là Di.Vậy là Di đã biết mình bị thương, biết mình sơ cứu bầy bừa tùm lum và biết mình cần được chăm sóc.

Nhắc mới nhớ tới cái khung cảnh trước phòng Di, hình như các vết máu và cả chiếc điện thoại hồng màn hình đã biến đâu mất khi mà lúc này mình đã thấy là lạ.Là Di, Di đã dọn dẹp tất cả sạch sẽ và gọn gàng.À, chính cái ghế sofa này lúc sáng mình đã từng nằm dài cảm máu và để lại nguyên một bãi chiến trường toàn bông là bông, máu là máu mà bây giờ lại như chẳng có gì.

Sắp xếp lại logic sự việc cho đúng thì có lẽ sau khi nghe tiếng bước chân của mình lên cầu thang và im re thì một lúc lâu sau Di đã từ từ tiến ra khỏi phòng thường thức lại tất thấy mọi kiệt tác mà bàn tay Di đã tạo ra.Sau đó đi vòng quanh nhà thu dọn và lau chùi tất cả, lên cả phòng mình để xem xét và dán lại vết rách mà mình đã sơ cứu một cách hơi hợt và hình như còn lo lắng nên đã đắp hờ chiếc mền lên bụng mình vì mình nhớ chẳng hề đụng chạm gì tới cái thể loại ấy trước giấc ngủ ban trưa cả.Một tay Di làm tất cả.

Di thật tốt đúng không.Dù có chuyện gì xảy ra thì Di vẫn thế, vẫn là người đứng sau và hoàn thành mọi chuyện một cách tươm tất nhất có thể.Di giận đó, buồn đó mà vẫn quan tâm đó, lo lắng đó.

Đang mãi sống với những suy nghĩ mơ mộng và cao vút thì bất chợt tiếng chuông cửa làm cho mình hoảng hồn.

Là bà Ngán, góm, bấm chuông kinh khủng thế, cứ gọi là inh ỏi cả lên.

Mình từ từ lê từng bước cực nhọc cả nhấc ra mở cửa cổng để nhỏ đẩy xe vào trong. Đoạn mình theo sau cái dáng đồ sộ của bạn ấy tay xách nách mang thức ăn vào trong bếp hộp.

- Ông bệnh zậy mà không có ai chăm nom thì sao được. _Đề túi đồ ăn xuống là nói ngay khi còn chưa kịp quay lại nhìn mình.

- Không sao, Duy quen rồi. Cảm ơn nha. _Mình cười và gãi đầu nói.

- Ừm, được hông đó, có cần tui ở lại phụ gì không. Mà sao mua kính thế. _Ngần nhìn mình tỏ vẻ lo lắng và nói khe khẽ.

- Hi, mua ăn vài ngày luôn mà. Với lại sáng giờ chưa tộp gì vào bụng hết. _Mình bịa lí do nhưng mà đúng là sáng giờ mình chưa ăn gì cả, ngay cả ổ bánh mì ngọt cầm lên phòng lúc trưa cũng chưa đụng miếng nào hết.

- Khùng. Thì mai nhờ tui mua tiếp chứ để thức ăn qua đêm là không được đâu. _Lườm mình nạt.

- Thui được rồi. Phiên Ngần quá, mà hết nhiều. Duy gửi nè. _Mình móc tiền từ túi ra và nói.

- Khùng quá. Coi như quà thăm bệnh đi chứ bữa qua đây tui đi tay không mà. _Cười hô hô nói nghe vô duyên lắm mà lời lẽ thì khá là tình nghĩa.

- Không. Nếu zậy sau này không dám nhờ nữa đâu. _Mình quả quyết.

Đùng đây qua lại cuối cùng chị ấy cũng phải nhận vì mình rất quyết tâm nhưng lại trông rất miễn cưỡng và có vẻ khó chịu nhưng thôi, tính mình là thế, sòng phẳng mới chơi bền lâu và không mang tiếng.

Hồ hời giúp mình đỡ ra tô, ra chén mọi thứ rồi cuối cùng cũng xong xuôi. Ngần cũng cáo biệt về sớm vì Ba mẹ không cho đi khuya sợ xảy ra chuyện.

Mình cảm ơn rối rít và cố gắng ra cổng tiễn cô bạn thân thiết và tốt bụng thử nghỉ từ quận 5 qua quận 7 đầu có gần đầu mà lại là con gái nữa chứ.

Đoạn mình hồ hời khóa hết tất cả cửa lại và từ từ tiến lại chiếc bàn bếp bùng bùng lửa, từng tô và cả chén muống nữa các kiểu không quên lấy thêm hai chai nước ngọt sau đó đi từng bước chập chững lên phòng Di để từ tốn mọi thứ xuống sàn trong phòng Di và đặt ngay trước tấm đệm Di ngủ chỉ cách vài bước chân, cái chỗ mà sáng nay mình đã vớt cái chân xuống mà vô tình để lộ ra cả tấm thân trần trụi trơn tru của Di ấy mà.

Nói thì nghe nhẹ nhàng lắm nhưng mình phải cực kì khó khăn và đau nhức lắm mới mang lên đây đủ hết được, nhớ lại hình như phải đi lên đi xuống đến tầm 4 lần.

Sau khi đã chuẩn bị tươm tất, mình đứng dậy mở thêm hai ngọn điện khiến cho phòng Di sáng choang nhưng mà tẻo quèo thay Di vẫn nằm đó tuy tư thế đã đổi khác nhưng trước sự rào đón nhiệt tình của mình mà chẳng hiểu sao chị ấy vẫn nằm một đống không phản ứng.

Thế quái nào mà mùi thức ăn nồng như thế, tiếng bước chân để chuẩn bị rõ như thế mà bà Di quý hóa vẫn ngủ được là cơ làm sao. Dọa một lúc lâu, mình bắt đầu lên tiếng.

- Di...Di. _Mình nói giọng đánh thức kiểu nài nỉ nhưng lại khá to.

Câu nói của mình như từ từ bị chìm dần trong sự lạnh nhạt không quan tâm của tất thảy những sinh vật sống xung quanh.

Mình thoáng nghĩ và hơi thất vọng vì điều đó nhưng may thay chẳng bao lâu sau câu nói của mình là một giọng nữ lạnh lạnh và dễ thương đến lạ lùng nghe khá nũng nịu và bùi tai.

- Gì..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

"Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau, chẳng giống chúng ta tìm được nhau rồi lại hoang phí duyên trời..."

Liệu Duy xinh trai khoai to và Linh kute chảnh chọe có thể vượt qua mọi rào cản của gia đình và xã hội để nhận ra một tình yêu thực sự mà có thêm niềm tin nắm tay nhau rào đồng đều cùng một nhịp bước trên con đường tình cảm trái ngang đầy phong ba, sóng gió này hay không?

...Hồi sau sẽ rõ...

Sở dĩ "Lời kêu gọi toàn quốc kháng chiến" mang lại hiệu quả tích cực và lớn lao ngay từ khi mới công khai không hẳn chỉ bởi tính chất thời điểm mà còn vì căn nguyên bắt đầu của nó từ ý niệm thiêng liêng là giải phóng cả một dân tộc, giải thoát và trả lại tự do cho hàng vạn vạn con người lầm than, đói khổ và hơn hết là nó được xuất phát từ một con người vĩ đại, một bậc lãnh tụ với tấm lòng vị nhân quần thân.

Mình của tôi hôm ấy chắc chắn là không được như thế nhưng dù sao đi nữa cái ý niệm trong lời kêu gọi của mình vẫn hoàn toàn trong sáng và từ cái tâm lành lặn không vẩn đục với duy nhất một mục tiêu nắn nỉ i ôi cái thân xác chẳng chọe kia sẽ bình thường trở lại mà ngồi ăn với mình lấy bữa cơm gọi là cho nó có không khí gia đình hoặc giả là bằng mặt không bằng lòng thì cũng cứ cố gắng miễn cưỡng ngồi dậy ăn cái đi đã gọi là xã giao rồi mình sẽ lựa lời mà khuyên nhủ sau cũng được. Chỉ có thể!

Trở lại với cái không khí căng như dây đàn chấp tôi hôm đó.

Sau khi nghe được câu nói nửa vời tuy cắt ngắn nhưng lại rơi đúng vào cái lúc mình gần như muốn bỏ ngang ý định xin lỗi này thì ngay lập tức mọi thứ như sống dậy trong mình hồ hởi và tập nập như thể một cơn mưa to đang chẳng đang đổ ào ạt xuống mặt đất nứt nẻ, khô cằn và xuyên suốt chiều dài đất nước trong cái tiết trời oi ả mà đôi lúc cái nóng lên tới gần 41 độ ngày.

Mình vui lắm, vui đến mức phải bật cười thành tiếng "khi khi" như thể Di Linh yêu dấu đã tha thứ cho mình rồi vậy mà cũng tại vì lúc đó cái suy nghĩ Di giận dai lắm lắm và có thể bỏ mình ra đi cứ ám ảnh hoài trong đầu nên khi mà Di vừa tỏ vẻ là mình vui như vậy thì hội rồi.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, sau câu nói đó, cái bầu không khí ảm đạm lúc này ngay tức khắc quay trở lại. Chẳng nói chẳng rằng gì nữa, Di chỉ nằm im quay mặt về hướng bên trong và đầu đó có những tiếng thở dài thườn thượt chán chường và náo nức.

Nếu các bạn hỏi mình có bất ngờ hay không thì phải thú thật rằng mình bất ngờ quá đi chứ. Tuy là ngay từ đầu khi vừa dọn thức ăn lên phòng thì mình đã xác định tư tưởng sẽ phải chịu cái cảnh thờ ơ từ Di Linh như thế này rồi nhưng dù có nói gì đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi chứ ai ngờ đâu Di lại làm thật, bỏ mình ra mặt như thế chứ.

Mọi ngày, với tính nết thường thấy trong những tình huống tương tự, Di sẽ lao vào và hoàn thiện rất tròn vai một nàng Di mẫu mực không chấp vật chuyện cháu chắt có lỡ sai khuấy vì nó còn nhỏ chưa hiểu sự đời và cần được bảo ban chứ ngờ thế quái nào được mới đây, trong khi mình ngủ khi thì Di Linh đã chịu khó thu dọn nhà cửa và quan tâm chăm sóc vết thương cho mình đấy thôi mà bây giờ lại làm ra điệu lạnh lùng, lạnh nhạt là có làm sao.

Mình hướng ánh mắt với hai con người tròn trịa biểu thị sự ngạc nhiên cùng cực về hướng cái thân chẳng chọe đang nằm nghiêng duỗi thẳng chân trên nền nệm ấm áp và buông những tràng thở i ôi ảm đạm đến đâu hui.

Nhìn quen quen nhỉ. À, đúng rồi là...

Mẹ, mình nhớ lắm cái hình ảnh quen thuộc này. Là của mẹ, mỗi khi mẹ giận hay muốn treo tức Ba là cứ làm ra cái điệu đó như thể được lập trình sẵn trong con người bà vậy.

Mẹ mình như các bạn đều biết đau ốm suốt vì căn bệnh nan y nhưng bù lại bà sống vui vẻ bên chồng con lắm mà thỉnh thoảng còn rất hài hước nữa, cứ hay làm mặt giận cho Ba phải dỗ dành. Thờ ơ mình tiểu học, Ba mình thường hay phải chạy qua chạy lại hai bên nệm mới chiều được tia mắt vào gương mặt mẹ vì bà cứ che đi rồi quay qua quay lại đúng y chang như cái kiểu mà bà Di quý hóa đang quay đầu qua bên trái màn ảnh để thể hiện cảm xúc nơi đây kia.

Thì ra là thế.

Cười nham hiểm như thể đã hiểu ra tất cả, mình từ từ lăm lăm từng bước khập khiễng một cách khá rón rén lại phía nệm bên kia ngay chỗ đầu nằm của Di mà không để phát ra bất kì một tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

Dự đoán của mình hoàn toàn chính xác, Di đang nhắm nghiền mắt nhưng lại với về mặt nhăn nhó giống y như một con khi ăn ớt, trông đến là khó ưa. Mình thấy vậy liền áp mặt lại gần khuôn dung của Di để mà nhỏ to tâm sự.

- Di...Di ngồi dậy ăn với con miếng cơm...chứ...chứ từ trưa giờ có cái gì vào bụng đâu! Mình cười nhẹ và tỏ vẻ một cách chân thành nhất.

Sau câu nói của mình là một loạt những hành động lúng túng đến ngớ ngẩn của Di.

Đầu tiên khi vừa nghe mình nói là Di ngay lập tức mở miệng hết ga lộ cả hai hàm răng đều như bắp và đồng thời mở mắt chuẩn mực chữ A ra điều kì quái hết mực, sau đó liền nhanh chóng lấy cả hai lòng bàn tay che lấy che để khuôn mặt trắng bệch một cách khá bối rối như mấy em teen. Cuối cùng khi phát hiện ra mình vẫn đang nhìn chăm chăm sau khi Di đã làm tất cả mọi cách để che đậy thì Di liền kéo một tay đang che mặt ra để lộ nguyên một bên gò má và con mắt nhăn nhúm rồi cứ thế dùng tay xua xua về hướng mình và đẩy vai mình vài cái ra điều xua đuổi một cách rất bất cần.

- Đi ra...Đi ra. Không có nói gì nữa hết á...Không có ăn uống gì hết á...Tui...Tui no rồi...Tức no rồi. Di nói giọng ngượng ngịu, vừa khi nói xong là lại nhanh như cắt kéo tay về che kín mặt lại.

Hơi nhói vì một trong những cú đẩy vai quá nhiệt huyết của Di đã chạm vào chỗ hầy còn đang sưng ở cánh tay trái rất rứa của mình nhưng dù sao vẫn đang ở kèo dưới nên mình chẳng dám đòi hỏi một sự quan tâm hỏi han hay hỏi han tập nập nào vì mình vẫn đang phải tiếp tục sự nghiệp nài nỉ.

- Di nghe con nói đi nha...thương Di lắm á Minh buông lời nịnh nọt với giọng điệu ngọt như mía lùi để chờ mong sự vui lòng của người phụ nữ đang nằm kiêu sa ở đó.

- Thương cái con khỉ...thương mà lại... Dì nạt lớn sau câu nói của mình nhưng rồi lại bỏ ngõ giữa chừng khiến mình khá khó hiểu, chỉ biết là Dì tính nói một cái gì đó rất bức xúc mà có lẽ liên quan tới mình.

- Dì...nghe Duy nói đi mà...bỏ qua đi Minh chẳng buồn nghĩ nhiều về câu nói lấp lửng đó mà chỉ biết dùng tấm lòng chân thành nhất mong Dì bỏ qua.

- ... Dì im lặng như đang muốn lắng nghe chứ chẳng buồn trả lời.

- Tha thứ cho con đi Dì... Minh cúi mặt ra điều hồi lỗi vô vàng.

- ... Dì vẫn im lặng.

Mặc kệ cho những câu nói chân chất thể hiện đầy cảm xúc và lòng hối hận đến tột cùng nhưng đáp lại lúc đầu là những câu mắng chửi xua đuổi rồi sau đó là trách móc và cuối cùng là im lặng không thêm nói luôn từ Dì.Minh buồn lắm, buồn thật sự.

Có lẽ đây không phải là cách, cái cách mà hằng ngày mình nói chuyện với Dì khác lắm như kiểu ngang hàng vậy á chứ ít khi thể hiện thái độ tôn trọng cùng cực như lúc này.Nhiều khi đó là phương pháp cứu vãn tình thế vô phương lúc này thì sao.Vẫn câu nói cũ "nghĩ là làm".Minh nhanh chóng suy nghĩ và thực hiện.

- Dì coi phim Hàn hoài mà không biết chân lí rút ra hả? Minh đổi tư thế sang ngồi xếp bằng chữ ngũ và nói như biết tuốt vậy.

- ... Dì vẫn chưa mở miệng.

- Chân lí kinh khủng lắm luôn mà không biết hả? Minh cười thành tiếng và sau đó lấy tay vuốt hai đường thẳng kiểu gãi ngứa trên chân Dì.

- ... Tuy vẫn im lặng nhưng khi vừa phát hiện ra sự tiếp xúc của bàn tay mình lên da thịt Dì là Dì liền lấy tay kéo ra và vỗ cái "chách" lên bấp đùi mình.

- Dì mà không biết thì con thua...thua luôn...xem phim Hàn quài mà không biết...thua... Minh vừa nói vừa lắc đầu nguầy nguậy kiểu rất thất vọng ỏi một sự thật không như mong đợi.

- Chân lí gì hả cái đồ kia... Lúc này Dì bỏ cả hai tay ra khỏi mặt và cứ thế nằm nhìn mình chăm chăm.

- Zậy là không biết thật ta oi...chân lí như vậy mà không biết...gà quá. Minh biết rằng đã thu hút được sự chú ý của Dì nên càng tỏ ra sáng khoái sâu xa về cái chân lí mà mình đang biết.

- Chân lí gì...không có chân lí phim Hàn gì mà tui hông biết mà mấy người lại biết hết á. Dì nói rất chảnh như thế đối với Dì mình chẳng là gì và cái chân lí của mình có lẽ Dì đã biết từ lâu.

- Chân lí đó là... Minh ngân câu nói ra và nhìn sâu vào ánh mắt Dì.

- ... Dì tập trung cao độ với cái miệng méo qua một bên và ánh mắt lờm lờm chờ đợi.

- Ai mà không ăn uống gì...thì sẽ...sẽ...sẽ chết đó. Câu nói của mình ngắt quãng thành nhiều lần khiến cho Dì rất hồi hộp trong việc lắng nghe.

Dì sau khi nghe được cái chân lí trời ơi đó xuất phát từ miệng mình là ngay tức khắc cười khi khi, cười như chưa từng được cười đến mức phải ôm bụng ngồi bật cả dậy.

- Phim đó Dì thích xem lắm luôn á, "That fool" đúng hông...Hay ghê luôn...Thích ông diễn viên chính ghê luôn...mặt ông cứ đủ đủ...Cũng tại coi phim đó xong Dì mới kêu mặt con đủ đủ á...Hahaha Dì nói một tràng dài và cười ha hả đến là hài.

Cuối cùng thì mình cũng đã biết được cái lí do tại sao bà Dì quý quai kia cứ suốt ngày trên người gọi mình là "Mặt đủ" này nọ, ra là tại bà xem phim Hàn nhiều quá nên bị nhiễm và tức khí xung thiêng ra đời thường nên đã phán ngay cụm từ "Mặt đủ" đó cho mình.

Thật đúng là một sự thật tàn nhẫn mang lại nhiều đau thương cho người khác, sao lại có thể như thế được chứ.

[Bây giờ ngồi đây type chap mà mình thỉnh thoảng có quay sang hướng kia nhìn thấy cái bản mặt hí ha hí hoáy cười cười chúi đầu vào mấy bộ phim Hàn xềng, chột mắt muốn xiên màn hình laptop mà mình thực sự cáu tiết.Ghừ ghừ.]

Cơ mà lúc đó mình vui hơn là giận vì cuối cùng dù sao thì cũng đã hoàn thành được cái mục tiêu nho nhỏ là làm cho Dì cười, mà còn khi khi nữa mới xinh chứ.Minh vui lắm.

- Hi...Dạ...Vậy Dì tha lỗi cho con ha...lại ăn đi còn nóng lắm Dì. Minh cười theo Dì và nói khe khẽ vừa đủ nghe để mong Dì đang trong con vui mà sẽ bỏ qua tất cả.

- À...vẫn không ăn đâu. Dì quay ngoắc 180 độ, dừng cả cười và dừng cả nét mặt vui tươi.

- Sao vậy Dì...còn nóng thật mà...hay là... Minh hơi ngạc nhiên và bắt đầu nghĩ lung tung.Minh nghĩ hồng lễ Dì chê thức ăn sao ta.

- Hứa đi! Dì nhìn qua một hướng rồi bắt chéo tay ngang ngực nói.

- Hứa cái gì chứ? Minh hỏi.

- Hứa không làm zậy nữa. Di nói mà làm cho người cứ run run lên từng hồi khiến hai bầu ngực cũng bần bật theo làm mình chóng cả mặt. Nhưng xem chừng còn nhần nhỏ và căng thẳng lắm.

- Làm cái gì chứ? Minh giả điên.

- Tự biết...nhanh...cho 30s. Di chuyển dần tay xuống dưới hông để chống nạnh trong tư thế ngồi. Hai bầu ngực căng tròn đầy mạnh và nhô khá hấp hối ra phía trước.

- Là sao...30s suy nghĩ ấy à...rồi...con hứa...hứa sẽ không bao giờ làm Di buồn nữa, trước khi vào phòng phải gõ cửa...không bao giờ để cái hình ảnh như hồi sáng xảy ra...con hứa. Minh cố gắng nhắm mắt giờ hai ngón tay lên trời và tự hứa. Phải cố gắng tập trung cao độ làm một điều gì đó mới khiến mình thôi nghĩ về hai bầu ngực ấy.

- Im đi...ai kêu hứa cái đó...hứa chuyện trong bồn tắm cả...hứa không làm Di buồn nữa...phải biết yêu thương Di...Di nói phải nghe, cấm cãi. Hiểu chưa...chứ ai nói...nói chuyện đó hả...hả... Di giải thích như muốn hét vào mặt mình làm mình đến hoang mang và rằng khi nhắc đến cái "chuyện đó" Di đỏ mặt và ngượng ngùng kinh khủng lắm.

- Ồ...ạ...ạ con biết rồi...con hứa...hứa mà... Minh cười khi và gật đầu lia lịa vì đã được Di tha thứ và vẽ đường cho hươu chạy.

- ... Di im lặng thờ dài như vẫn còn nhiều trần trờ.

Cần phải xúc tiến nhanh khi tất cả dường như đã vào cái guồng của sự êm đẹp.

Minh với tấm thân tàn cố gắng kéo cả người Di lại gần thức ăn, ban đầu có vẻ Di còn nũng nịu và giãy ay ày nhưng một lúc sau thì cũng cố gắng tự lê lết lại mà không cần sự giúp đỡ lôi kéo của mình nữa vì dù sao cơ bản Di vẫn hiểu là mình đang bị đau đủ thứ, kéo là để thôi thúc Di lại chứ chẳng phải có ý lời xênh xệch cả thân người Di- cái điều mà mình không thể và cũng không có đủ khả năng để làm lúc bấy giờ.

Di lại gần nơi để đồ ăn. Đầu tiên là với bộ dạng thờ ơ không đỡ được của một người vừa giận xong nhưng chỉ một thoáng sau đó Di đã có được dịp nhìn kĩ lại tất thấy các thứ được bày ra thì ngay tức khắc lúc đó Di quay lại nhìn mình khi mình vẫn đang còn từ từ tiến lại ngồi đối diện Di.

Di cứ nhìn đồ ăn rồi nhìn mình, rồi lại nhìn đồ ăn, sau đó lại nhìn mình.

Chốt hạ Di vuốt mái tóc xỏa để hờ qua một bên vai và làm ra vẻ mặt nhìn đều đều như không tin bởi cái ánh mắt nhìn chăm chăm khiến mình đến là ngượng ngùng và muốn đối diện với sự thật. Nhưng hình như đầu đó trên gương mặt ấy toát ra một vẻ gì đấy rất lạ. Đúng rồi, là một nụ cười nằn nui.

Hơi mắc cỡ nhưng mình vừa nhìn là có thể hiểu được ngay, có lẽ là Di Linh quá vui và sung sướng vì mình chuẩn bị thức ăn khá đầy đủ. Chỉ có thể như thế mới khiến mặt Di lộ vẻ vui tươi đến như vậy.

Cũng chính bởi cái suy nghĩ đó đã khiến mình bộc phát vài điều lằng nhách.

- Hi...con mà chuẩn bị là chỉ có quá đầy đủ...Di nhí. Minh cười và nói ra điều ta đây lắm, thực ra thì mình cũng muốn chứng tỏ vài thứ.

- Ai nói gì mà sao bạn tự kiêu zậy. Di ngo di hướng khác và nói giọng khá nhót ra điều mỉa mai mình hết mực, đến là bực.

- Con...con thấy Di cười kìa...con siêu quá...Di ha Minh nói khi thấy điều lạ lùng trong hành động của Di.

- Cái này thì bình thường thôi bạn...tui cười cái khác. Di nhìn mình và nhếch một bên miệng lên trông rất điệu.

- Cái gì chứ... Minh ngạc nhiên.

- Thì zui vì không có Di mà cung vẫn biết tự chăm sóc bản thân...vẫn chuẩn bị được cái nhét vào miệng nè chứ không có ngồi không chờ sung rụng bực. Di giải thích lấy hai chỉ chỉ vào mặt mình.

- Chờ oi...con từng sống một mình trong thời gian khá dài đấy nhá...mấy cái này...trong vòng 2 nốt nhạc. Minh cười khả khả.

- Xuống...xuống dùm em cái anh...đội 2 nốt nhạc rồi phấn chứ gì...quần áo nhiều khi vứt bừa bộn...lại còn đồ lót nữa chứ...tắm còn phải tắm cho...zậy mà kêu 2 nốt nhạc...haiz, nói quá không ai tin đâu Di xia lại mình một cách khá hồ báo cáo chồn.

- Còn đỡ à...đỡ hơn người không có bạn đồ lót luôn kìa...Há há... Minh thấy bị xia một cú đau thì liền trả đũa lại Di.

- Gì...im ngay...im liền ngay...Không được nói chiện đó...Immmmm Di hét lớn như muốn nổ phòng luôn vậy.

Đến lúc này thì dường như mình mới nhận ra cái câu nói của mình đã quá vô tình không định hình trước, cứ nghĩ gì là phọt ra luôn mà không đoái hoài đến những cố gắng từ nãy giờ đã bỏ công ra năn nỉ Di.

- Dạ...con...con giỡn thôi...ạ. Minh nói khẽ vì biết mọi thứ đã quá lố.

- Mà sao biết tui hông bận...lúc nào tui cũng bận...đi ngủ cũng bận...mà tại...tại...tại lúc đó mới bước ra từ bồn tắm...quần áo nó ướt mềm...cho nên tui cời ra cái thấy lạnh nên mới chui vào mền tính ngủ rồi...đây bận...phòng tui...tui có quyền chứ.Mà sao lúc đó zô được vậy...Hả? Di nói và giải thích từng điều một cho mình hiểu và chốt hạ bằng câu hỏi khiến mình đến điếng cả người vì ngay từ đầu mình định nhìn có lẽ Di đã biết đến cái bí mật của nơi cất chìa khóa dự phòng.

- Thì...à...Thì lúc đó Di có đóng cửa đâu. Tai mình lùng bưng khi nghe Di giải thích và chỉ thông lại ở câu nói cuối nhưng chính nó lại khiến mình giật nảy người.Mình trả lời bằng quơ.

- Đầu có...có đóng kĩ càng mà...đóng kĩ rồi. Di tròn mắt vì chính tay Di đã đóng cửa kín mít.

- Con chẳng biết...chỉ đẩy mạnh vài cái là zô...thui kệ đi...con cũng mấy khi vào phòng Di đâu mừ. Mình cười khê và nói.

- Ủ. Di gật đầu vài cái mông lung.

Mình muốn xóa tan cái bầu không khí chất vấn này.Mình so dưa, muống, nĩa, khăn giấy cho cả hai thật cẩn thận trước cái điệu cười mỉm của Di và khi mọi thứ đã xong xuôi đầu vào đó thì mình bắt đầu nói to và tuyên thệ.

- Di Linh đã chịu bỏ qua cho Duy nên con làm bữa ăn này để coi như là...xóa bỏ tất cả các khúc mắc giữa chúng ta trước kia để cùng hướng về một tương lai trong sáng và đẹp đẽ hơn. Mình nói một cách rất hào hứng và nhiệt huyết cộng thêm một nụ cười rất thánh thiện và chờ mong sự hưởng ứng nhiệt tình của Di.

- Ủ. Nhưng đáp lại những gì mình nói chỉ là một cái 'ừ' cho có khiến mình khá chán, chán đến nhăn cả mặt lại.

- Gì vậy Di...phải như mọi khi chứ...vui lên...vỗ tay nào. Mình thôi thúc Di vì thường ngày, người trong nhà mà hay làm trò và giễu cợt chính là Di và lẽ ra Di phải năng động và náo nhiệt hơn mới phải.

- Ô ze...vỗ dành dành...vỗ dành dành luôn...được chưa...há há. Sau câu nói đó của mình là ngay lập tức Di đứng hẳn lên vỗ tay và cả hai bên nách phành phạch đến là kịch cớm, lại còn xoay vòng vòng đá chân đá tay các kiểu nữa chứ.

- Dạ...rất vui...nhưng mà hơi quá...mời Di lui về sau cách gờ. Mình gật đầu cười và từ từ nhạt dần cái vui tươi trên khuôn mặt để Di bớt bớt lại vì dù sao thì theo mình cái gì đủ là sướng nhất chứ dư thừa nhiều thì cũng chả đâu vào đâu cả.Tính mình là thế.

- Xin lỗi...xin lỗi bạn...xin lỗi.. Di làm ra vẻ hơi quê quê nhưng lại nhìn cứ man trá thể nào ấy, nửa thật nửa vờ đến là khó mà ngờ.

- Hi...Thui ăn đi Di...ngon lắm á... Mình nói khê với điệu vui tươi hết mực.

- Mà bé nấu đó hả. Di hỏi khi trên tay đang cầm cái bánh bao.

- Không...con sao nấu mấy thứ này...đồ mua cả mà Di... Mình trả lời khi đang chăm chú vào hộp com.

- Rồi ai mua...con bị thương mà đi mua được hả...tội Duy của Di quá zạ... Di Linh nói và làm ra điệu cung chiều mình và còn tính lấy tay nựng nựng má mình nữa chứ.

- Dạ...con đi mua đó...Xa quá Di ơi...Bởi vậy mới nói...Di phải thương con nhiều hơn đó nhen...Di dịch lại gần Di hơn một tẹo để cho Di nựng má, mục đích là tạo không khí vui vẻ giữa hai người chứ mình chẳng muốn khoe hay lấy công lấy oán gì đâu.Mình...là mình thế đó...Thật mà.

- Xạo vừa thui...lúc này tui thấy hết trơn rồi...màu mè... Di tát nhẹ mình một cái rồi rút tay ra khỏi mặt khiến mình chưng hửng.

- Thấy gì chứ... Mình há to miệng hỏi.

- Thì thấy cái nhò mập mập gấp hời hờm đi xe qua đưa chứ gì nữa...xuống cầu thang thấy hết trơn...Di noi màk hông thèm nhìn mặt mình.

- Sao con tưởng Di đang ngủ mà.Mà sao thấy không chịu xuống phụ con...làm đi lên xuống mấy bận... Mình trách yêu Di.

- Đầu có được...tui đang giận mà phụ gì...hổng có ngu. Di nói và mút mút cái muống trông yêu chết đi được.

- Ặc...thui...ăn đi. Mình chán chường nói.

- Ờ...Nhập tiệc thôi. Di cười tít mắt.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện ít nhiều, lâu lâu lại quay sang hỏi nhau: com thế nào, vừa ăn chứ, rồi tranh giành bánh bao của nhau các kiểu.Nói chung là mọi thứ hài hòa và êm đềm trôi đi cho đến khi...

- Ủa...con gà này con mua...để làm gì á... Di bất giác nói khi mà giờ đây dưới sàn chỉ còn duy nhất một con gà nướng chơi rọi một mình.

- Để ăn chứ làm gì nữa Di... Mình trả lời một cách khá hiển nhiên.

- Ăn gì trong khi có hai người mà lại còn...còn mỗi mình thức ăn là nó thì ăn không đâu có ngon lành gì... Dì nói và lườm nguyệt các kiểu vào hư không.
- Tại con hông biết mua gì nên kêu mua đại chứ đầu tiên con cũng nghĩ ăn tối thì mua hai cái kia được rồi. Minh nhìn con gà một cách khá chán chường. Không phải vì con gà quá nhỏ không đủ chia cho hai người mà là vì chỉ còn lại mỗi mình nó, cả hai ngồi ăn không thì buồn miệng chết.
- Ủm...thôi...hay... Dì nghĩ ngợi lung lăm.
- Sao Dì... Minh tròn mắt.

Dì làm ra vẻ mặt suy nghĩ trong hồi lâu với những tiếng thở dài suốt xoa rồi bất chợt phồng cả miệng lên và sau đó đá lông nheo với mình nói khe khẽ.

- Gà này...mình để...nhậu đi... Dì nói mà trên miệng còn hiện rõ một nụ cười nham hiểm.
- Hông được đâu...tối rồi không ai người ta đến đâu...cũng 9h hơn rồi...mà bữa bị cấm tụ tập ăn nhậu quá 9h...Dì không nhớ à...Còn cất vào tủ lạnh thì ăn không còn được đâu...chán lắm. Minh nói một tràn dài vì cơ bản hồi lúc karaoke đàn đúm thâu đêm đã bị chú bạn Ba gọi qua mắng như tát nước một lần rồi.
- Ai nói tụ tập...ai nói để tủ lạnh...tui nói là nhậu mà. Dì há miệng nói như thể rất bất ngờ vì cái suy nghĩ trật đường ray của mình trong khi ý tứ của Dì thì còn quá là lấp lửng.
- Thì nhậu mà không rủ bạn bè hay để tủ lạnh ngày mai rủ mấy người đó đến thì nhậu sao được...Hông lẽ con zoi Dì nhậu. Minh nói to và nhấn trán nhấn câu cuối như điều không tưởng.
- Ủm...tụi mình...nhậu đi... Dì gật đầu nói chắc như đinh đóng cột..
- Cái...cái gì...nhậu gì cơ Minh nói to.
- Thì nhậu để ăn cho hết...chứ bỏ uống lăm con à... Dì nài nỉ và còn lay cánh tay mình, bấu môi teen nữa chứ.
- Nhưng...hai người thì nhậu gì...con...con hông biết uống đâu...ói lum la nữa. Minh khuyên nhủ Dì.
- Có gì đâu...cứ uống với ăn thôi...ói thì Dì dọn cho...ở nhà chứ đâu đâu mà lo... Dì quả quyết trong khi tay vẫn còn đang hờ vào hông mình.
- Nhưng mà...sao được... Minh buồn bã nói. Lúc ấy hình như ngực Dì khẽ chạm vào tay mình thì phải.
- Đàn ông...con trai mà lí nha lí nhí zậy á hả...để Dì kêu bia... Dì đứng lên xóc lại cái quần đang trễ xuống lòi cả mông đít và cứ thế đi ra khỏi phòng.
- Dạ...kêu ít thôi. Minh nói với theo.

Dì nói và từ từ đi xuống nhà gọi điện thoại cho cô tạp hóa gần nhà nhờ khiêng bia qua hộ. Một loáng sau cũng trên dưới 5 phút gì đó thì mình đã nghe tiếng ịch của một ai đẩy phụ Dì mang bia từ dưới nhà lên.

Qua cánh cửa phòng thì mình có thể nhận ra ngay là bóng của anh con cô tạp hóa, anh này tốt lắm chỉ có điều là bị cấm thôi thấy ảnh tội vô cùng.

Nhanh chóng và tiện lợi đến không ngờ, mình cố gắng ngồi dậy phụ kéo thùng bia vào trong phòng Dì.

Dì sau khi đã cảm ơn rồi rít và theo tiễn anh ấy ra cổng, khóa cửa và cũng nhanh chân lên lại phòng.

Một thùng heinekin chừng hững và ngăn cách giữa mình và Dì.

Chẳng hiểu sao lúc đó mình thấy nặng nề quá cỡ.

Bắt đầu vào một cuộc men say thâu đêm suốt sáng, nhiều chuyện bất ngờ xảy ra đến không thể nào tưởng tượng nổi...

Thế nào à...Hồi sau sẽ rõ..

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Khi bia đã được mang lên phòng và đồ nhậu thì cũng đã có sẵn sau một hồi trật trật của cả mình, Di Linh và anh con trai cô chủ tiệm tạp hóa.

Mà nói mỗi mề gì cho to tát khi mà chỉ còn duy nhất mỗi con gà nướng đang nằm trong tư thế chàng hăng háng trên chiếc đĩa kia mà thôi. Nhìn sơ thì thấy có vẻ đều hiu với thùng bia kền cằng và chỉ mỗi một món nhắm duy nhất nhưng nếu mà xét cho kỹ và đo tính về trọng lượng thì với sức ăn hốt bốc động lửa của mỗi hai con người thì chỉ như thể thôi cũng có vẻ quá nhiều và khó hết.

Mình thì mình nghĩ như thế nhưng còn Di Linh với cái dạ dày không đầy thì chưa từng và chắc cũng sẽ chẳng bao giờ nghĩ như thế cả mà bằng chứng là khi Di lên tiếng đã làm cho mình phải suy tởa.

- Duy...hình như có mình con quýt này không thì hơi ít...đúng hông...để Di xuống bếp làm thêm... Di Linh chỉ tay vào con gà mà nhăn mặt chề í, sau đó vừa nói vừa đứng lên chuẩn bị xuống nhà bếp.

- Dạ thôi được rồi mà Di...làm gì ăn hết nổi mà làm thêm... Minh than. Vì cơ bản sức hai người ăn con gà này thế nào cũng bỏ mứa cho mà xem.

- Để Di xuống làm thêm chứ ăn zầy buồn miệng lắm ó... Di nói giọng nũng nịu hết sức làm mình siêu lòng đổ ngay tức khắc.

- Ó...Dạ...để con xuống phụ Di... Minh hơi bàng hoàng nhưng rồi cuối cùng cũng xuôi theo và chống tay đứng lên tính đi theo phụ Di.

- Ngồi đó đi ba...phụ phụ con khi...quê mà phụ ai...ngồi đó đi... Di cười rồi chỉ chỉ nhẹ vào trán mình, mình ghét cái thái độ kì thị người tật nguyên kinh.

- Dạ... Minh ồm ờ gật đầu ngán ngẫm.

Mình chẳng biết nói gì thêm vì chán thì chán chứ Di chỉ đạo như thế phải nói đúng thật.

Thứ nhất là mình đang thương tích đầy người như thế này nhiều khi lắm lúc lại trở thành gánh nặng vướng víu tay chân của Di nữa thì chết và lại mình đoán chắc Di tính làm cái gì đó nhắm sơ sài và nhanh chóng mang lên phòng thôi chứ chẳng phải món gì đòi hỏi sự cao siêu và kéo nặng về tính chất thời gian đâu.

Thứ hai và cũng là điều quan trọng nhất mà có lẽ nhiều bạn vẫn chưa biết:Minh rất hậu đậu nhè.Có thể nói luôn là nếu chỉ có một mình thì mình có thể làm khá tốt công việc nấu nướng ví dụ như các món mang tính chính khó khăn và phức tạp đòi hỏi tay nghề rất cao của người thực hiện như...Ồ thì mình có khả năng nấu rất nhiều loại mì cả mì xào và mì nước luôn ấy kiểu như Omachi, hảo hảo, đệ nhất , cả cung đình nữa chứ và một số món thiên về sự khéo tay bậc cao của đầu bếp như luộc trứng, xào đậu que, canh rau muống,...

Nhưng dù sao mình vẫn tự hào nhất trong 3 năm phổ thông đã học được một món rất ngon từ Di đó là "thịt nướng" mà khoảng thời gian của quy trình chế biến thành phẩm mình luôn là người đóng vai trò quan trọng chủ đạo nhất đó chính là "người nướng" vì mình nhường tất cả các công việc nhỏ và đơn giản như cắt và rửa thịt, chuẩn bị và tẩm ướp gia vị cho Di.

Lắm lúc ngồi ngẫm lại mà tự thấy phục bản thân quá cỡ.

Ngồi đợi nói chung chỉ có khoảng mười lăm phút gì đó là Di lên rồi nhưng cũng phải công nhận nếu chỉ ngồi đợi mà không làm bất cứ thứ gì thì cứ như thời gian bị kéo dài lê thê ra vậy.Chán chán buồn tẻ.

Khi Di vừa mới xuống nhà được vài phút là mình đã thấy rất lâu rồi. Với tay lấy một lon bia ra mình kéo nắp như kéo chốt của một trái lựu đạn bi thời chống Mỹ nhưng còn được cái khôn là chưa ném đi rồi chui vô mền núp sau khi bung chốt thôi.

Chẳng buồn đổ vào li mình ực lấy ực để một hơi, vị bia ấm nóng tràn vào thực quản và nồng lên cả nửa đầu mà mình chỉ biết tả bằng một từ: "Đắng".

Thật vậy, đắng vãi lều các bạn ạ, chẳng hiểu là mình ít uống hay sao đó mà khi chỉ vừa làm một ngụm đã muốn ọc ra ngoài hết cả chắc tại không quen uống chay mà không có ướp lạnh hay không đá sao đó nên mới bị như thế.Còn rỗng đũa nào kêu mình đàn bà là mình đâm phát chết luôn nhá.

Tồn, dính ngụm bia chắc nịch đó vào người làm mình tồn đến hết cả gai óc.Bỏ của chạy lấy người mà nằm dài ra phòng Di ngấm ngửa ngấm nghiêng.

Có thời gian rảnh rồi mà nhìn lung la lung linh thì mới để ý thấy phòng Di gọn gàng và ngăn nắp quá thể.Cái gì cũng đâu ra đó còn dán hình dạ quang hồng, xanh rộng khắp nữa xinh xắn kinh đúng là phòng con gái ai cũng như ai.

Chẳng bù cho mình và đa số đáng đứng tè, ôi giời ôi như một cái hố rác mà lắm lúc Di phải xoắn tay lao vào dọn dẹp mà miệng thì không ngừng trách móc, than vãn.

Một thoáng sau, cuối cùng thì mình cũng nghe được tiếng bước chân của Di Linh lên tới gần cửa phòng.Lập tức bật dậy ngồi ngay ngắn nhanh chóng mình lấy lại phong độ tức thời.Đập vào mắt mình là hình ảnh Di đang bung một cái mâm khá lớn với những bước đi chậm rãi mà khi vừa đặt xuống là có thể thấy ngay, một tô cháo và một tô bún bò nghi ngút khói.

Nhìn là biết đồ mua hàng quán chứ chẳng phải nấu nướng gì rồi.

- Ủa, sao Di mua cái này chi...đồ nhậu gì mà cái này chứ...nãy ăn uống hết rồi mà... Minh tròn mắt ngạc nhiên và nói.

- Sáng giờ hai đứa nhịn đói...ăn zầy không...Di sợ con đói...đáng ra mua thịt vịt nhưng tại thấy có gà rồi nên hồng mua...mua cái này nhâm nhi cũng được mà... Di nhe răng ra nói hơi ngại ngùng.

- Chòi...con có đôi đâu...mà mua cái này sao nhậu chứ...kì sao á...Dì còn đôi hà... Minh cười khẽ với Dì vì cái điệu bộ né tránh của Dì làm mình thấy thương Dì lắm.

- Ủm...đôi đã man...thôi kệ hén...ăn đi... Dì cười rồi nhấc tô phở ra cho mình.

- Mà ăn cái này xong con gà sao ăn nổi nữa...chắc bỏ quá...Dì chẳng tính gì hết á... Minh cười và trách yêu Dì.

- Bỏ gì...hông có đâu...tui ăn hết luôn... Dì chu miệng ra trông đến là yêu chết đi được.

- Mà mua ở đâu á...xa hông mà nhanh zậy... Minh hỏi khẽ Dì vì dù sao Dì cũng bỏ công đi mua với cả mình là loại người muốn dàn xếp mọi thứ ổn định, có thể tuy chịu thiệt vào thân nhưng vẫn mong mọi thứ được yên ổn trong gia đình hơn.

- Đầu ngo đi ra thêm khúc nữa à... Dì múc muỗng cháo lên mắt.

- Thui kệ...ăn luôn...dù sao cũng có hai người...lúc đầu con tưởng Dì xuống chiên hay lấy vài cây xúc xích thôi chứ... Minh nói nhanh và với tay lấy đôi đũa.

- Chòi oi...hôm nay thứ mấy nhớ hông ông... Dì bỏ muỗng nhìn mình chăm chăm.

- Thứ ba... Minh tròn mắt trả lời.

- Còn nhớ ha...hôm nay là ngày đi siêu thị...sáng giờ...có đi đâu mà nói còn đồ ăn...còn có 1 cây dưới đó á...ăn hông...xuống chiên cho... Dì giải thích cho mình hiểu.

Theo thói quen thì thường vào thứ ba hàng tuần thống nhất là ngày đi siêu thị thường là mình chờ Dì đi mua tiện thể ghé qua khách sạn lấy sổ sách cho Dì luôn mà cũng không đơn thuần lại chọn ngày thứ ba đâu mà còn là vì lúc học mười một và cả trong hè mình thường trốn tiết vào buổi chiều thứ ba nữa nên mới như thế.

Mình như chợt hiểu ra nên cười khẽ nói.

- Dạ thôi...khỏi đi Dì...con quên mất...ăn đi Dì...

Mình thì nói chung lúc ấy cũng không đói lắm vì nãy đã dứt một hộp com và nửa cái bánh bao cũng khá to rồi.Dì thì cũng đâu có kém cạnh gì mà thậm chí còn hơn mình nữa cái bánh thành phẩm của việc đầm đã giành giật cao trào của cuộc vui lúc nãy nữa mà, ấy vậy mà chẳng hiểu sao lại than đói mới khổ chứ.

Chẳng buồn ăn cho lắm nên mình chỉ ngồi lấy muỗng khuấy khuấy mặc cho Dì ngồi lật rau các kiểu bỏ vào tô hộ.Chợt Dì lên tiếng.

- Sao hông ăn đi...thợ lặn gì nữa... Dì nói mà cố gắng làm cho cái môi trên nhon ra trông rất ghét.

- Hic...thấy hông có mùi vị hay hấp dẫn gì hết á... Minh lấy đôi đũa khuấy khuấy tô bún lên.

- Ăn mà cũng lâu bầu nữa...mua zia rồi thì ăn đi chứ...Ăn ớt hôn...Tui bỏ cho nè... Dì cầm cái bịch nhỏ đựng ớt băm ra đưa lại gần tô mình chuẩn bị bỏ vào.

- Dì không biết con là vua ăn ớt hả...thiếu sót quá... Minh lắc đầu như đúng rồi, mình tuy không biết ăn cay nhưng trước thái độ đưa đón của Dì mình cũng tính hài tẹo cho vui.

- Vua ớt hả...thế thì nè... Dì cười to và ra sức vuốt túm ớt xuống tô mình.

- Á...nhiều zậy...zậy thì Dì cũng ăn thêm đi... mình cũng với tay lấy bịch ớt còn lại trên măn vuốt lấy vuốt để vào tô của Dì,

- Chơi luôn...thêm nữa nè...nữa nè... Minh và Dì cố gắng lấy đầu và vai chèn ép tay của nhau.Đùa giỡn ha hả, cười thì hô hô các thứ lên.Đến cuốn cùng thì tất cả ớt trong hai túi đựng đã vào hết thong cả hai tô...Rất nhiều.

- Stop...Dì quốc nguyên bịch ớt zô tô con ơi...hic...quá tay nha... Minh liếc yêu Dì và trách móc khẽ.

- Hay quá ha...mấy người cũng đâu có zừa zì đâu chứ...nè... Dì chỉ vài chùm ớt trong tô của Dì mà đáp lại.

Vậy là với sự xuất sắc và nhiệt tình của bọn chúng tớ mà thành quả cuối cùng nhận được là rất kinh khủng và sẽ được biểu thị bằng hình ảnh cho các bạn được chiêm ngưỡng như thế này đây.

Đây là tô cháo của Linh chảnh chọe...

Và đây là tô bún bò của Duy khoai to...

Nhìn muốn ớn lạnh làm cho óc ác mình nổi đầy người chẳng dám nghĩ tới cái viễn cảnh tổng hết nhiều đồ vào miệng thì cảm giác sẽ ra làm sao nữa.

Ốt có ở khắp nơi, ớt nổi lênh bênh và còn cả âm i dưới những cộng bún dài và quánh đặc.

- Di...con...con hông ăn đâu... Minh nhăn nhó khi nhìn vào "độ khó" của tô bún bò.

- Đừng có giỡn...ăn đi... Di cười khắc khắc rồi nhăn nhó đầu mình xuống.

- Ăn hết đống này hông được gì mà lăm khi còn...tiêu chảy nữa... Minh mặt thảm thương nói chẳng ra lời.

- Ôi thôi thôi...sắp ăn uống mà nói ghê quá cha...À hay là... Di nói và ngắt quãng ý cuối.

- Là sao Di... Minh lại tròn mắt.

- Ai ăn hết tô của người đó trước thì có quyền bắt người kia làm một việc bất kì mà người kia chỉ có thể gật đầu đồng ý dù là việc gì đi nữa...Há há...Chơi hông Di cười và nói ra câu nói mà có lẽ về sau này khi ngẫm lại thì chắc chẳng mấy ân hận đâu.

- Gì ghê vậy...nhưng không biết Di thua có chạy hông ta... Minh cười re re.

- Á...chưa gì mà nghĩ chị thua à cưng...không có đâu...mà nói chứ...lỡ thua sao ta... Di cười hô hô rồi bắt đầu chống tay nghĩ ngợi.

- Thì con bắt Di...sao nhi...mà nếu con thua thì sao... Minh hỏi ngược lại chị ý.

- Thì coi trường chạy 5 vòng sân chứ sao...Há há... Di nói mà cứ cười tít mắt.

- Chơi luôn...đẹp khoe xấu mới phải che... Minh thẳng thắn vì nghĩ chắc bà này nói chơi.

- Chảnh ớn...rồi...khi nào Di vỗ tay cái là...let's go baby...luôn nha... Di đưa hai tay lên định vỗ.

- Khoan, tắt điều hòa đi...chơi cho nó nóng... Minh chảnh thôi rồi.

- Đây mà làm sao phải sợ chứ...đội 2s... Di nói là ngay tức khắc với tay tắt điều hòa.

Xong xuôi Di nhanh chóng trở về vị trí cũ.

Minh và Di đều đã cảm vũ khí sẵn sàng.Minh với một đôi song côn huyền thoại thật ra là hai cây đũa.Di với một chiếc cốc của thần thánh thật ra là cái muỗng kiểu Hàn.

Ai cũng thật sự đặt hết niềm tin và chú tâm cao độ vào cuộc thi mang ý nghĩa sống còn này.Với riêng mình thì khi chỉ vừa thoáng nghe sẽ được ra điều kiện cho kẻ thua cuộc thì ngay lập tức mình cũng đã thấm nhuần cái tư tưởng sẽ bắt Di thoát y trước mắt mình nhằm có cái mà tận mắt chiêm ngưỡng mà kể lại để khuyến mãi cho đọc giả rồi chứ nhưng chẳng hiểu sao lúc đó mình lại không dám nói ra cái mong muốn bé nhỏ ấy nữa, cũng chính vì như vậy mà giờ đây đầu óc mình trở nên khá rối bời.

Đang chết dần với những suy nghĩ nuối tiếc thì đột nhiên Di vỗ hai tay cái "chạch" vào nhau trong sự hoảng loạn vô bờ bến của mình và sau đó Di cầm đầu muỗng húp lia lịa.

Minh thì tuy xuất phát có chậm hơn thật nhưng lại là người có lợi thế hơn hẳn vì tô bún bò của mình chỉ có vài chục sợi bún và một miếng chả cộng vài tép thịt mỏng như miếng dao lam mà nhiều khi vô tình đụng trúng còn sợ sứt da môi chảy máu nữa là.

Minh bắt chước Di cố gắng sục đũa và gấp thật nhanh cho vào miệng một cách rất hối hả mặc cho hơi cay của ớt nồng lên tận mũi và lấp đầy cả thân thể khiến cho mặt mình và thân người bắt đầu ra mồ hôi và nóng bừng bừng.Nói không ngoa chứ cay đến nỗi mà vài giọt nước dùng từ tô phờ qua khoét miệng cứ vô tình chảy xuống cằm cổ mà mình còn có cảm giác nóng rất như thể lấy ớt tươi trét lên phần da non mềm yếu vậy, khó chịu lắm.

Khoảng một phút trôi qua, mình chợt dừng lại đôi chút để thở cảm hơi và có dịp ngó qua nhìn Di.Cảnh tượng trước mắt mình là Di đang cầm nguyên tô cháo nghi ngút khói mà húp lấy húp để nhưng vì quá nóng nên lâu lâu Di tách ra thở hồng hộc mà nơi khoét mí Di nước mắt đang chảy ra dàn dụa.Minh nhìn hình ảnh đó mà thoáng nghĩ.

"...Bà này...chơi thật ta oi..."

Nói thật là nhìn đến là rùng mình kiểu như đang trong sa mạc khô cằn hay sao đó và bà Di của mình thì ra mồ hôi nhễ nhại và rên rĩ như thể đang lâm bồn vượt cạn vậy.Kính lắm

Thấy cảnh đó mình lại sợ, sợ rằng sẽ thua cuộc, sợ rằng sẽ phải chịu đựng cái kiểu cười khích đều của người chiến thắng dành cho kẻ bại trận trần trụi này.

Minh nhanh chóng quay lại với cuộc chơi nhưng lần này có thêm nhiều động lực hơn vì trong đầu cứ hiện lên đúng 3 chữ vàng mà thôi, đó là..."Di thoát y..." vì đến vệt đi liên hồi làm cho mình thêm phần khoái chí.Minh cố gắng và lấy và để nào là bún, nào là chả, nào là thịt và cả nước dùng ì ộc vào miệng như chưa từng được ăn ngon đến vậy.

Cho đến khi mình nghe được những tiếng "lạch cạch" thân yêu bất chợt phát ra từ đáy của chiếc tô hiện đang được mình cầm trên tay.

Cảm giác sung sướng đến khó tả, mình biết vinh quang đang ở trước mắt, màu vàng chói lọi đang dần hiện ra với phần thưởng là chiếc cúp to oành mang biểu tượng chính là hình ảnh người con gái tên Linh không một mảnh vải che thân đang lao tới mình vô vấp trông rất hoảng trắng. Chẳng còn kịp mà tương tư, chẳng còn kịp mà suy nghĩ mình dùng mọi sức lực như muốn đồ tất cả những gì cuối cùng đang còn sót lại trong tô vào miệng mà mặc kệ cho một số ít vuron vãi ra khắp cả sàn.

Phải nói luôn là cảnh tượng kinh hoàng lắm.

Chỉ vừa khi giọt nước dùng rơi xa tô mà bay đi đâu đó là mình ngay lập tức đặt tô xuống một cái "oành" như thể đã đánh hồi kết cho tất cả.

Kết thúc một trận chiến nảy lửa, kết thúc mọi nỗ lực vuron tới chiến thắng của Di và cuối cùng là kết liễu luôn cả bộ quần áo Di đang mặc trên người vì nó chuẩn bị được làm vật hiến tế cho điều kiện mà Duy mình sắp đặt ra.

Sau khi mình đặt tô xuống thì mọi thứ trong cái không gian nóng bức và nồng mùi cay của căn phòng trở nên âm đạm hẳn đi trông thấy. Mọi thứ như lắng đọng và trôi qua một cách chậm rãi.

Di vẫn cầm tô cháo trên tay hơi hạ xuống nhìn mình mà cặp mắt rung rung ngẩn lẹ.

- Xong...xong rồi hả Duy...con...con nhanh zậy... Di nói như sắp mếu.

- Chứ sao...Di Linh còn kém lắm...non...non và xanh lắm... Mình cười khẩy.

- Á...huhuhu...hức...huhuhu... Di chợt khóc ầm lên.

Di Linh đặt chiếc tô vẫn còn thừa 1/3 lượng cháo xuống sàn mà bắt đầu ôm mặt khóc nức nở.

Mình thì ban đầu chẳng hiểu gì cả, chỉ ngồi đó mà nhìn Di thôi. Nhìn Di khóc tu tu như một bé gái đòi quà.

Từng giây từng phút trôi qua vẫn thấy Di ôm mặt nên mình bắt đầu có cảm giác ngượng thật sự, ngượng vì có người con gái đang ngồi đây khóc một phần cũng bởi do mình. Dù sao thì cũng phải hỏi han gì ít nhiều, mình cố gắng lách lại bên Di.

- Vì sao con khóc... Mình giả bụt nói giọng trầm ấm hết cỡ để mong ghẹo cho Di vui lên vì thấy cảnh Di khóc mình chạnh lòng lắm luôn.

- Cay quá... Di nói trong cái giọng thút thít đáng yêu.

- Sao mới hết khóc đây bà... Mình vỗ vai Di chành chạch kiểu đùa cợt vui vẻ.

- Hun cái mới chịu... Di nói khi hai tay dần tách nhau ra.

Bất ngờ Di lao về phía mình trong điệu cười ha hả và bất giác nằm chồm lên người mình mà cố gắng lấy hai tay khép chặt lấy hai bắp tay mình. Nhưng dù sao Di vẫn chỉ là phụ nữ nên điều đó dường như là không thể với sức lực yếu ớt của một người con gái vì vậy chẳng mấy chốc mình thoát ra được.

- Tính làm gì zậy...cường hiếp hả...Áaaa... Mình lùi lại trong tư thế ngồi về phía sau.

Khi mà mình vẫn chưa nói hết câu thì lần này Di lại lao tới nhanh và quyết liệt hơn hẳn nhưng hình như đã biết rút kinh nghiệm của lần trước nên khá hơn và chiêu thức cũng mới lạ hơn. Di đè mình xuống và ngồi hẳn lên phần cổ mình, hai đầu gối đè mạnh lên hai vai mình làm cho phần trên của mình như chẳng còn cựa quậy được nữa. Mình như muốn ghen cả thờ lại.

Di ngồi trên người mình, phần háng chân banh rộng ra và xà hẳn vào cảm mình làm cho phần đáy quần jear bé tẹo của Di cứ ma sát với vải cọng râu non làm mình đến căng thẳng.

Lại một tràng cười ha hả nữa vang lên đến lạnh xương sống.

Mình thì lúc đó chẳng hiểu gì hết nhất là chỉ vài giây ngắn ngủi mới đây Di còn đang khóc tu tu vậy mà giờ đây lại bay nhảy đến kinh người.

Di ngồi lên phần cổ mình, hai tay liên tục vêu má mình rồi cười ha hả mặc cho mình van xin.

- Há há há...chết chưa...chết chắc...Bây giờ sao...ai thua...nói điêêêê...Di nắm tóc mình giật giật làm cho mình đến là tức điên người.

- Á...Di...con thờ không được...á...Di tha...tha con... Mình thét ra giọng van xin nài nỉ mà cố dìm con tức ghen xuống.

- Mờ...nói ai thua đi rồi chị tha...hông là...hông là...mất zin á... Di cười rồi áp gần mặt Di với mặt mình. Làm mặt mình đỏ lên trông thấy.

- Á...mất zin gì...đừng Di... Mình hoảng hồn khi nghe đến hai từ "mất zin".

- Mất zin cái miệng chứ gì...không chịu thua là tui hun à...Đếm nha... Di chu mỏ ra và xà xuống mặt mình thật gần hơn đến mức mình có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Di đang phả vào mặt mình từng hồi an lành.

- Không...Moi đi...đồ...phù thủy... Minh hét lên chỉ mang tính chất cho có vì mình đang muốn xem thử Di sẽ làm những gì đây.
- Gì...phù thủy hả...được...1...2...3...chu...um...moahhhh... Di chu môi ra và kê xuống gần má mình.
- 1 cái ngay má trái nè...chu ôi đã quá. Di hun mình thật các bạn ạ, Di hun mà cố ý kéo lên đôi môi ra để nước bọt trào trét hết phần má trái của mình, đến là kinh nhưng cũng phải nói là như điện giật ấy.

Minh dơ ra tới vài giây và khi vẫn chưa bùng tỉnh thì

- 1 cái ngay má phải này...chu ôi quá đã un. Di hun tiếp một bên má còn lại và lần này thì tòm hơn cả lần trước vì sự kéo lê dài lên tới tận phần tóc mai.Minh...Minh đang bị tra tấn.
- Giờ sao...giờ là tới cái miệng...um moah...tới cái miệng nha. Di lấy hai ngón tay banh phần môi mình ra rồi chọt ngón tay vào chà chà răng mình làm nhếch cả nôi lên bực dọc.
- A...a...aaaaa...Di ôi...tha con mà... Minh van xin nài nỉ hết mực vì dường như bắt đầu thấy sợ rồi.
- Hồng có tha...dám thắng tui hả...um moahz...Chời oi hựt ta...làm lại... Di kê mở xuống hun thật luôn, trời ôi.Nhưng hên là mình lắc đầu qua lại hai bên nên cái đầu Di hựt.

Đang lắc đầu qua lại để tránh cái hun tra tấn từ Di thì đột nhiên có tiếng

"...Ting...tong...Ting...tong..."

- Đưa nào phá đám zậy bây...tha cho đó...lát hun tiếp... Di nghe thấy tiếng chuông cửa thì từ từ đứng dậy giải thoát cho mình.Lúc Di đứng lên mình thấy một bên ống quần lộ ra một màu xanh lam thiên thần.
- Á...Di mơ đi...nãy giờ con nhện thôi... Minh nói khi đang lấy sức đứng lên.
- Há há... Di cười và bắt đầu lê bước đi ra.

Di bước ra khỏi phòng và tiến xuống cầu thang tầng trệt để ra cổngmở cửa.Minh tiến đi sau vì chẳng thể nghĩ ra là ai có thể bấm chuông vào giờ này cả.

Lát sau từ cổng bước vào là Di và một ai đó đi đằng sau.Di thì đi thẳng về phía bên hông nhà để lấy một cái gì đó.Có lẽ là ai đó cho mượn đồ.

Lúc này qua ánh điện của bóng đèn ngoài hè, mình thấy rõ một cô gái với đầu tóc mái ngố búi cao, một chiếc quần jean xanh bó bó tới cẳng chân và nhất là một chiếc áo sơ mi trắng với hình một đóa hồng đen óng ánh.

Vừa nhìn thấy mình là cô gái ấy lập tức nghiêng người qua một bên để ngó vào nhà và mở lời nói vọng vào.

- Em...chào anh..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Ông bà ta có câu "Kẻ trong tối, người ngoài sáng" về hàm ý nhân cách là cấm có sai chút nào.

Riêng về khung cảnh lúc đó, theo mình cũng rất chính xác.

Minh thì đang đứng trong nhà với ánh đèn điện sáng choang hoang nên cô gái ấy có thể dễ dàng nhìn rõ thậm chí là quan sát một cách khá chi tiết về một phần nào đó những biểu hiện trên mặt mình.

Còn mình thì hoàn toàn ngược lại vì trong giây phút cô ấy buông ra lời chào với cái giọng lạnh lạnh ông à ông ọo, mặc dù đã rất cố gắng căng mắt ra mà nhìn, mà xét nét dung nhan các kiểu nhưng vẫn không thể nào nhìn được rõ ràng cái khuôn mặt ấy.

Chỉ biết hình như da khá trắng và gương mặt trái xoan mà tuổi thì chừng chắc trên dưới 20 vì nó thể hiện qua độ nhẵn nhúa của giọng nói mà mình cảm nhận được mà thôi.

Một lát sau, Di từ hông bên nhà tiến lại gần chỗ người con gái ấy giang tay đưa cho 2 cái chổi, ki hốt rác và cả một chiếc chổi lông gà mà cười tươi nói.

- Cầm nè em...mà mẹ em cũng qua luôn rồi hả...sao chị tưởng mai mới gì lận mà...Di vừa đưa dụng cụ cho cô gái đó vừa nói giọng to nhỏ không đều.

- Dạ...sớm hơn vài ngày chị...tại bên kia đòi nhà sớm quá nên đành phải chuyển qua đây luôn...mẹ em với hai em em thì chưa qua...em qua đây dọn dẹp trước rồi ngủ lại cạnh nhà đêm nay luôn vì chuyển gần hết đồ đạc qua rồi...ngày mai chuyển thêm đợt nữa là mẹ em với mấy đứa em mới qua á chị...Cô gái ấy cười tươi đón lấy và trả lời câu hỏi của Di.

- Ừm...có cần chị phụ gì không...có thì cứ nói nha...Di Linh trả lời như đã thân quen từ lâu.

- Dạ thôi...khuya lắm rồi...em qua mượn đồ vậy làm phiền chị quá...chị với anh nhà vào ngủ đi ạ...anh chị ngủ ngon ạ...Cô gái ấy nhìn Di mình rồi ngó vào nhà nhìn mình nói rõ to.

- Hà...gì chứ...anh...anh nhà nào...Di tròn mắt hỏi ngược lại.

- Thì cái anh đang đứng trong trong kia chị...Cô gái ấy mặt nghiêm túc trả lời rồi với cái tay đang cầm cái ki hốt rác trở về hướng mình đang đứng trong nhà.

- Hà...nhà...nhà chị làm gì có anh nào...Chời...Di hết sức hốt hoảng vừa nói vừa bước lại vài bước liếc ánh nhìn vào trong nhà.

- Zi...zi zậy chị...Cô gái ấy bắt đầu tỏ sự ngạc nhiên cao độ.

- Không phải...cu đó là...à quên...anh nhà đủ đủ mà em nói là nhóc cháu chị á...Haha...Di cười hô hô trả lời xong vừa chỉ mình vừa ôm bụng ha ha.

- Ủa...zậy hả...em xin lỗi...hi...zậy mà em tưởng...Cô gái ấy cười tí mắt nói khe khẽ với Di Linh.

- Haha...em làm chị cười chết mất...Nhóc mới có lớp 11 à...mà em nói zậy nó giận á...tại nó bị bêđê...à Gay đó em à...haha...Di cười rất to giữa đêm khuya mùa hè rồi chột ghé vào tai cô gái ấy nói gì đó nhỏ nhỏ.

Đến tận bây giờ, mình cuối cùng cũng đã hiểu vì sao Di Linh lại có những hành động như cho tay vào quần mình lúc sáng, tương đối dễ tha thứ cho mình trước cảm giác mình nhìn thấy Di trần truồng trong tư thế eva lúc trưa và cả nhào tới hun tới tấp hấp diêm sâu sắc tinh thần mình lúc nãy. Ra là vì Di vẫn cứ nghĩ mình bị Gay, một thằng gay với gương mặt đủ đủ chính hiệu nên Di mới có những hành động khá khó hiểu như vậy. Chắc lại câu.

"...Từ lâu Di chỉ xem chúng ta như hai...chị em..." hay là "Xin lỗi...Di chỉ xem Duy như một...bé gái".

Ngờ ngàng đến bằng hoàng lâm cảm giác có thể nói về tinh thần của mình lúc ấy. Mình mà là gay thì chắc trên đời này chẳng ai "chuẩn men" nữa mất. Hức!

- Zậy hả chị...hihi...thương nhì Cô gái ấy cũng hòa theo Di Linh mà cười đến mức mình đỏ cả mặt.

- Duy...ra chào cô đi chứ...đứng như tượng zậy hả...ra đây đi...Di sau một tràng cười điên đảo thì cũng bắt đầu chú ý đến sự có mặt của mình và ngoắt mình ra.

- Dạ...em chào cô...ủa...mà Di Linh...con...con xưng hô sao...Mình bưng tỉnh và nhanh chóng đi ra hướng cửa và thẳng hướng hè. Hơi bở ngỡ vì chẳng biết xưng hô thế nào cả.

- Thì con kêu Linh bằng Di mà Di Linh lại xưng hô chị em với cô này...nên con gọi cô này bằng Cô đi...Di chống tay lên cằm sau đó chột hạ câu nghe đến đau nhức.

- Nhưng chị này còn trẻ quá mà...kêu zậy kì...Mình nói và gãi đầu.

- Dạ thui chị...cứ để em nó tự nhiên...chị 24 rồi...đang phụ gia đình kinh doanh...còn nhóc học cấp 3 chưa...nãy xa xa nhìn hông ra giờ lại gần mới thấy cái mặt chút ếc...Hi Cô gái ấy nói rất tự tin và hỏi lại mình.

- Dạ...em sắp 12...em chào chị...thế chị thua Di Linh 2 tuổi đó Minh nhắm tính và trả lời kín kẽ.

- À...vậy bằng con bé ba em chị...ừm...chị biết rồi...chào em...hi...Chị ấy cười và nói vừa đủ nghe.

- Mà khi nào dọn xong zậy em...Qua nhà đây ngủ với tụi chị luôn...chứ ngủ mình bên đó không tiện đâu...Di Linh hỏi quan tâm.

- Dạ thui...em ngủ cạnh đồ luôn chứ sợ không ai canh...bị mất đồ nữa...Chị ấy trả lời Di và nhìn mình cười cười.

- Không sao đâu...khu này an ninh lắm...không sợ mất đâu...qua đây ngủ chung đi...chị ngủ có mình à...qua đây đi em...Di Linh nắm tay chị ấy giật giật.

- Dạ...cám ơn chị...để mai dọn xong đâu đó nhà em cúng...mong chị với nhóc qua chơi với gia đình em luôn...chứ giờ không được chị ạ Khi nghe chị nói câu này thì mình mới loáng thoáng được rằng hình như chị này là người Bắc nưng mà ở đâu thì mình chưa biết rõ vì cái giọng lơ lớ này.

- Ừm chị biết rồi...em đi cần thận nha. Di Linh cười tươi đáp.

- Vậy em về nha...Chị ấy cúi đầu chào Di, cười với mình và quay lại đi ra hướng cổng.

Mình đứng đó đợi để Di ra tiễn khách và đóng cửa cổng lại để cùng nhau tiến vào nhà khóa cửa chính mà còn lên phòng. Mình nhìn theo cái dáng dấp mới mẻ ấy mà xét đoán từng tí chút.

Chị này không cao như Di Linh, mình đoán chừng cỡ mét sáu, tướng vừa phải, không mập không ốm y như hình minh họa. Ở chị toát lên một vẻ gì đó của sự buông thả, một chút gì đó là người phụ nữ trong gia đình, một gia đình đông anh em. Những bước di chuyển và cả cái dáng ấy làm bùng lên trong mình một sự tò mò vờn vẩn nho nhỏ mà chẳng hiểu rõ vì sao.

Di Linh sau khi đã đóng cửa thì cũng nhanh chóng tiến vào nhà cứ nghĩ thế là yên nhưng không đâu vì khi đi ngang qua chỗ mình đứng thì Di rất lém lỉnh phán một câu xoáy đủ kiểu.

- Đứng đây chi nữa...vào nhà...lên phòng...mình hú hí tiếp đi nha anh nhà...Há há Di vừa nói vừa sáp lại gần mặt mình mà cười mà giấu cợt ước chừng hai cái mũi chỉ cách nhau một đốt ngón tay.

- Một quá...con không thích zậy nha...mặt con trẻ men zậy mà nghĩ sao chị đó nói cặp bồ zới Di được...đúng là...Mình ngược mặt đi chỗ khác nhún nhó đáp trả.

- Gì...giỡn quài...nhìn mặt mình không ai nói mình 85 đâu nha bạn...toàn nói 90 không đó...mà bạn bị Gay mà...nghĩ sao đòi gù quẩn tui...hông có cửa đâu cung...bít cửa ời...mơ đi...Di nói mà nhếch một bên môi lên. Mình ước rằng có thể chụp lại khoảnh khắc nét mặt Di của lúc đó, phải nói là điều ngoa không thể tả nổi mà dù có cố gắng tả lại thì cũng không sao mà tả hết.

- Chòi...con ứ thêm...Di sáp zô con quài mà...con đâu có chịu...Haizzz...Mình cũng bất chước Di xoáy lại cho phải phép.

- Hay quá ha...Zậy lun đó hà...ghê ghê...biết...biết...Thui...vào nhà đi...chứ đứng đây bạn chảnh quá đáng...coi chừng trúng gió à...Di kéo vai mình đẩy hờ vào nhà mà cười nói.

Di linh tiến vào nhà trước, mình chấp chững đi từng bước vào sau mặc cho sự giúp đỡ bằng cách kéo cả kéo kẹt của Di. Đợi mình vừa bước vào nhà là Di nói ngay.

- Nhanh đi anh nhà...Di cười nói.

- Nữa...Mình quay lại mà nhìn Di nhún nhó tập hai.

- Haha...Tự lên phòng sau nha...Di mắc tè quá...lên trước à...Di lên được vài bước cầu thang và quay lại ngó mình nói.

Chực chờ cho câu nói vụt hoàn toàn ra khỏi miệng là Di chạy như bay lên tầng hai mà lao thẳng vào nhà vệ sinh đóng cửa cái "cạch" chỉ trong tích tắc.

Bây giờ thì mình đã hiểu câu nói của một vị đạo diễn phim truyền hình nổi tiếng của Mĩ chuyên về đề tài phim tuổi teen và giáo dục giới tính trẻ em vị thành niên với một nam MC rằng:"Con người tôi chỉ già hơn anh về bên ngoài và số năm sống nhưng còn tận sâu tâm hồn thì tôi tự thấy mình còn kém anh nhiều tuổi đấy".

Di cứ như con nít vậy mà cũng có lẽ vì qua thân thiết vì sống cạnh bên nhau cũng hơn hai năm rồi nên với riêng mình thì Di chẳng mấy khi giữ ý tứ cho lắm bởi vậy nếu bạn nào có cái nhìn sai lệch rằng Di quá trơ trẽn hay vô ý gì gì đó thì mình mong rằng các bạn hãy dùng cách suy nghĩ rộng lượng hơn dành cho Di.

Với một nụ cười trên môi, mình tiến từng bước chậm rãi lên hướng phòng Di. Mình cười về những biểu hiện tình quái của Di, cười vì một chút gì đó cảm thấy thú vị bởi những câu nói đùa hay châm chọc có phần thái quá của bà Di xì teen dẫu.

Tiến từng bước vào phòng Di mình thở dài một mồi và ngồi dựa lưng vào tường. Nhìn xung quanh khung cảnh vẫn bừa bộn như lúc này, chao với bún nhỏ giọt dính lại lán trên sàn nhầy nhụa.

Chính mình còn không hiểu tại sao lúc này hai Di cháu lại có khả năng chơi dơ đến như thế không biết, đã vậy Di còn dùng cái miệng dính đầy cháo và mùi dầu mỡ liếm láp hai bên má mình nữa chứ, đến là kinh khủng khiếp.

Nghĩ đến đó, mình đứng hấn lên dọn dẹp bát tô vào mâm có cả rổ rau sống và cả các thứ bừa bộn vurun vãi chỉ trừ việc chưa lau chùi mà thôi.

Khi còn đang loay hoay kiếm tìm cái khăn hay giẻ lau các thứ thì bất chợt.

- Làm cái gì zậy...để đó...Di dọn cho...đang đau mà sao làm lạnh zữ zậy...Di lao tới kéo người mình đứng lên và nói như hét.

- Không sao...con dọn được mà...phòng Di để cái khăn ở đâu...kiếm không thấy...Mình cười trả lời khe khẽ trước thái độ quan tâm của Di.

- Ngồi xuống...nghe không...Di lau dọn cho...điên quá...ngồi im...Di đẩy hai vại mình ép mình ngồi xuống.

- Dạ...Mình thở dài và cũng ngồi xuống theo ý Di.

Di sợ mình tẩy máy dọn tiếp nên chạy như bay vào trong phòng tắm chỉ thoáng sau là lập tức ra ngay với một cái khăn màu nâu đậm trên tay mà lao vào phòng củi xuống sàn dọn dẹp, lau chùi các thứ.

Đầu vào đó rồi cuối cùng mọi thứ cũng sạch sẽ tom tát chỉ còn tro bụi dưới sàn một cái đĩa chứa con gà nướng mang cái tướng chàng hăng và thùng ken khui lờ một lon cả sô đã Di mang lên sau khi dọn mâm, chén, bát, đĩa xuống nhà bếp.

Di ngồi nhìn mình mà thở hồng hộc, mình thì ngại lắm nên cứ cố lảng cái vẻ mặt ngượng ngùng đi tứ phía.

Bất chợt Di chống tay hờ một bên má mà nhìn mình với vẻ mặt khá tươi tỉnh nhưng lại lờm lờm trông rất kiêu ngạo và hờ hững nói khịa.

- Sao...bạn đã chuẩn bị sẵn tâm lí chưa...Di nói giọng rất đều tuy nhỏ nhỏ nhưng lại the thé.

- Tâm lí gì chứ...hả Di...hông hiểu...Minh tròn mắt nhìn thẳng mặt Di.

- Tâm lí để chết trước mặt tui chứ gì nữa...báo trước...tui đô cao lắm nhá...Di trả lời rất lạnh lùng, trông khá dữ tợn.

- À...ừm...cao bao nhiêu thì hông biết...lúc nãy con nói là con không biết uống đúng hông...nhưng thật chất là con không thích uống thôi...chứ nếu xuống tay thật...thì Di...haizz...Minh cuối cùng đã hiểu ý nghĩa của câu mà Di phát ra và mình cũng cố gắng kiêu ngạo hơn Di vì nhìn Di lúc đó, mình muốn chiến thắng lắm.

- Nhóc á...hahaha...không là cái đĩnh rì gì zoi chị đâu cưng...Linh thùng phuya là tui...It's me...Ồ zía...Di nói mà cứ gõ cốc cốc vào đầu mình sau đó là chỉ thẳng vào ngực lía chĩa.

- Thùng phuya...là sao...Minh nheo mày khó hiểu.

- Là mỗi lần uống bia là Di đồ ồng ọc zô miệng như sang bia qua thùng phuya thui chứ chẳng có xi nhê gì hết ráo...Di nhoen một bia miệng lên giải thích.

- Có hông đó...hay là bụng mỡ như thùng phuya zậy chời...Minh cười trừ khịa lại.

- Nghĩ sao zậy...bụng zậy mà mỡ hả...nhìn nè...thấy chưa...Di nói và quỳ thẳng dậy sau đó kéo phần áo lên tới mức loà cả một phần áo ngực ra mà khoe bụng trong kị chiếc quần trẻ xuống gần tới bẹn.

Giây phút ấy lạ lắm như thể mình đang được khuyến mãi vậy. Bụng Di phải công nhận là có kha khá lông măn mới mọc nhìn như thể rất khiêu khích mà mình cứ chăm chăm nhìn vào đấy giáng mắt như in. Nói chung là rất chuẩn vì cái tướng Di nó thế, cao cao mà vòng nào cứ gọi là ra vòng đó.

- Thấy ời...con gái mà có lông bụng kìa chời...một hàng lun mới ghê...Minh nhìn và lấy tay chỉ chỉ vào bụng Di cười hô hô.

- Gì...Á...ai kiu...ai kiu để ý cái đó...ý là bụng chuẩn người mẫu á...để ý thấy ghê...Di nhìn mình rồi lại nhìn bụng sau đó nhanh chóng kéo áo xuống trở lại và nhìn mình cười cười trách móc.

- Ai biểu...show hàng...mà thôi...Di khui đi chứ...Minh cười và thôi thúc Di nhập cuộc.

- Khui thì khui...Di nói và với tay cầm lon bia lên khuya cái "bốc" mém trào bọt.

- Cầm lên...1...2...3...zô...1...2...3...zô...trăm trăm đi nha...Di hét lớn mà cụng lon ào ào.

- Sao nôi...Minh nhăn mặt.

- Giờn á...được nhui hay nhui...há há...Di cười và sau đó cầm lon lên uống tu tu.

Phải công nhận là Di Linh uống khá thật, câu nói về biệt danh của Di cũng quả không sai khi mà Di cứ cầm bia lên là đồ ào ào vào miệng mà chẳng buồn ngưng nghỉ lấy hơi như mình. Phục thật. Uống như giải khát.

Được chừng đúng hai lon là hai Di cháu bắt đầu lao vào mom men chén con gà khổng chơ trên đĩa kia. Bè ì ạch Di đưa cái đùi cho mình và cũng tiện tay vật luôn cái cánh lên cắn lấy cắn để.

Uống chất cồn mà có mồi nhắm nướng hay xào thì mùi vị tăng lên đến ngạc nhiên, từ cảm giác đắng miệng lúc nãy thì giờ đây cơ thể mình tràn ngập cái vị cay cay nồng nồng của các thứ hòa quyện. Bia tuy mình uống không nhanh nhưng bù lại khả năng chịu đòn của mình cũng kha khá mà bằng chứng là sau khi nuốt vào hai lon mà mình vẫn chưa xi nhê gì cả.

Nhưng mà Di thì mặt đã bắt đầu đỏ ửng lên và thoáng chút gì đó dấu hiệu âm i của một con say bí ti đang ập đến.

Sau đó lại hai lon nữa được bom đều vào cho cả hai người. Minh thì bắt đầu hơi lờ đờ còn Di thì thắm lấm rồi. Con gái mà uống thế theo mình cũng khá rồi.

Mà phải công nhận khi say Di có nhiều biểu hiện vui kinh khủng.

Chẳng nói chẳng rằng gì cả mà cứ ngồi nhìn mình mà cười nhe cả hàm răng trắng bóc và đều như bắp ra.

"...Hi...hehe...hi...hehe...hehe...hehe...hi..."

Phải nói là cười hoài à, cứ nhìn mình là lại cười, cười xong lại nhắm tịt mắt rồi mút mút cái miệng như nó ngon lắm vậy rồi đoạn nhắm mắt gật gù nhưng lâu lâu vẫn cảm bìa lên tu và khui bóc bóc. Chợt Di lên tiếng.

- Duy à...Duy à...Duy...Nói mà cặp mắt cứ lơ lơ nhìn mình chăm chú lâu lâu còn lại nắc.

- Con nghe nè Di...Minh cười nói giọng cũng khá í ới.

- Có tin là trước đây Di tập yoga với uốn dẻo hông...Di nói và cười sau đó vỗ tay đôm đốp.

- Di có tập hả...mà cái đó khó lắm mà...năng khiếu năng khiếu gì nữa mà...Minh nói mà như muốn nhắm nghiền mắt lại và tay thì cứ quơ lung tung.

- Duy à...Duy...Di biết mà...nhìn nè...Di siêu lắm ớ...Di nghiêng đầu qua một bên rồi chợt lệch lại chỗ trống trên sàn.

Sau câu nói đó Di nằm thẳng ra dưới sàn và cố gắng nhướn đôi chân lên trời như kiểu trồng chuối dưới đất vậy. Đoạn cố gắng đẩy hai chân lên hướng đầu và chống hai tay mạnh bạo dưới đất trông khá mạnh mẽ.

- Siêu chưa...Duy...Di siêu chưa...Siêu chưa hả...Giọng nói của Di khó khăn phát ra khi trong tư thế nửa tiếp đất nửa bay lên.

- Á...siêu siêu...Di xuống đi...ghê quá...gãy cổ á...Minh sợ sệt hết lên từng hồn. Cố gắng lệch lại đỡ eo và hạ mông Di xuống.

Minh cố gắng đỡ Di nhưng Di ngoan cố lắm không chịu nằm thẳng ra mà cứ với tay chống xuống đất và nhô phần thân dưới lên ngày một cao hơn cho đến khi chu hân mông lên trời cho đến khi mình thấy một chi tiết khiến mình buộc bản thân phải dừng lại. chi tiết khá nhạy cảm.

Qua khe hẹp của chiếc quần jear chỉ dài tới bẹn của Di, mình thấy lộ hẳn ra ngoài ở bên ống một mảnh quần sịp màu xanh dương rất khiêu khích.

Nó nhích dần và di chuyển hờ hênh theo từng nhịp cử động toàn thân của Di đến mức mà mình còn có thể thấy vài cọng lông hư đốn hiện ra trên mé viền sịp từ cái bím ẩn sau dưới lớp vải ánh màu xanh lơ khiêu gợi kia.

Những thứ đen dài và mảnh khảnh ấy hình như...chúng...chúng đang ướt..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Mắt mình như bị gắn chặt vào cái khoảnh khắc hờ hênh trong phút chốc của Di.

Cái chớp xanh thiên thần ấy nổi cộm lên một mảng khá cao khiến cho phần lông măn một bên cửa mình tung ra khỏi lớp vải sịp mà chúng tỏ sự hiện diện của chúng nơi góc phải hắng theo ánh nhìn dâm tà của thằng oắt con mặt đủ đủ hướng đối diện.

Mon môn và ướt át là hai tính từ chính xác nhất để diễn tả cái hình ảnh mà mình thấy được trong giây phút ấy.

Mà nói chung thói đời là vậy.

Những thứ khiến người ta liên tưởng đến ái ân nhục dục mà lại có một chút gì đó lén lút, một chút gì đó ngang trái và một chút gì đó lạc lối thì luôn đem lại thứ cảm giác rạo rực của sự mới mẻ, một chút hứng thú và cả ham muốn va chạm đến cùng cực.

Cộng thêm một chút men nồng hiện có trong người do những lon bia đắng ngắt mang lại thì phải nói cứ gọi là hừng hực và sùng sục hết cả lên khiến mình như bị lóa cả mắt và muốn thực hiện ngay cái hành vi hèn hạ vừa lóe lên trong đầu.

Tập trung cao độ vào khoảng hở một bên ống quần Di mà quên hết cả mọi sự vật, sự việc đang diễn ra xung quanh.

Minh chăm chăm nhìn nó và chẳng biết tự lúc nào tay chân mình lại bắt đầu tấy máy như một vài phản xạ tự nhiên bất tự chủ của những kẻ ngà ngà men say.

Một cánh tay đau nhức mình dùng vịn mông Di phòng hờ và ngón trỏ tay còn lại đã không được sự cho phép mà bắt giác di chuyển ngày một gần hướng vào trong đoạn hở của mảnh quần.

Ngày càng đi sâu vào trong cho đến khi gần như chạm vào những sợi lông đang ướt nhem bởi một chất dung dịch khiến chúng bện chặt vào lớp da vùng háng thì bất chợt.

- Úi zà...đờ...đờ Di...úi...úi...đau...đau quá... Tiếng rên í ới từ cái con người đang lộ hàng kia vang ùng ùng giữa đêm khuya lưng chừng 12 giờ khiến cho cảnh vật bỗng chốc ghê rợn hơn hẳn.

- ... Mình im lặng vì thực tế lúc đó mọi sự chú ý của mình cơ bản đều đổ dồn về cái nơi thiên đường đang gọi tên ấy, chẳng nghe thấy gì khác kể cả tiếng tru trếu vì đau nhức của người kế cận mà nhiều khi ngay đến hàng xóm cũng còn nghe thấy, la to thế cơ mà.

- Á...aaa...huhu...đờ xuống đi...đau... Di là ngày một to và tưởng chừng như ứa cả nước mắt vì tức.

- Hà...há...gi...đau...đau gi...há... Lúc này thì mình ngờ nghệch trở về với thực tại với ánh mắt lơ đãng như chưa hiểu mọi thứ.

Ngón tay trở bắt đầu rút ra khỏi vùng cảm huyết ấy trong im lặng mà chẳng ai hay biết gì có lẽ vì mình khéo léo không để nó va chạm vào một vùng thịt nào hay một mảnh vải nào cả.

- Đờ xuống...úi...đau quá...đau quá Duy...đờ đi mà...buông tay ra...aaa... Di bắt đầu mếu máo mà qua lời nói mình có thể nhận ra ngay. Di lúc đó muốn xuống mà xuống không được vì cánh tay mình vẫn đang đỡ hờ mông Di làm Di tới không được mà trở mình cũng không xong.

- Ồ...đờ gi...há...dạ...dạ...xuống... Mình hiểu ra tuy có lâu la nhưng cuối cùng cũng biết là Di đang cần gì, mình khẽ nhẹ tay cho Di hạ thân thể xuống một cách rất từ từ và khá nhẹ nhàng.

Di từ từ nằm thẳng ra sàn và dũi hai chân ra thẳng một cách khá khó khăn. Mình thì lúc đó vẫn chưa hiểu gì cả, chẳng biết Di bị đau ở đâu và Di cần gì.

- Di...Di bị sao zà...đã nói đừng có làm...rùi bây giờ có sao không... Mình bắt đầu hồ hởi hỏi tới tấp đầy lo lắng khi thấy Di vừa rên rì lại vừa lấy tay xoa xoa hai bắp chân.

- ...Chuột rút... Di nhìn mặt mình mà nạt như thét trong khi nước mắt dần dụa.

- Zậy hả...có cần con bẻ chân lại cho hông... Mình vừa nói vừa đưa tay ra cầm chân Di xoay xoay phần cổ chân.

- Không...Á...á... á...xê ra đi...huhuhu...hức... Mình vừa nắm cổ chân Di là Di gầy nãy la hét các kiểu và nước mắt chảy ào ào như suối vậy.

Thật sự khá chán về phút giây hào hứng lúc này bị phá ngang một cách đáng tiếc đối với riêng mình và càng chán nản hơn nữa là hôm nay Di khóc suốt, khóc điên cuồng từ ngay trong phòng tắm lúc sáng cho tới cảnh trần truồng nhổng nhổng trong phòng lúc trưa rồi lại khóc ào ào như mưa vì cay lúc này với tình tiết ngọn nguồn "xin lỗi, Di chịu không nổi" và giờ đây là khóc tê tái vì chuột rút đau chân.

Nhiều lúc cái gì một chút thế này một chút thế kia lại đem tới cho người ta nhiều sự tò mò và còn biểu lộ sự đáng yêu nhất thời nơi bản thân chứ còn mà làm hoài làm miết một kiểu đến mức lặp đi lặp lại thì thật sự mà nói là chán, nản, muốn đi quách cho xong.

- Dạ...zậy con ngồi đây... Mình có chút câu giận và nhích ra xa ngồi dựa lưng vào tường.

Lúc này thì mình đã thể hiện thái độ và mọi cảm xúc của bản thân ra hẳn bên ngoài về cả cử chỉ và nét mặt mà ai nhìn vào cũng biết là mình đang cáu gắt vì một điều gì đó kinh khủng lắm.

Mình muốn Di hiểu là mình không thích và cũng không hề cảm nhận sự gần gũi hay thân quen gì với cái hình ảnh ngày một...sao ta, à là càng ngày càng quá "con gái" của Di.

- Hu...Aaa...huhu...hức hức... Di vẫn ngồi đó nhìn thẳng vào mặt mình và khóc đến kinh người và rờ ngày một to như đứa con nít muốn thu hút sự chú ý của người lớn vậy. Đến khổ.

- Di khóc to zậy...cái này trước con đá banh không khởi động nên bị hoại à...lát hết... Mình bức tức quá nên bắt đầu nhiệt mót lại Di mà chẳng cần biết Di đang cảm giác thế nào hay đau ra làm sao nữa.

Khoảng chừng vài phút sau đó khi cả hai, một người ngồi dựa lưng vào tường và một người khóc như đứng rồi thì bất chợt Di bắt đầu duỗi chân ra và co chân vào như thể đang khởi động.

Di nín khóc và liếc nhìn mình bằng ánh mắt sắt lẹm.

- Tắt...tắt...tắt đèn... Di hét lên về phía mặt mình như ra lệnh.

- Tắt sao mà ăn uống gì được...hết rồi kìa...mà tắt đèn chi... Mình nhăn nhó đáp trả trước thái độ của Di mà thú thật cũng chẳng hiểu sao lại đòi tắt đèn nữa.

- Khóc...tắt đèn...nhanh... Di vẫn như vậy không quan tâm thái độ của đối phương mà cứ nặng nề làm theo ý của bản thân.

- Di vô lí vừa thôi...tắt sao mà được...tối hù... Mình nhìn lơ đãng vì bắt đầu hơi lo lắng và phần nào sợ hãi vì hình như mình cảm thấy Di như bị thần kinh nhẹ trong bất chợt vậy.

- Tất đi...huhuhu...tất đi mà...tất... Lại bắt đầu rung rung sơ bộ nữa rồi đấy.

Đúng là làm căng không được là lại bắt đầu xuống nước dùng nước mắt để giải quyết vấn đề trái ngược hầu hết với tính cách thường thấy nơi Di.

- Tất thì tất... Minh đứng lên thần thờ làm theo ý Di cho qua chuyện. Với tay tới ổ điện mình đẩy công tắc rồi quay trở lại ngồi đúng vị trí khi nãy vừa đứng lên.

Căn phòng lúc này đã tràn ngập hẳn vào trong khuôn khổ mờ mờ của bóng tối trải dài và xuyên suốt, chỉ có thể thấy được mặt người một cách chập chờn nhờ những khúc ngoặt cạn ngắt khác màu hui hắt được chiếu khiêm tốn từ ngọn đèn đã bị che bớt bởi một thứ gì đó từ bên ngoài hành lang nơi bờ tường giao thoa nổi thẳng lên tầng ba phòng mình.

Không chỉ là nơi chứa đựng sự thờ ơ của ánh sáng mà căn phòng còn đang phải gánh chịu cả sự ghê lạnh của lòng người, của sự buồn hiu chán ngắt.

Minh và Di im bật, im cả lời nói và những tiếng thút thít trầm ngâm.

Có lẽ vì chuyện xảy ra lúc sáng khiến cho cả hai quá mệt mỏi mà vô tình ban tặng cho mỗi người một giấc ngủ sâu và dài nên mặc dù đã xấp xỉ canh tí nhưng mặt mình vẫn tỉnh rụi rụi, mắt thì không sao nhắm lại được cả.

Chút men say làm cho đầu mình âm ỉ và hơi mỏi ở các cơ chứ chưa đủ là mình quy lụy và gấn bó sâu sắc với sàn nhà hay giường nệm các thứ và mình biết chắc rằng Di cũng như vậy.

Bất giác trong đêm tối tĩnh mịch và phần nào yên ả, mình nghe thấy tiếng kim loại đặc quánh va chạm vào nhau và vào một thứ gì đó móng xộp.

Chợt một chuỗi âm thanh vang lên "...cốc...xi xi...xi" loáng thoáng và mờ mịt mình đoán ra là tiếng khui lon và không ai khác chính là Di thực hiện.

- Nè...uống đi...cầm đi... Tiếng của Di phát ra và có lẽ cũng đang chìa tay với lon bia đáng ghét về phía mình.

- Thui...con uống nhiều rồi...Di uống mình đi... Minh giọng ngang ngang trả lời Di vì cơ bản như đã nói là chán kinh khủng khiếp.

- Sao...giận hả...cầm đi...mới có mấy lon...đúng là bê đê... Di hỏi mình giọng mỉa mai xoay xoay khá vô cảm.

- Mệt...con chán...con hông uống nữa...ghét nhất ai nói con bê đê...hay Gay gì đó... Minh nheo mắt nhìn về hướng Di ngồi và dần tỏ thái độ dữ dội.

- Bây giờ có uống hông...zừa cười zừa uống hay zừa mếu zừa uống đây... Di nói và trong đêm đen vang lên những tiếng chốc tay "chành chạch" tập nập.

- Con nói rồi...không uống đâu... Minh thẳng thắn trả lời.

- Vậy à... Di ngập ngừng câu nói và chợt im lặng.

Sau câu nói đó thì mình nghe thấy tiếng xương lộp cộp càn cạch có lẽ là ai đó đang bẻ các ngón tay răn rức thì phải.

Tiếng vài jear bị kéo lê trên sàn gỗ bỗng dừng lại im bặt trong phút chốc và sau đó lại tiếp tục lê lét.

Bóng đen ngò nghếch xuất hiện nhanh chóng trước mặt mình. Ngờ ngàng và lạc lõng.

- Di...Di... Minh hơi hốt hoảng vì cái dáng đen ngòm không rõ mặt ấy và câu nói buột ra khỏi miệng rất tự nhiên khó níu giữ.

Đen quá, tối quá mình cố gắng căng mắt ra hết cỡ nhưng vẫn chẳng ăn thua.

Đưa tay lên sờ quàng cái màu đen nổi bật này, các đầu ngón tay mình chạm vào một khuôn mặt, một khuôn mặt với lớp da bóng láng và căng mịn, mềm mại của phụ nữ.

Mãi đang sờ đến góc cạnh nơi chiếc cằm và cố gắng kéo dài tay thật chính xác xuống chiếc cổ thì một khuôn mặt kinh khủng khiếp bùng lên và sáng rực trong màu đen ấy mà khi thoáng nhìn mình vẫn đang còn bị chói bởi cơ địa thị giác vẫn đang quá quen với bóng tối.

Khuôn mặt đó được chiếu rọi từ một chiếc đèn pin nhỏ gắn liền với tiếng leng keng của những chiếc chìa khóa bé tí tẹo.

Hoàng loạn hết mức nhưng lại không có đường lui vì mình vẫn đang dựa lưng vào tường, bờ ngực vì lúc đầu mình chẳng dám nhìn vào cái mặt sáng rực và đáng sợ ấy đâu.

Thoáng sau, cái mặt ấy ngày một áp sát về phía mình chỉ còn cách mũi mình độ gần gang tay thì mình mới tỏ tường.

Cái đầu ghê rợn này là của một người phụ nữ, mình có thể nhận biết ngay bởi mái tóc đen dài thả hờ che khuất đi một bên mắt.

Đôi môi mở hờ chực chờ một điều gì đó sắp diễn ra.

Một bên mắt còn lại lim dim he hé và có lẽ là hơi sưng vì một lí do nào đó. Khóc chẳngMinh dần nhận ra khuôn mặt quen thuộc là ai tuy vẫn còn ngờ ngợ

không hiểu vì sao Di lại làm như vậy và với mục đích gì nữa. Lại thêm thả tóc xuống tự lúc nào.

Chưa biết nên hành động ra sao trước cái hoàn cảnh u ám đó thì bất chợt, Di cất tiếng bằng cái giọng như của chốn hiu hắt lạnh lẽo, của sự ai oán từ chốn âm ti vọng ngược lên mà thoáng nghe đến là kinh người.

- Tại sao...tại sao lại giận tui...tui có làm gì đâu...tại sao...nơi này lạnh lẽo quá...tại sao...a...a...a Di cố gắng ngân dài giọng ra mà bằng bằng như trong những bộ phim ma quỷ ảo lòi của HK hay vài siêu phẩm kinh dị chán chết của điện ảnh nước nhà mới đây vậy.

- Á...Di...Di nói giọng bình thường cho con nhờ...Di làm con sợ quá...Di...năn nỉ á... Minh i oi mong Di Linh bình thường trở lại vì cái giọng cứ rờn rợn sao ấy và lại trong bóng tối dày đặc như vậy nữa mà có lẽ Di kêu mình tắt đèn chắc cũng là vì lí do này.

- Cái gì...nói cái gì nghe không rõ...mình không nghe bạn nói gì hết...a...a...a...lạnh quá... Di hình như đã cảm giác rằng mình đang rất sợ nên được thể lại càng làm quá lên và cứ tiến lại gần mặt mình trong tư thế quỳ chu cặp mông về phía sau khiến cho hai bầu vú cứ tung tung theo từng nhịp nhún nhảy của thân trên mà mình chỉ nhìn thấy loáng thoáng nhờ ánh đèn tỏa ra.

- Di...Di nói giọng bình thường đi mà...bỏ tay ra khỏi cổ con...ghê...ghê quá bà ơi... Minh hét to vì Di cứ cố gắng ngày một quá quắc hơn khi mà Di đang dùng cái tay rảnh rỗi kia bóp hờ hờ vào cổ mình như thể đòi mạng vậy.

- Tại sao lại giận tui hả...tui có làm cái gì đâu...chuột rút đau chịu không nổi thì khóc...mắc mớ gì mấy người...à mà cũng tại mấy người á...không chịu bỏ tay ra khỏi mông tui...xuống không được nên tức chứ bộ...bực bội quá à nha... Di dừng hẳn lại cái giọng nói ai oán kia và bắt đầu nhăn nhó giải thích trong khi ánh đèn từ chiếc đèn pin nhỏ xíu vẫn đang chiếu đầy ngang trái lên gương mặt trái xoan của Di và làm cho nó lộ hờ các góc cạnh lạ mắt làm tăng phần ghê rợn.

- Dạ...con...con có nói gì đâu...tại Di là con chứ bộ... Minh ngượng ngùng đáp vì Di nhắc đến vụ cánh tay để hờ lên mông và thậm chí có lẽ nào Di biết được vụ cái ngón tay trở thành thánh đã gần chạm tới đích chưa ta mà nếu biết rồi thì chắc Di cũng chẳng nói ra đâu. Hồi hộp quá.

- La gì...ai biểu lấy tay nắm mông tui quài chi...dê hả...Gay mà cũng dê hả... Di bắt đầu liếc đều mình với cặp mắt sung sung vì đom nước do khóc nhiều nhưng lại thêm cái thể loại lim dim nên khiến nó tăng thêm phần dâm tà. Kinh quá.

- Tại...tại con không để ý mà...đang gạt gù á...xin lỗi Di... Minh nói nhỏ nhỏ như muốn kết thúc chủ đề mông đít ở đây vì ngại quá cỡ.

- Ồ...dậy hén...cũng biết ai là người có lỗi hén... Di cười cười nói khê theo mình nhưng cũng vì rằng Di trắng và đều tăm tắp nên khi qua ánh đèn mình cứ thấy nó ghê ghê đều đều thế nào ấy.

- Dạ...biết rồi mà... Minh gạt đầu lia lịa đồng ý rất nhiệt tình.

- Uống đi...hai đĩa phải cura hết thùng này lun nha...không say không zia...zô nèo... Di hét to ầm i mặc cho đang là đêm hôm khuya khoắc, vô tư vì có hơi men chẳng.

- Gì mà không zia...đang ở nhà mà chời...say gì thì cũng ngủ ở nhà chứ Minh ngạc nhiên vì cứ nghĩ không lẽ cái bà này lúc say lúc tỉnh sao ta.

- Thì nói zậy thôi...zô đề... Di cười to, hét lớn để hai bên tiếp tục cuộc vui.

Những lon bia lốc cốc keng keng lại tiếp tục được khai bông bốc một cách hối hả nếu mình nhớ không nhầm là từ khi tắt đèn cho đến lúc này cũng đã thêm được 3 lon nữa. Hơi men tràn ngập trong khí quán và sông sộc lên đầu khiến cho mình bắt đầu lơ đãng và nhắm nhịt cả mắt.

- Duy...Duy...nóng hông...sao nóng zậy ta... Tiếng Di phát ra trong bóng tối dày đặc của tiết trời mùa hè nóng bức và bực bội.

- Dạ...nãy Di bắt tắt điều hòa thì ản ớt...có bật lại đâu... Minh trả lời nhanh chóng nhưng với cặp mắt lơ đãng không định hướng về tinh thần và cả tầm nhìn xa.

- Ủa...zậy hả...nóng quá...đi chời ơi... Di than vãn và cố gắng ngân dài câu nói tăng phần biểu cảm lên phải vài phần.

- Ủa...để con bật cho... Minh ợ ra một hơi rõ dài rồi chống tay lơ quờ đứng dậy.

- Thui...để tui bật cho...què mà làm lạnh... Chẳng hiểu sao mặc dù bị say say ngà ngà nhưng Di vẫn nắm đúng ngay chóc tay mình đẩy ngò xuống trong bóng tối mịt mù. Có lẽ là Di may mắn thôi vì mình căng mắt ra mà có thấy được cái chi mô.

Mình nghe tiếng Di đứng dậy, tiếng bước chân chậm chững không vững vàng. Một lát sau là hình ảnh một cái bóng quen thuộc đi ngang qua chút ánh sáng ít ỏi len lỏi vào phòng và hình như đang tiến lại gần tầm đệm.

Tiếng điều hòa chạy từ từ âm i và tăng dần lên trong đêm đen đều đều và êm ái. Một luồng hơi lạnh bùng lên trong không khí và xua tan phần nào cái nóng nồng hơi men của phòng.

- Ủa...sao Di hông bật điện lun... Minh í ới hỏi khi thắc mắc thấy Di đang tiến về lại chỗ vừa xuất phát khi nãy.

- Thui...nhậu zầy phê hơn...zoi lại mất đang sung...hông mún...mún ai thấy hết á... Di ngồi hẳn xuống mới lên tiếng trả lời mình, giọng có vẻ nặng nề và từ cần cổ khó phát âm.

- Dạ...con đuối quá...dừng nha Di... Minh lên tiếng vì biết cơ thể có lẽ chịu đựng không nổi nữa. Đuối thật sự và mình sợ uống thêm có lẽ là mình sẽ ới và mình biết tình trạng hiện tại của Di còn tệ hơn mình. Dừng lại có lẽ là tốt cho cả hai mặc dù biết nhiều một chút thì cũng không sao nhưng nhậu hai người thì chỉ nên đủ là vui rồi.

- Mơ hà...phải cưa thêm mấy lon nữa... Di cố gắng căng sức trả lời vì giọng lạ lắm. Đuối mà vẫn hăng đến kì lạ.

- Hay...chơi lun... Di làm mình buồn cười quá, cố gắng thế chứ. Di đã như vậy thì mình cũng nên uống thêm một lon nữa cho Di vui vậy.

- Nóng kinh khủng... Đang mấp mé nữa ngum thì Di than thở một câu nghe khá lạ.

- Bất điều hòa rồi mà Di...còn nóng à... Minh ngạc nhiên khi nghe câu than thở ấy vì mình nghĩ Di hạ nhiệt độ điều hòa xuống lắm rồi đấy, thấy lạnh lạnh nữa mà.

- Làm như nó hư rồi sao á Duy...nóng kinh... Di thở dài í ới các kiểu bức rức như con nít.

Sau câu nói đó thì một chuỗi âm thanh lại vang lên:"...Bực...xoẹt...sượt..." rồi một cái gì đó có vẻ như bằng chất liệu vải được vút lên trên nệm .

Thật sự tò mò vì chẳng thể đoán ra là cái gì nhưng mình biết chắc là nó từ người Di.

Cố gắng với tay lấy cái đèn pin bé tí lúc này Di dùng để hóa ma hóa quỷ dọa mình vì hình như Di để sát tường sau khi đã vui đùa xong.

Mò mẫm trong giây lát thì cuối cùng mình cũng lấy được nó. Bật lên và chiếu tứ tung lên phần đệm nào là chăn, gối, ipop của Di và ngoài ra ở góc gần bên phải là hình ảnh của...một chiếc áo nịt ngực màu xanh dương.

Khi vừa xác định màu sắc của cái vật thể dùng để nịt vú ấy là ngay lập tức mình liên tưởng đến cái hình ảnh lộ hàng qua khe quần của Di và như chợt nhớ ra quần chip của Di cũng màu xanh luôn thì phải.

Vậy là đã rõ, Di đã cởi phăng chiếc áo con quăng tứ tung vì nóng và chắc cũng vì say nên cứ làm theo phản xạ tự nhiên chồn không người.

Và rằng bây giờ Di đang "thả rong".

Tò mò đến bờ ngó mình chiếu tia đèn qua bên chỗ ngồi của Di thì ngay lập tức đập vào mắt mình là hình ảnh một đứa con gái đang gật gà gật gù đầu dựa tường mà hít hà đầy mặt mũi có lẽ là Di thám bìa lắm rồi thì phải.

Tắt đèn pin mình ngồi thừ thờ chẳng biết làm gì nữa mà tìm cứ thỉnh thịch.

- Di...đi ngủ Di ơi...con mệt quá... Minh thở dài thườn thượt năn nỉ Di.

- Hà...gi...ừm...là con đuối chứ hông phải Linh à nha...ờ...ngủ thôi... Di gật gù trả lời rất khó khăn nhưng vẫn quả quyết rằng Di là người thắng mới chịu.

- Dạ...con thua...con thua mà...Di lại ngủ đi... Minh cười nhẹ và trả lời qua loa.

Cuối cùng thì Di cũng chịu đi ngủ mình như trút bỏ được một gánh nặng vì thú thật là không thể nào tọng thêm một hóp nào vào miệng nữa rồi, ới ngay đấy.

Mình chống tay đứng lên khi đã kịp nghe thấy tiếng đồ ầm của cơ thể Di xuống nền nệm ấm áp nhưng chẳng hiểu sao cơ thể mình lại bắt đầu rã rời đến mức khó tin, đầu óc mình ong ong đến khó tả và dường như con mặt mũi đang được thả thể hiện nên đã đầy dọa cơ thể mình.

Nằm dài ra sàn mình buộc phải nhắm đôi mắt nặng trĩu lại vì chẳng thể nhướn lên được nữa và sau đó thiếp đi tự lúc nào không biết.

Chợp mắt chắc cũng khoảng chừng được một lát thì mình lại từ từ mở mắt ra.

Cay xè và khó chịu kinh khủng vì giấc ngủ ngon nhờ men say đã bị phá bởi một thứ gì đó chẳng định hình được nữa.

Rướn mắt nhìn ra hướng cửa thì vẫn chỉ như lúc nãy. Có lẽ mình mới nằm thiêu thiêu được có một tẹo.

Bắt đầu đoán già đoán non có lẽ vì ngủ trên sàn nên không quen chăng.

Cũng chỉ vì nghĩ thế nên mình cố gắng lách cái thân thể tàn như không thể tàn hơn lên trên nền nệm và nằm tựa thiên êm ái ở một góc.

Giang rộng cánh tay ngang ra và bất chợt mình chạm nhẹ vào một cái gì đó mềm mềm và mình đoán biết ngay.

Đó là cơ thể Di.

Thì ra là lúc này đi ngủ thì nằm ngay giữa đệm nhưng chẳng hiểu Di trần trỗ thế nào mà lại lẫn h lẫn qua một góc như thế nữa.

Ngủ mà cũng chiếm chỗ nữa là sao. Mình lại cố gắng đẩy cái thân đang ngáy khò khò thành tiếng ẩy qua một bên vì bây giờ nếu có chết mình cũng

không bao giờ quay lại cái sàn đó đâu.

Đẩy đạp một hồi lên mông, lên chân ,tay các kiểu thì cuối cùng cũng xê được Di ra tới giữa nệm.

Mình một kinh khủng nằm ngửa ra thì bất chợt một lần nữa chân mình vô tình lại chạm vào một thứ gì đó khá vướng víu.

Nhăn nhó vì lần này thì mình nhất quyết phải tìm hiểu cho ra vì tính mình vốn không thích bất kì thứ gì chạm vào người khi ngủ cả và nhất là hình như lúc này khi đẩy Di qua kia thì mình cũng đã chạm vào nó một lần thì phải.

Duỗi các ngón chân ra mình cố gắng gấp nó hất mạnh lên hướng mặt, chẳng mấy chốc nó đã tọa vị trên cánh tay mình.

Cầm thể loại ấy lên sờ mó và lập tức đưa lên mũi ngửi như một phản xạ thì nhanh chóng một mùi thơm ngào ngạt dâng trào, một thứ gì đó kích thích tâm nhin của giới tính đang chứa đựng ngầm trong cơ thể mình và khiến nó như sục sôi.

Xác định ngay là cái áo nịt ngực xanh lơ lúc này mà Di cởi ra vứt không mục tiêu.

Hít lấy hít để, nó thơm quá, mùi thơm của nước hoa và của cả...con gái.

Suy nghĩ hồi lâu trong tư thế nằm, nhiều thứ ngo nguậy trong người làm mình thật sự thèm khát được giải tỏa mặc dù thân thể thì rất lu xu bu.

Rồi mình dần dà cũng đưa đến quyết định vì đơn giản nghĩ là làm.

Đờ đẫn ngồi dậy, cố gắng lệch lại gần phía Di hơn- cái thân thể đang nằm thoải mái giữa nệm mà ngứa o o

Và mình bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Khi nói "tiến lại gần Di Linh" thật chất là cũng có hơi quá đà về sự tự sướng cũng như đề cao bản thân vì lúc đó mình còn xin kinh khủng tay chân thì quờ quạng chán chê lắm bởi hơi men tuy chỉ vừa mới phát huy tác dụng là đã được kiểm chế bớt bởi một giấc ngủ nhanh nhưng rất tiếc là nó lại quá ngắn thì làm sao có thể bình thường như người đi đường được.

Cũng chính vì cái thiu thiu quá đôi ngón đó đã khiến cho đầu óc mình bắt đầu ỉnh ỏi bởi những tiếng ve sầu kêu râm ran trong đầu chẳng biết từ đâu và cả sự ị ạch mỗi như từ hầu hết các cơ đến mức uể oải khiến mình chán suy nghĩ và lười đi chuyển.

Người ta nói "Rượu vào thì lời ra" hầu hết là theo hàm ý nghĩa đen nhưng với riêng mình thì dù các bạn có "khám" và "phá" theo nghĩa nào đi chăng nữa thì cũng chẳng bao giờ đứng cả vì một khi đã có chút hơi nồng vào người thì thường mình rất ít nói, không phải là không biết nói gì mà là cứ hể mở miệng ra là lại thấy mệt, thấy mỏi và thấy đầu óc nhức nhối kinh lắm.

Không biết là xấu hay tốt nhưng theo mình nhìn nhận thì điều đặc biệt đó đang tức thời phát huy tác dụng đấy thôi.

Chẳng cần nói chi đâu xa mà điển hình là các bạn thử theo dõi trường hợp lúc đó của mình mà xem.Chỉ cần mở miệng nói một vài câu lu xu bu là Di Linh mặc dù đang say nhưng nếu nghe được âm thanh gì đó mà bất giác vùng dậy quờ quạng trong vô thức thì phải nói luôn là đã chẳng có ****Chap 47**** này.

Mình không hiểu tại sao cái cảm giác hừng hực và tò mò của cái đêm thần thánh thưở nào lại hiện về trong mình và chợt bùng lên một cách dữ dội như vậy.

Có phải chẳng một chút men nồng trong người đã cấu thành nên mình của lúc đó- một thằng con nít ham khám phá và bất chấp cái suy nghĩ sẽ bị phát giác hay là cái khoảnh khắc mà thính giác của mình tiếp cận được mùi hương từ cái áo nịt ngực của Di Linh chẳng - > cuồng dâm sinh hoang tưởng.

Ừm, có lẽ là nhờ vậy nên mình chẳng còn thấy sợ nhiều như lần đầu.

Ngoài ra cũng có thể là vì tiếng ngứa của Di nó sao mà trong trẻo và đều đặn quá hơn cả cái đêm hôm đó khiến mình tăng phần gan dạ và rằng trong Di giờ đây Bìa đang thể hiện quyền uy cũng đâu có kém những gì mình đang phải gánh chịu.

Trong bóng đen dày đặc mọi thứ trở nên tăm tối và không thể lường trước được mà chỉ biết loay hoay mò mẫm trong hi vọng đụng chạm nhỏ nhoi nhưng sâu sắc.

Tuy là Di Linh nằm rất gần mình thôi nhưng cái cách mà mình muốn tiếp cận không hoàn toàn như các bạn nghĩ đâu. Bộp chộp thật, gan dạ thật nhưng mình vẫn muốn an toàn nhất có thể.

Mặc dù cả hai đang trong tình trạng say xỉn nhưng mình vẫn muốn xem xét thật kĩ lại Di đang nằm chính xác là chỗ nào và tư thế ra làm sao trước khi làm một điều gì đó.

Mọi thứ theo mình cần bắt đầu ở sự nhẹ nhàng vì sau đó có thể chính nó sẽ làm thăng hoa cảm xúc khi có được đối phương hoặc giả là có được điều mình muốn.

Như còn chút gì đó lưu lại trong tiềm thức và cả khả năng lẩn mò không giới hạn mình nhanh chóng chạm tay vào một phần trên thân thể của cái thầy sống đang ngáy đều đều ấy.

Là tay, phần thịt trên bắp tay Di ở cái góc độ không như suy nghĩ của mình.

Quái thật, lúc này khi đẩy Di sang bên rõ ràng là tay đang để song song với thân người vì lúc đẩy mình đã cố gắng chỉnh như vậy để đoạn lẩn một nhịp sẽ dễ dàng hơn cơ sao bây giờ lại ra cái dáng như đang bơi ngửa thế này nhỉ.

Chắc là này khi mình dùng chân đạp qua chị ta bị đánh thức thấy bị vướng nên vô tư duỗi thẳng tay lên đây mà. Chỉ có thể là hợp lí và chính đáng với cái đầu óc đang không muốn nghĩ ngợi và long ta bong của mình lúc ấy.

Cơ mà nó mát thật.

Da thịt Di Linh mát quá đỗi, chạm tay vào cứ như là đang chạm vào một miếng thịt để dưới ngăn giữ lạnh của tủ đá hoặc giả là như đang sờ vào thân thể của một thiếu nữ trâm mình sâu dưới làn nước êm dịu, mát lạnh với hai bầy tay thả roi ở tư thế thoải mái nhất vậy.

Một thiên thần sa ngã ăn phải trái cấm nên bị trục xuất chẳng.

Chẳng kịp để ý nhiều làm gì vì đơn giản mình chỉ cần biết là Di đang nằm xin lẽ phè ở đó và bắp tay Di nó rất là mát, thế thôi.

Sụp đổ hoàn toàn như một tòa kiến trúc cũ kĩ mình nhanh chóng đổ gục xuống nệm trong tư thế thả lỏng toàn thân mà nhanh chóng chui rúc vào bắp tay tức phần nách của Di.

Đừng hỏi tại sao lại như thế vì đến bây giờ mình còn không hiểu được mục đích của cái hành động điên rồ ấy mà.

Cứ dụi đầu vào nách và ngoáy đầu nguầy nguậy như một thằng con nít để cho cái mát mẻ trên bắp tay Di xoa đều cả mặt nào là má, mũi, miệng, trán cứ lần lượt chạm vào phần da thịt đầy màu nhiệm ấy.

Tiếng ngáy vẫn vậy, vẫn tạo sự bình yên cho màn đêm thao thức và chẳng thay đổi mặc cho cái thằng nhóc say xỉn đang mãi mê cái nách của Di như một món đồ chơi đích thực.

Cặm cùi làm cái điều chẳng giống ai nhưng với mình lúc đó thì việc chui rúc làm cho mình thấy khoan khoái và thoải mái đến lạ.

Cảm giác như muốn đánh thức Di dậy mà nghịch chung cho vui vậy. Muốn nghe tiếng cười của Di hay cái điệu ha ha mỗi khi Di xoáy đầu mình không thương tiếc.

Buồn, ừm đúng.

Lúc ấy mình thấy buồn. Cái buồn mà chỉ những gã cô đơn khi ngắm men nồng mới có thể hiểu nổi.

Sau một hồi trây trệt với những xúc cảm xoay vần thì phần da thịt thần thánh ấy cũng dần trở nên ấm nóng hơn có lẽ vì nó đã ma sát quá nhiều nên một phần nhiệt từ mình cũng góp phần khiến nó trở nên như vậy.

Lại ngược đầu nhìn lên hướng trần nhà.

Dưới con mắt của một thằng say thì dường như mọi thứ trở nên mờ lung lăm mà cũng đừng quá vội gán tất cả lên đầu thằng say này trong khi đèn điện thì đã được tắt hết nên bảo sao trông cứ mờ mờ ảo ảo lung la lung lỉnh.

Đang mãi mê ngắm nghía thì bỗng nhiên chân mình lại chạm vào một thứ gì đấy, một thứ rất quen thuộc khiến mình thêm một lần bận tâm suy nghĩ về nó trong đầu.

"...Lại là nó..."

Tiếp tục dùng móng cù để gắp cái vật ấy vì mình chẳng còn muốn ngồi dậy nữa có lẽ vì hết sức hay là không muốn xa rời cái thân xác kia thì mình chẳng thể nào xác định nổi. Chỉ biết là cứ muốn nằm ỉ ở đấy thôi.

Lần này thì nhanh hơn hẳn vì chỉ trong tích tắc các ngón chân đã chuyển nó sang tay mình. Chiếc áo ngực thần thánh.

Một phản xạ tự nhiên để đoán biết vật thể khi đã đánh mất hầu như thị giác là đưa lên mũi ngửi ngay lập tức. Vẫn là cái mùi ấy- cái mùi thoang thoảng dịu

nhẹ của nước hoa và sự nồng nàn kích thích của hương vị phải yếu.

Thật dễ mê và khó tả.

Mình như say đắm và phần nào quên mất rằng chủ nhân của nó đang nằm ngay kề bên mình và mình thì đang khoan thai thực hiện hành vi "thính râm" lên cái vật không đồng sở hữu này.

Lạ đời thay.

Giữa đêm khuya thanh vắng bất chợt bùng lên một giọng cười man rợ khiến cho mọi vật đều lắng tai nghe và theo dõi động thái tiếp theo của chủ nhân nó. Là ai cười vậy.

Vâng, chính là anh ta, chính anh ta là chủ nhân của tràng cười man dại đó- Duy đủ đủ cái tên nói lên tất cả và không chỉ có thế vì ở cuối chap này hay chính xác hơn là đầu chap sau mình sẽ còn nhận thêm một biệt danh mới.

Một biệt danh thay hẳn cái nickname đáng nguyên rủa kia.

Mình cười, cười như một đứa con nít, cười rất to và không sợ Dì thức dậy.

Chẳng hiểu sập lúc đó mình lại cười nữa vì nếu nói mình tả lại thật chính xác cảm xúc điên cuồng ấy thì thừa xử bản mình còn hơn. Say mà.

Mình thì đoán rằng có lẽ vì trên tay đang cầm một trong hai vật thể che chắn quý báu nhất của người phụ nữ trong khi người phụ nữ đó không hề hay biết gì mà cứ nhắm mắt gáy như đúng rồi.

Điều đó khiến mình cười chẳng tâm thần nhì nhưng tốt nhất là đừng có bắt bẻ kẻ say làm gì vì như vậy bạn cũng không tỉnh lắm đâu.

Sau tràng cười đó mình xoay người sang bên ôm chầm lấy Dì đang trong tư thế nằm ngửa ngáy đều đều như lúc này mà chẳng nói chẳng rằng cứ dúi đầu vào phần thân bên của Dì hít lấy hít để.

Thơm thật, người Dì thơm quá chẳng biết xài loại nước hoa gì mà thơm thế chứ, thơm suốt ngày vì cứ mỗi lần tiếp xúc gần gũi chứ chưa cần động chạm là lại nghe thấy cái mùi này rồi.

Thân quen và êm dịu như kẻ bên nhau tự bao giờ.

Mình cứ thế nằm ôm rồi hít hà cũng độ mười phút chứ không ít. Thình thoảng còn cảm cái áo nịt vú của thân chủ so sánh mùi với cả cái áo thun Dì đang mặc nữa.

Khi say mình bệnh hoạn quá nhỉ, sự bệnh hoạn này là không nên bắt chước và chỉ có thể áp dụng cho đàn ông trên 25 tuổi vì thế mới nói 25+ là đấy. You know?

Đột nhiên mình như phát hiện ra một chân lí mà chỉ có những thằng say mới có khả năng đề nêu định nghĩa.

"...Người phụ nữ là chủ nhân của chiếc áo con này đã cởi nó ra vứt lung tung bên sau đó nằm chèo eo ngủ ở đây. Vậy người phụ nữ đó đang nịt vú bằng cái quái gì..."

Đó, chỉ có nhiều đó mà phải mất độ vài chục cái tích tắc mình mới nghĩ ra hoặc có lẽ là đã nghĩ ra rồi nhưng cứ bị một số cú ợ hay những pha lắc đầu nguây nguẩy trong nách này giờ chôn vùi cũng nên.

Nhanh như cắt mình hồ hởi rê cánh tay từ bụng lên hẳn phần ngực Dì. Đầu tiên mình xòe hẳn lòng bàn tay ra sau đó chụm ba ngón ở giữa lại và...cả nhán cả nhán.

Cảm giác đầu tiên khi chạm vào hai ngọn đồi từ đỉnh ấy là khá chắc có lẽ vì cách để tay của Dì hướng lên trên phần đầu nên hầu như tất cả các cơ phần bả vai và ngực phô diễn ra hết khiến cho cảm giác ở các đầu ngón tay mình chắc chắn cũng lên.

Cơ thể mình lại bắt đầu hùng hục như chưa từng được thỏa mãn mà lấy hết can đảm của một thằng say có điều kiện mình nhanh chóng luồn tay vào lớp áo ấy một cách rất quyết đoán.

Vừa chạm tay vào phần ngực trần của Dì là mình như thoát cả tim mạch dù đã chuẩn bị tâm lí sẵn từ trước vì những suy nghĩ sâu xa của sự vụng trộm, của một cái gì đó trái đạo lí làm cho con đê mê sung sướng trong mình bùng lên dữ dội khiến cho tay chân run lên từng hồi tê tái.

Ấm lắm, nóng lắm trái ngược hoàn toàn với phần bắp tay lúc này.

Có lẽ vì bình thường Dì mang phần áo ngực có cấu tạo sao đó nên mình nhìn thấy rất là to trong khi lúc này mình chỉ xòe rộng cả lòng bàn tay ra mà đã bao gọn cả cái vú em ái này không dư sơ miếng nào.

Phần đầu ti nhỏ xíu xiu và hình như còn lún cả vào trong khiến cho mình run tay mà kéo lên liên hồi.

Mình nhẹ nhàng thực hiện các cử chỉ ở cánh tay bên ngực này và sau đó lặp lại y đúc bên ngực kia. Cái đầu ti bé xíu trái ngực phần nào với cô Trang vì

nó chẳng cứng lên hay hưởng ứng một chút nào cả vì trông nó như muốn núp mình thì đúng hơn.

Tỉnh mình ra sao thì hầu hết các bạn đã biết và mình cũng đã từng kể qua.

Đối với phần trên của người phụ nữ mình thường chẳng có chút gì gọi là đạt khoái cảm, chỉ có duy nhất một thứ cổ vũ tinh thần mình một chút chính là sự chiếm hữu trong giây phút mở màn của sự nắn bóp mà thôi.

Đơn giản nhưng chân thật đó chính là con người mình.

Sự so sánh về cơ thể của những người phụ nữ mình từng được nếm trải mặc dù trong thời gian ngắn ngủi như thế nào đi chăng nữa thì tất nhiên là phải có rồi.

Mình nhớ lại và so sánh rất nhiều chi tiết trên người Di và của cả cô Trang. Cô Trang mặn mà nhưng không thể nào độ được với Di Linh của mình vì nói chi đâu xa chỉ cần để ý đến phần bụng là cũng đủ hiểu, cái phần mà chắc chắn Cô cần phải học tập nhiều ở Di Linh.

Nghĩ là phải chứng minh, tay mình rời ngực và rê nhanh xuống phần bụng Di.

Phẳng nhĩ, từ đoạn cuối xương sườn đến rốn như một bình nguyên vậy, nó như một tấm ván ép và chắc nịch thỉnh thoảng hóp xuống theo từng nhịp thở đều đặn mà thôi.

Không tập GYM từ vài năm nay ở chung với mình mà vẫn giữ được vóc dáng như thế này là đáng nể lắm rồi mà không, biết đâu Di Linh tập lúc mình đi học thì sao.

Không quan tâm lắm nhưng mà cũng phải nói thật là đầu óc mình lúc đó loạn lắm chứ chẳng chỉnh chu như lúc mình ngồi đây kể cho các bạn nghe lại vậy đâu.

Tay mình vuốt xuôi theo chiều đi xuống khắp cái miếng ván ấy và chợt dừng lại ở mép chiếc quần jeans ngắn cùn cùn của Di.

Quyết đoán và chẳng nghĩ ngợi gì nhiều mình đưa tay và cố gắng mở cái nút khóa quần như kiểu mình vẫn thường hay làm.

Loay hoay một hồi vì tưởng chừng dễ dàng như trong suy nghĩ của mình nhưng mà không ngờ cái nút khóa này lạ quá. Nó cứ như ra rồi mà lại chưa ra, ban đầu mình cứ ngỡ là nó theo kiểu gài vào rút ra hay trông vào một lỗ nhỏ bên mép kia như kiểu vẫn thường gặp nhưng mà lại không phải, nó sao sao ấy không tài nào mở được.

Lạ thật, đây là cái nút lạ nhất mà mình từng gặp và cũng chẳng biết phải tả ra làm sao nữa.

Một hồi lâu vẫn chẳng đầu vào đâu mà cơ thể thì hưng hực lắm rồi nên mình quyết định cho tay vào đoạn hở ở phần trước lưng quần luôn.

Cứ thế, cứ thế nhẹ nhàng và nhanh chóng mình cố gắng thật ít chạm vào phần bụng dưới của Di nhưng rất khó vì phần hở ra của lai quần không thật sự rộng như mình mong đợi, chỉ một khoảng nhỏ vừa đủ cho một bàn tay vào thôi.

Nín thở cùng với sự di chuyển nhẹ nhàng của bàn tay tìm mình như ngừng đập trong giây lát cho đến khi nằm lọt thỏm trong lòng bày tay mình là những sợi lông mềm mại và có lẽ là đen mảnh bên trên chiếc bikini ẩn kia sau khi đã băng hồ chiếc quần chip nhỏ xinh lên để có không gian luôn lách đưa tay vào.

Cũng không phải là rậm lắm đâu vì cơ bản mình đâu có nhìn thấy tất cả, chỉ là những thứ cảm giác cơ bản ở xúc giác mà thôi.

Lại khe khẽ luôn lách xuống sâu thật sâu cho đến khi đầu ngón tay chạm vào một mảng thịt mềm mềm và trơn nhẵn thì ngay tức khắc, mình dừng lại.

Thở hồng hộc vì cảm giác tò mò xen lẫn tê tái nhỏ nhoi khó lòng làm mình thoải mái. Mình vuốt khe khẽ vào cái khe hở một cái, rồi hai cái như thể rất rành rọt và đã quá quen thuộc với hành động đó rồi vậy.

Thao tác chính vẫn là ở sự khéo léo của cánh tay trong quần Di.

Không dám sờ vào những chỗ nhạy cảm mà chỉ dám loay hoay ở những thứ ít động chạm và tạo sự khoan khoái cho bản thân về cảm giác lạ lẫm mà thôi.

Nhưng dần dà có voi rồi ai mà chẳng sẽ khao khát được gặp hai bà Trưng.

Mình khẽ hạ ngón tay giữa xuống tất nhiên là bàn tay như mình đã nói ở bên trong chiếc quần chip của Di rồi.

Nhưng đời không như mơ và tình cũng không bao giờ như thơ khi bất giác mình chuẩn bị thực hiện cái hành động thân thương nồng nàn ái ân đó thì tiếng.

"...Ting...tong...Ting...tong..."

Mình thoáng giật mình và nhanh chóng kéo tay ra mặc cho cảm giác rất rứa bứa vậy vì một phần da kề tay mắc nhẹ vào phần khóa quần.

Thở phì phò và lẩn qua quay lưng lại vào hướng góc tường bên kia nệm cố hết sức bình tĩnh mà lắng nghe cái chuông cửa khốn nạn kia reo inh ỏi thêm

hai lần nữa trong vòng cũng gần 3 phút ần thả ần thả thì kế bên mình có tiếng.

- ...Ủm...um...a...ai mà còn kiểm giờ này chời..._ Tiếng Di ngáp ngán ngáp dài và hình như cả chống nệm ngồi dậy rên rì vì bị phá giấc ngủ.

- ...Đi đi nha...nhà hông có ai ở nhà hết nha...đi đi..._ Di ngồi la rất to tiếng.

Sau câu nói đó Di lại ngã lưng xuống nệm cái "huynh" và chẳng bao lâu sau lại bắt đầu nghe tiếng ngáy đều đều mặc cho ai kiểm tìm mặc cho long trời lở đất.Nói rồi mà, say lắm.

Mình sợ kinh khủng và tái méc mặt lại vì Di Linh mà bị đánh thức nhanh hơn một chút xíu thôi thì có lẽ hành động thả dè của mình đã bị phát giác rồi cũng nên.

Hú hồn hú vía.

Mình xoay lại hướng Di khi đã biết chắc Di ngủ say lại rồi.

Giang tay ra mình ôm chầm lấy người Di chặt cứng một lần nữa.Sau đó buông tay ra nằm ngửa và cũng thả lỏng cơ thể đầy mệt mỏi như vừa trải qua một cuộc giao hoan trụy lạc mà âm thầm chìm sâu vào giấc ngủ đầy lắng đọng và phiêu linh về cảm giác.

...

Màu đen, lại là cái màu đen như hồi ở bệnh viện.

Một màu đen vô tận ẩn sâu trong khoảng không đôi mắt.

Mình vẫn nằm đó, nằm trên nệm của Di và từ từ tách hai hàng mi ra khỏi nhau đầy khó khăn và mệt mỏi.

Nắng chiếu len lỏi qua khung cửa sổ phòng Di may mắn thoát khỏi sự che chắn của tấm màn mà xộc thẳng từng tia thẳng căng vào người mình và mặt mình nữa.

Ngược nhìn chiếc đồng hồ treo hờ hững ở tường bên trên cánh cửa phòng.

"...Đã 9h15 rồi à..."

Một giấc ngủ sâu và dài khiến cho con người ta thật khoan khoái và đầy sức sống nhưng với trận say đêm qua và một khoảnh khắc chớp mắt ngắn bị đánh thức khiến cho mình chợt đồ ỉn và buồn lo đến phát nản.

Độ cũng phải hơn mười phút sau khi mở mắt mình mới cố chống tay ngồi dậy được.

Mệt bỏ xừ ra ấy chứ.

Nhìn quanh quần căn phòng, hình như có vẻ tươm tất hơn hẳn.

Vỏ lon bia và cả cái xác thùng đã bay đi đâu mất.Gà què các thứ cũng vậy, như chưa từng có dấu vết của sự tồn tại.

Định nhìn là Di dọn chứ không ai vào đây cả.

Vừa nhắc tới Di và cái sự dọn dẹp là lập tức mình lia ánh mắt nhìn khắp nền nệm để kiểm, trong cả chăn màn.

Kiểm cái gì thì chắc các bạn cũng đã đoán ra- chính là chiếc áo vêu huyền thoại mang lại sức mạnh cộng 10 cho hầu hết các chỉ số.Chính nó.

Chẳng thấy đâu, cười mình quá đỗi ngây thơ vì Di dọn dẹp hết tất thấy các thứ khác thì tất nhiên làm sao có thể bỏ sót nó chứ.

Đứng dậy mình lê từng bước ra khỏi phòng Di.Đóng cửa và nặng nề lên tầng trên phòng mình mà chấp chững bước vào phòng rửa mặt, vệ sinh cá nhân rồi sau đó lau sơ qua mình mấy và cả thay luôn bộ đồ sách khác.

Lúc đó thú thật mình chẳng nhớ lắm các sự việc đã xảy ra đêm qua đâu vì đầu óc cứ nặng nề thế nào ấy.

Đói, lại bắt đầu đói cồn cào.

Hít thở sâu và dài, mình lại quay bước xuống tầng hai vào nhà vệ sinh lớn tè phát cho đỡ nặng bụng rồi bước xuống hần tầng trệt.

Nhìn vào bếp kiểm tìm một bóng hình quen thuộc nhưng trớ trêu chẳng thấy Di đâu cả.

"...Không hiểu Di đang ở đâu nhỉ..."

Mình đi ra sân.

Đập vào mắt mình là hình ảnh Di đang ngồi bệch ngoáy ngoáy đất ở bên trong cái chậu kiểng lớn đặt cây gì gì ấy mà có mấy cái nhánh dài như cành mà đầu nhọn hoắt ấy, mình không rành lắm mặc dù chậu này đã được Ba đặt ở đây từ rất lâu khi mới vừa chuyển nhà tới.

Di Linh ngồi đó lấy cái muỗng nhỏ mà ngoáy rồi lại xúc đất bỏ vào một cái chậu nhỏ hơn tựa như một cái lu hương be bé vậy.

- Di...Di làm gì zà... Minh nói khe khẽ và mang dép bước xuống sân tiến lại gần chỗ Di ngồi.

- Ủa...zậy rồi hả...đang lấy đất trồng cây... Di nhìn mình cười hời và vắn mồm lia lịa.

- Cây gì zà Di... Minh hỏi chân thành.

- Cây sen đá này cô hàng xóm mới chuyển về cạnh nhà cho nè... Di trả lời và chỉ vào một cái cây bé tí màu xanh giống sen thật nhưng các cái cánh xung quanh thì khá cứng.

- Cái này phải biết trồng mới sống nổi... Minh nói vui.

- Thì đang trồng nè...À...cho tui hỏi cái này coi... Di nói và chùi tay vào nhau sau đó chống tay chuẩn bị đứng lên.

- Cái gì zà Di... Minh tròn mắt ngạc nhiên.

Di Linh bỗng nhiên đứng dậy nhanh chóng nhìn mình với cặp mắt hơi trừng trừng rồi lại hơi dò xét, môi thì như thể muốn nở một nụ cười mỉm chỉ vậy nhưng rồi lại dừng hẳn ở cái thể cong cong lộ hẳn cái má lúm đồng tiền ít ỏi.

Chống hờ tay một bên eo và nhìn thẳng vào mặt mình nói giọng lạnh lạnh như một truy tố viên đích thực.

- Sao...hỏi qua mấy người...mò zú tui...hùm..

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

- Sao...hỏi qua mấy người...mò zú tui...hùm..

Câu hỏi đó chỉ vừa tuôn ra hết khỏi đôi môi hồng đỏ chúm chím của Di Linh là ngay lập tức một chuỗi các cảm giác bùng lên và lan tỏa ào ạt đầy tiêu cực trong mình.

Từ nét mặt vui tươi hơn hờ tưởng chừng sẽ hòa nhã thêm nhiều trong thời gian dài sắp tới và xây dựng một thứ tình cảm gì đó vững chắc hơn chỉ là câu chuyện Di cháu đơn thuần như lúc trước bởi vì tối hôm qua như các bạn đã biết là giữa hai người chúng mình đã có những câu chuyện thật thoải mái, đầy vui vẻ để mà giải đáp nhiều hơn các thắc mắc, để mà trái lòng cùng nhau thì bỗng chốc mặt mình trở nên tái mét đến mức gần như trắng bệch ra.

Mình biết chứ, biết là mặt mình lúc ấy nó trắng kinh khủng lắm vì như thể mọi nguồn hơi mát lạnh của cơ thể trong khoảnh khắc như dồn hết lên các chi tiết, mọi góc ngách trên gương mặt còn ngu ngơ và khá lù đù sau một giấc ngủ sâu và dài cách đó chỉ vài mươi phút.

Di nói xong là cứ được nước vuốt ánh nhìn nhon hoắt như phi lao đó vào mình mà lờm lờm liếc liếc đến mức ghê người.

Thứ tra tấn mình nhiều nhất là cái suy nghĩ rối tung trong đầu và sau đó chính là nó cặp mắt toàn trông trắng kia.

Nuốt nước bọt đánh "ực" một cái.

Mình lùi lại một bước trong suy nghĩ và cả trong hành động thực tại.

Mắt mình như muốn nhắm nghiền vì đơn giản là nó chẳng còn muốn mở ra để mà thấy thế giới mà thấy cái cảnh tượng kinh hoàng đang nếm trải mà có lẽ được xếp vào thứ hạng gần như bậc nhất của sự nhục thể với chỉ ba chữ: Bất quá tang.

Mắt mình lộ vẻ bất an rõ lắm, mình biết vì đầu mình cứ nhìn xuống đất né ánh mắt ấy rồi lại ngó lên không định hướng và cũng chỉ mất vài giây sau đó lại bị chính ánh mắt kia bắt thóp lần nữa.

Cảm giác căng thẳng và khó chịu bốc lên ừng ực giữa khoảng cách mà cả hai đang đứng.

Tìm mình đập ghê lắm và có lẽ huyết áp chắc cũng đã tăng lên rất cao. Nó khiến mình nhăn cả mặt lại.

Cố kiếm những suy nghĩ bất an ngày một lớn lên trong đầu nhưng đầu có được vì có một câu hỏi mang yếu tố tất nhiên mà chắc chắn ai ở trường hợp của mình cũng sẽ bị nó hành hạ dai dẳng.

"...Dì biết mình mò zú Dì tới qua...Vậy...có biết tới cảnh cánh tay mình luồn sâu vào...vào quần Dì...không nhì..."

Thánh thần thiên địa hội ơi.Mình chẳng dám tưởng tượng đến những gì tiếp theo có thể xảy ra nữa.

Chỉ mong sao thời gian lúc này có thể dừng lại để mình được chạy khỏi nơi đây, khỏi cái cảm giác tui nhục đang vậy kín và cũng có lẽ là sắp thăng hoa này.

Hay một khúc gãy nào đó của tạo hóa có thể vô tư mà ân xá tạo ra một cái lỗ be bé chỉ mong là vừa đủ lớn để mình có thể trôi tuột xuống đó trong tư thế của một thằng say xỉn lờ chân lệt thẳng xuống hố ga đen ngòm thì mình cũng cam lòng mà mỉm cười.

...Mà...ủa...

Bắt giác nheo mắt, một thứ gì đó bùng lên tưởng chừng như cứu vãn tâm hồn mình, để mà còn lòi mình ra khỏi cái nghịch cảnh tồi tệ có thể trông thấy ngay bằng mắt được.

Một suy nghĩ đình ninh và đang kêu răn rức.

Là cái gì đó say xỉn, cái gì đó đen đúa.

"...Đúng rồi...Quái nhì...tới qua mình xin như thế...Dì ngáy to như thế thì chắc cũng đâu có kém gì mình mà cứ làm sao...làm sao mà Dì biết mình.....biết mình...ây...ây...nhì..."

Mình không phải là người hay nói dối nhưng trong đầu mình lúc đó chỉ duy nhất một động từ có khả năng làm tôn chỉ: Chối.

Đúng rồi, mình phải chối.

Ngước mặt lên nhìn vào Dì, đứng thẳng người hơn sao với từ nãy giờ.

Mình trở nên bình tĩnh và cố gắng không tự làm khó bản thân nữa.

- Dì...Dì nói zì zậy...tới qua...con xin dừ lắm...ngủ say như chết...không biết gì hết! Mình nói với giọng điệu rụt rè nửa vờ để biện minh cho điều vốn dĩ đã diễn ra.

- Thui...bạn đừng có xạo...xỉn mà luồn tay được zô áo tui hả...rời rờ...rờ zú tui...không có ai ngủ say như chết mà làm được zậy hết á! Dì cười mĩa trả lời mình với vẻ mặt rất quyết đoán tuy có hơi cà rồn đôi chỗ nhưng mà vẫn toát lên một chút gì đó lạnh tanh, bất cần.

Không còn gì để chối cãi.Thật sự là như vậy.

Như kiểu bị bắt quả tang tại trận.

Đầu óc mình bỗng dung tối sầm lại trong cái mờ ảo xa xăm không hình dung.

Cả đôi mắt và khoe mi bỗng dung nhắm nhúm lại mà ứ nghẹn một thứ dịch lỏng khe khẽ dâng trào và rung rung.Nó khiến mình chẳng còn dám dụi hay chớp mắt gì vì sợ chúng sẽ tuôn không kiểm soát ra ngoài mắt.

Mình gan không nhì.

Xin thưa rằng là có và rất nhiều nhưng có lẽ vì chưa thất bại bao giờ và cũng chưa từng bị bắt quả tang tại trận như vậy.

Cái cảm giác nhục nhã, mặc cảm bủa vây tứ phía vì rồi đây Dì sẽ nhìn mình với ánh mắt như thế nào và mình phải đối diện với Dì, với cái xã hội còn quá đồi hủ tục này ra làm sao.

Liệu ai có từng đặt sự cảm thông lên hàng đầu hoặc giả là vào vai của mình mà suy nghĩ, mà chia sẻ được hết tất cả những gì mình đang phải gánh chịu.

Không dám nói là hiểu hoàn toàn nhưng mình xin cam đoan là mình có thể hiểu được một phần nào đó cái suy nghĩ nhất thời và cái cảm giác cam chịu trong tui hèn của Lão Hạc trong ở cái tình cảnh éo le ngày hôm ấy phải rướn mắt nhìn Cậu Vàng bị hai thằng Mục và Xiên bắt đi.

Di ẩn ở với mình tốt là thế, chăm sóc lo lắng cho mình đầy đủ đến như thế mà mình lại đan tâm làm cái điều, cái điều đi ngược lại hoàn toàn với thuần phong mỹ tục của cái đức tính bản lễ người Việt Nam ta, không những một lần mà là hai lần, đến tận hai lần cơ đấy.

Tưởng tượng trong hoàn cảnh của Dì thì mình sẽ cảm thấy như thế nào nhì.

Mặc dù gương mặt Dì lúc đó thỉnh thoảng thoáng chút giốn nhây vì một điều gì không xác định nhưng mình cứ đình ninh Dì Linh chỉ giả bộ để mình bớt căng thẳng và không nắc lên thành tiếng.

Vì Di ngại chẳng.

Mình buồn, buồn nảo lòng và rằng gương mặt mình đã biểu cảm xấp xỉ chẳng khác mấy so với Lão Hạc cả.

Tội lỗi làm mình như muốn ngất đi.

Khung cảnh đau khổ trần tục ấy như muốn dày vò tan nát ruột gan bị can này vậy.

Nhục quá.

Áp úng không nói được lời nào. Mọi thứ như nghẹn cứng nơi thanh quản.

- Con...con...ừm...con... Mình nhắm mắt nhắm mũi bập bẹ từng từ một, đầu thì cúi xuống như chẳng bao giờ có thể ngược lên mà nhìn bầu trời được nữa.

- Thôi...khỏi chối nữa...tui đây là tui thấy ngay mà...làm sao mà chối...Gay mà cũng như vậy...riết không còn tin ai được nữa... Di nói bắt đầu nhìn đi chỗ khác và khoanh tay trước ngực ra điều thỏa mãn.

Bất giác một lần nữa ngược mặt nhìn lên, mình soi thẳng cái tia mắt sắc lẹm về phía gương mặt trái xoan đang rất sáng khoái của Di.

Có...hình như là lại có cái gì đó không ổn.

Có một chút gì đó lạ lẫm.

Sao lại phải đây, sao lại đây rồi mới thấy chứ.

Mình là mình mò ngay trong đêm mà, sao bây giờ lại đây chứ nhỉ. Kì vậy.

- Di nói...nói gì chứ...đây thấy...thấy cái gì... Mắt mình loét lên một tia sáng và gần như phát âm cả lăm câu chữ luôn.

Mình thót ra từng chữ rời rạc trong khi cơ thể thì đang hầy run lên bần bật.

- Thì tui mở mắt ra là thấy...thấy cánh tay mấy người trong áo tui...đề trên...ngay trên zú tui lun mới kinh...cái đồ bê đê mà biết đê...gớm quá... Vẫn cái điệu khoanh tay trước ngực, Di tiến một bước lại gần mình và thân nhiên trả lời câu hỏi không quên xoay sâu vào những từ mang hàm ý đá đều và sút xoáy.

- Zậy sao lúc nãy Di nói...hồi qua là sao... Mình tròn mắt kinh ngạc vì câu chữ tréo quẹo của Di Linh.

Lúc này, đầu óc mình bắt đầu chỉ định cái miệng đi thẳng theo hướng mà tia sáng nơi cuối đường hầm bắt đầu le lói.

Dần bình tĩnh và chỉ trong thoáng chốc sự đau đớn đã bị đầu tàu xe lửa nghiền nát tự lúc nào không hay.

- Thì phải mò từ hồi qua trong lúc tui ngủ tại xin...chứ hông lẽ chỉ mới sáng nay mấy người cho tay zô áo tui rồi đề...đề đó thôi à...ai tin... Di cười nhếch một bên môi và khích bác mình lia lịa chứ chẳng còn mấy là cái điệu giải thích nữa.

- Ủa chứ...là zậy hà...à...zậy...ừm...zậy con xin lỗi Di...con ngủ không biết gì hết á...con hông có cố ý... Mình cười nhe cả hàm răng ra ngoài giống như kiểu đến tận bây giờ nắng sớm mới chiếu xuống mặt đất tâm tui đề giải thoát cho những con người mặc cảm sống và mặc cảm yêu thương.

Mừng húp.

- Hồi...hồi xin stop dùm cái...hổng gì mà tự nhiên sao tay mấy người trong áo tui...hổng có cái dụ mà tự nhiên trong đó đâu...hổng có tin được...nắm chặt cứng luôn mà giờ nói là ngủ không biết...một chữ thôi...xạo... Di nói và hình như có chút gì đó ngại ngùng.

Khi nói xong thì chợt quay lưng tiến về chỗ cây sen đá mà lại đào xới.

- Con...con nói thật...con thề luôn là con không biết sao tay con lại ở trong áo...của Di lúc Di zậy hết...rõ ràng là tối qua con đã...ừm...đã uống say rồi ngủ li bì mà...xin thề Di nói sáng ngày thấy tay con trong áo Di là con hoàn toàn hông biết...con...zô nhà đây...kệ Di đó... Mình cũng bắt chước quay lưng lại nhưng mà khi bắt đầu tiến lên các nấc hè chỉ vừa được vài bước là mình chưng hửng vì mém chút nữa là lộ tẩy ra rồi vì câu nói theo kiểu quá tự nhiên.

Bước lên trên hè, mình cố gắng đảo người thật nhanh vào nhà.

- Ê...ê...đâu có được...bây giờ sao...một tiếng xin lỗi chân thành vì cái hành động mình đã làm cũng hông có hà...nó trong áo tui...tui đây là thấy ngay mà...hông lẽ tui nói xạo hay lấy tay mấy người bỏ zô hay sao mà nói là hông biết... Di quay lại nói với thái độ bắt đầu tức giận vì thẳng oắt con này không nhận lỗi, nhận sai từ cái hành động mà chính nó là chủ nhân giấu mặt.

- Con nói thiệt mà...con hông biết sao tay con trong áo Di lúc Di thức dậy hết...con thề đó... Mình nói từng câu từng từ chắc như đinh đóng cột khi đã quay lưng hướng lại phía Di đang đứng.

Mặc dù có chút gì đó dối lòng và hơi gai gai đầu óc vì có hơi quá đáng kiểu gì gì ấy nhưng mà nghĩ lại về cái thời điểm ấy. Chối là cách tốt nhất cho cả hai.

- Thề thề cái gì...tui hông bắt mấy người thề...nhưng có là phải nhận...hông là tui hông chịu đâu... - Di đứng thẳng lên và lại khoanh tay trước ngực nhưng xét nét về thái độ thì đã giảm bớt vì có lẽ nghe mình đòi thề thốt các kiểu đây mà.

- Nhưng Di phải hiểu là con hông có thì làm sao con nhận được...mà nhiều khi ngủ mơ...nên con hông biết á... Minh giải thích với lí lẽ khá trái quấy.

- Gì chứ...mơ thì mơ chứ sao lại thọt tay zô áo tui...bóp chính xác luôn mới kinh...sáng ngày ra là thấy rồi nha...hông tin được...nhất định là biết... Di nheo một bên mắt run run cái đầu khe khẽ nói.

- Một ghê...đã nói là hông có biết...zậy chứ sao lúc mà tay con trong áo Di...Di hông làm gì hết zậy... Minh hất hàm hỏi lại.

- Lúc đó tui ngủ...sao biết được... Di nhìn chăm chăm về phía mình nhếch miệng.

- Ủa...chứ lúc đó con cũng ngủ...sao biết được...đúng chưa... Minh cười xòa giải thích mong câu chuyện dừng ở đây với không khí bình thường trở lại.

- Đúng khi mốc...tui hông cần biết...chỉ biết sáng ngày thấy tay trên zú...xong...chấp nhận đi... Di lắc đầu nguây nguây phản đối và đinh ninh là mình chủ động thực hiện hành vi ấy.

- Di kì quá...trên thì trên chứ sao lúc dậy thấy zậy hông đánh thức con... Minh cố gắng nói theo kiểu nửa vờ không quan tâm để gài Di.

- Mấy người ngủ như heo nên cho ngủ luôn sợ kêu zậy mấy người mệt sao... Di trả lời khe khẽ.

- Đó...đó...lòi ra rồi nha...lúc Di Linh zậy là Duy còn đang ngủ nha...zậy sao biết được chứ...mà dù có biết cũng chẳng có cảm giác gì ráo... Minh cười rõ to trả lời giọng oan oan khiến Di què sụ.

- Lúc dậy thì ai nó làm gì...cái lúc cho tay zô áo kia...phải thức mới thọt zô được chứ... Di há miệng ra nhả từng chữ.

- Con nói lần cuối là con hông biết...zậy thui... Minh bước lại xuống hè mà tư thế ngồi thể hiện độ chán chường đến giả tạo.

- Là hông chịu nhận đúng hông...ô kê...zậy thì đừng trách tui... Di chống nạnh hai tay bên hông và gật đầu ra chiều bí hiểm.

- ... Minh chẳng nói gì mà cứ nhìn mong lung các hướng.

Cơ bản là lúc ấy mình sượng lăm, sượng tê cả người vì không ngờ trong lúc bị ai cùng cực nhất lại hóa giải được kiếp nạn Vũ Môn Quan mà không những thế còn dẫn trước Di Linh một bàn cược kì đẹp mắt.

- Sao...thích im đúng hông...được... Di bước lại đứng trước chỗ mình ngồi và bắt đầu nói.

- ... Vẫn giữ không khí im lặng của kẻ thắng thế, mình trầm ngâm.

Chợt Di quay lưng về hướng cổng trước cặp mắt đầy nghi ngờ và chú ý của mình.

Ở Di có một cái gì đó chắc nịch và đầy man trá.

Bỗng Di Linh hơi cúi đầu xuống.Lúc đó thì mình chưa biết là Di cúi đầu để làm gì nhưng về phần bây giờ thì mình biết rõ rồi.

Di cúi xuống là để lấy hơi.

Lấy hơi để làm một cái điều không tưởng mà dù có tưởng tượng ra được thì cũng không thể nào mà ngờ được.

Di nhanh chóng đưa tay lên ngang miệng theo kiểu như tạo loa nhằm khếch đại âm thanh í mà.

Bằng cái giọng oanh vàng lãnh lốt.

Di la to hết sức có thể.

- A...a...a...Duy to đầu sắp lên lớp 12 mà còn mò zú nè...a...a...a...mười tám tuổi đầu mà còn mò zú nè chời...á...á...á thành phần kinh dị của xã hội...bớ...bớ...hú...hú...làng nước oi...bớ...bớ...mò zú...bớ... Di Linh chụm tay gần miệng khiến cho âm thanh to rõ và không bị nhiễu quá nhiều bởi tiếng ồn.Nó lạnh lạnh và vang kinh khủng khiếp.

Càng la Di Linh càng đi về phía cổng ngày một gần hơn.

Di Linh la to lắm, la to hết sức có thể mà chẳng buồn suy nghĩ đến cảm nhận của mình gì cả.

Các bạn biết rồi và mình cũng đã từng có kẻ.

Khu nhà mình vốn là một khu yên tĩnh với hầu hết dân cư đều làm công ăn lương kiểu quan chức hay nhân viên hành chính nên thường buổi sáng mọi thứ đều rất yên ắng vì đa số mọi người đều đi làm cả.

Nên phải nói là giữa cái không khí ấy mà la to lên thì ngay cả con nít đang ngủ trong nhà cũng phải phát hoảng vì âm thanh ấy mà độ vang vọng thì không gì sánh bằng khi đã được tạo điều kiện đến là như thế.

Mình như bất động toàn tập vì ngỡ ngàng.

Phải mất đến vài giây sau thì mình mới phát hiện ra cái nguy cơ và những hậu quả có thể xảy đến mà bà Di máu chiến của mình đang gây ra.

Nhanh chóng lao tới, mình vòng tay ôm chầm lấy Di từ phía sau và bịt chặt miệng lại mặc cho những tràng cười ha hả của Di vì nhột hay tức tưởi gì đó vang lên ồn ào và hỗn hảo.

Mình chẳng mấy quan tâm vì mục đích của mình chỉ là chặn cái con người ấy lại bằng mọi cách.

Không hiểu Di nghĩ gì mà lại đi làm cái việc đó, cái việc trời ơi đất hỡi phá hoại đi cái danh dự. À không, nếu mà nói danh dự thì có hơi quá mà phải nói là cái về hiền hậu, ngây thơ, ít nói của mình mà ngay cả xóm giềng đều phải công nhận luôn ấy chứ.

Một câu ranh ngôn rất hay mà có vẻ đúng "Không nên đánh phụ nữ dù chỉ là bằng một cành hoa". Vì sao à, thế mà cũng cần phải hỏi nữa vì phụ nữ sẽ đánh lại bạn bằng một cây xà ben đầu nhọn mà hậu quả để lại bảo đảm sẽ rất sâu sắc về vật chất và cả tinh thần.

Với Di Linh thì càng đúng.

Di phơi bày ra cái hành động mà Di không chắc chắn là mình có làm hay không vì trong lời nói của Di đã thể hiện quá rõ điều đó chỉ là những suy đoán.

Di như kiểu lột trần mình ra giữa đường mà hú mà la mà cười ha hả cho người ra bu đen bu đỏ bình luận và cả chửi đổng vậy.

Dù đến khi mà mình đã cố gắng bịt chặt miệng của Di rồi mà Di vẫn cố.

- Mò zú...urm urm urm...bớ...urm...urm...bỏ ra...há há...mò thì phải nhận...urm...urm...urm... Di cố dùng tay để kéo tay mình ra khỏi miệng Di sau đó lại phát âm.

Mãi một lúc sau khi mình nhả nhận thì thăm theo kiểu nịch nột, van xin bằng cái giọng nài nỉ ỉ ôi các thứ.

- Di...Di im đi mà...con...con mò...con mò được chưa...con nhận rồi...Di tha con đi...Di...đi mà...Di...con mò... Mình nói với giọng đau thương và hối lỗi nhất có thể để mong dừng Di lại.

Cuối cùng khi nghe câu nói miễn cưỡng chịu nhận lỗi của mình thì rốt cuộc Di cũng bắt đầu chịu im lặng chút.

Biết Di hình như đã chịu bỏ qua.

Khẽ khàng và từ tốn mình kéo tay ra khỏi miệng Di với điệu bộ rụt rè đến mấy mươi phần trăm nhưng mà đâu có thể.

Chưa chịu dừng lại ở đó vì khi vừa quay mặt lại nhìn mình thì Di còn cười kháy một cái rõ đều và lại bắt đầu.

- Hú...mò zú... Di nói giọng nhỏ hơn tẹo và bắt đầu điệu chu mỏ thần công.

- Á...á...Di...Di...con nhận rồi mà... Mình chấp hai tay như kiểu vái lạy và suýt xoa cái thể loại chảnh chọe đang đứng trước mặt.

- Miễn cưỡng quá...làm lại nà...hú hú...zú... Di lắc đầu và cứ thế lại bắt đầu.

- Con làm...con mò zú Di...được chưa...Di ơi... Mình thét lên khe khẽ để Di nhỏ tiếng bớt.

- Ồ...hớ hớ...zậy thì ô kê phần nào... Di nhếch môi cười kháy kháy.

- Dạ... Mình gật đầu lia lịa ủng hộ tinh thần Di.

- Mà cái tính mò zú zậy thì đâu có gọi là đủ đủ nữa chứ...phải gọi là "Duy rờ ziu" cơ Di chống tay lên cằm suy nghĩ những cách mới nhằm hành hạ tinh thần mình.

- Là gì zậy Di... Mình hỏi rất ngây thơ.

- "Duy rờ ziu" tức là Duy rờ zú đó...đủ kinh...nói rồi...hổng nghe lời là zậy á...sợ Di chưa con troai... Di cười và vỗ vai mình đôm đốp xong lại vuốt mĩ mình nữa chứ.

- Dạ...nhưng mà...thui...con zô nhà...Di đừng có la nữa nha...hic... Mình quay lưng hướng vào nhà.

- Ờ...đi đi "Duy rờ ziu"...mục đích đạt được rồi mà...an tâm đi mạnh giỏi nha...tục tung Di nói và đẩy mình về hướng cửa chính.

Nhưng tréo quẹo thay khi mình chỉ vừa nhích được đúng hai bước hướng vào nhà thì lại nghe thấy tiếng.

- Chị Linh...cho em trả nè... Một cái giọng con gái rất quen thuộc.

- À...Nhi đó ha em...chị tính zề nhà trồng cái cây rồi qua mà...bận cu Duy chút...lát chị qua lấy cũng được mà em...đâu cần... Di cười và tiến lại gần cánh cửa cổng.

- Dạ...nhà em dọn xong hết rồi chị...nãy nói bé ba chạy qua chị mời chị qua ăn ít trái cây với gia đình em chứ sáng giờ phiền chị nhiều quá mà hông thấy...ừa...bé ba...sao đứng đây vậy... Người con gái đó nói chuyện rất lễ phép nhưng khi đang còn hạy trò chuyện cùng Di thì lại nhìn qua hướng cái trụ cổng bên kia như kiểu phát hiện ra ai đang đứng đó vậy.

Mình quay đầu lại và tiến lại gần cổng hơn vì mình nhận ra cái người con gái đó là ai.Chính là cái chị đem qua mượn chổi đây mà.Chị này tên Nhi.

- Tính qua kêu mà thấy chị Linh đang...với cái anh kia nên em đứng đây... Từ cái trụ ấy phát ra giọng nói của một cô gái khác nữa.

Đoán biết ngay đây có lẽ là cô em gái của chị Nhi này mà tối qua có nhắc tới là bằng tuổi mình đây mà.

Trong mình lúc đó bắt đầu bùng lên một nỗi sợ hãi tột độ.

- Đứng lâu chưa...cái con này...nhờ có xú mà...haiz... Chị Nhi nói với con nhỏ đó hình như giọng điệu hơi trách mắng.

- Nãy giờ á chị... Nhỏ đó lại gần hơn và dựa lưng vào một bên cái trụ trả lời đồng dặc.

Mình và Di lúc đó chỉ đứng đơ đơ nghe hai chị em ấy nói chuyện.Bỗng Di Linh lên tiếng.

- Nãy giờ hả...zậy nghe hết rồi hả...ha ha ha... Di Linh hỏi và cười rõ to trước sự ngạc nhiên duy nhất của một người là cái chị tên Nhi kia thôi còn lại có lẽ...ai cũng hiểu vì sao.

Cái con bé ấy vẫn dựa lưng vào bức tường một bên cổng mà nhìn, khoanh tay hờ trước ngực.

Lúc này thì mình có thể quan sát rõ nó hơn.Tóc hơi đuôi nhuộm nhẹ màu nâu thả hờ đều đặn hai bên vai, mái để xéo.Mặc một chiếc áo thun trắng mỏng rộng kiểu thời trang, một chiếc quần jear bó màu xanh đậm dài tới gần cẳng chân.Nhìn chung là cao đã man, trắng và rất xinh, hơn cả chị nó nhưng có một điều là cái mặt của nó khinh khỉnh và rất khó ưa kiểu lạnh tanh vậy.

Chẳng hiểu nhà nó đang dọn dẹp mà sao nó lại ăn mặc kiểu đi ra ngoài vậy chứ, không sợ bẩn sao nhi.

Nó nhìn Di thì khẽ gật đầu chào và sau đó bắt đầu quay sang nhìn mình.

Bất chợt nó lên tiếng trả lời câu hỏi của Di Linh.

- Dạ...em nghe hết...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Cái con nhỏ đang dựa tường này mặt trông khinh khỉnh và lạnh lùng đến lạ, thoáng chốc thôi bùng lên cho người đối diện một thứ cảm giác gì đó xa vời và khó gần gũi.

Ngay cả cái cách nó trả lời Di cũng vậy.

Tuy vẫn biết là đang xoáy vào mình nhưng chẳng hiểu sao gương mặt nó chẳng có chút gì gọi là biểu cảm gì mấy hay đơn giản hơn là một nụ cười mỉm mang hàm ý mỉa mai đầy nguyền rủa mà mình vẫn đang chờ đợi.

Mình thế và Di Linh hẳn cũng thế vì ban đầu cái điệu ha ha của Di sao mà kinh khủng lắm cho đến khi nghe câu nói của nó thì tất cả như vụt mất và chỉ chừa lại một nét tươi tỉnh duy nhất mà phải quan sát chăm chú lắm mới có thể nhận ra được trên nét mặt của Di.

Tất nhiên là câu trả lời của nó làm mình tê dại và ngượng ngùng hẳn đi rồi vì điều đó đã chứng tỏ rằng là nó biết hết đấy, nghe hết rồi đấy và cái bí mật

này liệu sẽ giữ được bao lâu mà thôi.

Nhưng phải nói luôn là cái điệu của nó khiến mình nghĩ nó là một người thông minh và sắc sảo lắm thay, nó sẽ không đơn giản mà nói ra hoặc họa chăng sẽ chẳng bao giờ nói ra vì nó chỉ trêu thôi chứ không quan tâm gì mấy tới cái chuyện nhẩn nhít của Di cháu mình đâu. An tâm phần nào!

Nói chung cái con này có cái gì đó bí hiểm và lạ lùng lắm

Cũng có thể nó bị "tự kỉ một mình nên hay xuất tính bất thành linh" chẳng.

Mình thì chỉ nghĩ có lẽ vì "lạ nước lạ cái" hoặc tính nó là như thế chứ lúc đó mình không tài nào đoán ra nổi một nguyên nhân nào khác cả.

Nó nói xong thì gục đầu chào tất thấy rồi đi về phía bên nhà nó kéo cửa cổng đi vào rất thờ ơ như chôn không người.

Chị Nhi phần nào đoán biết được sự ngỡ ngàng và tò mò về cách cư xử của nó trên gương mặt của Di và mình.

- Hi...chắc tại còn lạ nên con bé nó thế...chị và nhóc thông cảm nhé...bình thường nó hòa đồng lắm. Chị Nhi cười nói thu hút ánh mắt của Di về phía bản thân.

- Chồi... có gì đâu...chị thấy bình thường mà...đúng hông Duy...rờ ziu... Di Linh trả lời và neho mắt cố gắng làm mặt tươi tỉnh nhanh chóng nhưng vẫn thoáng lộ chút ngạc nhiên với nhỏ kia và không quên đá xoáy mình bằng cái biệt danh đáng ghét kia.

- Dạ... Mình lờm Di và gật lấy gật để.

- À...có nhóc ở đây luôn...tiện quá...cùng qua nhà em ăn trái cây luôn nha...em qua tính mời cả hai luôn đấy... Chị Nhi cười nói.

Tuy là hai chị em nhưng chẳng hiểu sao lại khác nhau đến lạ. Một người thì ăn nói nhỏ nhẹ, niềm nở và tạo sự gần gũi về mặt giao tiếp cho người đối diện ngay tức khắc. Một kẻ thì vừa nhìn vào là đã thấy khó giao tiếp và không mấy thiện cảm trong lần đầu tiếp xúc rồi.

Mình lúc đó thì nghĩ chắc cùng cha khác mẹ quá.

- Hi...chị bận mất tiêu ời...phải zô nhà nấu ăn cho nhóc rồi em...à...mấy giờ nấu đồ cúng zậy...lát chị qua phụ cho zui...chứ ở nhà đâu làm gì đâu... Di Linh nắm tay chị Nhi nói khẽ.

- Đa thôi...phiền chị sáng giờ rồi...em đi lòng vòng rù hàng xóm xung quanh mà đa số chẳng thấy ai ở nhà cả...có mỗi chị và nhóc à...nấu cho vài người thì em với mẹ nấu cũng được rồi... Chị Nhi trả lời với điệu bộ thân thiết với Di lâu rồi vậy.

- Không...để chị qua phụ zoi...ở nhà đâu làm gì đâu...để Duy ở nhà một mình cho sướng nó...thấy chị hông khéo nó không zừa mất nữa...đúng hông Duy... Di Linh ắt gấp hẳn hoi và không quên lỏm mình vào bằng cái ánh mắt lờm lờm trong đến là bí hạ si.

- Di...có đâu...mà chị để Di qua phụ đi...Di Linh thích mấy chuyện đó lắm... Mình nhìn Di ra đáng ngờ thơ và cười nói với chị Nhi.

- Vậy có gì lát em qua gọi chị vậy...phiền chị quá... Chị Nhi nhìn Di trả lời vui tươi.

- Đâu cần...có điện thoại bàn nè...có gì em alo chị là chị qua liền à... Di Linh nói và đọc số cho chị Nhi.

- Dạ...vậy bây giờ em về chuẩn bị nha...chị và nhóc vào ăn cơm đi... Chị Nhi nói và lùi một bước quay đầu cười chào với mình và Di.

- Ừm... Di khẽ gật đầu trả lời vui vẻ.

Sau khi chị Nhi quay lưng đi về nhà thì mình và Di đóng cánh cổng mà từ sáng giờ vẫn mở tan hoang.

Đoạn cả hai cùng bước vào nhà luôn và chẳng ai nói với ai lời nào nữa.

Mình xà xuống ghế sofa với tay lấy remote bấm tí- vì xem.

Di Linh thì lên phòng thay đồ rồi.

Lát sau đi xuống với cái quần đùi dù xanh viền bạc đục, một chiếc áo hai dây trắng mỏng phải nói là tất cả hợp thành từ: Mát mẻ.

Nhưng được cái là mái tóc thả hờ và bỏ hiên sang bên nên vẫn có chút gì đó là thực nữ và đôn đáo.

Di đi lại hướng bếp xất xất, thái thái.

Thoáng chốc bật lửa lên chân đứng chân ngồi đoạn mời quá nên cứ tênh hênh mà quăng cả cái mông bành ki lên trên nền bếp mà ở đó chiên chiên xào xào.

Mình thì nói thật cũng không phải là người kĩ tính hay loại đàn ông sấm soi, để ý gì đâu nhưng mà khổ cái là ở các tư thế nửa ngồi nửa đứng này của Di cộng với cái quần dù quá nhẩn nên vô tình đã bán rẻ thân chủ bằng cách để lộ hăng ra một mảnh sịp trắng ngay cạnh hăng trông rất mời gọi.

Tuy là chỗ mình ngồi cách khá xa chỗ Di đứng và hầu như chẳng thể nào nhìn rõ bất kì thứ gì nhưng suy nghĩ lung tung và cuồng dâm phát triển là điều không thể tránh khỏi.

Lát chừng mỗi cổ vì cứ ngó ngó nghiêng nghiêng đâm chán.

Mình chợt nhớ tới cái ý định mà mình đã suy nghĩ rất lâu từ đêm qua. Mình nói vọng vào từ phòng khách.

- Di...đang làm gì á... Mình cố gắng nói thật to để Di có thể nghe rõ từ bên trong nhà bếp với cả chú ý đến hướng mình một chút vì ai chẳng biết là Di đang nấu nướng.

- Di đang nấu đồ ăn nè...đói hả... Di trả lời với cái giọng lạnh lạnh quen thuộc.

- Hồng...con tính nói cái này á mà... Mình vẫn cố gào to nhất có thể như kiểu cách xa nhau ,ột vòng trái đất.

- Đợi tui lát đi ông...tui xào xong ra nghe liền nà... Di nói giọng hời hởi nhưng chỉ là giỡn theo cách mà thường ngày Di vẫn hay như thế.

- Dạ... Mình trả lời và khẽ gật đầu mặc dù biết rằng Di chẳng nhìn thấy đâu vì vẫn đang mãi miết nhìn vào cái chảo nhưng kiểu như cái đó là lịch sự và quen rồi ấy.

Ngồi đó đợi một tẹo chừng mười phút thì Di đi ra với cái tướng đùng đà đùng đĩnh và hơi nhón gót trong rất đáng yêu và giống mấy bé teen thời bấy giờ.

Di đi lại rồi chợt chống hờ tay vào một bên cầu thang nhìn mình và nói khe khẽ.

- Rồi...Duy rờ ziu nói đi...nghe nè... Di nói mà trong miệng hình như vẫn đang còn hầy nhai nhè nhẹ cái thành quả vừa làm xong và hầy còn nhích đều mình.

Mình nhìn cái dáng cao ráo và thon gọn của Di mà khẽ buồn cười đến mức mém quên mất điều cần nói.

- Dạ...ừm...À...Di sống với con cũng lâu rồi nhĩ... Mình bắt đầu câu truyện với độ trầm bổng đầy khắt khe trong lời nói tạo nên không khí nghiêm nghị và thân quen đến lạ.

- Ờm...cũng gần hai năm rồi...Ừm...có gì hông nhóc... Di chợt tròn mắt vì thái độ bỗng trở nên trầm quá đối của mình.

- Dạ...Di hơn con cũng hông bao nhiêu tuổi...mà con gọi Di là Di...hình như hông tiện Di nhĩ... Mình dựa lưng vào lưng ghế và nói giọng am hiểu.

- Thấy gì đâu...bình thường mà...nhiều khi lấy chồng sớm đẻ ra nhóc luôn chứ ở...hì...mà sao... Di cười nhẹ trả lời và bắt đầu xoáy mình nhưng vẫn không quên tò mò vào nội dung chính.

- Di này...hổng lẽ bảy, tám tuổi mà Di có bầu được hả...kì cục... Mình bắt đầu rơi vào cái hố xoáy đều mà Di tạo ra, neho mắt đáp lại vẻ hờn dỗi, mình nói.

- Sao hông...có mấy đứa chút xíu mà có bầu rồi á...đạo này con người kì cục lắm... Di lắc đầu khe khẽ ở vài chữ cuối.

- Kệ người ta đi...con muốn nói là...ừm...hay con kêu Di bằng chị...ha... Mình hỏi với vẻ mặt lơ đãng vì sợ Di hiểu sai phần nào ý của mình.

- Sao phải kêu bằng chị...kêu bằng Di nghe...cute hơn mà... Di tròn mắt hỏi lại.

- Nhưng ý con là Di hơn con hông có bao nhiêu tuổi hết...mà kêu Di...hông sợ già hủm... Mình trả lời khá vớ vẩn.

- Đâu có sao...Di khoái zậy á...hề hề...nói chứ...lúc trước cũng có nói Ba con ời... Di vừa nói vừa bầm bầm ngón tay trỏ với ngón tay cái vào nhau đầy tình nghịch.

- Ủa...rồi Ba nói sao...à...mà Di nói sao... Mình ngạc nhiên hỏi lại.

- Thì Ba kêu làm zậy thì cũng được nhưng mà chẳng để làm gì hết...cứ gọi là Di nghe cho lớn lớn để cho con sợ với nghe lời hơn...người ngoài nhìn zô cũng dễ chấp nhận hơn chứ hai chị em hông huyết thống...hông quan hệ gì đặc biệt hết mà sống chung mấy năm người ta nói này nói nọ...Ba con tính xa lùm... Di bĩu môi nói lại mà ra vẻ am tường rõ ràng mọi chuyện.Đúng là Ba mình tính toán chuẩn như Lê Duẩn.

- Ừm...con thấy tội Di thôi...kêu chị kia là chị Nhi trong khi Di hơn chị đó có hai tuổi mà lên chức Di ời...tội... Mình hiểu ra vấn đề và chợt muốn xoáy lại Di.

- Ừm...tuổi thân lùm ờ...mà nay cũng biết thương tui nữa ha...ghê...nổi da gà quá... Di chu mỏ ra hỏi chu choa làm mình phát ớn.

- Ấc...hông phải thương...mà là con quan tâm Di như hai người đàn ông zới nhau thôi...đừng hiểu lầm... Mình cười ha hả vì cái Di quá thành công.Điều khá hiếm gặp.

- What...sô sặc(so sad)...zậy mà tui tưởng...hừm...zậy lại nấu tiếp...cà chón... Di nói và tiến lại gần mình mà đúng hơn là gần chiếc bàn cạnh mình.

Đi từ tốn ngồi xuống chiếc ghế sa- lông nhỏ rồi chọt cúi xuống lấy hai cọng thun đủ màu sắc dưới bàn và bắt đầu gior cả hai cánh tay lên làm động tác vén và cột cao mái tóc đang thả rong tự này giờ.

Vừa cột vừa cười cười cúi cúi nhìn mình liếc liếc khi bắt gặp ánh mắt sẫm soi của mình nhìn vào cơ thể Di và chọt nói.

- Thấy tui đẹp quá...đúng hơn...tui biết tui đẹp mà... Di vừa nói vừa nhìn xuống hướng bếp chân thôi bùng lên hình ảnh dịu dàng và thanh tú đến lạ kì của dáng hình một người phụ nữ đảm đang.

- Oe...gúm...oe...oe... Minh đầu tiên như thăng trướng gió độc vậy, cứ ngo ngo ngáo ngáo nhưng chỉ thoáng sau khi nghe câu nói đầy tự tin của người phụ nữ đối diện thì bừng tỉnh ngay, mình bụng vuốt thực hầu mà giả đồ nôn ối đến là tởm.

- Ghê quá...xuống nấu tiếp à...pái pai... Di cột xong thì nhanh chóng đứng dậy ngoáy đít đi xuống hướng bếp với cái tướng đùng đả đùng dính y như lúc này.

Minh thật chất như bị choáng ngợp hoàn toàn với những đường cong đang lộ dần ra bên ngoài của Di lúc hầy còn đang ngồi cột tóc.

Từ hông, mông, eo, đùi lên tới hai bên cánh, bả vai và cả cần cổ đến nổi mà mình phải nuốt "ực" một cái và lịm hẳn đi.

Phải nói là chuẩn kinh khủng khiếp cứ như là gái một con ý.

Mọi thứ cứ trắng ngần ngần và căng đét hết cả lên mà chỉ cần nhìn phát thôi là lại nổi máu ngay.Vẫn may là mình còn lấy lại được bình tĩnh mà ứng xử không là lại chịu nhục rồi.

Nhảy nhanh một đoạn cho đến chiều luôn vì cơ bản là cũng chẳng có gì nhiều mà kể, mà tả lại vì sau khi Di nấu com xong thì chúng mình vào bàn ăn và thỉnh thoảng mình xoay Di câu: "Chời, nấu lâu vậy mà sao món này dở thế nhỉ" còn Di thì cũng không vừa với mỗi khi mình phát biểu cái là lại: "Gúm, giới đi mà nấu, lâu sau tui hông nấu nữa, giận".Xong xuôi thì mình rửa ráy sơ rồi lên phòng đi ngủ luôn vì mặc dù giấc ngủ đêm qua khá dài nhưng mà trái lại mình chẳng thấy nó xi- nhê gì cả và vẫn muốn ngủ thêm vì cơ thể cứ gọi là dờ dẩn và mệt một mõi rã rồi.Giấc ngủ ban trưa đến với mình thật êm ái và buồn tha mình lúc hơn 5h rưỡi chiều.Một giấc ngủ sâu, dài và không mộng mị.Minh nói rồi, mình đã không ngủ thì thôi chứ còn đã ngủ thì thánh đập tan nhà cũng không hay nữa mà.

Khi vừa tỉnh dậy là ngay lập tức mình hình dung lại tất cả những gì đã diễn ra từ sáng như mọi khi và cũng biết ngay là Di chắc không còn ở nhà đâu mà qua nhà chị Nhi phụ cúng kiếng là chắc rồi.

Minh vào nhà vệ sinh nhỏ rửa ráy sơ rồi lấy bộ đồ xuống tầng hai tắm rồi thay luôn vì mình biết thế nào hôm nay Di Linh chẳng nấu com chiều đâu mà qua bên nhà chị Nhi ăn cúng luôn đây.

Sau đó bước lững thững ngáp ngáp dài xuống cầu thang với mỗi bước đi là một suy nghĩ vật vờ.

Minh cũng sắp vào học chính thức rồi còn đúng 5 ngày nữa.

Mọi năm từ cấp hai đến giờ vẫn thế, cứ học từ lưng chừng tháng 8 trước rồi sau đó đến ngày 5 tháng 9 mới khai giảng.Năm nay thì từ sau khi chia tay nhỏ và gặp tai nạn đủ thứ thì mình thôi hẳn học thêm mà lâu lâu chỉ ngo sơ mấy môn chính của bộ sách lớp 12 thôi.

Ừ thì cũng lo lắng, cũng hồi hộp đấy nhưng thường thì đầu năm vào học mọi thứ như bắt đầu lại vậy, nhiều kiến thức học thêm cũng chẳng đáng dùng là mấy.

Thờ dài, mình đặt chân xuống nền phòng khách.

Trống vắng và u tối.

Minh bật đèn lên và cứ thế ngồi trầm ngâm hồi lâu trên ghế sofa, bật ti- vi xem phim nhưng hình như chẳng mấy quan sát trên màn ảnh đang chiếu gì cả.

Đùa chứ hai nhân vật chính mà đang đóng cảnh "heo" mình cũng chẳng biết luôn ấy.

Từ khi vỡ điện thoại và cứ bận bịu đủ thứ, rồi chuyện lật vật xảy ra trong gia đình mà mình ít quan tâm đến bản thân hẳn.Ngay đến cái vụ vỡ con dế yêu mà còn chẳng thèm mua cái mới dùng thay nữa mà.Đến nản!

Lại nhớ về cô Trang.

Lâu lắm rồi mình không được gặp cô và hình như thân thể mình đang bức rức lắm thì phải.Ghét bản thân vì mỗi khi cứ nghĩ đến cô là tay chân cứ ngo nguyệt hết cả.

Chúng nó như thôi thúc mình làm mọi thứ mà dù sao thì cũng báo cho cô hay tin mình tai nạn chứ, không cũng kì.

Lật cuốn sổ nhỏ ghi danh bạ các số điện thoại quen thuộc Di hay để trên góc bàn mà mò tìm tất cả, mình biết chắc là chưa hề ghi số di động của cô vào trong này còn số bàn của nhà My thì sau một lần nổi điên mình đã lấy viết nguệch ngoạc lên rồi còn đâu.Đúng là đừng đùa với mấy thằng khủng thật!

Đang thất vọng vì chẳng tìm đâu ra thì như một tia sáng cuối đường hầm tập hai.Số của nhỏ Ngân lại hiện lên ở đầu trang giấy khi mình tính gấp quyển sổ lại.

Đúng rồi, thế nào mẹ Ngân này chẳng biết số điện thoại của nhà nhỏ My.

Nhanh chóng bấm số Ngân, mình ngồi đợi.

Đầu dây bên kia: Alo, ai đấy.

Minh: Dạ, Duy đây.Cho hỏi có phải số điện thoại nhà bạn Ngân không ạ.

Đầu dây bên kia: Ừm đúng, bạn Ngân à, đợi lát nha con.

Minh: Dạ.

Ngân: A lô, ai vậy.

Minh: Duy đây, ba Ngân đó à.

Ngân: Ừm, ba đấy, có chuyện gì không ông?

Minh: À, Ngân có số bàn nhà My không?

Ngân: Có chứ.Mà...

Minh: À, bữa sang nhà My cái vụ mà nhỏ nhờ tui qua coi mẹ nhỏ sao á, tui bỏ quên đồ bà ạ.Giờ hỏi xem mẹ nhỏ có nhà không rồi tui nhờ Di Linh qua lấy hộ!

Ngân: À, thế à.Thế ông lấy bút ghi đi.Số nè: 08.3..... nhớ có số 3 đấy nhá!

Minh: Ừm rồi, điện thoại tui bị mất rồi nên gọi bằng máy bàn luôn mà đầu cần phải mã vùng.

Ngân: À, rồi.Vậy nha.Tui đang nấu cơm.

Minh: Ừm rồi.Thanks Ngân.

Nhìn số điện thoại hồi lâu và liếc sơ qua đồng hồ.Minh đoán biết chắc giờ này cô Trang đã về nhà rồi.Có lẽ là thế vì lần trước mình đón cô ở ngân hàng cũng vào đúng giờ này.

Tay run lấy bẫy mình từ tốn bấm số điện thoại của cô lạch cạch trên bàn phím của chiếc điện thoại bàn phòng khách.

Vậy là chỉ vài giây nữa đây là mình sẽ được nghe giọng nói của Cô rồi.

Ôi cô Trang, người mà mình thực sự muốn gặp nhất vào lúc này.Minh muốn gặp cô quá, muốn gặp chết đi được.

Những tiếng đổ chuông dài, câu nói tiếng việt và cả tiếng anh lặp đi lặp lại vài lần.

Phù, sao thế nhỉ.Sao cô lại không bắt máy hay cô không có nhà.

Lặp lại lần nữa với hi vọng mong manh.Lại là hai hồi chuông dài đặng đặng nhưng lần này thì khác.

Đầu dây bên kia: A lô, ai đấy?

Minh: Alo, con Duy nè cô.

Cô Trang: Ừm, nghe giọng cô biết mà!

Minh: Dạ.Bữa giờ con không điện thoại cho cô được.

Cô Trang: Ừm.Bữa giờ cô gọi cho con mà điện thoại cứ không liên lạc được.Cô cũng không biết sao nữa.Nhà thì cũng không biết mà đến.Cô lo lắm.

Minh: Dạ.Con bị té xe cô à rớt bể điện thoại luôn.

Cô Trang: Trời, vậy hả.Cô không biết rồi con có sao không.

Minh: Dạ.Con xuất viện và mới về nhà được mấy bữa à.Giờ mới tìm ra số của cô nè.

Cô Trang: Vậy à, cô mới đi làm về, này giờ cô tắm.Duy đợi lâu hông.

Minh: Ủa.Cô tắm hả. Vậy là từ đó chạy ra đây luôn.Rồi có...mặc gì hông.

Cô Trang: Hông.Mà hỏi chi vậy.Thế bây giờ con đang ở nhà hả, cô qua thăm nha, cô lo quá.

Minh: Dạ, có gì để mai đi cô.Tại giờ con và Di phải đi qua nhà kẻ bên ăn cúng rồi cô.

Cô Trang: Ừm, vậy có gì để khi khác cũng được.Gắng giữ gìn sức khỏe chứ cũng sắp vào học rồi đúng hông.

Minh: Dạ.Còn 5 bữa nữa à cô.Cô cho con lại số đi động để con gọi cho dễ.

Cô Trang: Ừm.09.....

Minh: Vậy nha cô.Con chào cô.

Cô Trang: Ừm, chào Duy nha.

Vừa gác máy là tim mình đập thình thịch liên hồi vì chẳng hiểu sao hôm nay cái miệng của mình lại gan đến thế nữa chứ.

Sao nó có thể nói ra những lời trêu ghẹo bông lơi là lướt đến như vậy nữa.Cơ mà cũng vì như thế nên khoảng cách lúc này giữa mình là cô Trang như bị xóa nhòa, nói chuyện cởi mở hơn rất nhiều chẳng như lúc trước.

Minh vui vì cô Trang còn nhớ đến mình. Vui thật.

Đang bồi hồi đến xúc động thì đột nhiên tiếng điện thoại bàn lại reng lên.Minh nhấc máy.

Minh: Alo.

Giọng nữ đầu dây bên kia: Qua đây ăn cúng này.Chị Linh kêu.

Minh: Ừm, mà ai đó.

Giọng nữ đầu dây bên kia: Tui đang đứng ở cổng đợi.Tút...tút...tút.

Minh hỏi là hỏi thế chứ khi mà nghe cách nói chuyện với cả cái giọng lạnh tanh này là mình đoán ngay ra cái con nữ tì nhà bên rồi.Ấn tượng mà nó mang lại là điều khó tránh khỏi vì cái thái độ và hành xử nhạt nhẽu trong giao tiếp khiến cho người đối thoại hay bị chùng hững.

Đang hay thì đứt dây đàn, mình từ tốn đứng lên bước vào WC nhỏ dưới chân cầu thang sửa sang lại đầu tóc, quần áo cho gọn gàng rồi bước ra khỏi cửa chính.Khóa!

Xò dép bước ra cổng.Khóa!

Rồi đi từng bước còn khá chập chững sang nhà kẻ bên.Ăn cúng!

Đi tới gần cửa cổng nhà bên cạnh nhìn vào là đã thấy cái bóng mờ mờ của cái con nữ tì lúc sáng đang cầm điện thoại bấm bấm, đeo tai nghe các thứ.

Lúc này thì đã cột tóc cao lên nhưng vẫn giữ nguyên cái mái xéo huyền thoại.

Minh bước từ từ vào cổng ngang qua mặt nó và không quên kèm một nụ cười nham nhở đối với nó thôi chứ mình tự thấy là tươi vài luyến.

- Mọi người trong ấy à... Minh quay sang hỏi nó sau khi nó đã khóa cổng và đi song song với mình.

- ...Gi... Nó nhìn mình ngạc nhiên và rút một bên tai nghe ra rồi hỏi lại.

- Mọi người ở trong nhà à... Minh nói thật lớn vì sợ nó rút một bên tai nghe ra nhưng nhiều khi con này bị điếc một bên thì sao.Rõ khổ!

- Ồ... Nó chọt "Ồ" một tiếng rất to làm cho mình đang chăm chú nghe nó trả lời mà phải giật nảy cả mình.

Nói xong nó đảo bước nhanh hơn tiến vào nhà mặc cho mình đang còn hầy đo đo.

Vài cái con này.Con gái con nứa gì chán thế chứ

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Mình đứng như chết trân giữa sân của căn nhà kế bên.

Đơ không chỉ vì câu trả lời quá đỗi kinh khủng của con nhỏ đó dành cho mình mà còn đơ vì cái cách mà nó đối xử cũng như nói chuyện với một người mới quen.

Thối đời đã là con gái nếu không dịu dàng thì cũng phải dễ mến một chút để tạo thiện cảm trong mắt người đối diện khi giao tiếp chứ ai lại đi cau tiết với cả gắt ga gắt gỏng khách như thế mà đằng này lại là một boy dễ mến như con hến là mình.

Thật là chẳng thể nào ưa cho nổi.

Mà nói đi cũng phải nói lại vì mình nhận xét thế hơi có tính thần vơ đũa cả nắm.

Tại sao với Di Linh nó rất bình thường không dễ nổi đóa mà biểu hiện dễ thấy là sáng nay dạ dạ, trả lời thừa thốt, gục đầu chào các kiểu cũng lễ phép lắm cơ mà.

Vậy là chỉ với riêng mình thôi à.

Nhiều khi là thế đấy chắc tại mình bằng tuổi nó.

Mà thế thì càng không phải vì nếu ai bằng tuổi nó cũng đối xử như vậy thì nó sống thế quái nào được, chẳng lẽ nó lại không có bạn bè à.

Ừ, đừng có nói là nó theo chủ nghĩa hận đàn ông sâu sắc nha vì nếu thế thì khổ cho mình rồi bởi trong mình thoáng ẩn hiện bóng dáng của một chuẩn đàn ông chất lừ như này, vừa đập chai, khoai lại to. Khổ thế chứ!

Đứng giữa sân đối diện cửa chính mới có dịp quan sát căn nhà này một cách từ bên ngoài.

Nhìn qua loa thì cũng chẳng khác với nhà mình là mấy chỉ là ít hơn một tầng về chiều cao nhưng bù trừ thì tầng trệt lại có thêm một phòng trên đường đi nối giữa bếp và phòng khách.

Thờ dài thườn thượt vì mình bắt đầu hồi hận là sao không ở nhà kiểm cái gì ăn đại cho rồi mà lếch qua đây ăn cúng rồi phải chịu sự hằn học của con bé kia chi vậy.

Vội đôi mắt lờm lờm ẩn chứa nhiều nỗi niềm mình tiến từng bước chậm chạp vào hướng cửa chính.

Bỏ dép, bước lên hè.

Vừa đi vào nhà thì đã thấy ngay một cái bàn thật lớn đặt ngay giữa nhà.

Trên bàn là các thứ đồ ăn rất bắt mắt được dọn lên tuy còn thiếu nhưng cũng khá sẵn sàng vì mình để ý các đĩa, các tô được xếp khá chụm chụm vào nhau chừa diện tích và khoảng trống để đặt thêm món thì phải.

Đúng là có sự góp mặt của nhiều phụ nữ có khác, đồ cũng rất đầy đủ mọi thứ thường thấy và bốc mùi ngào ngạt ra khắp cả nhà khiến cho mình chỉ muốn lao vào mà bay nhảy lặn ngụp các kiểu cho thỏa cái bụng đói teo tóp sau giấc ngủ trưa dài đằng đằng tự chiều giờ.

Nhưng sao trong nhà trống trải quá chẳng thấy một ai cả ngay đến cái con nữ tì mới đứng mở cổng cho mình cũng lập tức biến đâu mất.

Đang đứng loay hoay ngạc nhiên với vài suy nghĩ vẩn vơ thì bất chợt từ dưới bếp đi lên là gương mặt rạng rỡ của chị Nhi với hai đĩa xôi giò trên tay mà chỉ vừa liếc thấy mình là chị đã vội nói.

- Duy...vào ngồi đi em...có cần chị đỡ không... Chị cười rất tươi nói khe khẽ dịu dàng khi đặt hai chiếc đĩa gọn gàng lên bàn.

- Dạ...em được mà...Di Linh đâu chị... Mình tiến lại gần chiếc ghế sa- lông dài có lưng tựa được đẹp gọn nhưng không cần thận lắm sang một bên chắc là để chừa khoảng trống để đặt cái bàn to oành kia vì vốn dĩ có lẽ là nó không được đặt ở đây thường xuyên.

- Chị Linh đang ngồi dưới bếp nói chuyện với mẹ chị...em cứ ngồi đây đi...lát chị ấy lên giờ đây...mà con nhỏ Yến đâu nhi...vừa thấy đây mà... Chị Nhi nhìn mình trù mến trả lời đồng thời nhìn quanh quẩn kiểm cái con nhỏ tên Yến mà mình đoán chắc là cái con vừa mở cổng cho mình vào.

- Dạ...em cũng hông biết nữa chị... Mình cười trừ trả lời chị Nhi vì căn bản là cũng có biết đâu.

- Em ngồi đây nhé...chị xuống phụ bụng đồ lên đã... Chị cười nói sau đó quay lưng lại đảo bước.

- Dạ... Mình nói với theo khi chị đã đi được vài bước.

Chị ấy nói xong thì lại lật đật đi xuống hướng nhà dưới để thực hiện tiếp các công việc đang hãy còn dang dở mà có lẽ là bùng tiếp đồ ăn lên để thoải mái cho cái thẳng què quặc tạm thời là mình đang ngồi hí hửng với cái ước mơ đánh chén căng tròn đây mà.

Đúng là lâu lắm rồi mình mới có cảm giác tham gia các kiểu cúng giỗ như thế này mặc dù không phải là dịp do nhà mình tổ chức nhưng mà nó làm gọi nhớ lại trong mình những hình ảnh của khoảng thời gian hạnh phúc trước đây lúc mà mẹ mình còn sống và ba mình thì vẫn hãy còn ở trong nam này.

Ngày ấy cả nhà mình hay được mời đi ăn đám lễ, cái không khí náo nhiệt rồi tụ họp mọi người rất đông vui và thân thuộc bởi hầu hết đều là thành phần quen biết cả.

Rồi từ đó cho đến cái khoảng thời gian đang kể trong chap thì mình và Di Linh thỉnh thoảng cũng được mời đi ăn đám nhưng hầu hết chúng mình đều từ chối và kể cả đôi lần Cậu mình có qua nhờ to khuyên răn, chèo kéo nhưng mình vẫn một mực không đi bất cứ một dịp nào khác vì với bản thân mình, không có ba, có mẹ thì tất cả mọi thứ, mọi người đều trở nên xa lạ.

Mình không phải kiêu kì hay làm giá mà tại vì mình không muốn tới đó mà lại phải chịu cái cảnh lạnh lẽo hay lạc lõng giữa những đám đông, giữa những người thân thuộc mà bản thân lại chẳng thấy thân thuộc tí nào.

Đúng hơn là cô đơn.

Ngoài lẽ tí.

Khi lướt mạng hay vài trang xã hội mình thấy ai ai cũng than thân trách phận rằng mình F.A, mình cô đơn vậy thì cho mình hỏi: "Bạn hiểu thế nào là sự cô đơn?"

Với riêng bản thân mình thì "cô đơn" không phải đơn thuần là khi bạn chỉ có một mình duy nhất trong một khoảng không gian trống trải nhất định đâm ra trống rỗng không biết nói chuyện cùng ai mà "cô đơn" là khi mà cũng trong khoảng không gian đó, bạn có bên cạnh hàng tá người quen biết, hàng tá người thân thuộc nhưng mà bạn vẫn cảm giác trống trải, cảm thấy không hòa nhập đến mức vô định hướng và dần dà bạn sẽ bị tách biệt, đẩy rời xa cách tất cả mọi người.

Đó mới chính là cảm xúc thật của cái mà mọi người vẫn hay gọi là "cô đơn".

Quay lại với hoàn cảnh lúc đó.

Ngồi một mình kể cũng chán vì cứ loay ha loay hoay với mấy cuốn tạp chí phụ nữ bèo nhèo, nhạt nhẽo.

Mình bắt đầu cảm thấy nôn nao vì chẳng hiểu sao chị Nhi đi xuống nhà dưới này giờ mà lại chưa thấy bùng lên thêm một món gì hay đúng hơn là chưa lên lại một lần nào nữa bởi ngồi mà nhìn cái dáng của chị ấy đi lên đi xuống "hay này tung tung" cũng mất con mắt đi, chứ ngồi một mình ở đây hoài làm mình chán chường đến khó tả.

Thoáng nghĩ nên đi xuống nhà bếp coi phụ gì được không thì phụ chứ cứ ngồi ở đây mà đợi ăn thế này không khéo người ta lại đánh giá thì chết vì mình là mình có khiếu lệt tọt với cả lệt hành tím lắm luôn đấy.

Cố gắng đứng dậy mình đi từng bước lững thững xuống hướng nhà dưới.

Nhưng khi chỉ vừa bước được vài bước thì cánh cửa phòng trên hành lang đường đi xuống bếp bất ngờ mở ra và ngay lập tức cái con nhỏ em chị Nhi bước ra nhìn mình đây nghi kị rồi vài giây sau đó thì lườm mình chăm chăm.

- Đi đâu đấy... Nó hỏi mình trông không chẳng buồn nhứt chi- vị nào luôn.

- Tui...tui xuống xem Di Linh của...của tui mà... Mình hết hồn nên bất giác nhưồn đôi mắt đầy sợ hãi ấp úng trả lời.

- Lên đó ngồi đi...xong hết rồi...đang dọn lên thôi... Nó trả lời mình với gương mặt nhăn nhó chẳng buồn nhìn lại.

- Ồ...tui...tui lên... Mình trả lời giọng run run.

Suy nghĩ bùng lên trong đầu mình ngay tức khắc là này giờ nó ở trong phòng thì làm sao biết mọi thứ xong hết hay chưa mà trả lời ngon ơ thế chứ.

Mà nhiều khi chắc ý nó là cũng xong hết rồi, giờ có chặt các thứ ra, bày biện lại và dọn lên thôi.Có lẽ vậy!

Lại chấp chừng từng bước đầy khó khăn nhưng lần này mình cố đảo chân thật nhanh để lên và ngồi đứng ngay cái vị trí của chỗ ghé lúc này với gương mặt đầy hoảng hốt vì ngay sau mình là cái lạnh toát của một ánh mắt sắc lẹm với tư duy đầy quan sát mang nặng về tính chất thù địch của con nhỏ tên Yến đó.

Thú thật là từ cảm giác ghét ghét không mấy thiện cảm thì giờ đây mình đã chuyển hẳn sang sợ nó.Sợ thật!

Cái ánh mắt của nó làm mình rét nguyên cả bộ xương sống.

Sau khi chắc rằng mình đã an tọa đúng vị trí thì nó tiến lại ngồi trên chiếc ghế sa- lông nhỏ ở phía bức tường đối diện với vẻ mặt đầy nhăn nhó kiểu bức tai bức tóc và chăm chú nhìn vào cái điện thoại như thể đang bức tức một ai đó hay một điều gì đó ghê gớm lắm vậy.

Nhìn đến là kinh.

Hình như nó bị man man cái đầu thì phải.

Tự nhiên đang không có chuyện gì thì ngay ngày cúng nhà mới mà nó cứ nhăn nhó rồi giận dữ các kiểu trong khi mẹ nó, chị nó và cả Di Linh đang tất bật trong bếp lo công lo chuyện đủ thứ mặc dù đã cúng xong nhưng vẫn phải chật thái mà nó lại ngồi đây dăm chiêu lo nghĩ vớ vẫn không chịu xuống phụ việc chưa kể nó lại là con gái nữa đây. Rõ chán.

Đến lúc này mình phải nói luôn là mình nghĩ con này nó bị bệnh thần kinh hay là mặc cảm gì đó với đời rồi.

Nói đại chứ nó mà lên con thì nhiều khi mình đang ngồi cái đột nhiên nó lao vào cầu xé hay thủ tiêu mình vì tội liếc xoáy, lườm đều thì chắc xác này phơi thây nơi đồng nội cho rong rêu bám đầy mắt.

Nghĩ tới mà mình chột run bản mình.

Cả hai ngồi trong im lặng mà chẳng nói với nhau lời nào. Mình thờ vì quá sợ cái mặt nhăn nhó của nó nên thỉnh thoảng chỉ dám khe nhìn xong lại quay đi ngay chứ chẳng dám bắt gặp đôi mắt ấy.

Nó ngồi được khoảng hai hay ba phút sau thì chị Nhi lại đem lên thêm một đĩa thức ăn nữa mà mình chẳng biết gọi tên món này ra làm sao cả.

Vừa bước lên thấy nhỏ Yến ngồi là chị ngay lập tức hỏi.

- Nãy giờ ở đâu thế...sao không phụ mẹ dọn đồ ăn lên...cứ ngồi đấy à... Chị Nhi nhìn mặt nó và bắt đầu hơi to tiếng chút.

- Em bận nghe điện thoại...nãy giờ trong phòng... Nó vớ về mặt cau có liếc chị trả lời.

- Vậy thì xuống nhà dưới phụ mẹ đi...còn ngồi đấy nữa à...Duy đói chưa em...hay ăn tạm trái cây trước nha...hay ăn xôi dờ này...đội dọn lên xong xuôi rồi cùng ăn một thể ha...còn nhiều đồ ăn cần chuẩn bị quá... Chị Nhìn nạt nó rồi bắt chột quay sang nhìn mình hạ giọng nói với vẻ trù mến thân thương hết mực.

- Dạ...được rồi chị...không sao mà... Mình cười đáp và liếc khe khe về phía nhỏ Yến.

- Ừm...vậy chị xuống nha...có gì bật ti- vi xem đi em... Chị cười mỉm và đặt đĩa thức ăn xuống bàn sau đó thì lại quay lưng.

- Dạ... Như lần trước mình vẫn nói vọng theo mong chị nghe được.

Nói xong chị Nhi và nhỏ Yến bước cùng nhau xuống nhà dưới để lại một mình mình ngồi trên phòng khách đầy chỗ chơ.

Nói thật mình muốn về lắm rồi nhưng không được.

Về thì ai canh nhà trên này và vì đang ở cái thể đi ăn cúng mà về giữa chừng trong khi chủ nhân đã thấy mặt mình thì không xong, muốn xuống phụ cùng làm thì cái con kia nó đã lườm nguýt căm ngầm rồi nên cũng không khả thi.

Chán, lại ngồi.

Bật ti- vi xem thì cũng ba cái gì đâu không à.

Lại cầm cuốn tạp chí lên mà ngún nguẩy.

Mỗi một chán vãi hà và muốn nằm xuống đánh một giấc cho xong nhưng khi mình đang tính nằm dài ra ghế luôn vì thấy mỗi lưng kinh khủng khiếp thì bất chột từ dưới nhà có tiếng bước chân đi lên rất thanh thoát làm mình phải nhanh chóng chỉnh chu tư thế và ngồi ngay ngắn lại như lúc ban đầu.

Quả thật dự liệu của mình không sai khi người đang bước lên kia lại chính là cái con nhỏ Yến đó và trên tay nó đang bê theo hai đĩa thức ăn lên để trên bàn.

Nhận xét đầu tiên của mình là sao cái con này thay áo nhanh vãi ta.

Lúc này mình nhớ không lầm là nó mặc một chiếc áo thun rộng cổ tròn và một chiếc quần jear be bé lưng chừng bấp dể thì phải. Có sao bây giờ chỉ thoáng đây không lâu mà nó đã kịp thay một bộ cánh hoàn toàn khác- một chiếc áo thun trắng viền ngang xanh đỏ với hai dây khố viền rộng và với một chiếc váy đen trong rất thời thượng cũng chỉ nhìn gần tới gói.

Mà đáng ngạc nhiên hơn nữa là đầu tóc nó đã thả hờ ra một bên chứ không còn cột cao như lúc nãy và trông rất dài, dài hơn cả lúc sáng vì mình ước chừng cũng phải lưng chừng bụng. Đen mun chứ không nâu nâu như mình vẫn nhớ về hình ảnh đầu tiên của nó.

Thoáng nghĩ chắc có lẽ hồi trưa nó đi nhuộm rồi chắc hồi nãy nó cột lên cao nên mình không kịp để ý, tuy là cổ thuyết phục bản thân nhưng mình vẫn

thấy đôi chút gì đó gượng gạo lắm.

Nó chẳng nhìn quanh quẩn gì mà cứ thế đi gần tới chiếc bàn và đặt hai tay hai đĩa xuống rất khéo léo.

"Cạch" tiếng đĩa va chạm với mặt kính của chiếc bàn khá tron tru và đầy kinh nghiệm.

"...Phù...xong..."

Là âm thanh dễ chịu đầu tiên mà cái miệng của nhò ấy phát ra chẳng mấy giống với cái mặt nhăn nhó của chính nó chỉ cách đây mười phút.

Sau đó nó đặt ngay ngắn lại một số thứ còn đang lung tung trên bàn rồi quay lưng tiến lại ngồi ngay chiếc ghế lúc nãy mà nó vừa dời đi.

Khi vừa đặt mông xuống chiếc ghế sa- lông bé nhỏ và tội nghiệp thì lập tức nó với tay vuốt mái tóc dài thườn thượt trong rất đẹp sang hoàn toàn một bên kể cả những cọng tóc còn đang rất ngoan cố vương vãi sau lưng và trong cả áo với cái vẻ chu mỏ hết sức đáng yêu.

Minh lúc đó thì không có gì đáng nói và đầu óc thì cũng bình thường thôi nhưng có một câu cảm thán bung lên ào ạt trong đầu mình mà mém chút xịu nữa là mình đã buột miệng nói ra.

...Ồi...vãi ngực...thiệt là vãi ngực...

Qua cái cổ áo to tổ chẳng của chiếc áo hai dây viền ngang kia, mình như không tin vào mắt mình nữa.Sao tự nhiên ngực của con nhò YẾN này nó lại trương phình lên tới mức như vậy chứ.Minh nhớ là nó đâu có to đến mức gây chú ý cho cho người đối diện và mất đoàn kết cho các đảng thiện dân cơ mình như vậy chứ.To vật vờ con hà mã luôn ấy rồi lại còn kéo trễ xuống tới gần nửa của cái khe vều nữa chứ.

Thiệt là bỏ mắt mà không cần đến Viên sáng mắt hoặc Vinaga hay Omega 3.

Và rồi ánh mắt nó nhìn mình trân trân như thể bất ngờ hết sức vậy.

- Á...ai đây...à...Duy à... Nó mở tròn đôi mắt mà quên nhìn đôi mắt của mình đang xoáy đều đặn vào cặp ngực siêu khủng của nó.

Câu hỏi này của nó làm mình nhanh chóng hoàn hồn và quá đỗi ngạc nhiên đến mức chưng hửng.

Nó nói cái quái thì thế nhỉ.

Không phải Duy đập chai mình đây thì còn ai vào đây nữa.

- Ờ...tui là Duy...bạn tên Yến hả... Minh gật đầu khe khẽ vì nghĩ là cái con này trùng thực nên muốn làm quen và xin lỗi mình vì mấy chuyện lúc nãy đây mà.

- Không...là Oanh chứ...mà khỏi...gọi tui là Ry hay bé tư được rồi...hề... Nhò trước mặt mình nhí nhảnh cười tươi đáp.

- Hà...Oanh nào...Ry... Mặt mình ngòon nghếch đến khó tin vì chẳng hiểu mấy cái tên này từ đâu ra.

Minh thế là lúc nãy mình nghe chị Nhi nói tên con này là Yến, rõ ràng là Yến.

Chưa có lúc nào mà mình thêm có được một cây bông ngoáy tai như lúc này.

Nhưng bất chợt khi mình đang còn hây hập bẹ câu nói vì quá sức ngạc nhiên thì ngoài cổng có tiếng của một ai đó kéo chốt cửa và dắt xe đi thẳng vào sân vì quá tối nên mình không hoàn toàn nhìn thấy rõ.

Cả mình và nhò cùng cố gắng hết sức nhướn đôi mắt ra phía hè để xem là ai, có phải là hàng xóm cạnh nhà không thì bất giác một cái bóng dong dong cao của một người thanh niên lạ mặt lù lù xuất hiện.

- Ai đó...Minh hả...tối đây làm cái gì...có mẹ tui ở nhà nha... Nhò trả lời khi vừa xác định ta người con trai đó là người quen và tên là Minh đồng thời đưa ra lời cảnh báo cho chàng ta luôn.

Người thanh niên này không trả lời nhò ấy mà đảo mắt nhìn quanh quẩn khi đang chuẩn bị bước vào hè rồi cuối cùng hướng ánh mắt xuống nhà dưới.

- Mẹ em đâu...dưới bếp à... Thằng đó hỏi ngược lại nhò.

- Ừm...về đi...chị Yến không ra gặp anh đâu...về đi...khi khác nói chuyện... Nhò có phần dịu giọng xuống và trong lời nói bắt đầu hiện lên cái tên Yến trong khi bản thân lại chính là Yến.

Thế là cái fuck gì nhỉ.

Đang mải suy nghĩ thì chẳng biết từ lúc nào cái thằng đó đã khóa đôi mắt về phía mình.

- Thằng này là thằng nào... Thằng ấy chỉ ngón trỏ về phía mình và bắt đầu nạt khá lớn.

- Anh hỏi ai đấy...đấy là bạn của gia đình tui... Nhỏ đáp lại có vẻ khá căng thẳng vì cách ăn nói của thằng kia.
- Thằng kia...mày là thằng nào...nói không tao tán chết mẹ mày giờ... Thằng đó nhìn về hướng mình và bắt đầu lăm lăm hăm dọa.
- ... Đáp lại thằng đó, mình im lặng.

Mình nhìn nhỏ, nhìn thằng kia và sau đó dựa lưng vào ghế ngồi khoanh tay nhìn lên bàn nơi chứa nhiều thức ăn mà chẳng buồn trả lời.

- Anh ăn nói cho cẩn thận...chị Yến mà nghe thấy thì... Nhỏ đứng lên nạt thằng đó giọng rất tức giận.
- Thằng chó kia...mày là thằng nào... Thằng đó bắt đầu bước về phía mình kiểu hù hù hai ba bước nhảy một bước ấy.

Chẳng hiểu sao lúc đó động lực từ đâu ra mà mình chẳng lo lắng gì cả chỉ ngó quanh quẩn trong im lặng và bất giác mình nhìn vào cái tủ kính mẹ bỗng con lớn kê chiếc ti- vi LCD của gia đình và suy nghĩ.

- Địt...thằng chó kia...mày tên gì... Thằng đó lao về phía mình rất hồ hởi và bốc đồng.
- Tao là...Siêu nhân..Gao!

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bảo đảm sẽ có rất nhiều bạn tự hỏi tại sao Duy mình của lúc đó lại có thể nói một câu chẳng ăn nhập gì với nội dung chính của đề bài đưa ra hay đúng hơn là câu trả lời này sao thấy không mấy liên quan đến hoàn cảnh gay cấn hiện thời đang diễn ra.

Thực ra mà nói khi mình cố gắng giả vờ không thèm để ý đến những câu hỏi ngày một dồn dập và cả những hành động quá kích của thằng ôn con đó thì bắt buộc mình phải nhìn ngu ngơ từ phía để biểu hiện đúng với tinh thần giả lảng nhưng không né tránh.

Nói chung là mình của lúc đó chẳng cố định ánh mắt vào đâu cả.

Và rồi khi vừa nhìn đến cái tủ to oành được đóng cố định luôn vào tường có chiếc ti vi kê ngay ở giữa thì mình bất chợt để ý thấy hình ảnh của một chú búp bê cách điệu xanh xanh với cái huy hiệu màu đỏ bằng cao su cứng nhích tằm cỡ chiếc đĩa mà thôi đang sừng sững nhìn mình chằm chằm đầy thách thức.

Đến khi nhìn kĩ lại thì đó đúng là một chú super man chính hiệu.

Chẳng biết ai đặt ở đấy mà nó lại liếc xéo một góc 40 độ trông đầy khiêu khích đến thế.

Ý trời chẳng!

Trước tình thế bất cập, nếu cứ để cái thằng giặc này đứng hỏi mãi hoài mà không thèm trả lời thì mình biết điều vô phép đó sẽ khiến cho thành phần trẻ trâu trong nó sục sôi ngày càng điên tiết hơn nữa mà vô tình tạo nên một cái có rất hợp lí để nó nhào tới xiên mình.

Mà nói chi đâu xa, mình cũng thế chứ có riêng gì ai.

Mình mà hỏi thằng nào khoảng 3, 4 câu mà đối phương không thèm trả lời thì cũng muốn nhào tới xiên phát cho nó chết luôn để chừa cái tội super kinh người.

Và rằng người ta hỏi không trả lời rồi bị ăn đập thì đừng có nói sao xui mà còn trông rất mất mặt và đáng đời.

Chưa hết, nếu mình cứ tiếp tục làm cái mặt lơ ngơ mà mím chặt môi không thèm nói thì cái nhìn của con nhỏ Yến nhưng không phải là Yến kia vào mình sẽ thay đổi rất nhiều theo chiều hướng xấu đi và mà thậm chí đôi khi nó sẽ mất đi phần nào đó sự tôn trọng với mình.

Bởi thế khi mà thằng nhóc gân đó đã và đang xông vào quá sức gần thì mình mới mạnh dạng.

- Tao là...Siêu nhân..Gao!

Trong khi thực tế, trí óc mình lúc đó chỉ muốn nói chính xác từng từ:"Tao là...Siêu nhân" mà thôi nhưng ai ngờ suông miệng nói luôn chữ "Gao".

Chắc có lẽ hay nghe mấy bé thiếu nhi nói nhiều quá chẳng.

Bề nổi của tảng băng là thế nhưng còn phần chìm đang ngập lặn sâu trong nước thì sao ta.

Tất cả mọi chuyện khi mà đứng ngoài nhìn vào sâu sắc mà nói thì thế nào các bạn cũng sẽ nghĩ đều là do cái đầu nóng của hai thằng ôn con bốc đồng thích thể hiện trước mặt gái xinh.

Một thằng thì thích dùng vũ lực, những câu nói tục để thể hiện cái tính nóng nảy mà theo nó là đậm chất đàn ông.

Một thằng thì cố tỏ ra bình tĩnh, làm kiểu ta đây mà ngồi im lặng làm thinh nhằm khinh bỉ thằng kia và cuối cùng có lẽ là sẽ tự chuốc lấy hậu quả về thân với một bộ não không toàn tính.

Mọi người hơi nhầm!

Mình bật mí luôn cho các bạn hiểu về những suy nghĩ và tư duy có phần manh trá của mình lúc ấy.

Khi mà cái thằng ôn con đó xồng xộc vào nhà và bắt đầu la hét ào ạt các kiểu là mình đã cảm nhận được một cái gì đó đang thay đổi trong cả không gian và thời gian của căn nhà này rồi.

Cụ thể là lúc đang nói chuyện với con bé có bộ ngực của Thủy Top kia thì mình đã nghe những tiếng chày cối đều đặn từ phía nhà bếp nhưng chỉ vài giây sau lúc thằng giặc này xuất hiện thì đột nhiên mọi thứ trở nên im bặt như thể để lắng nghe và chút gì đó gọi là định hướng vậy.

Thoáng sau khi nó bắt đầu hỏi đi hỏi lại các câu nói nhằm mục đích xác định mình là ai, tên gì thì từ hành lang nhà dưới đã phát ra liên tù tì những tiếng bước chân ngày một dồn dập tiến lên nhà trên rất hồ hởi.

Và khi mình trả lời kín kẽ câu hỏi của nó bằng một câu nói tương chừng như là của một thằng bại não thì những tiếng động đáng yêu ấy và cộng thêm cả tiếng thờ dồn dập dần trở nên gần hơn rất nhiều.

Gần lắm cho đến khi cái thằng hồ đồ vô mưu đó chỉ cách mình độ chừng nửa mét nữa thì đồng thời lực lượng ứng cứu từ nhà bếp cũng đã lên tới nơi và bắt đầu làm nhiệm vụ.

Mình bảo các bạn nhầm khi nghĩ những người trong cuộc đều là những thằng giặc con không chính chắn là bởi thế.

Đừng vội trách mình là bị hạ si.

Nên một lần đặt hoàn cảnh vào mình của lúc đó mà nghĩ kĩ đi.

Đang trong tình thế cơ thể mang trọng thương như này, thân cô thế cô như này thì đừng khí đâu ra mớ một chọi một bởi đánh phải kéo dài thời gian mà đợi cứu viện vậy.

Nên mình mới ngồi bình tĩnh mà ngắm nghía các kiểu trong khi các bạn đọc đến đoạn cuối chap trước thì phần lớn đa số đều sẽ thấy lo cho mình.

Thật ra là tính hết cả rồi. Thế bạn nghĩ mình là ai, chết thế ế nào được. Tất cả mọi chuyện hầu như đều diễn ra theo đúng dự đoán của mình.

Khi thằng đó nhào đến và chực chờ tung đám thì một tiếng la thất thanh vang lên.

- Thằng kia...ai cho mày tới đây...cút...cút ra...đồ mất dạy... Một người phụ nữ tướng khá to cao nhưng trông rất chắc chứ không bẽ phệ như hầu hết những người phụ nữ khác mà mình đoán cũng cỡ phải ngoài 50 chỉ thẳng vào mặt thằng đó mà quát ầm ỉ.

Từ hướng nhà bếp dần dần xuất hiện đầy đủ các nhân vật còn lại gồm Di Linh, chị Nhi và cả một con nhỏ trông rất giống con nhỏ đang ngay trước mặt mình.

- Chào...chào bác...con tới...gặp Yến... Thằng đó quay người lại cúi đầu chào Bác gái đó và vừa nói vừa nhìn vào cái con nhỏ đang đứng cạnh Bác ấy.

- Mày tới đây quậy thì nói đi...nó không việc gì phải gặp mày...cút...cút đi...mà sao mày biết nhà tao...tao chuyển đi chỉ vì muốn né gia đình mày...cút ra khỏi nhà tao ngay...giờ mày tới rồi đòi đánh người nhà của tao...cút... Bác gái chỉ vào mặt của thằng đó mà chửi xối xả giọng đặc quẹo miền bắc.

- Dạ...bác...bác...không...con không phải... Thằng này áp ứng trả lời ra điều rất sợ sệt.

Di Linh thì nhanh chóng lại gần chỗ mình ngồi hỏi han đủ thứ, rờ mó toàn cục với lí do coi có sứt mẻ chỗ nào không để còn biết mà dán lại.

Bác gái sau một hồi nói chuyện với thằng đó thì chột hạ.

- Bé hai...mày đuổi nó ra khỏi cửa rồi gài chốt cẩn thận cho mẹ... Bác gái chỉ về phía chị Nhi rồi ra lệnh rất nghiêm nghị.

Khi chị Nhi đi ra hướng cổng và thằng đó đang cố quay xe lại thì cái con có lẽ đúng là tên Yến cũng cố gắng lê bước ra đầu cửa chính.

- Con kia...đi đâu đó...bước xuống nhà dưới phụ bụng đồ lên đi...lát mẹ hỏi mầy sau...còn bé út...ngồi đây chi...sao nãy giờ mầy không la lên để hàng xóm bu tới mẹ còn biết mà chạy lên đập thẳng đó một trận cho hả gan... bác gái hùng dũng nói chuyện với hai đứa con gái mà mình chắc chắn là sinh đôi này.

- Con ngồi trông Duy chứ bộ...rồi ông Minh ổng tới...đâu biết gì đâu... Nhỏ gái út của với mái tóc dài đen tuyền từ từ tiến lại phía mình và nói với lại với mẹ nó.

- Xuống phụ bụng đồ lên đi...Duy hả...có sao hông con...nó có đụng tới con chưa... Bác gái ra lệnh cho nhỏ đó và từ từ chú ý đến mình, hỏi han đủ thứ.

- Dạ...con hông sao đâu bác... Minh cười xuề xòa trả lời rất đúng chất đàn ông.

- Sao nãy giờ không la lên ông...mà sao nó đòi đánh con dạ... Di Linh bóp tay chân mình rồi hỏi han quan tâm.

- Con hông biết nữa...đang nói chuyện với bạn Yến này thì cái người đó vào nhà rồi hỏi tên gì xong cái lao vô luôn hà...chứ con cũng có biết đó là ai đâu... Minh nhìn Di đáp với mục đích cho toàn bộ những người đang hóng hớt đều có thể hiểu ngay ra tình huống.

- Hà...Yến nào...đây là Oanh...à...con nhầm rồi...đây là Oanh...còn con mới đi xuống nhà dưới mới là Yến...bác sinh đôi con à...Yến chị Oanh em...mà để phân biệt nên ông nhà cô hỏi còn sống quyết định cho bé ba học đúng tuổi còn bé út thì học chậm một năm cho dễ xưng hô...với dễ phân biệt...con gọi nó là em cũng được tại nó học nhỏ hơn con một lớp... Bác gái giải thích đầy căn cứ về những hiểu lầm của mình từ nãy giờ.

- Em gì...bằng tuổi...gọi tên hay bạn thôi u oi... Nhỏ Oanh nói xong ôm chầm lấy cổ mẹ nó.

- Dạ...con sao cũng được...không gì đâu bác...hèn gì bữa chị Nhi nó có đưa em bằng lớp với con trong khi có tận hai đứa em nên con đâu có nghĩ là sinh đôi vậy đâu Bác Minh gãi đầu trả lời vì giải tỏa được nhiều thắc mắc.

- Rồi nãy sao thẳng đó tính đánh cu Duy vậy Oanh... Di Linh mặt nhăn nhó nhìn nhỏ Oanh.

- Dạ...em nghĩ chắc ông Minh ổng nhầm Duy với anh Tuấn...người yêu cũ của chị ba... Nhỏ Oanh hí hửng đáp.

- Người yêu gì...ủa...nãy con không nói cho thẳng đó biết là con bị GAY hả Duy... Di Linh nói và cười vang dội đến mức rung chuyển cả căn nhà.

- Hà...G...A...Y... Cả Bác gái, Oanh và chị Nhi đang bước vào từ cửa chính sau khi đã đóng kín cửa cổng đều đồng thanh đánh vắn từng chữ và nhìn chằm chằm vào mình.Mặc dù mình nhớ rất rõ là đêm hôm qua lúc chị Nhi qua nhà mượn chổi thì Di Linh đã một lần có nói mình là Gay rồi mà nhỡ có sao bây giờ lại tỏ thái độ ngạc nhiên đến thế chứ.Chị còn nhớ hay chị đã quên.

Sau câu nói đó tất thấy mọi người đều cười rõ to trước sự suy sụp đến cùng cực của mình.

Mình có cảm giác xấu hổ điều đứng kiêu như bị kì thị giới tính vậy.

Nếu mình là Gay thì ok, mình chấp nhận nhưng vấn đề ở đây sao Di lại đi nói với người lạ một điều không đúng như vậy chứ.

Mình quay sang liếc Di bằng cặp mắt sắc lẹm.

Di khôn lắm chạy như bay xuống nhà dưới phụ dọn mà không quên cười hề hề hà các kiểu.

Mình như muốn độn thổ luôn cho rồi vậy.

Đắng quá.Hức hức.

Rồi thì cuối cùng sau những giây phút chờ đợi mỏi mòn.

Bữa tiệc cũng diễn ra ầm ứng với không khí gia đình cực kì vui vẻ và đầy ắp tiếng cười của tất thấy mọi người.

Tất nhiên là trừ nhỏ Yến với khuôn mặt thính thoảng khá đăm chiêu cái kiểu ai hỏi gì thì nói cái đó chứ không mở đầu bất kì một chủ đề nào.

Cái nét ăn kĩ càng và điệu đà đến khó tả của Di Linh mà mình đã có dịp nhắc đến trong một số chap cũng được bộc lộ hân hoi trong bữa ăn này trước cặp mắt trầm trồ lạ lẫm y hệt mình khi ngày đầu ngồi chung mâm cơm với Di.

Tính ra trong bữa này Bác gái là người nói và chia sẻ nhiều nhất những thông tin của gia đình và cả cũng là người hỏi han, quan tâm đến mình và Di Linh nhất.

Gia đình Bác gốc là quê ở Hải Phòng nhưng rồi sau khi chị em sinh đôi kia ra đời và học hết cấp 1 thì vì khó khăn và nhiều vướng mắc trong làm ăn mà Ba của các cô gái này cũng tức là chồng của Bác gái dễ mền kia phải xa gia đình vào đây lập nghiệp tìm kế sinh nhai mới.Cho đến khi đã ổn định và tìm kiếm được phương hướng làm ăn chắc chắn thì Bác trai mới quyết định về đưa gia đình vào hết trong Sài Gòn này sinh sống, lúc đó là khi chị em sinh đôi này đưa lớn đã học hết lớp 8.Và rồi gia đình ổn định cuộc sống chỉ được 2 năm tức là năm ngoài theo thời gian trong truyện thì Bác trai qua đời vì căn bệnh ung thư dạ dày thuần túy nhưng khi phát hiện thì đã là giai đoạn cuối.

Cái khoảnh khắc mà Bác gái kể lại về sự ra đi vì căn bệnh quái ác của Bác trai thì hầu hết tất cả mọi người đều như lặng đi.

Thật sự là vô cùng đồng cảm với Bác.

Di Linh cũng được dịp kể lại hoàn cảnh và lí do tại sao mà hai Di cháu lại đang ở trong một nhà và các sinh hoạt hằng ngày khác.

Thỉnh thoảng còn được nước bêu xấu mình ở một số thứ kiểu như mình khó tính, lâu lâu lên cơn này nọ. Di khôn lắm, chẳng nói các tật xấu của Di ra đâu mà cứ toàn nhắm vào mình thôi khiến cho mọi người ai cũng cười ha hả còn mình thì phải cúi gầm mặt xuống vì ngại.

Nói chung là bữa cơm diễn ra thân mật và mọi người đều vui vẻ lắm.

Không có gì đáng phàn nàn về cái gia đình này ngoại trừ cái mặt khó ưa của con bé tên Yến kia thôi.

Ăn xong đâu đó thì mọi người một tay phụ dọn xuống hết dưới nhà bếp xong xuôi tất thấy thì đều tụ lại ngồi giữa nhà mà ăn trái cây.

Vừa ăn vừa nhỏ to đủ mọi thể lại chuyện trò và càng ngày càng xit lại gần nhau hơn.

Khi hầu hết mâm trái cây đã tống vào miệng đa số là của mấy chị nữ thanh tú thì bắt đầu đến công cuộc điều tàn nhát của mọi bữa tiệc.

Đó là vấn đề về xử lí bát đĩa.

Bác gái thì quả quyết.

- Thôi...hai đứa ngồi trên này chơi đi...có gì mà dọn dẹp đâu...có ít đó mà...để Bác với mấy đứa nó dọn là được rồi... Bác gái vừa nói vừa cầm tay Di Linh như đã quen biết từ lâu vậy.

- Dạ thôi...nhiều vậy mà mình Bác với mấy em rửa thì tội lắm...để con phụ một tay... Di Linh cười tít mắt trả lời.

- Thôi...được rồi mà con...cái con bé này sao kĩ thế không biết...sau này ai lấy được con là điểm phúc lắm nha... Bác gái nói và chỉ nhẹ vào trán Di.

- Dạ...con ở đây nuôi cu Duy luôn Bác ơi...chứ ai đâu thèm lấy con... Di Linh vừa nói vừa cười tươi và vẫn không quên nhét mình vào câu nói.

- Khiêm tốn vậy...chân dài thế kia mà...để Bác giới thiệu cho... Bác gái bĩu môi đáp.

- Dạ thôi Bác...Bác giới thiệu chi...Di ham chơi bỏ con theo tiếng gọi tình yêu thì con buồn chết... Minh cười xòa theo đúng nét mặt của Yao Ming.

- Có hông đó...hay bạn lại mừng...Bác...mình xuống rửa đi Bác... Di Linh liếc đều mình phát và cùng đứng dậy với Bác gái.

- Ủm...Duy ngồi chơi nha con... Bác gái đi xuống và không quên căn dặn mình.

- Dạ... Minh nói vọng theo khi bóng bác đã khuất xa.

Ngồi một lúc thì phải công nhận là mỗi lưng không thể tả nên mình nằm xuống hẳn và trở mình với các tư thế chống đẩy quen thuộc.

Đúng là lâu không tập hay chơi thể thao gì nên bây giờ thân thể mình yếu hẳn ra mà không khéo thành bê đê hời nào không hay mất.

Chán vãi linh hồn.

Đang nằm thoải mái thì lại có tiếng bước chân từ nhà dưới đi lên và dần lộ diện.

- Nè Duy...gối nè...kê đầu đi Là Oanh, nhỏ đưa cho mình một cái gối màu xanh lơ.

- Thôi...chi vậy...tại mỗi lưng nên nằm vậy thôi... Minh cười và đẩy gối lại hướng nhỏ.

Mình vẫn rất khó phân biệt hai chị em sinh đôi này.

Họa chăng là từ cái thái độ của mỗi đứa, từ mái tóc và hơn hết là từ bộ ngực căng tròn nhưa sống kia mà thôi.

Đúng là như thế thật.

Hèn gì ngay từ đầu khi mà cái thằng ôn con tên Minh kia bước chân vào đây nó nhìn lăm lét xung quanh lắm nhưng khi vừa thấy Oanh thì nó chỉ đảo mắt lên xuống phát là biết ngay ai luôn.

Có nguyên lí cả đấy.

Nó nhìn phía trên thấy mái tóc thì 50% xác định là Oanh rồi và cả chiều xuống nhìn vào cặp ngực khủng kia nữa thì xác định luôn.

Thiệt là vãi Minh.

Đang mãi suy nghĩ và cười xòa không có ý thì tự lúc nào Oanh lên tiếng.

- Duy...Oanh nhờ cái này được không... Oanh nhìn mình chăm chăm hỏi.

- Gì dạ... Minh tròn mắt ngạc nhiên.

- Đi lên sân thượng bung trái cây xuống với Oanh đi...nhà mới hông quen nên sờ sờ... Nhỏ chu môi ra nói giọng rất chi là teen.

- Ừm...đi thì đi...mà chân Duy đang què nên đi chậm chậm thôi nha... Minh cười khẽ trả lời nho nhỏ.

- Ô kê mà...Gay nên phải khép nép há...há há... Nhỏ đỡ mình ngồi dậy và chột xoáy mình.

- Hông có gay... Minh nhăn nhó đáp trả.

- Gay ả nên khó biết á Duy...mà Duy bị Gay thiệt mà... Nhỏ nhìn mình nói trông rất thành thật.

- Ai nói thế...Gay ả là cái thể loại gì... Minh há hốc mồm kinh ngạc.

- Nãy chị Linh nói...Duy gay ả...ít biểu hiện lắm... Nhỏ nhìn mình nghiêng nghiêng đầu.

- Di Linh giỡn á...đi thôi... Minh nói qua loa và cùng nhỏ bước đi.

Oanh cầm theo một cái mâm nhựa sau đó cả hai cùng tiến lên các bậc thang dài đằng đằng để lên sân thượng.

Công nhận là nhà này cũng giống nhà mình kinh khủng luôn.

Cách bài trí các phòng trên tầng tương đối giống chỉ có điểm khác là cái tầng hai nhà mình có một phòng và một nhà vệ sinh lớn thì nhà này gồm hai phòng ở cùng chung tầng hai luôn mà thôi.

Sau một hồi trầy trật thì cuối cánh cửa sân thượng cũng được mở tan hoang.

Nhỏ Oanh lao thẳng ra ngoài mà đứng vung tay rồi thờ các kiểu làm ra thể vui sướng lắm vậy.

Minh thì vẫn từ tốn bước ra ngoài nhưng cũng phải công nhận là trên này mát thật.

Chẳng còn mấy trong mình cái nóng ray rức của những đêm hè tháng 8 cả.

Minh ngồi trên lan can mà nhìn ngắm tất cả, thờ đều khoan khoái trong khi Oanh vẫn đang mãi mê chinh chu các hoa quả được cúng trên trang chi mới tàn hương vào trong cái mâm nhựa sao cho khỏi rơi rớt khi bê xuống và sắp đều các đĩa chồng lên nhau.

Khi mình nhìn thấy đã gần xong thì lập tức nhảy khỏi lan can mà tính đi xuống nhà luôn thì bất ngờ đúng lúc ấy nhỏ Oanh lại nhảy phốc lên lan can ngồi rất tự nhiên mà không thêm để ý rằng bản thân đang mặc váy khiến cho mình vô tình được khuyến mại và xác định luôn.

Màu đen.

Nhỏ dựa lưng vào cột, nhìn trời, nhìn đất, hít lấy hít để.

- Mát không Duy... Nhỏ nhắm mắt và nói khe khẽ khiến cho âm thanh như hòa lẫn vào hương vị tha thiết của gió.

- Mát...à...mát chứ sao không...trời đêm Sài Gòn là đây đây... Minh hơi hớ vì còn mãi mê nghĩ về cái màu sịp thiên thần kia nhưng khi định hình lại thì vẫn thốt ra được một câu chuẩn đùng hời.

- Ừm...lâu lắm rồi không có dịp được ngắm trời đêm thế này...ôi...nhớ quá... Nhỏ vung tay lên trời rất phấn khích.

- Đầu cần tự làm khó khăn thế làm chi...muốn ngắm lúc nào thì ngắm lúc đó...tại làm biếng thì có... Minh cười tươi mà nhắc lại một câu nói của Di Linh khi mà cũng trong hoàn cảnh khá giống là buổi sáng trong lành thướt nào.

- Ừm...có lẽ tự làm biếng thật... Nhỏ mở mắt ra nhìn mình cười khá tươi.Nhỏ xinh thật.

- Thế Duy học trường gì...mẹ tui Oanh làm xong thủ tục chuyển trường hết rồi...vài ngày nữa là đi học luôn... Nhỏ nhìn mình hỏi và giải thích khe khẽ.

- Gần đây thôi...biết xxx hông...Duy học ở đó vì gần nhà... Minh khe khẽ đáp và nhìn xa xăm.

- Á...mẹ cũng chuyển chị em Oanh vào đó á...chung trường rồi... Nhỏ vỗ tay đôm đốp trả lời.

- Mới nghe Oanh hỏi trường thì Duy biết ngay mà...đoán được luôn vì trường đó gần với cả tốt nữa... Minh cười nhẹ và vẫn không nhìn vào mặt nhỏ.

- Chẳng biết...cứ mẹ chuyển là học à... Nhỏ nói vu vơ.

- Ừm... Minh khe khẽ đáp và chẳng hiểu vì sao lại bắt đầu tâm trạng.
- Ba Duy ở ngoài bắc à...nhớ ba không... Nhỏ hỏi tiếp và giọng quan tâm lắm
- Nhớ chứ sao không...còn mấy người... Cũng vì chính cái tâm trạng đó mà nó khiến mình quên mất là ba nhỏ đã mất cách đây một năm Chán bản thân kinh.
- Bố Oanh...ở trên đó...trên đó...có lẽ là ở đẳng kia... Oanh nhìn lên bầu trời, chỉ tay về hướng các vì sao đang tỏa sáng lung linh của đêm hè.
- Ừm...vậy thì mẹ Duy cũng ở trên đó...trên đó...và...có lẽ là ở đẳng kia nữa... Minh cười theo cô ấy và cũng bắt đầu chỉ đúng những hướng mà cô ấy vừa chỉ.

Cả hai đều chìm vào bầu không khí im lặng với những suy nghĩ riêng của bản thân mình.

Lúc lâu sau.

Bất chợt Oanh quay sang nhìn mình chăm chú khi mình vẫn đang đứng dưới bậc lan can nhìn cô ấy một chân chống và mái tóc đen thả hờ trông thật đẹp với làn da cũng thật trắng nữa.

- Duy...có bạn gái chưa... Oanh nhìn mình hỏi khẽ và hơi cúi đầu.
- Chưa...còn Oanh... Minh nhích chân mày trông rất chuẩn men.
- Chưa luôn...Duy... sao Oanh thấy Duy hông giống Gay... Oanh hỏi mình giọng bắt đầu ngây thơ trở lại.
- Thì vốn Duy có phải là Gay đâu mà...Di Linh giống đó... Minh cười nhẹ khi lại nhớ về đôi mắt của Di Linh.
- Ừm...Oanh cũng nghĩ vậy... Nhỏ cười.
- Chứ thường Gay thì về mặt nó...sao ta...nói sao ta... Nhỏ tiếp lời.
- Sao là sao...về mặt gì chứ... Minh chau mày ngạc nhiên chưa hiểu.
- Thì về mặt nó...hông có...sao sao ý... Oanh làm mặt suy nghĩ sâu xa lắm.
- Mặt Duy đậm lắm hả... Minh nói vì dường như đã hiểu ra ý cô ấy.
- Ồ đúng...nó hông có Râm như Duy...há há... Nhỏ vỗ tay và cười rất tươi.
- Duy men lắm luôn chứ nói gì Gay... mình lắc đầu ra điều thông thái hơn cả con gà mái.
- Phải hông... Oanh di chuyển đầu ra xa và nhìn mình một lượt từ trên xuống.
- Muốn chứng minh à... Minh lườm mắt trông rất đậm đang.
- Thui...khôi đi...gớm...mới quen mà há...mà há...tán công tui vậy đó...xuống ha... Nhỏ cúi đầu nói giọng rất nữ tính và đưa ý kiến xuống nhà.
- Hi...ừm...xuống nhà đi Oanh...Oanh top... Minh đồng tình và bất chợt buột miệng.
- Ê...cái này tui biết nha...đừng tưởng tui hông biết nha... Nhỏ nhăn mặt cười tươi nói giọng cà rờn.
- Biết gì... Minh cười rõ to.
- Biết sao Duy gọi tui là Oanh top...bữa có nhỏ bạn gọi với cả giải thích cho nghe rồi... Oanh đáp và lườm lườm mình.
- Vậy à...thôi xuống đi... Minh cười nhẹ và đẩy vai cô ấy.

Cả hai đi xuống tới nhà thì cũng đúng lúc bác gái, Di Linh và cả hai chị em Nhi, Yến đang ở đó.

Vậy là mình và Di xin phép gia đình đi về.

Kết thúc một bữa tiệc nồng ấm chan chứa tình cảm.

Trên quãng ngắn về nhà mình và Di có nói chuyện với nhau vài điều mà đa số là Di khen gia đình ấy không tồi chứ chẳng có gì liên quan lắm đến chuyện gia cảnh nhà mình cả.

À cuối cùng thì cũng đã biết tới hôm qua ai là người đã bấm chuông phá hồng phút giây thiên thần của mình rồi.

Thì ra đây là chị Nhi vì lạ chỗ với cả sợ ma quá nên không ngủ được tính qua xin ngủ ké với Di Linh một đêm.

Lướt một đoạn sau khi vào nhà thì mình đi tắm và lên phòng đi ngủ.

Nằm im một hồi đầy mệt mỏi thì cũng nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra rồi nửa tiếng sau lại là tiếng mở ra một lần nữa.

Mình đoán chắc là Di cũng đi tắm xong về phòng ngủ luôn rồi.

Mình nằm cố nhắm mắt nhưng vẫn không tài nào thiêu thiêu lại được vì có lẽ là hương vị của giấc ngủ ban chiều còn đang phát huy tác dụng dữ quá hay sao đó.

Mãi mà vẫn không sao ngủ được.

Trần qua trở lại cho đến khi ngược nhìn đồng hồ thì đã là 11h khuya rồi mà vẫn vậy chẳng khá khảm hơn.

Ngồi dậy, lách hẳn lên cái ghế dựa hơi mỏi nhưng vẫn cố bật máy tính.

Đăng nhập vào nick Fifaonline 2 tính chiến vài trận cho nó có khí thế mà lâu rồi mình không có dịp chơi vì từ hồi bị tai nạn là Di ở bên suốt mà.

Đá được hai trận toàn thắng vui vãi ra.

Nhưng đến khi vừa bắt đầu trận thứ Ba thì chẳng hiểu sao điện thoại dưới nhà lại reo ỳnh ỏi.

Giờ này còn ai gọi điện thoại bàn nữa nhì.

Vấn hóa đề đầu hết rồi, biết thế lúc này trước khi đi ngủ mình đóng chặt cửa phòng thì đã không phải nghe rồi.

Chán chường lững thững bước từng bước xuống nhà trong tư thế khá mệt mỏi nhưng đầu óc thì cứ tung tung sau vài trận thắng giòn giã.

Xuống tới phòng khách.

Mình nhắc điện thoại lên.

- A lô, ai đây Minh nói giọng trầy nhót và khá mệt mỏi nên câu nói cứ được dịp mà kéo dài ra miên man.
- Duy hả Duy Giọng nữ từ đầu dây bên kia nghe rất nhỏ.
- Ủm...ai đây... Minh chỉ kịp nghe tên nên "ừm" một tiếng cho có chứ chưa thể nào xác định được độ tuổi của đối phương cả.
- Cô...là cô...Trang nè...cô đang ở trước cổng nhà Duy nè!

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Rất bất ngờ vì mình chẳng thể nào hình dung được đầu dây bên kia lại có thể là cô Trang.

Mà nếu là cô Trang của bình thường mà nghĩ cho lung thì chỉ có lẽ chỉ là một cuộc điện thoại hỏi vu vơ về tình hình sức khỏe hay đơn giản đưa đôi chút về cảm nhận bản thân.

Chứ thế quái nào giờ giấc đã khuya như này lại đang đứng trước cổng nhà mình làm gì.

Mà mình cũng chẳng hiểu sao cô lại biết được địa chỉ nhà mình mà tới nữa bởi cô chưa từng qua đây và cũng chính cô hỏi chiều nói là vì chẳng biết nhà nên không thể tới mà thăm nom khi không liên lạc được với mình tong suốt một khoảng thời gian dài.

Quái nhì.

Thật sự là rất bối rối vì nếu ra đó gặp cô thì mình chưa biết sẽ phải nói gì với cô cả vì mình chẳng đoán ra mục đích của cô tới đây làm gì nữa.

Nếu là để thăm mình sao không để sáng tới mà đêm hôm thế này sao lại lặn lội sao đây.

Hơi mâu thuẫn nhưng phần nào đó trong mình lại thấy rất vui và thoáng chút hào hứng vì đơn giản thôi.

...Không ăn được cả cụm thì cũng phải cố gắng mà với tay bức cho được vài cọng ngò...

Hơi ngại nhưng cũng phải nói luôn.

Chắc có lẽ là hơn nửa tháng nằm nhà chỉ dám mơ với tưởng và cả canh ba đêm hôm thế này nên máu mình nó tuần hoàn mạnh kinh khủng khiếp không toàn tập trung hoàn toàn ở não nữa nên khiến cho mình rạo rức hẳn ra.

Bởi vậy sau khi nghe cô Trang thông báo là đang đứng ở trước cổng thì mình chợt ngớ người ra trong giây lát rồi cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Mình:Sao...sao cô lại qua nhà Duy giờ này...

Cô Trang:Cô lo quá...ngủ không được...Duy bị té mà giờ cô mới biết nên muốn qua thăm...cô vào được không...

Mình:Có Di con ở nhà nên...mà thôi...cô đợi con xúu nha...

Cô Trang:Ừm...không sao...cô đứng này giờ mới dám gọi mà...lát cũng được...

Mình:Trời...cô tới thì nên gọi trước cho con hay chứ sao lại đứng chờ chi hông biết...

Cô Trang:Cô làm phiền con quá...giờ này...

Mình:Không sao đâu cô...con cúp máy kiểm chìa khóa đã...

Tím mình đập loạn nhịp toi bởi hết cả lên, tay chân thì run run vì một cảm giác gì đó rất bất thường.

Cố gắng định vị lại nơi để chìa khóa.

Cúi đầu xuống nhìn vào bên dưới chiếc bàn nhỏ.M

Mình với tay khe khẽ nhấc chùm chìa khóa lên mà lẳng lặng tiến gần cửa chính.

Bất chợt như một cảm giác đề phòng từ các giác quan, mình quay lại nhìn lên hướng cầu thang với ánh đèn hồng lơ mờ không thấy rõ mặt người.

Vẫn im ắng như mọi khi.

Mình cố gắng hít lấy một hơi thật sâu và vặn chìa khóa chuẩn bị tiến bước ra ngoài.

...Cạch...cạch...

Hai vòng xoay của chiếc chìa khóa trong ổ tạo nên những âm thanh đặc quánh của thứ kim loại mạ đồng.

Thoáng chút áp lực mình từ từ đẩy khe cửa ra trong sự im ắng hết mực của không gian.

Vừa mới đẩy cửa ra thì một vài con gió thoáng đàng và man mát như đang chực sẵn mà ủa tới tấp vào nhà.

Ngay khi đó mình lập tức nhìn ngay ra hướng cổng nơi mà một cái bóng đen đen quen thuộc đang đứng khép mình nơi góc tường.

Nở một nụ cười mà biết rằng cô không thể nào thấy được, mình cầm chùm chìa khóa tiến bước tiếp tục đi ra.

Cô Trang hình như đã nghe thấy tiếng bước chân của mình lúc sát gần cổng nên đã khẽ di chuyển từ tốn ra hẳn với vẻ mặt tươi roi rói.

Lúc này thì với ánh sáng trong vạt vàng lịm của bóng đèn đường chéch góc khiến mình có thể thấy cô rõ mồn một với cái dáng quen thuộc.

Cô mặc một chiếc áo thun viền ngang đen trắng trông rất kín đáo và khá trẻ trung.

Một chiếc quần jean đen bó hơi bạc kiểu cách trông khá cầu kì nhưng lại được cái nhìn lịch thiệp chứ không diêm dúa nhưng một số kiểu của các em teen thời nay.

Bình thường hay thấy cô Trang mặc các kiểu váy công sở hay những loại váy mềm của bà nội trợ đâm ra khi mới chứng kiến cách ăn mặc mới này mình trông cứ là lạ nhưng được cái là thích thú vì khi hòa quyện tất cả thì trông cô cứ như trẻ ra hẳn mấy tuổi khi đi kèm đôi giày cao gót tông xet tông như thế kia.Những phần gọi cảm của cơ thể người phụ nữ luôn được phơi bày hoàn chỉnh với những trang phục bó sát như thể hoặc hơn thế.

- Cô...cô vào nhà đi...Mình từ từ mở cổng và nhìn cô cười tươi nói.

- Thôi khỏi cũng được...cô đứng nói chuyện với Duy xú rồi về cũng được...Cô hơi mỉm cười và nói ra cái giọng mà đã rất lâu rồi mình chưa nghe thấy.Một cái giọng cứng cứng của người phụ nữ tuổi băm.

- Không sao mà...cô vào đi...Dì ngủ rồi với lại giờ này đứng ngoài đây nói chuyện sợ người ta nói đó...mà xe cô đâu...Mình nói và dang tay mời cô vào trong khi ngó nghiêng ngó ngửa vì chẳng hiểu chia61c xe máy của cô đâu cả.

- Ủm...cô đi taxi qua đây chứ giờ này cô không dám đi xe ra đường một mình đâu...Cô từ từ bước vào với cái dáng quen thuộc, thân thể đầy đà bị bỏ lại đến ngổ mết.

- À...dạ...vậy cô vào đi...Mình cười nói gãi đầu lia lịa để che đi vẻ ngượng ngùng của cô mất.

Phải nói trông cô hơi ốm sao với lần trước mình gặp trông cái đêm mưa gió ấy chắc có lẽ cũng vì thế nên khi cô mặc cái bộ đồ này trông rất đẹp và vừa khít.

Nói và vừa chứ những thứ gì vốn nảy lửa vì vẫn nóng hổi hổi lắm bởi vậy mình vẫn dùng từ "đầy đà" là do thế.

Cô Trang bước từng bước thanh thoát vào phía bên trong cổng mà đứng khép nép đợi mình.

Sau khi mình khóa cửa cổng xong thì quay đầu lại là đã thấy cái dáng đứng của Cô ngay bên cạnh trông cứ như thiếu nữ vừa về nhà chồng mà khi thoáng nhìn mình đã mềm xú là bật cười.

- Mà sao cô biết nhà con ở đây mà qua vậy...Mình hỏi khi cả hai đã cùng nhau đảo bước đi vào hướng nhà mình.

- À...cô gọi điện thoại hỏi bé My...rồi nó nói nó biết vụ con té xe rồi...cũng có gọi điện thoại mà không biết sao không liên lạc được...nên cô xin địa chỉ nhà con rồi nói mai qua thăm..Cô trả lời với cái giọng khe khẽ như sợ ai đó nghe.

- Dạ...con cũng thấy mấy tin nhắn của My trên yahoo nhưng mà chẳng biết nói sao nên thôi luôn...không trả lời...Mình nói giọng hơi trầm vì mỗi lần nhắc tới My trong khoảng thời gian đó mình vẫn hay như thế.

- Ủa...hai đứa vẫn là bạn chứ...Cô chợt đi từ từ lại nói và nhìn vào mặt mình ở tư thế nghiêng.

- Dạ...vẫn là bạn bình thường cô...Mình gật đầu ra điều ngại ngùng.

- Ủm...Cô đáp giọng khá trầm như hòa quyện vào tâm trạng của riêng mình lúc đó.

Mình và cô đảo bước khá từ từ và khá im lặng cho đến khi còn vài bước nữa thì tiến lên các bậc lan can vào nhà thì đột nhiên.

- Duy...ngồi hè nói chuyện xú rồi cô về...chứ vào nhà thì ngại gặp người nhà của con đêm hôm vậy lắm..Cô Trang bảo nắm tay mình ra hiệu dừng lại ở những bậc lan can.

- Dạ...không sao đâu...Dì con ngủ rồi...vào nhà đi cô chứ ngồi đây người ta đi ngang nhìn thấy thì...Mình nhìn cô cười và nói chẳng tròn câu vì ngại.

- Giờ này khuya rồi có ai đi ngang nữa đâu...ngồi ngoài này đi...cô ngại vào trong nhà lắm..Cô nói và cười ngượng ngịu.

- Dạ...hay là...hay ra phía sau nhà đi cô...phía sau nhà con kín lắm..hai bờ rào thì có mấy cây hoa giấy kiểng che còn phía cổng sau thì một bên có cái công ty bị nửa vách tường còn phần lộ ra của cửa cổng cũng có cây sơ ri che nữa...không ai thấy đâu...Mình đưa ra cái ý kiến ngay khi vừa thấy nó vụt đến trong đầu.

- Chết...đâu được...lỡ người ta nghe tiếng nói chuyện lại tưởng cướp nữa...Cô Trang tròn mắt ngạc nhiên.

- Dạ...làm gì có ai...mình nói nhỏ tiếng thì chẳng ai nghe với lại mấy cái cây che kín lắm...đêm hôm nữa...cô đừng lo...Mình cười và nói rất tự nhiên.

- Ủm...thui vậy đi...chứ cô ngại gặp người nhà con lắm..Cô gật đầu ra vẻ đồng ý và mỉm cười ưng thuận.

- Dạ...Mình gật đầu đáp.

trong đầu mình chợt hiện lên một kế hoạch hay đúng hơn là một khao khát lạ lắm chưa định hướng và còn khá rối tung nhưng chẳng hiểu sao nó lại khiến mình phấn khích quá cỡ.

Để cô đứng đó mình nhanh chóng bước lên vài bậc thang và tiến lên phía góc hè.

- Làm gì vậy Duy...tương ra sau nhà mà...Cô ngạc nhiên nhìn theo từng hành động của mình và hỏi nhỏ.

- Dạ...ra sau nên con lấy tám bạc phủ xe làm đồ lót ngồi á cô...Mình quay đầu lại khi đang với tay lấy tám bạc và trả lời cô bằng giọng thì thầm.

- Đâu sao đâu con...ngồi đất cũng được...Cô cười nói.

- Dạ thôi...nhờ đâu có kiến nó cắn sưng đít hết...chết á cô...Mình nói giọng tự nhiên đến vô ý.

- Ừm...hì...Cô cười gật đầu.

Đoạn mình và cô Trang cùng nhau tiến những bước khễ khàng ra hướng phía sau nhà thông qua đường luống bên hông.

Như mình đã nói ở những chap đầu, sân sau nhà mình thật chất cũng không rộng lắm vì nó ban đầu được làm chỉ với mục đích phơi đồ là chủ yếu.

Nói chung là chỉ để vừa tầm một chiếc xe buýt thôi nhưng được cái sạch sẽ vì Di quét suốt và cũng bởi nó là nền gạch, gạch kiểu xi- măng chống trơn và thấm hút nước thường thấy.

Ra đến nơi mình nhanh chóng trái hân chiếc bạt phủ lên trên nền xin- măng này. Miếng bạt không to lắm vì vốn chỉ là tủ xe máy khi để ngoài nắng, mưa chứ chẳng phải xe hơi gì đâu.

Mình kéo xoẹt ba tuya và căng mọi thứ ra xong thì phúi nhẹ nhẹ để thổi bay lớp bụi.

Sau đó nở nụ cười khe khẽ ngụ ý mời cô ngồi xuống.

- Ừa...sao không ngồi xuống luôn đi Duy...tầm này rộng mà...Cô khẽ ngược nhìn mình nói khi đã yên tọa.

- Dạ...Mình cười khe và ngồi xuống hẳn gần cô chỉ cách chừng gang tay.

Quang cảnh lúc này nói chung là khá thoáng mát vì tiết trời đêm của mùa hè nhưng có điều là hơi tối bởi lẽ chỉ còn những ngọn sáng hiu hắt chiếu từ bên nhà của chị Nhi sang và cả xa xa là ánh sáng trắng của cái công ty ngay phía sau nhà.

Mình cố gắng ngơ ngác nhất có thể để cô biết mình đang không quá căng thẳng nhưng chẳng hiểu sao hết đập muỗi mình là chuyển sang quạt quạt như thể đang hấp tấp kiểu gì gì ấy.

- Sao lúng túng vậy con...bình thường đi...nhà con mà con ngại vậy thì cô chắc còn ngại hơn...Cô khẽ cúi đầu xuống cười khe khẽ.

- Dạ...hì...cô ăn gì không để con vào nhà lấy...uống gì không cô...Mình nhìn cô nói và cười đầy gượng gạo.

- Thôi...khuya vậy ăn hại bao tử lắm...mà giờ này đáng lẽ con ngủ rồi mà cô còn qua đây làm phiền con nữa...xin lỗi con nha...Cô Trang nói nhỏ nhỏ.

- Dạ...cả ngày nay còn ngủ khi...mới ăn cũng xong rồi về hai mắt trao tráo chứ có ngủ được đâu cô...Mình nghiêng người qua lại đáp từ tốn.

- Vậy à...mà đi ăn gối không chèn gì sao.. Cô nhướn mắt nhìn mình khe hỏi.

- Dạ không...con không biết uống...Mình cười nhạt và gãi đầu lia lịa.

- Ừm...cô cũng không thích đàn ông uống rượu bia...Cô nói và gật đầu nhẹ.

- À...vậy thì cô thích con rồi...Mình cười nhe răng.

- Hả...sao cô lại thích con...Cô tròn mắt ngạc nhiên.

- Thì con không biết uống rượu bia nè...nên cô thích con...Mình láu cá giải thích.

- À...ừ...cô thích con...hì...ừm...Cô Trang cười như đã hiểu ra mọi thứ.

Cả hai ngồi nhìn lên trời và chẳng biết nói gì với nhau có lẽ vì ngại và vì những việc đã xảy ra.

Mình thì khá hồ hởi muốn bắt chuyện nhưng chẳng hiểu sao lúc sắp bắt đầu lại thấy ngại và không thể nào mở lời trau chuốt được.

Nên đành thôi.

Cứ để cho không khí tự nhiên như vốn dĩ nó đã từng.

- Bữa về con bị té hả...Cô Trang bắt giác quay sang hỏi mình.

- Dạ...bữa đó mưa đường trơn nên con té...Mình trả lời thành thật.

- Bị nặng hông Duy...rồi có sao hông...Cô Trang với vẻ mặt đầy o lắng.

- Dạ...cũng tạm thôi...không bị gì nhiều đâu cô...mà sao cô biết Duy bị té bữa đó...Mình khẽ cười và hỏi ngược lại cô.

- Ừm...thì cô hỏi bé My nó nói đúng y chang ngày đó...nên cô mới hỏi Duy nè...Cô nói.

- À...ra vậy...con thì chẳng đoán ra sao cô biết hết hì...Mình lại gãi đầu.

Bắt giác cô Trang ngã hẳn người ra phía sau nằm duỗi cả hai chân thẳng ra hết cỡ.

Tắm bọt mình giăng ra thực chất là tắm nổi mà Di nhờ người bạn may hộ. Kiểu như nguyên một chiếc xe bên này nối với một chiếc xe bên kia bằng bản lề và sau đó gắn chặt lại bằng xoẹt ba tuya nên khi trải ra thì mỗi người được một miếng gần nhau cách độ một gang tay.

- Bầu trời đêm ở đây đẹp nhỉ...đẹp thật...Cô vừa nói vừa ngược nhìn lên bầu trời lung linh ánh sao.

- Dạ...con ít để ý...chắc khu nhà con nhiều cây nên không khí trong lành...cảm giác nó đẹp Minh trả lời đúng y như những suy nghĩ đang hiện hữu trong đầu.

- Ừm...không khí ở đây thoáng quá...mát thật đấy...mọi lung hồng...Cô khen lấy khen để và sau nó khẽ đặt tay lên lưng mình hỏi khẽ.

- Dạ...để con nằm xuống chứ ngồi không chỗ dựa vầy mọi quá...Đầu tiên mình hơi riu người vì va chạm nhỏ ấy nhưng dần dà cũng muốn hòa theo.

Ngã lưng nằm xuống tắm bọt, thật gần.

Mùi nước hoa từ cơ thể cô bốc ra ngào ngạt khiến không khí xung quanh trở nên thơm phức.

Một loại mùi hương nữ giới đầy dễ chịu.

Minh và cô nằm xuống nền bọt thỉnh thoảng có vài chỗ lún cán nơi lưng có lẽ vì vài hạt cát ngoan cố nhưng thiết nghĩ không quá bận tâm vì những xúc cảm đang dần sục sôi từ bên trong con người mình.

- Duy...con có suy nghĩ gì không...Bắt giác câu hỏi của cô được thốt ra khi vẫn đang nằm duỗi chân thẳng và tay thì để hờ trên ngực.

- Nghĩ gì cô...Minh cũng chỉ nhìn bầu trời mà trả lời.

- Nghĩ về chuyện...chuyện đã xảy ra giữa cô và con...Cô ngày càng đi sâu vào vấn đề hơn.

- Con...biết nói sao nhỉ...con thấy bình thường...nên thoải mái với nhau...Minh cười nhạt với bầu trời giọng bằng bằng.

- Con có nghĩ cô là loại đàn bà lăng loàn không...dễ dãi...xảy ra chuyện đó với Duy và biết đâu...đã xảy ra với nhiều người khác...Cô nói giọng như ghen đắng từ cuống họng.

- Con nói chung...con thấy cô...khi mà cô và con xảy ra những chuyện vậy á...con thấy...như cô ban ơn cho con vậy...Minh biết cô đang rất nghiêm túc nên mình cũng cố trả lời thật nhất có thể.

- Cái gì...gì ban ơn...con...con làm cô...đừng đánh giá cô cao như vậy...toàn do cô chủ động thôi...đừng bao giờ nghĩ vậy...Cô khẽ trở người sang bên và nắm hờ lấy bả vai mình lắc lắc trong khi mắt thì đã giăng như in vào khuôn mặt mình.

- Thì nhìn cho đúng mà nói...thì con thấy vậy...chứ chẳng nghĩ gì cô xấu hay gì gì đâu cô...Minh vẫn vậy nhìn phong long vào không trung.

- Ừm...cô nghĩ chuyện xảy ra đa phần là do cảm giác...cảm giác cần của cô thôi...Cô trả lời dần áp ứng và hình như cô đang nhắm mắt lại.

- ...Minh im lặng chẳng biết nên nói gì nữa vì lúc ấy mà mở lời thì thật khó.

- Từ đầu trước khi cưới ba của My thì cô đã liệt vào thành phần ế rồi...sống ngày tháng chán chường dưới mắt người đời mà nói chung cô thấy thoải mái thôi...rồi khi sắp kết hôn thì cô mới biết ba My có hai con...cô ngầm đồng ý...vì lúc đó nhiều thứ khiến cô rối lăm...nghĩ viễn cảnh hai đứa con riêng của chồng sẽ đối xử tệ bạc với cô thì cô như muốn chết đi vậy...nhưng được cái chúng nó ngoan và không bao giờ làm cô buồn...rồi xảy ra chuyện li hôn xa hai đứa cô hụt hẫng lăm...Giọng cô trở nên trầm bổng và từng trải đến lạ trong khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền đầy ngang trái.

- Con hỏi cái này...sao cô lại li hôn chứ ấy...Minh hỏi khe khẽ như kiểu bạn bè quan tâm nhau.

- Chuyện kinh doanh chung không thống nhất rồi vụ đất cát bị vỡ lở do cô bị người ta hại ngầm...chẳng biết sao nữa...cái này liên tiếp cái kia...cô thấy chú muốn chia tay thì chia vậy vì ngay từ đầu chú cưới cô như muốn kiếm người chăm sóc hai bé...cô thì muốn kiếm lấy tám chồng hợp hợp để né lời nói của người đời...chia tay là đúng thôi Duy...Cô nói mà giọng nghẹn ngào có lẽ là đầy đau đớn tủi hờn.

- Dạ...chuyện người lớn con cũng không biết sao...cô ở vậy không buồn à...Minh hỏi và cười tươi mặc dù biết cô không thể nào để ý thấy được khi đôi mắt kia vẫn đang trong bóng tối vo tận của hai vành mi.

- Thì tại buồn với lại...nên mới xảy ra chuyện ngày hôm đó đó...Cô cười khẽ đáp.

- Ngày hôm nào cô...mình quay sang nhìn chăm chăm vào cô.

- Thì bữa trong phòng tắm đó...toàn do từ cô mà ra...Cô vẫn như vậy trả lời khe khẽ nhưng có vẻ đã nghiêm túc trở lại.

- ...Minh chết lặng vì đột nhiên cô lại đề cập đến vấn đề tế nhị này.

- Lúc đầu cô chẳng biết sao lại như vậy nữa...không làm chủ được mình...Cô nói tiếp và bắt đầu mở mắt ra nhìn vào phần hông mình.
  - Đêm hôm đó...con...con xin lỗi cô...Minh áp úng đảo mắt xuống phía dưới chân.
  - Khùng quá...cái đó cũng bình thường...mà nói chung cô muốn con thoải mái thôi...đừng suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng tới cuộc sống...Cô đặt tay lên hông mình, một va chạm đầy quan tâm.
  - Dạ...con cũng thoải mái mà...ít nghĩ tới lắm...Minh cười khê.
  - Ừm...cô muốn vậy...thoải mái...cô dành cho con...kiểu quan hệ như của một...một người bạn...một người thân quen...một người...người chia sẻ...Cô áp úng từng ý khiến mình hơi khó khăn trong việc cảm nhận.
  - Người chia sẻ...Minh mở ra và ngay lập tức bỏ ngang câu nói.
  - Thì người để tìm đến mỗi khi có chuyện buồn hay thỏa mãn...điều đó thôi con...đừng đi xa...trước đây tới giờ cô chỉ coi ba My như vậy...bây giờ là con...không muốn ảnh hưởng nhiều quá đến cuộc sống của cả hai...Cô trả lời gọn ghẽ khiến cho mình có chút ngỡ ngàng.
  - Con hiểu rồi...vậy con cũng xem cô như thế...Minh gật đầu và nói phong long mặc dù chưa hiểu lắm.
  - Ừm...tìm đến nhau đơn giản đừng có suy nghĩ nhiều lí do...rồi sau này đại học con cũng sẽ có bạn gái...sẽ có những mối quan hệ khác...sống khác đi...xem cô như một người bạn là được rồi...Cô khê nói và lại nhắm mắt nhưng có điều là nhích gần hơn khiến cho phần ngực cô chạm nhẹ vào cánh tay mình.
  - Con chẳng biết cuộc đời mình sẽ đi về đâu nữa...Minh nhìn bầu trời đêm trong vao mà trả lời một câu đầy hồ thẹn.
  - Đừng như vậy...hãy để cuộc sống đến với con...mà có khi nào cô làm con hư hỏng ta...Cô nói sau đó nhanh chóng mở mắt mà chồm lên phần ngực mình.
- Càng lúc cô càng gần hơn.
- Không đâu cô...bình thường mà...hi...mà cô có nhiều bạn không...Minh hết hồn khi hơi thở của cô đang phả từng hồi nóng ran vào cổ mình nên nhanh chóng, mình hơi lảng.
  - Không...toàn mấy đứa đồng nghiệp thôi...à...ý hỏi có như vậy mới nhiều người không hả...hỏi thế không sợ cô buồn hả...Cô trả lời và lờ mờ mình.
  - Dạ...ý con là...không cô...Minh hơi bối rối.
  - Cô giống đó...không...trước đây là Ba nhỏ...bây giờ là con...cô chán hình ảnh của một người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời mình rồi...chỉ đơn giản như cái cách cô và con đang có là đủ...Cô lấy tay vuốt hờ mũi mình và nhìn chăm chăm.
  - Mà sao cô lại chọn con...con...con cùi bắp...Minh nhìn thẳng vào mắt cô.Đôi mắt thoáng chút bụi đời và từng trải.
  - Con dễ thương mà...hi...thật ra cô tin vào ông trời lắm...chính ông trời đã đưa con đến với cô...và con đêm đó cũng...hơi đồng ý...nên cô...mới muốn bắt đầu mối quan hệ này...một mối quan hệ không ràng buộc...tất nhiên là còn tùy ở con đồng ý hay không nữa...chứ mình cô thì không quyết định được...Cô khê trả lời đầy tình nghịch.
  - Con đồng ý mà...Minh nhanh nhẩu nói như hét.
  - Nói nhỏ...gồm...hi...ừm...Cô cười khê ra dấu.
  - Mà...mình trong bao lâu hả cô...Lại tiếp tục là một câu hỏi khó từ mình.
  - Đến khi con không muốn...thì dừng lại...Cô giải quyết nó cực nhanh chóng.
  - Vậy thì chết cô rồi...con không bao giờ xa cô đâu...Minh bạo gan quay sang và ôm chầm lấy cả người cô và hít nhẹ mái tóc đang thả hờ.
  - Cái đó đừng nói trước...trên đời chuyện gì cũng có thể...Cô vẫn để mình ôm và nói the thé từ dưới ngực mình.
  - Mà cô còn ai là người thân không...Minh từ từ buông nhẹ cô ra và hỏi nho nhỏ.
  - Còn...ba mẹ đủ cả...nhưng xa cô rồi...Cô nói giọng rất xa xăm.
  - Là sao cô...Minh ngạc nhiên.
  - Ba mẹ cô chưa từng đồng ý cho cô cưới chú ấy...biết sao được...người già là vậy...không sao sau này cô sẽ xin một đứa bé gái làm con nuôi...sẽ chăm sóc nó...đờ tui khi về già...Cô nói khá buồn rầu.

- Dạ...ba mẹ con cũng xa con...mình khẽ cười nhạt đồng cảnh ngộ.
- Ừm...cô biết mà...con có bao giờ muốn gặp lại...không...Cô mở to mắt nhìn mình hỏi.
- Cần gì đâu cô...Ba con thì con cảm máy lên và gọi là được...còn mẹ con thì trên đó...Mình trả lời như thể rất bình thường và chỉ tay lên bầu trời đêm hiu hắt những ánh sao.
- Hà...đâu...Cô ngạc nhiên nhìn theo hướng ngón trỏ của mình.
- Dạ...trên đó...mẹ con trên đó...thiên đàng ấy cô...Mình vẫn chỉ, chỉ như thể điều ấy là có thật và cực chính xác.
- Hi...ừm...cô...hiểu rồi Cô choàng lên gười mình nhìn sâu vào đôi mắt mình.
- Dạ.. Mình khẽ gạt đầu và cũng nhìn sâu vào đôi mắt cô.

Nhiều bạn nghĩ nào là giải thích này nọ kiểu cô Trang chỉ là một người phụ nữ dâm đảng kiếm tìm một bóng hình đàn ông để thỏa mãn sự ham muốn nhục dục rẻ tiền nhưng thật ra cô không phải là người như thế vì nếu không có mình thì có lẽ cô Trang đã ở vậy, đã sống như cái cách mà sau khi chia tay ba của My và trước khi chuyện giữa mình và cô xảy ra cô đã từng sống.

Êm đềm và qua ngày đoạn tháng.

Đơn giản cô cần một người bạn, một người bạn có thể chia sẻ lúc cô buồn và tuyệt vọng trong cuộc sống mà số trời đã định.Chính là mình.

Một người bạn đúng cách và nếu có thể tin tưởng nhau mọi lúc thì tại sao lại không biến thành một người tình đúng nghĩa khi cần.

Với tâm lí mỗi người mỗi khác, tùy lứa tuổi và sự từng trải mà con người ta có những suy nghĩ thoáng hơn về cuộc đời này.

Với riêng bản thân mình thì chuyện xảy ra lúc đầu ở nhà cô Trang chỉ là một tai nạn đáng quên.

Nhưng khi mà tạo hóa đã cho ta được một lần chủ động đổi cái tai nạn đáng nguyên rủa ấy để lấy một tấm vé tình dục xuyên suốt...

Tại sao không?

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Khi hai đôi mắt ấy bất chợt chủ động hòa quyện vào nhau trong giây phút có cảm giác như một phần nào đó trong mối quan hệ của cả hai đã được thông nông.

Không còn sự ngại ngùng hay canh cánh lo âu vì những cả nghĩ về tương lai cũng như cái nhìn không mấy thiện cảm của xã hội về mối quan hệ không rõ ràng này.

Một thứ gì đó của sự gần gũi, của sự hiểu nhau đột ngột bùng lên trong từng dòng sâu lắng của tâm hồn khó giải thích.

Tự tin thì nói vậy chứ không hẳn chỉ cần nhìn nhau là bức tường vô hình ấy sẽ bị đập vỡ đâu mà còn chủ yếu bởi cuộc trò chuyện rất cởi mở của cả hai tự bấy giờ.

Bao nhiêu gút mắt, bao nhiêu suy tư và bao nhiêu sự xói lở sẽ chia đều lần lượt được thủ thi và cảm thông.

Có lẽ cũng vì thế đã khiến cho mình và Cô Trang thân thiết hơn và nhất là cảm thấy chút nhỏ nhen của một cái gì đó đúng, một cái gì đó tự nhiên hơn hẳn trong mối quan hệ chắc chắn sẽ bị xã hội lên án hay chí ít cũng sẽ khiến nhiều người mắt to mắt nhỏ mà dò xét.

Sự thoải mái trong suy nghĩ làm cho con người ta xóa bỏ được nhiều thứ mặc cảm vô hình trong hành động và lời nói mà dám ngẩng đầu nhìn lên đối diện với tất cả.

Mình của lúc ấy cũng thế.

Khi tất cả hầu như đều đã được sáng tỏ và thông suốt thì ánh mắt mình nhìn cô cũng thế.

Nó thay đổi.

Mình dám nhìn trực diện và dám soi kỹ vào chiều sâu hun hút của đôi mắt phía đối diện.

Đôi mắt của sự hiền dịu, của sự từng trải và nhất là của sự tự do được giải thoát.

Không còn là mối quan hệ tôn trọng thứ bậc đơn thuần mà biết nói sao nhỉ.

Nó hơi hạ xuống một chút và lại nâng lên bất chợt thành cái nhìn của những người bạn, những con người hiểu nhau sâu sắc.

Thật vui khi được giải tỏa tất cả.

Mình thấy đầu óc bỗng trống rỗng.

Bình yên và thật nhẹ nhàng.

Mình cười nhẹ, một nụ cười xuất phát từ tận sâu trái tim.

Cô khẽ tròn mắt ngạc nhiên và cười theo.

Một nụ cười tròn vành của chút gì đó mãn nguyện có lẽ là được nói, được kể về tất cả về bản thân và những thứ ấp ủ.

Cô khẽ hơi khom sau đó nằm nghiêng xấp người đặt đầu hờ lên ngực mình.

Chỉ còn tiếng của những hơi thở nhẹ nhẹ và cả tiếng của những làn gió thoảng thoảng giữa cái nóng về đêm của tiết trời mùa hạ râm ran.

Giữa sân sau của một căn nhà 4 tầng.

Dưới mặt đất nóng hui hui có một đôi trai gái chênh lệch tuổi đang nằm đó. Nằm thủ thỉ và đang dần cố gắng để hiểu nhau nhiều hơn.

Mình hơi cúi đầu xuống nhìn cô hay đúng hơn là nhìn kỹ vào cái thân người đang đặt đầu nằm nghiêng trên ngực mình.

Cảm giác quen thuộc của sự chiếm hữu, một thứ cảm giác thường khiến mình rất dễ chịu mỗi khi gần gũi phái yếu.

Lại cười, mình cười vì những gì đã diễn ra tới nay hay đúng hơn là từ khi cô Trang xuất hiện.

- Duy... Cô bất giác lên tiếng nhỏ nhỏ khi mình vẫn đang vẫn vơ đủ thứ.

- Duy nghe... Cô... ừm... Trang... Trang nói đi... Mình khẽ trêu mếu trả lời và chẳng biết tự lúc nào mình dần có can đảm để thay đổi cách xưng hô quá đỗi xa lạ kia mà dần trở nên gần gũi hơn với mối quan hệ này.

- Trang... Trang... Duy... đừng nghĩ nhiều... tốt cho cả hai hơn... Cô Trang khẽ nói đầy thờ thễ và có chút gì đó của sự ung thuận với các xưng tên đầy mới lạ này.

- Ừm... Mình khẽ trả lời và đặt tay lên vai cô. Đôi vai vẫn đang trên ngực mình.

- Nếu mối quan hệ này mà... tiến thêm nữa... về bất cứ chỗ nào... Trang sẽ biến mất... Cô Trang nói và dần nghiêng đầu úp chính diện mặt Cô vào ngực mình.

- Sao lại thế... Mình khẽ nói và cô gắng di chuyển cánh tay vào gáy Cô mục đích là cố xoay vai Cô dậy để mặt đối mặt với mình.

- Nói rồi... Trang không muốn dính thêm vướn mắt gì với bất kì ai hết... thêm một sự thay đổi trong nữa thì... Cô vẫn cố gắng cúi đầu xuống và nói khe khẽ đầy cảm xúc.

- Ừm... nhớ... có lẽ... chỉ nên như vậy thôi... Mình ung thuận và khẽ sờ nhẹ vào gáy cô và khẽ di chuyển tay lên vuốt hờ một bên tai Cô.

- Ừm... cần lời hứa như vậy... mới thoải mái được... sống đúng với những gì bản thân cần... suy nghĩ mà không bận tâm vì điều gì nữa... Cô gật đầu và nói rất trầm tư.

- Ừm... Duy biết mà... nhưng... Mình gật khẽ đầu và muốn nói một điều mới nghĩ ra.

- Đừng... đừng nói gì thêm... cứ để mọi thứ tự nhiên... Cô ngước mặt lên cười tươi nhìn mình và nói đinh ninh.

Sau đó Cô Trang đột nhiên chồm ngay một sát vào mặt mình.

Mình cười nhẹ và nhìn kỹ vào khuôn mặt đang tiến lại ngày một gần hơn.

Mình biết là điều gì đang sắp xảy ra và khá thoải mái với nó.

Nhưng bất giác mình bỗng chốc rùng mình vì một thứ gì đó quen quen.

Một diễn biến quen thuộc đã diễn ra mới đây thôi.

À đúng rồi sao nhìn cái kiểu tiến sát này nó trông giống giống như hình ảnh khuôn mặt Di Linh trong vụ "cường hôn" đêm hôm qua quá đỗi.

Mình cũng đang trong tư thế nằm bên dưới mà chịu trận.

Mình nhớ.

Nhớ lúc mà cái miệng chu choe dính đầy dầu mỡ đang tiến lại sát mặt mình mà trên mép vẫn còn dính đôi chút màu trắng trắng của ít cháo loãng và khuôn mặt thì đang lấp lóm đầy những hạt mồ hôi giọt rơi giọt rớt vì chất cay nồng của cuộc cá cược đang hiện hữu khi ấy.

Cái bản mặt kinh khủng của Di cứ tiến lại ngày càng gần mặt mình hơn với đôi mắt thì mở to tròn trông rất kinh dị! Quả thật gương mặt hôm qua của Di Linh ám ảnh kinh khủng khiếp.

Thật ghê rợn!

Mình chẳng hiểu vì sao nó lại có khả năng khiến mình như chết lạng đúng ngay cái lúc mà Cô Trang đang dần tiến lại gần đôi môi mình hơn.

Quên mất cả hiện tại đầy màu sắc đang diễn ra, mình đột nhiên đưa hai cánh tay vào khoảng không mà nắm hờ hai vai của Cô lại và nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô như để xác minh thật rõ cái người đang tính hôn mình không phải là Di Linh.

Chắc chắn không phải là cái bà Di quý hóa, lựu đạn và mang tinh thần khủng bố cực cao ấy.

Tất nhiên chỉ vài giây ngay sau đó mình thờ phào nhẹ nhõm trước ánh mắt ngạc nhiên đến thẹn thùng của Cô Trang khi mình đột nhiên nhìn chăm chăm vào mặt Cô.

- Gì... gì vậy Duy... Cô Trang tròn mắt ngờ ngàng nói khe khẽ.

Cô ngạc nhiên cũng đúng thôi vì hầu như những lúc gần gũi nhau như thế này mình chưa từng kháng cự hay đúng hơn là chưa từng có những cử chỉ né tránh những hành động của Cô cả.

- Dạ... không... Duy... Mình bối rối thật sự và cũng có chút gì đó ngượng ngùng khi đã phát hiện ra hành động có phản cảnh giác thái hóa kia nên bập bẹ ấp úng nói không nên lời.

Thật sự rất khó chịu với bản thân vì chẳng hiểu sao cứ lúc nào mình bắt đầu gần gũi một người phụ nữ khác là những hình ảnh ngẫu nhiên của Di Linh lại cứ hiện ra mà đe dọa tinh thần mình.

Bực thật.

Và như dờ lại cho cái ngu xuẩn vài giây trước, mình chủ động nắm hờ đôi vai Cô và cố gắng hạ nó xuống ngay một sát mặt mình hơn.

Khẽ kháng mình chạm nhẹ môi vào môi Cô.

Môi Cô thật mềm mại và quyến rũ.

Rất nhẹ nhàng và sau lắng hai đôi môi quấn chặt lấy nhau ngay một nồng nhiệt và quyến luyến hơn.

Dần dà Cô chủ động ôm chầm lấy mình để lấy thế mà lẻ lắt toàn bộ thân thể đè lên người mình.

Sức nặng và nhiều phần nhạy cảm của cả hai chạm vào nhau ngay một nhiều khiến cho mình như hừng hực hơn hẳn và có lẽ Cô cũng thế.

Cô ôm ghì và hôn mình rất nhiệt khiến cho mình thêm tự tin lắm lúc mà quần lấy Cô hơn.

Có lẽ bởi sự xa cách rất lâu giữa hai người, sự nung nấu ý định từ nãy giờ và những giải tỏa về thể xác trong bất chợt đã khiến cho cả hai lao vào nhau như con thiêu thân mà lăn qua lăn lại trên nền tấm bạt nhỏ bé như thể mặt đất đang bị nung nóng một cách khó cưỡng và không thể nằm yên một chỗ chờ đợi thêm nữa.

Mình hôn Cô, hôn nhiều lắm không chỉ ở môi mà còn ở cổ, ở phần trên ngực, cả tai và mọi chỗ mà ở tư thế nằm trên hay nằm dưới mà môi mình có thể lướt tới được.

Mùi thơm từ cơ thể Cô sức nức xung quanh. Nó lấp đầy khứu giác của mình đến mức mà nhiều khi mình cảm thấy không gian lúc đó cũng đang tràn ngập mùi hương ấy trong từng giây phút.

Mình ôm chặt cô lắm như thể không muốn rời để những màn khóa môi, la liếm đúng nghĩa thêm phần chính xác và nồng cháy thêm.

Chắc cũng vì trước đó đã được giải tỏa ít nhiều về suy nghĩ nên tay mình chủ động hơn hẳn.

Chúng len lỏi vào lưng áo của Cô mà ve vuốt, bầu nhéo chiếc dây áo ngực đến mức bung hẳn ra.

Chúng gan dạ bầu chặt cặp mông nảy nảy của cô sau lớp quần bò bó thắt, cặp mông tròn trịa và căng đét những thịt là thịt cho dù lúc ấy chưa thể nhìn hay soi mới kĩ nhưng mình cũng có thể đoán được là nó làm căng chiếc quần chip đang bó buộc đến mức nào.

Tay mình còn cả gan đè nặng và bóp liên tù tì những cử chỉ vuốt ve âu yếm vào phần ngực cô, phần ngực nung núc và chắc nịch ngoài lớp áo.

Cô Trang cũng có chút gì đó rất lạ.

Cô tự nhiên hơn và có những cử chỉ mang tính chất tình tứ và khiêu gợi lắm lắm.

Lúc trước mình để ý thấy những lúc va chạm như thế này Cô thường hay hạn chế những xúc cảm và hành động quá khích của bản thân lại ít nhiều nhưng trong lần này thì hoàn toàn khác.

Cô rất giống mình, cũng hùng hục nhập cuộc mà đa số nhiều tình huống còn là người nắm thế chủ động.

Nhiều lúc Cô bóp thắt nhiều bộ phận quá nhạy cảm khiến cho đôi lúc mình phải giật nảy người lên vì ngạc nhiên và ngượng ngạo hồi hộp khó tả.

Điển hình nhất cho những cử chỉ hướng ứng đầy lạ lẫm là Cô cố gắng rướn người lên để cho cặp ngực to đùng kia ép chặt vào mặt mình nhằm tạo điều kiện cho mình hôn phần trên ngực của Cô.

Rồi đôi lúc lại cố gắng day nghiêng phần bụng dưới lên hạ bộ của mình khiến cho thằng nhỏ đang ngồng ngồng mà bỗng nhiên bị đè ép rất bức bối và nhức nhối.

Nói trắng ra là nhiều lúc cô khiến mình bỗng chung hứng toàn thân và lúng ta lúng túng đến mức không biết nên làm gì tiếp theo nữa.

Đột nhiên khi cả hai đang còn trong những phút giây hùng hục quấn lấy nhau thì Cô bỗng ngồi thẳng dậy với phần mông đang đè chặt trên thằng nhỏ của mình.

Hơi ngạc nhiên nhưng dần dà chỉ vài giây sau là mình cảm nhận được ngay cử chỉ ấy nhằm mục đích gì.

Cô cởi áo.

Cởi cả chiếc áo thun sọc ngang ấy qua khỏi đầu và tuột hẳn hai dây áo ngực đang còn vướng hờ trên vai khi chỉ thoáng trước đây mình đã cố gắng cởi phần khóa sau ra.

Mỗi giây phút khi những lớp vải cotton ấy được cởi ra mình như hồi hộp và nóng người hơn hẳn.

Nó khiến mình thở mạnh và thở rất nhiều.

Cô mặc một chiếc áo chip màu đen mà có lẽ là cái quần chip bên dưới cũng thế.

Chiếc áo lót nhỏ được tuột từ từ ra khỏi cặp bông đào phì nhiêu và màu mỡ kia là ngay lập tức như được sai khiến mà đập thẳng vào mắt mình một màu trắng hồng đẹp đẽ.

Cô biết giữ gìn thật, đã lâu như thế không gặp lại chúng mà mình thấy chúng còn lớn và căng hơn trước vài phần chứ chẳng chút gì là suy giảm cả.

Như chịu đựng không nổi nữa mình choàng ngồi dậy mà ôm chầm lấy Cô và nhanh chóng áp mặt vào hai bầu sữa ấy để mà hít mà hà mà cảm nhận.

Thật ấm, chúng nhô lên hạ xuống theo từng nhịp thở của ngực mà đôi lúc mình còn nhầm tưởng chúng là những sinh vật "sống thật" vậy.

Mình mở hé môi để ôm chầm lấy cặp bông đào ấy mút lấy mút để để thỏa mãn cơn khát nhục dục của một con thú đã bị bỏ đói từ rất lâu rồi.

Cô có lẽ cũng biết những gì mình đang chịu đựng nên để mặc và cố gắng ngược mặt nhìn lên trời hít thở nhẹ hơn để hai bầu ngực được dịp mà căng tròn ra hết cỡ.

Mình mút như điên dại và chuyển động qua lại cả hai cái vú ấy trong khi thỉnh thoảng đôi lúc Cô còn cố gắng lấy đôi tay để ép chặt đầu mình vào hai đôi núi trăn trụi kia.

Hồi lâu sau khi đã dần mất hơi thở, mình buông chúng ra mà cố gắng cúi mặt hôn thật nhiều và những thớ thịt xung quanh chúng và trên người Cô.

Hôn sâu và không bỏ sót.

Cô cũng vậy.

Cũng hướng ứng và hôn lại mình nhưng vì tư thế ngồi lên nhau đầy bất tiện này mà Cô chỉ có thể chòm cổ xuống hôn được tới gáy mình mà thôi.

Nhưng dù sao chỉ cần như thế cũng đã làm mình phấn khích quá rồi.

Lần này đến lượt mình.

Mình buông ra và nhìn thẳng vào mặt Cô mà có lẽ là cũng chẳng suy nghĩ gì mấy.

Đơn giản chỉ là nhìn và ngay sau đó mình dùng cả hai tay cố gắng kéo hần chiếc áo thun đang mặc trên người ra khỏi thân thể gầy gò và thương tích lắm chỗ này.

Mình cười rất nhanh chóng và khi vừa thấy thân thể mình thì bỗng.

- Duy...bị nhiều chỗ vậy...đau lắm à... Cô khẽ nói và sờ nhẹ vào những vết bầm đen tím đỏ trên người mình.

- Dạ...không sao đâu... Mình cười nhẹ và khẽ vớt chiếc áo sang bên và lại ôm chăm lấy Cô mà hôn khắp thân thể.

Mình ngày càng dạn dĩ và nhanh chóng hơn bằng các hành động có phần hơi cuồng nhiệt quá thể mà nhiều khi phải dừng lại đôi chút vì một số chỗ đau nhất thời bùng lên do va chạm.

- Cần thận chỗ bầm...cần thận đau... Cô nói khe khẽ nhưng cũng vẫn hưởng ứng rất nhanh chóng theo mình.

Chúng mình lại hôn hít và những hành động như thế cứ lặp đi lặp lại đến mức mà gần như một nhào và mồ hôi bắt đầu ra nhễ nhại khắp phần trên của cả hai.

Những tiếng thở mạnh và "chùn chụt" do hôn hít vang lên đều đặn trong không gian tạo nên một bầu không khí mê mẩn và ngây dại.

Trong màn đêm u tối và khô héo những ngọn sáng le lói.

Một cánh tay hồ hững nắm khẽ và kéo hờ chiếc quần jean đang bó chặt phần dưới eo của Cô Trang.

Chính là mình, đang khẽ kéo xuống thì Cô lên tiếng.

- Ở đây luôn hả...hả Duy... Cô Trang khẽ nhướn đôi chân mày hỏi hộp hỏi.

- Dạ...khuya rồi...không ai biết đâu...Trang... Mình khẽ cười và tiếp tục kéo xoẹt ba- tuya của chiếc quần jean của Cô xuống cực kì nhẹ nhàng.

- ...Ừm...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Vì đang trong tư thế ngồi nên mặc dù mình cố gắng dùng hết sức để tuột hần chiếc quần jean vải đen bạc ra khỏi phần eo dưới của Cô Trang nhưng khi chỉ vừa tuột xuống dưới phần mông một chút thì lại bắt đầu thấy vướn víu đủ thứ có lẽ là tại khoảng sau của chiếc quần đã bị làm căng quá do cặp mông căng tròn có phần to quá cỡ của Cô.

Mình bắt đầu loay hoay nắm hờ phần lưng quần trước và sau mà xốc xốc hướng xuống dưới.

Có lẽ vì biết ý nên Cô Trang liền nhanh chóng chống tay lên hai vai mình để lấy thế đứng thẳng người dậy mà tuột nhẹ nhàng chiếc quần jean bó ấy xuống.

Rất khẽ khàng và từ tốn đầy quyến rũ.

Mọi thứ dần dần lộ ra ngay trước mặt mình và chỉ cách độ đúng một gang tay.

Hình ảnh ấy thật lạ lẫm và đầy khiêu khích.

Mình như say nồng và chết lặng trong khoảnh khắc với bóng dáng một người phụ nữ thoát y ngay trước mặt.

Phần bắp đùi của Cô trắng toát giữa ánh đèn mập mờ khiến cho mình như chìm sâu vào cơn mê của sự khoái lạc mơ hồ mà đã rất lâu rồi chưa được trải

nghiệm

Mình chăm chú nhìn thật kĩ vì chẳng muốn bỏ sót bất kì chút gì của cái thời khắc hiếm hoi trong đời người mà có lẽ là khoảnh khắc đẹp đẽ nhất ở độ tuổi vào đời của một thằng con trai chấp chững đôi mươi.

Chiếc quần chip lưới nhỏ mảnh khảnh che chắn không hoàn chỉnh phần bím nung núc những chùm lông đen rậm rạp nên phần nào khiến cho cái khe hẹp thiên thần lấp ló như đang trần trụi và biểu diễn từng hồi nhấp nhô lên xuống đầy khiêu gợi trước mắt mình.

Như mình đã nói từ trước, qua từng diễn biến truyện và hầu hết các bạn đã biết.

Đây không phải là lần đầu mình gần gũi phụ nữ và cũng không phải là lần đầu tiên mình có mối quan hệ xác thịt với Cô Trang nhưng mình cam đoan đây chính là lần đầu tiên mình được chiêm ngưỡng những thước phim cận cảnh đầy đáng hiến khi đầu đó máu tình bắt đầu sục sôi từ trong bản thân mình và cả người đối diện.

Cảm giác thật mới mẻ mà khiến cho đôi lúc mình cảm nhận kiểu như hai con người đang nằm giữa sân sau nhà mình sao lại chuyên nghiệp quá đỗi.

Cô Trang sau khi đã cởi bỏ chiếc quần jean dày và bó thắt ấy ra khỏi người thì lập tức vút sang bên sau đó lại bước hai chân như tư thế lúc nãy tức là bước một chân sang bên sau đó ngồi xuống chàng hăng vào đứng ngay trên phần hạ bộ của mình, cũng chính là cái nơi mà thằng nhỏ đang chào cờ sâu dưới hai lớp quần ấy.

Cô ngồi xuống choàng hai tay ôm gáy mình và nhìn chằm chằm cười khe khẽ vào mặt mình khiến cho mình thấy bản thân sao bỗng chốc cao hơn hẳn.

Mình tự thấy sao chúng mình giống người tình quá đỗi. Một thứ tình cảm mang lại cho con người ta cảm giác hào hứng nhưng không yêu cầu quá cao về mặt trách nhiệm.

Mình chẳng nói chẳng rằng cũng chẳng phản ứng gì lại với hành động ấy mấy mà nhanh chóng đặt lên môi Cô một nụ hôn vội vã, một cái hôn phớt lờ trên môi thoáng chốc. Sau đó lại lập tức tách ra nhìn Cô như cái cách lúc nãy Cô nhìn trừng trừng vào mắt mình vậy.

Không gian xung quanh thật yên ắng với bóng tối lòa nhòa bởi những ánh đèn chiếu rọi đầy khiêm tốn mà thỉnh thoảng chỉ xuất hiện vài tiếng chó sủa mà từ xa xa vọng về giữa cái nóng hiu hắt của đêm hè nóng rực bởi tiết trời mùa hạ.

Chúng mình ngồi đó căng mắt ra mà nhìn.

Hai đôi mắt lại được dịp hòa lẫn vào nhau trong phút chốc và rồi cũng như kịch bản cũ đã được xếp đặt.

Cô lại hôn mình.

Vẫn là một cái hôn sâu quen thuộc, một cái hôn nồng cháy hết cỡ.

Mình như được cung chiều hết mức sâu mà trong vô thức tự lúc nào đã thối bùng lên những cử chỉ tìm tòi cơ thể đầy tự nhiên và khó giải thích.

Cô vẫn ôm hờ gáy mình nhưng hình như ngày một chặt hơn.

Còn mình thì không như thế.

Tay mình sờ soạn khắp người nhưng lần này không đơn giản và bức rức như lần trước vì bây giờ trên người Cô chỉ còn duy nhất một chiếc quần chip bé tẹo không đủ che những thứ mà nó cần che.

Mình từ từ đưa hai tay ra phía sau để xoa đều phần lưng trần lấm tấm mồ hôi của Cô chắc có lẽ vì trời khá nóng nên lưng Cô mới như vậy.

Chủ động khẽ dịch chuyển đôi tay xuống hai cái mông nung núc kia mà nắn mà bóp mà day nghiêng đến mức mà dường như mình bắt đầu cảm thấy nhức cả cổ tay mới dừng lại.

Mông Cô thật săn và chắc quá thể, mình thì nghĩ có lẽ vì phụ nữ tuổi băm đã đạt được độ chín và sự đầy đủ ở một số nơi nhất định và Cô thì chắc chắn là không ngoại lệ.

Có lẽ vậy.

Trí tò mò trong mình lại dần dà bắt đầu nổi lên khi đôi môi của cả hai vẫn đang dính chặt vào nhau.

Mình liêu lĩnh lấy cánh tay mặt đầy khỏe mạnh di chuyển nhẹ nhàng ra đằng trước hạ bộ Cô và xoa đều khe khàng bên ngoài chiếc quần chip lưới đen bé tí tẹo kia.

Ngay tức khắc Cô Trang giật nảy người rung mình nhưng vẫn cố gắng không rời môi khỏi miệng mình.

Như được đà mình được dịp xoa đều đặn và nhẹ nhàng bên ngoài lớp vải ấy.

Chẳng hiểu sao lúc đầu khi vừa mới thao tác thì mình không cảm nhận được gì khác ngoài độ ma sát mềm và êm ái của lớp vải sịp nhưng chỉ khoảng độ

vài giây sau thì mình đã có cảm giác của một thứ gì đó ướt át ở các đầu ngón tay như thể vừa dính vào một chất gì đó ướt ướt và khá nhờn vậy.

Đoán biết chắc đó là thứ nước trắng đục thần thánh như mọi khi vẫn thấy và có lẽ tới bây giờ mình mới có thể nhận biết được là vì lúc ban đầu khi lớp vải chip che hồ hững phần phía trước ấy chưa dính chặt vào cái bím đã được kích thích từ này giờ của Cô cho đến khi mình bắt đầu xoa đều và nhẹ nhẹ thì thứ nước đó mới được thể mà lần tới để thấm dần nhanh chóng và cứ thế, cứ thế lan nhòa cả ra lớp quần mà vướn vào các đầu ngón tay của mình đầy tất yếu.

Mình vẫn đều đặn xoa bên ngoài chiếc bím ướt nhẹp đó của Cô mà tất nhiên là bên ngoài lớp vải chip kia rồi.

Bỗng chốc con cuồng dấm trong mình lại nổi lên mà có lẽ đúng hơn là sự thôi thúc hiếu kì lại bùng lên đúng lúc.

Mình khẽ khàng rời môi Cô ra thật chậm, thật chậm mà khẽ lấy cả hai cánh tay kéo nhẹ chiếc quần chip lưới cho nó căng ra và ngay sau đó liền lập tức hướng ánh mắt đầy tò mò xuống phía dưới nơi cái bím ướt át kia đang ngự trị.

Cũng chẳng thấy được gì nhiều nhận lắm ở khoảng quần trống ra này ngoại trừ chiếc mu cao ướt át rất đáng kể và những sợi lông đen khá mảnh bị dính bởi thứ nước nhờn đầy nhạy cảm đó vào rìa háng rất khiêu khích.

Mắt mình như bị hút chặt vào những gì thứ đang hiện hữu trong chiếc quần chip nhỏ bé kia trong giây phút.

Mặc dù mình biết rồi đây chỉ ít lâu nữa những thứ này cũng sẽ thuộc về mình nhưng chẳng biết phải làm sao để khiến bản thân thôi nghĩ về nó, thôi dờ dẫm mà nên bùng tình nhìn nhận mọi thứ theo đúng cái phong cách chuẩn của một người tình từng trải.

Cô Trang lúc đầu chẳng để ý mấy đâu mà chỉ chăm chú cố gắng hôn vào tai, mắt, mũi mình ở cái thế hơi khom khom vì lúc ấy mình đang cảm cúi nhìn vào quần Cô cũng như hôn thẳng lên mái đầu đỉnh lia chia của mình và cố gắng không bỏ sót.

Cho đến khi Cô bắt đầu để ý thấy mình đang nhìn chăm chú vào bên trong chiếc quần chip đen dừ quá nên Cô Trang dậm ra ngại ngùng và khẽ đưa vài ngón tay ra nâng cằm mình lên xa rồi cái hình ảnh xinh xắn kia để cho khuôn mặt cả hai lại đối diện với nhau.

Sau đó Cô lại tiếp tục hôn ngẫu nhiên vào đôi môi gần như bất động kiểu mê đến ngỡ ngàng vì đầu óc đang suy nghĩ về thứ khác của mình.

Dần dà trước sự chào đón rất nhiệt của Cô nên mình cũng cố gắng đáp lại để cùng hòa nhịp theo và lại ngày càng chú tâm hết cỡ.

Nhưng thói đời là vậy, "được voi thì sẽ đòi Hai Bà Trưng".

Cánh tay mình sau khi đã buông thả vành trên chiếc quần chip của Cô ra thì hình như nó cũng giống mình, vẫn thấy chưa đủ và đâu đó trong nó một thứ lửa nhục dục lại được dịp tăng cao hơn hẳn mà thôi thúc nó đi xa, thật xa.

Tay mình can đảm lần mò xuống một bên háng của Cô ở tư thế chẳng hăng ngay trên người mình mà bắt đầu ve vuốt tạo cảm giác và rồi cố gắng thật nhanh chóng vạch chiếc quần sịp mảnh mảnh sang bên sau đó liền cho tay vào trong chớp mắt.

Mình chạm vào rất nhiều thứ với nhiều cảm giác rất thú vị.

Từ cái rìa háng nóng nóng kia đến cả phần bím bong bóng.

Thật ướt át và mềm mại khi những ngón tay mình vô tình chạm nhẹ vào hai mép thịt đang dầm nước kia.

Cái lớp thịt ấy mềm lắm.

Chúng mềm theo cách dễ tổn thương nhem nhuột những nước là nước mà có lẽ sẽ chẳng bao giờ khô lại được cả.

Mình bắt đầu sờ để thỏa mãn, sờ để kích thích, sờ xung quanh hai mảng có lẽ là màu hồng ấy, sờ trảy trét lên cả cái hạt be bé cứng bên trên.

Nhớ về một tình tiết nhỏ trong một bộ phim đã tự rất lâu rồi, mình khẽ luồn tay khá sâu xuống phần bên dưới của đáy quần mà chỉ đúng vài milimet nữa là sẽ chạm được đến cửa sau của Cô thì bỗng dừng lại và xoa khe khẽ.

Khoảnh khắc đó rất kì lạ, nó thật lạ tay.

Chỉ vài tuần không gặp mà tự trong Cô có nhiều sự thay đổi thật.

Phân ngăn cách giữa hai cánh cửa này có những sợi lông mảnh dài và khá đều xung quanh làm cho mình có cảm giác rất lạ lẫm và tò mò.

Phụ nữ Việt Nam là vậy. Không phải ai cũng nhiều thứ đen mảnh ấy cả mà thậm chí có nhiều vùng đất phụ nữ còn chẳng có lông ở chỗ ấy vì đặc tính di truyền.

Mình thấy lạ vì ở gần vùng giao cách ấy mà cũng có lông dày đến vậy.

Đầu óc hơi băng quơ nhưng cánh tay mình dần lồi nó lại với thực tạo khám phá. Nhẹ nhàng di chuyển lên lại phía trên chỗ mép thịt mà lại xoa đều đặn xung quanh chúng.

Và bắt đầu một chuỗi các động tác lặp đi lặp lại là cứ khẽ đưa ngón giữa vào độ sâu chừng một đốt ngón tay bên trong bím rồi sau đó lại rút ra nhẹ nhẹ.

Mình thở rất nhanh sau những cú liếm môi, những tiếng "chùn chụt" hòa tan trong miệng Cô và cả những nhịp thao tác đôi tay của chính bản thân trong cái háng chàng hằng đang ngày một dang rộng kia.

Còn Cô thì bất chợt thở rất nhiều.

Từng nhịp thở rất hồi hả mà đôi lúc Cô phải tách hẳn môi mình ra mà ngước mặt lên trời làm một tràng dài những tiếng:

"...um...um...aaaa...um...um..."

Quả thật những nhịp thở và tiếng rên mê dại của Cô làm mình rất phấn khích. Chúng giống như một cái gì đó thôi thúc ngón tay mình nhanh hơn, mạnh hơn nữa vậy.

Không những thế mà cơ thể Cô còn uốn éo thay đổi liên tục từng phần eo và hông trên làm cho mọi thứ thêm phần tê dại.

Cứ lang thang khám phá cả nhấp cả nhấp ở vùng ngoại ô quá lâu khiến cho mọi thứ dần trở nên quen thuộc và con sâu cũng dần trở nên lờn thuốc nên mình quyết định sẽ tiến sâu hơn vào thành phố để tìm cơ hội phát triển.

Nhanh chóng như trong suy nghĩ, mình hồi hộp dứt thật sâu ngón giữa đẩy tron tru vào bên trong cái bím đang ngập nước ấy.

Đi sâu hết cỡ vào bên trong bím và trong cả những tiếng thở rất dồn dập hồi hả của Cô:

"...a...aaaa...a...um...aaaa..."

Lúc đầu mình ấn ngót hết cỡ ngón tay vào bên trong Cô sau đó rút ra từ từ và mang theo cùng lúc là một tràng trôi theo.

Đó là nước, lại là nước, thứ nước nhờn quen thuộc.

Không hiểu sao trước đây cái bím của Cô Trang theo mình biết thì chẳng nhiều như thế nhưng bây giờ sao lại đến mức tràn tay tràn chân thế kia nhỉ.

Mình thì nghĩ không hẳn là do cấu tạo của một số phụ nữ có những thứ nước tràn lan như thế đâu mà còn do cả yếu tố thời gian tác động nữa. Một thời gian dài không quan hệ, không tác động thì sẽ xuất hiện sự nghẽn ứ của thứ nước ấy. Mình thì thấy vậy còn khoa học như nào thì vẫn chưa nghiên cứu kĩ.

Cũng vì phải kéo chiếc quần chip sang bên để có khoảng trống mà cho tay vào nên khi mình ấn vào và rút ra liên hồi khiến cho những thứ nước ấy rời khỏi háng Cô Trang mà bắt đầu nhỏ vài giọt rơi rớt lên trên chiếc quần đùi ca- rô ngay bên dưới của mình.

Mình ngước lên nhìn Cô.

Cô vẫn ngước đầu lên trời mà rên đầy mê.

Trông Cô lúc này chẳng thấy chút gì của sự đau đớn cả mà có chẳng những nét nhăn nhó kia đang biểu thị cho niềm vui sướng sắp đạt đến cùng cực.

Mình chợt nghĩ trong giây lát.

Vẫn thao tác đều đặn như lúc nãy mà ra vào trong cái bím ấy nhưng có khác là mình cố gắng nhanh thật nhanh để cho Cô thật sự được chạm đến cái mốc ấy.

Mình cứ kéo tay ra vào nhanh lắm, nhanh đến mức ngạc nhiên mà không sợ làm tổn thương đến các thớ thịt bên trong này vì mình rất chính xác không để một chút gợn hay vướn víu tay chân nà cả.

Những tiếng rên rí từ môi Cô và cả những cử chỉ quằn quại của cơ thể ngay bên trên người mình ngày một tăng.

Cô ôm chầm mình đến mức chặt cứng.

Mọi thứ diễn ra rất tron tru cho đến khi đột nhiên Cô Trang hơi khẽ cúi đầu xuống rồi ụp cả khuôn mặt dầm mồ hôi với cái miệng đang mở hé kia lên đầu tóc mình mà hình như còn hơi dùng răng cắn vào cả tóc mình lúc ấy thì phải trong khi đôi tay thì quẩn lấy cổ mình không thể rời.

Mình như đã hiểu lí do tại sao Cô lại như vậy nên càng phải cố gắng thật nhanh trong thao tác.

Vì nãy giờ chỉ làm khe khẽ và nhẹ nhàng nên chẳng nghe âm thanh gì ngoại trừ những tiếng rên ư ử tự cuồng hống của Cô nên giờ đây khi đã đốt cháy giai đoạn cực kì mau lẹ thì ngoài những tiếng rên ấy ra còn xuất hiện thêm một tràng dài những âm thanh lạ tai.

"...ót...ót...ét...ót..."

Đó là tiếng ma sát giữa ngón tay mình với những thớ thịt bên trong bím của Cô mà chất xúc tác bởi tron tiến trình chính là thứ nước màu nhiệm dùng đục đây tính năng kia.

Những tiếng động này bùng lên trong cái khung cảnh âm ảm của cảnh vật về khuya làm cho mình lấm lét sợ hàng xóm ngó nghiêng mà nghe thấy nhưng lại chẳng biết nên làm sao để mà dừng lại cả.

Cứ cố gắng thật nhanh để kết thúc phút giây này mà thôi.

Mọi thứ diễn ra ngày một nhanh của các thao tác và hồng học theo từng nhịp thở của mình và cả của Cô cho đến khi.

"...um...a...a....aaa...a....a..."

Cô Trang chột la lên rất to và cắn cả vào tóc mình từng tiếng "bùng bùng" cùng theo đó là một loạt các động tác đang rộng háng ra và kẹp nhanh lại khiến cho ngón tay mình bị day nghiêng đa chiều khó diễn tả.

Có lẽ là Cô muốn đẩy thật nhanh thứ nước đang chảy ào ạt xuống phía dưới người mình ra hết khỏi bím Cô thì phải vì mình thấy nó cứ chảy ra ngày một nhiều như thể Cô đang rặn để đi tiểu vậy.

Và rồi từng hồi, từng hồi trôi ra bất giác nó ngưng lại mà chỉ còn đâu đó những giọt nước be bé khe khẽ chảy ra khỏi háng Cô xuống chiếc quần đùi của mình.

Nhưng tiếng thở của Cô và những tiếng rên vẫn phát ra đều đặn và chưa có dấu hiệu dừng lại ngay cả khi thứ nước kia đã ngưng đọng hẳn.

Giờ đây giữa những nơi mà cả hai đang chạm vào nhau đầy những thứ ướt át cả mồ hôi và cả nước nhòn từ bím cô tiết ra.

Thật khó diễn tả cái cảnh tượng nhục dục đầy tính hoang lạc này.

Mình ngồi bên dưới chẳng cảm giác gì nhiều ngoại trừ thằng nhỏ bị chà đạp không lối thoát bởi cái mông bự chẳng ngay bên trên.

- Cô...Duy khó chịu...khó chịu chỗ ấy quá...Trang xít ra xúu...để Duy còi... Mình thì thào vào tai Cô khi mà những tiếng rên vẫn chưa tắt hẳn.

- Chưa...đợi lát nữa đã...um...um... Cô cố gắng nói nên giọng nghe rất lạ và cuối câu Cô vẫn không thể nào kiềm được những tiếng rên phát ra khỏi miệng.

- Ừm... Mình gật đầu nhẹ.

Cả hai vẫn ngồi đó trong tư thế mình thì ngồi thẳng người duỗi thẳng hai chân và không có điểm tựa sau lưng.

Cô Trang thì ngồi lên đống phần bưng dưới của mình mà chàng háng ra và phần bắp chân thì chống hờ kẹp nhẹ vào phần eo mình đầy kích thích.

Bên dưới thì mình vẫn còn chiếc quần đùi và cả quần sịp bên trong còn Cô Trang thì chỉ còn độc nhất cái quần chip lưới đen nhỏ bị kéo lệch sang bên để lộ cái bím hồng hào chất thật.

Cả hai cứ ngồi đó cho đến khi nhịp thở của Cô Trang bình thường hẳn.

- Duy...Trang đứng lên đó... Cô Trang từ từ tách tay khỏi cổ mình và đứng từ từ lên.

Khi mà Cô Trang từ từ đứng lên và bước ra khỏi người mình thì Cô vẫn cố gắng lấy tay kéo chiếc quần chip lại ngay ngắn để che hờ cái bím, có lẽ vì ngại.

Mình vẫn trong tư thế ngồi và nhanh chóng tuột hẳn chiếc quần đùi và quần sịp ra khỏi người vì bây giờ mà nói chống tay để đứng lên thì mình rất sợ chạm vào những chỗ đau.

Thoáng nhìn thấy Cô vẫn đang đứng đó ngó nghiêng xung quanh.

- Trang còi luôn ra đi... Mình nhìn Cô tỏ thái độ ngạc nhiên và nói nhỏ nhỏ.

- Còi...ừm... Cô khẽ gật đầu và nhón chân còi hẳn chiếc quần lót ra khỏi người sau đó vung tay lại chỗ mà đồng quần áo của cả hai đang ngự trị.

- Trang ngồi xuống đây... Mình nói và lấy tay nắm hờ một bên chân của Cô ra hiệu Cô ngồi xuống gần bên mình ngay trên lớp vải bạt.

Sau khi Cô đã ngồi xuống ngay bên cạnh thì mình nhanh chóng dùng hai tay đẩy nhẹ người Cô xuống nằm thẳng ra nền tấm bạt bé bé.

Tất nhiên là tấm bạt chỉ đủ che từ phần đầu đến hết mông còn phần dưới thì phải hơ kiếng chân vì không sẽ dính chút ít cát nhỏ.

Mình lập tức trườn người sang và nằm đè lên cả người Cô sau đó hôn ngấu nghiêng vào cổ Cô và nâng dần lên mặt.

- Duy...cẩn thận chỗ bầm đó... Cô nói khe khẽ khi mà những nhịp thở có phần nhanh hơn.

- Ừm... Mình đáp nhỏ.

Mình và Cô Trang lại sáp vào nhau với những va chạm xác thịt đầy nhạy cảm giữa khoảng sân sau nhà yên ắng tiếng động và heo hút nguồn sáng.

Một nơi mà hình tượng hóa chẳng khác nào một sân khấu.

Một sân khấu không nhạc điệu, không khán giả, không tiếng vỗ tay hay bất thứ gì khác.

Cũng chẳng có tiền cát-xê bồi dưỡng cho những lần lao lực hại người hay phải khoe thân ra giữa ngoại cảnh phim trường.

Vậy mà hai diễn viên chính lại vô cùng nhập vai và cố gắng đem lại cho nhau những giây phút ái ân thật mặn nồng.

Mình hôn Cô ở tư thế nằm trên còn Cô cũng nhưn người hôn lại mình và cố gắng bắt lấy đôi môi đang hoạt động hết công suất ở tùm lùm chỗ trên người Cô.

Vì đã trần truồng hết cả nên có những lúc chym mình vô tình chọc chĩa lung tung vào phần háng, phần bụng dưới và thỉnh thoảng còn chạm nhẹ vào cái bím mềm mại của Cô nữa.

Những lúc ấy mình thấy Cô khẽ nhón người lên.

Hôn tắt thấy đầu đó chán chê dần dà mình tiếng dần xuống phần ngực Cô và lè lưỡi liếm láp rồi lại mút đều hai núm vú đang căng cứng hết cỡ của Cô.

Mút lấy mút để cả hai không chừa phút giây nào ngưng nghỉ cả vì mình thấy Cô thở nhanh hơn rất nhiều sau một loạt các kích thích đó của mình.

Chưa xuất hiện những tiếng rên nhưng những cử chỉ nhỏ đó của Cô đã đủ khiến mình biết những gì mình đang làm hoàn toàn có hiệu quả.

Đoạn mình lè từ từ thân người xuống hẳn phía dưới người Cô.

Những ý định thú vị bắt đầu lấp ló ngày một dày đặc trong đầu.

Những nụ hôn dài lên bụng lên hai bên gang hông và khi chuẩn bị xuống sâu hơn tí nữa để rồi chỉ thoáng chút là chạm hẳn lên phần mu trên thì bắt chợt.

- Đùng Duy...không được đâu... Cô khẽ nắm hờ lấy cánh tay mình khi chúng đang được đặt hờ một bên eo của Cô.

- Sao vậy...bình thường mà...Trang... Mình nhón người lên nhìn vào mặt Cô nhưn mắt đầy ngạc nhiên. Tức cười ở chỗ là ở góc nhìn này cái miệng của Cô hiện ra trong mắt mình ở chính giữa cái khe được tạo hình bởi hai cái vú to oách xì kia.

- Không...đừng...dơ lắm...đừng nha Cô lắc đầu nguầy nguậy và nói giọng van nài.

- Duy có than gì đâu...không gì mà... Mình trả lời thành thật.

- Không...Duy...Duy nằm xuống đi... Cô nói và chống tay ngồi dậy sau đó khẽ đưa tay nắn hờ vai mình đầy nhẹ nhàng.

- Ừm... Mình nói nhỏ nhỏ vì biết Cô không muốn thì cũng chẳng nên ép làm chi cả.

Mình khẽ nằm xuôi xuống nền bạc để cho Cô nằm lại bên trên người mình mà dần gấn chặt môi vào miệng mình hơn.

Nói chung là có đôi chút thất vọng trong giây lát vì chẳng được quay lại cái cảm giác với My hồi nhỏ còn ở Việt Nam thuở nào.

Cái khoảnh khắc sặc sụa hơi nhục nhã nhưng lại đầy màu sắc mới lạ ấy.

Nhưng chỉ một chút thôi vì ngay sau đó Cô Trang đã làm mình quên hẳn cảm giác hụt hẫng đó.

Sau khi ngấu nghiến đôi môi của mình trong vài phút xong thì Cô lập tức trườn người xuống hẳn bên dưới nên mà thằng nhỏ mình đang căng cứng và bực tức hết cỡ.

Cô rất khéo léo nhẹ nhàng nâng nó lên rất khẽ khàng và từ tốn tuốt nhẹ lớp da bao bọc bên ngoài ra và khẽ ngược nhìn mình.

- Đùng...đùng Trang... Mình nói khá to khi thấy Cô Trang đang nâng chym lên ngày một gần miệng.

- Hùm...gi vậy... Cô Trang ngạc nhiên với vẻ mặt có lẽ là y đúc mình lúc này.

- Đùng mà...dừng lại đi...dơ lắm... Mình nhấn nhó nói giọng bằng bằng khá hờn dỗi.

- Con trai mà giận dai vậy...của Trang khác...hì...cái mặt kia... Cô Trang cười mỉm và nói trông đáng điệu rất đùa cợt.

- Ừm... Mình lờ mờ mắt và nằm thẳng đầu ra chẳng buồn suy nghĩ gì nữa.

Cô Trang khẽ khàng cuối xuống nhìn ngắm và trong giây phút khi thời gian như ngừng trôi, Cô đưa chym mình vào sâu trong miệng, thật sâu để rồi khẽ

mút mạnh và giữ thật chặt như muốn rút hết từ trong đó tất cả những gì đang chứa đựng.

Mình lúc đầu thì chỉ thở dài ngao ngán và có chút gì đó hồi hộp nho nhỏ thôi nhưng rồi khi miệng Cô ngậm chặt thứ ấy của mình thì nhiều cảm giác bỗng chốc bùng lên mạnh mẽ thật sự lan tỏa bắt đầu từ thân thẳng nhỏ sọc thẳng qua nhiều búi sợi dây thần kinh và lao thẳng lên đầu mình cảm tưởng như có một cái gì đó lạnh lẽo, nhức nhối từ nơi đầu khắc đang diễn ra vậy.

Có thể mình chưa quen lắm với kiểu quan tâm này nên khi mà Cô ngậm phải hơn mười giây đồng hồ thì mình mới bắt đầu có cảm giác sưng sưng khó diễn tả.

Thật sự tới lúc đó mình mới biết thế nào gọi là "thôi kèn" với những cảm giác rất "chân thật".

Cô sau khi ngậm chặt thì bắt đầu dùng một tay nắm nhẹ vào phần gốc chym mình còn một tay thì chống nhẹ vào phần háng làm mình khá nhột và rồi cứ thế mà lấy đà mút chùn chụt và kéo lên kéo xuống khe khẽ.

Kiểu cách rất mới lạ.

Chiếc lưỡi và đôi môi của Cô thật mềm, chúng như thể lướt lên xuống xuyên suốt cây hàng cón con của mình làm cho nó bức rức và trương phình lên hết cỡ đến mức ngày càng cứng hơn và chưa có dấu hiệu chững lại.

Mình nằm đó trần người lên vì sướng và chút bức bối nơi thẳng nhỏ mà để cho Cô Trang dùng cả môi, cả lưỡi càng quét chán chê.

Từ đỉnh đầu cho tới tận phần gốc đều được chăm chút rất kĩ lưỡng mà lâu lâu mình còn thoáng thấy Cô ấy hơi ngước khê đầu lên nhìn mình nữa.

Thật sự rất ngượng nên hầu như mình nhắm mắt hoặc ngước mặt lên trời thờ dốc vì cực kì ngại ngùng khi bị ánh mắt ấy bắt gặp khi bắt đầu hít hà thỏa mãn.

Toàn bộ phần thân dưới của mình như bị Cô điều khiển theo từng nhịp uốn éo của lưỡi.

Một chiếc lưỡi thần kì và đầy linh hoạt đang hoạt động hết công suất.

Đột nhiên mình có chút gì đó bắt đầu khó chịu phần thân dưới và cần phải đánh lạc hướng tư tưởng không thì nguy mất.

- Trang...quay người lại hướng này đi... Mình khê ngước đầu lên nhìn Cô nói vội.

- Chi vậy...thôi...vậy được rồi... Cô Trang bỏ miệng ra khỏi thẳng nhỏ mình mà tròn mắt đáp khê.

- Không...Trang quay người lại hướng này...trên người Duy á...Duy chỉ dùng tay thôi... Mình dùng cả tay ra hiệu cho Cô cái tư thế ấy.

- Thôi...vậy được rồi... Cô lắc đầu từ chối rất nhẹ nhàng.

- Không...lại đây...chỉ dùng tay thôi mà... Mình lại ra dấu và hứa định ninh.

- Nhưng...ừm... Cô Trang không muốn đôi co nên cuối cùng cũng chiều ý mình.

Cô Trang khê di chuyển lên phần thân thể đang trần trướng của mình cho đến khi mặt đối mặt thì Cô khê xoay tròn cả thân thể ở tư thế chống tay bò lại để cho phần bím Cô hiện ra ngay trên phần đầu mình còn phần miệng Cô thì vẫn tiếp tục ngậm chặt và bú liếm thẳng nhỏ đang ngồng ngồng cùng cực của mình.

Lúc Cô lại bắt đầu chăm sóc thẳng nhỏ của mình đầy nhiệt tình thì thú thật trong mình thấy có lỗi lắm vì chẳng biết làm gì cho Cô cả nên khi mình đề ra ý này mặc dù biết sẽ bị phản đối nhưng cuối cùng may mắn khi Cô đồng ý thì mình thấy nhẹ nhõm hẳn.

Cái bím của Cô xuất hiện ngay trên phần mặt mình đầy trực diện và khê mờ hờ hai cái mép hồng hào thấy cả phần rãnh chính giữa rất khiêu khích.

Mình khê lấy tay vuốt nhẹ vào nó làm cho Cô rùng người mà vô tình co hai chân vào nhau và khê chạm nhẹ vào tai mình.

Mình lại bắt đầu xăm soi.

Những chùm lông đen trên bím được cắt tỉa thật đẹp, thật trau chuốt nhìn rất đều đặn và ngay thẳng đầu ra đó.

Mình nhìn hồi lâu mà cứ vươn tay vuốt lấy vuốt để để thỏa mãn Cô cũng như đáp lại những cảm giác mê mê mà Cô đang mang lại cho thẳng nhỏ mình vậy.

Một kế hoạch lại chột vụt lên khá táo bạo nhưng tự nghĩ là điều nên làm.

Mình khê đưa hai tay ra hướng gần hai bắp chân đang quỳ của Cô và rồi.

Đếm ngược từ 3 về 1 rất nhanh chóng khi Cô không kịp chú ý mình kéo mạnh hai đầu gối đang khụy của Cô về phía sau khiến phần bụng dưới của Cô mất thế mà sụp đổ hoàn toàn xuống ngay chốc mặt mình.

Cái bím ướt át kia như tự trên trời rơi xuống làm mình không kịp né mà in nguyên một mảng nước khá dính ngay trên cằm.

- Đùng...hư...Trang nói không rồi mà... Cô Trang ngoáy đầu lại phía sau tỏ thái độ giận dỗi nhưng khá qua loa.

- Kệ Duy... Mình cười khề và bắt đầu nhìn kĩ cái bím ở cự li gần.

- ... Cô chẳng nói gì mà dần quay đầu lại tiếp tục dùng tay ve vuốt thẳng nhỏ của mình.

Mình vui lắm vì được gần cái bím đến thế.

Một thứ mùi ngai ngái dễ chịu quen thuộc bùng lên mà có lẽ là đó là mùi của thứ nước đang ngày một xuất hiện nhiều hơn.

Mình bắt đầu cọ quét phần lông xung quanh viền mép thịt hồng hào ngay trước mặt khiến cho Cô cố gắng khép chân lại nhưng không thể vì hai cánh tay mình đã ôm chặt phần mông Cô đè xuống không cho di chuyển.

Cứ thế mình liếm láp hết cả và cho lưỡi tiêng rất sâu vào trong cái bím đang tiết ra ngày một nhiều thứ nước trắng đùng đục kia.

Cô cũng cố gắng mút thật chặt thật lâu chym mình như một phương pháp nhằm che lấp khoảng trống trong miệng để hạn chế phát ra ngày một nhiều những tiếng rên cuồng loạn.

Nhưng dù cố gắng đến đâu thì cũng vô nghĩa vì những tràn thờ gấp của Cô và những cử uốn éo thân người đã bán đứng tất cả.

Mình nghĩ Cô Trang cũng đang cảm giác như mình nhưng với con trai thì cảm giác đê mê ở bộ phận nhạy cảm khi được chăm sóc để kiểm chế hơn ở nữ.

Mình biết vậy nên cố gắng rà lưỡi đều khắp, lên cả cái hạt cứng cứng kia mặc cho những cú giật nảy người muốn thoát ra của Cô.

Nước nhón chảy lai láng khắp đầy cả háng Cô hòa lẫn với nước bọt của mình thành từng dòng kéo dài xuống phần háng chân.

Sau một hồi mọi thứ diễn ra đều đặn và có qua có lại.

Ngay từ đầu mình nhanh chóng cố gắng phân tán tư tưởng nhưng dần dà thì cũng dần phải đối mặt với cảm giác bức tức cùng cực nơi đầu khấc thẳng nhỏ vì Cô ép nó kinh khủng quá.

Và rồi cuối cùng như không còn chịu nổi nữa mình nhanh chóng bỏ cuộc và bắn thẳng những dòng tinh trùng nóng hổi thoát ra khỏi đầu khấc mà vô tình nó đã chui thẳng vào miệng Cô khiến Cô phần nào không kịp trở tay để thả hờ ra.

Cảm giác khi chúng thoát khỏi mình có chút gì đó tiếc nuối và bản thân thì đột nhiên thấy yếu đuối hẳn.

Thứ của mình lúc đầu ra ào ạt lắm nhưng dần dà cũng cạn hẳn và khi cố gắng nhướn người lại nhìn thì thật ngạc nhiên Cô Trang đã không ngần ngại mút chùn chụt như thể muốn hút hết không bỏ sót cho đến khi tất cả hầu như đều vào trong miệng Cô và bị Cô nuốt ừng ực.

- Trang... Mình khề nhìn vào đôi mắt khi Cô còn đang ngoáy đầu về sau..

- Không gì đâu...nó dính ra người lại nhem nhuốc... Cô cười khe khề nói và dần nhón người quay lại cùng hướng với mình.

- Ừm... Mình gạt đầu cười nhẹ đầy bối rối.

Cô khề nhón người ngồi dậy và sau đó dang tay đỡ mình.

Mình cố gắng chống hờ nền tám bặt láy thế và ngồi dậy đuối thẳng chân vì phần nào đó hơi bị tê khi nằm nãy giờ.

Cả hai sau khi trần truồng ngồi đàng hoàng dậy thì chẳng nói chẳng rằng chỉ nhìn quanh quẩn hơi ngại ngùng mà chẳng biết mở lời sao cả nhưng cuối cùng thì cũng lấy được can đảm.

- Khuya quá...hay tối nay Trang ngủ đây đi...bắt taxi giờ này kì lắm đấy... Mình khề nhìn Cô và nói giọng đầy quan tâm.

- Thôi...chết...để về chứ ở lại đây biết ngủ đâu... Cô Trang cười và vuốt nhẹ cổ mình sau đó xích lại thật gần.

- Phòng Duy...chẳng ai vào đâu mà nhà to chỉ có hai Di cháu Duy thôi...vào đóng cửa ngủ rồi tờ mờ sáng dậy về... Mình khề ôm Cô vào lòng và tình nghịch dùng tay bóp nhẹ nhẹ vào một bên vú của Cô.

- Giờ mới hơn 1h thôi mà...không sao đâu Duy...Trang về... Cô Trang cười với hành động đo của mình và khề đưa tay lên quàng hẳn vào cổ mình mặc cho cái tay tình nghịch đang quấy rầy cơ thể Cô.

- Không...Duy không cho Trang về...ngủ đây đi...khóa cửa với lại đang hè chẳng ai biết Trang ở đây đâu...rồi Di Linh đi chợ thì về...đảm bảo đó... Mình nói rất đĩnh đạc và di chuyển cánh tay kiểu giả lảng vô tình lại tiến xuống chiếc bím đang còn ướt nước của Cô mà xoa xoa.

- Thôi...về cho rồi...nguy hiểm lắm... Cô nói nhỏ bên tai mình và hơi bầu nhẹ nơi gáy chắc là muốn mình hãy dừng việc thám hiểm của cánh tay trời đánh kia lại.

- Không sao mà...khuya khoắt vậy về nhà rồi hàng xóm thấy hay lúc đi ra khỏi nhà Duy giờ này mà người ta thấy thì phiền lắm... Mình cười nói khẽ và gan dạ ấn thẳng ngón tay vào trong bím của Cô mà bắt đầu ngo ngoáy những va chạm với phần da thịt bên trong cái rãnh ấm nóng ấy.

- Ừm...vậy cho ngủ ké một đêm...sáng tờ mờ Trang dậy về chứ tối quá...về nhà giờ cũng sợ... Cô buông cổ mình ra nói khẽ và nhẹ nhàng co chân lên dạng háng ra cho những ngón tay mình tự do nghịch ngợm và vào sâu hơn trong bím Cô.

- Ừm... Mình cười khẽ và chăm chú ngồi đó nhìn vào hoạt động của những ngón tay trong bím Cô.

Được sự chấp nhận ra mặt của Cô Trang và cũng được tạo điều kiện đến thế nên mình càng quấy hơn.

Lấy một tay sờ nhẹ mỏng đốc còn một tay thì cứ chọt ra chọt vào bên trong bím làm cho Cô phải bặm môi nhìn xung quanh đầy chịu đựng.

Mình quấy lắm, quấy Cô đủ kiểu mà lâu lâu còn cúi xuống hít hít cái bím khiến Cô gần như chết ngộp vì ngượng.

Mặc dù đang khuya nung hình như Cô đang đỏ mặt lắm thì phải vì mình thấy hai má Cô ửng hồng rõ rệt.

Đang mãi mê sờ mó và thỉnh thoảng kèm theo những cái hôn thoáng qua thì bất chợt một tiếng "Xào...xào" vang lên ở một hướng vô cùng lạ lẫm.

- Duy...hình như...Duy... Cô Trang khẽ đưa tay nâng đầu mình lên và nói giọng đầy lo lắng.

Mình và Cô Trang đều hướng ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía vừa phát ra tiếng động kì lạ ấy.

Và trong giây phút đó cả hai gần như chết lặng.

Chết lặng vì hình dáng của một người con gái đang đứng bất động để hờ đôi tay ngay trước bụng và hình như cái tượng người đó đang nhìn chăm chăm vào mình và Cô Trang khi cả chúng mình đang trần nhòng nhòng không mảnh vải che thân.

Cái dáng ấy đứng đó trong im lặng với các bộ phận tay, chân và nhất là mặt chỉ là một màu đen.

Một màu đen đáng sợ và thật sự rất kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Mình và Cô Trang bỗng tái mét mặt khi nhìn vào cái bóng đen ngòm đang đứng dựa hờ một bên vai vào gốc cây cổ mục cũ kĩ.

Cái gốc cây mà người chủ cũ trước đây không dỡ chặt vì cái chất thiêng của hình dáng nó.

Lúc ấy mọi sự vật như ngừng chuyển động trong khoảnh khắc mà cùng chờ đợi cử chỉ tiếp theo của cái dáng mà mới nhìn vào có thể xác định ngay ra là phụ nữ ấy.

Nhưng không, nó vẫn đứng sừng sững chiếu tia mắt trong màn đêm có lẽ là sắc lẹm về phía hai con người đối diện.

Thật sự mình không thể nào nhớ rõ lúc đó cảm thấy ra sao nữa. Chỉ biết là trên cơ thể trần truồng hiện tại có bao nhiêu lỗ chân lông thì đều được dịp mà dựng lên hết cả.

Thú thật thì ban đầu mình cũng như hầu hết các bạn ở đây đều nghĩ cái bóng ấy có lẽ chính là cái định dạng mà người ta thường nói "có khả năng đi về giữa hai cõi âm dương", những "kẻ mà ai cũng biết là ai đấy" vì chỉ có cái ngưỡng ấy mới thường xuyên xuất hiện bất chợt vào khoảnh khắc giờ vàng như này và còn dựa gốc cây mà lại là cây cổ đã mục nửa mới kinh chứ.

Nhưng chỉ thoáng sau khi nhìn thật kĩ, sẫm soi thật lâu mới để ý thấy những nét ăn mặc khá hiện đại và sành điệu như quần jean lửng áo thun bó sát thì mình xác định ngay là một đứa con gái.

Chắc chắn là một cô gái bằng da bằng thịt ở độ tuổi đôi mươi.

Mà trớ trêu nhất là cái chỗ mà người con gái ấy đang đứng chính là bên phần sân sau của nhà kế bên cạnh nhà mình.

Chỉ vừa nhận ra được những sự thật sơ khai ấy thì nguyên cả phần thân trên của mình đã nhanh chóng quay quanh tứ phía. Nhìn Cô Trang, nhìn trước mặt, nhìn lại sau lưng và sau đó là nhìn sang hai bên cạnh thì bỗng chốc bầu trời như sụp đổ trước mắt mình.

Thật sự trong cái rủi nó có cái xui.

Cái bóng đó không đứng đâu khác mà chính là bên phần sân của nhà Song Nhi, Song Yên, Song Oanh mới kinh.

Mình như chết lặng vì ngượng và vì đau đớn thay trời xui đất khiến thế nào lại bị người quen từ nãy giờ đứng đấy chứng kiến tất cả, chứng kiến từng tư thế và hành động khá buông thả của chúng mình.

Thật nhục nhã và chẳng còn gì để nói.

Dần dà chỉ trong phút chốc linh tính mình mách bảo khuôn mặt của người con gái ấy chỉ có thể là...là cô ấy chứ không ai khác.

Là Oanh...chính là cô ấy.

Sở dĩ mình tuy không thể nhìn thấy mặt nhưng vẫn phần nào đoán ra được bởi vì cái dáng ấy đang thả tóc bay lơ đãng khi những cơn gió hanh oi ả của mùa hè vẫn màu nhiệm từng đợt thổi bùng vào cái khung cảnh bất quả tang mà vô tình khiến cho nó thêm phần âm đạm.

Biết rằng tất cả đã quá muộn màng cho cả đôi bên.

Mình khẽ quay sang Cô Trang khi mà ánh mắt của Cô vẫn đang tròn trịa ngạc nhiên thoáng chút sợ hãi nhìn lén lút vào dáng dấp người con gái đang đứng như chôn chân ở kia.

- Cô...không...không phải ma đâu...người quen... Mình nói rất nhỏ chỉ đủ cho Cô nghe mà cặp mắt chỉ dám nhìn xuống đất.

- Ai...người...người quen...ai vậy... Cô tròn mắt đầy sợ hãi và nói giọng thảm thì còn nhỏ hơn cả mình.

Lúc này khi quay sang nhìn Cô Trang mặc dù trong hoàn cảnh éo le đến thế nhưng con mắt của mình vẫn lâu lâu thấp thỏ liếc hờ vào chùm lông đen mảnh bên trên cái bím hồng hồng của Cô.

Thật chất mà nói từ nãy giờ mọi chuyện xảy ra chỉ chừng độ một phút với đầy đủ cảm giác từ ngạc nhiên đến sợ hãi bởi sự xuất hiện của cái dáng lạnh lùng kia nên Cô vẫn chưa chú ý để khép háng lại mà cứ trong tư thế chàng hăng ngồi nói nhỏ nhỏ với mình rất thật thà.

Tuy hình ảnh 18 cộng lớp đầy đôi mắt nhưng thẳng nhỏ mình không sao dậy nổi mà đã teo tùm nơi chốn nào.

- Con bé mới chuyển nhà tới...hồi chiều Duy qua nhà...ăn cúng đó... Mình giải thích nhanh chóng và cặp mắt khẽ liếc sơ qua cái dáng ấy thêm một lần nữa.

Chỉ có thể là Oanh vì trong tiềm thức của mình thì chỉ có Oanh là có mái đầu như thế.

- Chết...giờ sao đây Duy... Cô Trang với vẻ mặt đau khổ nhìn sâu vào đôi mắt mình thật gần.

Mà quái nhất là sao cái bóng ấy lại không chạy đi vào nhà hay làm gì đó kiểu như truy hô mọi người mình còn dễ hiểu hơn một chút đằng này lại cứ đứng đó nhìn là thế nào nhỉ.

- Để Duy đứng dậy lụm quần áo đã...xong rồi Trang mới đứng dậy sau...rồi cả hai bình thân đi về phía trước nhà rồi đứng núp ở góc hè...Duy đẩy cửa rồi hai đứa đi thẳng vào nhà luôn...đừng chạy và cũng đừng nhìn lại nha... Mình khẽ nói mà cặp mắt lúc này đã dám nhìn thẳng vào chỗ gốc cây ấy.

Quyết không được làm ra điệu bộ sợ hãi vì như vậy cái con người kia sẽ nghĩ mình rất sợ người khác biết chuyện tày đình này đến lúc đó mình sẽ thành người ở cửa dưới và rất khó mà phản biện lại nếu như thông tin này lộ ra.

Cứ làm ra dáng mọi chuyện là bình thường kể cả việc có một đôi nam nữ đang lỏa lồ đi lại giữa đêm khuya chẳng nữa.

Như thế đều này thường xuyên xuất hiện ở đây và vì đằng ấy mới chuyển nhà lại đây nên không biết.

Cứ giả điên và bạn sẽ được bình yên.

- Ừm...nhưng trần truồng vậy...vào nhà lỡ gặp người nhà Duy thì chết... Cô Trang nhẹ nhàng nín thở vai mình nói khẽ.

- Không đâu...Di Linh ngủ say lắm...không sợ đâu...cứ chạy vào nhà rồi tính... Mình nói đinh ninh.

- Ừm... Cô Trang gạt đầu và chuyển dần sang tư thế quỳ khép chặt đôi chân và chùm lông tam giác kia lại.

Kế hoạch đã được lập ra nên nghĩ là làm, mình từ từ đứng dậy hơi khép háng với vẻ lơ đãng lù lù thường thấy và vài suy nghĩ rồi ren trong đầu.

Cố gắng thật tàn tàn mình dùng tay vuốt hết tất cả đồ đạc của cả hai đang chất đống cũng như roi vãi xung quanh dưới nền bạt đầu đó còn dính thứ

nước kết tinh mà đổ mồ hôi công sức mới tạo ra được.

Sau đó mình khẽ quay sang lấy chân hích nhẹ vào mông Cô Trang khi thấy Cô đang cúi gằm mặt xuống bất động nhìn chăm chăm về phía trước mặt.

Cô Trang ngước mặt lên nhìn mình với cặp mắt buồn vời vọi.

Thoáng thấy điều gì đó bất ổn vì trong mình Cô Trang là một người phụ nữ rất mạnh mẽ trong bất kì hoàn cảnh nào chỉ cần nhìn cách Cô xử lí tình huống mình đều rất an tâm và hãy thử nhớ lại cách Cô nói chuyện với mình mà xem cũng đủ biết Cô can trường đến mức nào.

Hơi trái dự định ít nhiều nên mình nhanh chóng nắm lấy tay Cô kéo nhẹ dậy và cả hai đảo chân thật nhanh trước ánh mắt có lẽ là đầy sự khinh bỉ của người con gái đang đứng cạnh gốc cây kia mà chỉ mong thoát khỏi khoảng sân sau trong tích tắc để chạy thẳng vào nhà. Mình và Cô rất nhanh chỉ với hơn chục bước chân là đã tới sân trước.

Nhanh chóng lên những bậc thang ngay trước cửa chính và lập tức ai làm việc nấy.

Cô Trang thì không mảnh vải che thân nên ngụp người xuống núp vào một bên góc nhà mà một tay che ngực, một tay che bím trông rất ngượng ngùng.

Mình thì khăn trương vắn chốt cửa mà lúc này chưa khóa và mở tan hoang một cánh ra để vút hắt đồng đồ đạc xuống nền nhà và lập tức bước vào nói khe khẽ vọng ra.

- Trang...vào đi... Mình nói rất nhỏ vì biết được độ vang vọng của ngôi nhà này.

- Ừm... Cô Trang quay lại nhìn mình và lập tức đứng dậy bước vào nhà.

Đoạn mình từ từ khép cửa sau khi Cô Trang đã vào hẳn bên trong.

...Kít...cách...cách...

Âm thanh của kim loại va chạm nhau lại vang lên một lần nữa nhưng khác hẳn với một giờ trước đó vì giờ đây mình khóa chứ không phải mở.

Mình quay lại nhìn Cô khi Cô đang đứng ngay phía sau lùm lặc đồ đạc của cả hai dưới đất lên hẳn trên cả hai tay.

- Duy...bây giờ sao...Trang lo quá...liệu... Cô Trang khi vừa thoáng thấy mặt mình là đã nói liền hồi mà quên mất đây là bên trong nhà và còn nguy hiểm hơn cả không gian lúc này.

- Suyt...đừng nói...lên phòng Duy đã... Mình đưa tay bịt khẽ miệng Cô lại nhắc nhở.

Sau đó mình đi trước khẽ khàng nhìn vói lại Cô đi phía sau và cả hai trần trườg tiến dần lên những bậc thang.

Qua phòng Di mình liếc hờ hánh cửa tối om.

Vẫn chỉ là một sự lặng im thường thấy mà có lẽ là Di vẫn đang ngủ say.

Mình và Cô lại tiếp tục tiến lên những bậc thang đến trước cửa phòng mình thì cả hai nhanh chóng bước vào trong mà tất nhiên là mình mở cửa vào trước còn Cô thì vào sau.

Đóng cửa lại mình thở phào nhẹ nhõm.

- Phòng Duy đó...bỏ quần áo xuống ghế đại đi... Mình đẩy nhẹ vai Cô đi từng bước tiến lại phía gần nệm và nói rõ to.

- Chết...nói nhỏ thôi...phòng ai ngay dưới mà... Cô Trang bỏ nhanh quần áo xuống nệm và ngay lập tức đưa tay bịt miệng mình lại như cái cách mình bịt miệng Cô vừa lúc này dưới cửa chính.

- Không sao...cửa cách 85% âm mà...không nghe đâu...đừng lo...hì... Nhân cơ hội đó mình vòng tay sang ôm eo Cô đúng lúc thẳng nhỏ mình đang cứng dần lên mà vô tình chọc tứ tung vào rốn và háng của Cô không định hướng.

- Ừm...mà lúc này là ai vậy...Duy biết à... Cô Trang mỉm cười và khẽ đưa tay bám hờ hông mình hỏi nhỏ.

- Ừm...biết...con bé ngay bên cạnh mới chuyển nhà về... Mình trả lời mà cặp mắt nhìn chăm chăm vào ngực Cô bởi lẽ bây giờ nguồn sáng đã rất khác lúc này và mọi thứ hiện ra trông thật đẹp đẽ.

Từ đầu ti hồng, cặp vú to oành cho đến làn da trắng và cả chùm lông đen mảnh khảnh nhìn ở góc độ từ trên xuống khiến cho tất cả một mồi và căng thẳng bởi cái dáng của người con gái lúc này như tan biến và hòa quyện vào từng đường cong phía từ đối diện.

- Trang thì không sao vì quanh đây chẳng ai biết Trang...mà dù có nói ra thì cũng chẳng sao...nhưng Duy thì... Cô Trang hơi cúi gằm mặt nói với vẻ lo lắng đầy quan tâm.

- Không sao đâu...mai qua nói nhỏ là được...đừng lo...phù... Mình nhìn lên trời hít thở thật sâu và nói giọng cố gắng bình thường nhất có thể.

Nói xong mình buông hồ Cò ra khi thoáng thấy cái CPU vẫn còn chớp tắt đèn vàng vì có lẽ lúc này khi xuống nhà dưới mình chỉ có ý định nghe điện thoại sau đó chạy lên chiến FFO2 tiếp nhưng ai dè lại được tận hưởng một buổi tiệc hoang lạc với đầy đủ cảm giác từ ngạc nhiên, sung sướng rồi đến sợ hãi như vậy.

Tiến tới chỗ máy tính mình rà nhẹ chuột và màn hình chợt hiện ra như đúng những gì mình đã nghĩ.

Vài thao tác tắt máy nhanh chóng.

Mình khẽ quay đầu lại và thấy Cô Trang đang từ tốn mặc lại chiếc áo thun sọc ngang đen trắng.

- Mặc lại làm gì...sáng mới về mà... Mình nói khẽ khi thoáng liếc thấy Cô mặc xong thì hướng cặp mắt nhìn mình.
- Lạnh bụng... Cô Trang xoa khẽ bụng và đầu đó lại thấp thoáng chùm lông đen kia.
- Ủm...xong rồi...đi ngủ thôi... Mình tiến lại khi thấy ánh sáng xanh shut down của cái monitor đang lò lộ.
- Nằm đầu đây Duy... Cô Trang đứng hẳn dậy vươn vai nhìn mình.

Lúc này thì cái bím kia lộ thiêng ra hẳn đến mức thấy cả hai cái mép nhỏ xíu ửng hồng đầy kích thích.

- Trên nệm... Mình chỉ tay về hướng cái nệm mà tròn mắt ngạc nhiên bởi câu hỏi thừa thãi của Cô.
- Thôi...mình mảy...mò hôi...vói...dính đủ thứ...bây giờ nằm lên nệm nó in mùi...nằm dưới sàn được rồi... Cô Trang nhấn nhó đáp và chỉ tay xuống sàn.
- Thôi...dưới sàn sáng lạnh lắm... Mình khẽ cười và lắc đầu nguầy nguậy.
- Thì trái cái gì đó tạm đi...chứ Trang không nằm nệm đâu nha... Cô Trang làm dáng vẻ rất con gái hướng dẫn cho mình và sau đó thì chỉ thẳng vào thùng nhỏ đang nhô ra hết cỡ của mình mà phán "không nằm nệm đâu nha" đến chết cười.
- Thôi...cũng được...để ra lấy tấm nệm nhỏ...hơi mỏng đó... Mình cười và quay lưng tiến ra cửa.
- Ủm...vậy được hơn... Cô Trang cười và nói khe khẽ vọng theo.

Mình nhanh chóng mở nhẹ cánh cửa ra đi về hướng chiếc tủ đựng chăn gối trước cửa phòng và lấy vào một tấm nệm khổ nhỏ mỏng chừng một đốt ngón tay.

- Ủm...vài mát đây mà...ngủ mùa hè thì ai cũng thích hết... Cô Trang nói khi mình đã khép cửa phòng và tiến lại gần.
- Ủm...cũng thường hay ngủ lắm... Mình cười tươi và trả lời.
- Đưa đây Trang trải cho... Cô Trang với tay tới giành lấy chiếc nệm từ tay mình.
- Ủm...lấy mền gối bên trên nệm luôn đi...không dính đâu...ăn thua cái nệm thôi... Mình lặn đứng ngắm một người phụ nữ với thân thể trần truồng nguyên khúc bên dưới đang thao tác tay chân trải chăn ga, gối nệm mà cặp mắt giáng như in vào mọi cử động xung quanh nơi nhạy cảm nhất.
- Ủm... Cô Trang khẽ liếc mình đầy ma mãnh khi bắt gặp ánh mắt dâm tà của mình đang chiếu thẳng vào người Cô noi mà những khoản hở đang phơi ra đầy khiêu gợi.

Mình đứng với cái mặt thộn ra như thằng dờ mà nhìn ngắm Cô.

Lúc Cô quay lưng lại tiến lên cái nệm to mình hay ngủ và cúi xuống để lấy chăn gối thì mình đã có dịp soi thật kĩ và nhìn thật sâu vào phần cửa sau của Cô.

Không đen tuyền nào và vì da Cô trắng trẻo nên nhìn mọi thứ cực sạch sẽ và tươi mát.

Một điều có lẽ là bình thường ở những người phụ nữ chưa sinh nở và biết giữ gìn dù đã ở tuổi băm.

Và rồi khi mình đang nghiêng đầu qua một bên bốc đầy về lù khù chộp giật.

- Nhìn đã chưa... Cô Trang nói khi đang lấy chiếc gối cuối cùng quần ra hướng cái nệm nhỏ mới trải.
- Rồi...ủa...chưa...ủa...xong chưa... Mình bối rối quần ánh mắt ra chỗ khác mà không ngờ trí não cũng bay đi đâu mất.
- Chưa hay không cũng tắt điện đèn...chói mắt quá... Cô Trang cười nói giọng rất teen khiến mình hào hứng đến kinh người.
- Ủm... Mình trả lời sau đó tiến lại chỗ công tắc cạnh cửa khẽ ấn nhẹ đồng thời bật hờ bóng đèn ngủ màu cam ngay bên trên cửa phòng.

Xong xuôi mình đảo bước thật nhanh lại gần chỗ chiếc nệm mới trải và chui tọt vào ngay cạnh chỗ Cô Trang đang nằm mà khẽ choàng tay sang ôm eo.

- Gối nè ông... Cô Trang đưa gối cho mình sau đó quay hẳn sang hướng bên trong.

- Ủm...bật máy lạnh không... Mình lấy gối lót đầu nằm và sau đó nhón người qua nhìn vào mắt Cô.

- Thôi...vậy được rồi...nằm sàn mà máy lạnh chi...ngủ đi... Cô Trang nhắm mắt lại tránh ánh mắt của mình và khe khẽ nói.

- Ủm... Mình nhón người trở lại cố gắng cũng nằm quay người vào trong giống như Cô và khẽ luồn tay xuống phần háng của Cô mà xoa nhẹ nhè cái bím nóng hổi kia.

- Lo không...chuyện lúc này... Cô Trang hơi nhích người để thay đổi tư thế nằm sang gần giữa để đôi chân chàng hăng ra cho tay mình mặc sức tưng hoành đồng thời có thể nhìn rõ sắc mặt mình lúc trả lời..

- Có...mà ít... Mình khẽ cười và đáp nho nhỏ.

Tuy trong cơ thể lúc này có nhiều thứ đang biến chuyển theo chiều hướng tích cực nhưng mình không sao chú tâm vào được những việc cần làm ngay trước mắt nhất là khi Cô Trang lại nhắc đến vấn đề người con gái bí ẩn lúc này.

Nhận định là Oanh có phần hơn quá chủ quan vì biết đầu trời đã về khuya lại nóng nực nên bất kì ai trong ba chị em Song Song đó cũng có thể thả tóc ra mà đó là còn chưa nói cái dáng ấy đứng cạnh bên cái gốc cây mục nơi ánh sáng chiếu lên lối nhưng lại chừa hẳn cái quan trọng nhất là khuôn mặt nên đến cả dáng người mình còn chưa thấy hết được thì làm sao có thể chắc chắn.

Chán chẳng buồn tả mà dù có cố gắng tả lại thì cũng không sao mà tả hết cái chán lúc ấy.

Người con gái đằng sau chiếc mặt nạ bóng đêm ấy là ai được nhỉ.

Chẳng hiểu là ai mà lại có khả năng chịu đựng quá mức dám đứng đó nhìn cảnh phang phập mà không mấy may ngượng ngùng dè dặt.

Có thể là Yến vì nó có bạn trai rồi và thấy cách hành xử lạnh lùng hơn hẳn hai cô kia.

Ôi thôi,cái đầu óc này của mình như muốn nổ tung.

- Sao nãy nói không sao... Cô Trang bất chợt lên tiếng khi mình bắt đầu mò mẫm không định hướng phần nào đó đã lướt hẳn lên phần rốn của Cô.

- Thì ít mà... Mình như phát hiện ra cử chỉ lạ đời đó trong thoáng chốc nên liền cho tay tiến lại cái khe hẹp kia mà ve vuốt xung quanh.

- Sinh nhật ngày mấy... Cô Trang hỏi mình và khẽ lấy tay vờn cong sang bên xoa nhẹ phần gáy mình.

- 9/6...còn Trang... Mình thì thâm vào tai Cô và không quên hỏi lại.

- 5/9... Cô trả lời nho nhỏ và nhịp thờ chợt thay đổi mỗi khi mình chạm tới cái khe hẹp hoặc cái hạt cứng cứng kia.

- Yêu Duy không... Mình hôn nhẹ lên tai Cô.

- Nói rồi...thương thôi... Cô nhắm mắt ra vẻ khó chịu và khẽ nâng tay mình lên lại phần ngực bên ngoài lớp áo thun.

- Thương cũng được rồi...mai đi làm không... Mình như hiểu ý nên luồn tay vào xoa bóp đều đặn hai vú và nghiêng nhẹ nhè từng cái núm.

- Chắc nghỉ buổi sáng...Duy khi nào đi học... Cô Trang hỏi mình giọng bình thường.

- Vài ngày nữa...quay sang đây... Mình thờ dãi trả lời và khẽ nắm hờ vai để quay người Cô hoàn toàn sang phía mình.

- Thôi...ngại... Cô Trang bất ngờ đẩy tay mình ra khỏi vai mà quay hẳn người từ khá giữa sang một bên ra vẻ không quan tâm lắm.

- Ủm...lạ nhà khó ngủ... Mình khẽ lay lay phần eo trần của Cô.

- Ủm...lại còn rờ rẫm nữa...sao ngủ...chắc sáng mai về nhà ngủ... Cô Trang cười và trả lời đầy tình nghịch.

- Vậy giờ khỏi ngủ nhé... Mình nhích lại gần hơn và đưa tay luồn vào phần háng chân chụp hẳn nguyên cả cái bím của Cô để kéo cả thân người ấy lại gần phía mình hơn tẹo.

- Ủm... Cô khẽ đáp

Chương 56

Lúc này trong tư thế nằm nghiêng cả hai đã rất gần, thật gần.

Phần lưng của Cô dường như đều đã chạm hẳn vào phần ngực trước của mình qua lớp vải thun.

Đê mê và dần trở nên ngây dại.

Mình khẽ lấy bàn tay phải đang tê cứng vì phạm đặt ở giữa tự nãy giờ mà nâng từ từ lên trên và luồn hẳn vào phần lỗ trống được tạo bởi cái gáy đang lấm tấm mồ hôi của Cô và chiếc gối mềm dùng kê đầu.

Cố gắng luồn tay ngày một sâu đến mức mà những ngón tay mình xuyên qua chiếc gáy và vòng vèo ngang qua bả vai bên kia cho đến khi khẽ chạm nhẹ vào một thứ mềm mềm chính cái bết vều hiện đang ẩn sâu trong lớp vải thun của Cô.

Có lẽ vì quá gần nên mũi mình bị tóc Cô phủ kín.

Một thứ mùi hương thật dịu nhẹ, khá dễ chịu và lưu giữ những thứ cảm giác đầy thú vị.

Tự nhủ với lòng.

Đắm chìm trong từng khoảnh khắc và cố gắng nắm bắt từng thời cơ.

Tay trái mình sau khi đã chụp hẳn lấy bím để kéo cả phần hạ bộ của Cô lại gần hơn thì nó cứ như được dịp tung hoành mà thả sức vùng vẫy tự do đắm mình thật sâu vào trong cái thứ ngày một ướt át ấy và cũng may là nhờ Cô đã chủ động chống hờ một bên chân lên như lúc nãy để tay mình có thêm không gian mà hoạt động hết công sức.

Những ngón tay mình dần dà đều đặn theo từng động tác khá giống với lúc khi còn nằm ở sân sau.

Nó cứ cố gắng nhét vào thật sâu rồi hiện ra đến lưng chừng với đầy áp thứ nước nhờn ấy sau đó lại vào như cũ.

Cứ thế mọi thứ tiếp diễn đều đặn và có phần nhanh hơn theo thời gian với những tiếng động rất quen thuộc.

Thật sự mình thấy bức rức ở rất nhiều nơi trên cơ thể.

Phần eo dưới của mình áp sát vào người Cô khiến cho đôi lúc thăng nhỏ cứ như chạm hẳn vào phần cửa sau làm Cô bất chợt rung mình và giật cả người lên từng hồi nhạy cảm.

Nó cứ đâm chia hết chỗ này đến chỗ khác làm cho mình tung tức nơi đâu khác ít nhiều.

Cả hai ngày càng siết chặt cơ thể vào nhau nhiều hơn cộng thêm cái nóng hừng hực của tiết trời mùa hè về đêm nên mồ hôi lại bắt đầu ứa ra ào ạt ướt đầm trong ánh điện lóa xóa của bóng đèn ngủ được đặt ngay phía trên cửa.

Cái nóng này không gây khó chịu là mấy về mặt cơ thể nhưng phần nào nó khiến cho lửa nhục dục trong mình sôi và khó kiềm chế đến mức mà dường như đôi lúc đầu óc mình không còn làm chủ được những hành động tự vô thức nữa.

Mồ hôi Cô ra nhiều ướt nhòe của áo.

Cảm thấy rất rõ khi nó cứ dinh dính vào phần lưng Cô và ngực trước nên mình liền khẽ đưa cánh tay từ bím lên xấn chiếc áo đến gần ngang nách sau đó lại cho nó di chuyển lại vị trí cũ nơi chum lông đen mảnh ướt nhẹ và bết cả vào da thịt mà hoạt động hết công suất.

Lúc mình xấn lên thì Cô cũng cố gắng hòa theo để mọi việc trở nên dễ dàng và nhanh chóng.

Khi chiếc áo vừa được nâng lên thì bất ngờ một bên vều vô tình chạm hẳn vào cánh tay phải nãy giờ đã luồn qua gáy thả tòn ten sâu dưới gần nách Cô của mình.

Nhanh như cắt vì bất được thời cơ đầy thuận lợi mình nắm hẳn một bên vều và ngẫu nhiên cái đầu ti nhỏ xíu qua từng ngón tay.

Cô khẽ nhón người lên né tránh nhưng không kịp.

Cứ thế mình bóp và nghiền cộng thêm những cái hôn đê mê lên gáy và cả những nhịp mân mê bím ngày một nhanh mạnh.

Cô run lên bần bật và khẽ phát ra những âm thanh to nhỏ không đều.

Trong phòng bắt đầu ủa lên những tiếng rên và nhịp thở không kiểm soát của cả hai.

- Trang...nóng không... Minh thì thào vào tai Cô khi những chiếc hôn từ môi mình đang bám đầy ở đấy.

- Nóng...nhưng kệ đi...bật điều hòa lát lạnh lắm...kệ đi... Cô trả lời dứt quãng.

- Ừm... Minh ung thuận sau đó lại hăng say hoạt động và dí những ngón tay ra vào bím nhanh hơn rất nhiều.

- Ừm...um...nhẹ...nhẹ thôi...um... Những tiếng rên phát ra ngày một nhiều cho đến khi Cô khẽ rún cả phần dưới lại kẹp cả bàn tay mình trong cái háng kia và sao đó thì khẽ nhấc nhẹ.

- Hà... Minh chưa hiểu gì nên chợt dừng hẳn lại mà ngơ ngác ngạc nhiên.

- Không...không gì...um...a... Cô trả lời và sau đó lại bắt đầu rên khe khẽ.

Có lẽ vì quá đắm chìm vào giây phút hoang lạc mà mình bất chợt quên bèn cảm giác của người "cùng chơi".

Cứ thế, cứ thế cả hai cứ dần dà say sưa mê mẩn nhau.

Cô từ từ đưa cánh tay ra phía sau và khẽ chạm vào thắt lưng nhỏ mình mà vuốt nhẹ nhẹ nơi đầu khấc làm cho mình có cảm giác vừa thích lại vừa thốn đến khó tả.

Rồi bất chợt nâng phần hạ bộ của Cô lên cao hơn đến mức mà thắt lưng nhỏ mình như chưa có lực đẩy nào mà đã tự động dính nhè nhẹ vào thứ nước nhờn và cả hai môi mềm của cái bím ấm nóng kia.

Như hiểu ra tất cả, mình cũng bất chợt nâng người lên nhưng lúc này là tạo lực đẩy.

Nhón lên để thắt lưng nhỏ có đà mà vào sâu hơn trong bím.

Hai cái môi mềm ấy như từ từ tách ra và nhanh chóng nuốt chửng cả "khúc cây" của mình, chúng ôm chặt ve vuốt và trơn tru khiến cho mình thấy tung túc và phần nào đó sâu, thật sâu.

Cái tư thế nằm nghiêng này khó diễn tả cảm giác lắm.

Vừa thấy sướng lại vừa thấy tức và cả nhức nhối nơi đỉnh đầu.

Cũng vì cái cách nhập cuộc và tư thế đang nằm mà hầu như cái bím tham lam kia nuốt hết cả thắt lưng nhỏ của mình vào trong đến tận cuống họng nó.

Cho đến khi chạm đến phần gốc thì cũng là lúc những tiếng rên, tiếng suýt soa và cả một tiếng thở dài đến kinh ngạc chợt bùng lên mạnh mẽ và vô chừng.

...Ừm...um...sítttttt...hùm...hùm...um...aaaaa...ừm...hùm...

Mình hơi đau nhói và lạnh người.

Phải cho thắt lưng nhỏ nhanh chóng di chuyển trong cái hang động ấy vì hình như mình có cảm giác các thớ thịt mềm dẻo và nóng hổi kia đang dày vò và ngấu nghiến bề cong nó đến kinh khủng.

Vấn đề nguyên tay phải dưới gáy Cô như một chỗ tạo đà, cánh tay còn lại mình khẽ đặt hờ lên eo Cô để lấy thế.

Khẽ nhón người lại phía sau mình thít lại và chợt nâng hẳn người lên một cái chắc nịch.

Cô run lên và rên lên khá to.

Mình thì lúc đó bắt đầu có được sự phấn chấn vì nước nhờn bên trong bím đã ra rất nhiều và bôi trơn hầu như nguyên cả "khúc cây" khiến mọi thứ trở nên dễ dàng đến mức chỉ cần lao động hăng say thì sẽ được tận hưởng.

Trong căn phòng nóng nực đêm hôm ấy, cái không gian mà màn đêm u tối và tĩnh mịch đang vây kín và phủ đầy.

Có hai con người đang nằm đó, nằm ở tư thế nghiêng lạ lắm và khẽ đâm chọc vào nhau đầy thách thức.

Có lẽ họ ghét nhau.

Không...chưa biết thế nào nhưng với riêng mình lúc ấy thì rất vui.

Vui vì cuộc đời đang biểu không cho mình những thành quả và sự mê mẩn mà không cần lao động gì nhiều vẫn có thể nhận được.

Thiết nghĩ mặt mình những lúc gần gũi Cô Trang thường hay biểu cảm lắm.

Mà có lẽ là như này.

Mấy khi được thiên nhiên ưu đãi như vậy đâu nên cứ thỏa sức mà vùng vẫy và tận hưởng thôi.

Mình cảm thấy vậy nhưng còn Cô ra sao thì mình chỉ dám nhìn sắc mặt và những cảm giác cũng như chuyển động từ cơ thể trần truồng kia mà đánh giá và suy đoán thôi.

Dần dà nhịp va chạm giữa hông Cô và phần háng mình tạo nên những tiếng "bành bành" ngày một to dần mà đôi lúc mình cảm thấy hơi ngượng về chúng.

Mọi thứ cứ thế tiếp tục và kéo dài đến tận hơn 5 phút thì mình bắt đầu có cảm giác tung tức quen thuộc.

Có lẽ là đã đến lúc đó thật rồi.

Mình chợt dừng lại trong khi bím Cô thì vẫn chuyển động mà nhai ngấu nghiến lấy thằng nhỏ của mình.

Chuyển cả hai tay xuống ôm chặt bụng Cô mặc kệ cho sức nặng từ cả thân thể kia đang đè nặn lên một bên tay.

Mình khê thu người và thực hiện những cú nắc cuối cùng thật chậm chạp nhưng đầy mạnh mẽ.

Và rồi chỉ vài giây sau thằng nhỏ mình tuôn những thứ nước đùng đục và ứ nghẹn từ nãy giờ vào sâu bên trong những thớ thịt của cái bím nóng hổi và tấy mọng kia.

Cô trần người và rên khe khẽ khi thứ nước nhòn của Cô lại bắt đầu chảy ra lai láng và tới giờ mình mới kịp để ý.

Cả hai nằm đó và không ai dám cử động.

Thằng nhỏ mình teo túm và thoi thóp thờ gập trong dòng sữa với mùi vị đầy lạ lẫm, cái bím thì vẫn liên tục rỉ ra những thứ nước nhòn quá dị và chảy lang ra khắp của háng của cả hai nhóp nhép

Hồi lâu sau mình khẽ nhón người rút "thằng osin yếu ớt" ra khỏi "bà chủ nhà với đôi môi kì dị" kia.

- Mệt quá...phù... Mình thì thâm vào tai Cô.

- Ừm...Trang cũng mệt... Cô khê gật đầu rất dả dặt.

- Mà vào bên trong có sao không... Mình thắc mắc hỏi nhỏ.

- Có thuốc cấp tốc...sáng uống...đừng lo... Cô cười và bắt đầu quay lại nhìn sâu vào mắt mình.

- Ừm... Mình mìm chi.

- Giờ ngủ hả...Duy... Cô vuốt tóc mình và nhướn mày hỏi khe khẽ khiến cho mình cảm giác yêu thương nồng ấm đến lạ.

- Ừm...Duy bị đau nhức nhiều chỗ...nãy giờ cứ giật giật nên vết thương lại nổi lên... Mình hôn vào má Cô và khê than thân.

- Ừm...chứ Trang có nói là...nữa đâu mà giải thích... Cô liếc mình rất tỉnh quái.

- Ừm... Mình cười.

- Mà vậy khó ngủ quá... Cô Trang cà vào cái ngực lấm tấm mồ hôi của mình nói nhỏ.

- Sao khó ngủ...ngủ đi...chắc tầm 3h mấy rồi đó... Mình hít thật sâu mùi tóc Cô và rả lòi ra vẻ rất chiều chuộng.

- Bây giờ chưa khô...chứ lát khô...rít với dính lắm...không ngủ được... Cô nũng nịu.

- Phòng Duy không có nhà vệ sinh đâu...bên trong kia chỉ là cái bồn rửa mặt thôi... Mình chỉ tay vào chiếc cửa giữa phòng giải thích.

- Chết...nãy giờ tưởng có...vậy muốn rửa chút thì đi đâu... Cô tròn mắt hỏi mình.

- Tầng hai...gần phòng Di...cánh cửa to đằng lúc nãy á... Mình cười và thì thầm nho nhỏ.

Cái màn đêm với ánh sáng le lói làm cho mọi thứ trở nên mê mẩn và kích thích đến lạ.

Chẳng mấy chốc với những va chạm nhẹ nhàng mà thằng nhỏ đau nhức của mình lại bắt đầu ngóc đầu nhìn lên.

- Xuống đó...người nhà Duy thấy thì chết đó... Cô khê nói nhỏ hơi dè chừng.

- Duy mệt cũng có muốn đi đâu...thôi...đứng dậy đi...Duy dẫn xuống... Minh dịu nhẹ cặp mắt mệt mỏi và chống tay chuẩn bị ngồi dậy.
- Được hông vậy...lỡ có chuyện gì thì mệt lắm...thôi thôi... Cô vúi vai mình dìu nằm xuống nhẹ nhẹ.
- Thôi...Duy cũng khó chịu nữa...rút rồi...giờ này khuya Di ngủ say lắm...đi...xuống thôi... Minh quyết đứng dậy và làm theo những gì đang nghĩ.
- Ừm...bước nhẹ thôi nha... cô cũng bắt chước ngồi dậy theo và bám vai mình.

Minh đứng dậy đi cà nhắc vì hơi tê chân lại bật đèn.

Rồi nhanh như cắt quay lại nhìn Cô Trang, nhìn lại bãi chiến trường quần quai mà hai người đã tạo ra.

Cô Trang đứng từ từ dậy và khẽ với tay lấy chiếc quần chip nhỏ để hờ trên nệm từ lúc này mà cúi xuống nhẹ nhẹ lau phần nước đùng đục đang chảy thành dòng đàng đặc từ chiếc bím xuống phần háng chân kia.

Minh cười mỉm.

Cô liếc khẽ đầy lém lỉnh.

- Khỏi lau...xuống rồi rửa... Minh cười và chiếu cặp mắt sẫm soi vào cái vùng tam giác đen đầy nhạy cảm với phần lông mu đẹp đến ngạc nhiên.
- Duy...có cái áo to nào không...chứ vậy...đi ngủ đi... Cô khép háng lại và đứng thu mình che chỗ nhạy cảm.
- Lại tú kiếm đi...nhiều áo thun lắm... mình chỉ về hướng tú ngay bên cạnh.
- Ừm... Cô ôm vếu và bước lững thững lại gần chiếc tủ.
- Bên dưới... mình nhắc khéo khi thấy CÔ cứ ngược lên nhìn ngẩn bên trên tủ.
- Cái này nha... Cô cười và khẽ đưa tay ra với một chiếc áo thun màu xanh lam.
- Ừm...nhanh đi... Minh gạt đầu và ra hiệu nhanh lên.
- Ừa...Duy không mặc hả...cứ ngong ngong nhìn kìa... Cô tiến lại gần mình và chỉ tay vào thẳng nhô đỏ hỏn đang nhìn trời nhìn mây.
- Không sao mà...để cho đẹp... Minh gõ nhẹ vào phần thân cái thẳng nhóc tinh ranh đó khen lấy khen để.
- Chết...ghê... Cô nhướn mày che miệng cười nhẹ rất duyên.
- Nói chứ để mặc cái quần đùi chứ không có chuyện gì lại gay nữa... Minh cười gãi đầu.
- Ừm...nè...Đi thôi... Cô tiến lại tú và với tay lên trên lấy chiếc quần đùi trắng cho mình.
- Ừm... Minh với tay nhận lấy và khẽ vịn chốt cửa.

Cả hai bước ra khỏi phòng và mình xung phong bước xuống trước khe khẽ nhìn về phía cửa phòng Di.

Mọi thứ vẫn im lặng và chẳng động tĩnh gì như lúc này.

Có lẽ Di ngủ say lắm rồi.

Minh quay lại phía trên và ra dấu cho Cô bước nhanh xuống.

Tới nơi cả hai khẽ mở cửa phòng vệ sinh sau đó cùng bước vào một lúc.

Run lắm, run đến mức phải kiểm cả hơi thở cho đến khi khóa cửa WC thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên vẫn phải giữ mọi thứ yên ắng vì WC ngay sát phòng Di không cách âm nên bà Di xì teen vẫn rất dễ nghe thấy tất cả.

Cô Trang đảo bước nhanh chóng tiến lại gần vòi sen bụi mà khẽ kéo chiếc áo thun dài che cả phần nhạy cảm qua hẳn đầu sau đó vắt hờ lên trên chiếc móc ngay cạnh bên.

Khẽ bật vòi sen một tràn nước mát lạnh tuôn xuống người Cô đầy quyến rũ.

Đột nhiên đầu óc mình chợt nhớ lại, nhớ về cái hoàn cảnh ngày trước, cái ngày mà mình và Cô ân ái nhau cũng dưới chiếc vòi sen thần thánh nhưng là ở nhà Cô còn bây giờ lại là nhà mình.

Chỉ cần nhiều đó cũng đủ khiến thằng nhỏ mình lại chào cờ mặc dù cho cảm giác đau bùng bực nổi lên xuyên suốt thân người nó.

Mình tuột hẳn chiếc quần đùi còn con mà khẽ tiếng lại gần Cô.

Dang rộng hai cánh tay ôm hờ Cô từ phía sau và sau đó khẽ xoay người Cô lại với ý định khẽ trao lên môi một nụ hôn nồng ấm.

- Đùng Duy...đùng...phòng kè bên nghe thấy đó...đùng Duy... Cô khẽ đầy nhẹ ngực mình ra và nhẵn nhố chối từ.

- Không sao...chỉ hôn thôi mà... Mình cười nhẹ để cho nước từ vòi sen ào ào khắp mặt.

- ... Cô im lặng mặc cho mình muốn làm gì làm nhưng tốt nhất là chỉ như lời nói vừa rồi.

Mình ngấu nghiêng môi Cô với đôi tay ôm chầm và ghi chặt ngang eo.

Từng dòng nước mát lạnh tuôn xuống rửa trôi nhiều thứ liên quan đến những va chạm lúc nãy nhưng dù đã hết sức cố gắng chúng vẫn không sao rửa trôi được đầu óc mình lúc đó.

Bắt đầu lại nổi máu dê, mình khẽ đưa một tay xuống xoa khẽ chiếc bím đang lạnh lẽo và cứng dần lên của Cô dưới làn nước tựa như mưa kia.

Mình vẫn hôn.

Cô bắt đầu kháng cự.

Cố gắng hôn sâu và kiểm tay Cô lại để mà ra sức dâng lấy những gì đang thêm khát tự trong đầu.

Đầy cảm giác, phải nói là thế.

Cảm giác vụng trộm và hồi hộp gấp ngàn lần lúc nãy.

Mình ôm chặt Cô hơn và khẽ lấy hai ngón tay kia banh nhẹ chiếc bím đang dần ướt kia nhưng là vì những dòng nước nhạt nhẽo tự bên trên theo kẽ ngón tay mình mà thấm dần vào bên trong nó chứ không phải tự thân nó tiết ra.

Khẽ nhón người xuống bên dưới mặc cho Cô giẫy nẩy, mình đưa thằng nhỏ vào đúng vị trí và bắt chợt đứng lên trong sự thêm khát.

Thằng nhỏ mình đi vào rất khó khăn trong bím Cô một lần nữa.

Cô nhón người vì thứ gì đó tựa như gai châm

- Đùng...đau lắm... Cô nhắm mắt lại giẫy nẩy.

- Ừm...chỉ vậy thôi...để đó đi... Mình ôm chặt lấy Cô và nói nho nhỏ.

Cô như dần hiểu ra và không kháng cự nữa mà bắt đầu hôn ngược lại mình.

Mình vui lắm vì Cô luôn chiều mình.

Đáp trả lại mình cố gắng dùng cả hai tay xoa đều hai núm vú sau đó vắn về chúng bằng những khả năng có thể.

Thằng nhỏ mình tuy không di chuyển nhưng nó lại bị cái thứ thịt mềm nhẽo tự bên trong nhào nặng tứ tung đến mức bức rức và sắp không chịu nổi vì độ thốn thì bắt chợt.

- Duy...nhanh đi...Dì tềeeeeeeee... Bên ngoài cửa bắt ngờ xuất hiện tiếng "lốc cốc" và những câu từ phá đám đáng ghét.

- Hà...ai...ai đó... mình hốt hoảng và chợt bất định hướng về không gian và thời gian.

- Dì...Linh nè ông...đêm nên điên hả...nhanh coi...mắc tè... Dì Linh cúi gắt từ bên ngoài cửa.

- Linh...Dì...con...con đang ị mà...nhanh gì nôi... Mình hiểu ra và run bắn người nhìn Cô Trang đầy lo lắng và cố bịa ra lí do ngăn cản Dì.

Cô Trang lập tức rời khỏi mình và tiến lại chỗ để đồ dơ ngồi xuống lấy chiếc áo thun màu xanh lơ mặc vội vàng và thu hẩn người vào.

- Sao nghe thấy tiếng vòi sen chảy mà...là gì ông... Dì Linh giễu cợt mà đâu biết mình đang hoảng sợ đến mức nào.

Dì mà biết thì chắc đào lỗ chôn mình luôn quá.Nhất là phía đối tác lại là Cô Trang.

- Con bật tại nãy...bật để tắm nhưng mắc quá chạy lại ị...giờ tắt nè... mình khẽ chối quanh co lấp liếm.

- Vậy mau đi...mắc quá... Dì hỏi mình.

- Không...bị táo bón...ị chảy rồi...đêm hôm gì ngủ đi...đi lung tung chi vậy... Minh khẽ nói như mếu và nhăn nhó trách Di mặc dù Di không thể nào thấy được.

- Đi đại ba oi...nhanh coi...tức bụng quá rồi...căng như bà bầu...nhanh... Di đập cửa ầm ầm như con nít và la inh ỏi hết cả lên.

- Con ị mà...Di tè thì đợi đi... Minh nói vọng ra từ bên trong.

- Có hai bồn cầu mà...đưa đại đưa ị... Di nài nỉ mình mà vẫn đập ầm ầm.

- Không...ghê lắm...muốn giống như hồi hè năm ngoái nữa hả...kinh... Minh lắc đầu nguầy nguậy và lại gần chiếc quần đùi lúc nãy nhặt lên và mặc vào.

- Hè nào...à...rồi...nhưng nhanh đi chứ giờ sao... Di nói và chột thay đổi giọng vì nhớ về kỉ niệm kinh khủng năm trước.

Minh khẽ tiếng lại mở hé hé cánh cửa nhìn Di nói nho nhỏ.

- Di đi ra sân đi...con lâu lắm...cũng hơn 10 phút nữa...à...nửa tiếng... Minh nhìn Di cười ngượng ngịu như thật sự vậy và đầu óc thì bắt đầu lập kế hoạch.

Sau câu nói đó mình thấy mặt Di buồn cười đến kinh khủng khiếp.

Mặt thì trợn ngược lên, miệng mím chặt lại đầy ngạc nhiên và ra vẻ trời ơi đất hỡi lắm.

- Gì...ra sân sao được... nghĩ sao giờ này nói tui ra đó ông...mở cửa coi...tui nhắm mắt lại... Di đẩy cửa tính xông vào.

- Không mà...chết đó...đi ra sân đi...còn không thì tè dầm trong quần... Minh nhanh chóng sập cửa đánh ầm và bắt đầu thấy ánh mắt đầy sợ hãi của Cô Trang nhìn mình vì hành động mở cửa ngu xuẩn vừa rồi.

- Ra sân người ta đi ngang qua thấy sao...chết liền á... Di gõ cửa tiếp tục van nài mình.

- Sân sau...phía sau á trời... Minh nói rõ to.

- Xa...mở cửa ra đi...đái miêng... Di nói giọng con nít đáng yêu cực kì.

- Ra đi...con không mở đâu... Minh hét lên vì thấy bộ mặt rất thê thảm của Cô Trang sợ đến xanh mặt.

- Chia khóa để đâu... Di đập ầm vào cửa một cái đầy bực tức.

- Phía trên tủ lạnh...con cứ lát mắc ị...lát ngừng...khó lắm...như giờ nè...Di không vào được đâu... Minh chỉ và sau đó nói những lời nho nhỏ như kiểu xin lỗi vậy.

- Đi ị rồi chết luôn trong đó đi nha... Di hét lên rất to và chột nghe bước chân.

Sau câu nói đó mình bắt đầu nghe những tiếng bước chân trên cầu thang đầy mệt mỏi.

Vẫn cố gắng lảng tai theo dõi cho đến khi tất cả chìm vào yên lặng thì mình nhanh chóng đi lại gần phía cửa và mở khẽ ra nhìn liếc sau đó nhanh chóng chạy lại cầu thang và nhìn xuống tầng trệt.

Biết mọi thứ đã yên mình nhanh chóng đi lại WC ra dấu cho Cô Trang đi nhanh lên phòng mình.

Cô Trang với vẻ mặt xanh mét chạy vội vã lên trên phòng mình với những bước chân đầy vội vã.

Sau khi Cô đã đi ra và tiến lên phòng mình đóng khẽ cửa thì nhanh như cắt mình tiến vào lại trong WC đã được mở tan hoang và đứng đại từ từ đợi Di lên.

Ngồi đó cũng tầm gần 5 phút gì đó thì bắt đầu nghe thấy tiếng chốt cửa sau và tiến bước chân quen thuộc nhưng có chăng là giờ đây hơi hối hả hơn chút.

Bóng dáng Di Linh dần xuất hiện.

- Tường chết luôn trong đó rồi... Di liếc đều mình với ánh mắt trắng kinh khủng.

- Con xin lỗi...con nhịn hông nổi... Minh cúi đầu nhìn xuống đất đầy hối hận.

- Gớm...ua...tắm hả... Di cười khề khề tha lỗi và lấy tay xoa mái tóc ướt của mình.

- Thì đang tắm vì nóng quá rồi cái mắc ị á... Minh ngược đầu lên cười lém lỉnh.

- Ồ...lên ngủ đi... Di nói và nhắm mắt lơ đãng.

- Sao mặt Di trắng với lấm lét vậy...trắng bệch á... Minh mở to tròn mắt ngạc nhiên.
- Thì mới hết hồn tưởng chết rồi... Di nói rõ to.
- Sao vậy... mình lại được dịp ngạc nhiên.
- Nãy ra tới sân sau cái thấy tấm bạt tù xe ở ngoài...nhóc mang ra hả... Di nói và khẽ nhưn một bên chân mày hỏi ngược lại mình.
- Dạ...chiều mang ra...tính nằm vì trời nóng quá...nhưng cuối cùng không nằm...quên đêm vô... Minh áp ứng giải thích trông rất ngu.
- Điện...nằm đó chi...mà để kè...nãy ra đang tè cái hết hồn lập tức kéo quần đứng dậy luôn đó... Di tường thuật trông rất li kì và hấp dẫn.
- Ủa...sao vậy...sao kì vậy... Minh ngạc nhiên hỏi khẽ vì có chút gì đó hơn lớp ló quen thuộc.
- Thì thấy...thấy cái bóng đen ngòm đứng chỗ cái gốc cây cũ nhà bên kia chứ gì... Di nói ra vẻ rất ma quái.
- Hà...gì...cũng thấy...à...cái gì vậy Di...ma hả... Lúc nãy thì thật sự giật mình run lên bần bật vì nãy mình và Cô Trang cũng đã thấy cái bóng đó mà định ninh là một trong ba chị em Song Song.

Có sao nếu là con người thì làm sao Di lại cũng thấy như vậy chứ.

Đáng sợ thật.

- Không...ma cô gì... Di lắc đầu nguầy nguậy nhìn mình.
- Chứ ai vậy Di... Minh ngạc nhiên to mắt trông chờ vào câu trả lời này biết bao.
- Là...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Tò mò và có chút gì đó sợ hãi khó giải thích.

Bởi dù muốn hay không thì cái thể loại mà Di Linh đang nhắc tới kia cũng chính là thành phần như kiểu máy quay đã ghi lại đầy đủ mọi khoảng khắc ái ân giữa mình và Cô Trang mặc dù chưa có những cú chống đẩy nhiệt tình đầy tính nhân văn đi chăng nữa nhưng chỉ cần như thế là quá đủ cho cái chiều sâu hun hút của đôi mắt kia.

Mình thì ban đầu nghĩ là "ma" vì chẳng có ai là đủ dũng cảm đứng đó từ lúc mình và Cô Trang đang đóng "cảnh heo" cho đến khi kết thúc thì chợt phát giác ra được là bị theo dõi rồi đến bây giờ chỉ vài phút trước đây thôi lại bị Di Linh nhìn thấy khi Di đang tè bậy nữa.

Mà nói cho nó vuông thì dù dám đứng cạnh gốc cây đi chăng nữa thì có lẽ chỉ có thể là người điên vì canh đó, giờ đó, chỗ đó thực sự không dành cho những người có tâm lí bình thường hoặc họa chăng là Thánh nhưng Thánh này đầu óc chắc cũng có vài chi tiết sai lệch hay lẫn lộn gì đó rồi.

Cho đến khi Di Linh nói rằng cái bóng đó chẳng phải ma cô gì thì mình bắt đầu an tâm phần nào về độ "siêu linh" của vấn đề nhưng lại bùng lên một nỗi lo tìm tòi khác.

Nếu không phải ma thì đó chắc hẳn là người hoặc giả là một con vật hay sự vật nào đó đầy trùng hợp.

Trùng hợp theo kiểu rất tự nhiên, nào là vô tình đứng đó vào giờ canh tỵ, vô tình chứng kiến cảnh "mần ăn" của mình, vô tình chứng kiến cảnh "pee public" của Di Linh rồi vô tình tạo nên cái dáng đứng đầy bí ẩn và đe dọa đến tinh thần khán thính giả.

Quá điên rồ nếu nghĩ tất cả chỉ là ngẫu nhiên.

Và rồi cuối cùng trước sự tò mò pa chút kịch cớm của mình thì Di Linh cũng bắt đầu nói ra cái điều mà Di đã nhìn thấy trước đó chỉ vài phút, cái sự đã làm gương mặt Di trắng bệch đi và tinh thần có phần bần loạn vì hồi hộp. Mình đứng đó mà tay chân có phần bần rùn và phải nói là tìm mình đập loạn nhịp kinh khủng khiếp.

- Là...con bé Oanh...à....có cả Nhi nữa...chứ đâu phải ma cô gì đâu ông... Di Linh nhìn mình đăm đăm nói rất từ tốn.

Đến lúc này thì chẳng biết là lần thứ bao nhiêu trong suốt quá trình sống từ bé đến lớn mình lặp lại cụm từ này.

"Trời đất như tối sầm lại."

Chuẩn thì đang ở trong nhà nên chẳng thấy được trời với cả mặt đất đâu và còn nếu mà ra ngoài thì trời cũng đang về đêm rồi nên tối là hiển nhiên thôi.

Nhưng phải nói luôn là lúc đó mọi hi vọng trong mình đều vụt tắt ngấm.

Mặc dù định ninh tự trong đầu đó là Oanh từ lúc đang ngồi sân sau nhưng chẳng hiểu sao khi biết được sự thật buồn thảm ấy mình lại như chết lặng.

Vì mất đi người con gái bằng tuổi cực đáng yêu đã mang đến cho tâm hồn mình một thứ gì đó trong sáng và hồn nhiên hết mực.

Chính thức thứ tình cảm vừa ủa lên đó giữa chúng mình lúc tối khi trên tầng nhà Oanh đã chấm dứt từ phút giây cô ấy nhìn thấy những hình ảnh không mong đợi ở sân sau mà có lẽ cũng chính vì thế nên cô ấy buồn tủi mà đứng đó trầm ngâm và gặp Di Linh không chừng.

Trầm ngâm với mái tóc dài thả hờ sang bên.

Trầm ngâm với ánh mắt buồn khổ và màu da tím tái nhợt nhạt.

Đó là còn chưa nói đến chị Nhi.

Cả hai chị em đó cùng lúc thấy mình đang xếp hình mới đau.

Chị Nhi thì đang có quan hệ rất thân thiết với Di Linh mà biết đâu chị ấy buộc miệng hay Oanh tò mò vô tình mà tiết lộ ra thì mình bách nhục với tất thấy gái đẹp xung quanh đây rồi.

Nghĩ tới hình ảnh Di Linh bí mật tay cầm cái xẻng đang đào đất chôn xác mình vào một đêm mưa gió bão bùng sau khi phát hiện ra sự thật mình có quan hệ xác thịt với Cô Trang nên trong con tức giận đã lỡ tay đồ sát.

Lạnh người.

Chẳng nói chẳng rằng mình thững thò đứng cúi gằm mà nhìn sàn nhà trong hư không.

- Gì vậy Duy...sao vậy... Di Linh vỗ vai mình nói khe khẽ.

- ... Mình im lặng như thằng chết dở vì chẳng biết nên làm gì vào lúc này nữa.

- Tắm khuya trúng gió rồi hả...hay cảm lạnh...sao hông con...Duy... Di Linh lấy cả hai tay đặt lên má mà nâng hấn mặt mình lên nhìn chăm chú.

- ... Mình vẫn chẳng nói chẳng rằng chỉ như thằng vô hồn.

- Để Di dìu con lên phòng nghỉ nha... Di Linh xoay người mình lại mà bắt đầu đẩy nhẹ.

- Dạ thôi...con...con không sao...con lên phòng ngủ đây...Di vào phòng nghỉ đi... Mình hoảng hồn khi nghe thấy Di đòi đưa mình lên phòng, trên đó đang có Cô Trang mà.Mém quên.

- Ừm...đi từ từ thôi...đang bị đau đó... Di gạt đầu khe khẽ và đẩy nhẹ người mình về hướng những bậc thang.

- ... Mình im lặng bước khe khẽ lên phòng.

- Góm...con trai gì yếu đuối thế trời...Gay chắc rồi... Di Linh chống nạnh sang hai bên eo mà nhìn theo từng bước chân mình xia xói.

- ... Mình từ từ quay lại nhìn Di liếc ánh mắt trắng nhễ đầy hăm dọa.

- Tui...tui đi ngủ...pai... Di Linh làm mặt hoảng sợ quay lưng tính đi về phía phòng.

- Di... Mình gọi Di khá to tiếng.

- Hùm...gì cu... Di quay mặt lại nhướn chân mày nhìn mình đầy ngạc nhiên.

- Nhớ thay quần nha...nãy lật đật kéo lên...đỉnh lum la...nghe mùi khai khai... Mình cười nhẹ nói giọng tỉnh bơ troll Di đầy thách thức,

- Ấc...thiệt hông...tui tính làm trong im lặng mà bị phát giác...đi ngủ đi...con trai gì mà...Gay chắc cú...pái pai... Di Linh hốt hoảng hê lăm lăm ra cái điệu lúng ta lúng túng nhìn tứ tung, soi mói đủ chỗ như thể "lo lắng trước kinh" í.

Di Linh nói và ngay lập tức chạy thẳng vào phòng đóng cửa kín mít mà theo mình đoán là vào đó núp một lát nhân tiện vớ tay kiểm cái quần và đợi khi nào phòng mình ngay phía trên im ắng thì mới dờ ngượng bước ra ngoài vào phòng vệ sinh mà thay đồ đây.

Mình lúc đó thì chẳng nghĩ gì mà chỉ thấy sao chán nản quá.

Chán đến mức không còn cái gì có thể làm cho mình chán hơn.

Nhìn lên hướng phòng mình khi chỉ còn cách vài bậc thang.

Đèn điện vẫn sáng chang hoang mà có lẽ là Cô Trang đang còn ngồi đầu đó trong trông với ánh mắt sợ sệt mà đầu đó còn là cả sự căm tức và không vừa lòng với hành động ngông cuồng mở cửa WC nhìn ra ngoài nói chuyện với Di khi mà Cô đang run lấy bầy ngồi một góc vì quá sợ sệt khi trong tình huống rất khẩn cấp vừa rồi.

Lại còn cái hành động thô thiển dưới vòi sen khi không được sự đồng ý của Cô nữa chứ.

Chán chẳng buồn tả.

Thở dài quay lưng ngồi xuống và nép người tựa vào tường trên một bậc thang vì mình chưa muốn vào phòng lúc này, muốn ngồi đợi cho Cô Trang ngủ hẳn rồi hẳn vào sau cho nó lành.

Chẳng muốn đối diện, chẳng muốn nói chuyện và cũng chẳng muốn giải thích vì tất cả chỉ mang tính bộc phát.

Chống tay lên trán mình bắt đầu nghĩ đến gương mặt của nhỏ Oanh và chị Nhi khi thấy mình lúc còn trên tấm bạt vì không biết họ nghĩ gì lúc đó nhỉ mà chắc chẳng nghĩ gì được đâu bởi rất khinh bỉ mình rồi thì còn đâu thời gian mà nghĩ nữa.

Đang loay hoay với đầu óc mòng mị thì mình bất chợt tỉnh hẳn lên vì Di Linh đang rón rén đi từng bước chậm rãi mà trên tay là một áo, một quần cùng bộ màu đen tất nhiên chỉ là một bộ bình thường hay mặc ở nhà.

Di đi ra tuy là khá nhẹ nhàng nhưng lại chỉ chăm chú đường trước mặt mà chẳng thèm nhìn lên trên hướng cầu thang gì cả.

- Hé lô...đi thay quần áo hả...chào Di... Mình nói đầy hài hước và khẽ cười nhẹ vòng tay trước ngực cúi đầu chào Di.

- Á...á... Di Linh hét to lên đầy kinh hãi và chạy nhanh vào WC đóng cửa cái "rầm".

Mình cười nắc nẻ vì cái điệu bộ trẻ con cực đáng yêu của Di mình.

Trông dễ thương và cute đến lạ.

Nhưng chỉ được vài giây là mình lại ngồi suy tư nhưng chỉ chốc lát là đã nghe thấy tiếng xả nước từ cái vòi sen tay cầm nhỏ dính với cái bồn bên trong WC.

Chắc có lẽ Di Linh đã cởi đồ ra và đang vệ sinh đây mà.

Bao nhiêu hình ảnh 18 đây mới lạ lại bắt đầu trào lên.

Chẳng hiểu bình thường mình có dám lăm đầu có sao trong những ngày lại nổi lên đề tiện có bản sắc thể nhi.

Chắc.Đến chết mất thôi.

- Di thay xong rồi hả...canh mệt quá... Đang mãi mê chống tay lên cằm nhìn lung tung thì mình thấy Di hé cửa nhìn ra và bị mình bắt thóp ngay tức khắc.

- Á...á...mắc gì canh...cái đồ kia...bóp cổ giò...phấn đi ngủ liền cho tui...cái đồ Gay lộ...đi ngủ nhanh... Di bước ra khỏi WC mà chống nạnh chỉ lên hướng mình gắt đơng đơng nhưng mặt thì lại như chực cười lấy cười để.

Mình nghe Di quát mà cười điên dại nên liền chạy lên đứng trước ngay cửa phòng rồi nhìn xuống xem thử Di đang làm gì thì bất chợt bị Di quăng tia mắt sắc như dao cạo lên từ ngay dưới chân cầu thang.

Cặp mắt ấy không ghê sợ lắm vì nó có pha chút gì đó bông đùa và khá lém lỉnh, cháy yêu thương và khẽ triu mến.

Mình thấy không vào nhanh chắc Di sộc lên sút cho vài cú vào mông thì có mà chết, vừa đau vừa lộ tẩy.

Nên nhanh chóng mình vịn núm cửa đi vào và khóa "cạch".

- Ngủ cho tui nha...giờ này còn hí hửng...đồ Gay... Khoảng khắc cửa phòng sắp tiếp giáp với bản lề mình còn loáng thoáng thấy tiếng mài nheo rất dễ thương của Di.

Sau câu nói đó mình nghe thấy tiếng bước chân di chuyển nhẹ nhàng trên sàn và từ tốn tiến về phía cánh cửa quen thuộc để mở ra sau đó đóng hờ lại.

Đầu vào đó, mình từ tốn quay lại nhìn vào phía trong.

Cô Trang đã nằm sâu vào phía bên trong nệm mà chụp hờ cái mền lớn của mình đắp lên đến gáy.

Ủm cũng đúng thời, Cô đã tắm rửa sạch sẽ chẳng việc gì phải ngại nên cứ thế mà lên nằm cái nệm chính, chỗ ngủ của mình cả.

Biết ý tứ là nên giữ im lặng vì làm Cô thức thì Cô lại hỏi lại chuyện lúc nãy thì nguy lắm.

Vội tắt đèn, mình bật đèn ngủ sau đó đi lại hướng bàn lấy cả cái remort mở máy lạnh.

Ngồi xuống ghế mình hướng ánh nhìn ra cửa sổ nơi xa xa những bóng cây vẫn còn đang hazy cử động khe khẽ đón những ngọn gió ít ỏi mà cái nóng nực của đêm hè ban tặng.

Ánh sáng của các ngôi sao dần mờ nhạt chỉ le lói đến mức nhìn kĩ lắm mới có thể thấy vì có lẽ là gần sáng rồi.

Giờ này chắc tầm 2, 3 giờ gì đấy.

Mình ngáp dài thành tiếng rồi từ từ tiến lại gần cái nệm nhỏ, giang tay sắp xếp gọn gàng sang bên.

Nhìn vào hướng Cô nằm sâu bên trong.

Vẫn tư thế đó, điệu bộ đó và chẳng thay đổi gì.

Mình ngồi lưng chừng nệm bẻ rom róp vài ngón tay và dần dườn người lên buông cả thân mình nặng trĩu xuống tấm nệm êm ái.

Mình thấy mỗi một vì tất cả, cả thể chất và tinh thần.

Chỉ hai, ba ngày gần đây mà bao nhiêu chuyện xảy ra, cả vui vẻ và phiền toái.

Đó là còn chưa kể ngày mai khi ánh mặt trời soi sáng nơi này thì mình chưa biết phải đối mặt với cái gì nữa.

Thôi.Cứ như câu mà mình vẫn thường hay nói.

"Hãy để cuộc đời đến với ta".

Vớ tay lấy chiếc gối kê đầu, mình từ từ nhắm mắt lại.

- Duy...mấy giờ rồi... Tiếng Cô Trang thì thầm từ bên góc trong tấm đệm.

- 3, 4 giờ gì đó...Trang chưa ngủ à... Mình mở mắt quay sang nhìn và nói nhỏ nhỏ.

- Chưa...mới thiu thiu thì thấy cái nệm nhún lên xuống...nên bất thần dậy luôn... Cô Trang quay 180 độ về hướng mình nói với cặp mắt còn ngái ngủ.

- Ủm...Duy xin lỗi...tại thói quen... Mình khẽ cười và nói khẽ.

- Ủm...không muốn nói lại...Duy cản trọng...chuyện này lộ ra thì không tốt cho cả hai... Cô Trang vẫn nhắm nghiền mắt nói giọng đều đều đầy quen thuộc.

- Ủm... Mình gật đầu

- Nói vậy thôi...Duy ngủ đi... Cô Trang khẽ co người lại và đẩy mền cao lên qua khỏi đầu.

- Ủm...lại đây...gác đầu lên tay nè...lại đây... Mình nhích lại gần Cô hơn và khẽ kéo hờ vai Cô lại gần mình.

- Lên gối được rồi... Cô cũng đồng ý và nhích lại gần mình cùng chiếc gối mềm êm ái.

- Ủm...ngủ đi... Mình ôm Cô và nói đầy trù mến.

- Ủm... Cô Trang đáp rất nhỏ.

Mình ôm Cô mà cánh tay phải cứ nhích dần nhích dần và luồn tay xuống nhanh chóng sờ nhẹ lên vị trí gần trên mu.

- Ủa...mặc quần Duy à... Mình thì thầm vào tai Cô.

- Ờ...hờ hênh...lạnh... Cô cười với đôi mắt không thèm mở trả lời mình.

- Ủm... Mình ừ nhỏ.

Mình khẽ cho tay vào bên trong chiếc quần và xoa nhẹ đều quanh phần háng chân của Cô Trang mà thỉnh thoảng va chạm rất hời hợt vào cái bím khô khan nhưng mọng nước kia.

Thú thật là lúc này cơ thể mình đầy mệt mỏi và chẳng còn mấy tinh thần mà chống đỡ nữa.

Chỉ sờ cho có sờ, sờ theo phản xạ và sờ vì thích mà thôi.

Loạch choạch vài nhịp cho có mình khẽ nhấc tay kéo lên trên luồn vào áo đến với bầu ngực căng tròn của Cô, nghiêng nhẹ hai cái ti và cứ thế để tay đó cho đến khi không còn biết gì nữa.

Mình nằm và ngủ say như chết có lẽ vì cơ thể quá mệt mỏi và đầu óc thì căng thẳng đến độ trống rỗng nên giấc ngủ đến với mình thật nhẹ nhàng và êm ái.

Cho đến khi mình nghe văng vẳng bên tai.

- Duy...Duy... Tiếng của một ai đó rất quen thuộc.

- ... Mình vẫn chưa xác định được là ai.

- Duy...hình như là Di của Duy ra ngoài rồi thì phải Cô Trang, là Cô Trang đang nói khi cặp mắt của mình từ từ mở ra.

- Ừm...ra rồi hả... Mình nói mang tính chất hòa theo chứ chẳng mấy hiểu ý của Cô.

- Ừm...mới đi...Trang nhìn xuống công thấy đi rồi... Cô Trang vẫn hồ hởi nói và lay cả thân người mình.

- Mặc quần áo gì...ngghiêm túc không...đi xe không... Mình choàng ngồi dậy và hỏi khi đôi mắt vẫn còn cay xè vì ánh sáng và cả không khí ngày mới.

- Quần jean dài với áo bó dài tay...toàn đen...chỉnh tề lắm...đi xe... Cô Trang trả lời nhanh chóng và rất đầy đủ.

Vừa nghe đến đó là mình lập tức hình dung ra được hình ảnh thường thấy của Di rồi.

Cái dáng cao ráo tông xoẹt tông toàn đen đây mà.

- Ừm...vậy đi công chuyện rồi...Trang thay đồ đi... Mình gật đầu định nín và khẽ quay sang nói với Cô.

- Thay từ lúc mới dậy rồi...Duy có cái bịch bóng nào không... Cô Trang trả lời khi thân thể đã lấp đầy khoảng hở với bộ quần áo đêm hôm qua.

- Chỉ vậy... Mình ngạc nhiên hỏi ngu ngơ.

- Bỏ cái quần lót...tối qua lấy lau...nên nó dơ và còn dính dính...không mặc lại...có cái bị nào không... Cô Trang nói và tay thì chỉ về hướng chiếc quần chip ngay trên sàn nhà.

- Có...dưới bàn đó...bữa mới mua con chuột...để cái bị dưới đó... Mình nói và chỉ tay về hướng góc bàn.

- Ừm...Duy rửa mặt đi...nhanh đi...sợ Di Duy về đó... Cô Trang đi lại và nói khi đang lúi húi với tay lấy cái túi ni lon.

- Ừm...nhanh thôi...mà Trang tính về bằng cách nào... Mình đứng lên vờn vai nhìn Cô nói.

- Gọi taxi rồi...Trang đi ra ngoài ngo xa xa đứng đợi...Duy mở cổng là được rồi... Cô Trang trả lời khi đã cầm bị bỏ quần lót vào.

- Ừm...vậy đi thôi... Mình khẽ gật đầu bước từng bước tới cái tủ quần áo lấy đồ mặc đang hoang lại.

- Ừm.. Cô Trang gật đầu đi ngay sau.

- À Duy...cảm nè... Cô Trang nói và đưa tay vào túi quần.

- Gì vậy... Mình ngạc nhiên nhìn Cô.

- Cái điện thoại...có gì liên lạc...chứ điện thoại Duy đâu còn... Cô Trang móc ra một chiếc điện thoại và đưa ngay cho mình.

- Kệ đi...ít bữa nữa mua...không cần đâu... Mình lắc đầu nguầy nguậy không đồng ý.

- Cảm ơn đi...Trang còn về...không sao...cái điện thoại cũ á mà... Cô Trang nhần mặt nói rất người lớn.

- Vậy cho mượn ít bữa...mấy bữa nữa đi học mang qua trả... Mình nhận lấy vì cơ bản cũng làm biếng nhờ Di chở đi mua, mượn dùng vài bữa rồi đem qua trả sau cũng vậy thôi.

- Cảm đi...xuống nhà thôi... Cô Trang cười và nói khe khẽ.

- Không...mai mốt trả... Mình vẫn lắc đầu và nhất quyết làm theo những gì đã suy nghĩ.

Mình chạy nhanh vào WC mà đánh răng rửa mặt trong chốc lát.

Sau đó mình và Cô Trang nhanh chóng đi từng bước nhanh nhất có thể tiến xuống dưới nhà.

Tới cửa chính mình nhìn lại Cô lần nữa khẽ đặt lên má một nụ hôn hờ.

Mình đi ra hướng cổng trước và mở cửa nhìn ngó xung quanh sau đó mới quay lại ra đầu cho Cô đi ra ngoài sau khi đã thấy bốn bề đều ổn.

Cô từ từ bước chân nhanh chóng ra hướng cổng và ngay sau đó rời khỏi nhà mình mà đảo những bước chân thoăn thoắt không nhìn lại tiến thẳng ta hướng đầu ngõ.

Mình nhìn theo.

Tất nhiên là có hối tiếc nhưng không nhiều vì mình biết thứ tình cảm này đã gan dạ mà tiến xa đến mức khó dừng lại và rằng chắc chắn sẽ còn gặp lại nhau nhiều lần nữa.

Mình bước ra vài bước khỏi cổng như muốn nhìn theo những bước chân cuối cùng của Cô khi sắp khuất tầm mắt.

Khi mà chắc chắn rằng Cô đã đi khỏi thì mình mới từ tốn quay người lại chuẩn bị đóng cổng bước vào nhà.

Cài khóa đầu đó thì định ninh vào nhà sẽ chạy nhanh lên phòng làm tiếp giấc nữa vì mình hẳn còn đang mệt mỏi khắp người chẳng buồn đi đâu.

Vào tới cửa chính chuẩn bị vặn chia khóa lại thì bất giác mình chợt nhìn thấy hình ảnh của một cô gái toàn hồng phía ngoài cổng trước ngôi nhà đối diện đang đi lại gần và đứng làm gì đó với cái thành đá trồng nhiều loại hoa dại.

Mình thì lúc đầu chẳng để ý mấy vì nghĩ chắc là thằng dở người nào đó yêu màu tím, thích sự thủy chung đây mà nhưng khi nhìn kĩ lại thì hóa ra cái hình đánh kia chính là Song Yến hoặc cũng có lẽ là Song Oanh.

Nghĩ vớ vẩn thế nào mình lại đẩy cửa mà lại tiến ra hướng cổng với những bước chân đầy chập chững.

Tiến lại gần cái dáng hồng tông xet tông với đôi dép đen toàn phần cao đó mình chăm chú nhìn kĩ khi đối phương vẫn chưa hề phát hiện ra.

- Sáng sớm tinh mơ...đứng đây làm gì đó... Mình hỏi khẽ từ phía bên cạnh của người con gái ấy.

Cô gái đang hơi cúi người này cột tóc khiến cho ban đầu mình nghĩ là nhỏ Yến chắc rồi.

- Ủa...Duy hả...hì...Oanh đứng ngắm hoa nè...hoa dại ở đây nhiều màu quá... Cô ấy cười tươi hướng ánh mắt lên nhìn mình.

Thì ra là Oanh top vẫn với bộ ngực huyền thoại đêm qua trong sắc hồng của bộ ni sáng chói lói/

- Oanh...ừm...nhiều hoa lắm...nhà Duy có mấy chậu...mà nó xấu quá à... Mình cười nhẹ và cũng có phần gượng gạo vì chính bé này đêm qua đã ngắm nghía cơ thể mình trọn tập "phim heo".

- Hoa thì có gì đâu xấu...nó đẹp theo cách của nó...Oanh nè...đẹp theo cách của Oanh... Oanh khẽ đứng lên một tay vung cao một tay để gần thắt lưng làm dáng siêu mẫu trông rất nhộn.

- Ồ...hồng nguyên cây...hồng nguyên khúc...nổi nhất xóm luôn...ghê thiệt... Mình cười khẽ nói nhưng vẫn có chút gì đó ngại ngùng mà nếu để ý kĩ sẽ nhận ra ngay.

- Ồ...thích màu hồng này...còn màu hồng nhạt kiểu màu hường nhìn biến thái lắm... Cô ấy nói và nhìn mình trẻ môi như kiểu của cha Fát Fê Fán mỗi khi địa gái vậy.

- Vậy à...vậy Duy biết đường né... Mình cười và giải đầu khe khẽ.

- Né gì...hôm qua Chị Linh nói ở nhà Duy toàn bận áo màu hường, quần vàng nhạt không mà...có thì chối đi... Oanh cười như bị chọc lét và bịt miệng hí hửng đủ kiểu.

- Không...không có...hôm qua nói không gay rồi mà... Mình lắc đầu và hơi ngạc nhiên vì tối quá thứ nhất là đã thông nhất mình không gay khi hai đứa ở trên sân thượng nhà nhỏ và cả cũng đã thấy mình va chạm với Cô Trang rồi mà ta.

- Ừm...ai biết đâu...Chị Linh đồn vậy á... Oanh nói và dướn mắt nhìn vào hướng bên trong nhà mình.

- À...Duy hỏi cái này... Mình chợt nghiêm túc.

- Gì vậy... Oanh đứng thẳng người nhìn mình.

- Đêm quá...khuya đêm qua canh 1,2 giờ sáng...ừm thì...sao ra sân sâu đứng chi vậy... Mình cúi mặt hỏi khe khẽ.

- Biết rồi hả...tại tôi qua ngủ hông được nên ra đó đứng ngắm phong long đủ thứ á... Cô ấy nói và nắm hai tay trước bụng rất lúng túng trông ngộ lắm. Minh như chết trân vì câu trả lời quá đỗi ngây thơ nhưng lại mang vô số tội của cô gái này.

Mặt mình mới sáng mà đã trắng bệch đến mức mà gân xanh nổi đầy.

Vậy ra chính cô ấy đêm qua là người đứng chỗ gốc cây thật rồi

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Tái mét mặt đứng cúi đầu nhìn xuống như thể nếu mặt đất dưới chân kia mà vô tình nứt ra thì chắc chắn mình sẽ chui tọt xuống đó luôn vậy.

Một sự nặng nề bỗng chốc xuất hiện và đè nặng lên đôi vai đầu đó còn hằn lại những vết trầy xước chần chịt của lần té xe cách đây vài tuần.

Đứng như cổ gượng vì rằng Oanh đã thấy tất cả.

Niềm hi vọng cổ xoay chuyển sự mặc cảm đầy nhục nhã trong lòng coi như đã tan biến vào hư vô.

Không cần nhìn vào sự biểu lộ cảm xúc trên gương mặt kia nhưng mình biết rằng chắc hẳn nó đang gay gắt và có chút gì đó coi khinh so với hình ảnh "Siêu nhân Gao" bóng loáng, can trường mà mình đã tạo dựng ngay trước mặt nhỏ tối hôm qua thôi.

Chẳng nói chẳng rằng chỉ đứng, mình im lặng vì không biết nên nói gì cho phải nữa.

Chỉ muốn quay đầu lại mà chạy thẳng vào nhà ôm mặt khóc nức nở hay đánh một giấc thật sâu để quên hết mọi chuyện đang xảy ra.

Cái ý kiến mặt đối mặt hỏi cho ra lẽ thật đúng là quá sức ngu ngốc mà ngạo mạn.

Bắt đầu hối hận thực sự vì sao lúc này không đóng cửa lên phòng ngủ quách đi cho yên thân.

Thở dài một hơi đầy ngao ngán.

- Biết rồi à...tôi qua tính đùa tí thôi mà ai dè...xin lỗi..._Oanh nói giọng nhỏ nhỏ đầy thẹn thùng.

- Không...Duy xin lỗi mới đúng...để cho Oanh chứng kiến...chứng kiến...thấy những điều...lạ đời...đến vậy..._Minh cúi mặt chẳng dám nhìn thẳng vào đôi mắt cô ấy, đôi mắt trong vắt.

- Có gì đâu lạ...bình thường mà...Oanh cũng hay như thế...kết quả phải vậy chứ..._Cô ấy đưa tay lên xoa ngứa ngứa kiểu như việc đó rất bình thường và không có gì phải ngại cả.

Sau câu trả lời với cái giọng nhấp nhô đầy biểu cảm trêu mếu nhưng chẳng hiểu sao trong mình bắt đầu thấy là lạ.

Minh từ từ đưa cả cái gương mặt đang cúi hằm hỉ xuống đất nhưồn hẳn lên cao với vẻ mặt đầy ngạc nhiên và đủ đủ hết cỡ.

Cô ấy nói cái quái gì vậy nhỉ.

Chuyện này mà nói bình thường, chuyện phang phạp và nói là "kết quả phải vậy" và "cũng hay như thế" là thể ẹo nào nhỉ.

Minh bắt đầu có chút gì đó ngỡ ngàng và đề phòng với người con gái đang đứng đối diện rồi đấy.

Không lẽ Oanh cũng hay như thế, thường xuyên làm chuyện đó nhưng mà với ai nhỉ.

Cô ấy có bạn trai rồi sao ta.

Chắc chắn là không qua khi mình gạ gẫm cô ấy còn nói chưa có mà.

Núp sau bóng dáng thiên thần với vẻ mặt ngây thơ và mái tóc cột cao kia là một tâm hồn có phần đòi trụy đến vậy sao.

Thoáng nghĩ có lẽ vì muốn mình thật tự nhiên và đừng để bụng chuyện tối qua nên cô ấy đang cố làm mọi thứ trở nên "bình thường" nhưng đáng tiếc là

hơi quá và không theo cái cách mà nó vốn có.

Chắc là vậy nhưng sao trong mình vẫn không yên và có chút gì đó gọi là vuron vuron nhiều nơi nhe.

- Hà...Oanh cũng...vậy là...Oanh cũng có...từng rồi hà..._Mình mở mắt to hết cỡ ngạc nhiên nhìn sâu vào đôi mắt kia và hỏi có vẻ rất ngượng ngùng.

- Ủm...miết luôn á...làm sau vườn nhà cũ quài à...đâu phải con trai không đâu...con gái cũng vậy mà..._Cô ấy cười và bẽn lẽn hết sức nhưng mà câu nói cứ được thể tuôn ra và không mang tính chất kiểm chế chút nào cả.

- Hà...gì ghê vậy...qua là lần đầu tiên...phía sau...phía sau đó...bình thường...không vậy đâu..._Mình nhướn tất cả mọi thứ có thể trên gương mặt lên hết cỡ vì quá sức, quá sức ngạc nhiên trước câu trả lời vừa rồi của Oanh.

Thì ra Oanh là một cô gái có lối sống thoải mái và buông thả đến vậy.

Sẵn sàng quan hệ ở mọi nơi kể cả sau vườn nhà nữa hơn cả mình là còn nhiều lần.

Mặt mình đang tái mét lại càng trắng hơn vì lạnh quá, cô gái này làm mình lạnh xương sống và teo cả hai trứng.

Lúc đầu thì mình cũng từng nghĩ chắc chỉ là chém gió đâm hơi thôi.

Nhưng khi mà Oanh nói tường tận với những lời nói trần trụi đến ghê người như vậy thì sao mình có thể không tin được.

Cái con bé này ghê thật dám nói những điều như thế với một đứa con trai mới quen và phần nào đang thích nó mới kinh chứ.

Mình chợt lùi về sau hai bước cả nhắc đề mà nhìn kĩ lại cái dáng người xinh xắn đang đứng trước mặt.

Trắng trẻo, đẹp đẽ thế kia mà nát như bươm rồi, thật đáng tiếc và có lẽ mình nên từ bỏ ý định mà xem cô ta như một người bạn thôi.

Có chút gì đó khiếp vía đang bốc lên ngùn ngụt.

- Duy thương Di ghê ha..._Đang mãi mê ngắm nhìn cả cái dáng người trước mặt với đôi mắt lảo liên thì bất chợt mình nghe câu hỏi này từ cô ấy.

- ..._Chẳng chú ý mấy đến nội dung vì mình nghĩ chắc Oanh mới hỏi về Di Linh chuyện gì phong long ấy mà nên chỉ gật lấy gật để.

- Chị Linh ý tứ nhỉ..Oanh thì ở nhà Oanh thì muốn làm gì làm à..._Cô ấy lại nói và bắt đầu có phần lạc xa chủ đề đối thoại và càng ngày càng rời xa những gì mình đang suy nghĩ.

- Gì...Linh gì đây..._Mình ngạc nhiên với cái mặt đù đù nhìn Oanh chăm chăm bắt đầu tỏ thái độ hơi khó hiểu.

- Thì giống chị Linh hôm qua tè bậy đó...nhà Oanh nữ không nên ngại gì đâu...kẹt toilet là đi ra sau luôn..._Oanh nhìn lại mình cũng rất chăm chú và nói rất rõ ràng.

- Gì...là sao...không hiểu...chuyện gì vậy..._Mình hớ cả lười ra bên ngoài vì chẳng hiểu Oanh nói cái thể loại gì nữa.

Sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện Di Linh tè bậy gì nhỉ.

- Thì khuya hôm qua...Oanh đang ngồi hóng mát với chị hai phía sau nhà...rồi thấy Chị Linh chạy ào ào từ trong nhà ra...Oanh mới lại chỗ gốc cây đứng...tính đợi chị xong thì hù chơi...ai dè Chị Linh thấy Oanh trước khi...đi ấy xong nên lật đật kéo quần lên rồi ngã ra phía sau luôn...tội lắm...Oanh xin lỗi...chuyện này nè...chứ gì nữa ông đù..._Oanh ngạc nhiên nhìn nét mặt ngơ ngác của mình mà giải thích cặn kẽ hơn.

Rồi, cuối cùng mình cũng đã hiểu nãy giờ cô ấy đang nói đến chuyện gì.

Thì ra là chuyện tối qua thấy Di Linh đi tè chứ chẳng phải là chuyện thấy mình và Cô Trang đang phang nhau.

Chuyện Di Linh thì có gì quan trọng nhe, cô ấy bị mất trí nhớ hay sao mà không nói chuyện hôm qua thấy mình xyz ta.

Mình là mình đang hóng chuyện của mình kia.

- Hà...vậy nãy giờ nói làm nhiều lần là...vụ đái bậy này á hà...sao hông nói sớm...làm Duy nghĩ tới...tới..._Mình nhăn mặt nói rất trơ trẽn vì nãy giờ nghĩ cô ấy cũng từng quan hệ rồi nên phần nào hiểu hoàn cảnh của mình vì thế sẽ cho qua tất cả.

Chán vãi hà.

- Vô duyên...nói tè bậy được rồi...chứ kia nghe ghê...thì nãy giờ người ta xin lỗi chuyện đó mà...chứ chuyện gì nữa...sợ Chị Linh còn giận chuyện đó...tội Chị ấy...tè bậy ngira luôn...nên Oanh tưởng Duy mệt vốn vụ này..._Oanh cười nhẹ vào nói một tràng rất tự nhiên.

Mặt mình như cái bánh trán nhún nước vì bắt đầu chán kinh khủng khiếp.

Sao cô ấy không nói quách chuyện kia cho rồi nhĩ, mình cảm giác như đang bị dày vò ấy.

Khó chịu lắm.

- Không...trời ơi...cái gì vậy...đầu óc Duy ban hành mất...là sao...sao không nói chuyện kia luôn..._Minh nhăn nhó vò đầu bứt tóc các kiểu vì thấy sao mà rắc rối quá đi, làm gì thì làm luôn cho ra lẽ chứ vậy quai chịu hông nổi.

- Gì vậy...từ từ...chuyện gì...Oanh...Oanh có làm gì đâu mà...Oanh xin lỗi rồi mà..._Cô ấy mặt bắt đầu thảm thiết và hơi run run bởi thái độ của mình.

- À...không...không phải...để Duy suy nghĩ tí..._Minh hơi thấy có lỗi vì tự nhiên lại gắt lên với cô ấy trong khi chính bản thân là người đã khiến cho cô ấy như vậy và cũng chính là người khơi ra cuộc nói chuyện trớ trêu này.

- Ừm...dù sao Oanh cũng xin lỗi..._Cô ấy cúi mặt nói khe khẽ giọng buồn buồn.

Đầu óc mình bắt đầu sắp xếp lại mọi thứ cho hoàn chỉnh với những thông tin vừa nhận được.

Có lẽ là Oanh không biết chuyện của mình, chắc chắn là không biết vì chuyện đó nó to lắm và phải được nhắc đến ngay từ đầu chứ không phải là chuyện của Di Linh.

Vậy cái bóng của người con gái đứng ở gốc cây khi mình và Cô Trang đang hầy còn ở sân sau là ai khi chắc chắn Oanh không phải.

Tối qua có hai người mà Di Linh đã nhắc đến là Oanh và chị Nhi.

- Tối qua...Oanh với chị Nhi...cùng ra ngồi đó...đúng lúc Di Linh tè...đúng lúc luôn à..._Minh với cặp mắt dò xét bắt đầu moi thông tin.

- Ừm...trước đó khoảng 15 phút thôi...chi vậy...à...mà không...chị hai ngồi đó từ trước rồi Duy...Oanh trên phòng đầu tiên nghe thấy chị nói chuyện điện thoại...rồi chị ấy ra ngoài sân ngồi...cái sau đó lâu lắc vẫn chưa thấy vào...đúng cái nhà lạ ngủ hông được nên Oanh ra tìm chị sẵn hóng gió đêm luôn á...cái Oanh đi ra ngồi nói chuyện với chị hai...lát sau thì thấy Chị Linh luôn đó..._Oanh nói giọng đứt quãng vì cũng hơi ngạc nhiên trước thái độ thay đổi chóng mặt của mình nhưng vì mình hỏi nên cô ấy cũng cố gắng trả lời thật tường tận.

- À...ừm...vậy là...ừm..._Minh như hiểu ra tất cả và suy đoán của mình vừa rồi quả không sai.

Tất cả đã được làm rõ.

Người con gái để tay hờ ngang ngực mà nhìn không ngại ngùng vào những hình ảnh trần truồng của mình đêm qua đã được làm sáng tỏ.

Gương mặt chìm sâu vào bóng tối kia không ai khác chính là Chị Nhi.

- Hừm...chuyện gì...mà nói Chị Linh cho Oanh xin lỗi ghen...Oanh tính giỡn xíu thôi...ai dè..._Oanh hơi tò mò nhưng vẫn không quên mục đích chính là xin lỗi Di mình.

- Ừm...Di không để bụng đâu...nói đó quên đó à..._Minh gạt đầu khẽ và bắt đầu ổn định tinh thần hơn rất nhiều.

- Duy ăn sáng chưa...Chị Linh có nhà hông...Oanh vô nói chuyện sẵn xin lỗi Chị ấy xí...được hông..._Oanh có phần tươi tỉnh hơn lúc nãy chút ít.

- Di lấy xe đi từ sáng rồi...chắc qua khách sạn...vô chơi đi Oanh..._Minh trả lời và khẽ cười gượng mặc dù đầu óc lúc này vẫn còn lẩn tẩn lẩn.

- Vậy hả...à...Duy qua nhà Oanh ăn sáng nè...nãy mẹ nói trước khi đi...qua mời hai người mà gọi điện thoại không thấy ai bắt máy...qua ăn với Oanh đi..._Oanh cầm tay mình nài nỉ.

- Có ai ở nhà hông..._Minh nhướn chân mày lên hỏi khẽ.

- Có chị ba...còn mẹ với hai ra tiệm rồi..._Oanh cười nói trông rất đáng yêu.

- Ừm...thôi...Duy vào ngủ cái...tối qua thức khuya...hơi mệt...Oanh ăn đi..._Minh trả lời và gãi đầu khe khẽ.

- Thức khuya làm gì..._Oanh ngạc nhiên khi tay thì vẫn còn nắm hờ tay mình.

- À...làm cái kia á mà...vậy nha...Oanh về nhà đi..._Minh cười trả lời và khẽ tách tay ra khỏi tay Oanh.

- Ừm...chào Duy nhé...mà Duy có điện thoại không...Oanh lưu cái...nhờ có chuyện cần..._Oanh cười nhẹ và nói giọng dịu dàng lắm thay.

- Điện thoại Duy hư rồi...bữa té xe...à mà quên...có...nhưng chưa để sim vào...có gì lát Duy lấy điện thoại bàn gọi qua đọc số cho...vậy nha..._Minh quay bước đi và chợt nhớ tới cái điện thoại lúc nãy Cô Trang vừa đưa.

Hơi làm biếng vì đầu óc mình lúc ấy chỉ nghĩ cách đối phó với những gì sắp xảy đến liên quan đến chị Nhi mà thôi vì chính chị ấy là người ngoài cuộc duy nhất biết đến quan hệ giữa mình và Cô Trang.

- Ừm...bye Duy..._Oanh nói với theo khi mình đang tiến dần vào bên trong cổng.
- À mà Oanh ơi..._Mình chợt nhớ ra điều gì đó cần xác minh nên lập tức quay lại hỏi.
- Gì vậy Duy..._Oanh nhìn mình hỏi to.
- Đêm qua...hai chị em Oanh...thả tóc luôn đúng hông..._Mình cười hỏi cô làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể.
- Ừm...sao biết...cả hai đều thả..._Mặt Oanh bắt đầu ngạc nhiên ghê lắm.
- À thì...Di Linh nói hai người nhìn giống ma...thả tóc á..._Mình chợt nhớ ra chi tiết để gỡ gạc.
- Ừm...nhớ xin lỗi chị Linh dùm nha...tội chị ấy quá..._Oanh như hiểu ra nên cười rõ to nói giọng í ới.
- Ừm...biết rồi..._Mình gật khẽ đầu sau đó tiến bước vào nhà.

Qua những bậc lan can mình tiến dần vào bên trong cửa chính khẽ khép nhẹ và bước hẳn lên phòng lấy ít quần áo sạch sau đó tiến xuống hướng WC xả nước nằm bồn.

Đầu óc của mình lúc trần trụi để nước ngấm vào từng thớ thịt thật chất rất thư giãn.

Trong tâm trí mình chị Nhi là một con người hiền lành dễ chịu và nhất là rất biết sống nên chuyện mà chị để lộ ra theo mình là không thể.

Điều cần nhất bây giờ là phải ngay lập tức nói chuyện với chị và mong chị giữ bí mật giúp chuyện này.

Cách giải quyết đã có và khá êm xuôi khi chỉ duy nhất một mình chị Nhi biết thôi.

Mình cũng vẫn có thể tiến xa trong tình cảm với Oanh vì theo như những cảm giác và suy nghĩ đang có thì Oanh cũng giống mình, có cảm giác đặc biệt mỗi khi tiếp xúc và nói chuyện mặc dù chỉ chưa tròn 24 tiếng.

Tắm rửa sạch sẽ mình thay đồ và lên gác.

Nhìn thấy tấm nệm con được xếp qua loa trong góc mà mình vẫn rối bời chưa có hướng giải quyết gì cho nó cả.

Nằm ngả người xuống tấm nệm chính mà chỉ khuya hôm qua Cô Trang vẫn đang còn nằm trong góc và biết đâu còn lưu lại chút mùi gì đó nhỉ.

Thôi kệ, cứ ngủ dậy rồi từ từ tính sau.

Cứ thế, cứ thế mình lại chìm sâu vào giấc ngủ ban sáng đầy oái ăm, oái ăm vì trái gờ và oái ăm trong cả những suy nghĩ linh tinh.

Đầu óc mình những ngày đó thường xuyên rối mù vì những chuyện to tát vớ vẩn không ngót khiến cho giấc ngủ của mình thường rất sâu thảnh thơi là những mộng mị mù đầu đầy lo lắng.

Và giấc ngủ sáng đó cũng vậy, mình mơ thấy đủ thứ linh tinh.

Nhất là chị Nhi.

Vấn đề to tát nhất cần được giải quyết lúc ấy.

Mình ngủ lâu lắm vì khi thức dậy và mở mắt ra mình thấy đầu óc quay cuồng và nhức ỉnh ỏi.

Ngó nghiêng xung quanh chẳng thấy một ai cả.

Cũng đúng thôi vì mình khóa cửa phòng trước khi ngủ mà, ai gọi thì có thể chấp nhận chứ còn ai mà xuất hiện trong phòng mình lúc ấy mới gọi là đáng sợ.

Thờ dài và khẽ ngước lên nhìn cái đồng hồ từ bữa giờ chẳng ngó ngang.

14:44

Không ngờ mình lại ngủ lâu đến vậy, giấc ngủ đầy mệt mỏi và nặng nhọc khó giải thích.

Chẳng biết cơ thể có thoải mái lên chút nào không nhưng đầu óc thì nặng như búa bổ.

Mình đứng dậy tiến vào WC phòng và rửa mặt.

Những tia nước mát lạnh tỏa đều vào từng lỗ chân lông làm cho chúng thoáng đang khó tả.

Lặng nhìn mình trong gương.

Một thằng con trai đã gần bước sang tuổi 18 mà sao thấy vẫn còn con nít quá.

Từng trải trong nhiều chuyện mà lắm lúc những người cứng tuổi hơn còn chưa biết mùi vị cơ sao lại vẫn nhìn đù đù và ngây ngô đến thế.

Hai mi mắt thâm quầng có lẽ vì hai ba bữa thức đêm thức hôm lao lực vào những chuyện xác thịt.

Vội tay lấy cái khăn vắt vẻo trên khung, mình lau đều rộng khắp.

Bước ra khỏi phòng vệ sinh mình ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh bàn máy tính.

Chiếc điện thoại của Cô Trang vẫn còn đang được đặt hờ trên bàn ngay kế bên.

Mở hộp bàn ra mình lấy chiếc sim bé tí tẹo đã theo mình nhiều năm bỏ vào.

Ấn nút khởi động vẫn không thấy lên, có lẽ là hết pin rồi.

Lắp cục sạc vào mình khởi động lại lần nữa.

Màn hình sáng lên.

Sim cũ có khác, danh bạ toàn là những số điện thoại quen thuộc.

Chẳng thấy báo cuộc gọi nhờ hay bất cứ gì khác, có lẽ là vì lâu quá chẳng.

Chợt nghĩ đến một người.

Mình bấm số.

Mình:A lô.

Đầu dây bên kia:Trời...ma hả trời..

Mình:Con nè Di...ma đâu ma...Di đang ở đâu vậy...

Di Linh:Biết...nhưng điện thoại đâu mà gọi vậy...tui nghĩ mấy người là ma...

Mình:Ma khi mớ...điện thoại sáng đưa bạn mang sang cho mượn...

Di Linh:Thôi...đừng có xạo...mấy người là ma...không thì chứng minh đi...

Mình:Cũng được...sao nhỉ...tôi qua có người đái trong quần...mặc cái quần ướt mem chạy vào nhà thay...

Di Linh:Á...á...á...im ngay...mà sao gọi chỉ vậy...tui đang trong phòng nè...

Mình:Sao hông nói sớm...làm tốn tiền...pai nha...

Di Linh:Ừm...hẹn gặp lại...tút...tút...tút...

Ngồi nhìn tròng tròng vào vách tường trước mặt.

Mình thần thờ vì độ rảnh rỗi sinh nông nổi của cả hai Di cháu.

Đi từng bước xuống dưới tầng mình lại gần phòng Di Linh và gõ khẽ.

...Cốc...cốc...cốc...

- Gi á...mặt ngu dạ..._Di Linh mở cửa và nhìn chăm chú vào mặt mình phán câu xanh rờn.

- Di đang làm gì á..._Mình lò dò hỏi khẽ.

- Đang coi phim...có gì không...nay rỗng đến nhà tôm thế này..._Di cười trả lời và làm ra điệu bộ "quý hóa" lắm vậy.

- Trong nhà hết mà...sáng nhỏ Oanh nó xin lỗi Di á..._Mình lờm lờm vì cái điệu troll có phần cũ rích của bà Di siêu quái đản.

- Biết rồi...Nhi nó vừa nói xong..._Di gật đầu cười nhẹ.

Vừa nghe nhắc đến cái tên đó là đầu óc mình bắt đầu tập trung cao độ vì biết đầu chị ấy đã lỡ miệng nói ra điều gì thì sao.

- Hà...nói gì...nói gì vậy Di..._Minh hỏi đầy hoảng hốt.

- Gì...gì...có gì vui lắm hả...gì vậy..._Di bắt chước y hệt mình nhưng lại có phần cường điệu mang tính nhạo báng là chính.

- Ý con là...chị Nhi nói gì á..._Minh nhăn nhó hỏi vì muốn biết câu trả lời thật nhanh chóng.

- Thì nói tới qua hai đũa tính giờ thôi...không cố ý làm tui giật mình..._Di thấy cái mặt mình chán quá nên chẳng còn hứng mà giỡn chỉ trả lời cho qua loa.

- À...dạ...vậy thôi hả Di...chị vậy thôi..._Minh gạt đầu nhẹ và cố gắng hỏi thật từ tốn tránh sơ hở.

- Chỉ vậy thôi...chứ gì nữa ông..._Di nguyền mình cái rõ dài.

- Dạ..._Minh gạt đầu.

- Đói chưa...ngủ say như chết...tui lên gọi ăn cơm mà không nghe luôn...ấn talk cũng không thấy trả lời..._Di lom khom nhìn mắt mình mà nói điệu bằng bằng quen thuộc.

- Dạ...qua mệt...đói thiệt..._Minh trả lời và khẽ xoa bụng.

- Ủm...đi theo chị xuống nhà...chị cho bé ăn nha..._Di đẩy người mình quay lại phía sau và dùng lực khiến mình nhích từng bước.

- Thôi khỏi...con được mà...tự ăn được..._Minh chống lại ý định đó ngay lập tức vì thực chất rất ghét ai coi mình là trẻ con.

- Hết phim rồi...xuống...tui hâm đồ ăn cho...chành chệ quài..._Di vẫn đẩy mình đi đùng đùng luôn í.

- Dạ..._Minh cuối cùng cũng phải xuôi theo.

Minh đi trước với những bước chập chững qua từng nấc thang.

Di đi sau bám nhẹ vào vai mình theo kiểu đẩy nhưng lại dùng đa số là lực kéo, giữ vì sợ mình sảy chân.

Đặt chân xuống sàn tầng trệt Di nhanh chóng tiến lại ngay chỗ bếp với tay bật bếp ga đứng hâm đồ ăn.

Còn mình thì lại từ lạnh mớ ra lấy chai nước tu lấy vài hơi rồi sau đó lập tức quay lại đặt mông ngồi xuống bàn ăn.

Nhìn về hướng bếp ga thấy Di vừa xào nấu lại vừa nhún nhảy các thứ.

Bụng thì đói cồn cào mà bà Di xì teen lại nhín nhảnh như vậy.

Bực thật chứ.

Rồi khi mà ánh mắt mình vô tình bắt gặp thì lại cười và làm cái điệu bộ chào hỏi thật đáng ghét nữa.

Cái tướng thì nom chuẩn khôi chinh nhưng mà sao cứ ông à ông ọo nhót chảy nước đến thế kia chứ.

Minh chẳng dám nói gì vì lỡ nói ra thì đầu tiên phải công nhận là sướng cái miệng thật nhưng chắc chắn ngay sau đó cái bụng sẽ đói mà nghĩ đến cảnh đó nên mình lại thôi.

Cứ ngồi mà chịu trận.

Cho đến khi dường như không còn chịu đựng được nữa.

- Di...xong chưa...đói..._Minh nhìn cái dáng Di đang đứng hí hoái bên bếp ga.

- Rồi...đội lát...ngồi vào bàn đi..._Di nhìn lại hướng mình về mặt đầy thờ ơ có phần cụt hứng.

- Đang ngồi nè chị hai...thấy còn hơi nữa trời..._Minh hơi cáu.

- Hời chơi không được à...gay mà khó tính vậy bạn..._Di nói mất thì không thèm nhìn mình mà với tay tắt lửa lấy đĩa ra để đồ thức ăn.

- Vâng...tui gay..._Minh gạt lấy gạt để vì ghét, ghét cái thái độ

- Ủ ớ đó...ngoa...vậy có phải là được không...nè..._Di tay cầm hai đĩa thức ăn tiến lại chỗ bàn mình đang ngồi.

- Có hai đĩa mà lâu khinh..._Minh nhìn vào hai cái đĩa bé tẹo sau đó nhìn lên mặt Di ra kiểu "có nhiều đó thôi à".

- Ngon lắm á..._Dì cười nắc nẻ và chỉ chỉ vào chúng sau đó giơ ngón tay cái lên ra hiệu "number one".

Mình lấy chén com và lấy và để sau đó mức thức ăn lia lịa rất tự nhiên vì chỉ có mỗi mình là đang cầm đũa.

Đang ăn hăng hái thì chợt ngược mắt lên thấy Dì cứ nhìn chăm chú vào mặt mình mãi mới ức chứ.

- Dì cũng ăn đi..._Mình nói khi vẫn đang và com.

- Thôi...no rồi..._Dì cười chống tay lên má và vẫn nhìn mình.

- Dạ...chùi nước miếng đi kia...thế thì ra kia ngồi đi Dì...nhìn quai...con nuốt không vô..._Mình lờm và nói làm com vắng búa xua.

- Làm quá ông...thế chị đi..._Dì liếc mình với trông mắt trắng lạnh lẽo sau đó kéo ghế đứng lên và vẫn nhìn khinh khinh lắm.

- Cám ơn..._Mình cười và nhìn theo từng bước chân của Dì.

- Đồ ăn cắt đá bỏ..._Dì nói với lại phía sau khi vẫn đang đi lăm lẹ.

- Trời ơi...Dì học đầu câu đó vậy...đang ăn mà..._Mình hét lên toáng loạn vì Dì nói chuyện "dơ" quá thể.

- Mà gì...mà cắt với đá hả...há há...gắng nuốt đi nha...thương..._Dì cười to kinh khủng mà nói trong cái điệu "kệ má mi" ấy.

Đi đi lại chỗ tiếp khách sau đó nằm dài trên chiếc ghế sofa lớn bật ti- vi xem.

Mình vì quá đói nên nuốt cũng phải tầm 4, 5 chén com mới ngưng lại chút ít.

Mà không hiểu sao bụng vẫn cứ còn cào nên cứ thế mình táp lấy táp để cho đến khi căng tròn và ngồi thở hồng hộc.

Đi lại tủ lạnh kiểm cái chai nước tu vài hơi cho com xuống hẳn.

Phủ phê khoan khoái cái bụng mình đi vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi cho toan tắt.

Sau đó đi ra hướng phòng khách nhìn quang quắn và thấy Dì đang trong trạng thái như này.

Chẳng hiểu con gái con nứa Dì mà cứ tự nhiên quá thể.

Mặc dù biết là hai Dì cháu nhưng cũng phải giữ ý tứ.

Nhưng phải công nhận là nhìn vào cái tướng nham của Dì Linh khiến nhiều hình ảnh lại bủa vây lên đầu mình khắp tứ phía.

Đứng suy nghĩ hồi lâu trong tư thế hoàn toàn bất động.

Mình tiến lại gần cửa chính và khẽ khép lại từ từ.

Khép thật kín nhưng không khóa vì sẽ...gây tiếng động.

Trần trệt nhà mình lúc này đã tràn ngập vào một thứ ánh sáng như chạng vạng tuy là nhìn rõ mặt người nhưng lại rất êm dịu và lẩn khuất.

Cái tầng sáng mà khiến cho ai chìm vào cũng đều sẽ được ngon giấc.

Và rồi mình nhẹ nhàng với những bước đi rất khẽ khàng ít tiếng động...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Mình từ từ lê từng bước chân chập chững tiến lại gần chiếc ghế sofa nơi Dì Linh đang nằm.

Những bước đi còn rất nặng nề vì vết thương ở đùi trái cảm giác như ngày càng trở nên tệ hại hơn cái cách mà nó đang tiến triển.

Khẽ chống một tay vào thành ghế, mình lặng ngắm nhìn Di trong giấc mơ trưa.

Mặc dù Di nằm trong tư thế úp mặt vào bên trong nhưng vì mình đang đứng ngay gíc nhìn ngang nên vẫn có thể thấy được một phần nào đó khuôn mặt Di.

Thật an bình và im ắng.

Mọi tiếng động như bị đè nén đến mức dừng hẳn lại cho người phụ nữ đang nằm kia được an giấc.

Mình đã có lần từng nói.

Khi ngủ trông những người phụ nữ của chúng ta thật xinh đẹp và hiền dịu hơn hẳn lúc thức.

Lúc còn tỉnh thì chửi bới, mày neo, đá xoáy chúng ta các kiểu bao nhiêu thì khi ngủ trông họ thật đáng yêu và ngoan ngoãn bấy nhiêu.

Nói đâu xa, chỉ cần nhìn vào Di Linh lúc này là hiểu.

Bình thường hay xía xói, sút má trong, má ngoài lại còn bảo mình là Gay rồi này nọ ấy vậy mà bây giờ khi nằm đây không cử động gì thì mọi vẻ đánh đá, lém lỉnh như biến đâu mất hết mà chỉ còn sót lại những thứ khiến Di xinh đẹp nhất.

Trông Di ngủ sao mà bình yên lắm.

Mình chợt thấy mọi suy nghĩ rồi bởi trong đầu lúc đó phút chốc như bị thổi bay mà chưa kịp thoát lên lời từ biệt.

Những mệt mỏi và lo toan chuyện ngày tháng như dần bỏ rơi tấm thân gầy gộc của mình mà cao bay xa chạy đến nơi mà chẳng ai biết cũng không ai hay.

Mình chợt thấy thương Di lắm, thương mọi thứ.

Thương cái cách mà Di vẫn hay trêu chọc mỗi khi thấy mình trầm tư lo nghĩ.

Thương cái cách mà Di vẫn thường hay lo lắng, quan tâm, chăm sóc mình hằng ngày.

Thương cái cách mà Di thường hay nhắc nhở bằng những lời lẽ ngây ngô, dí dỏm nhất.

Thương cái cách mà Di lặng lẽ sống, lặng lẽ yêu thương và lặng lẽ hi sinh cả hơn 3 năm tuổi thanh xuân cho một thằng nhóc mặt dù quá thể như mình.

Và cuối cùng, mình thương cái cách mà Di ngủ. Trong giấc ngủ êm đềm của trưa hôm ấy liệu chừng Di có biết đang có một thằng nhóc đứng đó tò mò ngắm nhìn ngắm khuôn mặt Di mà vô tình đầu óc nó đã thông thoáng và vô tư đi rất nhiều.

"Cám ơn đời đã cho tôi tất cả, để mỗi sớm mai thức dậy tôi lại có thêm một ngày nữa để yêu thương".

Trong mình lúc đó, thứ tình cảm mơ hồ ngày nào lại trào dâng trong khoảnh khắc nhưng thật đáng tiếc là nó chưa đủ để tay đôi một phần nào đó định kiến hay hướng lí trí mình đi đúng với những gì mà trái tim đỏ hồng ngay bên dưới kia vẫn hằng ngày đập lệch nhịp vì một yêu thương chớm nở.

Chẳng mấy lo nghĩ vì thứ cảm tình chưa xác định rõ đó mà đúng hơn là một con nằng nhẹ chiếu ngang qua cuộc đời mình vào trưa hôm ấy thì làm sao có thể đập tan vài nỗi khao khát đầy nhạy cảm đang hiện hành.

Đứng đó chừng hơn năm phút đến ngắm nhìn cái bộ dạng ngây thơ và để lắng nghe những nhịp thở đều đều vang lên trong không gian yên tĩnh.

Mình khẽ cười nhẹ, cười và nhìn Di.

Sau đó quay lưng rời từng bước thật chậm, thật khẽ tiến dần lên cầu thang mà cố tình không gây ra tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

Thời tiết mùa hạ thật nóng, chỉ vài giờ mới đây mình đã tắm rửa sạch sẽ rồi mới đi ngủ sau đó xuống nhà com nước mà giờ đây mồ hôi lại ra ướt đầm lưng áo khiến cho thứ cảm giác rít ráy và khó chịu bủa vây kín mít cả thân thể mình.

Qua những nấc gỗ quen thuộc, chẳng mấy chốc mình đã có mặt ngay trước cửa WC tầng hai.

Thờ dãi ngao ngán mình chẳng buồn lấy trên phòng lấy quần áo chi nữa mà tiến thẳng vào trong, đóng cửa, cởi đồ mà lao thẳng lại gần vòi sen tắm tấp đồng thời xả nước vào bồn.

Cứu tính của một ngày ngao ngán với những lo nghĩ về chuyện tương lai còn là những dòng nước mát lạnh mà khi hòa mình vào nó mình cũng chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều về tất cả nữa.

Chỉ muốn cho sự thoải mái ấy trào dâng và lan tỏa khắp mọi chốn.

Nước mát lạnh.

Nước êm dịu.

Bắt đầu có cảm giác những thứ rít ráy kia đã bị cuốn trôi và dần trả về cho mình tấm thân trần tron tuột và căng mọng.

Mình lập tức nhảy phốc vào trong bồn tắm ngập lấy ngập để vài hơi như muốn một lần nữa rửa trôi đi rồi hoàn tan tất cả vào thứ dung dịch lỏng không mùi kia.

Lại lan đều và lại tiếp diễn.

Cảm giác sáng khoái và thư giãn lại có dịp trào dâng mà khiến mình như lên đồng mê sáng tránh cái nắng nóng của những ngày hè Sài Gòn năm ấy.

Mình nằm trong bồn rất lâu cho đến khi hai bờ mi dần dịu lại vì buồn ngủ mới chịu đứng lên xả nước để ra ngoài.

Mình là thế, có thể ngủ bất kì lúc nào thích mà chẳng mấy khi liệu chừng đoán biết.

Lấy khăn lau nhẹ cho thật khô ráo và thông thoáng.

He hé cửa phòng nhìn ra bên ngoài vì nhớ đến những tai nạn giữa mình và Di Linh trước kia kiểu này nhiều rồi.

Đi từng bước dòn trước liếc sau với tấm thân trần nhông nhổng lên từng nấc thang.

Nói là nói thế chứ thật ra cũng cố gắng đảo nhanh lắm vì cơ bản là sợ.

Sợ Di thấy, sợ sẽ lại bẽ mặt như lúc trước.

Vừa vào phòng là mình lập tức đóng cửa ngay.

Bê tay bê chân rom rốp vì ngâm nước lâu làm mình hủu như mồi nhừ hết các khớp xương.

Đi lại nhìn vào tủ quần áo kiểm lấy cái quần thun với áo 3 lỗ mặc cho đỡ nóng.

Áo trước, quần sau mình là thế.

Trời nóng mặc dù có máy lạnh hay không nên mình quyết định khỏi bận sịp luôn nên thẳng nhỏ cứ được thể mà châm chọc khắp nơi.

Lâu lắm rồi mình chưa nhìn kĩ mặt "nó".

Tính ra cũng "đẹp trai" và "kháu" như thằng anh nó nhì.

Tốt!

Anh thích chú rồi đấy!

Đùa nghịch vớ vẩn trong giây lát.

Mình tiến lại gần cửa.

Bật máy lạnh và rồi đi tới tấm nệm lớn ngã mình nằm xuống mà lim dim mắt.

Chỉ vừa mới rời nó độ hơn tiếng mà chẳng hiểu sao bây giờ mình vẫn có thể ủa lại mọi thứ vào nó như "lúc mới yêu" ban nãy mà quyết tâm thâm nhủ với lòng sẽ "yêu lại từ đầu" thật say đắm.

Nằm thẳng người và thở dài thườn thượt mình nhìn lên trần nhà.

Dần dà đôi bờ mi nhắm lại và đầu óc mình dần chìm sâu vào mộng mị.

Một người ngủ nhiều như mình thì chắc các bạn cũng phần nào đoán được là nếu đã ngủ thì mình sẽ say đến mức nào đúng không.

Lại còn cả mơ mẩn nữa nên thú thật là rất mệt mỏi và nhức nhối đủ thứ.

Cũng vì ngủ say quá nên khi chợt mở mắt ra vì một điều gì đó thì bất thành linh đập ngay vào mặt mình à một sự không vừa mắt.

Di Linh đang ngồi ẽnh ang ngay chỗ máy tính mình mà sầm soi nhìn vào màn hình rất chăm chú.

Tất nhiên là theo phản xạ của một thằng con trai từng coi phim heo và lưu giữa vài tập phim heo chất trong máy thì chắc các bạn cũng đoán biết được cảm giác của mình lúc đó như nào đúng không.

- Di...Di làm gì trong phòng con vậy...Di...Mình nhanh chóng ngồi dậy mà địa mắt về hướng Di Linh mà hét thất thanh.

- Hà...đang coi Harry Potter thôi mà...có làm gì đâu...Dì Linh vì đang đeo tai phone nên nghe lời nói của mình có vẻ hơi hột và không đúng trường độ động chạm lắm thì phải.

Cứ bình thần theo phương châm "cứ giả điên và bạn sẽ được bình yên" mà Dì áp dụng trả lời mình rất ngây ngô vô tư với bờ môi hé mở hờ đầy lạ lẫm.

- Phòng con trai...Dì phải gõ cửa chứ...lờ...lờ con đang thay đồ sao...đang...sao...Minh cáu tiết hết âm ỉ vì sự không tôn trọng không gian riêng tư mà cụ thể là phòng của mình đến vậy.

- Gõ cửa quá trời...hổng dậy mở cửa...phòng không khóa vào coi tí...ngủ chứ gì đâu mà la làng vậy ông...Dì làm cặp mắt lờm lờm với thái độ không hợp tác mà bắt đầu chống trả bằng những lời lẽ sang sảng trong hoàn cảnh Dì sai mười mười vện mười.

- Nhưng...rồi...lờ con ngủ nude thì sao...Minh hỏi rất thách thức.

- Thì lấy mền đắp cho...chứ hông cảm lạnh...tội lắm...Dì trả lời rất nhỏ và lắc đầu nhẹ nhệ với ý định trả treo day nghiêng mình nhất có thể.

- Á...á...điên mất...Minh vò đầu bứt tóc ra về muốn điên đến nơi rồi ấy.

- Nín...coi phim chút coi...nói nhiều quá...Dì lờm mình một cái rở dài và sau đó đeo tai nghe vào tai và cứ thế tiếp tục với những tình tiết đang diễn ra trên màn hình.

- Nhưng mà...Minh vẫn còn thấy chút gì đó bức rức nên áp ứng khó chịu lắm.

Dì bất ngờ tháo tai nghe để trở xuống phần cổ sau đó quay sang nhìn thẳng vào mặt mình với cái dáng dấp nghiêng đầu tóc thì một bên thả che mắt có lẽ do mới tắm và con mắt có thể nhìn thấy thì lờ mờ rất "chị đại".

- Gì...Dì Linh hỏi lại mà giọng nghe rất cộc.

- À...không...phim gì á...Minh cười ra chiều giảng hòa và hỏi ngược lại Dì.

- Nói rồi...Harry Potter đó...thiếu tập cuối thôi hả...hay ghê...đó giờ coi là tẻ không à...bây giờ mới con nói phần luôn đó...Dì tươi hơn chút và đáp lại mình giọng rất thật thà.

- Coi tới phần mấy rồi...Minh lại cười gằn gửi đầy thiện cảm.

- 3...gần hết 3...à...sau này Harry có cưới Hermione hông Duy...Dì trả lời và bắt đầu hỏi.

- Nghe đồn là có...để ra 1 đứa nhưng không phải con Harry mà là con của thằng gì gì tóc đỏ á...Minh gật đầu và troll Dì.

- Ron Weasley...mà là sao...kì vậy...Dì gãi đầu hỏi lại.

- Vậy cũng không hiểu nữa...thì Hermione cưới thằng tóc đỏ chứ không cưới Harry...bỏ tay...Minh lắc đầu vì Dì quá ngây ngô.

- Sao kì vậy...mà cũng đúng...nếu hai nhóc đó lấy nhau thì tội cho Ron lắm ó...Dì chống tay lên cằm suy nghĩ.

- Dạ...phim thôi...Minh gật gù.

- Mà sao nay ngủ nhiều vậy người...Dì cười quay sang nhìn màn hình hỏi mình.

- Không biết...mà Dì dậy hồi nào đó...Minh nhìn quanh quẩn trong phòng xem thử có thứ gì thay đổi hay không.

- Hồi 4h mấy á...giờ 6h rồi...đói hông...Dì quay nhìn mình lần nữa để đoán chừng sắc mặt.

- Hông...Dì ra cho con thay đồ...Minh xua tay và bái bai Dì.

- Thay gì...đồ đặc đẳng hoàng rồi thay gì...ở nhà chứ có đi đâu đâu ông...Dì nhìn mình từ trên xuống dưới sau đó phán câu cực "chối".

- Nhìn sao nói đẳng hoàng...thì thay cho vui...Minh hỏi lại Dì.

- Vui làm gì...Dì ngờ ngác.

- Vui để vui...Dì lung tung quá...Minh lớn tiếng.

- Chưa...thay đi...tui hông nhìn đâu...chưa hết phim sao ra được...Dì nhìn màn hình và nói giọng bằng bằng rất ghét.

- Trời...đâu được...nhà một trai...một bà già...có chuyện gì mất công lắm...Minh nói sang sảng vì tức lắm rồi.

- Chời...ý nói tui...đá chết giờ à...làm gì làm...xong phim tui mới ra...Dì nói mà chẳng thèm nhìn mình, cứ chiếu mắt vào màn hình mà buông lời thế thôi.

- Di...ra đi...Minh hét lớn nhất có thể.

- ...Đáp lại bằng sự im lặng, Di làm mình cực khó chịu.

Chán chẳng buồn tả.

Di cứ kệ mình mà ngồi ì ở ghế giăng mắt vào màn hình coi phim.

Mới trưa nay mình còn khen Di đủ thứ ấy vậy mà giờ này lại không hỏi han mà ngang nhiên độc chiếm máy tính của mình vì mục đích thỏa mãn sở thích cá nhân.

Chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Mình đắp mền nằm xuống quay đầu vào trong chẳng nói chẳng rằng làm gì co môi miệng.

Nằm một hồi thì mình chợt nhớ đến cái điện thoại mà Cô Trang đưa cho.

- Di...Di...Di ới Di...Minh ngồi dậy hét ầm ỉ.

- Há...Di tháo tai nghe lờm mắt qua mình.

- Quảng con cái điện thoại trên bàn...Minh khề nhờ giọng bình thường.

- Ừm...Di cầm quảng thẳng sang không thèm nhìn.

Chiếc điện thoại chao đảo trong không trung và cuối cùng rơi thẳng xuống phần mền ngay sát người mình.

Cầm chiếc điện thoại, mình dò số Cô Trang và soạn tin nhắn với cú pháp như sau.

Mình: Trang về nhà chưa...

Cô Trang: Về từ sáng lúc Duy tiễn rồi mà...

Mình: Ừa...chứ không đi làm à...

Cô Trang: Không...nay mệt...

Mình: Sao mệt...ăn uống gì chưa...

Cô Trang: Rồi...xong xuôi hết rồi...mới đóng cửa lên nằm thôi...

Mình: Ừm...vậy nghỉ đi..

Cô Trang: Ừ...Duy cũng nghỉ đi...giữ gìn sức khỏe...sắp đi học rồi đó...Chào Duy nhé.

Hơi chán vì cuộc đối thoại qua câu chữ giao tiếp với Cô Trang không như mong đợi.

Mình thờ dài thườn thượt và quay người lại nhìn Di.

Vẫn vậy, vẫn là cặp mắt sáng tinh anh soi mói sâu sắc vào từng cử động nhỏ trên màn hình.

Đúng là con gái, ham phim kinh khủng khiếp mà nói chi cho nhiều khi Di là một bà nội trợ luyện phim có tiếng.

Vì nằm ở góc gần chếch nên mình chẳng thể nào biết được bộ phim đang đến khúc nào nữa thì làm sao có thể canh thời gian khi nào Di đi ra.

Lại còn mấy cái phim mình giấu trong ổ C chắc Di chẳng kiểm ra được nhưng vẫn lo lắng.

Lúc này khi đi ngủ chủ quan không để ý mặc chip nên sợ đang đi mà Di vô tình quay qua thấy "sự lạ" thì bách nhục mất.

Mà hên cái là nãy đắp mền chứ nếu không lỡ mơ thấy "cảnh đẹp" thì "nó" lại "chào cò" điểm danh lúc Di đang còn trong phòng thì lại khổ.

Mình rón rén ngồi dậy.

Tung mền ra và bước đi khe khẽ sau lưng Di lại gần tủ đựng quần áo và loay hoay kiểm chiếc sịp thật nhanh chóng.

Khi đã cầm trên tay và nhích được vài bước đi dần ra phía cửa phòng thì bất chợt vì quá hấp tấp nên mình đã vô tình đánh rơi và thu hút sự chú ý của Di.

- Cái gì á...giấu cái gì á...Một căn hỏi chơi với tuôn ra từ ngay sau lưng mình, là của Di.
- Dạ không...đâu có gì đâu...Minh quay mặt lại cười khẽ.
- Đưa coi coi...giấu cái gì á...Di lắc đầu qua lại nhìn toi lui rất kinh.
- Không...quần áo thôi...con đi tắm...Minh khẽ cười nhẹ và nhích thêm hai bước ra hướng ngoài phòng.
- Phải hông...đưa coi...Di tháo tai nghe ra chống tay đứng lên hù hù mình.
- Đã nói quần áo mà...đi tắm...Minh bực mình nạt lớn.
- Ờ thôi...đi đi...Di lườm mắt và thả mình đi.
- Tò mò kinh...Minh nói nhỏ nhỏ ra điều trách móc.
- Hà...gi...Di lại tháo tai nghe xuống nhìn mình ngạc nhiên hình như không nghe thấy rõ lời mình nói thì phải.
- À không...không có gì...Minh cười và ngoáy đít đi thẳng.

Minh lẳng lặng đi xuống tầng hai hướng thẳng nhà vệ sinh để mặc chiếc quần sịp vào thật nhanh sau đó bước xuống tầng trệt nằm cho thoáng.

Di cẩn thận thật nên khi lên phòng là thường xuyên khóa cửa kín mít để phòng ăn trộm các thứ nhưng lại đâm ra bí khí lắm.

Minh đi lại mở khóa và sau đó đẩy mạnh cánh cửa chính ra cho không khí tràn vào.

Đoạn nằm trên chiếc ghế sofa nơi hồi trưa Di nằm mà nhìn ngắm mặt sân tối tối nhưng lại nha nhá sáng vì vài ánh đèn lờ mờ từ bên ngoài rọi vào.

Cuộc sống lắm lúc trôi qua thật lặng lẽ và khiến cho tâm hồn con người bỗng chốc bình yên đến lạ.

Lắm lúc mình không hề nghĩ là xã hội ngoài kia đang tồn tại nữa mà chỉ thấy trước mắt là mọi sự dường như đang dừng lại mà thôi.

Lăn qua lăn lại để lưng được mát nhiều với nệm ghế thông qua chiếc áo ba lỗ mà vô tình một thứ gì đó đã chạm vào phần gang lưng gần mông mình.

Lúc này khi nằm xuống vì qua mỏi nên cũng chẳng để ý mấy mà cứ thế nằm thôi.

Lấy tay luôn về phía sau mà nhanh chóng kéo ra cái vật thể mềm mềm kia.

Không thể tin được cái vật đang nằm trên tay mình nữa.

Vật mềm mềm ấy chính là một cái áo vêu huyền thoại.

Chẳng cần suy nghĩ chi cho lung, mình đoán biết ngay là hồi trưa lúc ngủ Di khó chịu nên đã cởi ra để đây rồi sau đó có lẽ là vì một lí do nào đó nên đã không nhớ ra mà xuống lấy.

Con gái con nứa gì đâu mà cứ thường quên những thứ tế nhị như ri thì ra rằng.

Chiếc áo nịt ngực này hoa văn khác lạ với chiếc áo ngực cách đây vài hôm mà mình đã có dịp tiếp xúc cũng của chính Di Linh.

Cầm nắm và khá tò mò vì chẳng biết nó có giống về "nhiều thứ" như chiếc áo đêm hôm bữa hay không.

Hướng ánh mắt đầy lém lỉnh nhìn lên hướng cầu thang, chẳng có bất kì tiếng động nào cả.

Minh bất chợt suy nghĩ trong đầu một ý định khá nhạy cảm.

Hỏi phân vân vì có chút gì đó không phải.

Hoi e dè, mình từ từ đưa chiếc áo ngực lên mũi hít nhẹ.

Mùi nước hoa thoang thoảng quen thuộc.

Đúng y chốc là mùi của Di đây mà.

Thơm thơm nhưng không nồng và có chút gì đó lắng đọng nơi khứu giác.

Quyết định sẽ làm thêm lần nữa.

Lại từ từ!

Vẫn là mùi đó và thơm mát nơi cánh mũi.

Mình như say đắm và chìm hẳn vào cái cảm giác ngào ngạt dư âm của đêm hôm trước.

Cứ thế, cứ thế mình như quên hẳn cả thời gian và không gian mà chẳng biết tự lúc nào đã để hẳn chiếc áo ngực lên mũi hít hà không thôi.

Và rồi như lẽ tất nhiên của mọi tình huống được mình thường hay nhắc đến trong câu chuyện đời này.

Vì nếu không có sự lạ hay điều gì đó ghê gớm xảy ra thì mình đã chẳng thêm kể lại cái chi tiết đáng nguyên rủa của đêm hôm ấy.

Vì rằng khi vẫn còn đang say với chiếc áo ngực thần thánh thì bất chợt.

- Duy...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Bỗng đứng trong cơn cuồng dâm đang trào dâng le lói mình nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

Vội lật đật kéo chiếc áo ngực thần thánh xuống mà vô tình để lộ ra một cặp mắt đầy hoảng hốt mình nhanh chóng nhướn ánh nhìn lên hướng trên cầu thang nơi mà tiếng nói lạnh lốt đó vừa phát ra.

- Duy...có trong đó hôn dạ... Tiếng Di Linh hỏi rất nhỏ nhưng lại í ới dài đằng đằng nghe rất bụi tai.

Như chết lặng mình cô tập trung xem có thấy chút gì đó gọi là biểu hiện cho sự có mặt của Di Linh hay không và mục đích chính là mong rằng Di Linh chưa biết mình đang tự kỉ với chiếc áo lót của Di.

Sau vài giây không động tĩnh thì mình chợt mừng húp vì may mắn Di Linh đang tò mò kiểm tra trong toalet trước rồi mới xuống phòng khách xem sau chứ nếu không là mình sẽ bị bắt quả tang và chắc chắn là bách nhục rồi.

Đoán biết ngay có lẽ là Di mới xem xong phim nên xuống nhà kiểm mình ăn cơm chung đây mà.

Lặng lẽ khẽ nhích toàn thân người sang bên, mình vội vàng đặt chiếc áo ngực xuống vào phần phía trong thành ghế sofa và cố gắng để mọi thứ diễn ra thật tự nhiên như thể mình không hề biết đến sự hiện diện của nó vậy.

- Duy...có trong đó hông hay là dưới phòng khách hả cưng...Duy...rờ ziu ới oi... Tiếng Di vẫn vô cùng trêu mến vang lên đều đặn ở trên tầng hai mà có lẽ là ngay trước phòng vệ sinh.

- Dạ...con dưới này...Di... con dưới này... Mình dướn cổ lên cố gắng nói to và kiềm giọng sao cho nó bằng bằng và không thoáng chút bối rối nào cả vì Di Linh tỉnh lắm.

Tiếng gọi bỗng nhiên im hẳn.

Mọi thứ như dần trở về với không gian yên tĩnh của một buổi tối bình yên quen thuộc.

Nhưng đâu đó đang có sự chuyển động nho nhỏ trong căn nhà chỉ có hai bóng người này.

Mình dần nghe thấy những tiếng bước chân di chuyển đầy tự nhiên lại gần các nấc cầu thang sau đó đặt khẽ lên chúng những bước đi đầy chậm rãi và thoáng chốc những tiếng động đó đã xuống ngay một gần mình hơn.

- Duy rờ ziu...làm gì mà tui gọi nãy giờ không được dạ...tự kỉ một mình hà... Di Linh chưa bước xuống hết các nấc cầu thang là đã vội nói khịa mình rồi.

- Lại rờ ziu nữa...con nói con hông có...đang suy nghĩ phong long thôi... Mình nhìn Di lờm lờm sau đó gất lên tỏ vẻ cực kì không đồng ý rồi chợt hướng ánh nhìn ra sân trước cửa nhà.

- Chém gió...bữa đó còn mò dú tui nha...bữa nhận rồi...giờ chối... Di bước lại đứng ngay kế đầu nằm mình tức là cạnh chiếc ghế sofa và khẽ nhích môi day nghiêng con tim bé nhỏ chưa lành lặn của mình.

- Không có...Di khủng... Minh quay sang nhìn Di liếc một cái rất lạnh.

- Mất nét...nay gan nhẽ...dám chửi chị khủng hà mậy...sút giờ... Di Linh đặt mông ngồi luôn trên bàn, hai tay khép hờ trên đùi và khẽ lấy chân hích hích eo mình ra điều muốn sút lăm đấy, đừng đùa.

- Á...không...con...con khủng...đứng...con bị khủng...tha...tha mạng... Minh hoảng loạn đầy nhột nhật khi Di vung tay lên khẽ chích nhẹ vào ngón tay vào hông mình.

Minh rất sợ ai thọt lét vào người mình vì cảm giác rất khó chịu, mình thực sự rất ghét nên đành phải nhanh chóng xuống nước ra chiều van xin Di chứ biết sao giờ.

- Ngoan...mà...cái gì đây... Di vỗ tay đánh đập thỏa mãn mà bỗng chốc hướng ánh nhìn vào bên trong thành ghế.

- Cái gì... Minh biết ngay là Di đã nhìn thấy chiếc áo áo ngực thần thánh ấy rồi tuy nhiên mình vẫn phải cố gắng giả điên là bộ không biết.

Bất giác Di Linh để hờ một ngón tay lên đôi môi đỏ hồng mà nhìn chăm chăm vào cái vật thể nhạy cảm của chính Di mà tròn xoe mắt nhìn rất ngây thơ.

Sau đó Di khẽ đưa tay lại gần vai phải mình và tự nhiên kéo hẳn chiếc áo nịt ngực lên khỏi ghế đưa nó lại ngay trước mặt Di và mình.

- Cái này nè... Di nói và chỉ chỉ vào nó làm thái độ như rất lạ lẫm vậy.

- Gớm...cái thứ này sao lại ở đây nhĩ... Minh với cặp mắt lảo liên gian xảo nhìn tứ lung tung và cười nghe rất dè mặc dù mình không muốn thế.

- Hiểu luôn...Di bất ngờ lấy chiếc áo ngực bỏ ra đằng sau rồi quay lại nhìn chăm chăm vào mặt mình.

- Hiểu gì... Minh mắt to mắt nhỏ vì cơ bản chẳng hiểu cái gì cả.

Hoặc có lẽ là mình hiểu nhưng đang giả nai để tránh phần nào cặp mắt đầy soi mói của Di Linh.

- Lấy áo dù tui...mần ăn...kinh thiệt... Di bấu môi lắc đầu kiểu như "không thể nào mà tưởng tượng nổi" vậy.

- Có đâu...cái gì cơ...con... Minh tròn mắt xuýt tay trong tư thế nằm trong rất dò hỏi.

- Ghê...ướm thử hà... Di vẫn lắc đầu làm cái điệu bộ y đúc vừa rồi.

- Di nói cái gì vậy... Minh nhăn nhó oan ức.

- Lấy áo dù tui nè...ướm size thử...thất vọng...vậy mà tui vẫn nghĩ...có chút gì đó vẫn men...giấu dưới ghế mới ghê chứ... Di nói và sau đó thờ dài đầy chán nản.

Minh chẳng biết lúc đó Di đang thật lòng hay muốn troll mình nữa.

Tuy nhiên dù là lí do nào thì có lẽ Di đã thành công rồi đó.

- Không...nó...nó dưới đó đâu có nghĩa con biết nó dưới đó... Minh ngồi hẳn dậy quơ tay quơ chân búa xua đầy oan ức.

- Khỏi chối bạn...tan chứng vật chứng có cả...ê Gay lộ...giờ sao... Di lắc đầu ra vẻ "khỏi chối đi" kiểu "bất quả tang vậy" nên đừng biện minh thêm gì nữa mà chuyện trước mắt là hãy mau mau giải quyết hậu quả.

- Di...con không có...tự nhiên nó dưới đó thì kệ nó...liên quan gì đến Duy... Minh nhắm nghiền mắt biểu cảm lăm lăm vì ghét Di lại gọi mình là Gay lần nữa mà lần này còn là Gay lộ mới kinh.

- Đâu có được...bạn lấy áo dù của mình để phục vụ mục đích cá nhân...à biến thái thì làm sao không liên quan được... Di mở tròn mắt nhìn mình sau đó trề môi kiểu dè bĩu rất đáng ghét.

- Mệt...con không biết...áo ngực Di...Di đi vút lung tung...giờ đổ lỗi cho con để nó ở đây...bó tay... Minh lắc đầu chán nản sau đó nằm xuống ghế lại như cũ vì chẳng thêm đề ý tới nữa.

- Gì...lên phòng... Di hét thẳng vào mặt mình làm điệu bộ như muốn truy tố tới cùng vậy.

- Mặc gì lên phòng... Minh ngó nhìn mắt Di.

- Chứ bạn cầm áo dù của mình trên tay cái giờ bạn chối...Di khuyên con nên sống thật với bản thân mình đi Duy... Di thờ dài và buông ra những lời có vẻ rất nản nỉ ỉ ôi một thằng Gay không sống đúng với giới tính thật của mình.

- Chời ơi...con không giỡn nữa...con không biết nó ở đây...mệt... Minh cũng bắt chước hét lên sau đó quay hẳn mặt vào phía bên trong ghế mà chẳng muốn nói gì thêm nữa.

- Hồng nhận đúng hông...vậy tui ra giữa đường la lên là mấy người lấy áo dú tui làm...làm khẩu trang...cho chết... Di què sụ nên lập tức bước ra gần cửa nói oan oan.

- Á...Di... nhưng Di bắt con đi nhận đầu mà con không làm...Di nữ sao... Minh hết hồn sợ trường hợp như sáng hôm bữa lập lại, cái sáng mà con Yến nghe thấy Di Linh nói mình là thằng mò dú ấy.

Huống hồ bây giờ là giấc tối nên khu nhà mình rất đông đúc nên hậu quả sẽ thật khôn lường.

- Có...nữ mà... Di Linh gật đầu lia lịa với ánh mắt ngây thơ vô số tội hết cỡ.

- Á...Di...Di là Di con đúng hông... Minh vội đứng lên rồi nhanh chóng lê bước đến gần chỗ Di đang đứng và ra về đây nài nỉ.

- Ê...hông chơi nhận họ hàng...bà con thân thích gì nha... Di quay sang nhìn mình và liếc xéo đầy sắc xảo.

- À không...con...ờ...con nhận...Di bỏ qua... Minh khẽ gật nhẹ đầu cười đầy hối lỗi.

Nói chung thì dù sao lúc này mình cũng có nghịch với chiếc áo chip đó thật nên bây giờ xin lỗi cũng đồng thời hợp thức hóa hành động đó đi ít nhiều đối với mình.

Còn Di thì được miễn nguyên vì troll được mình chứ thật chất mình nghĩ Di chắc cũng chỉ tính đùa khi thấy chiếc áo đó ngay sát vai mình thôi chứ thật chẳng có ý gì đâu.

- Đầu dễ dàng vậy...nói sao đi tui mới chịu... Di lắc nhẹ đầu sau đó nhìn mình rất tỉnh ranh.

- Di Linh xinh đẹp...con sai rồi...con...hông dám nữa... Minh cười nhẹ và vừa nghiêng răng vừa nói lên những câu sao cho hợp ý bà Di kì quái kia.

- Con đâu có sai gì...là Di sai mà...đúng hông...Di sai chứ con mà sai gì chời... Di có ý đay nghiến mình bằng những câu nói nhận sai rất lém lỉnh.

Máu trong mình nóng lên từng hồi làm cho cặp mắt mờ trùng trùng đầy bức xúc.

Di Linh nhiều lúc giỡn nhây và trẻ con lấm lấm làm cho mình đôi khi cảm thấy nhức nhối thật sự.

- Không...con sai...mà Di đòi hông...con đói quá...ăn cơm đi...hi... Minh lấy tay lay nhẹ tay Di và năn nỉ ỉ ôi các kiểu sau đó chột đánh trống lảng qua chuyện ăn uống.

- Muốn đứng đây hông muốn dô...hông đói... Di lấy hai cánh tay bám chặt cánh cửa nhìn ra sân và cười nắc nẻ.

- Thôi...dô đi mà...con đói... Minh lại kiểu cũ cứ thế lay người Di điên đảo.

- Ờ...nể chú lần này thôi á nha...chị dô...hờ hờ...biết thân phận vậy là tốt... Di bắt chợt quay sang nhìn mình nói khe khẽ và cười ha hả sau đó đảo bước đi vào hướng bếp.

- Dạ... Minh đi sau cái dáng người con gái cao ráo kia mà tức muốn xịt dãi nên cứ liếc liếc lờm lờm trong mắt rất đê tiện.

Căn bếp vẫn như mọi ngày khi trước bữa ăn mình vẫn ngồi trên bàn với những tờ tường mông lung còn Di Linh thì đứng ngay chỗ bếp ga mà hí hoáy nấu nướng và hâm hiếc các thứ.

Mọi thứ tuy đã đi vào sự qui cũ hai người nhàm chán nhưng chẳng hiểu sao mỗi khi nhớ về cái khung cảnh đó là mình lại cảm nhận thấy sự ám cúng, cái không khí sực nức tình cảm gia đình không thể thiếu và chẳng thể nào mà ruồng bỏ được.

Khi mà con người ngày càng bộn bề với những to toan chạy đôn chạy đáo cho cuộc sống thường nhật thì đôi lúc chẳng còn mấy ai suy nghĩ đến bữa ăn quen thuộc hằng ngày cả, họ coi cái đó là nhỏ nhoi vì dần dà bản thân họ đã quên mất cái mục đích của việc họ đang làm, đang loay hoay kiếm tiền ngoài kia là để mua sự yên bình cho con cái, mua lấy những bữa ăn gia đình đầm ấm và no đủ không lo không nghĩ cho người thân.

Những điều được cho là bình dị nhất đôi lúc lại biến thành cái mà hầu hết chúng ta khó chạm tới nhất.

Cuộc sống của mỗi con người ngày nay trên khắp thế giới đang cần những "khoảng lặng".

"Lặng" để nhìn, "lặng" để suy nghĩ và "lặng" để yêu thương.

Mình nghĩ đó là hạnh phúc và mặc dù đang trải qua những cảm giác lúng búng chán chường khi ngồi trong cái bếp sực nức mùi "kì thị giới tính" ấy nhưng mình vẫn vui, vẫn cười vì rằng cái dáng kia đang nhí nhảnh tránh dầu tránh mỡ trông rất đã mắt.

Ngồi đó chỉ chừng hơn 5 phút là Di đã bụng đồ ăn ra đầy đủ và sau đó nhanh chóng ngồi vào bàn.

Vẫn lịch sự mình chờ Di nâng đũa trước, cả hai sau đó từ tốn ăn trong im lặng.

- Khi nào đi học... Di nói và với tay gấp thức ăn chứ không nhìn mình.

- Mấy bữa nữa...mai Di chở con đi mua đồ dùng học tập nha... Minh nhìn Di trả lời.
- Ủm...tay chân thế kia đi một mình tui cũng không cho đâu... Di nói và từ từ đưa cái chén bé tí chuyên dùng gấp thức ăn tránh đồ của Di lên.
- Dạ... Minh gật đầu trả lời.
- May quần áo mới hông... Di lại nói.
- Thôi đi...may thì may bữa giờ chứ giờ đi học may gì nữa...mà quần áo con nhiều và còn mang vừa người lắm...khỏi đi... Minh đồng ý vì cũng không thích cứ đầu năm học là mang đồ mới, thấy quê quê sao đó.
- Thì may đồ để khai giảng mặc...mất đi đâu đâu...lắm bầm... Di liếc nhìn nói.
- Thôi...con muốn đồ mua thôi...chứ bây giờ người ta may nhìn cổ lỗ sì lắm... Minh lắc đầu nhẹ và sau đó lấy đĩa và com.
- Thì qua tiệm may khác...ngày xưa tui không bận quần đi học luôn kia... Di lườm mình và khẽ cười nói.
- Di...sao Di gan vậy...rồi ai thấy gì hông... Minh trờ trờ căng mắt ra nhìn Di.
- Không...toàn mặc váy thôi...hà hà... Di cắt đứt sự hào hứng của mình bằng câu trả lời đầy tính trót quớt.
- Vậy cũng nói... Minh lắc khẽ đầu ngán ngẫm.
- Mà bé Yến với bé Oanh học chung trường á...biết chưa... Di hích đầu hỏi tiếp.
- Rồi...nghe rồi... Minh gật đầu khi mắt nhìn thức ăn chứ không nhìn Di.
- Ồ...cua nó đi cho bớt Gay... Di lấy chén múc thêm canh lần nữa và khuyên nhỏ.
- Con không Gay...nói cua cua...méc Ba giờ... Minh liếc Di và hù dọa.
- Câu này nghe quen...chứ muốn sống tự kỉ cả đời hà Gay... Di nhìn mình lung lăm kiểu chờ đợi một cái gì đó vậy.
- Vâng... Minh gật đầu chán chường.

Minh chẳng muốn nói thêm gì mà và nhanh vài miếng com cuối sau đó đi vào WC nhỏ dưới cầu thang rửa mặt.

Di cũng cùng lúc ăn xong và nhanh chóng dọn dẹp tất cả chén dĩa vào bồn rửa chén, đồ ăn cho lại vào trong nồi cháo.

Xong xuôi mình đi ra khi thấy Di đang lau mặt bên kia của tủ lạnh.

Minh đưa tay mở cửa tủ giữ đông lấy ra chai nước cam sau đó với tay cầm chiếc li nhựa để hờ bên trên tủ.

Đồ ào ào ra li nhưng khi chỉ vừa kịp đưa lên miệng thì đã bị Di nhanh chóng chặn ngang sau đó giật hắt li nước từ tay mình mà tu ừng ực.

- Cảm ơn nha... Di uống một hơi hết sạch sau đó thì nhìn mình lăm điệu bộ thật thà thấy mà ghét.

- ... Minh chẳng nói được lời nào mà chỉ nhìn trân trân vào mặt Di.

- Có gì hông... Di lườm mắt nhìn mình rất "chị đại" như hồi nãy còn ngồi trên bàn máy tính phòng mình.

Thái độ của Di làm mình hình dung ra một viễn cảnh đầy kinh dị.

Có khi nào mình mà trả lời thẳng quá cái Di câu tiết tưng quyền với mình không ta.

Nghĩ đến mà lạnh người.

Nhưng dù có suy nghĩ lung la lung linh thế nào đi nữa, nỗi sợ có bữa vậy thế nào đi nữa thì bản lĩnh nam nhi trong mình dường như chẳng thể nào tha thứ cho hành động đó được.

- HônGGGGG... Minh hét lên thất thanh vào mặt Di...đùa đấy.

Minh chỉ dám gật đầu nói nhỏ nhẹ "hông" một tiếng mà thôi vì Di mình liếc lăm với cả lúc đó lại đang bị uy hiếp vì vụ "lấy áo ngực làm khẩu rang" lúc nãy nữa thì làm sao mình dám chống trả.

Lặng lạng sau câu nói đó mình từ từ bước lại hướng cầu thang sau đó lên phòng mà vẫn cảm giác từ phía sau là một ánh mắt rất hà hê con dê.

Bước tới phòng với thái độ căm tức hết mực mà điều đầu tiên mình làm là khóa cửa sau đó nhanh chóng tiến lại gần chiếc PC.

Đã được tắt.

Di cũng còn được đẩy chứ nhỉ.

Thở dài cũng chẳng muốn nói gì hơn mình tiến lại gần nệm sau đó ngã người nằm xuống.

Kết thúc một ngày đầy mệt mỏi với nhiều chuyện liên tiếp xảy ra.

Giấc ngủ lại đến với mình nhẹ nhàng như lúc nó vừa bước đi khi mình choàng tỉnh lúc chiều vậy.

Cho tới sáng sớm hôm sau khi mình nghe thấy tiếng í ới của Di Linh gọi cửa.

- Duy...Duy...đậy con oi...bé Oanh qua hỏi cái này nè... Tiếng Di Linh từ bên ngoài cửa phòng vọng vào đều đặn nhưng vang dội lắm thay.

Mình còn ngáp ngủ lắm, cơ thể thì có phần sảng khoái nhưng hai mắt thì cứ nhú lại.

- Dạ...hỏi gì vậy Di... Mình ngáp dài một tiếng.

- Ai biết đâu...mở cửa coi...Oanh đang đứng trước cửa á...Di xuống nhà nha...đi công chuyện... Tiếng Di vẫn vang lên toanh toách.

Mình chợt nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang là biết ngay Di rồi.

Chắc còn mỗi Oanh đang đứng trước cửa mà thôi.

- Đợi lát nha Oanh... Mình nói khẽ từ bên trong và đang cố ngồi dậy.

- Ủm... Tiếng trả lời nho nhỏ từ bên ngoài cửa.

Mình ngồi dậy nhưng chẳng hiểu sao hai chân lại tê dại đi không nhấc lên nổi.

Chỉ cố hết sức mà đi từng bước chập chững với đôi chân ngày càng tê dại đi cho đến khi vặn được khóa cửa thì gần như muốn đổ quỵ xuống.

Vặn khóa xong gần như bằng tay, mình đi chuyển lại chỗ nệm lúc này nằm xuống quải quai mà muốn hét lên vì đau đốn hay vì đôi chân quá quý thường xuyên phản chủ này.

- Oanh vào đi...Duy tê chân quá... Mình nói giọng rên rên vì chẳng muốn Oanh đợi lâu thêm nữa.

- Ủm... Oanh đẩy cánh cửa đã được mở khóa từ bên trong mà bước vào.

- Sáng sớm Oanh làm phiền Duy quá...tính qua hỏi cái này... Oanh vừa bước vào là đã nói ngay.

- Có gì đâu...Oanh đóng cửa....tại đang bật máy lạnh...mà hỏi gì vậy Oanh... Mình cười khẽ và nhấc khéo.

- À...sách của chị ba mất mấy cuốn với sách văn bị gạch tứ tung...Duy còn mấy cuốn đó không... Oanh kéo ghế chỗ máy tính ra ngồi xoay người về hướng mình hỏi.

- Còn chứ...chỗ bàn á...đủ nguyên...lấy đi... Mình gật đầu sau đó đưa tay chỉ về hướng chồng sách đã được Di xếp gọn gàng để ngay góc bàn.

- Ủm...tại làm biếng đi mua với lại mấy cuốn sách học qua có gạch ý với ghi chú đỡ phải gạch khi học lại...hi...mà sách chị ba...bà gạch kinh quá nên qua hỏi á... Oanh nói chuyện rất thành thật giọng bằng bằng đáng tin.

- Ủm...có gì đâu...Duy cũng muốn xin mà tiếc là hông quen ai mới thi đại học nên thôi...đành vậy... Mình gãi đầu cười khe khẽ.

Sau câu nói đó mình ngáp dài một tiếng rõ to.

- Ủm...Duy buồn ngủ hà...vậy Oanh xuống nha... Oanh tròn mắt nhìn mình sau đó vội đứng lên.

- Thôi...ai ngủ đâu...đang say ke á mà...ngồi đây nói chuyện chứ lát Di Linh đi công chuyện...Duy ở nhà buồn lắm... Mình cười khi đôi chân đã dần hết tê và từ từ đứng lên tiến dần về phía cô ấy.

- Ủm... Oanh hơi nhích người về phía sau mặc dù là cô ấy đang ngồi trên ghế.

Chương 61

Lặng lẽ đi qua chỗ Oanh đang ngồi mình tiêng thẳng vào nhà vệ sinh để đánh răng rửa mặt.

Nhưng lúc đó lại chẳng hiểu sao khi mình đi ngang qua thì cô ấy có chút gì đó ngại ngùng và giật bắn khó diễn tả lắm.

Sau khi vào WC mình cố gắng làm mọi thứ nhanh nhất có thể nhưng phải thật kĩ lưỡng vì nếu không sẽ mất điểm ở những khoảnh khắc đòi thường đầy nhạy cảm này.

Chỉ chừng mười phút sau mình đi ra với gương mặt sáng sủa, hơi thở thơm tho và liếc mắt thấy Oanh đang lật cuốn sách Văn ra để hồ trên bấp đùi ngay trước mặt mà không biết là có đang đọc không nữa.

Mà để ý mới thấy lúc này Oanh đã chuyển hẳn ngồi dưới sàn chứ không còn ngồi trên ghế nữa.

Mình tiến lại xếp gọn gàng ít đồ dùng còn hơn bữa bọn nơi cạnh tủ sau đó quay mặt lại nhìn cô ấy.

- Oanh...ăn sáng chưa... Mình dướn to đôi mắt hỏi khẽ.

- Rồi...Duy tính đi ăn sáng à... Oanh chuyển đôi mắt từ cuốn sách lên mặt mình và hỏi đầy ngạc nhiên.

- Không...Duy không có thói quen ăn sáng...dễ bị chột bụng lắm... Mình đành ngâm cay đắng mà dối lòng tí chút vì thực chất mình hay ăn sáng lắm, sáng nào thấy đói là ăn chứ chưa từng bị chột bụng bởi lí do đó bao giờ cả nhưng chẳng lẽ lại xuống ăn và bỏ cô ấy một mình ở đây sao.

- Ừm...Duy là con trai mà giữ sách cẩn thận quá ha...hơn chị Yến với Oanh nhiều đó... Oanh giờ cuốn sách lên mà dùng tay chỉ vào một số trang giấy còn rắng tinh.

- Đầu có...tại chắc ít lật ra đó mà...há há... Mình cười ha hả vì chẳng hiểu sao bây giờ để ý mới thấy chúng còn tươi như mới thể nhớ.

- Học mà sao ít lật...không lật sao học... Oanh tròn mắt đầy ngạc nhiên.

- Duy gờn đó mà...tại Duy chỉ ghi cái gì thật cần thiết vào đấy thôi...đa số ghi trong sổ nhắc nhở là chính... Mình gãi đầu cười trả lời hơi gượng vì trò đùa không được hiểu đúng.

- Con trai mà cũng dùng cái đó à... Oanh cười khẽ làm ra kiểu lạ lùng lắm nhưng nhìn rất đáng yêu.

- Ừa...cái đó con trai không được dùng à... Mình lại càng ngạc nhiên hơn cô ấy nữa vì suốt thời gian đi học trong tay hay túi quần mình lúc nào cũng có thứ đó cả.

- Không...ý Oanh là ít thấy... Oanh xua tay lắc đầu rồi cười nói.

- Ờ...thế Oanh không dùng à... Mình gật đầu vì hiểu ít nhiều rồi hỏi lại.

- Đa số ghi vào sách hoặc là tự nhớ không à...chứ không dùng tới cái đó mấy... Oanh cười híp mắt trả lời.

- Hèn gì...sách dơ là phải... Mình cũng cười một tí cho nó gọi là có không khí.

- Nhà Duy lắp mạng không... Oanh chột nhìn cái máy tính rồi quay sang hỏi mình.

- Tất nhiên rồi...không mạng lấy gì xài chứ... Mình thẳng thắn.

- Nhà Oanh...mẹ không cho xài...khi nào lên đại học mới được xài thôi... Oanh bĩu môi trông rất đáng yêu.

- Sao vậy...không xài thì lấy gì kiểm thông tin hay...giải trí được... Mình nheo mắt ngạc nhiên trước cách làm của bác gái.

- Thì đó...mẹ bảo suốt ngày nghe mấy bà bạn toàn nói con cái đụng máy tính là game gung rồi thì chat chít loạn hết lên...hư người...nên không cho luôn... Oanh nhìn xuống sàn nhà mặt buồn bã nói nhỏ nhỏ.

- Ờ...thế cần đọc báo hay...cần làm gì đó với máy tính...thì làm sao... Mình vẫn nhìn cô ấy mà có chút gì đó chột dạ.

- Thì lấy lap của chị Nhi...nhưng mà chị í ra tiệm là mang theo luôn để nhận đơn đặt hàng qua mạng nên...phải chịu chứ biết sao... Oanh vẫn giọng điệu đó nhưng ngày càng rầu rĩ hơn.

- Buồn nhì...thời giờ mà nhà không có mạng là bất tiện lắm...chẳng làm được gì...nhất là bữa giờ hè nữa... Minh rất đồng cảm và cực kì chia sẻ.
- Ủm...Duy sướng nhất...cái gì cũng có... Oanh nói và chợt nhìn vào máy tính xong quanh qua nhìn mình lườm mắt đầy ghanh tị.
- Không đâu...mà khi nào cần thì Oanh chạy sang đây...lấy máy Duy mà xài... Minh cười khẽ xoa tay mà vô tình nảy ra ý kiến đó chứ chẳng chuẩn bị trước gì cả.
- Thôi...ngại lắm...phiền Duy nữa... Oanh lắc đầu khẽ gượng gạo.
- Có gì đâu...cứ qua đây...Duy không tính tiền net đâu mà sợ...hờ hờ... Minh cười và nói rất bình thường.
- Trời...tiền net còn đỡ...mà xung quanh đây chắc không có quán net... Oanh trả lời và hỏi nhỏ.
- Ủm...chẳng ai đại gì mở ở khu này đâu...có ai tới đâu mà mở...phải đi tầm 3,4 cây mới có... Minh nhớ lại những lần đi học lúc trước hay để ý mấy vụ đó lắm mà nhất là mỗi khi chưa muốn về nhà.
- Ủm...thế khi nào cần Oanh qua đây nhè... Oanh cười và cúi đầu ngại ngùng.

Minh lúc đó bắt đầu có chút gì đó ngờ ngợ.

Liệu Oanh thật sự muốn qua nhà mình chỉ vì vụ mạng meo hay vì lí do gì khác nữa không đây.

Nhưng thôi, mình cứ tỏ ra là một con người ngây thơ và hiểu khách trước cái đã.

- Ủm...cứ cần là chạy qua...Dì ở nhà một mình cũng hay buồn vu vơ lắm...qua nói chuyện với Dì cho Dì vui càng tốt... Minh trở nên ngây thơ và chợt nhớ tới Dì.
  - Ủm...Oanh thích chị Linh lắm...chị í y chang chị Nhi vậy...nhưng vui hơn chứ không trầm như chị Nhi... Oanh cười nói rất tự nhiên phần vì cô ấy thật sự có cảm tình với Dì Linh.
  - Ủm...chị Nhi trầm lắm à... Minh chợt bừng tỉnh khi nghe Oanh nhắc đến chị Nhi.
- Trong phút chốc mình như quên bén mất Oanh chính là em gái của người đang nắm giữ cái bí mật trần trụi đêm hôm kia nơi sâu sau nhà mình.
- Không biết chị ấy có tỏ thái độ gì với Oanh chưa mà nãy giờ cô ấy lại tự nhiên không giữ ý trong cách nói chuyện đến thế.
- Ủm...ít khi nói chuyện với chị em Oanh lắm... Oanh trả lời khi đầu óc mình vẫn còn khá lúng búng.
  - Nhà có ba chị em thôi mà...lạ nhì... Minh hỏi dò xét.
  - Không...tính chị í thế...chứ vẫn yêu thương và lo cho tất cả mọi người mà... Oanh ngạc nhiên khi thấy mình có thái độ hơi lạ.
  - Không...ý Duy không phải thế...thế từ mấy bữa nay...khi chuyển nhà qua đây chị í có nói gì không...à...có trầm vậy nữa không í...tại...tại khu này cũng vắng mà... Minh hơi gượng vì dần phát hiện ra cái thái độ thay đổi của mình và chút gì đó ngạc nhiên nơi Oanh.
- Oanh bỗng nhìn mình có vẻ hơi khác lạ và chút gì đó dè chừng.
- Cũng vậy...chẳng thấy khác gì... Oanh lắc khẽ đầu nhìn mình.
  - Ủm...mà Oanh là...người Hải Phòng à... Minh giả lơ nhanh chóng để tránh gây sự tò mò hay nghi ngờ nơi cô ấy và cố gắng sửa chữa nhanh nhất có thể thái độ lạ đời của mình từ nãy giờ.
  - Ủm...gốc luôn...nhà Kiến An đó... Oanh cười khẽ và nói.
  - Nghe đồn Gái Hải Phòng...dữ lắm...đánh chồng...ăn hiếp chồng...thường xuyên... Minh cười khi nói lại vài điều trong tiềm thức từng được nghe.
  - Người ta đồn bậy ấy chứ...tùy người thôi...nhưng gái Hải Phòng thì nhìn chung...hung dữ...cứng hơn mấy nơi khác...Oanh nhìn chung từ nhỏ đến lớn này là thế...cứng hơn rất nhiều luôn ấy... Oanh chống tay lên đầu ngẫm nghĩ và nói nghe có vẻ rất từng trải.
  - Dì Linh cũng có một người bạn gái Hải Phòng đấy...hỗ báo lắm luôn...nhưng đẹp lắm...trước có ghé qua đây vài lần...nhưng bữa giờ ít... Minh nói và tả về cô bạn thân của Dì Linh.
  - Ủm...thế chị ấy ở khúc nào Hải Phòng... Oanh nhìn mình hỏi có chút dướn chân mày.
  - Nghe nói là...à...khu đường sắt...gì gì í... Minh nhớ lại chi tiết mà đã từng nghe Dì Linh nhắc tới.
  - À...ừm...khu đường sắt thì dữ có tiếng rồi... Oanh gật đầu khe khẽ.

- Ừm...dữ lắm...nói chuyện với Di thì nhỏ nhẹ nghe rất vui về...nhưng nghe điện thoại là y như rằng...kinh lắm... Minh cười nhẹ.
  - Ừm...hi... Oanh cũng cười nhẹ nhưng sau đó thì im bật.
  - Thế Oanh cứng hông... Minh buột miệng hỏi một câu đầy quái dị khi thấy cô ấy lại nhìn xuống cuốn sách.
  - Cứng...cứng lắm lun á...ghẹo Oanh đi...Oanh xử đẹp luôn... Oanh ngược đầu lên cười to và trả lời rất ghê ghớm trước câu hỏi hơi bị ngu của mình.
- Minh cũng bất chước cười theo cô ấy nên vô tình cả hai cùng ha hả và vui đáo để.
- Cả hai ngồi đó nói đủ thứ chuyện nhưng đa số là về trường lớp và bạn bè.
- Oanh rất tò mò về ngôi trường mà cô ấy sắp học nên mình cứ được đà kể hết, kể ráo để cho cô ấy được thỏa trí tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Lại còn cẩn thận nhắc cô ấy về một số tính cách quái đản của vài thầy, cô đặc biệt trong trường nữa để mong cho cô ấy có thể hòa nhập thật nhanh vào ngôi trường mới.

Cho đến khi nghe tiếng gọi của Di Linh.

- Duy...Oanh...hai đứa xuống ăn cơm đi... Tiếng của Di Linh từ bên ngoài cửa phòng vọng vào rất êm tai.
  - Dạ...con xuống liền... Minh trả lời giọng thật vang mong Di nghe thấy.
- Vài giây sau tiếng bước chân của Di Linh lại vang lên đều đặn trên các bậc thang hướng xuống dưới nhà.
- Oanh...ăn cơm...xuống ăn cơm đi... Minh khẽ quay sang nói khẽ.
  - Thôi...Oanh về...chứ sáng giờ sang đây rồi... Oanh lắc đầu nhẹ cười nheo nhỏ.
  - Hi...nếu thoát được Di thì cứ việc về...nhưng đảm bảo là không... Minh cười hô hô vì quá hiểu tính Di.
  - Sao thế... Oanh tròn mắt ngạc nhiên.
  - Thì lát biết...thế nào cũng phải ăn thôi... Minh lại được dịp cười to.

Cả hai cùng nhau đi từng bước chậm rãi ra khỏi phòng.

Khi bước xuống cầu thang thì Oanh chủ động lấy tay đỡ mình nhằm phụ cho những bước đi chập chững thêm phần chắc chắn hơn.

Xuống tới phòng khách thì đã thấy Di Linh đang cầm remote chuẩn bị tắt ti- vi.

- Chào chị...em về... Oanh buông tay mình ra và cúi đầu chào Di sau đó chuẩn bị quay người lại.
- Gì...ai cho về...vào ăn cơm với chị đi...về gì chứ... Di Linh la lớn và đi từ từ lại gần Oanh.
- Dạ thôi...em về...sáng giờ làm phiền chị nhiều rồi... Oanh cười lễ phép và khẽ gật đầu chào lần nữa.
- Không vào ăn với chị với Duy...ai cho về mà về...vào đây... Di Linh nắm tay Oanh kéo nhẹ nhẹ.
- Nhưng mà em...còn chị Yến nữa... Oanh lúng túng nhìn mình rồi nhìn Di.
- Chị mới gọi điện thoại rồi...nó đem cơm ra cho chị hai với mẹ em...nên không qua được...em vào đây ăn đi... Di Linh nói sau đó luôn ra phía sau Oanh mà đẩy đi oàn oạch.
- Ồ... Oanh ngạc nhiên hết cỡ.

- Ô gì mà Ô... Di Linh cười lớn và cứ thế đẩy Oanh vào trong hướng bếp.
- Hi...biết ngay mà... Minh cười và đi lẩm bẩm ngay sau đít Di Linh.
- Cười gì...biết gì... Di Linh quay lại phía sau lờm mình.
- Dạ không...con có nói gì đâu... Minh hết hồn nên chỉ cúi đầu nhìn xuống đất ai ngờ lại đúng ngay cái mông đang đung đưa dữ dội của Di ở khoảnh khắc đang đi lại bàn ăn.
- Chuyện hôm qua tui còn nhớ nhá...liệu hôn... Di nói khi sắp ngồi vào bàn.
- Ô...đừng...con biết phận mà... Minh cười và xua tay khe khẽ và ánh mắt thì vẫn lảo liên.
- Ô cái cục...à...hai đứa ngồi xuống đi... Di Linh tí nữa thì buộc miệng nói ra từ "shit" nhưng may mắn kiềm lại được nên đành giả điên thật nhanh.
- Cục gì vậy gì...há há... Minh cười nói lớn cho không kị thêm vui vẻ khi thấy Di đến chỗ bếp dọn món ăn cuối cùng ra còn Oanh thì đang đứng dậy bới cơm, so đĩa.

Sau câu nói đó của mình thì Di Linh từ chỗ bếp ga lập tức nhìn chăm chăm về phía bàn ăn với cặp mắt rất tròn trịa đáng yêu nhưng có gì đó rất hồ báo trường mẫu giáo lớn với cái điệu cười kinh khủng khiến lấm thây kiểu nửa vàng trắng.

- À...hai cái cục tròn tròn...đề đeo khẩu trang á mà... Di xoáy mình không thương tiếc mà nhắc tới cái vụ "áo ngực làm khẩu trang" tối qua.
- Á...á...con giỡn á mà...Di này... Minh cười gượng và liếc khẽ Di.
- Gì á Duy... Oanh vẫn đứng đó nhìn mình hỏi khẽ.
- Đâu có gì đâu... Minh xua tay búa xua hết cả lên.
- Hai đứa ăn cơm đi... Di Linh bưng tô canh lại và sau đó ngồi vào bàn nhắc khẽ.

Lúc này Oanh mới bắt đầu ngồi xuống ngay ngắn.

Cả ba bắt đầu ăn cơm và Di Linh bắt đầu hỏi han Oanh đủ thứ chuyện khiến cho bữa ăn thêm phần vui vẻ và cực kì cời mở mà có lẽ trước đó mình vẫn không tài nào hình dung ra lại có một bữa ăn vui vẻ đến thế với người thứ ba trong gia đình.

Bữa ăn Di Linh chuẩn bị tuy chỉ những món đơn giản nhưng lại vô cùng dễ ăn.

Minh tọng được những 4 chén, Di linh với Oanh thì ăn đua nhưng cuối cùng cả hai chỉ dừng ở chén thứ hai mà đã than là không còn ăn thêm được nữa.

Ăn xong mình phụ bung thức ăn vào trong bếp còn Di và Oanh thì rửa chén và lau dọn tất cả.

Nhưng khi mình vừa đi ngang qua chỗ Di đứng là ngay lập tức.

- Có gái có khác nhì...hế hế... Di nép gần vào người mình và nói nho nhỏ sau đó cười the thé.
- Ủa...chứ ngày thường...Di không phải là con gái à...à quên...Di là đàn bà...há há... Minh cũng ghẹo lại Di và bắt chước phần nào điệu cười kinh tởm và được nghe.
- Giỡn...tui vẫn còn là con gái đó nha...giỡn... Di tròn tròn mắt nhìn mình kiểu như rất ngạc nhiên vì mình không biết Di vẫn còn là con gái hay sao.
- Thiệt hông đó...thấy người ngòm ra dáng đàn bà thấy ghê... Minh liếc xoáy Di.
- Có đâu...ai cũng nói tui như gái hai mươi nha...mà tui còn trong trắng như nước suối tinh khiết từ nguồn luôn đó... Di bĩu môi trách móc và khẳng định bản thân.
- Suối giờ nó cũng đen với ô nhiễm lắm rồi Di ơi...con mới trong trắng nè...như gì ấy nhì...để nghĩ... Minh lè lưỡi đầy nhạo báng và khẽ chống tay lên cằm suy nghĩ.

Oanh dần dà cũng nghe thấy tiếng hai Di cháu mình nói chuyện nên quay sang nhìn và cười khe khẽ theo từng câu nói.

- Như mực chứ gì... Di nhếch môi day nghiêng mình.
- Di mới mực í... Minh đáp lại đầy thách thức.
- Ủ...mực...tui mực...mực làm khẩu trang...tròn tròn... Di gật đầu lia lịa sau đó nhìn lên hướng trần nhà để mượn tượng ra một cái viễn cảnh rất quen thuộc.

- Á...Dì...đừng mà...hề chút là hăm dọa... Minh xua tay và khẽ vuốt vai Dì lia lịa.
- Ờ...vậy á...có sao hông... Dì nhìn Oanh rồi nhìn mình cười nhếch mép.
- Hông...con...con chịu được... Minh gật lấy gật để cười rất tươi với Dì.

Thái độ của mình trông rất buồn cười khiến cho oanh gần như vui điều đứng và Dì thì nhếch mép làm thái độ của trên cực kì đáng ghét.

Sau khi xong xuôi tất cả thì Dì gọt trái cây và mọi người ăn vui vẻ cùng nhau rồi Oanh xin phép về lo công việc gì đình và đến lúc này thì Dì mới chịu thả để cô ấy về.

Dì ra mở cổng tiễn Oanh vì biết chân mình thì đi chấp chừng rồi lỡ có chuyện gì rồi này kia nữa.

Khi Dì vừa bước vào nhà thấy mình đang đứng ở cửa.

- Mê rồi ha...thấy rồi ha...hiểu rồi ha... Dì vừa đi vừa nhìn mình liếc xỏ xiên.
- Gì chứ...không có...Dì này...kì... Minh nhăn mặt giải thích...
- Mê Oanh rồi có bỏ tui...tui buồn lắm...tui tự tử nè... Dì lấy tay dụi hai mắt làm bộ khóc và chừng lại.
- Mệt...Dì cứ suốt ngày chọc con... Minh lườm lườm vì hiểu ra Dì tính troll mình.
- Gheo miếng...làm gì ghê dạ...mà chiều 3h đi mua đồ học hành á nha... Dì cười và nhắc nhở.
- Dạ...để 4h đi...cho mát... Minh gật đầu và hẹn lúi một tiếng vì trời sẽ dịu hơn đôi chút.
- Ừm...vậy 4h...tui lên kêu... Dì gật đầu và đi thẳng vào hướng bếp.
- Dạ... Minh khẽ trả lời khi bóng của Dì đã vụt qua.

Sau đó mình lại lên phòng nằm.

Thời gian trôi chậm chạp kinh.

Thật tâm muốn nhanh chóng tới giờ để đi mua cho rồi vì mình cũng có chút gì đó háo hức vì lâu rồi chưa được đi xa khỏi nhà lần nào.

Muốn đi để hít cái không khí nồng nặc mùi khói bụi quen thuộc.

Và rồi mắt mình nhắm lại sau đó ngủ gật tự lúc nào không hay cho đến khi nghe thấy.

- Duy...dậy...dậy đi con ơi...thay đồ đi... Tiếng Dì í ới vang lên sau đó là âm thanh vụn chốt và một cái đầu quen thuộc thò vào nhìn lung la lung lỉnh.
- Dạ...Dì xuống nhà đi...con tắm cái... Minh khẽ ngược đầu dậy nhìn và nói như rên.
- Ừm... Dì gật đầu sau đó đóng cửa.

Mình ngồi dậy sau khi Dì đã đi xuống dưới nhà mà đầu óc vẫn còn gật gà gật gù các kiểu.

Chống tay đứng dậy mình đi đến tủ lấy ít đồ đẹp cùng với cái khăn và xuống thẳng tầng hai tấp táp.

Độ hơn 10 phút mình rời WC tầng hai sau đó xuống thẳng phòng khách thì đã thấy Dì ngồi xem tivi.

- Mới 3 rưỡi mà Dì... Minh nhìn lên đồng hồ sau đó nhìn Dì hỏi khẽ.
- Thì đi sớm tí...sợ lát...về tối quá... Dì vẫn gác chân lên ghế sofa mà trả lời mình.
- Tội cho mát... Minh cười nhẹ.
- Muốn đi sớm à...được hông... Lúc này Dì quay sang nhìn mình mặt thì vênh vênh rất đáng ghét.
- Tùy Dì thôi...Dì chờ mà... Minh lắc đầu vẫn cười vì người ngom đang mát mẻ nên thoải mái tư duy lắm.
- Tất nhiên...tay chân thế kia...tui đâu muốn hi sinh... Dì đứng lên nhìn mình mà lườm lườm nói.
- Đầu có...nếu mà die thì là die lằng nhách...người ta gọi là "tử ọ"... Minh nghiêng đầu sang bên nhìn lại Dì từ trên xuống dưới.

Nay Dì mặc đồ tương đối đơn giản hơn.

Chỉ là một cái thun ba lỗ biến tấu màu hồng và một chiếc quần jean ngắn vải sò nhưng trông có vẻ rất trẻ trung và thu hút.

- Nín...chưa đi mà nói xui...ra xe đi... Dì giờ nắm đầm về phía mình hù dọa và ra lệnh.

- Dạ... Mình gạt đầu qua loa.

Dì tắt ti- vì sau đó khóa cửa nẻo cẩn thận.

Đoạn Dì nhanh chóng ra sân dắt xe ra khỏi cổng khi mình lờ đờ bước đi theo.

Dì đá chống và đi lại khóa luôn cửa cổng sau đó bước từ từ lại chỗ xe mà mình đang đứng và ngồi hẳn lên.

Tương Dì cao và chân Dì dài nên dễ dàng tựa chống đất để mình có thể ôm eo Dì mà lê cái chân cà tàn lên.

- Thất dây an toàn dơ đi... Dì rõ ga và quay đầu lại đằng sau nói.

- Xe hai bánh làm gì có dây đó... Mình ngạc nhiên nhìn Dì.

- Ý là ôm con á má...á má Gay à... Dì cười rõ là to rất hề hả.

- Ô...Gay đầu Gay... Mình liếc Dì.

- Nhiệm chữ "O" của Oanh rồi à...khéo hai anh chị... Dì gạt đầu hiểu chuyện và bắt đầu lăm bằm.

- Đi đi Dì... Mình biết ý nên cắt ngang và thúc ép Dì khởi hành.

Mình ôm chặt lấy eo Dì và xe cũng từ từ bắt đầu chạy.

Xe mặc dù đang trong ngõ nhưng vì mới đầu chiều còn vắng vẻ nên Dì Linh cứ được thả rồ hết ga làm mình phải thít người thật chặt vào Dì hơn.

Như mình đã nói ở đoạn bị tai nạn tối đêm mưa hôm trước, đầu ngõ nhà mình có một con lươn hay đúng hơn là một đoạn lên dốc khá nhô cũng vì thế nên khi mà xe đi đến đoạn đó với tốc độ cao là Dì lập tức thắng gấp làm mình nhào cả thân người tới phía trước và ngay sau đó là pha lên dốc kinh khủng nhất mà cuộc đời mình từng thấy nên nói chung là mình ôm Dì chặt cứng ở ngay đoạn đó nhưng chỉ vừa chừng hai giây sau khi xe đã rời ngõ và bắt đầu bon bon trên đường nhựa thì bất chợt Dì lên tiếng.

- Duy...ngồi xê xê ra bớt chút đi... Dì nói từ phía trước chứ không nhìn lại phía sau như lúc nãy nữa.

- Dạ...sao vậy Dì... Mình ra xa xíu và hỏi ngược lại Dì vì nghĩ Dì khó chịu ở đâu đó chẳng.

Nhưng khi câu nói ấy chỉ vừa buộc ra khỏi miệng thì mình chợt nhìn xuống và phát hiện ra một sự thật vô cùng đau đớn.

Và mong sao có thể rút lại câu nói vừa rồi vì nó có thể sẽ đem đến ngượng ngùng vô bờ bến cho cả hai khi Dì trả lời.

- Cấn!

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Dì Linh là thế.

Rất dè bĩu và coi trọng hình tượng bên ngoài trước mặt người đối diện đến mức mà đôi khi kiềm hãm cả tính cách và thái độ lắm lúc khiến mình phải kinh ngạc nữa là đằng khác.

Nhưng chẳng hiểu sao cứ mỗi khi chỉ có mình và Dì thì hoàn toàn ngược lại.

Không thèm giữ ý giữ tứ gì hết cứ nghĩ gì là sở như tiêu chảy luôn.

Có lẽ vì Dì nghĩ mình chỉ là một thằng oắt con miệng còn hôi sữa hoặc giả cứ mãi là một thằng Gay dù là ẩn hay lộ thì việc quái gì phải kiêng kị.

Nên mới nói hoàn cảnh lúc đó khi câu trả lời với chỉ một từ nhưng đầy nhạy cảm là "cẩn" ấy vang lên là ngay lập tức khiến cho mình như chết trân trên yên xe.

Bỏ rồi hướng ánh mắt nhìn xuống thì lúc này mình mới phát hiện ra cái sự thể khiến cho Di Linh nói như vậy.

Vì lúc này khi xe tiến lên cái dốc nhỏ ở đầu ngõ ấy thì mình bị quán tính đẩy hồ hồ về phía người cầm lái, tức là Di Linh nên vô tình thân dưới mới lao xô về phía trước khiến cho phần quần cứng ở chỗ xoẹt ba tuya bị áp sát và mắc vào phần dưới đất ngồi của Di khi mông Di bắt đầu hạ cánh sau một pha phanh chộc đứng lên tránh lực va chạm với yên xe lúc lên dốc của khổ chủ.

Mình quê kinh khủng, quê đến mức mà mặt như tái hắc đi và lạnh toát cả sống lưng vì nghĩ thẳng nhỏ của mình chắc cũng đang dưới đó.

- ... Miệng mình như cứng đờ chẳng biết nên nói gì vào lúc đó cả.

Mà nghĩ cho lung thì tốt nhất đừng nói gì thì hơn.

Vì nếu mình lên tiếng thì ngay lập tức Di Linh sẽ thừa nhip mà ngoáy sâu hơn vào vết thương đang tứa máu nhỏ thành giọt tung tung ấy ngay.

Nghĩ vậy nên mình chỉ cố giữ im lặng.

Mình từ từ đưa cả hai tay vịn eo Di và cứ thế nhích người ra xa độ chừng nửa gang tay để cho hai phần vải quai quần đang ma sát với nhau kia tách hờ nhau ra và sau đó mình cũng dần từ từ buông cả thân người Di ra và dùng tay vịn hờ phía càng xe sau.

Một lúc sau xe vẫn trôi đi rất chậm trên mặt đường nhựa trơn tru và vắng bóng người qua lại.

- Thắt dây vào...tê đừng có rên à... Di Linh bất chợt lên tiếng.

Trong hương gió êm ả và nhẹ nhàng có một thứ mùi gì đó thoang thoảng từ người Di.

Có lẽ là nước hoa chẳng.

- À...dạ... Mình gạt đầu và khẽ nhích lại gần Di một chút nhưng cố gắng để tình huống lúc này không xảy đến lần hai.

- Không kéo xoẹt ba- tuya à...kì kực quá nha...he he Tiếng Di cười nhạo bám từ phía trước.

- Đầu có...con kéo đằng hoàng mà...tại cái... Mình hỏi há giải thích tiếng được tiếng mất.

- Ồ...đằng hoàng lắm...ò...tại nữa...tại thằng lớn bảo thằng nhỏ không nghe...há há... Di gạt đầu là rung cả xe rồi cứ thế xoáy đều và day nghiêng mình rất mẫu mực.

Cảm giác của mình lúc đó vô cùng tệ hại, muốn giải thích nhưng sao thấy bí bách quá.

Vội lại tính Di Linh chắc chắn dù biết là đúng vẫn không bao giờ chấp nhận mà chắc chắn sẽ đẩy cái sự ngượng ngùng kia bay thẳng về phía mình cho mà xem.

- Không...không phải...cái cạp quần á...không phải... Mình bối rối lắc đầu nguầy nguầy giải thích mặc dù biết là Di sẽ chẳng thể nào mà nhìn thấy được cả.

- Cạp quần đầu có ở chỗ đó ông... Di liếc nhìn mình qua gương chiếu hậu trong rất lém lỉnh.

- Không phải...là cái...cái miếng vải chỗ đó...nó dính vào mông Di mà.. Mình lúng túng giải thích nên câu chữ khá vớ vẩn.

- Ồ...cứ cho là vậy đi...cứ cho là vài quần mắc vào đất tui đi...há há... Di gạt đầu xong cười điên dại rất hả dạ.

- Không phải...là cái phần chỗ xoẹt ba- tuya...nó bị mông Di đè lên...thiệt...dùng xe đi con chỉ cho coi... Mình bấu hai tay vào eo Di làm Di giật thót người lên.

- Chỉ nữa há...thôi...gớm...khoe hàng nữa...ghê quá nha...hí hí... Di lắc người nguầy nguầy và kết thúc bằng một điệu cười rất 35.

- Không phải mà... Mình cúi đầu chán chường vì chẳng thể nào giải thích cái sự thật đáng nguyên rủa ấy được.

- Biết rồi...há há... Di gạt đầu nhẹ và lại tiếp tục tra tấn mình bằng cái điệu cười khoái trá đến man rợ ấy.

- Biết mà sao Di cười... Mình nói như thét giữa đường đi.

- Dô diên...tui cười kệ tui...mà đi mua gì á Duy rờ diu... Di hơi quay về phía sau hỏi khẽ.

- Mua bút...với mấy cái linh tinh...máy tính nữa...cái kia hư rồi... Mình nói giọng vẫn còn khá the thé vì chưa điều chỉnh kịp khi chỉ vài giây mới đây còn

đang la o ó.

- Ủm...mua xong đi ăn nha... Di Linh cười nói rất vui vẻ.

- Thôi Di...về nhà ăn đi... Minh lắc đầu.

- Thôi...thèm đủ thứ...lát đi ăn đi... Di giả giọng con nít nghe yêu cực.

- Ăn gì chứ... Minh hỏi lại.

- Bò kho... Di trả lời nhanh chóng.

- Á...vậy là cuối cùng Di cũng biết là Di nấu bò kho dở rồi hà...thịt không là thịt... Minh cười to khoái chí.

- Có đâu...ngon nhưng tại làm biếng nấu...ra ngoài ăn đỡ tốn công... Di bắt đầu lí sự cùn.

- Có hông đó... Minh lườm mắt nhìn Di qua gương chiếu hậu.

- Thiệt... Di nghiêng mặt làm dáng khi thấy ánh mắt mình đang sẫm soi Di qua cái gương tròn lằng kia.

Sau câu nói đó Di lập tức rồ ga chạy nhanh hơn vì cơ bản khúc đường nhà mình khá vắng.

Đường xá về chiều khúc này thật sự rất mát mẻ và vắng bóng người nên mùi gió thom dịu nhẹ rất dễ chịu.

Minh hướng ánh mắt nhìn sang hai bên đường, nhà cứ như lao vùn vụt qua mắt mình đủ thứ màu sắc.

Di chạy xe kinh lắm, chạy mà như bị ai đuổi ấy, hết tốc lực mà đoán chừng cũng phải trên dưới 60, 70 gì đó.

Chạy được một đoạn khi ngang qua căn nhà màu xanh cực đẹp nơi góc đường khiến mình và Di đều chú ý thì lập tức.

- Cũng dài...mà Gay...haiz... Di lắc đầu thủ thi khi xe vừa chính thức trôi hẳn qua căn nhà đó.

- Dạ...gì dài Di... Minh tỉnh cò nghe được nên dướn người lên hỏi lại cho kĩ.

- Có gì đâu...nói phong long á mà... Di lắc đầu hững hờ.

Ban đầu thì không hiểu vì sao Di nói thế nhưng chỉ vài giây sau là mình lập tức biết ý định của Di ngay.

Có lẽ Di cũng muốn troll mình nhưng vì câu hỏi lại quá ngu ngơ nên Di quyết định tha đây mà.

Xe tiếp tục chạy qua những nẻo đường quen thuộc và dần trở nên đông đúc hơn thậm chí nhiều đoạn trở nên kẹt cứng và khét lèn lẹt.

Cố gắng len lỏi, Di Linh bươn lên vỉa hè chạy tự nhiên trước cặp mắt ngưỡng mộ của nhiều thanh niên.

Di đi xe công nhận là good khi xe rất ít đoạn dừng lại vì cứ kẹt là Di luồn lách và len lỏi khá tron tru.

Minh và Di sau đó chạy nhanh chóng đến nhà sách rồi nhanh chóng vào gửi xe.

Khi đi ngang qua chỗ ghi số thì chẳng hiểu sao cái anh đó cứ nhìn chăm chăm vào Di không chớp mắt đến khi bất ngờ thấy cặp mắt liếc xéo của mình thì mới ngưng.

Minh nhớ như in cái ánh mắt của anh bảo vệ canh giữ xe ở đó nhìn Di Linh.

Nó bốc lên một ánh dâm ảm ảm hiện hiện của đa số cánh mày râu thời đại.

Đoạn Di rồ ga và đi thẳng vào nhà xe ngay bên trong.

Lát sau khi gửi xong cả hai cùng tiến vào phía cửa bên và đi thẳng vào bên trong nhà sách.

- Thấy chưa...Di biết Di đẹp mà...Di quay sang làm cái tướng chảnh chảnh nhìn mình đầy quyền rũ.

Thì ra nhìn cũng phát hiện thấy ông nhìn Di chăm chú, Di mình cũng tỉnh đấy chứ.

- Đâu có...tại Di cao nên ông nhìn thôi... Minh bấu môi chê bai.

- Di đẹp mà... Di trề cái môi dưới ra tỏ vẻ khó chịu.

- Hông...tại Di cao thôi...đẹp để gì... Minh lắc đầu giả lảng nhìn mông lung đủ hướng.

- Không...tại tui đẹp mà...á á...tui đẹp mà... Dì là lớn không thể tả khiến cho một bộ phận nam nữ đi trước cũng phải nhìn ngoáy về phía sau.
- Ấc...ừm...Dì đẹp...đẹp nên đừng la nữa...không người ta nói đẹp mà bị khủng đó... Minh nắm tay Dì giãy giụa vì căn bản Dì làm quá rồi.
- Hờ hờ...o kê...tui hiểu...tui hiểu... Dì gật đầu khe khẽ cười man trá.

Cả hai hòa theo dòng người đi cùng tiến.

Đi một đoạn thêm chừng gần 20 bước chân thì đã vào hẻm bên trong đến lưng chừng hai cái kệ đặt kế nhau ngay bên ngoài.

- Vâng...thế bây giờ người đẹp đứng đây hay đi coi lung tung đi...con đi mua nhiều thứ nên đi một mình cho nhanh... Minh quay sang nhìn Dì Linh nói khề.

Mặt Dì lúc đó tức cười lắm.

Nó từ vẻ vui tươi phơi phới bỗng chốc trở nên chùng chùng và buồn bã đến khó tả.

Một tay Dì sờ lên gáy còn một tay thì bắt đầu dụi mắt làm vẻ rất đau thương.

- Thế lại bỏ rơi em à...sao anh hờ hững vậy... Dì làm mặt méu mà thoáng nhìn là biết ngay đang mài neho khía đều mình.
- Lạ người...con đi nha... Minh chấp tay trước ngực mà lờm mắt nhìn Dì sau đó bỏ đi thẳng cẳng.
- Bấm nút... Dì lờm mắt nhìn theo mà khề nói với từ phía sau rất điệu ngoa.

Minh rời Dì và nhanh chóng đi lòng vòng cái kệ mua những món đồ cần thiết.

Nào bút, nào tẩy, nào thước và cả máy tính nữa.

Không quên mua vài thứ linh tinh như sổ hay vài cái kẹp và vài một số tập hồ sơ đủ màu sắc.

Đầu đó tạm ổn thì mình quay lại chỗ cũ gần cửa tìm Dì.

Chẳng thấy Dì đâu nên mình đành đi lòng vòng xung quanh xem có tìm hơi gì không.

Qua vài cái kệ thì cuối cùng trong một góc khuất xuất hiện một dáng người quen thuộc đang ngồi chàng hảng và bệt dí xuống dưới đất.

- Dì... Minh tiến lại gần phía Dì.
- Oi...Dì đây... Dì quay đủ hướng rồi cuối cùng cũng phát hiện ra mình liền cười lấy tay ngoắc ngoắc.
- Làm gì đó...truyện ma cơ à... Minh cầm trên tay một cuốn trên kệ sau đó khề lật hờ vài trang.
- Ừm...hay lắm á... Dì cười tươi vẫn trong tư thế ngồi làm cho cái áo không che chắn đủ nên vô tình để lộ hờ ra cái khe ngực sâu sâu đầy quyến rũ qua vành trên của chiếc áo 3 lỗ.
- Sợ ma sao lại đọc truyện ma... mình ngồi xuống nhìn Dì để làm cho đôi mắt trong sáng hơn đôi chút.
- Ai bảo sợ... Dì hạ cuốn truyện xuống và quay sang nhìn mình.
- Chứ hôm bữa ai bị hù rồi ướt quần...đái dầm dề nguyên cái quần rồi còn té lên bãi nước tè nữa...kinh khủng... Minh cười khề nhìn Dì vì vô tình nắm được thời cơ thuận lợi để hành hạ Dì.
- Á...im...im...cái đó là tại...bị...à thì bị hù á...chứ tui mà sợ gì...chẳng bao giờ sợ... Dì thả cuốn truyện xuống và quay sang lác vai mình rất mạnh.
- Vâng...con mua xong rồi...đi thôi... Minh cười nắc nẻ và nói nhỏ với Dì.
- Nhanh ề... Dì hướng mắt lại vào cuốn truyện.
- Tất nhiên...gái nhìn quá...ngại nên mua nhanh rồi về... Minh chấp miệng rồi nói nghe rất ngông.
- Mắc ời ghê...ừm...về thôi... Dì gật đầu ra vẻ khinh rẻ và sau đó chồng 2, 3 cuốn truyện ma dưới đất lên nhau.
- Ủa...sao không trả lại chỗ cũ đi... Minh ngạc nhiên khi thấy Dì cấp hét vào ngực.
- Tui mua mà...lấy 4 cuốn này... Dì tròn mắt nhìn mình nói.

- Chi vậy...có đọc hông mà mua chi...Nguyễn Ngọc Ngạn không đó...ghê lắm... Mình nói theo những gì mình biết.

- Đọc mà...nay là xong hết chắc cú... Di chu mỏ trả lời.

- Ủm...miễn đọc chứ đừng có trung là được...đi Di... Mình đứng thẳng dậy vuron vai.

- Kéo dậy cái... Di với tay từ bên dưới như trẻ con.

- Già cả rồi còn ngồi bệt...bệt mà còn chàng hăng... Mình vừa kéo Di dậy vừa nhắc nhó.

- Teen chảy nước luôn chứ ở... Di phui mông khi trên tay đã cầm 3,4 cuốn sách.

- Chảy...à...ùm... Mình thối mắc nhưng sau đó thì vợ già lảng rồi im bặt.

Cả hai tụi mình rào bước đến quầy tính tiền rồi xách bị đi thẳng ra lấy xe.

Rời khỏi nhà sách xe luồn lách và chạy chộp tắt trên con đường đông đúc người qua lại ở cái giờ tan tầm thường thấy.

- Đi đâu nữa Di... Mình hỏi từ phía sau.

- Ăn bò kho...hỏi miết hà... Di trả lời khẽ.

- À...vâng... Mình gật đầu.

Xe đi qua vài nẻo đường đang kẹt cứng những người là người qua lại sau đó đi thẳng qua hướng quận 10.

Đỗ lại dừng xe và tấp vào một quán ăn với tấm biển bán bò kho to tởm chẳng.

- Cô...cho con hai tô bò kho đi...lấy trước hai cái bánh mì...hai li sữa nữa nha cô... Di Linh nói to hướng về phía cô chủ quán khi cả hai đã yên vị trên hai cái ghế đầu nhỏ nhỏ.

- Ủa...lâu quá hông ghé con... Tiếng cô chủ tiến lại chỗ hai bọn mình nói khẽ.

Quán này ngoài cô chủ còn có cả chồng vào con cô ấy đứng bán nữa.

- Dạ...tại con hông làm bên chỗ cũ nữa cô... Di Linh cười tươi trả lời nghe như đã quen từ lâu.

- Cười chồng nên ở nhà hà con... Cô chủ sờ nhẹ vai Di hỏi khẽ và nhìn sang phía mình.

- Dạ...gợi thiệu cô...chồng con...chồng con đó cô...hí hí... Di Linh lấy tay chỉ thẳng mặt mình mà cười hô hô.

- ... Mình im lặng chẳng biết nói gì cả vì cơ bản chẳng hiểu lắm.

- Chồng con hà...trẻ hen...hai đứa nhìn xúng đỏi đó... Cô chủ cười khẽ nhìn Di Linh sau đó lại vỗ tay đôm đốp.

- Dạ...hông...hông phải...con là cháu... Mình xua tay vợ và giải thích ngắn quăng.

- Hà... Cô chủ há hốc miệng tròn mắt ngạc nhiên.

- Con giỡn á...cháu con đó cô...con nghĩ làm đề ở nhà canh thẳng cháu... Di Linh cười ha hả rồi quay sang nhìn cô chủ quán giải thích tường tận.

- Vậy hà...ùm...tưởng chồng con chớ...hai đứa ngồi đợi xúu...xong liền nè... Cô chủ như hiểu ra nên ngay lập tức đứng lên đi lại chỗ chồng cô đang đứng mà đoán khách.

- Dạ... Di Linh cười với theo.

- Di này... Mình quay sang ngoác nhìn Di.

- Sao... Di cười khẽ nhìn thẳng vào mặt mình.

- Giỡn vậy...ki quá... Mình liếc Di.

- Có gì đâu...ai biết đâu mà sợ...trước làm bên khách sạn Di qua đây ăn thường xuyên...cũng 2, 3 năm rồi chưa quá á... Di cười và lấy khăn giấy lau hai cái miệng.

- Đây ngon hông... Mình nhìn sang phía cô chủ rồi quay sang nhìn Di hỏi khẽ.

- Số 1... Di giơ ngón tay number one nhìn mình.

- Tạm tin... Minh gật đầu nhẹ.

Di cháu ngồi nói chuyện xiu thì chừng một phút sau hai tô bò kho nghi ngút khói đã được mang ra kèm bánh mì và hai ly sữa màu trắng đục.

Chẳng còn đợi gì thêm, mình và Di xé bánh mì ăn ngấu nghiến.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện rất rôm rả cho đến khi bất chợt nghe thấy tiếng ai đó.

- Linh...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Di Linh ngồi hẳn lên ngực mình còn hai chân thì để ở tư thế co lại đè nặng lên hai bắp tay mình mà ghì xuống nhưng đầu sao vẫn có lương tâm bởi có nét vết thương đang bó ở phần tay trái của mình ra.

Vì là Di Linh chủ động khi mình chưa kịp phản ứng và lại còn ở thế thượng phong bên trên cộng thêm độ nặng vì cái tướng cao cao nên mình chẳng còn mấy cơ hội để chống đỡ hay xoay chuyển tình thế cả.

Nằm đó cự lại mặc dù biết khó nhưng mình vẫn cố gắng nhô phần ngực lên thật nhiều để hất nguyên cặp mộng bành ki ấy tung tung mà mong cho Di mất đà ngã hẳn về phía trước để nhanh chóng giải thoát cho tâm thân tội nghiệp này.

Mình cố gắng lắc phần thân trên thật nhiều khi ở tư thế này, ngực mình bị nê rất nặng đâm ra tung tức kinh khủng.

- Di...chơi quài cái trò này dạ...con hông thích đâu nha...Di... Minh nhăn nhó la oai oái từ bên dưới khi mà phần hạ bộ của Di Linh đang gần sát cảm mình chỉ độ nửa gang tay.

- Nó có tác dụng thì xài thôi...xài miết luôn á...rồi sao...nằm im...cắm chống cự... Di cười rất tươi, rất sáng khoái hét inh ỏi mà đầu có thêm mèm xia đến cảm giác của mình lúc đó.

Vì mình cố gắng cự quậy thật nhiều nên Di cũng cố gắng dùng sức để đè mình xuống ngày một nhiều hơn khiến cho ngực mình bị đẩy nghiêng và nhấp xuống bờ cặp mộng chắc nịch và bự chảng kia mà lăm lăm như không còn nhô lên mà thờ được nữa vậy.

- Di...đau...tức ngực quá...xuống đi... Minh nói như ré mà nhắm nghiền mắt trần gân trần cổ.

- Không á...cho chết...dám gan...gan dám nói tui là...gái hả...cho chết... Di vẫn thế, vẫn cố gắng tì lên người mình mà còn dần dần dùng hai tay vò đầu mình để nắm tóc lấy đà khỏi té nữa chứ.

- Á...sao nắm tóc con...nãy mới vuốt keo á...á... Minh hét lớn khi Di Linh dùng cả hai tay nắm tóc mình.

- Trời...đi ngủ mà cũng vuốt nữa ông...đúng là Gay mà...cho chết nè...banh tành nè... Di cười hề hã sau đó dùng tay vò đầu mình rối bời như tổ quạ là chắc chắn vì mình có cảm giác nó toi tả lắm.

- Đau đau...tha con đi... Minh hét thất thanh.

- Mơ đi...khó lắm mới leo được lên đây mà...đâu có dễ gì nhảy xuống...há há... Di cười man trá mà cứ thế dẩy vò khuôn mặt mình.

- Á...đau...đừng bóp mũi...gãy mũi... Minh bất ngờ khi Di bóp mũi mình lại khiến cho mình phải há miệng ra để thở.

- Nằm im...chống cự là bụng bự á...Gay...Gay nè... Di cười lém lỉnh sau đó chạm đều một cách rất thô bạo vào tất cả chi tiết trên mặt mình mà bấu, néo, kéo, cào làm mình tức muốn điên.

- Bỏ ra...á...á...á...Di xuống đi... Minh hét trong vô vọng cùng cực của sự đầy đọa khổ sai.

- Không á...há há...nằm im đi...nằm im thì tui hông néo nữa...không là...miết luôn... Di dừng lại cười hô hố ra điều kiện sau đó lại thông thả bấu đều đặn như cũ hông muốn áp đặt mình.

- Rồi...dừng đi...con nằm im... Minh gật đầu nhanh chóng khá nhu nhược.

- Được...im nha...cử động cái là bóp mũi... Di chỉ lăm lăm ngón tay vào mặt mình đầy đe dọa.

- ... Minh gật đầu và mím chặt môi cố giữ im lặng.

Thấy thái độ hợp tác của mình nên Di cũng từ từ chững lại lấy tay ra khỏi gò má mà chỉ ngồi đó nhìn nhìn liếc liếc từng cử chỉ trên khuôn mặt mình.

Dần dà mặt Di lộ rõ vẻ mãn nguyện, sự mãn nguyện của người chiến thắng.

Bất chợt Di ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Một tràng cười rất dài the the bùng lên giữa đêm đen làm cho mình có chút gì đó hơi lạnh gáy.

Cười xong lại từ từ cúi xuống nhìn mình.

- Sao hiền dạ...nãy ghẹo tui...hăng lăm à... Di đưa tay xuống búng vào trán mình 2 cái rõ mạnh.

- ... Minh vẫn nhìn lên mặt Di từ bên dưới mà mím chặt môi đầy căm phẫn.

Từ góc nhìn này mới thoáng thấy phần áo dài tay vải loại thun của Di hơi rộng nơi phần bụng cứ đong đưa ra vô làm cho trông mất mình lúc ẩn lúc hiện hình ảnh cái rốn bé tí và phần bụng thon gọn trắng nõn nà của Di.

Vì không kiềm chế được cảm xúc nên mặt mình bắt đầu đỏ lên mà bằng chứng là nó nóng ran.

- Gái...tui là gái nà...gái nà...Duy... Di nói mà bủ môi nhìn mình khinh khỉnh đá đều kinh lắm.

- ... Minh im lặng dần lòng có gắng loại bỏ những hình ảnh tạp nham ra khỏi đầu.

Đầu chỉ có thể mà những va chạm giữa hai thân thể khác giới với nhau cũng góp phần làm cho cảm giác và những suy nghĩ về nhục dục trong mình tăng cao.

Nhất là hai cái mông đầy đặn và to oành kia cứ liên tục day nghiền vào các thớ thịt trên ngực làm mình như bủn rủn cả tay chân.

- Duy ù...nghe hỏi hông á...bóp mũi nữa giờ... Di Linh nhìn mình chăm chăm soi mói khi thấy mặt mình có chút gì đó lạ lạ.

- Ó...dạ...nghe mà... Minh bất giác lấy lại tinh thần và nhìn Di tròn mắt.

- Từ nay dám ghẹo Linh xinh đẹp nữa hông Duy...Duy kia... Di hét vào mặt mình với vẻ hóm hỉnh thường thấy.

- Hông...hông dám... Minh lắc đầu nguầy nguậy trông có vẻ rất trung thực.

- Trả lời vậy á hả...phải nói là...từ nay Duy hông dám ghẹo Linh xinh đẹp nữa...xin hứa...nghe hông... Di lườm mình rồi cười khía làm lộ cái núm đồng tiền sâu húp.

- Nghe...từ nay hông dám ghẹo Linh xinh đẹp nữa...được chưa... Minh gật đầu và tỏ vẻ chán nản với bài vở chẳng mấy đổi mới của Di.

- Chưa...chưa á...sao chữ "xinh đẹp" nói miễn cưỡng vậy ông...ờ gen (again) lại đi...xinh đẹp...Linh xinh đẹp...nói... Di cười lớn và bắt mình lặp lại theo ý Di.

- Linh...Linh xinh đẹp... Minh thờ dài nói cố làm ra vẻ chán chường nhất có thể.

- Ngoan... Di cười rất tâm đắc như thể câu nói đó là chân lí mới vậy.

Sau cái nụ cười nhẹ nhàng ấy thì đến bây giờ thật chất cực hình mới bắt đầu.

Di nhẹ nhàng làm bộ giờ tay lên xoa đều hai má rồi chu mỏ nhìn mình tròn mắt đầy sung sướng.

- Ô...là la...ú tà...ú tà... Di nói mấy câu cảm thán chẳng có nghĩa mà còn lại rên rên nghe khá nham nhở.

- Di...say ke hà... Từ bên dưới mình tròn mắt ngạc nhiên và khê nói.

- Say gì...đang phê đó cung...mà sao biết mấy từ đó... Di cười khê sau đó bỗng nghiêm nghị nhìn mình trừng trừng.

- Thì con nghe bạn nói... Minh thật thà.

- Quên đi...nghe hông...nghe chưa...quên đi...quên Di lấy lòng bàn tay đập chanh chách vào đầu mình rồi nói liên tù tì.

- Á...rồi...á...rồi mà.. Minh hét lấy hét để vì Di cứ đập cật lực quá thể.

Di đập xong thì từ từ chứng lại rồi nhìn mình hất đầu nhìn sang bên trông rất suy tư.

- Thấy Di Linh sao... Di nhìn mình nói ra về bằng quơ kiếm có.

- Sao là sao... Minh chu chơ vì thấy ran rít ở những vết đập nhiệt tình của Di vừa rồi.

- Thì nhận xét bao năm sống...tui tốt với ông hông...rồi này kia...các thứ... Di lại tiếp tục đánh mắt lảng đi nơi khác chứ không chú tâm nhìn thẳng vào mặt mình.

- Là cho nhận xét đúng hông...tính cách đồ chứ gì... Minh chăm chú vào phần áo mấp mô đang lộ dần lên trên khoảng bụng đôi chút khi Di ngò thẳng người.

- Ủm...nó đó...thật lòng nha... Di lại nói kiểu phong long.

- Nói thật lòng chứ gì...vậy thì phải hứa à... Minh trả lời.

- Hứa gì... Di lúc này đã nhìn thẳng vào mắt mình.

- Thì hứa nếu con nói thật...thì hông được đánh...chứ lơ trái ý Di sao... Minh hơi lúng túng vì bị sẫm soi ở cự li gần kiểu này.

- Chơi luôn...nói đi... Di gật đầu, hơi liếc xéo mình.

- Di cũng tốt...chăm sóc con cũng ok... Minh từ từ nói đầy suy ngẫm và khá trầm tư nhìn mông lung.

- Đó...chính xác... Di Linh cười hô hô đầy sung sướng.

- Thịnh thoảng...ừ thì quan tâm...lo lắng các thứ...rất tình cảm... Minh lại nói tiếp về nghĩ ngợi.

- Quá đúng... Di cười như dở hơi pha phá to oành giữa căn phòng im ắng.

Di cười và há hê đến mức mà mình thấy ghê ghê kiểu như con nghiện được tiếp thuốc vậy.

Mặt phê như con tê tê luôn í.

- Nhưng bị cái...hay khùng khùng...lâu lâu dở dở...kiểu tới ngày á...hơi man man rồi này kia...hông ra về người lớn mà như con nít á...nói chung là hông có coi được... Minh tiếp một tràn vừa nói vừa nhắm mắt trông rất thông thái.

Vừa nói xong thì mình lập tức mở mắt ra coi biểu hiện của Di.

Di nhăn nhó trên cả gân cổ nhìn mình kinh lắm như không thể tin được là mình dám nói ra những điều gai góc như vậy.

- Cái...cái gì...á...gan...gan nhi...chết nè... Dùng cả hai tay, Di bóp cổ mình thật chặt mà trề môi nghiêng lợi phải gọi là thật tâm lắm.

- Ặc...ặc...Di hứa rồi mà...con nói thật thì...khắc khắc...hông có đánh mà... Minh giãy nảy vì bị Di bóp cổ đến mức như muốn ho sặc sặc.

- Nhưng mấy người nói xạo...nói không đúng...mà tui đâu có đánh...tui bóp mà...chết nè... Di hét inh ỏi rồi vẫn tiếp tục dùng hết lực hành hạ mình.

- Thế...thế...thế thì thua... Minh thoi thóp thở hồng hộc khi Di từ từ buông cổ mình ra mà chuyển dần lên trên hai má vều lấy vều đề.

- Thua thì chết... Di cười nham nhảm và sau đó vẫn cấu má mình.

Bất chợt đầu óc mình quay cuồng và nhớ đến một chi tiết.

- Di...con...dừng đi...con hỏi cái này... Minh rên la oai oái xin dừng cuộc chơi.

- Dừng có mơ...giả lảng hả... Di như bất thóp mà tiếp tục mảy nheo hai gò má mình.

- Không...con hỏi thật... Minh bất chợt nhem tức hơn hẳn.

- Nói... Di vẫn để tay chỗ cũ nhưng dành mọi hành động lại mà bắt đầu thấy cái nhìn sẫm soi về mình.

- Di trước khi qua đây có... Minh cười hơi khe khẽ.

- Có gì... Di tròn mắt nhưng vẫn có chút gì đó dè chừng.

- Có yêu ai chưa...trước khi qua ở chung với con í... Minh bắt đầu.

- Có...yêu chán chê... Di bừa bãi làm bộ thông thái và từng trải lắm.

- Hèn gì... Minh lườm mắt nhìn đĩnh ninh.

- Hà... Di há miệng đầy tò mò.

- Hèn gì Di thần kinh thế...man man ghê ghê...chắc tin tình nên tình phụ...giờ ra thế...ha ha ha... Minh lấy hơi sau đó xả nguyên một câu dài thườn thượt và cười ha hả đến độ cơ thể run lên bần bật.

Xong xuôi hả dạ mình dùng hết lực bình sinh xoay cả thân người hướng nằm úp xuống dưới và vì bất ngờ nên Di không chống cự hay cản trở mình được nhiều bởi thế cuối cùng mình cũng thành công.

- Á...gan...đánh cho sệ lưng luôn... Di thấy thế cũng cười theo và sau đó lấy tay bấu vào lưng mình các kiểu.

- Á...đau...Di này...á... Minh hét khi các ngón tay cứ nhăm vào eo mình nơi tọa thiền của các huyết nhục làm mình như không còn chịu đựng nổi mà cứ phải cười phá lên.

- Cấn chết nè... Di điên tiết vì đang giỡn rất khoái trá nên đã nằm thẳng lên người mình mà đưa tay nắm tai và đưa vào miệng nhắm nhắm.

- Đau quá...sao cấn tai...a... Minh la liên hồi vì cảm giác nhục kinh khủng và cả ran rát vì lỗ tai đang bị nghiền nghiền.

Di cứ làm thế một hồi còn mình thì cứ quần quai không ngừng.

Hồi lâu sau có vẻ chán nên Di chợt suy nghĩ và đổi tiết mục.

- Không cần nữa...bây giờ hun...má đâu...má đâu... Di cố gắng lấy đầu len lỏi vào đoạn hở giữa cổ mình và nền nệm mà bắt đầu chui rúc chu môi hồng cụp sắc cũng bức mình.

- Không...Di...đừng...Di...đừng... Minh hét lên ầm ầm.

- Moahzzz...trời ơi...đã quá...tiếp... Cuối cùng thì Di cũng hun trúng một bên má mình.

Cảm giác toàn thân thể mình như run lên sau cú va chạm nảy lửa giữa môi và má mà cũng phải nói là DiLinh có kiểu hun rất dị.

Hun mà Di cứ cố nhể nhại nước miếng ra tràn môi nên má mình bị dính không ít.

- Má đâu...hun miếng đi...chu choa...má đâu... Di lại tiếp tục lần mò bằng đôi môi dí sát mặt mình tìm kiếm bên má kia.

Sau một hồi bị truy lùng ráo riết bằng cặp môi mềm mại và đỏ hồng thì cuối cùng Di cũng bắt thóp được mình nên đã đĩnh ninh chơi cú cuối bằng cách chu mỏ ra hết cỡ và tiến gần tới cánh cửa thành công ngày một gần hơn.

Minh thật sự sợ vì thấy đôi môi đang ngập nước kia đang gần kề mà biết đâu sau đó Di sẽ còn làm gì kinh khủng hơn nên đã đưa ra quyết định.

Một quyết định chỉ trong tích tắc nhưng lại mang tính chất ám ảnh khá cao.

- Thích hun hả...nè...chụt... Minh chu môi và hướng thẳng vào đôi môi mọng nước của Di mà dí sát.

- Chụt... Di đang lìm dìm mắt vì tưởng chừng sẽ hun được bên má còn lại của mình nên không kịp né tránh.

Khoảng khắc hai đôi môi chạm vào nhau với vận tốc nhanh mạnh làm cho chúng như dính chặt và hồi lâu sau cả hai mới bắt đầu bờ ngỡ thật sự.

Di tròn mắt nhìn mình đầy ngạc nhiên.

Minh căng mắt nhìn xuống đôi môi đang dính chặt và có chút gì đó lúng túng.

Lập tức hai giây sau đó cả hai tách nhau ra và ngồi hẩn dật.

Di nhìn mình với vẻ mặt thoáng chút gì đó bối rối.

Minh thờ hồng học và tim đột nhiên đánh ầm i đến mức đau tức ngực.

Vẫn ngồi đó Di nuốt nước miếng đánh "lực" nhìn mình trân trân rồi bất chợt.

- Mấy người...mấy người làm...làm cái...cái gì vậy... Di nói mà đôi mắt như của một cô gái mất hồn.

- ... Minh nhìn Di chẳng nói chẳng rằng vì cơ bản chỉ muốn nghe chứ chẳng biết nói gì cả.

- Á...á...á...aaaaa... Di hét lớn thất thanh trong khi mắt thì đăm đăm xa xôi.

Đi vừa la xong là lao thẳng về hướng nệm sát vách tường rồi nằm xuống quay mặt vào trong ôm gối kê đầu không cử động bụng thì nhấp nhô vì có lẽ là đang thở hồng hộc.

Mình cũng người vì chẳng biết tại sao lúc này lại quyết định hun môi Di nữa.

Mà nói cho đúng là khi hun sao mình có cảm giác Di đó lạ lắm, tim thì đập không ngừng nghỉ.

Chẳng lẽ...chắc là không đâu mà.

Mình chẳng dám nói gì vì thật sự chưa hiểu gì cả.

Bối rối thật sự vì một quyết định không suy nghĩ của mình mà vô tình đã tạo nên bức tường ngăn cách và bối rối cho cả hai.

Gần 5 phút trôi qua mình vẫn ngồi im đó mà nhìn mông lung về hướng tường còn Di thì vẫn trong trạng thái bất động.

Mình có cảm giác gì đó hơi sợ.

Đứng lên, mình bước nhẹ nhẹ và chậm chậm lại hướng cánh cửa phòng và chẳng mấy chốc đã mặt đối mặt với nó.

Đưa tay lên mở cửa, mình chột khựng lại sau đó quay đầu nhìn Di.

Di vẫn thế, vẫn quay cả thân người vào hướng bên trong.

Lại im lặng mình bước ra và nhẹ nhàng khép cửa.

Đi từng bước chậm chững xuống cầu thang mình tiến thẳng về hướng nhà vệ sinh.

Bước vào lại bàn rửa mặt mà bật vòi xả.

Nước trào ra trong tâm trạng mông lung mất hồn của mình.

Mình chẳng hiểu Di nữa, cái hun giữa hai Di cháu thì tại sao Di lại phản ứng mạnh như vậy.

Lẽ nào...chắc là không đâu.

Mà nếu là giận thì Di cũng đâu có làm quá lên như thế chứ.

Thật sức khó hiểu, mình chụm tay đưa nước vung ào ạt lên mặt.

Cái thứ mát lạnh ấy vẫn như mọi khi, vẫn xua tan cảm giác căng thẳng trong đầu óc mình.

Mình lặng ngắm mình trong gương.

Chẳng hiểu sao mình lại như thế nữa, chẳng ra làm sao.

Thờ dài, đầu mình lung tung quá.

Mình quay lưng lại tìm khăn lau mặt sau đó bước chân ra khỏi WC.

Mình muốn xuống nhà nằm nghỉ rồi ngủ ở đó luôn hay là ra ngoài sân hóng mát lắm nhưng rồi lại sợ, lại lo.

Lí do mà Di lên phòng mình bởi đọc truyện mà nên sợ quá thế mà bây giờ lại vắng bóng mình hồi lâu thì Di lại tiếp tục bùng lên nỗi sợ tiềm tàng đó thì sao.

Di vì mình nhiều như thế mà chẳng lẽ mình lại nỡ bỏ Di trong lúc cấp thiết như vậy sao.

Đó là còn chưa kể mới đây thôi mình còn làm Di ngại ngùng đến kinh khủng nữa.

Nhưng rồi mình lại nghĩ đủ thứ, đủ thứ về những cảm giác tương chừng như vừa rũ bỏ chỉ cách đây vài phút.

Nếu mình lên đó mặc dù là giúp được Di nhưng lại là tự làm khó bản thân mà biết đâu Di lại muốn mình khuất mắt sau những gì vừa xảy ra thì sao nhỉ.

Đứng giữa ngã 3 đường đúng là khó nghĩ thật.

Nhưng rồi cuối cùng mình vẫn phải quyết định vì chẳng lẽ lại đứng đây thì lại không ra đâu vào đâu cả.

Mím môi mình lại từ từ bước lên cầu thang hướng phòng và bước từ từ.

Đứng trước cửa phòng mình nắm chặt nắm khóa mà đầu óc đầy áp suy nghĩ đến mức muốn nổ tung ngay tức lự.

Hồi lâu sau mình cũng quyết định đẩy cửa vào.

Di vẫn nằm đó, vẫn tư thế đó hoặc khác hơn là một cánh tay có lẽ đã luồn xuống bên dưới gối.

Đi lại từng bước chậm chững mình đứng ngay trước nệm.

Hơi tò mò mong sao cho khuôn mặt đang hướng vào bên trong kia đang cười hay ngủ rồi thì càng tốt.

Mình nhẹ nhàng bước chân ra sàn hần và đi nhẹ nhẹ tiếng về hướng bên trong mà cố gắng nép mình ngay sát bờ tường để nhìn Di.

Mình như chết lặng.

Di đang cố nhắm nghiền mắt với đôi môi hơi mím nhẹ.

Tay thì chỉ nắm hờ run run.

Mà tệ hại hơn hết là cặp mắt kia đang đỏ hoe, hàng mi còn ướt ướt bởi một thứ dung dịch chỉ cần nhìn là biết tên ngay chứ không cần phải suy đoán.

Mình cứng người với đôi mắt như chực tối sầm lại và...đứng chôn chân một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Lúc đó đầu óc mình bỗng chốc trở nên rối bời lắm.

Cảm giác bất lực đứng chôn chân một chỗ nhìn người mình yêu thương đang đau khổ khóc lóc mà bản thân thì chẳng biết làm gì để giúp đỡ họ khiến cho mình bỗng chốc trở nên tệ hại vô cùng.

Không những thế mà nhiều kí ức trước đây tưởng chừng như đã chôn sâu thì lúc này cũng đột nhiên trở về ồ ập.

Nhớ nhiều thứ lắm.

Hình ảnh của Mẹ trong hồi ức vài năm trước, bà cứ từ từ nhắm nghiền mắt lại khi mà bên cạnh không có hình bóng của mình mà có lẽ là bà đã khóc.

Khoảnh khắc My đi chậm chậm tiến sâu vào trong khu kiểm tra ở sân bay trong ngày chia tay với hai dòng lệ ướt nhòe khoét mắt còn mình thì chỉ biết đứng yên bất động lặng lẽ nhìn theo.

Lắm lúc mình thấy bản thân thật khôn nạn, khôn nạn theo cái cách bi hài nhất.

Đằng đằng biết là sẽ rời xa nhưng chẳng hiểu sao cánh tay này lại không thể dang ra với theo mà níu giữ.

Đằng đằng thấy mọi thứ như đang dần đánh rơi ngay trước mắt nhưng có sao lại chỉ biết đứng im mà lặng nhìn.

Trò đùa của số phận lắm lúc khiến cho con người ta trở nên tự ti và mặc cảm.

Nó khiến mình không dám đấu tranh, không dám làm theo những điều bản thân tin tưởng mà chỉ chực chờ sự chủ động của đối phương sau đó thì hùa vào cho nên nhẽ.

Nhìn Di Linh khóc với đôi mắt đỏ hoe mà cứ thút tha thút thít đến mức sụt sùi trong rất tội vậy mà cứ phải cố gắng nhắm mắt kiềm hãm bản thân không dám nhìn sợ mình phát hiện.

Sự khổ sở đến cùng cực của con người đôi khi phải được nhìn bằng mắt, nghe bằng tai và cảm nhận bằng trí óc thì mới có thể hiểu hết được.

Và mình nghĩ lúc đó nhìn quang mình như đang được chứng kiến tất cả.

Cũng bởi vậy nên nó khiến mình thấy nhói lắm, nhói ở cái nơi đang đập thành thịch này.

Nén hơi thở lại đầy mạnh mẽ như muốn nuốt nghẹn hầu hết mọi thứ bức rức và đau khổ của Di vào tận sâu bên trong con người mình.

Nhưng hình như sự cố gắng của mình chỉ là công cốc khi vài giây ngay sau đó cơ thể mình đổ gục xuống cạnh bức tường mà ôm gối gác đầu nhắm mắt như chẳng muốn mở ra nữa.

Vẫn như ngày trước, vẫn nhọc hèn mà lùi thui một góc.

Mình biết mình đang đau, đau vì thấy Di đau.

Chưa bàn tới nguyên nhân làm sao Di khóc vì đầu óc mình lúc đó chưa thể suy nghĩ được gì nhiều mà chỉ có thể tạm thời hình dung một điều gì ghê gớm và to lớn lắm vừa mới đổ sập xuống nơi này, xuống thân thể người con gái đang nằm thút thít đằng kia.

Mình lại ngồi đó nhìn Di đầy trầm ngâm rồi chẳng biết can đảm từ đâu, mình mở miệng.

- Di...con...con xin lỗi... Vừa hỏi xong là lập tức mình khẽ gục đầu lại trên hai bờ gối.

- ... Di bắt đầu thút thít từng tiếng to hơn nghe náo lòng.

- Sao...sao Di lại khóc... Mình từ từ ngược mặt lên nhìn về phía Di với đôi mắt chứa nhiều u sầu.

- ... Di bỗng sụt sùi nhưng có chăng là ngắt quãng và hơi chậm lại.

- Di...con lỡ hun miệng...nên Di khóc...phải hông...con xin lỗi... Mình nói bằng giọng nói chân thành nhất có thể khiến cho bản thân cũng phải tự thấy xung quanh trở nên buồn thảm gấp nhiều lần.

Mình nói vì mình chỉ nghĩ đại ra như thế nên khi nói xong cứ thấy ngượng ngượng miệng.

Chỉ tích tắc sau là Di Linh bất giác ngồi dậy chân xếp đều sang bên mặt hướng về phía mình và mắt thì vẫn nhắm nghiền.

- ... Lúc đầu Di vẫn im lặng nhưng sau đó thì chợt mở mắt rồi khóc rồ lên thành từng tiếng đều đặn.

- Vì vậy mà Di khóc à...con xin lỗi...con biết lỗi rồi mà...Di nín đi... Mình cố gắng nói to hơn tiếng khóc của Di mà nài nỉ hết mực đến mức như muốn khóc theo luôn vậy.

- Ai nói...ai nói tui...tui khóc là tại...hun hà... Di cố gắng nói trong cơn ức nghẹn ngào.

- Chứ sao Di khóc... Mình buồn bã nhìn những dòng lệ đang tuôn trào trên đôi mắt trong vắng vắt kia.

- Tại tui nhớ tới chuyện hồi chiều...mấy người nói sống cô độc...không muốn ai bên cạnh... Di meo mào nói nghe rất giống con nít khóc nhe nhưng lại vô cùng sâu sắc khiến tim mình như dừng cả nhịp đập và thoáng chút gì đó bối rối.

- Chuyện đó thì liên quan gì đâu...là con thích vậy mà...con muốn một mình để không làm phiền ai nữa...tự lo cho bản thân...con không muốn đánh cắp thời gian của Di nữa Mình giải thích những lời đã suy nghĩ từ lâu.

Di tròn mắt nhìn mình mà ngưng cả khóc.

Mình cũng không tin là bản thân lại vừa nói ra cái điều chất chứa ấy.

- Di nín đi...không khóc nữa... Mình nhìn Di đầy trù mến.

- Sao không...đang sống chung...cái nói...không khóc mới lạ... Di nhìn mình mà nước mắt ngập tràn.

- Vậy sao hồi chiều Di không khóc...mà giờ khóc... Mình hơi thắc mắc mặc dù vẫn đang rất buồn.

- Tại mấy người hun tui... Di trẻ mở ra và khóc lớn hơn.

- Ủa...là sao...sao lúc nãy nói tại chuyện hồi chiều...cái giờ nói hun...là sao... Mình bắt đầu khó hiểu.

- Thì tự nhiên hun...tình cảm mấy năm Di cháu...rồi cái sau này nói sống cô độc... Di nói mà mặt bắt đầu đỏ ửng trong rất yêu.

Di nói mà bắt đầu làm mình lơ ngơ khó hiểu mà dần trở lại với cái vẻ đù đù thường trực.

- Kì vậy...bữa Di cũng nói là sẽ...không chồng...không con rồi sống một mình thôi mà... Mình bỗng chốc nhớ lại cuộc nói chuyện trong phòng tắm sáng hôm bữa.

- Có đâu... Di nhăn nhó nước mắt lưng tròng nhìn mình đầy khó hiểu.

- Có... Minh gạt đầu chắc nịch.
- Tui quên rồi...mà tui...tui hông muốn vậy...muốn sống chung... Di nói hơi lúng túng nhưng lại vẫn khóc làm cho mình cũng phần nào bối rối theo.
- Con...không hiểu...là sao... Minh lại tròn mắt.
- Thì tự nhiên cái nói sống cô độc...tui cảm giác như mấy người muốn kiếm một chỗ nào đó...chết...chết cô độc...thấy tội...buồn...khóc... Di cúi gắt vì độ ngu ngơ của mình khi nước mắt thì vẫn lăn dài trên hai gò má.
- À...ạ...Di đừng khóc nữa... Minh như hiểu ra và cố gắng nhoi lên nệm nhích lại gần Di hơn.
- ... Di im lặng chẳng nói gì vẫn tiếp tục khóc.

Có lẽ vì còn tức mình hơi lấm, hơi nhiều khiến cho Di phải nói ra cái lí do khóc hơi lằng nhằng đó nên cứ lâu lâu Di lại ngước mắt nhìn mình đầy bức tức với cặp mắt sưng húp đỏ hoe trông ngẫu nhiên không thể tả.

Lòng mình cảm thấy thoải mái hơn đôi chút vì đã hiểu Di.

Di thương mình lắm, lo lắng và quan tâm đủ thứ.

Nghĩ lại thì cũng đúng, chẳng hiểu mình nghĩ Di khi đã sống chung gần 3, 4 năm trời mà lại nói bỏ cái bỏ, xa cái xa, một mình cái một mình thì làm sao người lo lắng cho mình có thể chịu đựng nổi chứ.

Phải buồn chứ, tức chứ, phải bức mình chứ.

Huống hồ Di lại là phụ nữ, cũng thuộc túp người thỉnh thoảng hay mau nước mắt mà nhất là trong chuyện tình cảm lẽ lẽ thê liếng thêch.

Nhưng nói vậy chứ biết sao được, nghĩ gì nói đó, chẳng suy chẳng nghĩ gì nhiều trước khi mở miệng là cái khoảng hay thường thấy của mình rồi nên đành ngồi đó nhẹ nhàng mà an ủi và xin lỗi Di chứ biết làm sao.

- Di...Nín đi... Minh khẽ đặt tay lên vai Di lay nhẹ và miệng thì vui vẻ với một nụ cười ngập tràn sức sống.
- Vừa nói xong là Di ngước mặt lên nhìn mình liếc xéo mà tròn trĩnh không thôi khiến cho mình bỗng chưng hửng đầy quê sự.
- Sao tui phải nín...à chứ tui không được khóc hà...sao phải nín... Di nhìn mình làm một tràn xả stress.
- Chứ Di khóc quài...nín đi... Minh nhăn nhó phần nào vì con quê vừa rồi.
- Im đi...nói nữa...bát đầu giờ...im... Di lườm mình tuy có chút gì đó khá hơn nhưng vẫn gay gắt lắm.
- ... Minh trề môi ra nhích người dựa lưng vào tường chẳng nói gì nữa.

Di ngồi đó khóc tu tu một hồi rồi cũng cố gắng rặn lắm nhưng không ra thêm được miếng nước mắt nào nên dần dà cũng từ từ nằm xuống trùm chăn kín đầu chẳng thèm chú ý đến mình nữa.

Thở dài thườn thượt mình chấp miệng một cái "chặc" khó to.

Nhìn cái dáng dài thông đang nằm đó tuy hơi chán nhưng trong mình lại có chút gì đó vui vui mà chẳng hiểu vì sao.

Mình từ từ chống cả hai tay đứng dậy sau đó đi lại bàn máy tính ngồi hẩn xuống đầy mệt mỏi.

Ấn nút khởi động, mình quay lại nhìn thì bỗng thấy Di đang ngước đầu ra khỏi mền nhìn trừng trừng mà mém xiu là mình giật nảy.

- Khuya...bật máy tính chi... Di Linh mắt trắng dã nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.
- À...con đá banh xiu... Minh cười nhẹ để khuôn mặt cố tỏ ra thoải mái nhất có thể.
- Mấy lần đêm khóa cửa...là vậy đó à... Di nói về mìa mai kinh khủng.
- Dạ hông...tại nay buồn...đá tí á mà... Minh nói giọng ngây thơ không thể tả.
- Tất... Di nhìn mình căng mắt hết sức mà nói giọng bằng bằng nghe dễ sợ.
- Con đá mấy trận thôi...Di ngủ đi...lát ngủ giờ... Minh lại cười, cười ngoan ngoãn.
- Tất... Vẫn về mặt như lúc nãy, Di phán đĩnh ninh.
- Di ngủ đi...con ngủ chung nên không quen...lát ngủ sau... Minh nói hơi chút nhăn nhó.

- Tiếng thứ hai rồi nhè...đừng để đứng dậy... Dì ngồi hẳn dậy động tác sẵn sàng tác chiến.

- Biết mà...Dì ngủ đi...lát con ngủ... Mình nhủ mãi lại nói mà tỏ vẻ rất khó chịu.

- Tất... Dì lại nhìn mình như thể không tin là mình lì đến mức như vậy.

- Thì tất... Mình liếc Dì sau đó quay lại màn hình máy tính ấn "turn off".

Sau khi thấy màu xanh quen thuộc hiện lên trên màn hình thì Dì mới bắt đầu trườn mền quay lại hướng tường mà nằm tiếp.

Đấy, đấy chính là lí do mình ghét sự quản lí mà chỉ muốn sống một mình thôi.

Chán chẳng buồn tả, mình vẫn ngồi trên ghế mà nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ.

Nhìn lâu lắm và suy nghĩ về đủ thứ cho đến khi.

- Sao hông ngủ... Tiếng Dì phát ra từ hướng nệm.

Mình nghe tiếng nói thì lập tức quay đầu qua nhìn Dì, lúc này Dì đã ngồi dậy vuốt tóc sang hai bên nhìn mình.

- Con ngủ hông được... Mình nói khề.

- Sao ngủ hông được... Dì lại lườm mình có vẻ như vẫn còn quạu lắm.

- Đói... Mình nhăn nhó phịa ra một lí do liên quan nhất có thể.

- Sao nãy hông ăn no đi... Dì nhăn mặt nhìn mình.

- Ăn rồi...mà giờ còn đói... Mình nói nghe rất thành thật.

- Muốn ăn gì hông... Dì gãi đầu ngáp một chập rồi nhìn mình hỏi.

- Muốn...mà có gì đâu ăn... Mình gật đầu.

- Còn một hộp com đó... Dì ngẫm nghĩ rồi chột tròn mắt nói nhanh.

- Ủ nhì...mà chân vầy sao xuống lấy được...đau lắm ó... Mình cười rồi bồng chốc nhìn xuống cái chân.

- Ngụy biện...chạy như quỷ mà đau cái gì...đi chung... Dì liếc mình đầy yêu thương mà mèm chút xúu nữa là cười rồi.

- Sao Dì không lấy dùm con luôn...đi chi hai người...con đau mà... Đến phiên mình nhăn mặt ý kiến mà nói chung là tại làm biếng thôi.

- Sợ mà... Dì nhìn mình lườm lườm.

- À...rồi... Mình như hiểu ra một cái sự thật đầy trái ngang.

Dì từ từ đứng lên vươn vai ngáp một hồi dài cực còn mình thì rời ghế tiến lại hướng cửa.

Hai Dì cháu chẳng nói chẳng rằng khi thả bước đều đặn trên những bậc thang, mình đi trước, Dì đi sau.

Bước xuống tầng trệt mình nhanh chóng tiến lại ghế chỗ bàn ăn ngồi nhìn mông lung.

Còn Dì thì đi lại chỗ bàn bếp và bắt đầu lục lọi sau đó di chuyển qua cả hướng tủ lạnh.

Nhìn cái dáng của Dì loay hoay mà cũng vui nất phết.

- Ê...ăn xoài hông... Dì bất giác quay lại nhìn mình hỏi.

- Khuya ăn xoài nó chướng bụng...tiêu chảy á... Mình tròn mắt trước cái ý định lạ đời của Dì.

- Sợ gì...đàn ông mà sợ... Dì lườm mắt nhìn mình đầy khinh bỉ.

- Chơi luôn... Mình trừng mắt nói chắc nịch sau câu mĩa mai đáng ghét kia.

Dì cười nhẹ đắc thắng vì hình như dự mình làm theo ý Dì quá đơn giản để đạt được thành công.

- Ê...uốn nước ngọt hông... Dì nhìn chăm chú vào tủ lạnh sau đó lại hỏi mình.

- Khuya rồi uốn nước có ga...đi tè chết á... Minh lại nhút nhát như trước đó.
- Sợ gì...đàn ông mà sợ... Di lại bồn cũ soạn lại làm tiếp đợt hai.
- Chơi luôn... Minh mặc dù biết nhưng vì cái bản lĩnh mới tìm lại được không cho phép bản thân mình từ chối.

Di lại cười trông đều không thể tả.

Một lát sau Di đóng cửa tủ lạnh sau đó nhìn qua hướng bếp và bất chợt quay lại hướng mình.

- Ê.. Di hích mặt nhìn mình.
- Chơi luôn... Minh đang nhìn Di thì thấy Di hỏi nên lập tức trả lời như lúc nãy để thể hiện bản thân một lần nữa.
- Gì mà chơi...chơi gì ông...đứng lên lấy cái khay lớn coi... Di lườm mình nói bằng bằng.
- À...ạ...chỉ á Di...ngồi bàn máy tính mà... Minh nhướn mắt khó hiểu nhìn Di.
- Ngu...lấy bụng thức ăn rồi ngồi nệm luôn...bàn mới lưng... Di liếc mình trách móc.
- Chơi luôn... Minh vì quá quen với cách trả lời ba lớp nên cứ thể vuột miệng theo.

Di từ từ bụng mấy thứ vừa lấy trong tủ lạnh và bàn bếp lại để trên bàn sau đó lườm mắt nhìn mình rất khiêu khích với cặp môi đỏ ửng và cặp mắt sung húp vì mới đây vừa ngán nước.

- Ủm...chơi một mình đi... Di nói giọng the thé.

Minh hết hồn vì mặt Di trông hình sự quá thể nhưng rồi cũng dần lấy lại bình tĩnh vì ngay sau đó Di đã quay đi.

Đứng lên mình đi lại hướng gần cầu thang lấy chiếc khay lớn lau sơ qua cho sạch sau đó xếp các thứ đồ ăn đã được Di để trên bàn lúc nãy vào khay bao gồm:Phân com đã được Di cho vào tô nhựa, 1 chén sạch, 2 cái muỗng, 3 trái xoài, lọ muối tôm, một con dao, và 2 chai nước ngọt nhỏ cộng với một chai pepsi lớn.

Sau khi xếp ngay ngắn xong thì mình từ từ đứng lên bụng khay còn Di thì đi sau.

Cả hai chấp chững lê từng bước lên cầu thang nhưng khi chỉ được vài nấc thì bất chợt.

- Ê...đưa đây... Di gõ vai mình ừ phía sau.
- Con bụng được mà... Minh quay lại nhìn Di tròn mắt.
- Khỏi làm lạnh đi...cầm 3 cái chai được rồi...đưa khay đây... Di cầm lấy một bên khay để mình đưa cho dễ.
- ... Minh im lặng làm theo ý Di và khẽ cấp 3 chai nước lên tay.

Thành ra bây giờ mình vẫn là người đi trước nhưng lại chỉ cấp mấy chai nước vào ngực thôi.

Các bậc cầu thang lúc này có vẻ ngắn vì thoáng chốc đã lên tới WC.

- Ê... Di gọi mình từ phía au khi sắp chút nữa là quay vòng lên tầng trên phòng mình luôn.
- Dạ... Minh quay lại nhìn Di.
- Đợi xúu... Di nói.
- Nặng hả Di...con bụng cho... Minh nhìn Di sau đó hỏi há nhích lại bụng giúp.
- Không...lấy cái lap...coi phim... Di lườm mắt lắc đầu nói với mình mà bộ dạng vẫn lạnh lùng như nãy.
- À...ạ...để đại xuống sàn luôn đi... Minh gật nhẹ đầu.

Di đi vào phòng một chốc rồi thoáng sau cầm trên tay chiếc laptop cùng với cái adapter đưa mình sau đó cả hai cùng nhau đi tiếp.

Hai khó khăn khi để 3 chai nước ngọt đứng trên cái laptop nên mình đành phải để nó nằm như chực rớt vậy.

Lên đến phòng mình đẩy cửa bằng chân rồi cả hai cùng tiến vào bên trong.

Mình nhanh chóng để các thứ mang theo lên bàn máy tính hết còn Di thì khệ nệ để khay đồ ăn lên nệm rồi chọt nhìn mình.

- Ăn com đi... Di hích mặt nói với mình có chút gì đó quan tâm.
- Dạ... Mình gật đầu và tiến lại ngồi trên nệm múc com ăn.
- Ê...làm gì á... Di nhăn vầng trán nhìn mình.
- Con ăn com... Mình ngạc nhiên.
- Lại kia ăn...ăn xong rửa tay...rồi mới dô nệm... Di quát mình rồi chỉ về hướng bàn máy tính.
- Ô...dạ... Mình lúng túng rồi cuối cùng cũng đứng lên sau đó chấp chững đi lại bàn máy tính.

Mình ngồi bàn để ăn trong khi Di chỉnh sửa dây cắm rồi bật cái lap xem phim chứ chưa vội làm gì hết.

Sẵn thấy hai cái loa nhỏ của mình nên Di cắm vào làm cho nửa đêm nửa hôm mà ầm ầm khắp phòng toàn tiếng súng ống, chém giết inh ỏi.

Thấy Di nằm coi phim hào hứng quá nên mình muốn xả giao.

- Di...coi phim hành động hả... Mình nhìn Di nói.
- Ờ... Di trả lời bằng quơ.
- Di khoái hành động hả...sao thấy lúc trước phim hàn không mà...giờ khoái hành động hả... Mình lại hỏi rất thật thà.
- Ờ... Di vẫn cái giọng lúc nãy trả lời mình.
- Di...con ăn xong rồi...Di đem xuống đùm con nha... Mình gật đầu rồi nhìn Di cười nói.
- Ờ...hả...để vào nhà vệ sinh đi...xả nước vào...sáng tui đem xuống cho... Di "ờ" hơi hổ một tiếng nhưng sau đó liền nhanh chóng làm mặt nghiêm rồi chỉnh mình ngay.
- À...dạ... Mình gật đầu nhẹ.

Mình xong xuôi thì vào nhà vệ sinh rửa miệng và đánh răng sau đó rửa mặt qua loa rồi chạy thẳng ra ngoài lao thẳng lên nệm cái "vù" với mục đích là tạo sự chú ý cho Di.

Trái lại với suy nghĩ của mình, Di chẳng thêm phản ứng mà với đôi mắt hí hửng cứ chăm chú nhìn vào màn hình.

Mình bắt chước Di kê cao gối gác cằm nằm dài xuống nhưng ngồi xa xa ra như Di vậy.

- Phim gì á Di... Mình nhìn màn hình lap sau đó quay sang hỏi Di.
- Coi đi...hỏi quái... Di lờm mình tiếp.
- Ông này con biết... Mình chỉ vào màn hình khi thấy diễn viên "Jason Statham".
- Tui cũng biết... Di tiếp tục lờm mình.
- À...dạ... Mình gật đầu nhẹ cười vui vẻ.

Mình và Di cùng nằm coi một lúc tầm tiếng thì hết phần 1.

- Ăn xoài nha...ê... Di quay sang mình hỏi khi mình đang còn hần nhìn lên màn hình.
- Dạ... Mình ngơ ngác gật đầu khe khẽ.

Di từ từ ngồi dậy lấy dao gọt vỏ xoài nhìn rất tập trung.

Gọt xong thì nhanh chóng xắt nhỏ ra thành từng miếng dài đều đặn trong khá đẹp mắt.

Xong xuôi lại nằm trườn lại ra nệm như cũ mà cho chân vào mền rồi chấm ăn tự nhiên.

Mình cũng với tay lấy một miếng bỏ luôn vào miệng.

- Chu choa...chua quá Di... Mình trề môi khi miếng xoài chua lét đang tung hoành trong miệng.

- Muối nè... Di chỉ vào lọ muối đã được đổ ra chén mà quay sang nhìn mình.

- Dạ... Minh gật đầu bởi không liên quan lắm.

Đang ăn và dướn mắt nhìn vào màn hình thì bất chợt mình quay sang nhìn khi thấy Di loay hoay người và ngược đầu sang bên kia hướng dưới có vẻ lúng túng và rất kì sao đó.

- Di...gi á... Minh đập nhẹ vào vai Di hỏi khẽ.

- À...không không...có...có gì đâu...không...không... Di lúng túng nhìn mình rồi nhìn lên màn hình về mặt lạ lắm, nó cứ trắng mà xanh xanh thế nào ấy.

- Dạ... Minh gật đầu và ngược nhìn phía màn hình trở lại.

Sau một hồi chừng 30 giây thì mình quyết định ngồi dậy coi và ăn cho dễ tiêu còn Di thì cứ loay hoay nhìn vào trong mền chẳng hiểu sao cả.

Bất chợt Di đứng lên nhanh chóng với vẻ mặt căng thẳng, hồi hộp và cực kì hồi hã rồi cố gắng nhích bước thật nhanh rồi khỏi nệm.

- Di...gi á...đi đâu á... Minh hỏi khi Di chỉ vừa đứng lên.

- Coi đi...xuống nhà xiu... Di nói khe khẽ.

- Xuống chi á... Minh tròn mắt tò mò.

- Xuống...đi đâu...hỏi nhiều quá... Di nhăn nhó đáp.

Di nói xong tính bước đi nhưng đứng ngay lúc đó mình lại muốn nhờ Di lấy thêm hai cái li và ít đá nhỏ để đổ nước ngọt ra để nó lạnh uống cho đã.

Mình nhưn người tới chớp lấy cánh tay Di.

Nhưng khi vừa chớp được tay Di và tính mở miệng nhờ Di ngay thì bất chợt hiện ra trước mắt mình là một sự vô cùng lạ.

Cánh tay Di đang dính đầy một thứ màu đỏ uon ướt thẫm đều nhìn như máu.

Mình hết sức bàng hoàng và vô cùng ngạc nhiên đến mức chẳng suy nghĩ được nhiều nên mình nói ngay.

- Di...Di đứt tay hả...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Khi vừa vượt miệng nói xong thì lúc này mình mới bắt đầu có dịp nhìn lên mà để ý đến thái độ của Di Linh lúc đó.

Mặt Di lộ rõ vẻ hoảng hốt và ngại ngùng kinh khủng.

Mắt thì mở to hết cỡ nhìn thẳng vào mặt mình còn miệng thì chực chờ như muốn hét lên và cuối cùng thì.

- Á...bỏ ra... Di bỗng nhắm nghiền mắt lại rồi hét toán loạn hết cả lên.

- Di để con...để con đi kiểm bông băng...đau hả... Minh hét hồn và nhanh chóng chống hờ tay để đứng lên.

Bất chợt Di giẫy nảy phần cổ tay nơi mà tay mình đang cầm sau đó với cánh tay đầy máu me lập tức Di chỉ thẳng vào mặt mình.

- Ngồi xuống...không đi đâu hết... Di trừng mắt nhìn mình ra lệnh.

- Sao...vậy... Minh tròn mắt vì cơ bản chẳng thể hiểu gì cả.

Di thoảng thấy chút gì đó lo lắng trên mặt mình nên cảm xúc cũng dần dịu lại nhưng bù trừ thì bây giờ trông lạnh tanh.

- Ngồi đó...để tui tự đi... Di lườm mình trề môi quay đít chuẩn bị tiến về hướng cửa.

- Nhưng mà Di...Di...máu không luôn kia... Mình ngồi hẳn đây mà chỉ vào một vết máu đang còn dính ở một bên mông Di đầy hốt hoảng.

- Không phải...là...thôi...nằm im đó... Di nhìn mình lắc đầu như muốn giải thích điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Ồ...ạ... Mặc dù muốn giúp Di lắm nhưng vì Di đã nói vậy nên mình đành buồn bã gật đầu.

Di bước nhanh về hướng cửa để vịn chốt và đi ra khỏi phòng xuống cầu thang trước sự thần thờ và ngỡ ngàng của mình.

Mình chẳng thể nào hiểu được tại sao Di lại như thế nữa.

Máu thì chảy ướt đầm cả tay mà cứ làm ra vẻ mạnh mẽ không cần mình giúp.

Không lẽ Di còn giận mình chuyện húi nãy nên làm mặt lạnh thờ chết chứ không để mình giúp sao ta.

Nếu vậy thì Di quá lắm rồi.

Đình ninh cái ý nghĩ ngây thơ trong sáng như pha lê ấy, mình làm mặt tức tối mà bấm nút "play" cho video phim chạy tiếp mà ì oành coi một mình.

Lát sau chừng trên dưới 15 phút thì từ từ cái đáng quên thuộc của Di hiện ra bước hẳn vào trong phòng trước sự thờ ơ của mình.

Mình thoáng nhìn đầy bức tức thì lúc này mới để ý Di thay quần áo rồi thì phải, từ một bộ đồ dài tay kiểu thun đáng yêu đã chuyển hẳn sang một cái quần thun dù cụt và cái áo 3 lỗ màu đen thân thánh.

Cũng dễ hiểu vì lúc này máu me dính đầy mỗi chỗ một ít thì không thay mới là lạ đối với cái tính khí của Di.

Di bước chậm chậm đi lại rồi cuối cùng nằm ngay chỗ cũ lúc nãy với vẻ mặt có phần tươi tỉnh và hơi roi rói mặc dù mắt thì vẫn sưng húp.

Mình chẳng nói gì, chẳng đếm xỉa mà chỉ chú tâm nhìn lên màn hình laptop khi hai diễn viên đang solo súng đạn.

Bất chợt mặt mình bị một cái gì đó mềm nhũn vỗ mạnh vào làm mình niễng nguyên cả người sang một bên.

Mình thì tất nhiên biết ngay ai là chủ nhân của pha "bóp đầu" mà thiết nghĩ là "tán yêu" vừa rồi và cả nguyên nhân khiến chủ nhân áp dụng nó lên mặt mình rồi nhưng cứ muốn làm mặt lạnh vì cơ bản mình còn cú lắm.

- Dạ... Mình nhớ quay đầu sang nhìn thẳng vào mặt Di Linh.

Lúc ấy thái độ và ánh mắt của mình chắc là kinh khủng lắm vì mình thoáng thấy ở Di Linh vẻ gì đó luống cuống và sợ sệt biểu hiện rõ trên khuôn mặt và ở vài động tác nhay bén.

Miệng gì cũng không còn cười nữa mà thay vào đó là những câu từ lấp bắp.

- Tui...tui có nói cần mấy người giúp hông mà...mà làm lạnh dạ... Di lúng túng trả lời câu được câu mất cứ như là những cô gái mới lớn vậy.

- Nói gì...máu chảy tề le...không cảm lạnh thì có ngày...con ở nhà vậy con đỡ...con đi học mà Di còn bày đặt chảnh vậy...hết máu...chết sớm... Mình tức tối nhìn Di nói nguyên một tràng sau đó ngược mắt nhìn hẳn lên màn hình mà không thêm để ý đến Di nữa.

- Nói gì á...cầm sao được mà cầm... Di nhìn mình trẻ môi giọng nũng nịu lắm luôn.

- Thì băng nó lại chứ sao... Mình lại với về mặt nhớ quay sang liếc Di.

- Băng...ừ...băng rồi... Di gật đầu tỏ vẻ bình thường lắm.

Thấy mặt Di cũng thật tội, bị chảy cả máu nhiều đến thế mà vẫn cố gắng vui cười nói chuyện nên mình cũng dần dà nguôi ngoai nhanh chóng.

- Thì vậy chứ sao...mà Di còn đau hông... Mình nhìn Di với cặp mắt cảm thông của người từng trải.

- Có...ran rất...gai gai...khó chịu... Di gật đầu cười mỉm sau đó quay đi nhìn lên màn hình.

- Ừm...mấy bữa nữa là hết á...mà rách dài hông sao máu chảy dữ vậy... Mình lại hỏi đầy quan tâm và thoáng chút gì đó lo lắng.

- Chắc vậy...máu vậy ít mà...tại lúc đứng lên bị nứ lại nên nó dính lum la đó... Di cười hô hô trả lời nghe rất vui vẻ.

Mình hơi e ngại khi thấy Di cười trong hoàn cảnh như vậy nhưng thôi Dù sao cười vẫn đỡ hơn là mếu vì đau.

Nằm đó cả hai lại hướng mắt lên màn hình mà xem phim.

Mình lại với tay lấy một miếng xoài bỏ vào miệng.

- Chực...chua thiệt...chua quá...Dì mua xoài ở đâu mà chua ác liệt vậy...chưa choa... Minh nhăn nhúm cả mặt lại vì miếng xoài này có lẽ là còn chua hơn miếng xoài đầu tiên khi nãy mấy lần.

- Mua ngoài chợ chứ đâu...xoài sống phải chua ăn mới phê chứ... Dì là lưỡi lém lỉnh trả lời rất kute.

- Phê thì ăn đi...nãy Dì mới ăn có miếng... Minh lườm mắt nhìn Dì khi thấy Dì chỉ nằm coi phim mà không có tinh thần phụ giúp mình giải quyết hết quá nhiều miếng còn lại.

- Thôi...ăn đi...sợ đau bụng lắm... Dì lắc đầu nhìn màn hình nói nhỏ nhỏ.

- Gì...Dì nói giỡn hay nói chơi vậy...sao nãy con nói đau bụng cái gì nói con...con trai mà sợ gì...giờ vậy...là sao... Minh tròn mắt vì Dì đang đi ngược lại hoàn toàn với những gì đã đề ra lúc nãy.

- Nãy khác...giờ bụng tung tức ời...ăn đi...tui coi phim...nói nhiều quá... Dì quay qua lườm mình làm mặt lạnh.

- Vàng...lần sau cần thận hơn mới được... Minh gạt nhẹ đầu chán nản.

- Ồ...nhớ nha...hờ hờ... Dì mất thì nhìn màn hình còn tay thì quơ sang vô đầu mình giật giật mấy phát kiểu quan tâm nhưng cực thô thiển rồi thôi.

Minh cứ ngồi đó ngó phim, lâu lâu ngó qua Dì rồi lại lấy tay "chấm mút" sau đó đưa lên miệng mà tất nhiên là "chấm" xoài vào muối mới đưa lên miệng "mút" cho bớt chua chứ không phải "chấm mút" những "thứ như mấy chú nghĩ" đâu nha.

Cứ thế, cứ thế cho đến khi trên khay chỉ còn vòn vẹn cái hột xoài và một miếng nhỏ.

- Thua...nhiều đó thôi...bó tay... Minh xoa bụng thở phào đầy nặng nề vì chất chua đang được dịp tung hoành trong bao tử.

- Im...ngươi ta đang coi...im đi quý... Dì nhìn mình trề môi liếc liếc.

- Á...sao Dì lại gọi con là quý...con thật buồn bã và thất vọng... Dì càng nói mình càng muốn giỡn nhây, cứ thế mình nói nhiều hơn.

Vì đang là khúc gây cấn khi hai nhân vật đang đối thoại nên Dì cứ nắm áo mình giật giật ra hiệu im lặng còn mắt thì Dì cứ thế cắm vào màn hình.

- Đã nói im mà...giờ im hông... Dì quay sao nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình kinh khủng lắm.

- Hông... Minh cười nhẹ sao đó làm mặt căng thẳng rồi trả lời tỉnh bơ.

- Chết nè... Dì nhích cả cơ thể đang trong tư thế nằm tới gần mình mà dùng cả hai tay bóp cổ rồi giật giật.

Minh như muốn nghẹt thở vì sức tì của đôi tay lên cái cổ bé nhỏ và móng vuốt của mình đến mức tức tối muốn khóc luôn.

- Á...Dì...Dì... Minh hét toáng loạn trước màn tra tấn khá thô bỉ của Dì Linh.

- Cho chưa...gan hả mậy...tóc dai nhè... Dì cười hồn nhiên và hét inh ỏi rồi khen tóc mình cứng sau đó thì lại bắt đầu nắm tóc giật giật.

Minh vì bị nắm tóc tuy không đau đớn nhưng vẫn ngứa ngáy kinh khủng nên cứ cầm tay Dì để tách ra nhưng không được.

Dì nắm chặt lắm, vừa nắm vừa câu tiết giật giật làm mình há hốc cả mồm miệng.

- Á...ủa...Dì...Dì...sao con không thấy...không thấy miếng lego nào hết vậy...Dì đứt...ủa...đúng tay này mà... Minh đang cười khi và giây này lo Dì đụng chỗ đứt tay lúc nãy thì bất chợt sờ trúng tay Dì sau đó mới cố gắng kéo nó xuống mà nhìn cho kĩ.

- À...tay...ùm...tay kia... Dì hơi có chút gì đó bối rối và áp ứng rất bất thường.

- Đầu...ủa...cũng đầu có...đầu có bị gì đâu... Minh nghe vậy thì kéo luôn tay kia của Dì xuống xem mặc cho Dì ra sức hăm lức khi mà cả hai đã có chút gì đó chứng lại không còn đùa giỡn như lúc nãy nữa.

- À thì...thì... Dì nhìn quanh co các bức tường như muốn giấu diếm một điều gì đó.

- Thì...là...mà...cái gì...hổng hiểu...máu...lúc này máu ở đâu ra thế... Minh thấy Dì lấp lửng thì bắt đầu cảm thấy lo thật sự.

- À...máu mũi... Dì cười rồi bắt giắc đưa tay lên mũi bịt bịt đầy giả tạo.

- Không...đừng lừa con...lúc này con không thấy mũi Dì chảy máu...mà...Dì cũng đâu có bịt mũi... Minh nhìn Dì trừng mắt.

- Lừa gì...nói tui vậy á hả...giận... Dì nhìn mình ra vẻ giận dữ sau đó quay cả thân người lại hướng khác trề môi.

- Á...giả láng kia...con hỏi thật...Dì ho ra máu hay máu ở đâu...nói đi...con gọi cho Ba...chuyện lớn á... Minh lay nhẹ vai Dì giảng hòa.

Mình thú thật là bắt đầu lo, lo vì những cảnh tượng điên rồ nhất về những chứng bệnh có khả năng ói ra máu như Di Linh lúc này thật rất nguy hiểm.

- Mệt...kinh... Di quay lại nằm xuống rồi lại nhìn lên màn hình nói khe khẽ.

- Có gì đâu mà mệt...cứ nói đi...mình chữa sớm thì không sao đâu Di...con thương Di lắm.. Mình xoa nhẹ vai Di và thật sự thấy thương cảm cho Di.

- Phải hông...thương tui luôn... Di quay sang nhìn mình cười híp mắt.

- Thiệt mà...thương..Di nói đi... Mình cười khe khẽ trừu mến vì lúc này dù không thương cũng phải nói thương chứ biết sao giờ, cấp bách lắm rồi.

- Kinh... Di nhìn mình nói giọng bằng bằng sau đó lại nhìn lên màn hình rồi bỗng ấn nút tua lại những đoạn mà nãy giờ hai Di cháu nói chuyện và giỡn đã bỏ qua.

- Thương mà kinh cái gì... Mình nhìn Di và bắt đầu to tiếng.

Sau câu nói của mình thì chẳng hiểu sao không gian bắt đầu chìm vào không khí im lặng của sự bức tức.

Di Linh bỗng nhìn mình đầy ngạc nhiên đến mức trố cả mắt và miệng thì mở to hết sức như không thể tin rằng người ngồi trước mặt Di lúc này lại có thể là một thằng có IQ cao đến vậy.

- Cái thằng đù này...là kinh...kinh á...kinh tới tháng á...của con gái á...kinh nguyệt á...đù không thể tưởng tượng hà... Di nhìn mình nói nguyên một tràng đầy hình sự.

Tai mình như bị ù hửn đi khi nghe Di Linh nói từng từ trong cái câu mang tính chất địa ngục đầy rầy ầy.

Mình gần như ngất xỉu mà áp úng đến ghê người.

- Cái...cái gì...là...là kinh á...kinh nguyệt á... Mình đánh vắn từng từ và cà lăm hết sức có thể.

- Ủm...nó đó... Di cười mỉm sau đó chỉ một ngón tay vào mình và nhìn trân trân.

Bất giác trong đầu óc mình lúc đó chọt ủa lên những hình ảnh vô cùng ghê tởm.

Cả một biển máu lớn bị một băng kotex hút cạn sạch như trên quảng cáo.

Hình ảnh Di Linh cầm hai miếng băng vệ sinh le lói khoe khoang trước mặt khiến cho mình như muốn ức nghẹn.

Mình chọt rùng mình.

- Á...á...á...á...á...Di... Cứ nhìn chăm chăm vào Di rồi lại liếc nhanh xuống nơi eo mình bắt đầu hết ỉnh ỏi.

- Há há...gi á cha... Di nằm đó cười tít mắt nhìn mình.

- Di đứng lên...đứng lên nhanh...xê ra...đi ra...bước ra khỏi nệm...nhanh... Mình vẫn tiếp tục xò xò và kéo vai Di ra hiệu đứng dậy sau đó chỉ tay về hướng sàn gần bàn vì tính mà ra lệnh.

- Há há...gi á...rừa rồi...khùng...hông có dính mà... Di cười hô hô rồi giải thích.

Di Linh đứng lên nhưng không chịu bước lại chỗ sàn mình chỉ mà chỉ đứng ra khỏi nệm quay vài vòng để mình có thể kiểm chứng câu nói của Di.

- Đứng im coi...quay...quay một vòng... Vì Di quay nhanh quá nên mình chưa kịp nhìn nên ra hiệu chậm lại.

- Thì quay...xong chưa... Di bĩu môi nhìn mình với vẻ mặt tươi roi rói đến phát ghét.

- Rồi... Mình gật đầu đầy soi mói.

- Thế bước vô à... Di lại ha hả lần nữa.

- Không...vẫn đứng đó...để kiểm tra nệm đã... Mình lắc đầu nguây nguây.

Mình lần mò kiểm tra hết cả nệm nhất là xung quanh những chỗ mà nãy giờ Di nằm cho đến khi chắc chắn là không có dấu vết lạ nào xuất hiện cả trên nệm và mền cả gối cũng thế.

Khi mà mình bắt đầu soi lại lần thứ hai chỗ mà lúc này Di nằm úp xem phim thì bất chợt Di lại cười và còn lên tiếng.

- Cái đó màu trắng...phải cúi xuống hửi...hửi mới biết...mùi thúí thúí á... Di ngồi cạnh nệm mà chêm miệng vào chỉ chỗ.

- À...rồi...à...Đi đừng có xạo...màu đỏ...có phải shit đầu mà thôi...lừa tình... Minh cứ ngu ngơ vì chưa để ý lắm câu nói của Di nhưng rồi cuối cùng thì cũng nhận ra.
- Hờ hờ...há há...nhìn cái mặt ông kìa chời...ha ha ha... Di ôm bụng cười nắc nẻ lấy tay chỉ chỉ vào mặt mình.
- Sao nãy thấy Di cúi cúi xuống nhìn gì trong mền mà...nó dính ở đâu...nói con nghe... Minh nhìn Di đầy nghi kỵ.
- Không có dính mà...nãy phát hiện ra cái kiểm tra rồi...không có dính...an tâm... Di lấy tay xua xua ra dấu không có chuyện như mình nghĩ.
- Nửa...nguyên một tay mà nói...trời ơi...chỗ ngủ của con...con điên mất... Minh vò đầu bứt tóc kéo vành môi đến mức thấm thương khi ý nghĩ về những hình ảnh lúc nãy liên tục bùng lên trong đầu.
- Khùng...thì lúc đó bỏ mền ra coi rồi...không dính đâu...quần thì lúc nãy đứng lên nên tay nó bá vào á mà...hông dính...kể thế ông... Di lườm mình ra vẻ ta đây siêu nhân lắm.
- Không kể...kiến lên ai chịu... Minh liếc Di.
- Kiến hông ăn cái đó... Di đối co với mình.
- Di hay quá...sao Di biết... Minh hích mặt nhìn Di đầy oán trách.
- Cái đó muỗi ăn thôi...bị kiến hông có hút máu...muỗi mới hút máu...há há... Di nói xong cái cười lần nữa nghe giọng đến là ghê người.

Di là con gái mà ăn nói chẳng giữ ý chút nào, cứ phải gọi là sỗ toẹt.

- Á...Di biến thái... Minh tròn mắt trước câu nói liên quan tới muỗi ấy.
- Duy dù biến thái... Di là lười lém lỉnh trên người mình.
- Di...tối nay Di xuống phòng Di ngủ đi...con sợ... Minh nhìn Di nhắc khẽ.
- Thằng khùng...mang ấy rồi...hông dính đâu... Di nhìn mình nũng nịu.
- Thôi...con ghê lắm...lờ...thôi... Minh lắc đầu trẻ môi chẳng hưởng ứng.
- Mơ đi... Di hét lên to lắm.

Di vừa hét vừa chạy thật nhanh vào hướng nệm cạnh tường sát bên trong mà vợ lấy cái mền trùm nguyên cả thân người đến mức chẳng còn lòi ra ngoài gì cả.

- A...a...Di chui vô đó làm gì...đi ra...đi ra... Minh không bắt kịp được suy nghĩ của Di nên lâm vào thế bị động hoàn toàn.

Minh lao tới xốc mạnh cái mền ra nhưng vì Di giữ quá chặt nên chẳng sơ hở là mấy.

Minh vẫn cố gắng kéo ra hết mức có thể cho đến khi bắt chợt mình hơi hoảng hồn.

Di bỗng nhiên ngồi dậy chẳng nói chẳng rằng mà với về mặt và ánh mắt "vừa gọi đòn lại vừa gọi tình" trông rất lảng lơ nghiêng nghiêng cái đầu nhìn mình cực kỳ manh trá đến mức mà mình có chút gì đó ngượng ngùng khi tay thì vẫn đang nắm cái mền để kéo ra khỏi thân người Di.

Bắt chợt Di mở miệng.

- Đụng đi...ngon đụng vô người tui nữa đi...đụng đi nè...tui lấy tui trét giờ á...đụng đi...ngon đụng đi...nè... Di với cái mặt trơ trơ nhìn mình đầy khiêu khích.
- Á...Di...đừng...Di chơi...chơi dơ qua vậy...á... Minh hết hồn nên nhăn nhó nhìn Di trách móc.
- Ờ...vậy đó...xê ra...tui...tui coi phim...há hà... Di cười xuê xoa sau đó lại trườn người ra nằm dài xuống bắt đầu nhìn màn hình.
- Di biến thái quá... Minh vẫn ngồi đó mà nói.
- Duy dù biến thái quá... Di cố gắng quay đầu lại phía sau xia xoi mình.

Dường như cuộc chiến đã kết thúc khi mà phần thắng vẫn luôn nghiêng về Di với những chiêu hăm dọa thô thiển nhưng mang hiệu quả rất cao.

Minh đành cùng Di nằm xuống xem phim tiếp nhưng Di lại quyết ghẹo mình cho tới cùng.

- Gác tay miêng coi... Nằm coi phim đang yên đang lành thì bỗng nhiên Di một tay chống cằm một tay lại vung sang để hờ trên cánh tay đang dũi thẳng của mình.

- Á...đừng...lấy ra... Minh vì quá bất ngờ và lại sợ Di "trét" nên hét inh ỏi hết cả.
- Làm gì ghê vậy...sạch bong mà...nè... Di lại trừng mắt nhìn mình giờ lòng bàn tay ngang mặt mình để chứng minh.
- Á...nói được rồi...mắc gì...quơ chi vậy... Minh sợ cánh tay ấy nó vô tình chạm vào mặt mình nên lại xuống nước.
- Hà hà...mà nãy nắm tay tui rồi có đi nữa chưa... Di cười sau đó bỗng nhiên đề cập.
- Nắm gì...rừa gì... Minh ngạc nhiên đôi chút nhưng vẫn còn để ý đến cánh tay đang ngoe nguẩy kia lắm.
- Thì nãy nắm cái tay dính máu của tui á...rừa chưa... Di chỉ chỉ quơ quơ tiếp tục.
- Chết... Minh sửng sốt vì sự thật hừng hờ.
- Á...ra là bóc xoài ăn tự nhiên luôn hả...kinh thế...kinh quá... Di lấy tay bụm miệng cười khoái chí.
- Ọe...ọe...ặc...mà...mà hông sao...chưa dính...chưa dính... Minh cố gắng làm bộ ọe ra chứ cơ bản lúc đó làm sao có thể nôn cho được và cũng cố gắng xem lại thật kĩ bàn tay mình có dính chút đỏ đỏ nào không.
- Ờ...chắc vậy...nhiều khi nó dính lên tay rồi dính lên xoài...nãy thấy có người chấm xoài xong còn mút mút tay nữa...kinh...ghê người... Di bĩu môi nói phong long trúng đầu trúng.
- Á...á...á...chết mất...Di im đi...chết mất... Minh nhăn nhó đau khổ đến cùng cực.
- Ờ...thì im... Di cười mỉm chỉ lại ngược đầu lên nhìn màn hình.

Nhưng lát sau khi đang coi phim Di lại tiếp tục một lần nữa quay sang.

- Di nhìn gì...gì nữa... Minh chau mày nói nhỏ.
- À không...có gì đâu... Di lắc đầu cười trừ rất điệu ngoa.
- Nhìn gì... Minh nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu.
- Á...xem hai cái mép á mà... Di cười sau đó thì áp sát mặt Di vào mặt mình rồi nhìn chăm chăm vào hai bên miệng mình.
- Chi vậy... Minh khó hiểu.
- Coi dính gì đỏ đỏ hom...giống như mấy ông ăn tiết canh vậy ờ... Di cười hô hô trả lời mình.

Minh sửng người vì câu nói đó.

- Á...con xuống nhà dưới ngủ...Di nói chuyện nghe tò mò quá... Minh hét như chưa từng được hét.
- Dám...biết chị sợ ma mà tính bỏ chị một mình à...xuống đi...tui đi...tui trét á... Di nắm áo rồi nhìn sâu vào đôi mắt mình một cách đầy đe dọa.
- Di...được lắm... Minh gật đầu rất biết điều.
- Cảm ơn...he he... Di nhếch một bên miệng rất gian manh.

Minh nghiêng răng nhìn Di đầy cam phẫn nhưng vẫn phải cố gắng chịu đựng.

Cả hai ngồi đó xem phim đến khi hết thì mình mới quay sang và phát giác ra là Di đã ngủ tự lúc nào.

Nhìn Di lúc ngủ bao giờ mình cũng thấy một sự hồn nhiên và trong trắng quá đổi.

Di thật không giống một phụ nữ tuổi hăm mà giống một bé gái trong trắng và hồn nhiên hơn.

Nhưng rồi mắt mình lại hướng xuống cặp mông lúm lét kia và lại hình dung ra những thứ màu đỏ đầy quái dị ấy.

Lạnh người, mình trườn tới tắt laptop của Di đi.

Sau đó thì đứng hẳn người lên để xoay người Di sau đó lén qua phải và vào sát bờ tường như lúc đầu Di vừa vào phòng.

Lăn được hai lần thì bắt đầu thấy lấp ló chiếc áo ngực màu đen thần thánh đầy khiêu gợi nhưng chẳng hiểu sao lúc đó mình lại chẳng mấy bận tâm vì bây giờ đối với mình trông nó cũng bình thường lắm.

Chặn gói ôm ở giữa đầu vào đó mình đi những bước chậm rãi lại gần cửa phòng và đưa tay tắt đèn.

Cả phòng bây giờ tràn vào cái màn đêm u tối quen thuộc.

Bước đi khẽ khàng mình tiến lại gần nệm, đặt lưng nằm xuống thở phào nhẹ nhõm.

Mình cố gắng chỉ nằm ở rìa nệm xa Di nhất có thể vì mình là một người rất dễ đụng tay đụng chân, mà hể đã có dịp đụng thì rất nguy hiểm cho đối phương, nhất là phái nữ mà như các bạn cũng đã biết.

Nhắm mắt, mình lại từ từ chìm sâu vào giấc ngủ quen thuộc để về lại với cái nơi mà mọi thứ trở nên yên bình.

Chẳng hiểu một thứ gì đó hay tiếng động khó chịu đã kéo mình trở lại với thực tại.

4 giờ sáng, mắt mình chợt mở ra và liếc vội lên đồng hồ.

Ngồi dậy, mình nhìn lung linh đủ thứ vì đôi mắt vẫn hầy còn cay.

Mở ngủ quay sang nhìn Di thì lúc này Di đang nằm nghiêng hướng mặt qua phía mình.

Trông Di ngủ thật đẹp, thật ngon giấc.

Cười nhẹ, mình lại lần nữa cố nhắm mắt.

Lờ mờ mình chìm nhanh vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi mình mở mắt ra thì đã là gần 10 giờ hơn.

Ngồi dậy ngáp ngấn ngáp dài nhìn xung quanh.

Cửa phòng thì đang mở hé hé, Di thì chẳng thấy đâu còn cái khay thì cũng đã được dọn dẹp từ lúc nào.

Dần định hình lại tất cả, mình ngồi dậy và có chút gì đó hơi mệt mỏi.

Mình đi làm vệ sinh cá nhân đầu vào đó xong xuôi thì mới chấp chững tiến xuống nhà dưới.

Đặt chân xuống tầng trệt là ngay lập tức đã thấy Di Linh ngồi ngay chỗ bàn bếp đang cày cuốn truyện ma đêm qua.

Thấy mình là Di liền lập tức lên tiếng.

- Ngủ ngon hông người đẹp... Di cười hạ cuốn truyện xuống sau đó hướng ánh mắt về phía mình.
- Ngon...nhưng mà sợ... Mình chấp miệng về ta đây.
- Sợ gì chứ... Di chau mày.
- Sợ bị trét... Mình lườm lườm Di.
- Piề... Di lè lưỡi rất kute.
- Ủa...tối qua sợ sao giờ còn đọc...Di... Mình chỉ tay vào cuốn truyện ma Di đang cầm trên tay mà thắc mắc.
- Tối thôi...sáng thì sợ quái gì... Di cười nói rất lém lỉnh.
- Phờ hom... Mình cười khế.
- Phải...đói chưa... Di gật đầu rồi lại nhìn mình hỏi.
- Thôi...Di đọc đi...con tự ăn được... Mình lắc đầu.
- Khùng...đói kêu Di làm cho nhanh... Di nạt mình rồi lại từ tốn.
- Dạ... Mình gật đầu hiểu biết.

Buổi sáng hôm ấy quá yên tĩnh và có chút gì đó tù túng nên trong mình bất giác nảy ra một ý.

Mình đi từ từ ra hướng cửa chính sau đó bước ra gần ngoài sân luôn.

- Ê...đi đâu á... Tiếng Di hỏi vọng ra từ bên trong nhà.

- Con đi ra đường dạo tí...cho nó có không khí... Minh nói lớn từ ngoài hè.

- Cẩn thận xe cộ à...về sớm ăn cơm á... Dì lại nói.

- Dạ...lát về... Minh âm ực trả lời.

Minh đi thẳng ra hướng cửa cổng với cái điệu vô tư lự thoải mái chẳng lo chẳng nghĩ.

Nhưng khi vừa bước ra khỏi cổng mà quay lưng sắp đóng cửa thì lập tức nhìn sang bên là đã thấy bóng dáng của một người con gái rất quen thuộc.

Là chị Nhi.

Minh hết hồn định quay bước và nhà nhưng vì là đang đứng ở góc khuất của đôi mắt nên chỉ cần mình có một cử động nhỏ nào chắc chắn cũng sẽ thu hút sự chú ý của chị ta.

Chị Nhi đang đóng cửa và mặc trên người một bộ đồ khá mát mẻ.

Mặc dù rất thích tính cách và dáng người của chị gái này nhưng thú thật là mình vẫn không quên chuyện xảy ra những đêm hôm trước.

Chỉ có duy nhất chị ấy là biết mối quan hệ của mình là Cô Trang.

Khi đóng xong thì chị ấy lập tức rảo bước đi về hướng ngoài ngõ tất nhiên là phải ngang qua nhà mình và mình thì đang đứng ở đó.

- Ủa...đi đâu đấy... Chị Nhi tròn mắt nhìn mình khi thấy mình đứng trước cổng nhà điệu bộ khóa cửa.

- Dạ...chào chị...em ra ngoài tí... Minh gật nhẹ đầu chào chị ấy và trả lời.

- Ủm...Dì có nhà hông... Chị Nhi cười sau đó hỏi ngay.

- Dạ có... Minh khẽ nói.

- Ủm...chị vào nhà chơi với chị Linh tí nha...để cổng đó chị vào rồi gài cho... Chị Nhi vừa đi lại gần mình vừa nói.

- Dạ... Minh khẽ trả lời có chút gì đó sợ sệt.

Chị Nhi nói xong thì từ từ bước nhanh vào sau đó gài cổng hướng bước vào trong sân nhà mình.

Minh chợt thở phào nhẹ nhõm khi thấy chị Nhi không đã động gì tới chuyện giữa mình và Cô Trang đêm hôm nọ mà chị ấy đã vô tình chứng kiến.

Nhưng đời không như mơ.

Vì khi mình quay lưng chuẩn bị đi ra hướng đầu ngõ thì bất chợt tiếng chị Nhi lại vang lên từ bên trong cửa.

- À...Duy nè... Tiếng gọi của chị Nhi í ới từ ngay phía sau lưng mà chẳng biết chị ấy đã đi ra từ lúc nào.

Minh bất giác rung bắn người rồi từ từ quay lưng lại đối mặt với chị ấy.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Nỗi lo sợ đang dày vò mấy ngày qua trong phút chốc như bị đẩy lên đến mức cao trào khi chị Nhi bất giác gọi tên mình.

Hồi đầu khá vui cứ nghĩ là chị ấy không nhớ hoặc giả là chị ấy không muốn nhắc bởi nãy giờ từ khi gặp mặt và nói chuyện chị chưa hề đã động gì đến chuyện thăm kín đêm khuya hôm ấy cả.

Vẫn luôn cầu mong "cù lần che mắt thánh" nhưng có lẽ trong thâm tâm mình thực sự vẫn biết là giây phút này chắc chắn rồi sẽ xảy ra nhưng rồi bỗng dưng khi nó đến thì mình lại không vững vàng vì cái sự đơn thuần này lắm khi khó tiếp nhận quá đổi.

Mình nhắm nghiền mắt, nuốt nước bọt đánh "lực" một cái nho nhỏ rồi từ từ quay người lại.

Cố gắng căng tròn đôi mắt thật ngây thơ và thoáng chút tươi tỉnh mình chậm chạp đối diện với cái khuôn mặt mà trong đầu đang nghĩ là sắp đầy ải kia với cái vẻ ngu ngơ lù đù thường thấy.

- Dạ... Mình nhìn chị Nhi tuy có chút gượng gạo nhưng vẫn cố gắng niềm nở nhất có thể.

- Chị Linh trên lầu hay dưới nhà em...chị sợ...vào đó kiểm lung tung lại có...chuyện gì thì...hì... Chị Nhi nhìn mình cười tươi hỏi với giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng như thể chẳng biết gì về chuyện bí mật kia cả.

Mình sau khi nghe được câu hỏi của chị thì lòng dạ trái hẳn ra và nhẹ đi rất nhiều.

Thật may mắn khi chị ấy không nhắc đến "nó".

Chẳng biết là vô tình hay cố ý mà lúc đó mắt mình từ hơi lơ đãng sợ hãi bỗng sáng rực lên vì thoát nạn trong gang tấc.

- Dạ...Di ngồi ngay dưới bếp đó chị...đang xem sách... Mình cười tít mắt và trả lời chị rất vui vẻ.

- À...rồi...chị vào nha...em đi đứng cẩn thận đó... Chị gật nhẹ đầu nhìn mình cười khẽ.

- Dạ...em chào chị... Mình chào chị sau đó quay người và bắt đầu bước đi.

Mình cố gắng đi từng bước trông thật tự nhiên nhưng đầu óc thì lại hơi dò xét vì muốn chú tâm để nghe cho rõ ràng tiếng dép kia chắc chắn là đang tiến vào nhà mình chứ không đứng ở góc công mà ngoáy đầu nhìn theo.

Cứ thế mình chậm chạp cho đến khi tiếng động bởi ma sát kia xa dần rồi chợt im hẳn thì mình mới nhanh chóng chủ động đi lại gần cổng kín kẽ khéo léo nhìn vào hướng trong nhà.

Quả thật chị Nhi đã đi vào bên trong và không còn để ý đến mình nữa.

Đầu óc mình lúc đó mải bắt đầu rồi ren bởi những phân vân.

Tại sao chị Nhi lại không nhắc đến chuyện đó nhỉ hay có lẽ nào chị ấy không phải là người đứng ở cái gốc cây cũ kĩ đêm hôm ấy.

Không đâu, chắc chắn là chị Nhi vì chính Oanh đã xác nhận điều đó với mình là chị ấy đứng ở đó nói chuyện điện thoại trước rồi cô ấy mới ra ngoài chung sau.

Mà nghĩ cho lung cũng có thể là Oanh đã nói dối mình khi bản thân cô ấy là người đứng đó đêm hôm ấy chứ không phải là chị Nhi nhỉ.

Vậy thì cũng không đúng vì Oanh đâu cần phải giấu mình chuyện đó rồi lại mang tiếng nói dối hay trá trở làm chi đâu.

Mà nói chung mọi hướng đi đều được định hướng tới một biện pháp cấp thiết là:"Nếu bây giờ mà mình có thể hỏi chuyện chị Nhi được thì chắc chắn mọi thứ sẽ được sáng tỏ ngay".

Nhưng như thế thì biết đâu lại "tai vách mạch rừng" khi chị Nhi đang cố giữ im lặng mà mình lại đụng chạm đến cái sự nhạy cảm đó.

Thế càng toi!

Ôi, lại đau đầu nữa rồi.

Cứ nghĩ đến chuyện này là đầu óc mình cứ quay quay vì mấy chị em nhà này rắc rối kinh.

Chị Nhi thì hiền dịu và nhẹ nhàng trong từng cử chỉ nhưng lại thoáng có chút gì đó bí hiểm.

Bé Oanh thì vui tươi, nhí nhảnh và cũng có xú cảm tình với mình nhưng biết đâu chừng lại đang giấu mình nhiều chuyện thì sao.

Nhỏ Yến thì dễ dãi xử nhất vì nó ghét mình ra mặt, ghét trong từng cử chỉ vì mình phần nào đó dính dáng đến vụ người yêu nó bị Bác gái đối xử thậm tệ trong "tân gia" đêm nọ.

Thôi, đến đâu hay đến đó.

Nghĩ cho nhiều rồi lại trót quớt thì cũng chẳng đâu vào đâu.

Thở dài một hơi mình từ từ quay lưng lại và tiến chậm chậm ra đầu ngõ với những bước chân còn hầy nặng nề.

Khu nhà mình thật yên tĩnh, cũng ít trẻ con mà những đứa trẻ đó cũng thường rất ít khi ra đường.

Có lẽ cuộc sống quá văn minh tiên tiến với những phương tiện kĩ thuật và các món đồ chơi hiện đại đã vô tình kéo chúng dần xa nhau, xa những trò vui

đùa thường thấy vì chẳng mấy khi thấy chúng đi cùng nhau mà nhất là trong cái ngõ nhà mình.

Cứ thỉnh thoảng đi ngang qua là lại thấy mấy nhóc, mấy bé ngồi ngoài hè hay trước cửa chính tay cầm iPhone hay iPad chọc chọc ngoáy ngoáy điên đảo trong im lặng.

Chán!

Đi từ tốn qua từng ngôi nhà ngắm nhìn khung cảnh yên lặng và trống vắng để mọi thứ trở nên nhẹ tênh.

Mình không yêu lắm cuộc sống nơi này tuy nhiều nhà nhưng lại quá yên tĩnh đến mức lạnh lẽo ít hơi người.

Nhưng rồi đâu cũng vậy có người này người kia và điểm sáng của chuyến ra ngoài buổi nắng gần về trưa hôm ấy của mình cũng thế.

- Duy...khỏe chưa con mà ra ngoài vậy... Tiếng nói phát ra từ ngay bên trong cánh cửa màu đỏ của một ngôi nhà mình vừa đi ngang qua.

Vừa nghe tiếng hỏi thăm của một người có vẻ lớn tuổi là mình lập tức quay lại nhìn ngay.

Mình nhìn một lúc thì chợt nhận ra là một bà lão nhà trong ngõ cỡ tuổi Nội mình đang nhìn mình với cặp mắt kiếng dày cộm cười tươi hỏi han.

- Dạ...cũng đỡ rồi bà...bà tập thể dục ạ... Mình cười tit mắt cuối đầu chào Bà và sau đó hỏi lại khi thấy Bà đang dùng cả hai tay vịn cửa để đi lại.

- Đầu...giờ này tập gì nữa đầu con...bà đi lại cho mạnh người...con khỏe rồi nên Di cho ra ngoài rồi hả... Bà lắc đầu nhìn mình nói giọng cũng hơi yếu ớt.

- Dạ...con đi vòng vòng...chứ ở nhà tù quá bà ạ...bà dạo này cũng khỏe chứ ạ... Mình lễ phép nói nhỏ nhẹ.

- Ừm...bà cũng đỡ...bữa thằng út nó mới chở đi khám về...mấy đứa đi đứng nhìn trước ngó sau...thanh niên giờ tụi nó đi xe ẩu lắm... Bà nói khề và không quên dặn dò mình.

- Dạ... Mình cười và khề gật đầu.

- Vậy con đi giới hen...bà vào nhà...bà mệt rồi... Bà nói và cười chào mình.

- Dạ...bà giữ gìn sức khỏe ạ...con chào bà... Mình vòng cả hai tay chào bà.

- Ừm...con đi đi... Bà cười và lấy tay vẫy mình.

Gật đầu chào bà xong thì mình lại tiếp tục tiến bước đi tiếp.

Cuộc sống lắm lúc chỉ cần vài câu hỏi qua loa nhưng lại làm cho con người ta thấy yêu đời và yêu bản thân nhiều hơn.

Cười khề vì nãy giờ mình thật sai lầm khi lắm lúc nhìn nhận cuộc sống đầy nhạt nhẽo.

Đi thêm một đoạn nữa thì cuối cùng cái dốc nho nhỏ ngay trước ngõ cũng dần hiện ra.

Tiến lại và đứng trên đầu dốc hơi sát sang bên mình hít lấy hít để thứ không khí trong lành và mát lạnh.

Một buổi sáng bình yên đến lạ.

Đi sang lề đường nhựa bên kia, mình ngồi xuống và duỗi chân nằm ngả nằm nghiêng nhìn đủ thứ.

Khu nhà mình cây cũng thuộc loại nhiều trong cả khu mà đa số là mấy dòng cây cao xanh lá yếu thanh mảnh chứ ít loại cây thân cột to cao tán rộng.

Xa xa có vài tòa chung cư, những dự án đang xây dở, khách sạn đồ sộ và những căn nhà cao cao nhìn thật vui mắt.

Trong Sài Gòn mà xét về độ thông thoáng và yên tĩnh thì mình nghĩ quận 7 này chắc là tiêu chuẩn hơn cả khu người Hàn bên quận 3 hay quận 4 gì đó.

Mình ngồi nhìn lung tung khi thỉnh thoảng những chiếc taxi hay 4 chỗ có chủ sở hữu đi qua lại với đủ thành phần ngồi ở ghế sau.

Rồi đoạn đi qua đi lại vài vòng xa xa đến cả chỗ mà hôm nọ mình cán khúc cây té xô xuống nữa.

Khi mà mỏi như cả chân và cái bụng bắt đầu réo ỉnh ỏi vì đau nhói thì mình mới bắt đầu nhanh chóng bước về nhà.

Tính ra thì mình rời nhà cũng tầm trên dưới 1 tiếng rưỡi đồng hồ là ít vì lúc này nhìn mặt trời đã lên rất cao xòa bóng gần tận đỉnh đầu.

Vẫn những bước chân đó nhưng có phần nhanh hơn đôi chút mình dần cũng đứng ngay trước cổng.

Thò tay vào trong qua lỗ khóa, mình kéo nhẹ thanh chốt sang bên để bước vào.

Tra chìa khóa cửa cổng mình tiến hẳn vào cánh cửa chính đang khép hờ sau đó cũng khóa trái luôn từ bên trong.

Nhìn phòng khách và vào cả bếp mình ngó lung tung hết cả mà vẫn không thấy Di Linh và cả chị Nhi đâu nữa.

Chắc chắn là cả hai trên phòng Di Linh rồi.

Mình bước thẳng lên tầng hai vào nhà vệ sinh giải quyết việc nặng nhẹ trước sau đó rửa ráy chân tay mặt mũi rồi mới từ từ đi lại gõ nhẹ cửa phòng Di Linh.

Gõ cả vài chục "cốc cốc" mà chẳng thấy động tĩnh gì cả.

Lúc này trong lòng mình bắt đầu xuất hiện những bất an nho nhỏ chẳng ra đâu vào đâu.

Vặn chốt đẩy bừa vào.

Mình hơi hồ đồ bởi cứ nghĩ cửa chốt trong và một phần vì chân đang hẫy còn đau nên mình bất giác té chúi nhủi xuống nền sàn.

Mình lồm cồm bò ngồi dậy thì thấy Di Linh đang nằm ngủ và đắp mền hờ từ cả phần thân dưới đến lưng chừng bụng ngang hông.

Mình hơi lo lắng nên lật đặt bò lại chỗ Di mà lay nhẹ một bên vai.

- Di...Di...Di... Mình hỏi hà lay vai Di, vừa lay vừa gọi í ới.

- Ó...ó...về rồi hà...về lâu chưa...đói chưa... Di từ từ mở mắt ra nhìn mình ngáp dài một hơi mà hỏi giọng vẫn còn ngái ngủ.

- Di ngủ hà...chưa...lát hãy ăn...Di ngủ hay sốt dạ... Mình Trả lời xong bắt đầu đưa tay lên sờ trán Di.

- Hông sốt mà bị đau bụng sáng giờ nè...khó chịu quá...nằm thôi chứ có ngủ đâu...mang tai nghe mà... Di nũng nịu trả lời nho nhỏ và nhắm nghiền mắt khi tay mình đang day nhẹ hai bên thái dương cho Di bớt mệt mỏi.

- À...mà tối qua Di có ăn xoài đâu...sao đau bụng chứ... Mình vẫn day nhẹ giúp Di sau đó hỏi một câu đầy thắc mắc.

- Đau bụng kinh ớ...đù... Di vẫn nhắm mắt sau đó bữu môi trả lời mình.

- À...con cũng đau... Mình cười nhẹ vì cái đầu óc tệ hại khi mới sáng nay vẫn còn nhớ là Di đang hành kinh mà giờ lại quên mất.

- Gì chứ...Duy đủ của Di cũng có kinh hà... Di cười tít mắt mặc dù mới than đau bụng này nọ.

- Đâu có...tối qua con ăn xoài á...nên đau... Mình gãi đầu nói nhỏ.

- Duy hông phải ăn xoài nên bị đau bụng đâu...bị Di lấy á... Di nhìn mình lém lỉnh trả lời the thé.

Di nói xong là lập tức chống tay sang bên để đỡ cái đầu với mái tóc búi củ hành quen thuộc.

Ánh mắt lim dim, điệu cười nhếch miệng làm lộ cái núm đồng tiền đáng yêu không thể lẫn vào đâu được mỗi khi Di tính kích dục mình.

Mình vì quá quen với hoàn cảnh và khuôn mặt ấy nên bắt đầu có chút gì đó hơi đề phòng.

- Lấy gì chứ...đau bụng cũng lấy hà... Mình tròn mắt ngạc nhiên nhưng vẫn thoáng chút dò xét.

- Lấy qua đường máu...máu qua tiêu hóa...đau bụng luôn Di nhìn lên ngẫm nghĩ rồi phán chắc nịch.

- Gì chứ...là sao... Mình chau mày khó hiểu.

- Thì qua hút...à ăn máu tối qua đó...vô trong cái bụng...là qua tiêu hóa...rồi giờ đau bụng giống Di nè...là bị lấy á... Di cười nhe răng và phân tích đầy liên quan.

- Di...Di nói chuyện kinh quá... Mình nhăn nhó về tức tối.

- Kinh gì...sự thiệt mờ...con đang mang giọt máu của Di trong bụng á nha...nhớ nuôi nó cho mập nha...há há Di vẫn không chịu tha cho mình mà lại bắt đầu lung tung ben.

- Mệt Di quá...nói chuyện...mệt mỏi... Mình lắc đầu đầy ngán ngẫm.

- Nhớ nha...hí hí...úi...úi da... Di cười tít mắt lần nữa nhưng sau đó là lập tức nhăn mặt.

Di vừa nói xong thì bất chợt nhăn nhó cả khuôn mặt lại vì đau đốn khiến mình lo lắng ngồi không yên.

- Di đau lắm hông...có uống giảm đau chưa... Minh chòang tới đỡ vai Di nằm hẳn xuống chứ không để chống tay nữa.

Minh hơi nhích người Di để Di nằm ngay ngắn sau đó kéo mền lên đắp trên cả vai Di luôn.

- Rồi...cũng đỡ mà lâu lâu quặn lên thôi...mọi lúc hông có đau dữ vậy...chắc tại tối qua đựng chưa... Di nhắm nghiền mắt lại hơi chau mày trả lời mình.

- Chưa gì...Di ăn có miếng mà... Minh hỏi khẽ.

- Cơ thể tui nhạy cảm lắm á...giống quai...đau sáng giờ quặn quai luôn...nãy thiêu thiêu cái nó quặn nên dậy luôn nè... Di mở mắt lờ mờ nhìn mình trả lời.

- Ghê vậy... Minh chu mỏ vuốt soa.

- Ừm...giờ hồng dăm mặc quần luôn...bố bụng xiu là đau liền... Di nhìn mình trề môi dưới ra và nói rất tự nhiên.

Minh nghe câu đó thì chợt hoảng hồn lo sợ nhìn xuống ngay khúc người bên dưới của Di đang bị che bởi lớp mền mỏng.

Hóa ra nãy giờ trên người Di chỉ có cái áo thun đen che bên trên còn bên dưới thì nude hoàn toàn.

- Cái gì...Di khùng...hông mặc nó...ra đây nệm sao... Minh nhăn nhó khó chịu nhìn Di.

- Thằng đù này...có mặc sịp với...băng mà... Di liếc lại mình nói hiện rõ vẻ lúng túng.

Nghe câu này thì mình tỉnh tâm lại phân nào chứ không lung lạc ý nghĩ như lúc nãy nữa.

- À rồi...thế con lên phòng... Minh gạt đầu vai cái sau đó chống tay đứng dậy nhìn Di nói.

- Thấy đau cái bả...tình người nhạt phai... Di tròn mắt nhìn mình sau đó lắc đầu đầy thông thái.

- Di hông mặc quần...ngồi chung phòng ngại lắm... Minh lắc đầu nhìn Di nói.

- Gay mà làm bộ quai mậy...à...chiều chị Chi qua đó nha... Di há miệng kiểu khinh khỉnh sau đó thông báo.

- Qua chơi hay ở vài ngày... Minh tròn mắt hỏi.

- Chiều thì qua chơi...sáng mai mới qua ở 5 ngày...Di năn nỉ lắm mới chịu...chứ ở nhà một mình chỉ áy buồn lắm... Di Linh nói nhỏ nhỏ về hơi ngại ngùng.

- Dạ...đồng thì vui chứ gì đầu Di...con bình thường... Minh cười nói với Di.

- Ừa...cám ơn con... Di gạt nhẹ đầu.

- Di khùng...nay mà nhập hả... Minh liếc Di về dò xét.

- Ma gì...người ta lịch sự nó vậy á... Di lè cái lưỡi bé tí trông cực yêu.

- Ờ...lịch sự lắm...Di cần gì thì gọi nha...mặt Di tái lăm... Minh gạt đầu sau đó quay lưng tiến về hướng cửa phòng.

- Mất máu mà nên tái đó...sao hông ngồi đây đi với tui...nhắc đến ma cái Di sợ ghê... Di làm mặt vai nài và năn nỉ khá là ỉ ỏi.

- Di mác...Di nằm đi...con lên phòng ngi...mệt rồi... Di lắc đầu sau đó bước ra ngoài chuẩn bị khép cửa.

- Ghét... Di hét vọng ra từ bên trong.

- Cám ơn... Minh hét vọng vào từ bên ngoài.

Đứng bên ngoài phòng, mình hướng mắt nhìn lên trần nhà.

Chẳng hiểu nổi Di nghĩ gì mà lại đi nói với một thằng con trai gần 20 tuổi đầu cái điều dễ gây liên tưởng và kích thích tính thú vật trong người đến như vậy.

May là mình chuẩn men và làm chủ được bản thân chứ nếu không là đi Liên Xô du học cmnr.

Vẫn còn hơi hồi hộp và bực chộp nhiều thứ nên mình cố gắng bước nhanh nhất có thể lên phòng và bước thẳng vào trong nằm xuống thờ hồi hả.

Trong đầu mình lúc đó bùng lên nhiều hình ảnh 18+ của Di đang lẩn sâu dưới lớp mền mỏng kia lắm nhưng hầu như tất cả đều bị kiểm hãm dưới một màu đỏ tía quái của cánh tay thần thánh đêm hôm qua của Di.

Đến là đau lòng con quốc quốc với cái khoảnh khắc khó quên ấy.

Minh dưới thẳng người và lẩn qua lẩn lại trên nệm cho những hình ảnh quái đản kia bay hết.

Sau đó nhắm mắt lại và từ từ chìm vào giấc ngủ trưa lúc nào không hay.

Mọi thứ luôn thật nhẹ nhàng với những con người không lo không nghĩ.

Mình mở mắt ra khi đồng hồ điểm 3 giờ đúng.

Chẳng hiểu sao cái đồng hồ sinh học được mình tinh chỉnh lại đúng từng khoảnh khắc như thế được nhỉ.

Mình vươn vai ngay trông tư thế nằm và nghiêng cổ qua lại nghe "rôm rốp" sau đó từ từ đứng thẳng người dậy đá chân qua lại và chợt bắt giác rung mình khi cảm nhận được sự tồn tại của một sinh vật sống khác ngay trong căn phòng này.

Quay đầu sang bên, mình chợt há hốc mồm miệng khi thấy cảnh tượng value hết mức như ri.

Di đang nằm úp trên cái nệm nhỏ mà mình đã xếp gọn vào trong góc mà có lẽ là Di vừa trải ra trong lúc mình ngủ.

Mặt thì gần như cúi sát rạc vào cái laptop còn chân thì bung về sau liên hồi.

- Di...Di...làm gì trong phòng con á... Mình hét to.

- Đang coi phim.. Di nhìn mình ngạc nhiên chút ít.

- Phim gì mà phim...sao Di không ở phòng Di á...lên quai...phòng con trai mà... Mình nhấn nhó giải đầu bức tai.

- Nhưng...sợ ma... Di bủi môi làm bộ có lỗi.

- Ma gì...đọc truyện ma cho có vô rồi còn nói...phòng con trai cần có sự riêng tư khác với con gái...lên quai...qua cũng lên nữa...làm riết thôi con nhường luôn... Mình nói rất to và day nghiêng.

- Phòng của mấy người to...tui nằm có tí...ảnh hưởng gì đâu mà... Di lè lưỡi nói giọng nho nhỏ.

- Thôi...Di xuống đi... Mình lắc đầu chỉ tay ra hướng cửa.

- Tui đang bệnh mà...đang đau...đừng nạt tui... Di nhìn mình vẻ nài nỉ hết mực.

- Không phải...mệt...làm gì làm...mà sao vô đây không gõ cửa... Mình thấy Di nói vậy cũng có chút gì đó gọn gọn nên đành thôi.

- Có đóng đầu mà gõ...vội lại đang ngủ mà đánh thức sợ bị la... Di nhìn mình cười cười giảng hòa.

- Di hiền quá...ai dám la...Di hết đau chưa...mặc đồ mát rứa... Mình trách nhẹ sau đó nhìn Di đầy quan tâm và liếc khế vào cái quần vải dù nhỏ xíu xiu.

- Hết rồi...à không...bớt bớt...mặc quần chứ không lẽ mặc sịp lên đây ông...ông đuỗi xuống nữa...Gay mà...haizzz... Di trả lời mà không quên khĩa mình.

- Gay gì mà gay...gay đã không để ý...Di ăn gì chưa... Mình lườm Di với ánh mắt sắc như dao cạo.

- Chưa...đau lắm...ăn vô chết á... Di lắc đầu nguầy nguậy.

- Vậy chứ giờ sao...không ăn gì chết mới đúng á... Mình nhìn Di trân trân.

- Nhờ chị Chi rồi...lát chi qua mua cháo dùm... Di nhìn mình nói đĩnh ninh.

- Dạ...mấy giờ chi quá... Mình hích mặt hỏi Di.

- 5 rưỡi... Di trả lời.

- Dạ...vậy con xuống ăn trước à... Mình gật khề đầu sau đó bắt đầu bước ra khỏi nệm.

- Cần tui phụ hông... Di nhưn mải hỏi mình.

- Khỏi đi...con tự làm được... Mình lắc đầu nhẹ.

- Ờ... Di gật đầu rất nhanh.

Mình đi qua chỗ Di đang nằm thì bắt giác lúc này mới nhìn kĩ vào tấm nệm lót ngay dưới thân người của Di.

- Mà...ủa...cái nệm này con xếp để trong góc rồi mà...sao lấy ra đây... Mình nhìn chăm chăm.

- Thì sợ mấy người thức nên lấy cái nệm này nằm... Di ngoáy đầu lại nhìn mình.

Mình nhìn trần trần và cuối cùng cũng nhận ra đây chính là cái nệm hôm bữa mình và Cô Trang nằm "mần" ăn với nhau.

Nhiều chỗ còn vết tích "semen" của mình và thứ chất nhòn của Cô Trang nữa.

- Trời...cái nệm này...nó dính...dính...trời ơi... Mình nói và chợt ôm đầu.

- Dính gì...thấy dính gì đâu... Di ngồi dậy và nhìn quanh quẩn xung quanh nệm.

- Dính...nước đái gián...bữa có mấy con tè lên...con mới đẹp vô đó...lấy ra chi hông biết... Mình hét lớn đầy đau khổ.

- Chết...sao hông nói tui giặt...giờ sao... Di hoảng hốt soi lại quần áo rồi hừi hừi xem có dính chút nào lên người chưa.

- Hừi gì nữa...xuống thay đồ đi...hôi lấm á... Mình xoay tay vì sợ biết đâu Di phát hiện ra điều gì đó không nên.

- Ờ... Di chống tay đứng dậy không quên kéo laptop ra khỏi cái nệm ấy và sao đó nhanh chóng thu dọn cất vào góc luôn.

Cả hai sau đó cùng lúc đi xuống hướng tầng 2.

Mình thì đi thẳng xuống hướng tầng trệt vào nhà vệ sinh rửa ráy tay chân, mặt mũi vì mới ngủ dậy.

Còn Di thì đi vào phòng lấy đồ rồi vào nhà vệ sinh tầng 2 rửa ráy rồi mới thay đồ.

Múc com ra tô và bỏ thức ăn đâu đó thì mình tiến ra ngoài phòng khác ngồi ghé sa- pha và ăn ngon lành.

Nhưng chỉ vừa đâu đó vài miếng thì đã thấy Di từ trên lầu đi xuống.

- Ăn rồi hả...sao không để Di làm cho... Di vừa đặt chân xuống tầng trệt thì nói ngay.

- Con làm được mà...sao Di không ngồi trên đó...mang máy tính xuống đây chi... Mình lắc đầu và hỏi ngược lại Di khi thấy tay Di đang ôm laptop.

- À...trên đó buồn...xuống đây có con cho vui...hì... Di cười nhẹ trả lời có chút gì đó gượng gạo và giả tạo.

- Phải không...hay là lại sợ ma... Mình lườm mắt tỉnh ranh.

- Biết rồi còn hỏi... Di liếc lại mình.

Di nói và đặt máy tính lên bàn sau đó ngồi ngay xuống chỗ ngay gần chân mình nếu duỗi thẳng nhưng là ngồi xuống sàn nhà thôi.

- Ủa...gi á... Mình bất chợt nhìn vào màn hình lap khi thấy một đồng chữ là chữ, dòng là dòng còn cả hình ảnh ma quái ghê rợn.

- Truyện... Di vẫn nhìn màn hình mà trả lời.

- Trời...sợ ma sao lại đọc truyện ma nữa bà... Mình câu gắt nói với Di.

- Hay mà... Di quay đầu lại nhìn mình với ánh mắt long lanh.

- Thua...đầu hàng... Mình lắc đầu bó tay với cái kiểu "trời lạnh đập mền bật máy quạt" này rồi.

Mình ăn xong thì vào để tô trên bàn bếp sau đó lại vào phòng khách và nằm xuống gác đầu lên thành ghế sô- pha và nhìn mông lung ra hướng sân.

- Sao Di hông ngồi ghé... Mình nhìn Di hỏi đầy quan tâm.

- Thôi...ngồi kiểu cúi cúi đau bụng lắm...rướn người vầy đỡ đau hơn... Di gáy tay lên bàn và chống cằm.

- Di nằm hông...lên nằm nè... Mình ngồi dậy nhìn Di.

- Thôi...đau bụng lắm... Di vẫn lắc đầu trông rất con nít.

Ngồi nằm mà nhìn cái vẽ mặt chăm chú của Di khi đọc truyện thấy sao mà dễ thương thế, đáng yêu thế.

Nhìn cứ ngây ngô và cần được che chở đến dường nào luôn ấy.

Nhưng thú thật lúc đó thì mình vẫn chưa có ý định yêu thương gì Di Linh cả mà chỉ là những cảm giác còn rất rời rạc và đang cần những khoảnh khắc của sự kết nối mông lung khó hình dung và biết đâu chừng sẽ đạt đến trong một ngày không xa.

Mình nằm nghĩ ngợi lung tung đâm chán nên cố với tay lấy chiếc remote bật ti- vi lên xem.

Bật sang kênh phim truyện thì lúc đó đang chiếu lại bộ phim "Cuộn giấy thứ 7" là một bộ phim mình rất thích xem và cũng đã từng được xem.

Mình nằm đó gián mắt lên ti- vi còn Di thì cắm mắt vào laptop mà đọc truyện mà trên một diễn đàn hay bài đăng nào đó mà mình thoáng nhìn là một loạt cái review kiểu tường thuật lại một loạt cái diễn biến trong một chuỗi này trước đó nào ấy.

Chẳng để tâm gì ngoài phương tiện giải trí riêng, cả hai cứ căng mắt làm theo những gì mình muốn mà chẳng buồn để ý là thoáng chốc đã đến 5h rồi.

...Tin tong...tin tong...

Tiếng chuông cửa bất giác reo lên inh ỏi khiến cho cả mình và Di cùng ngược mắt lên nhìn.

Là chị Chi và chị Na.

- Để con ra mở cửa... Mình đứng dậy bước đi vài bước.

- Thôi...con đứng hè được rồi...Di ra mở cho... Di lắc đầu sai đó mới chống tay đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Nói xong là Di lật đặt chạy ra mở cửa và đứng nói chuyện một hồi lâu với cả hai chị ấy mà hình như mình còn thấy cả một thằng bé ngồi trên xe chị Chi và đoán ngay ban đầu chắc có lẽ đó là con của chị Chi với người chồng vừa li dị thì phải.

Mình nhanh chóng tiến ra hè khi thấy hai chị ấy đã dắt xe vào sân cùng sự xuất hiện của thằng nhỏ lạ mặt còn Di Linh thì đang loay hoay khóa cửa cổng.

- Em chào hai chị... Mình gật đầu chào cả hai người khi họ đang dựng chân chống xe.

- Ừm...Duy nay ở nhà hả em... Chị Chi nhìn mình cười khẽ chào nhẹ.

- Dạ...hai chị vào nhà chơi... Mình cười tươi mời chào.

- Ừm...bọn chị biết rồi...chào anh đi con... Chị Chi trả lời mình sau đó nhìn xuống thằng cu bé tí đang đứng trơ trơ mà mình đoán chắc nó học tầm lớp một hay lớp hai là cùng vì còn bé lắm.

- Chào anh...anh tên gì... Nó vòng tay chào mình sau đó thì hỏi ngay tên luôn.

- Anh tên Duy... Mình nhìn nó cười và trả lời mà làm vẻ thật người lớn.

- Em tên Bo... Nó nhìn mình còn khá lạ lẫm nhưng lại cười tươi trả lời.

- Ừm rồi...em vào nhà đi... Mình gật nhẹ đầu đưa tay ra hiệu cho nó vào nhà.

- Dạ... Nó vui vẻ cười với mình.

Thằng nhóc này không mập cũng không ốm, trắng trẻo, cắt quả đầu đinh giống mình nhưng không để dựng.

Ấn tượng ban đầu là nó khá thân thiện và có vẻ thích đàn ông hơn là đàn, bà cái này thì dễ hiểu vì trong suy nghĩ của con nít thì mấy anh trai lúc nào cũng đáng chơi hay làm bạn hơn mấy chị gái mà nói chi đâu xa vì ngay đến mình lúc nhỏ cũng thế.Điều ngược lại chỉ diễn ra từ khi mình lên 13 hay 14 tuổi gì đấy.

Mình, thằng cu Bo, chị Chi, chị Na và cả Di Linh sau đó cùng đồng loạt tiến vào nhà qua cửa chính.

Khi vừa bước vào là ngay lập tức chị Na nhìn sang Di Linh nói ngay.

- Nhà cửa sạch sẽ quá mấy... Chị Na nói khẽ.

- Ừm...tao mà...giỡn quài... Di Linh cười tự cao.

- Ừa...sao nay mặt em tái tái vậy Linh... Chị Chi nhìn Di Linh hỏi nhẹ quan tâm mà mình công nhận là mặt Di xanh thật.

Dì Linh bất giác nhìn về phía mình và cả thằng Bo làm cho hai anh em ngạc nhiên rất nhiều rồi Dì mới ghé tai nói nhỏ với chị Chi điều gì đó.

- Dạ...xì xăm...xì xăm... Dì Linh gật đầu sau đó nói nhỏ vào tai chị Chi.

- Vậy hả...ừm...giữ gìn nha em... Chị Chi bóp nhẹ vai Dì Linh mà rằng.

- Dạ...ăn gì chưa...vào bếp với em nè... Dì Linh cười tươi hỏi chị Chi sau đó lại nhìn chị Na và cu Bo.

- Ừm tất nhiên...có gì cho tao ăn hông đó... Chị Na nhìn Dì Linh liếc liếc kiểu đùa giỡn.

- Thiếu gì...tao mua để sẵn rồi...biết cái bản mặt của mày quá mà...há há... Dì Linh cười và hích nhẹ chị Na một cái vào eo.

Mình nhìn thấy Dì vui ra mặt khác hẳn với sự đau đớn lúc sáng nên cũng có phần nào đó hứng khởi nên không muốn vì mình mà giây phút ấy trở nên gượng gạo và nhạt nhẽo.

- Con lên phòng nha Dì... Mình nhìn Dì cười khẽ.

- Sao hông vào luôn Duy...chị mua nhiều lắm nè... Chị Chi nhìn mình nói và khẽ giơ lên cái tay xách đầy vài túi thức ăn.

- Dạ thôi...em vừa ăn no rồi chị... Mình lắc đầu sau đó hướng về cầu thang.

- Chết...Linh...gọi Duy vào ăn luôn... Chị Chi nhìn Dì Linh nhắc nhở.

- Duy...xuống ăn luôn chứ đi đâu dạ... Dì Linh nhìn mình đầy khó hiểu.

- Ừm...xuống ăn đi Duy... Chị Na nhìn mình nói lớn.

- Dạ thôi...em no lắm rồi... Mình cười tươi nói.

- Duy nó vừa ăn no rồi chị...không sao đâu...Duy nó độc lập lắm...đói là nó ăn à...còn không là không ai ép được... Dì Linh nói về mình kiểu rất thông hiểu.

Chị Na và Chị Chi sau đó dần hiểu ra nên chỉ cười nhẹ vì biết ngay đến Dì Linh là người ở chung và thân thiết nhất với mình lúc ấy còn nói không được thì có nghĩa là mình thật sự không đói hoặc lúc đó không muốn ăn rồi nên dần dà cũng không nín kéo nữa.

Mình từ tốn bước lại hướng cầu thang.

- Bo...con vào đây với mẹ... Chị Chi kêu cu Bo khi thấy nó bước theo mình.

- Con hông ăn đâu...con đi với anh Duy... Cu Bo quay đầu lại trả lời.

- Đi đâu...làm phiền anh... Chị Chi nhăn trán nhìn nó.

- Dạ...hông sao đâu chị...để em dẫn nó lên phòng chơi... Mình cười và nắm tay cu Bo dắt lên hai nấc cầu thang.

- Làm phiền em quá... Chị Chi nhìn mình cười nhẹ.

Sau đó thì 3 phụ nữ tiến vào bếp nạp năng lượng còn hai người tạm gọi là đàn ông thì tiến lên phòng mình ở tầng 3.

Thằng Bo này mặc dù cũng chưa lớn lắm nhưng được cái thẳng tính và không muốn dựa dẫm ai ngay đến việc mình bảo cầm tay vì sợ nó ngã khi bước lên phòng nhưng nó nhất quyết không cho mà giây này muốn bản thân tự đi khi mà ánh nhìn mẹ nó đã bị che.

Lên phòng mình thì ngồi chỗ bàn máy tính còn cu Bo thì nằm trên nệm vì cơ bản ban đầu hai anh em chỉ nói chuyện với nhau là chính.

Mình hơi ngạc nhiên ở chỗ là thằng nhóc này nói khá nhiều và rất hòa đồng khi giao tiếp.

Con nít học chừng lớp hai thì các bạn chắc có lẽ cũng biết thường khi gặp người lạ thì được mấy đứa bibi bôbô kể cả trai lẫn gái đâu nhưng nhóc này thì rất tự tin và thậm chí nó nói rất nhiều mà bằng chứng là cứ hỏi mình suốt từ chuyện trên trời dưới đất cho đến chuyện đời tư rồi còn khen Dì Linh đẹp nữa mới kinh chứ lị.

Mình thì chỉ cười trừ và trả lời qua loa nhưng cũng không quên hỏi lại nó vài câu phong long để gần gũi hơn với nó bởi chỉ có hai anh em đang ngồi đây thôi, không nói với nó thì nói với ai giờ.

Chừng lát sau thì vì nó nói miết nên mình mới bắt đầu hơi ngán và nảy ý định giải trí bằng cách đi lại và bật máy tính lên với ý định đá vài trận FFOL2 cho nó có không khí thể thao.

Trở trêu thay khi máy đang khởi động lên mình nhìn qua thì bất giác thấy cặp mắt của thằng Bo sáng rực lên.

Mình có chút nghi ngờ cu này háu game nên mới hỏi nhỏ nó.

- Gì vậy cu... Mình nhìn nó dò xét.

- Dạ...không anh...không anh... Nó nghe mình hỏi thì giật nảy mình mà run run.

- Sao vậy...thích máy tính à...nhà không có máy tính hả... Mình lại hỏi nhỏ và cù cù nó.

Mình thì thật sự không tin là nhà nó không có máy tính đâu nhưng thú thật vẫn phải hỏi vì biết đâu mẹ Chi không cho nó đụng thì sao.

- Có...nhưng mà Ba với Di ghế không cho ngồi...sợ...có mỗi cái băng kia...chán lắm...toàn xếp kim chương...mẹ Chi cũng thế nữa Nó cúi gằm mặt xuống tỏ vẻ buồn nào lòng trong khá thương.

- Không được gọi mẹ kế là Di ghế...mẹ sau mẹ trước gì cũng là mẹ...thế muốn thử không...ngồi đây...muốn chơi gì...có bắn súng nè... Mình nhắc nhở và răn dạy nó rồi bắt chợt muốn cho nó giải tỏa bớt nỗi buồn nên mình đề nghị.

Mình thì nghĩ nhóc này còn nhỏ chắc gà lắm thấy màn hình nhá nhá nên ghiền vì tò mò thôi chứ chẳng biết chơi quái gì đâu.

- Dạ thôi...lỡ mẹ biết thì chết...mà anh có halfife hay audition không... Cu Bo trả lời ra điều sợ sệt nhưng cái tính hiếu kì của con nít vẫn thôi thúc nó.

- Nít nôi biết trò đấy rồi à...có hết...nhưng mà chơi khó lắm đó... Mình xoa đầu nó rồi nói nho nhỏ.

- Em biết chơi...nhưng mẹ ngay dưới...sợ lắm... Nó lại trề môi là cái vẻ mặt buồn thảm.

- Khó ta...chơi bao nhiêu lâu...anh canh cho... Mình chấp miệng một cái sau đó thì nói nhỏ vào tai nó.

- Được hông dạ anh...nửa tiếng thôi...thích lắm... Nó mặt mày bỗng tươi rói nói với mình.

- Vậy nè...cứ chơi đi...anh xuống coi mẹ em đang ở đâu...rồi chạy lên khóa cửa...mình trong đây làm gì sao ai biết... Mình cười đều đều nói với nó.

- Đúng rồi...đúng đó anh... Nó gãi lấy gật để tâm đắc ý kiến của mình.

- Mà hứa là nửa tiếng thôi...chơi vui...không ghiền... Mình giờ ngón tay trước mặt nó lăm le.

- Em không ghiền mà... Nó giờ hai ngón tay lên trời hứa như đinh đóng cột.

- Ừm...vậy nha...ngồi lên đây... Mình xoa đầu nó rồi leo xuống sau đó luồn tay vào hai nách rồi nhắc nó ngồi lên ghế.

- Cám ơn anh... Nó ngồi lên thì nhìn mình như thể mới ban ơn cho nó vậy.

Thằng nhóc ngồi chơi hí hoáy trên máy mà mắt cứ như bị gắn chặt vào màn hình còn mình thì vì bị cướp giữa ban ngày phương tiện giải trí nên đành đi ra khỏi phòng và lững thững xuống lầu để thực hiện cái điều vừa nói.

Vừa bước xuống sàn tầng hai là mình ngay lập tức đã nghe thấy tiếng cười nói rôm rả của phụ nữ trong phòng Di mà đoán biết là chắc mọi người đang trong đó.

Nhưng trước hết là phải vào nhà vệ sinh tè phát cho nó thư giãn gân cốt cái đã.

Đứng trước gương rửa mặt mà đầu óc mình bỗng dưng trống rỗng và chẳng nghĩ ngợi được gì nhiều cả.

Thở dài chán nản mặc dù nhà đang có nhiều người thì lẽ ra phải vui lắm mới phải.

Mình đi ra khỏi phòng vệ sinh sau đó bước lại khe khẽ gần cánh cửa phòng Di đẩy nhẹ nhẹ he hé để ngó mắt nhìn vào thám thính khi biết chắc là đang hiện có cả 3 nữ nhân trong đó để canh chừng cho thằng Bo đang play game trên kia.

Trong giây phút đó mình gần như chết trân khi đập thẳng vào mắt là hình ảnh một người phụ nữ đang đứng loay hoay quay trái quay phải về hướng cái tủ gương và cả nệm mà trên người chỉ còn duy nhất là bộ đồ lót màu đỏ.

Chính là chị Chi, mẹ của cu Bo.

Hình như chị ấy đang thử đồ thì phải.

Như bản thân trong khoảnh khắc mình đứng chôn chân một chỗ mà nghe loáng thoáng đâu đó những tiếng nói khác nhau cùng bình phẩm hình như chẳng ai phát hiện ra sự có mặt của đôi mắt mất hiện đang sầm soi thì phải.

- Bộ này được hơn á...nãy mà mua bộ kia là mặc trông quê lắm... Tiếng của chị Na vang lên khi mình thoáng thấy chị ấy cùng Di Linh đang nằm trên nệm mà nhìn ngấm.

- Em cũng thấy cái này thời trang mà vừa người chị như in... Di Linh cười tâm đắc rồi vỗ tay đánh đập.

- Chứ còn gì nữa...nãy nhìn thấy là tui chọn ngay cho chị Chi luôn á...người gì mà thân thể như gái 18 dậy hà... Tiếng chị Na cười sang sảng đến là vô duyên.

- Làm quá vậy...béo...già...xấu như chị thì mặc cái này cho ai coi đâu... Chị Chi lên tiếng tự hạ thấp bản thân nhưng theo ý lời nói thì chỉ là khiêm tốn vì mình thấy chị ấy vẫn đứng là soi cả thân người trong chiếc gương to oành của tủ quần áo phòng Di.

Lúc này thì mình mới có dịp nhìn toàn thể thân người chị Chi.

Bộ đồ lót hiện bị tra tấn bởi gò mông săn chắc và cả đôi bông đào căng tròn đang cố gắng kéo căng hết cỡ từng thớ vải, đường chỉ hoa văn trên chúng.

Đó là còn chưa kể đến hình thù kì quái mà hai đốm thịt ẩn sâu dưới háng kia đang gồng mình phô trương mà vô tình tạo nên trông rất hấp dẫn và mời gọi.

Bất chợt mình như giật nảy mình bởi giọng nói của chị Chi khi mà mắt thì vẫn đang cố gắng khám phá càng nhiều càng tốt cái sự thể mà tạo hóa đã cố công tạo nên đằng kia.

- Chị nói sao á...chị Chi của tui em còn trẻ quá trời...ổng ngu ổng theo con khác thì chị kiếm ông khác mà yêu...lo quái gì...chị thì thiếu gì người đề ý... Chị Na xua tay hết ỉnh ỏi rồi cười ha hả.

- Con này...mà nãy chọn màu trắng hay đen thì đẹp hơn á...đỏ nhìn diêm dúa quá...hồng dám mặc...mà thấy ngượng ngượng mắc cỡ sao á... Chị Chi nhìn cả hai người đang nằm mà răng.

- Trời...màu đỏ đẹp á chị...ngượng gì...nhìn con Linh nè...chăm bi...đen...xanh đột chuối...xanh biển...nội cái chăm bi không mà nó chơi cũng mười mấy cái luôn nè...con này ghê vậy...ừa...có bộ này nữa hà... Chị Na bịu môi nói giọng chắc nịch sau đó với tay vào hộc nhỏ bên dưới của chiếc tủ quần áo phòng Di Linh mà nhìn vào nói kiểu se xua và lảng lảng rút ra cả một bộ đồ chip của Di với huy hiệu siêu nhân thần thánh chỉ trừ đủ thứ.

- Ờ...sao lục chip tao vậy...cái đó hà...hàng hiếm nha con...ngẫu chưa... Di Linh xua tay nhưng không đứng lên rồi bất giác cười lớn khi thấy chị Na giờ bộ đồ lót siêu nhân đó lên.

- Quá kinh luôn...nổi dử...mà có mặc lần nào chưa...mày gan nhì... Chị Na cười ha hả nhìn Di Linh hỏi.

- Chưa...để đó thôi...ngẫu mà...há há... Di Linh cười cũng lớn tiếng không kém.

- Ừm...sướng quá...mà mày toàn chơi màu đen thì mặc mấy cái đồ nổi vậy...cũng đâu ai thấy... Chị Na khen Di rồi bỗng hỏi một câu mà vô số người thắc mắc kể cả mình.

- Ừm...chị cũng tính hỏi vậy á... Chị Chi cũng tròn mắt nhìn Di Linh chờ đợi.

- Kệ...mặc để biết mình mặc...cần gì ai thấy...hi...mình thích là được rồi...chị Chi mặc cái đầm bông kia em coi thử... Di Linh cười khẽ trả lời sau đó thì bỗng chỉ tay về hướng một cái đầm nhỏ đang được đặt trên bàn trang điểm cạnh cái ti- vi.

- Ừm...chị Chi thử cái đầm đi...em kết nó nhất á... Chị Na cũng gật đầu nói theo Di mình.

- Ừa... Chị Chi cười khẽ sau đó tiến lại lấy cái đầm.

Vì chị Chi bắt đầu đi lại và hướng ánh mắt lung tung chứ không còn chú tâm nhìn vào gương nên mình phải nhanh chóng rút lui nếu không bị lộ thì ề mặt lắm.

Mình lật đặt kéo nhẹ cửa vào sau đó loáy hoáy đi lại chỗ cầu thang ngồi mà thở như đứng rồi.

Chẳng hiểu sao đôi mình tính tới thời điểm ấy va vấp phụ nữ là chiêm ngưỡng sắc đẹp nữ giới cũng nhiều mà cứ hể lúc nào nhạy cảm là mặt cũng đỏ bừng và lúng túng kì lạ sao đó.

Mọi thứ diễn ra cứ như là lần đầu vậy.

Ngẫm nghĩ một hồi nhưng không dám nán lại lâu hơn vì biết đâu sẽ gặp điều chẳng lành.

Mình nhanh chóng đứng lên và đi thẳng lên cầu thang rồi vào phòng khóa trái cửa lại.

Vừa quay mặt sang ngang là đã thấy thằng Bo nhìn đắm đuối về hướng cửa khiến cho mình phải giật nảy cả mình.

Mình tái mặt nhìn nó như thể nó biết là mình vừa thấy mẹ nó trần truồng với thân thể chỉ duy nhất hai miếng vải che hời hợt.

- Anh Duy...anh sao vậy ạ... Cu Bo nhìn mình tròn mắt.

- À...không...không có gì...nhìn gì vậy nhóc... Mình lắc đầu sau đó đi lại chỗ nó đang ngồi.

- Dạ...em tưởng mẹ Chi... Nó cười nhăn răng sau đó lại quay đầu nhìn về máy tính.

- Biết chơi hông...anh chỉ cho... Minh cười khẽ chống tay lên bàn sau đó nói nhỏ vào gáy nó.

Màn hình hiện lên một đứa con trai mặt tròn tròn có đôi cánh thiên thần như hoạt hình đang được tinh chỉnh đủ thứ vật phẩm mà thoáng cái là biết ngay đang Au đây mà.

- Dạ biết... Nó thành thật trả lời.

Cả hai cùng nhìn vào màn hình khi thằng nhóc đã vào phòng và bắt đầu thao tác thật nhanh trên các phím mũi tên.

- Nhảy ghê mấy...anh bấm mấy cái nút này chậm như rùa luôn...nút bây giờ nhanh kinh... Minh há hốc cả mồm miệng khi thấy thằng nhóc nhảy siêu đường hời.

- Dạ...tại trước em chơi ở nhà trò này nhiều rồi... Nó vừa chơi vừa nói nhỏ nhưng ra vẻ tập trung lắm.

- Ừm...anh toàn miss...chơi đi...lại nằm cái... Minh xoa đầu nó xong từ từ đi lại nệm thả mình nằm xuống.

Nằm trên nệm mà thờ thườn thượt rồi ăn qua lần lại vẫn không sao quên được cái hình ảnh bra vừa thấy lúc nãy.

Chị Chi quả thực khá giống Cô Trang về cái khoản tự chăm sóc cơ thể, mọi thứ trôi trư, trắng nõn mà bóng láng đến khó tả.

Các đường nét đồ và hình dung đó khiến cho tâm trí mình trở nên bồn thần và thêm muốn xa xôi hơn.

Minh nhớ đến Cô Trang và nhớ đến cả chiếc điện thoại đang nằm trong góc nệm kia nữa.

Thật sự lúc này mình muốn nghe giọng Cô lắm.

Bỏ người trên nệm mình với tay lấy chiếc điện thoại của Cô rồi bấm số sau đó thì hi hục thờ.

Minh: A lô...Trang hả...

Cô Trang: Đợi lát...Trang bước ra ngoài đã...

Chừng 30 giây sau.

Cô Trang: Duy hả...còn nghe máy đó hông...

Minh: Còn chứ...mà sao giờ này chưa về...

Cô Trang: Nay phải ở lại ngân hàng coi cho mấy đứa nó thống kê sổ sách...sắp có đợt kiểm ta nội bộ...

Minh: Ừm...ăn gì chưa...

Cô Trang: Rồi...nãy ăn rồi...Duy ăn chưa...

Minh: Rồi...ăn lúc nãy...khi nào Trang về nhà...

Cô Trang: Khoảng tầm tiếng nữa...khi nào Duy đi học...mà sao nay gọi Trang vậy...có chuyện gì à...

Minh: Đầu có...nhớ thì gọi thôi...hì...mai bỏ...mốt là đi lên trường nhập lớp...nhận thầy...

Cô Trang: Ừm...nhớ Trang nữa...ừm...giữ gìn sức khỏe nha...sắp vào học rồi...

Minh: Ừm...mà khi nào gặp được...đi chơi xa xa không...

Cô Trang: Chân Duy vậy đi đâu...mà Duy sắp vào học rồi...đi sao được...

Minh: Không sao...để Duy tính...cứ biết vậy được rồi...

Cô Trang: Ừm...thì tính đi...vậy ha...

Minh: Ừm...pye Trang...

Cô Trang: Pye Duy...

Cúp máy mình thời ra một hơi như chưa từng được thờ vậy.

Mặt mình nhanh chóng lộ ngay về hớn hờ cơ bản vì có người vừa quan tâm và còn cả là một hình dung xa xôi nào đó của thượng đế nhân từ.

Nghĩ nghĩ ngời ngời nhưng chưa biết là nên đi đâu mình nằm đó hí hoáy sẫm soi cái điện thoại một tí nói chung là kiếm mấy trò chơi trong đó để có cái giết thời gian, có cái mà bám cho vui tay vui mắt thôi.

Được một lúc đang ngồi thì mình nghe tiếng của chị Chi gọi cửa từ bên ngoài.

- Duy ơi...Bo ơi...về thôi con... Tiếng chị Chi trầm bổng vọng vào.

- Dạ... Cu Bo ngoáy đầu ra lên tiếng chào mẹ.

Mình nhanh chóng đứng lên đi lại chỗ máy tính khi cu Bo đang hồi hộp như muốn nhảy dựng lên vì sợ mẹ phát hiện.

- Chị đợi em lát...Bo...để anh tắt cho... Mình làm mặt căng thẳng và cố gắng trấn an cu Bo sau đó ngồi xuống thoát game nhanh nhất có thể.

- Dạ...anh tắt ẹ đi...nhanh đi anh... Cu Bo nín tay mình đầy đầy ra hiệu nhanh lên.

- Ừm mà...tắt xong mới mở cửa...lo gì... Mình quay sang nháy mắt với nó khi màn hình đang được thao tác turn off.

- Thôi...để em tắt cho nhanh...anh lại mở cửa đi... Cu Bo giẫy nảy và đẩy mình về hướng cửa.

- Biết tắt không vậy... Mình tròn mắt nhìn nó khi thao tác của mình để tắt máy gần như xong xuôi.

- Dạ biết... Nó gạt đầu cả hai, ba cái.

Cu Bo nhanh chóng đứng lên ghé thò tay tắt màn hình máy tính sau đó thì nhảy xuống lấy chân sút thẳng vào thùng máy với ngón chân cái làm trọng tâm hướng về nút power làm một cái "uỳnh".

Mặt mình tím tái lảng lảng nhìn từng hình động của nó và cả tiếng động kia nữa khi đi lại gần cửa và sắp mở ra.

-Ặc...cái...cái...hic... Mình há hốc mồm nhìn nó không nói được lời nào khi nó tiếng hành đồ sát cái máy tính mà mình vô cùng thương yêu.

Mình vội chột mở cửa ra với gương mặt cổ lăm ra vẻ bình thường nhất có thể để kiềm nén đau khổ tột cùng.

- Dạ chị... Mình cười nhẹ trên gân.

- Hai đứa làm gì mà khóa cửa kín thế... Chị Chi nhìn mình và cười tít mắt.

- Mẹ...con nè... Tiếng thằng Bo vang lên ở hướng nệm.

- Anh Duy cho chưa mà chui vô đó nằm vậy... Chị Chi nhìn cu Bo trù mến rồi lại nhìn mình khi thấy nó đang chui rúc trong tấm chăn lớn trên nệm.

- Dạ...nãy giờ hai đứa em nằm đó không á chị...không sao mà...hi... Mình cười khẽ đến ngạc nhiên vì thằng này nó nhanh quá thế.

- Cảm ơn em nhé...về thôi Bo...chào anh Duy đi con... Chị Chi cười sau đó vẫy tay về hướng cu Bo.

- Em chào anh... Cu Bo đi lại hướng mẹ sau đó vòng tay chào mình.

- Ừm... Mình đá lông nheo với nó một cái.

- Chị về nhé Duy...khỏi xuống đi em...có Linh được rồi... Chị Chi nhìn mình cười mỉm chi rồi nói.

- Dạ... Mình gạt đầu chào chị Chi.

Nhìn chị mà những hình ảnh lúc nãy chẳng hiểu sao cứ ủa về khiến cho mắt mình lia lên lia xuống liên tục trên thân thể người phụ nữ ấy.

- Chị về nhé...chào Duy ha... Chị Chi bắt gác nắm tay mình nói rất trù mến.

- À...dạ... Mình tròn mắt nhưng vẫn cố cười chào chị.

Hơi ngạc nhiên vì chẳng hiểu sao chị ấy lại nắm tay mình nữa nhưng từ từ thì suy nghĩ đó cũng dần vút bay đi chỉ sau vài phút mà để lại trong mình nhiều hụt hẫng.

Đang quay người lại đóng cửa thì bất chợt mình nghe thấy những tiếng bước chân lộp độp đều đặn.

- Anh Duy...mai em qua nhà anh chơi nữa nha... Cu Bo vừa chạy lên các bậc thang tầng 3 vừa nói.

- Ủa...à...được chứ...qua thường xuyên đi...vui mà... Minh hơi ngạc nhiên sau đó thì gật đầu cười với nó.
- Bo...về con...chị xin lỗi...nó cứ muốn lên nói xong mới chịu về... Chị Chi xuất hiện ngay sau đó và khẽ nhắc người cu Bo lên.
- Dạ...không sao chị...chị với nhóc về ạ... Minh gật đầu cười nhẹ.
- Ừm...pye em nha... Chị Chi lại nhìn mình thật sâu sắc như thể muốn đi xuyên vào đầu mình thông qua đôi mắt huyền hoặc kia.
- Em chào anh Duy... Cu Bo hét lớn sau đó nháy mắt lia lia với mình như thể giữa mình và nó có một điều bí mật nhỏ gì vậy ấy.
- Ừm...chào em... Minh gật đầu lia lia nhìn nó lém lỉnh như kiến hiểu ý nó vậy.

Cu Bo được mẹ cho đứng xuống nấc thang và sau đó đi từ tốn xuống còn chị Chi thì không hiểu sao vẫn tiếp tục làm một ánh mắt và điệu cười đầy khó hiểu mà mình lúc đó vẫn không sao lí giải nổi.

Minh thực sự có chút gì đó bối rối và khó hiểu khi chị Chi tiếp tục nhìn mình như thế.

Nhưng rồi cuối cùng thì chị ấy cùng cu Bo cũng nhanh chóng đi xuống cầu thang rồi có lẽ là cùng Di Linh và chị Na đang đứng đợi sẵn ở dưới nhà về luôn.

Hơi nghi ngờ chút ít có lẽ là chị ấy có ý gì đó với mình thì sao nhưng làm sao có thể như thế khi những lần gặp mặt chẳng để lại tí gì gọi nhớ trong chị ấy cả.

Hay là chị ấy biết mình cho cu Bo chơi game nhì, chắc thế.

Mình thở dài và quay người lại khép cửa sau đó đi lại nệm nằm xuống nhìn trần nhà.

Gần đây nằm hoài nằm mãi nên đâm ra chán chán và thân thể yếu hèn đi trông thấy.

Cứ nằm là ngủ đâm ra mình trây nhót và nhát hoạt động.

Nhắc mới nhớ chuyện lúc sáng đi lại có vài vòng quanh ngõ mà cũng mất tầm gần 2 tiếng thì bảo sao.

Tự nhũ cần phải hoạt động nhiều hơn.

Mình ngồi dậy đi lại trong phòng vài bước rồi sau đó thì lại ngồi máy tính mà thoáng chút lo lắng vì cú đá nhất dương chi mà thằng Bo dành cho cái thùng máy CPU yêu vầu của mình.

Cái thằng đó cá tính vãi, sút mà không nể nang hay thương tiếc cả nghĩ tình anh em.

Bật máy ngồi hí hoáy một lúc thì nghe tiếng Di Linh gọi từ bên ngoài.

- Duy...Duy đủ... Tiếng Di Linh vọng vào.
- Di đẩy cửa vào đi... Minh hét to.
- Hừ...đang làm gì á... Di Linh chạy tồ tồ về hướng mình mà đập phát ngay vai muốn sặc sữa.
- Con chơi game tí á mà...có gì không Di... Minh nhăn nhó nhưng vẫn cố nói.
- Đói chưa...ăn đi... Di Linh lấy hai tay tì lên vai mình mà nhảy đành đạch.
- Dạ chưa...mới ăn lúc nãy mà...Di đói hả... Minh vẫn nhìn vào màn hình trả lời/
- Đâu có...cũng mới ăn xong luôn mà...tối nay Di lại ngủ trên này nha... Di Linh cảm ghế mình đẩy qua đẩy lại nhún nhún nhí nhảnh hết sức.
- Di tắm chưa... Minh quay lại lờm Di.
- Hà...mấy người định...định...không nha... Di bất giác để hai tay hình cháo lên giữa người như sợ mình là thằng dâm tặc sắp thực hiện âm mưu cường bức ấy,
- Thần kinh...Di phải tắm chứ mình mấy thói quắc ai cho vô nệm con nằm... Minh nạt Di.
- Thế hả...phù...lát tắm nè...ăn gì hông... Di thở dài sau đó cười tươi bắt chước giọng mình hét inh ỏi.
- Thế thì được...con no rồi... Minh cười nhếch môi.
- Ừm...vậy nhá...xuống đây... Di cũng bắt chước ười nhếch môi.

- Vàng... Minh gạt đầu ra về chán nản.

Di Linh quay lại và nguẩy đít đi ra khỏi phòng trước ánh mắt lờm lờm của mình.

Cái tướng đi nhí nhảnh đến ám ảnh.

Đít thì nguẩy qua nguẩy lại trông phát ghét mà thèm sút phát cho nó lệch quỹ đạo luôn ấy.

Minh ngồi đá fifa tầm 3, 4 trận gì đó thì Di Linh ôm laptop lên nhìn mình cười khe khẽ.

- Di khóa cửa dưới đó hết chưa... Minh hích đầu sang nhìn Di khi Di đang dùng chân khép cửa phòng.

- Rồi...Di kĩ lắm... Di gạt đầu trả lời.

- Kĩ mà sáng con đi ra ngoài về thấy vẫn chưa khóa... Minh liếc Di.

- Khùng...con ở ngoài mà...Di khóa sao con vô... Di Linh đi lại hướng nệm vừa đi vừa nói.

- Ủm há... Minh gạt đầu kiểu ngu hết sức.

- Nó đủ thấy ghê luôn...chắc...chết chết... Di trề môi nhìn mình rồi lắc đầu liên tục.

- Con quên... Minh lại lờm.

Cả hai trong cùng một phòng nhưng ai làm việc nấy "nước sông không phạm nước giếng".

Cho đến tầm hơn 10 giờ tối thì mình mới đi xuống nhà tắm rửa rồi đi lên tắt điện sau đó đi lại hướng nệm.

- Di hông tắt máy di chuyển raxa vậy con nằm đâu... Minh đứng nhìn Di gãi đầu.

- Nằm bên trong đi...lát mới ngủ... Di nhìn mình rồi chỉ tay vào hướng nệm bên trong.

- Sao cũng được...mà bật nhò thôi...sao Di hông đeo tai nghe... Minh gạt đầu rồi chợt thắc mắc vì tiếng inh ỏi của hai cái loa.

- Thôi...coi phim phải vậy mới đã... Di lại trề môi.

- Đã nữa chứ... Minh nhếch một bên miệng kiêu kinh bi.

- Khi nào đi học ạ... Di quay lại nhìn mình và nói.

- Ngày mốt... Minh nói.

- Chuẩn bị đủ chưa... Di lại hỏi.

- Rồi...lên nhận lớp nhận cô rồi thứ hai tuần sau là học luôn đó... Minh trả lời.

- Ủm...à...mai chị Chi với cu Bo qua ở đó nha... Di nhìn mình trầm ngâm rồi lại nhấc.

- Cu Bo cũng qua hả Di...thế sao nó đi học được... Minh tò mò hỏi lại.

- Cu Bo ở chơi với mẹ một ngày thôi...còn chị Chi thì đi làm rồi về đây luôn...vài ngày đó... Di Linh nhìn quanh quẩn rồi lại nhìn mình.

- Dạ...có nó càng vui... Minh gạt đầu nói sau đó nằm hẳn xuống nệm gối đầu lên một phần của cái mền to chẳng.

- Ủa...Duy đủ ngủ đi... Di Linh trả lời mình sau đó quay lại với màn hình máy tính.

- Dạ...Linh không thức đi... Minh nhại giọng Di.

- Ủa...Linh không thức canh Duy đủ ngủ... Di nói nho nhỏ nghe rất vui tai.

- Dạ...Duy đủ ngủ cho Linh không thức... Minh nhại tiếp với cái giọng ái ái.

- Á...thương thương... Di Linh bắt giác ngồi dậy lao lại tính nắm tai mình.

- Con đi ngủ... Minh nhìn Di trừng trừng sau đó quay lưng ra ngoài hướng mặt vào tường nhắm mắt chính thức thông báo nghỉ chơi.

- Ghét... Tiếng Di vọng từ sau lưng nghe rất quái.

Mình từ từ nhắm mắt lại sau đó thì chậm chậm chìm sâu vào giấc ngủ trong những tiếng súng đạn đi đùng không ngớt và cả tiếng chém nhau đầy vang vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Sáng hôm sau lại là một ngày bình yên như bao ngày.

Trong căn phòng sực nức mùi yêu thương, nơi mà những tia nắng vẫn đang len lỏi qua từng khe hở bé tẹo của tấm rèm cửa sổ để nhẹ nhàng rải đều từng vệt căng óng ánh trên sàn phòng ngủ và lên cả tấm nệm màu xanh lam dịu mắt hiện có hai con người đang nằm an giấc.

Một nữ tì thì úp mặt xuống nệm chân co chân duỗi trong bộ cánh hồ hang đủ thứ.

Còn thành phần đực rựa thì chui rúc trong tấm chăn dày mà thở hồng hộc mông lung bởi một giấc mơ ban sáng ngẫu hứng nhưng thoáng chút nhần nhó vì một mối bởi những gì anh chàng đã trải qua đêm hôm trước.

Cả không gian như ngừng chuyển động trong một buổi sáng yên ắng để góp phần tạo nên khung cảnh đầy thơ mộng cho đôi nam nữ ngủ say quên cả trời đất mặc dù ánh sáng chói chang từ mẹ nguồn thiên nhiên đã gần lên tới đỉnh điểm.

...Ting Tong...Ting Tong..

Tiếng chuông gọi cửa như được dịp hồi hả tràn ngập đều khắp mọi nơi trong căn nhà.

Nó vang đến cả những giác quan đang hãy còn say ngủ của cả hai con người ấy.

Rồi như lẽ thường tất yếu chỉ trong giây lát mọi thứ lại bắt đầu chìm vào yên lặng để cùng chờ đợi những cử chỉ, hành động đến từ hai cơ thể sống trong căn phòng ấy.

Và rồi một phút, hai phút chẳng có một sự thay đổi nào xảy ra.

Lại bắt đầu chờ đợi.

Ba phút rồi bốn phút sau vẫn thế.

Nhưng đến phút thứ năm khi mà sự chờ đợi tưởng chừng như vô phương hồi đáp thì đột nhiên.

...Thịch...thịch...bịch...

Giữa căn phòng ấy chợt bùng lên những âm thanh lạ lẫm của một thứ va chạm chất liệu xốp ma sát va chạm hồi hả với sự căng cứng của một xác thịt.

Rồi một giọng nói bất chợt vang lên.

- Dì...xuống mở cửa đi...Dì...ừm... Đó chính là giọng nói ngái ngủ của một nam thanh niên trẻ với tiếng rên the the.

- Ừm...hông mà...bỏ chân ra coi...ừm... Tiếng của nữ tì kia cũng bắt đầu trở dậy với chất giọng nhờn nhờn đến kinh người.

Là mình và Dì.

Khi nghe tiếng chuông cửa vừa vang lên thì rất nhanh chóng mình đã thức giấc với cơ thể còn khá là chán chường bởi hôm qua giấc ngủ của mình tuy sớm nhưng lại khá chấp chờn bởi Dì Linh vận loa khá to và cây phim đèn tận gần sáng.

Nãy giờ mình nằm đó giả vờ trong im lặng là đang hãy còn ngủ với mục đích muốn để Dì Linh nghe thấy tiếng chuông đó mà dậy trước xuống mở cửa chứ nếu không thì mình sẽ là người phải thực hiện cái việc đó mất.

Nói chung là mình làm biếng đấy.

Vẫn cứ nghĩ "già diên thì sẽ được bình yên" nhưng ai dè Dì Linh cũng cao tay không kém, đã dậy mà vẫn còn cố nằm đợi mình giống y như thế.

Quả là "tư tưởng lớn gặp nhau" đâm ra cả hai chỉ nằm ở một chỗ mà lắng tai chờ đối phương hành động.

Một lúc lâu sau vẫn chẳng thấy Di nhúc nhích gì nên mình đành phải chủ động thôi thúc bằng những cú đập liên tục vào phần bụng của cái gối ôm được đặt ngay giữa hai người mà vô tình nó lại đang nằm ở vị trí ngang tầm eo Di khi Di vẫn đang trong tư thế nằm úp trên nệm.

Nên những tiếng động kia chính là do sự va chạm giữa cái gối ôm và phần eo được che đầy rất hờ hênh bởi chiếc áo thun mỏng tênh tang đang bị đẩy trở lên tới tận nách.

- Xuống mô đi Di...chuông kia...Di... Minh vẫn tiếp tục nhấn nhó và nói khe khẽ mà cố gắng vùi đầu sâu hơn vào bên trong chiếc mền lớn.

- Mơ đi mậy...xuống mô đi...thức rồi thì xuống mô đi... Di trả lời với cái giọng bằng bằng rên ư ư như từ cõi âm ti địa phủ vọng về.

- Chứ ai mới nói á...xuống mô đi... Minh vừa nói vừa rướn người tới lấy chân khều khều vào phần da thịt kề bên chiếc gối đang được đặt ở giữa kia.

Lúc mới nhích ngón chân cái tới chạm vào người Di thì mình vẫn chẳng cảm giác được gì nhiều cả nhưng chỉ một lúc sau khi hích hích có phần mạnh bạo hơn thì mình mới bắt đầu cảm nhận được một thứ gì đó mát lạnh và mềm mềm lại còn nhun nhún nữa mới chết chứ.

Bắt đầu mở mắt lơ lơ nhưng vẫn chỉ là trong lớp mền dày cui cút bởi mình dần muốn tượng ra được cái chỗ mà các đầu ngón chân đang chạm tới chính là nơi mà cách đây vài đêm các ngón tay mình đã thừa dịp mần mê khi mà Di vẫn còn đang say ngủ bởi chất men nồng mà bia mang tới, cái đêm cực sock với món cháo ớt ấy.

- Ừm...trúng dú...cái chân...trúng dú...ừm...kệ đi...lát môi tay là bỏ đi à... Di bỗng giãy đành đạch sau đó lấy tay vỗ "đôm đốp" vào mắt cá mình để tách chân mình ra khỏi vếu Di sau đó thì nói nho nhỏ rồi với tay lấy chiếc gối kê trùm hẳn lên đầu chặn âm thanh vào tai.

Minh vô tư rút chân lại như thể mọi thứ chỉ là vô ý không tránh khỏi vẫn thoáng chút lúng túng.

- À...dạ... Minh trả lời khe khẽ từ bên trong chiếc mền.

Tường chừng như người đang đứng trước cửa kia đã đi hẳn sau một hồi im ắng nhưng mình đã lầm vì chỉ một thoáng sau thì tiếng chuông cửa lại tiếp tục đều đặn vang lên không ngưng nhịp "ting...tong...".

- Lờ chi Chi sang chơi thì sao Di...Di... Minh lại nói nhưng có phần to hơn trước vì như nhớ ra một sự thật nào đó đầy bất ngờ.

- Ừm...Có điện thoại mà...có thì gọi...mà chắc hông phải đâu... Di Linh nói vọng ra từ bên dưới chiếc gối.

Minh nghe Di nói vậy thì thiết nghĩ cũng có lí nên an tâm nhắm mắt lại định ngủ thêm tí nữa.

Nhưng khi mà ý định đó chỉ vừa bùng lên thì đã ngay lập tức bị vùi dập bởi một âm thanh quen thuộc từ chiếc đế yêu của Di.

"...Somewhere...over the rainbow...way up high..."

Tiếng điện thoại của Di Linh vừa lúc vang lên khi mà tiếng chuông cửa chỉ vừa chợt ngắt.

- Di ơi...sòm qé kia...đái bô kia... Minh cười ha hả rồi chui ra khỏi mền nhìn Di nói với vẻ hí hửng nhưng còn say ke.

- Đái con khi...lấy dùm coi... Di nhanh chóng bỏ gối ra khỏi đầu rồi giơ tay lên trời nói ông ông chưa chịu lật ngựa người dầy.

- Bên vai trái kia... Minh nhướn đôi mắt vẫn còn đang cay xè bởi thứ ánh sáng ban ngày oái ăm mà cố định hình nơi đang phát ra âm thanh rồi bất chợt phát giác khi nó đang sát ngay bên người Di.

- Ờm... Di ở một tiếng sau đó nằm ngửa dậy rồi với tay sát vai lấy chiếc điện thoại thần thánh.

- ... Minh im lặng cố gắng lắng nghe khi Di vừa áp điện thoại lên gần tai.

- A lô...dạ...à...chị Chi...ừm...em mới ngủ dậy...chị đang đầu đó...dưới nhà hả...úi chết...đội em xiu... Di nói chuyện điện thoại mà như mấy ông xin vừa thức giấc chắc có lẽ bởi cà phê kinh quá nên nó thế.

Di nghe điện thoại xong thì mở đôi mắt nhắm nhủm ra rồi ngồi bật dậy gãi đầu điên đảo luôn.

- Hà hà hà...nói mà... Minh ngước đầu về phía Di Linh cười khà ó.

- Cười cục cứt chứ cười... Di nhìn mình nhếch môi xia xói khi mà đôi mắt lại bắt đầu nhắm nghiền.

- Di có đi ra thì...đóng cửa phòng dùm con nha...khép lại rồi kéo điều hòa luôn...tối qua con quỷ nào tắt máy lạnh hông biết nữa... Minh nói khe khẽ sau đó lại nằm xuống vùi đầu vào mền mặc kệ cái bộ dạng đang ngồi ngáp ngáp ngáp dài ngay bên cạnh.

- Con quỷ này nè...để con quỷ lại bật cho...ngủ đi... Di nói giọng ông ọ rất dễ thương.

- Ừm...quý lại bật đèn anh Duy nha quý... Minh cười hồ hồ trong mền nói vọng ra.
  - Anh hả...chết nè mậy... Di trườn người tới đập phần mông đang lộ ra khỏi mền của mình túi bụi.
  - Á...Di...đau...đau... Di đập mạnh quá khiến cho thằng nhỏ của mình bị ép xuống nệm ít nhiều nên mình phải la oai oái để giảm đau...bằng nhiều cách.
- Lát sau có lẽ vì sợ chị Chi đợi lâu nên Di đành đứng dậy vươn vai rồi nhanh chóng tiến ra hướng cửa phòng.
- Tui khép cửa thui á nha... Di Linh nói vọng vào.
  - Dạ... Minh nói vọng ra khi mà những bước chân Di đã dần mất tiếng hẳn.

Nằm đó nường cho khết lên let mà suy nghĩ đủ thứ nhất là về khuôn mặt và những cử chỉ của chị Chi tới hôm qua vì chỉ lát nữa đây chắc chắn là mình sẽ phải mặt đối mặt với chị ấy và cả những ngày sắp tới khi chị ấy qua nhà mình ở đến tận 4, 5 hôm.

Chẳng hiểu sao chị ấy lại nhìn mình như thế nhỉ, hay mặt mình dính gì.

Khả năng cao là chị Chi biết mình cho thằng cu Bo chơi game trên máy tính nên nhìn mình như thế và chỉ có cái sự đó mới chính là lí do hợp lí nhất để giải thích cho ánh mắt lạ lùng của chị ấy dành cho mình.

Mà cũng không chắc nữa vì nếu thế thì việc gì chị ấy phải cầm tay mình với thái độ ân cần chứ.

Lăn qua lăn lại với những suy nghĩ lung tung đến mức nhức long cả cái đầu độ chừng trên dưới 20 phút thì bất chợt phòng mình bị mở bung ra.

- Anh Duy...anh Duy... Tiếng của một đứa con nít hồi hả gọi tên mình.
  - ... Minh từ từ kéo mền ra khỏi đầu để mà nhìn cho có chứ thật chất biết thừa là ai rồi.
  - Bo nè anh Duy...Bo sang chơi nè... Cu Bo chạy đến và lăn tròn trên nệm chỗ lúc nãy Di Linh vừa nằm.
  - Ừm...Bo hả...nay hông đi học hả... Minh ngồi hẳn dậy dựa lưng vào tường rồi cười nói với nó.
  - Dạ hông...nay Bo được mẹ Chi cho nghỉ...qua đây chơi... Nó cười tươi lắm trông cái vẻ rất con nít.
  - Ừm...áo đẹp ha... Minh nhìn nó với bộ dạng ngái ngủ rồi chỉ tay vào cái áo thun hình người nhện to oành.
  - Dạ...Ba mua cho em...anh Duy có hai máy tính hả... Nó cười trả lời rồi chợt nhìn cái lap của Di Linh đang ở kế bên nệm.
  - Không...máy của Di Linh á... Minh lắc đầu.
  - Máy của cô Linh sao lại trên này hả anh... Cu Bo lại hỏi.
  - Oác...tối qua Di Linh ngủ trên này lấy lên coi phim á mà...ù...mà hông... Minh ngáp dài một hơi rồi lơ đãng nuốt miệng trả lời nó đến khi hết câu nói mới phát hiện ra điều trái quấy.
  - Dạ...anh Duy chưa dậy nữa hả...đánh răng chưa...rửa mặt đi anh... Nó cười rồi nhìn mình nói khe khẽ.
  - Ờ...mẹ em với Di Linh đâu... Minh hơi chợt dạ nhưng thấy nó không để ý nên lại thôi chỉ hỏi lung tung.
  - Mẹ đang dưới nhà với Cô Linh á anh...đang nấu nui... Nó ngồi bật dậy sau đó quay lưng về hướng mình để ngắm soi cái lap của Di Linh.
  - Nui hả...ngon á nha...em thích ăn nui hông... Minh gật lấy gật để.
  - Dạ thích...mẹ mua nhiều lắm... Nó không nhìn mình mà vẫn trả lời rất lễ phép.
  - Ừm...lát ăn nhiều nha... Minh cười nhẹ đầy thánh thiện.
  - Anh Duy...em khóa cửa nha... Bất chợt thằng Cu Bo đứng dậy đi lại gần tủ quần áo rồi dựa lưng vào kiềng vôi vĩnh.
  - Chi... Minh chưa hiểu gì nên nhìn nó hơi ngạc nhiên.
  - Dạ...mẹ...mẹ Chi...đâu anh Nó hết hồn nhìn ra hướng cửa phòng rồi sau đó lại nhìn mình.
  - À không...ý anh là khóa cửa làm gì á... Minh cười vì nó tưởng lầm câu hỏi của mình thành tên mẹ nó mới vui chứ.
- Anh bật máy tính cho Bo chơi nửa tiếng nha... Nó nói mà người cứ cạ vào cánh cửa tủ trông rất giống mình hồi nhỏ mỗi khi vôi mẹ cho đi thảo cảm viên.
- À...nhưng mà...mà anh hỏi cái này... Minh như hiểu ra tính nết cu cậu và thoáng chốc nhớ đến một điều cần thiết được giải đáp.

- Dạ...anh hỏi đi... Nó tròn xoe mắt nhìn mình.

- Hôm qua về mẹ có nói gì anh hông...à...có biết việc anh cho em chơi game không... Minh tò mò hỏi nó việc của chị Chi, cái việc làm cho mình trần trở từ khuya hôm qua tới giờ.

- Không anh...chẳng nói gì hết...mẹ không biết đâu... Nó lắc đầu nói rất chắc chắn.

Câu trả lời của cu cậu lại càng khiến mình trần trở hơn rất nhiều.

- Ừm...mà...chơi đúng nửa tiếng thôi nhé... Minh gật đầu rồi sau đó đứng dậy gấp sơ qua cái mền lại, bỏ các gối kê và gối ôm cho ngay ngắn.

- Dạ...đúng nửa tiếng... Nó cười rồi nói to.

- Mà khỏi đóng cửa đi Bo...sợ mẹ lên cái nghi ngờ nữa...vậy nè...mẹ mà lên thì em nhảy khỏi ghế để anh thoát game rồi anh ngồi vào luôn...vậy đó...cứ mở cửa ra...không sao đâu...tụi mình nghe tiếng được mà... Minh sắp xếp đầu vào đó thì quay người lại nhìn nó nói như đúng rồi.

- Dạ...vậy anh phải canh cho em nha...em chơi nửa tiếng... Nó cười tít mắt vì vui sướng.

- Ừm...lại đây... Minh cười chỉ tay cho nó lại ngồi vào bàn máy tính.

Mình đứng lên đi lại gần hơn để cúi người bật máy lên sau đó vào game cho nó.

Nhìn cái mặt hí hửng của cu cậu khi thấy game khởi động mà mình cũng vui lây.

Sau đó thì mình đi thẳng vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt rồi ra ngoài đi lại phía sau lưng ghế mà cu Bo đang ngồi để đứng nhìn nó chơi.

Nói chung khi chơi game thì thời gian trôi qua nhanh lắm, mình đứng nhìn nó chơi mà còn thấy nhanh nữa là huống gì.

Đầu tiên là khi mốc đồng hồ chỉ 30 phút thì mình đã tính kêu cu cậu rồi nhưng thấy cái mặt hớn hờ của nó thì nghĩ sao đó lại thôi.

Nhưng khi đồng hồ chỉ 50 phút đúng cũng là lúc cu cậu bị out game nhân cơ hội đó mình chập chững tiến lại chỗ cu Bo đang ngồi.

- Một tiếng rồi...cho xin 5k... Minh nhìn nó rồi chìa tay ra nói giọng vui vẻ.

- Mặc thế anh...hi...mà em chơi một tiếng rồi à...này...5k... Nó cười gãi đầu sau đó giả bộ móc tiền dí vào tay mình một cục không khí trị giá 5k.

- Rồi...quì khách bước khỏi ghế sau đó cùng nhau xuống nhà nào... Minh cười rồi nói nhỏ vào tai nó.

- Dạ...để em tắt nha... Nó dướn người xuống với ý định sút vào thùng máy mình phát nửa như đêm qua.

- Á....thôi thôi...để tiểu đệ tắt cho... Minh xua tay sau đó thực hiện thao tác tắt nhanh gọn mà mắt thì không ngừng để ý vào những cử động của bàn chân nó.

- Dạ... Nó khẽ gật đầu nhìn mình cười tít mắt.

Mình và nó sau đó thì cùng nhau đi qua các nấc cầu thang mà bước xuống tầng hai.

Vào WC mình tè một phát tổng hết nước của cả ngày hôm qua ra sau đó thì nắm tay nó xuống tầng trệt vì cơ bản nó sợ mẹ nó la chuyện gì đó thì mình chẳng biết.

Xuống tới nơi thì lúc này mình thấy cả chị Chi và Di Linh đang hí húi trên sàn bếp người thì chặt còn người thì cắt, thái gì đó chẳng biết nữa.

Thấy vậy thì mình và cu Bo cùng lúc tiến lại ngồi vào bàn ăn.

- Chị Chi mới qua ạ...em chào chị... Minh ngược nhìn về hướng chị Chi sau đó thì gật đầu chào.

- À...Duy hà...chị mới qua có tí à...đang dở tay phụ Linh...nãy giờ cu Bo có quấy không em... Chị Chi nghe thấy tiếng nói của mình thì khẽ quay đầu lại nhìn về phía sau vừa cười vừa nói.

- Dạ hông chị...cu Bo ngoan lắm... Minh thấy chị Chi cười rất tươi nên đâm ra cũng không mấy lo nghĩ về chuyện hôm qua nữa mà có chút phần chán.

Lúc này bất chợt cu Bo bước xuống khỏi ghế sau đó chạy lại ôm mẹ nhưng vì nó thấp nên chỉ ôm tới lưng chừng hông mẹ Chi nó thôi mà làm mình phải ôm miệng cười.

- Bo...lại kia ngồi với anh Duy đi...mẹ đang dính dờ đầy người nè...lại kia đi con... Chị Chi quay lại nhìn cu Bo trách nho nhỏ.

- Ừm...lại kia ngồi đi Bo ha...Bo ngoan mà... Di Linh lên tiếng với cái giọng nũng nịu thường thấy.

- Hồng...Bo muốn ở đây... Cu Bo cứ nắm quần mẹ nó níu níu trong rất quậy.
  - Bo...lại đây nói nghe cái này...Bo... Minh đành phải lên tiếng hành động.
  - Dạ...mẹ đợi con xiu... Cu Bo quay qua nhìn mẹ nó rồi lập tức chạy lại chỗ mình.
  - Duy...nói Di nghe với... Di Linh được thể hòa theo để tăng thêm phần bí mật mà kích thích cu Bo hơn.
  - Không...nói cho Bo nghe thôi...lại đây Bo... Minh lắc đầu rồi cúi xuống nhắc cu Bo lên ghế ngồi.
  - Anh Duy nói đi... Cu Bo giãy nảy vì hồi hộp.
  - Bo muốn chiều anh cho chơi game tiếp hông...nếu muốn thì bây giờ phải ngoan...nghe hông... Minh thì thào vào tai cu Bo kiểu áp đặt khổng chế.
  - Dạ...Bo ngoan... Cu Bo mặt lúc này chẳng bớt hừng hờ mà còn vui hơn mấy lần có lẽ vì nó nghe chiều nay mình sẽ cho nó chơi game tiếp.
- Thế là cu Bo ngồi im trên ghế nhìn mẹ trông rất vô tư là ngoan ngoãn cực kì chắc có lẽ vì trong cu cậu đang có một niềm vui nho nhỏ.
- Bo ngoan thế...anh Duy nói cái là nghe liền trong khi mẹ nói thì cự hoài... Chị Chi đứng trong bếp cự nự trách yêu cu Bo nghe rất vui tai.
  - Dạ...em nói cu Bo mà hư là hông thèm nói chuyện nữa nên nó ngồi im á mà...hông có gì đâu chị... Minh cười nhẹ gãi đầu khi thấy chị Chi cười tươi nhìn mình về lạ kì lắm
  - Dạ... Cu Bo nhìn mẹ nó cười tít mắt xong lại quay sang nhìn mình.
  - .. Di Linh cũng lại liếc xéo mình như thể chỉ lừa con nít là giỏi.

Một lúc sau thì công việc nấu nướng cuối cùng cũng xong xuôi mà chỉ việc ngồi đợi nồi nui chín hẳn và thịt mềm đi nữa là ăn được nên Di Linh nói vài câu nho nhỏ với chị Chi rồi lại bàn ngồi trước.

- Bo...nay ở lại ngủ đây luôn...mai về ha... Di Linh nhéo má cu Bo rồi trề môi làm mặt xấu.
- Dạ...con muốn ở lại chơi với anh Duy... Cu Bo gật đầu lia lịa.
- Chơi với Cô Linh vui hơn...Cô Linh mua đồ cho Bo ăn nè... Di Linh liếc cu Bo mắt trắng.
- Con thích anh Duy hơn... Cu Bo nhăn nhó.
- Thôi...thích Cô Linh đi... Di Linh bắt trước giọng của nó rồi la oan oán.
- Di...xong rồi hả... Minh cắt ngang nhìn Di hỏi khi thấy chị Chi vẫn đứng ở bếp mà thỉnh thoảng lại ngoáy đầu nhìn ra tươi cười.
- Ừm...xong rồi...chị Chi đang bấm ít hẹ với hành lát là ăn được... Di Linh vẫn nhìn cu Bo mà phồng man tron má trả lời mình.

Mình cảm giác trời có vẻ nóng nên chợt nảy ra ý kiến.

- Bo uống nước ngọt ha...để con lấy cho Di với chị Chi luôn... Minh đứng lên đi về phía tủ lạnh vừa đi vừa nói.
- Dạ...em uống coca... Cu Bo hét inh ỏi.

Mình lấy nước ra sắp cho mọi người thì đúng lúc Di Linh cũng đứng lên nói nhỏ.

- Đem hết ra ngoài phòng khách ngồi đi Duy...trong đây mùi dầu mỡ đang nấu nó bốc lên...nóng... Di Linh lấy tay vợ mấy chiếc cốc nhựa rồi nhìn mình nói xong đi thẳng ra phòng khách.
- À...dạ...chị Chi ra uống nước luôn chị ơi... Minh gật đầu sau đó nói với chị Chi.
- Ừm...Duy ra trước đi...lát chị ra giờ...để rửa tay nữa... Chị Chi cười nhìn mình sau đó cố gắng cắt thật nhanh rồi rửa tay chỉ một thoáng sau là đã xuất hiện ngay sau lưng mình.
- Dạ...đi thui Bo... Minh kéo nhẹ ghế cho cu Bo leo xuống rồi đẩy nó đi về hướng phòng khách.

Cả 4 người tụi mình cùng đi ra phòng khách rồi ngồi xuống nhanh chóng.

Nhưng trớ trêu thay khi mà mình vừa đi một vòng bàn chung với cu Bo để có chỗ ngồi xuống sau Di Linh và chị Chi thì bất giác một sự lạ lẫm vô tình đập vào mắt mình.

Chị Chi ngồi lên chiếc ghế sa lông đơn bé tẹo mà chống tay lên cái kệ để đồ dùng ngay kế bên rồi nhìn cu Bo.

- Bo...uống nước đi...coca đó... Chị Chi cười khẽ nói với con.

Mình bần thần và teo húm lại vì chị ấy mặc một chiếc áo loại vải ren đen mỏng manh che hờ phía trước mà với chất liệu này thì mọi thứ như cổ tình được phơi bày ra trước mắt một thằng thanh niên tuổi gần 18 là mình vô cùng khiêu gợi.

Từ chiếc áo lót màu tím hồng xiêm đầy quyến rũ cho đến độ lớn và cao của hai gò vếu đều được show ra với cái nét quyến rũ và sexy hết mực.

Mình tròn mắt nhìn chăm chăm vào ngực chị Chi khi mà cu Bo và Di Linh đang hướng mắt nhìn lên ti vi.

Bất chợt nước miếng mình đánh "lực" một cái nơi cần cổ mà vô tình đánh thức lại cái tinh thần bắn loạn trong phút chốc của mình đồng thời cùng lúc đó mình cũng phát hiện ra chị Chi cũng đang nhìn mình với cái vẻ thông thái của một phụ nữ đã đọc được mọi suy nghĩ trong đầu mình vậy.

Mình tái mặt với cái vẻ hoảng hốt thường thấy sau đó thì nhanh chóng quay mặt lên ti vi né tránh ánh mắt của chị Chi.

Với vẻ mặt nhột nhật mình có phần bối rối hơn hẳn.

Chả trách được mình vì đã nhìn lên mà còn bị phát hiện thì các bạn cũng phải hiểu là nó nhức nhối đến cỡ nào rồi.

Lúc này vì chị Chi đứng quay lưng lại hướng mình đâm ra mình không thể nhìn được chút xíu nào đằng trước cả vì cái áo của chị phía sau tuy cũng là vải ren nhưng lại được may dày và kín đen hoàn toàn chỉ có phía trước là lộ thiên thôi.

Ngồi trên ghế sofa mang tiếng là xem ti vi chứ thực tế đầu óc mình cứ quay như chong chóng trước ánh mắt tỏ tường của chị Chi cứ nhắm vào mặt không dời đi.

Mình cảm giác được như thế.

Di Linh thì cứ hỏi cu Bo vu vơ rồi ghẹo nó liên hồi mà chẳng thèm để ý đến sự khác lạ gì nơi trạng thái khuôn mặt của mình gì cả.

- Bo...Bo đói chưa... Di Linh nhìn cu Bo hỏi.

- Chưa Cô... Cu Bo thành thật trả lời.

- Ồm...ủa...chân Bo có ghê há...Bo ở dơ... Di Linh bất giác lấy tay bịt mũi rồi chỉ vào một vết đỏ đỏ ở chân cu Bo.

- Hồng phài...là bị kiến cắn...không phài ghê... Cu Bo lắc đầu nguầy nguậy rồi chợt nhăn nhó nhìn Di.

- Ui...Bo ở dơ vậy thì sao ở chơi với anh Duy được...ghê quá... Di Linh lắc đầu ra vẻ ngán ngẩm trêu đùa cu Bo.

- Hồng mà...Bo sạch mà...mẹ Chi...Bo sạch mà... Cu Bo giẫy nảy lấy tay kéo áo chị Chi tới tấp.

- Hi...ừm...Bo sạch...là kiến cắn á Cô Linh...Bo của mẹ sạch nhất hén... Chị Chi cười khẽ nhìn Bo nựng nịu rồi lại bất giác nhìn mình.

- ... Mình thần thờ im lặng khi bốn mắt nhìn nhau rồi lại thờ dốc sau đó nhanh chóng quay đi né tránh đôi mắt như có lửa ấy.

- Dạ...Bo sạch... Cu Bo nhìn Di Linh khẳng định.

- Ủi...Bo dơ... Di Linh lè lưỡi trêu nó.

- Bo sạch... Cu Bo hét toáng lên.

Sau khi cu Bo hét thì Di Linh cười hả hả đầy thoả mãn rồi tất cả cùng nhau nói chuyện rôm rả còn riêng mình thì hầu hết chỉ trả lời qua loa hỏi hột một số câu hỏi của cả 3 người kia mà ánh mắt thì thỉnh thoảng vẫn nhìn lên lên chúu vào phần ngực hờ hang của chị Chi.

- Ăn được chưa chị nhi... Đang hăng say trò chuyện thì Di Linh nói khẽ với chị Chi.

- Được rồi á Linh...tất cả cùng đi ăn đi... Chị Chi đứng dậy ra dấu cho tất cả mọi người xuống bếp.

- Dạ... Mình thì chỉ dám khẽ trả lời khi nghe câu đốc thúc đó.

Tất cả cùng đi xuống ngồi lại vào bàn ăn và vui vẻ thưởng thức món nui đặc biệt ngon mà Di Linh cùng chị Chi hợp tác nấu.

Nói chung thì bữa ăn diễn ra vui vẻ nhưng cũng phải trách cái tính lí lắc hay nói nhiều của thằng cu Bo làm cho mình và Di lâm vào một phen dở khóc dở cười.

Chuyện là thế này.

- Mẹ...tôi nay con ở đây ngủ với Cô Linh với anh Duy nha... Đang ăn thì cu Bo bất giác nói.
- Chưa biết nữa...nếu tôi Ba Bo qua đón thì chắc không được... Chị Chi nhìn trần nhà lẩm bẩm rồi nói khe khẽ.
- Để Bo xin Ba...muốn ngủ chung với anh Duy lắm... Cu Bo lại tiếp tục giãi bày.
- Con lại phiền anh Duy cho xem... Chị Chi nghiêm túc trừng nó.
- Dạ...không sao đâu chị...vui mà... Minh cười nhẹ ngưng vuốt cánh cho cu Bo.
- Hi...ừm...mà con muốn ngủ với anh Duy hay ngủ với Cô Linh... Chị Chi cười nhẹ nhìn mình xong quay sang nhìn Bo.
- Mẹ...anh Duy với Cô Linh ngủ chung mà... Cu Bo cười vui và chợt nói ra một câu mà khiến cho tất cả thành viên còn lại của buổi ăn phải xám mặt.
- ... Minh chẳng nói được lời nào hốt hoảng nhìn cu Bo.
- ... Chị Chi tròn mắt đầy ngạc nhiên nhìn cu Bo xong quay sang nhìn Di Linh rồi cuối cùng thì há hốc mồm nhìn mình.
- ... Di Linh với khuôn mặt thần thờ cúi gằm không nói được câu nào.

Mọi thứ chợt dần chìm vào không khí im lặng, nhắm thấy sự lúng túng xuất hiện khắp nơi nên chị Chi mới liếc cu Bo rồi nhắc nhỏ.

- Bo đừng nói bậy... Chị Chi nạt cu Bo.
- Không mà...Cô Linh ngủ chung với anh Duy mà mẹ... Cu Bo nhất quyết khẳng định những gì bản thân nói là đúng.
- ... Chị Chi lại được một phen kinh ngạc rồi có chút không ngờ nên hơi thờ thẩn nhìn vào tô nui.
- ... Minh ra hiệu cho cu Bo im lặng nhưng cứ thấy mặt nó nghịch nghịch ra sao đó.
- ... Di Linh thì từ từ ngược đầu lên nhìn mình lắc đầu rồi hích hích sang cu Bo ý nói kêu thằng Bo đừng nói vậy nữa.
- Mẹ...ngủ chung nệm mà...nên ngủ là phải ngủ chung với hai người... Cu Bo lại tiếp tục nói ra những lời bén ngoát.
- ... Chị Chi lúc này nhìn mình với Di Linh mà thật chất vẫn chưa dám tin đó là sự thật.
- À...mấy nay Di Linh đọc truyện ma nên không dám ngủ một mình...em nói lên phòng ngủ cho đỡ sợ...chứ đâu có gì đâu... Minh bỗng nghĩ ra là nên nói thật được nhiều hay nhiều chứ im lặng hoài thì sự hiểu lầm này không biết rồi sẽ phát triển tới đâu nữa, đành cười mỉm chỉ giải thích.
- ... Chị Chi nhìn mình lung lăm
- ... Minh bị ánh mắt của chị ấy bắt thóp nên im re.
- Đúng rồi á chị...em lên phòng Duy ngủ cho đỡ sợ...mấy nay nghiền truyện ma quá... Di Linh vỗ vai chị Chi rồi cười to giải thích sự thật.
- Ừm...vậy à... Chị Chi tuy cười nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn mình như có chút gì đó trách móc không ngờ.

Sau câu nói đó thì bữa ăn trở nên im lặng trước sự khó hiểu và đôi mắt tròn xoe của cu Bo.

Ăn xong đầu đó thì chị Chi với Di Linh dọn dẹp tất cả còn mình đưa cu Bo lên tầng hai rửa mặt rồi lên hẳn tầng 3 phòng mình nghỉ trưa vì cơ bản lúc này cũng tầm hơn 2 giờ mất rồi.

Minh và nó nằm nói chuyện luyên thuyên một lúc thì cả hai cùng ngủ quên lúc nào không hay.

Cho đến tận hơn 5 giờ mới dậy.

Mắt mình từ từ mở ra khi ánh sáng mặt trời đã gần như tắt hẳn.

Mọi hôm mình mà thấy mệt là ngủ quên trời đất luôn nhưng vì có nhóc nhỏ này ở đây nên đành phải cố gắng kêu nó dậy vì sợ nó bị "bóng đè" hay mệt mỏi thì cũng tội.

- Bo...dậy đi em...tối lắm rồi... Minh ngồi dậy lấy tay lay lay vai thằng bé.
- Dạ...anh Duy dậy chưa... Cu Bo từ từ mở mắt ra rồi ngóc đầu nhìn mình nói với bộ dạng xem ra vẫn thèm ngủ lắm.
- Anh dậy rồi...để anh dắt xuống rửa mặt rồi chơi với mẹ... Minh hích mặt nhìn chú nhóc mà lòng cũng thấy vui vui.
- Dạ... Cu cậu gật đầu rồi vội vàng đứng dậy cùng lúc với mình.

Mình và nó xuống tầng hai vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Tuy còn nhỏ nhưng nhóc này được cái sạch sẽ, quần áo thì thơm tho và cũng biết tự chải tóc cho bản thân rồi.

Tom tắt xong xuôi thì tụi mình cùng lại gõ cửa phòng Di.

- Di Linh...Di... Mình vừa gõ vừa lấy hai tay quàng cổ cu Bo.

Chẳng có một tiếng động nào cho đến tầm khoảng 30 giây sau.

- Hừm...gì á Duy... Di Linh mở cửa với đôi mắt còn nhắm nhắm mà có lẽ là cũng đang ngủ.

- Di đang ngủ hả...chị Chi trong đó luôn hả... Mình nhìn mắt Di Linh rồi ngó vào trong phòng thì thấy chị Chi đang nằm trên nệm.

- Ủm...chị Chi đang ngủ luôn... Di lấy tay che miệng ngáp dài sau đó lại nhìn mình.

- Di...nay cu Bo ngủ nhà mình luôn hả Di...hay là chơi tối về... Mình hỏi.

- Gì vậy Linh... Chị Chi nghe tiếng mình thì ngồi dậy cột tóc rồi từ từ đứng lên.

- À...Duy nó hỏi cu Bo ngủ đây luôn hay chơi tối về... Di Linh quay lại nhìn chị Chi.

- Chưa biết nữa...chị gọi mà Ba nó chưa bắt máy...lát chị gọi lại...để chị tắm cho cu Bo đã... Chị Chi tiến lại gần cửa phòng rồi nhìn cu Bo về cung nệm.

- Không...mẹ...không...con lớn rồi...Ba tắm...đàn ông tắm chứ hông để con gái tắm...mẹ là con gái...không... Cu Bo giãy nảy thét lên rồi đứng núp phía sau người mình.

- Để mẹ tắm cho...hông nhìn chim Bo đâu ha...để mẹ tắm cho... Chị Chi nhìn Di Linh và mình cười khẽ rồi khuyên cu Bo nhỏ nhẹ.

- Không mà... Cu Bo lắc đầu nguầy nguậy.

- Để em tắm cho...Cô Linh là đàn ông nè... Di Linh giơ tay xung phong rồi đi lại nắm tay cu Bo kéo ra khỏi người mình.

- Hông...cô Linh là con gái...nhìn chim Bo...không đâu...á...hông... Cu Bo lắc đầu nhắm mắt như chực khóc đến là tội.

- Thui...để em tắm cho...đàn ông nè Bo...được chưa... Mình lên tiếng kéo nó ra phía trước rồi quì xuống ngang mặt nó nói nhỏ nhỏ.

- Thôi...phiền em lắm...Bo hư quá...để mẹ tắm cho... Chị Chi đặt tay lên vai mình lay nhẹ rồi bồng trứng cu Bo.

- Hông...anh Duy tắm...con với anh Duy tắm chung... Cu Bo ôm chầm lấy tay mình mà kéo kéo.

- Ủm...để anh em tụi em tắm chung cho vui...không sao đâu chị... Mình nhìn chị Chi về trù mến cảm thông.

- Đúng rồi mẹ...con với anh Duy tắm chung... cu Bo lại được nước nhảy lên con cồn.

- Quần áo nó đâu chị... Di Linh quay sang nhìn chị Chi.

- Đây nè em...cám ơn em nha...tại Ba nó và chị... Chị Chi đưa giỏ xách đồ cho Di Linh rồi quay sang gật đầu cám ơn mình.

- Dạ...có gì đâu chị...hì...đứng đợi anh xú nha... Mình như hiểu ra câu nói của chị Chi sẽ làm chị ấy buồn nhiều lắm nên nhanh chóng cắt ngang rồi quay sang nói với cu Bo.

- Dạ... Cu Bo vui mừng hét lên.

Mình đi chập chững lên phòng lấy ít đồ sạch sau đó xuống phòng dắt cu Bo vào tắm chung luôn.

Cả hai anh em cùng cởi quần áo ra rồi đứng dưới vòi sen đùa giỡn với nhau.

Mình thấy thằng nhóc nhìn "thằng nhỏ" mình một hồi sau đó nhìn xuống thằng nhỏ của nó mà mắc cười kinh khủng.

Cu cậu có vẻ lạ nhà nên "hàng họ" vốn đã nhỏ nay lại càng thun vào đến mất dạng chẳng còn thấy đâu nữa.

Hai anh em đứng một hồi lâu thì nhảy ào vào bồn mà cùng quẩy cùng đập.

- Bình thường Ba tắm cho em hả...sao không để mẹ tắm...anh lúc nhỏ toàn mẹ tắm không...có gì đâu... Mình cười nhìn cu Bo đang vẫn vẩy nước rồi cố nằm dài ra như mình nhưng vì người nó ngắn nên không thể.

- Dạ hồng...mẹ nhìn chim...hông...toàn Ba tắm... Cu Bo cự nự đập nước ì xèo.
  - Ủm...Ba cho tắm bồn hông... Minh cười rồi lấy chân cù cù vào eo nó.
  - Dạ hồng...Ba đi đón tan học xong về nhà xắn tay áo lên tắm cho em sau đó thì mới tắm sau... Cu Bo giẫy nảy khi bị mình thọt lét nên cười nghiêng ngả rồi trả lời.
  - Ủm...vui nhì... Minh gật đầu cười nhẹ.
  - Lần đầu tiên tắm chung...tắm chung với anh Duy...vui... Nó cười ha hả ngụp đầu dưới làn nước mát.
  - Ủm...Ba mẹ em...sống riêng...lâu chưa... Minh thờ dãi rồi nói giọng run run.
  - Dạ...cũng 6, 7 tháng gì đó... Nó cũng dần nghiêm túc hơn chút xíu.
  - Em sống với Ba vui không... Minh lại hỏi.
  - Dạ vui...nhưng em cũng nhớ mẹ Chi nữa... Nó trả lời rất bình tĩnh.
  - Ủm...cố gắng đi...anh cũng còn Ba thôi...mà Ba anh ở ngoài Hà Nội lận...mẹ anh thì mất năm anh lớp 9 ấy... Minh nhìn nó nói vì nó giống mình phần nào lúc trước nhưng độ tuổi thì khác hẳn.
  - Dạ... Nó gật đầu rồi quẫy nước lia lịa.
  - Lại đây anh nói này... Minh lấy tay ngoắc ngoắc nó lại gần mình hơn.
  - Dạ...gì anh... Nó chủ động đứng lên đi chậm chững lại phía mình.
  - Chết nè...ha ha ha... Minh chụp đầu nó cứng ngắt rồi lấy tay vẩy nước vào mặt lia lịa.
  - Á...chết anh Duy nè... Nó rút ra được nên cũng nhảy lên ôm đầu mình ghì xuống.
- Lát sau tắm xong thì anh em lại xả sơ nước rồi mặc quần áo vào bước ra khỏi WC đi vào phòng Di khi cánh cửa đã mở tan hoang.
- Nhìn thấy Di và chị Chi đang nói chuyện gì đó mà cười ha hả khi thấy bọn mình.
- Tóc đẹp vậy con...anh Duy chải cho Bo hả... Chị Chi nhìn chăm chăm vào cu Bo khi mái tóc nó dựng đứng trong rất ngầu.
  - Rô nen đô hả...cho xin chữ kí... Di Linh hét inh ỏi lếch tới chìa tay ra cho cu Bo.
  - Kí cho Cô Linh nè... Nó giả bộ lấy ngón tay vẽ đại lên tay Di Linh trông hai Cô cháu giống rất vui.
  - Hi...em chải cho nó á...rất hợp luôn...hi... Minh cười tít mắt nhìn chị Chi khi trông mặt chị ấy rất niềm nở.
  - Ủm...quá hợp...tắm sạch chưa...vui hông ông quậy... Chị Chi cười xong lại gần ngang mặt với cu Bo rồi chọt khen nức nở.
  - Dạ vui mẹ...thương mẹ Chi nhất...mà có cái này lạ lắm mẹ Chi... Cu Bo ôm chầm lấy chị Chi sau đó quay đầu lại nói nhỏ vào tai mẹ nhưng vì cũng khá to nên mình và Di Linh cũng có thể nghe thấy cả.
  - Gì mà lạ vậy...nói Cô nghe với... Di Linh tếu táo chọt tai vào giữa hai mẹ con.
  - Chắc nó thấy phòng tắm lạ á em...hi... Chị Chi cười vui vẻ đoán mò.
  - Dạ không phải...con thấy chim anh Duy bị lấm mẹ...mà nó có râu nữa mẹ... Cu Bo thành thật nhìn Di linh và cả mẹ Chi nói giọng chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

- Dạ không phải...con thấy chim anh Duy bị lấm mẹ...mà nó có râu nữa mẹ... Cu Bo thành thật nhìn Di linh và cả mẹ Chi nói giọng chắc nịch.

Mình thì lúc đầu chưa biết gì nên chẳng thèm đề phòng mà cứ cười xuề xòa trước những câu trả lời của cu Bo tự nảy giờ bởi vậy khi mà nó buộc miệng nói ra câu miêu tả đầy oái ăm đó thì mình vẫn cười nhẹ một thoáng rồi mới dần phát hiện ra và bắt đầu tái hân mặt.

Đầu óc mình bỗng dưng trống rỗng đến mức chẳng suy nghĩ được gì ngoại trừ sự ngỡ ngàng như một tấm lưới vô hình đang bủa vây kín.

Cảm giác này giống y như những gì mà mình nhận được lúc trưa khi nó phán câu xanh rờn "anh Duy và Di Linh ngủ chung" vậy, có khác chăng là lúc đó sự bản thân chia đôi cho cả mình và Di còn bây giờ thì chỉ độc nhất Duy mình là người phải gánh chịu cái nghịch cảnh đời thường này mà thôi.

Mà nói chung chuyện có lẽ sẽ chẳng gây bối rối là mấy nếu ở đây chỉ có một người chứng kiến là Di Linh hoặc chị Chi vì như vậy sẽ dễ bề giải thích hơn cho mình mà đằng này cả hai người phụ nữ cùng hiện diện nên đâm ra người này nhìn người kia bờ ngỡ vì chẳng biết phải tỏ thái độ ra sao hay nên làm gì cho phải.

Mình hốt hoảng thật sự mà chỉ biết cúi gầm mặt xuống sàn nhà sau đó thì ngước lên nhìn cu Bo với vẻ mặt trần trối đầy đau khổ vì cuối cùng thì mình cũng biết được "mục đích nó đến trái đất" là để làm gì rồi.

Cu cậu đến đây là để đốt nhà mình.

Không chỉ một lần mà những hai lần vì lần đầu có lẽ cháy chưa xôm lắm nên nó quyết chí phóng thêm lần nữa.

Khá điên tiết mình nhìn nó rồi sau đó ngậm ngùi nhìn Di Linh và cả chị Chi khi cả hai đều đang há hốc mồm miệng to nhất có thể.

Phải nói là quê không thể tả mà dù có cố gắng tả lại thì vẫn không sao tả hết được cái quê.

Nuốt nước miếng đánh "lực" đầy hực hắng giữa bầu không khí yên tĩnh mặc dù là hành động vô tình nhưng lại đầy khôn ngoan của mình khi đó vì nó chính là điểm nhấn gây nên sự chú ý cho cả Di Linh và chị Chi đang lúc mà họ còn chưa biết phải phản ứng ra sao.

Sự im lặng được phá tan chính bởi mình nên thoáng chốc mọi người như dần quay trở lại với sự vô tư thường thấy chỉ trong chốc lát.

- Bo...nói bậy...im...vào đây mẹ cho cái này... Chị Chi cười khẽ giọng gao nhìn mình, nhìn Di Linh sau đó thì nhanh chóng kéo tay cu Bo.

- Không...con lên phòng chơi với anh Duy cơ... Cu Bo nhỏng nhèo nhìn mẹ giầy này.

- Vào đây với mẹ mà...mẹ thương Bo nhất ha... Chị Chi vẫn cố sức kéo nó vào trong phòng thật nhanh mặc dù cu cậu tí chân xuống đất kinh lắm.

- Anh Duy...cho em lên phòng chơi với... Cu Bo đang tay ra với tới mình.

- Bo vào...vội...vội...mẹ đi...để mẹ...lau người cho...nãy anh lau chưa khô đâu... Mình cầm tay cu Bo khẽ buông ra để nó vào phòng cùng chị Chi với giọng nói còn lúng túng ấp úng kinh lắm.

- Dạ...lát em ra liền...mẹ lau nhanh lên... Cu cậu nhìn mình đầy lo lắng hỏi thúc mẹ.

- Ừm...lát ra với...vội anh... Mình gạt đầu đứng nhìn nó khi chị Chi đang kéo nó lại bên gần chiếc gương và nhanh chóng với cái khăn à ạch lau cho cu cậu.

Chị Chi ngồi lau người cho nó nhưng vẫn thỉnh thoảng nhìn ra chỗ mình như vẫn còn chút gì đó ngại ngùng bởi con chỉ đã làm cho mình lâm vào tình trạng khá bí đất.

Vừa kịp để ý nét lạ của chị Chi xong thì mình mới bắt đầu phát giác ra ánh mắt của Di Linh vẫn đang nhìn trần trần vào mặt mình không ngớt với gương mặt thì đỏ như gấc.

Thoáng chút hơi ngạc nhiên và sợ sệt mình né ánh mắt của Di vì chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra giữa mình và Di cả.

Di nhìn mình không chớp mắt với cặp mắt to tròn thoáng chút gì đó hơi giọng gao đang song hành cùng nụ cười mỉm trên môi như thể Di còn chưa hiểu một số điều gì đó nhưng lại không dám hỏi mà chỉ dám cười nhẹ nhìn mình xã giao ấy.

Bản thân mình ngạc nhiên lắm chứ vì chẳng hiểu Di đang nghĩ gì mà lại nhìn mình sấm soi như thế nữa.

Ngày thường Di hay troll mình lắm nhất là mấy việc như thế này thì lại càng tràn trề cơ hội để Di thể hiện bản lĩnh xia xoi không giới hạn của bản thân, có sao hôm nay lại chỉ ngồi yên mà lắng nghe, ngồi yên mà quan sát tự nảy giờ thế kia nhỉ.

Nói mới để ý, nảy giờ bà Di xì teen dâu chưa "thở" ra một câu nào hết cả.

- Di...gi vậy... Mình nhúm mày nhìn Di khó hiểu.

- ... Di chẳng nói chẳng rằng với hai má đỏ ầu cứ chăm chăm nhìn mình mà cười mỉm chi miết.

- Dạ... Mình tiếp tục với vẻ mặt đù đù nhìn Di mặc dù biết thừa ra Di nhìn mình vì những điều mà ông nhồi con mới vừa phun.

- ... Dì vẫn như bị đứng hình nhìn mình trong khi hai cái má thì run run chột cười.

- Dì...Con lên phòng á... Mình quê độ khi mất Dì không chịu rời khỏi mặt mình nên đành phải đánh cửa chuông.

- ... Vẫn là cái nét mặt đáng ghét đó nhưng vàng trán có chút thay đổi như kiểu sẫm soi đồ điện tử vậy.

- Con lên... Mình quay lưng lại vừa đi vừa hồi hộp cho đến khi bước lên vài nấc thang vẫn còn quay lại nhìn Dì xem nét mặt có thay đổi chút nào không.

- ... Dì vẫn lặng lẽ hướng ánh mắt nhìn theo từng bước chân của mình với cái vẻ mặt tượng sáp cười xia tự nãy giờ.

Cho đến bây giờ mình vẫn không hiểu lúc đó Dì Linh nghĩ gì mà nhìn mình kinh thế, nhìn đến mức ám ảnh vài linh hồn.

Sau giây phút kinh hoàng đó mình cố gắng chạy thật nhanh lên phòng và ngay lập tức đóng sầm cửa lại.

Đứng ngược mặt lên trời nhắm nghiền mắt dựa lưng vào cửa phòng mà cảm giác trong mình vẫn còn bối rối và có chút gì đó khó chịu lắm.

Chẳng hiểu số mình xui hay rủi gì mà suốt thời gian vừa qua liên tiếp bị cánh đàn bà phụ nữ bắt thóp và quay như chong chóng vậy nữa.

Nào là những chuyện to lớn bị phát giác với những mối hiểm họa khó lường chưa giải quyết cho tới những chuyện nhỏ nhặt cũng bị đưa ra làm trò hề đến ê chề cả mặt mũi.

Không bàn tới chuyện được khoe hay show hàng miễn phí gì cả vì cái đó chỉ là bình luận hài hước của bạn đọc mà thôi.

Các bạn thử va vào tình huống đó của mình mà xem, nhục nhiều hơn vui, nhục như bị gài đục vào mồm rồi thì máu me be bét luôn ấy chứ.

Kiểu như vừa quay tay rồi bị người thân phát giác vậy.

Đau lắm!

Đó là còn chưa kể ánh mắt và phản ứng quái lạ của Dì Linh nữa chứ.

Liệu Dì có làm quá lên và nói gì với chị Chi và cu Bo không hay có lẽ là lúc nãy ngồi đó nhìn lém lỉnh để suy nghĩ ra cách để xỉ đầu mình nhỉ.

Ai chứ Dì Linh của mình thì dám lắm.

Rồi thì khi mọi chuyện kết thúc và chỉ còn có hai con người là mình và Dì Linh sống chung trong một căn nhà như thế này thì liệu Dì sẽ nhìn mình bằng ánh mắt như thế nào, sẽ đối xử với mình ra sao khi vừa mới đây còn đang nhìn mình bằng ánh mắt chăm chăm như sinh vật lạ.

Nhưng thiết nghĩ tất cả vẫn chưa là gì so với một nỗi sợ kinh hoàng đến mức than khóc mình mới vừa mừng tượng ra.

Đó là gần đây Dì Linh hay tung tin với tất thảy những người cả hai mới tiếp xúc rằng mình bị Gay.

Ừ thì không sao vì mình cũng chẳng muốn dính líu đến quá nhiều người nhưng cái hiểm họa ở đây là biết đâu chị Chi và cả Dì Linh nghĩ mình là Gay đích thực nên khi tám cho cu Bo mới bắt đầu giờ ra trò biến thái bệnh hoạn kiểu vậy thẳng thóc thấy được "cục cưng" của mình nào là bự, nào là "râu ria" lung tung hết cả mà đâu có biết tất cả chỉ là tình huống trở trêu.

Có khả năng ấy vì mình cảm nhận được rằng ánh mắt của Dì Linh như nhìn thẳng vào mặt mình mà hét lên điều tai quái đó vậy.

Ôi...nếu suy nghĩ đó thật sự tồn tại thì quả là quá ê chề và nhục mặt.

Chán ghét cái thực tại tù túng và thật tâm rất lo lắng cho những điều tai hại sắp xảy đến mình chạy như bay và đáp người xuống nệm chỉ trong vài giây rồi sau đó lăn lộn các kiểu.

Cu Bo nó còn con nít nên chẳng suy nghĩ gì mà nói ra những câu như thế thì mình không trách nhưng những cái suy nghĩ của người lớn qua lời nói của một thẳng bé con mới gọi là phức tạp và đáng lưu tâm hơn hẳn.

Mình thật sự rất muốn giải thích và nói rõ lắm chứ nhưng biết nói như thế nào đây.

Vì thẳng Bo nó cũng chỉ khoe với mẹ nó những điều nó thấy và chứng kiến khi tám chung với mình mà biết đâu mình bô lô ba la không phải lại càng làm cho chị em phụ nữ lại càng có dịp mà suy nghĩ nhiều hơn thì sao.

Thôi, im lặng tới đâu thì tới, "cờ đến tay ai người đó phát" thôi, lạng quạng phát bừa lại khéo sinh nghi.

Mình cứ nằm đó trần trọc qua lại với những mưu toan và lo tính chuyện trước mắt rồi sau một hồi gian nan mâu thuẫn thì suy nghĩ của mình cuối cùng cũng dần ổn định và yên tâm trở lại.

Cứ để cuộc đời thăng trầm mà đến với bản thân vậy.

Mình lếch lại bàn máy tính với tấm thân đầy mệt nhọc bởi những oanh tạc của dòng đời nghiệt ngã.

Bật máy lên và vào kiểm nick sáng mà chat với mấy đứa bạn tí cho khuây khỏa.

Đạo này thỉnh thoảng mình vẫn đôi lúc chat gặp Mỹ và vài đứa bạn thân quen rủ chat nhóm vì sắp vào năm học cuối cùng rồi còn gì nữa.

Tại mình thường nói về những chuyện cũ, một thời đã qua và không quên định hướng về những trò quậy phá trong tương lai cũng như bàn luận và xăm soi địa hàng mấy gái trong lớp.

Cũng có chút lo lắng việc học tập trong vài giây vì là năm cuối cấp mà vẫn chưa mừng tượng rõ ràng tương lai của bản thân liệu sẽ đi về đâu và liệu sẽ phải cố gắng những gì để mong được đi tới đó nữa nhưng rồi những lo toan về cuộc sống hiện tại ngay trước mắt lại dần khiến mình trở nên thờ thẩn hơn hẳn.

Mình ngồi nhìn trời đất bao la về đêm qua cánh cửa sổ thì bất chợt nghe thấy tiếng nói vọng vào từ bên ngoài.

- Duy...xuống ăn cơm đi cà... Tiếng của Di Linh trong trẻo vang lên từ bên ngoài phòng.

- Dạ...Di xuống trước đi...lát con xuống... Mình quay sang hướng cửa phòng mà trả lời lãnh lớt.

- Ừm...vậy Di xuống trước nha... Tiếng Di nhỏ lại cùng hòa nhịp theo là những tiếng bước chân trên những bậc cầu thang cũng dần trở nên xa xôi hơn.

- Dạ... Mình gật khề đầu lằm bằm trong miệng mặc dù biết sẽ chẳng ai nghe thấy đâu.

Trả lời là thế nhưng thật sự mình không muốn xuống ăn tí nào cả vì chẳng muốn đối diện với ai trong hai người phụ nữ đó vào lúc này.

Cực hình thì đúng hơn vì thực chất mình chẳng biết nên nói gì hay phải làm gì để che giấu đi cái sự lúng túng đang còn hiện hữu trong nét mặt và từng cử chỉ của bản thân.

Mình cứ ngồi đó tiếp tục nhìn ra cửa sổ coi như này giờ không nghe thấy gì hết và tưởng tượng đủ thứ thì đột nhiên độ chừng nửa tiếng sau điện thoại mình bất giác rung lên trên nền nệm.

Tiến lại gần và nhấc khề lên mình ngạc nhiên khi thấy đuôi số lạ.

Mình: A lô...ai đó...

Đầu dây bên kia: Di Linh nè...

Mình: Ủa...số này đâu phải số của Di...

Di Linh: Mượn điện thoại của chị Chi...

Mình: À...rồi...mà dưới nhà gọi lên đây chi...

Di Linh: Xuống ăn cơm ông..

Mình: Con không đói...mọi người ăn trước đi...

Di Linh: Không xuống thì không ai chịu ăn hết...xuống đi...

Mình: Trời...vậy con xuống liền...

Di Linh: Ủa...nhanh nha...

Mình ngắt điện thoại rồi quẳng đứng vài cái nơi vừa đưa tay nhấc nó lên rồi nhanh chóng bước xuống tầng hai vào nhà vệ sinh rửa mặt cái sau đó thì mới bước xuống lầu.

Vừa đặt chân xuống tầng trệt thì ngay lập tức mình đã nghe thấy tiếng Di Linh gheo cu Bo làm nó cáu hét lên từng hồi inh ỏi từ bên trong bếp vọng ra.

- Cho miếng đi... Tiếng Di Linh nhòng nhèo.

- Hồng...Cô Linh...hồng... Tiếng cu Bo giầy nảy.

Cười nhẹ với cái tính nết trẻ con của bà Di mình và sau đó mình nhanh chóng đi về hướng bàn ăn dưới bếp thì đã thấy cu Bo đang được mẹ Chi bế trên tay còn Di Linh thì ngồi đối diện và lấy hai tay ngoáy vào má cu cậu.

Ngước mắt nhìn lên thấy mình là ngay lập tức Di Linh đã đứng dậy lờm lờm.

- Nãy nói xuống mà làm đợi muốn chết hà...ngồi hết tron luôn...ngồi đợi xịu nhen... Di Linh nhủu mài nhìn mình rầy la.

- Dạ... Mình gật khề đầu không biểu hiện cảm xúc gì.

Thở dài khe khẽ một hơi mình bắt đầu ngồi xuống bàn và khề đá lông nheo nhìn cu Bo.

Cu Bo thấy thế thì cười như đúng rồi và càng quấy mẹ hơn nữa.

Chị Chi đang ngồi ôm bụng cu cậu bằng cả hai tay trên đùi thấy mình chọc thẳng bé thì cũng cười rất tươi mà hòa theo đùa giỡn như thể chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Nụ cười của chị Chi có chút gì đó hơi gượng khiến mình thoáng chút suy nghĩ và ngừng đùa giỡn hẳn.

Có thể là chị vẫn còn nhớ đến chuyện lúc nãy trước cửa phòng Di.

Ngồi nhìn và nghĩ ngợi mông lung một lát thì cuối cùng Di Linh cũng bùng nổi nui lại bàn để mọi người nhập tiệc ăn y như lúc trưa.

Suốt buổi ăn Di Linh vẫn nói chuyện nghe xôm lám còn chị Chi thì có phần trầm hơn hẳn.

Mình thì khỏi phải nói, cố gắng giữ im lặng cho đến suốt buổi ăn nhưng cũng đâu có được.

- Tối nay cu Bo ngủ đây luôn hông chị... Di Linh nhìn cu Bo rồi nhìn chị Chi.

- Không em...nãy Ba nó gọi điện thoại nói qua đón rồi...chắc tầm nửa tiếng nữa là tới đó... Chị Chi cười nhẹ nhìn Di rồi quay sang lấy tay rờ nhẹ vào vai cu Bo.

- Dạ...cu Bo về nhà ngoan nhen... Di Linh lấy tay vuốt đầu thẳng bé mặc dù cánh tay đó vừa lúc nãy cảm muổng mức lia lia ==.

- Dạ...mẹ...vậy bao giờ con mới được qua đây chơi với anh Duy hả mẹ... Cu Bo chỉ về hướng mình rồi nhìn mẹ nó mắt long lanh hỏi nhỏ.

- Mai một gì đi con...con học giỏi thì mẹ cho sang... Mẹ Chi của nó cười nhẹ nhìn nó đầy âu yếm.

- Dạ...mai một em sang nữa nha anh Duy... Cu cậu nhìn mình la í ới.

- Ừm...Bo nhớ sang đó... Mình gật nhẹ đầu và cười với nó.

- Dạ... Nó gật đầu lia lia.

Sau cử chỉ đó thì tất thấy mọi người đều cười hả hê và cùng cầm cuối ăn.

Khi mà bữa ăn vừa xong thì cũng đúng lúc Ba cu Bo ấn chuông ngoài cổng.

Di Linh và chị Chi nhanh chóng cùng nhau xách túi quần áo và dẫn cu Bo ra ngoài cho Ba nó khỏi trông còn mình thì đứng trong bếp dọn bàn ăn đâu đó rồi sau đó đi lên phòng nằm nghỉ mà thoáng nhìn đồng hồ thì cũng tầm 9 giờ hơn rồi.

Bước lên phòng mình có phần thỏa mái và bình thường hơn tẹo vì lối sống của mình đa phần là sự độc lập đến mức cần không gian riêng rẽ mới chịu được vì mình không quen với cái cảnh nhiều người cùng nhau truyện trò hay tăng bốc.

Nằm gác tay lên trán rồi sau đó mình ngồi dậy và bắt đầu chuẩn bị đủ thứ cho năm học sắp tới mặc dù còn cả ngày mai ở nhà để lo lắng.

Đầu vào đó thì bắt đầu lại thấy chán ngay lập tức mình lôi mấy cuốn conan cũ kĩ ra đọc ngẫu nhiên và nghiền ngẫm như thể mới lần đầu cảm chúng vậy.

Đọc tầm 2, 3 cuốn thì mắt mình bắt đầu có phần lim dim lại.

Chẳng buồn đuổi nó đi làm gì mình cứ thế cứ thế chìm sâu vào giấc ngủ đêm thật nhẹ nhàng.

Nhưng nó chẳng kéo dài tới sáng như mình mong đợi vì chỉ sau đó khoảng hơn tiếng là mình đã phải bừng dậy bởi tiếng điện thoại reo inh ỏi ngay kế bên.

Mắt nhắm mắt mở nhấc máy lên thì thấy số lạ không có trong danh bạ.

Mình:A lô...ai đó...

Đầu dây bên kia: Là chị Chi nè Duy...em ngủ chưa...

Mình: À...chưa chị...sao chị có số em vậy...dưới nhà có chuyện gì hả chị...

Chị Chi: Không...hồi chiều Linh lấy máy chị gọi cho em...máy còn số...

Minh: Dạ...có chuyện gì hông chị...

Chị Chi: Chị muốn nói chuyện với em...chuyện nhỏ thôi...

Minh: Để sáng mai được không chị...giờ này...

Chị Chi: Chị không muốn cho Linh biết...em gấp chị lát được không...xuống nhà đi em...chị đang dưới phòng khách...

Minh: Dạ...vậy chị đợi em lát...

Sau câu nói đó thì đầu dây bên kia cúp máy.

Minh mặc dù còn hơi buồn ngủ tạo nhưng trong tâm can bắt đầu nảy ra những lo lắng vô chừng.

Chẳng biết vì sao chị Chi lại muốn gặp riêng mình nữa.

Mà gặp riêng vậy thì nói chuyện gì được nhỉ, lại còn không muốn cho Di Linh biết.

Hay là chị Chi cũng giống như cô Trang?

Không, mình nghĩ là không vì nếu muốn "đụng và chạm" thì chị ấy thiếu gì cơ hội để nói với mình mà lại mạo hiểm gặp mình giữa đêm khuya thế này.

Cuộc gặp này lại vô cùng dễ bị phát hiện nếu như Di Linh bất ngờ nghe tiếng động hay vô tình tỉnh giấc mà không thấy chị Chi thì biết đâu sẽ đi tìm và phát giác ra.

Ngồi nghĩ ngợi một hồi lâu thì cuối cùng mình cũng đứng dậy đi lại hướng tủ còi quần đùi sau đó lấy cái quần thể dục dài để mặc vào rồi nhanh chóng mở cửa tiến xuống tầng hai rửa mặt.

Sạch sẽ thơm tho thì mình mới từ tốn đi xuống tầng trệt với những bước chập chững và hơi dò chừng.

Khi ánh mắt vừa thoát khỏi góc khuất của những bậc thang thì mình nhanh chóng thấy cái bóng dáng của chị Chi đang ngồi dưới chỗ ghế sofa mà trên người của chị ấy chỉ là một bộ quần áo ngủ trơn tru mỏng tênh tang màu hồng đục rất mát mẻ.

Chị nhìn thấy mình thì lập tức mỉm cười rất tươi.

Chị ấy bất giác gạt đầu chào mình nên mình cũng cố gắng thật lễ phép gạt đầu chào nhẹ chị rồi lảng lảng đi lại gần hơn tiến tới chỗ ghế sofa.

- Dạ...chị nói đi...em nghe nè... Minh tiến lại và dừng hẳn bên cạnh chiếc bàn ngay giữa những chiếc ghế nệm nhỏ.

- Ừm...hì...em ngồi xuống đi... Chị Chi cười khẽ gạt đầu sau đó đưa tay ra dấu cho mình ngồi xuống.

- Dạ...mà ra ngoài hè đi chị...khuya vắng với mát...chứ ngồi đây nói sợ Di Linh nghe thấy... Minh nhìn chị nói giọng rất thật thà và khẽ nhưn mắt nhìn lên hướng trên cầu thang.

- Hè hả...ừm...chuyện này chị không muốn Linh biết... Chị Chi gạt đầu tỏ tường rồi sau khẽ nhón người đứng lên.

- Dạ...em hiểu... Minh cười nhẹ nhìn bộ quần áo đầy quyến rũ của chị.

Mình hơi cúi người với tay dưới cạnh bàn lấy chìa khóa cửa chính sau đó cùng chị Chi tiến lại gần cửa chính và khẽ tra chìa.

...Cạch...cạch...

Hai tiếng kim loại lạnh người vang lên trong sự hồi hộp của cả mình và chị Chi y như cái đêm mà mình đã mở khóa khi Cô Trang tới nhà mình vậy.

Mình và chị khẽ bước ra khỏi nhà mà cố gắng không tạo tiếng động lỡ đâu đánh thức Di.

Mình bước ra hè trước sau đó đứng ngoài cầm chốt cửa đợi chị Chi bước ra luôn rồi mới khép lại gần sát nhưng không khóa.

Phút chốc mình và chị Chi cùng tiến lại gần các bậc thềm ở hè và định ninh ngồi xuống cạnh nhau nhưng cũng cố cách chừng hai gang tay người lớn.

Mình hơi ra rồi sau đó khẽ quay sang nhìn chị Chi.

- Dạ...chị nói đi... Minh nhưn mải nhìn chị tỏ chút tò mò và ngạc nhiên.

Mình vừa nói xong thì nhẹ nhàng hạ mắt nhìn xuống rất tự nhiên vì thấy cái gì đó lấp ló bên phải người thì bất chợt phát giác ra một sự thật đầy nhói lòng rằng chị Chi không mặc áo ngực bởi mọi thứ đều tỏ tường qua phần hở của nách chiếc áo ngủ dây ren lỏng và cả điểm gò nhô cao trên phần ngực áo

Mình đỏ mặt tía tai thoáng chút ngượng ngùng trong giây lát bởi ánh mắt mình như bị trói cứng vào cái núm vú tròn lẳng nhô cao màu đỏ hồng đầy kiêu

hãnh chia thẳng ra phần ngực áo rõ mồn một.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Nói xong câu ấy rồi chợt nhìn thấy khoảnh khắc đầy ấn tượng của đời người nơi khe áo chị Chi, mình tất nhiên là im bật.

Lí do vì sao thì chắc các bạn cũng đã hiểu.

Mình biết mặt mình lúc đó đỏ lấm.

Đỏ không tương tượng nổi luôn ấy vì mình có cảm giác nó nóng bừng và có chút gì đó hơi ran rát nơi hai gò má.

Mình bỗng nhiên nín thở và đồ dẫn trong giây lát vì cái sự hờ hang chẳng biết và vô tình hay cố ý của chị Chi lúc ấy nữa.

Mắt mình như bị ai đó điều khiển mà cảm sâu và đỉnh ninh bóp chặt vào cái khe hở thần thánh đang lộ liễu vô tư khuyến mãi cho khán thính giả ấy.

Hai gò bông đào trắng ngần cao vun vút với cái núm mềm mại đỏ hồng chia hờ ra ngay trước mắt như thêm phần thúc đẩy sự thèm khát và lôi kéo mình vào những tưởng tượng sâu xa và mê mẩn.

Mình lúc đó một mắt thì cố gắng chui càng sâu vào cái khe hở bên nách áo ấy thì càng tốt còn một mắt thì phải cố làm ra vẻ bình thường nhất có thể để chị Chi không thấy nghi ngờ về sự lạ nên dậm ra cứ phải láo liên đủ kiểu. Cặp vều của chị Chi phải nói là chúng thật sự rất căng và tròn lẳng lẳng trông đẹp và cực kì thu hút đến mức gọi tình khiến cho mình nhiều niềm tin sâu sắc hơn đến câu nói "gái một con trông mồn con mắt, trai một mắt thì nhìn chỉ có một con".

Ở chị Chi mình nhìn thấy được một chất gì đó rất riêng so với những người phụ nữ đã đi qua đời mình. Chất ở suy nghĩ và cả những đường nét cơ thể, thật khó giải thích để cho các bạn hiểu. Một cái gì đó thật sự "chín" và phát triển hơn cả cô Trang khi mà các bạn có dịp đối mặt với chị mà có thể nói là ưu thế của ba từ "gái một con".

Chị Chi ngồi đó nhìn ra hướng công và vẫn im lặng trước câu hỏi của mình như còn khá nhiều sự dè dặt trong suy nghĩ đến mức chú tâm lắm nên không kịp để ý xung quanh hay đúng hơn là để ý đến ánh mắt và thái độ của một thằng dâm dật kẻ bên.

Màn đêm u tối trước mặt như lấy đi hầu hết thị giác xa xăm của mình vào lúc ấy nhưng bù trừ lại là thứ ánh sáng tỏ tường của bóng đèn vàng chóc vẫn đang âm i làm nhiệm vụ soi rọi cho tất cả sự vật trên hè.

Mình cứ ngồi đó mà nhìn, nhìn soi mói mãi không thôi với cái vẻ mặt dù dừ thường thấy và cái miệng há hốc chẳng biết vì thèm khát hay hoảng hốt đến cao độ nữa.

Mình chỉ biết là tìm mình đập kinh khủng lắm.

Rồi đột nhiên khi tâm trí mình vẫn đang gắn chặt vào hai ngọn đồi nhẵn cô và căng tròn ấy thì bất chợt chị Chi như cảm giác được một sự hờ hênh nào đó của bản thân hiện đang kích hoạt máu cuồng dâm của người bên cạnh nên lập tức chị kéo nhẹ phần dây áo bên nách lên như một phản xạ vô điều kiện.

Tất nhiên là dây áo được kéo lên thì toàn bộ phần thân áo cũng vì thế mà lên theo luôn, tất cả mọi thứ trắng ngần và tròn lẳng lẳng cũng đồng loạt được che đi mà núp hờ sau lớp áo ngủ mỏng manh kia.

Lúc ấy mình tiếc lắm, tiếc vì niềm vui nhỏ nhoi đã qua đi mà dân bắt đầu trở lại với bầu không khí ngại ngùng của ban nãy.

Mặt mình chưng hửng đến độ nếu mà chị Chi chỉ cần nhìn qua một thoáng cũng sẽ hiểu ngay ra được nhưng thật may mắn lúc đó nó không phải là thứ chị ấy chú ý thì phải.

Nuốt nước bọt đánh "ực" một tiếng thật nhỏ như cố tình than trách phim hay đã hết ai về nhà nấy ngủ với tinh thần tiếc nuối nhất có thể vì đoạn kết chưa thật có hậu cũng như đôi mắt mình chưa thật no tròn với sự thỏa mãn và vui thú xác thịt.

Nói cho lung thì mặc dù chỉ là những hình ảnh thoáng qua bởi cái nhìn lén lút nên thật chất là không dám chú tâm lắm nhưng mà có sao nó lại sâu đậm đến thế.

Nó khiến cho tâm trí mình bùng lên hàng loạt những dục vọng và ngấm ngấm xô đẩy đầu óc đến những liên tưởng bậy bạ và xàm xí khó tả.

Nó làm cho đầu óc mình đột nhiên hình thành nên một phản xạ tức thời là cứ lâu lâu lại len lén nhìn vào cái khoảng hở nho nhỏ ấy xem có thay đổi gì hay là trở về với trạng thái ban đầu chưa.

Thật đúng là cuồng dâm thì thường sinh hoang tưởng mà.

Nhắc mới nhớ, mình và chị Chi ngồi đây này giờ mà chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Mình bắt đầu thấy ngạc nhiên vì sao chị ấy cứ im thin thít mãi thế.

- Haizzz... Mình thờ dài vì mình biết có lẽ chị Chi còn ngại ngùng gì đó nên cứ im ắng.

- ... Chị Chi nghe tiếng thở của mình thì đột nhiên quay qua nhìn thẳng vào mắt mình tỏ vẻ ngạc nhiên ngược lại.

- Dạ...chị nói đi...em nghe nè... Mình có chút lúng túng nên nói giọng be bé ngắt quãng.

- À...ừm...hi...chị xin lỗi...này giờ chị suy nghĩ vẫn vơ quá... Chị Chi lúng túng nói khẽ nhìn mình.

- Dạ...không sao chị...sáng giờ em ngủ cũng nhiều nên chẳng buồn ngủ nữa...ngồi đây bao lâu cũng được mà... Mình gãi đầu nhìn chị cười xuề xòa vui vẻ.

- Ừm...hi...chị thấy Duy dễ gần đó chứ...hài hước...mặc dù hơi ít nói tí thôi... Chị Chi nhìn mình với ánh mắt đầy trìu mến rồi nhận xét.

- Dạ...hi... Mình gật đầu nhẹ rồi lại nhìn ra sân vì mình rất mắc cỡ mỗi khi có người khen tính tình này nọ.

- Chị tính nói với em nhiều lắm...tại ở nhờ nhà em mấy bữa...chắc cũng sẽ phiền em nhiều...mà bây giờ...ngồi đây...lại chẳng biết nên nói gì hết... Chị Chi nhìn mình nói giọng ảm áp và ngại ngùng.

- Dạ...đâu sao đâu chị...nhà mọi khi...im ắng lắm...buồn lắm...có chị thì vui thôi...chứ chẳng ảnh hưởng gì đâu...vui hơn thì có... Mình cười tít mắt vì cơ bản muốn chị biết rằng mình là người hòa đồng và việc chị ở đây sẽ chẳng ảnh hưởng tiêu cực gì đâu nên chị chẳng cần phải nghĩ ngợi gì cả.

- Ừm...cám ơn em...nay chắc lạ nhà hay sao mà chị chẳng ngủ được... Chị Chi gật lấy gật để ra vẻ cảm ơn mình rồi lại nhìn băng quơ ra hướng sân.

- À...dạ...cái này em cũng thấy nhiều người bị...lạ chỗ là khó ngủ lắm... Mình nói về am hiểu.

- Ừm...mà nay gần cuối hè rồi nhỉ...trời hạn nên nhiều sao ghê...chẳng bù cho mấy tuần trước...mưa âm ỉ...trời về đêm đỡ nóng hơn em nhi...đẹp nữa... Chị Chi chống cả hai tay ra phía sau mà ngồi dần người về thư thái nhìn lên bầu trời đêm đen hun hút.

- Dạ...lâu rồi em cũng chưa ngắm trời đêm như thế này... Mình để tay lên gối chống lấy một bên gò má mà cũng bắt chước chị hướng ánh mắt mông lung chiếu thẳng lên bầu trời.

- Ừm...chị cũng vậy...lâu...rất lâu rồi...thấy buồn thật... Chị Chi vẫn nhìn lên cao mà nói giọng trầm ngâm đầy hồi tưởng.

- Dạ...cứ mỗi khi nhìn lên bầu trời tối đen...em thấy nó bao la...thấy sao mà...bản thân cô đơn quá...trống rỗng lắm...nên em thường rất ít khi...nhìn lên...buồn lắm... Mình nhìn chị Chi rồi lại nhìn lên bầu trời đêm chợt nói ra những điều tự sâu trong trái tim đang cảm thấy.

- Ừm...y chang chị luôn...lúc trước có nhiều thứ lo nghĩ thì chị lại chán...còn bây giờ vui vẻ trở lại với tự do thì chị lại...lại thấy buồn...rồi thì cô đơn...chị thấy mình...không quen hay chưa từng trải qua vậy á...ừ...trống rỗng lắm em... Chị Chi cảm giác được sự trải lòng của mình nên chị cũng cố hòa theo với giọng điệu từng trải thật sự rất gần gũi.

- Dạ... Mình gật nhẹ đầu theo từng điều chị nói.

- Chán lắm em...nên nhìn lên trời hay những thứ vắng vẻ là chị thấy chán lắm...muốn buông xuôi... Chị Chi lại nhìn lên mà chia sẻ những điều náo nê đến mức như chực khóc.

- Em đó giờ cũng vậy...chán lắm...kiểu như là...trong sự rối ren đôi khi lại tạo ra niềm vui...còn một sợi chỉ đơn thuần...thì...nhiều khi lại chẳng biết...chẳng biết phải đi đâu làm gì...nên chỉ biết đi trên những con đường được định sẵn...rồi cuối cùng lại tạo nên một cái áo...cái quần...một tấm vải nhạt nhèo...không...không màu sắc... Mình nhìn chị sau đó cúi gằm mặt mà nói nho nhỏ như thể chỉ muốn chị nghe thấy sự ngại ngùng của một đứa con trai khi chia sẻ những điều ủy mị chan chứa.

- Ừm...chị nhiều lúc có cu Bo thì đỡ tui nhưng...chẳng được bên nó... Chị Chi cúi mặt nhìn xuống dưới.

- Dạ... Mình gật nhẹ đầu.

- Chị ngồi nhà một mình buồn...là lại nhớ tới nó...muốn ôm nó hoài à...không biết nó có nghĩ chị là mẹ xấu...mẹ không tốt không nữa... Chị Chi cười khẽ với cặp mắt rung rung.

- Không đâu chị...em thấy nó nhỏ nhưng hiểu chuyện lắm...nó hiểu được cái khó của mẹ mà...nó ngoan lắm chị... Mình lắc đầu nói với chị như thể an ủi.

- Chị cũng mong là vậy...nhưng nó ít chia sẻ với mẹ lắm...sợ mẹ lo...mẹ buồn... Chị Chi nói về cu Bo có đôi chút đúng, thằng bé nhiều khi chẳng bao giờ nói nhiều với mẹ cả.

- Dạ...em cho nó số điện thoại rồi...nó kể với em nhiều chuyện lắm...chắc là đàn ông con trai với nhau...có gì buồn nó nói sẽ gọi cho em... Minh cười mỉm và nói về cu cậu nghe rất vui để cho chị Chi phần chần hơn đôi chút.

- Hi...vậy phiền em quá...sợ nó gọi cho em hoài luôn đó... Chị Chi cười mà quệt nhẹ nước mắt nói.

- Dạ...đâu sao đâu chị...vui mà...em cũng buồn khi chẳng ai nói chuyện với mình... Minh gật đầu nói với chị.

- Hi...cám ơn em...mà khi nào em đi học...12 hừm... Chị Chi lấy tay đặt lên vai mình biết ơn và khẽ quan tâm.

- Dạ...mai là lên nhận lớp rồi chị... Minh gãi đầu nhìn chị tỏ vẻ còn e ngại.

- Ủa...mai hà...chết...vậy em vào ngủ sớm đi...chứ hông mai sao có sức lên trường...chị ngồi lát chị vô sau... Chị Chi nghe vậy liền giẫy nảy bắt mình vô ngủ sớm.

- Dạ hông...cả ngày nay em ngủ như thứ gì luôn...giờ nhắm mắt lại cũng chẳng ngủ được...ngồi đây nói chuyện lát...em buồn ngủ thì em mới vô...không sao đâu chị... Minh giải thích cho chị hiểu.

- Ừm...lát mà mắc ngủ là vô ngủ liền đi nha em... Chị Chi nhìn mình với ánh mắt trêu mếu vô cùng.

- Dạ...em biết mà... Minh gật khẽ đầu đồng ý.

Minh và chị Chi còn ngồi đó nói thêm một số chuyện liên quan đến một loạt các chủ đề:Học tập, thú nuôi, tình tình và cả yêu đương.

Cảm giác hai chị em rất gần gũi và xem nhau như bạn bè mà thoải mái chia sẻ những niềm vui nỗi buồn và cả những khao khát trong cuộc sống hiện tại mà đôi lúc mình nghĩ vì cả hai đều giống nhau là có chung một làn da.

Minh thì không thể kể hết ra đây vì nó sẽ rất dài dòng và chẳng nhớ rõ cho lắm nhưng vẫn sẽ cố nhắc lại một số điểm chính và quan trọng trong cuộc nói chuyện trên nền hè thoáng gió tối hôm ấy.

- Hi...mà Duy hiền quá...lúc đầu thấy em ở quán ăn cứ ngỡ em trầm và...khó chịu lắm...kiểu công tử vậy á... Chị Chi nhìn mình mà cười tít mắt.

- Dạ đúng mà chị...lúc đầu em thế thật...nhưng giờ thì cũng nói nhiều lắm...tại ở chung với Di Linh mà... Minh gãi đầu nhìn chị.

- À ừa...mà em thấy Linh sao...vui và tốt chứ... Chị Chi nhìn mình cười và hỏi.

- Dạ...Di hiền...vui...quan tâm em đủ thứ...không trách được điểm nào...à...hay nói nhiều thôi... Minh chống cằm bấu môi suy nghĩ và nhận xét.

- Ừm...Linh tốt với mọi người lắm...ai chơi thân hay quen với nó...nó đều cực kì tốt...chị rất vui vì quen được nó... Chị Chi nhìn mình gật đầu kiểu cực kì đồng ý.

- Dạ...Di tốt lắm chị... Minh cũng gật đầu theo.

- À...mà chị hỏi cái này... Chị Chi bỗng nhìn mình hơi trầm ngâm.

- ... Minh ngạc nhiên vì thái độ của chị nên cũng cố lạng lạng theo dõi.

Chị quay sang nhìn mình cực kì chăm chú như thể đang soi xét hết tất cả để mong đợi sẽ nhìn thấy một cái gì đó ẩn sâu nơi mình.

Lúc này thì vì chị giờ tay lên cao nên vô tình cái cổ áo bị trễ xuống mà để lộ ra gần hơn nửa cái khe ngực sâu hun hút và cặp vú trắng ngần khiến cho mình chút xấu hổ là nỏ đom đóm mắt nhưng vì không thể né đôi mắt của chị nên mình đành phải cố gắng kiềm lòng mà nhìn mặt chị chứ không dám kéo xuống sâu hơn.

Chợt bất giác chị đưa từ từ cánh tay lại gần khoét miệng suy nghĩ rồi nhìn mình kiểu tò mò nhưng lại rất thẳng thắn.

- Em bị Gay hả... Chị Chi hỏi mình giọng nhe nhỏ.

- Dạ...em cũng không biết...Di Linh nói vậy... Minh lúc đó chẳng biết trả lời sao nên đành qua loa hỏi hột rồi nhìn ra hướng cổng.

- Em đi bác sĩ chưa...đi bác sĩ tâm lý xem thử... Chị Chi cười khẽ nhưng vẫn nhìn mình.

- Dạ thôi...chắc không phải đâu chị...hi... Minh lại đánh trống lảng trả lời cho có.

Minh lúc đó lại bắt đầu ghét Di Linh thêm tẹo vì cái tính bép xép gặp ai cũng bô lô ba la rằng mình bị Gay rồi này kia.

- Ừm...mà...mà sao em...em không thử quen...ai...ai đó thử xem... Chị Chi đặt tay lên vai mình lay nhẹ chỉ bảo.

- Có ai thêm quen em đâu chị...hì... Minh lại cười nhưng lần này thì quay sang nhìn vào mắt chị luôn.
- Em nói sao chứ...vừa trắng...đẹp trai...gia đình thì khá giả thì thiếu gì con gái muốn quen... Chị Chi bấu môi nhìn mình đùa giỡn.
- Hồng có đâu chị...Dì Linh chê em như gì á...đời này mong có người muốn quen còn hông được... Minh lắc đầu giẫy nảy cười to.
- Vậy à...để chị hỏi lại Linh xem...mà đó giờ chưa quen ai thật à... Chị Chi che miệng cười rồi lại hỏi mình có vẻ ngạc nhiên lắm.
- Dạ... Minh nhìn chị tỏ vẻ thành thật.

Đọc đến đây chắc hẳn nhiều bạn thắc mắc tại sao mình lại nói dối chị Chi nhưng xin thú thật là lúc đó mình nghĩ như này:Đến Dì Linh còn chẳng biết là mình từng quen với My và cả cô Trang mà bây giờ nếu nói cho chị Chi biết thì lỡ đâu chị ấy vượt miệng nói với Dì rồi Dì lại kể với Ba mình thì cực kì rắc rối vì Ba mình sẽ nói Dì canh công hay dè bâu mình hơn thì sẽ đến khổ.Thôi thì cứ giả điên biết đâu sẽ được bình yên.

- Ủm...cũng khuya lắm rồi...em buồn ngủ chưa... Chị Chi nhìn mình hỏi nhỏ.
- Dạ...cũng bình thường...chị buồn ngủ à... Minh quay sang nhìn chị khi nghe chị hỏi câu ấy thì chắc có lẽ là chị buồn ngủ rồi.
- Ngồi ngoài đây gió quá...chị thấy hơi khó chịu... Chị Chi hơi nhăn rồi nhìn mình nói giọng nghe có vẻ mệt.
- Dạ...thế thì vào nhà thôi chị... Minh gật đầu rồi vội chống tay làm động tác đứng lên.
- Ủm.. Chị đáp nhỏ nhỏ.

Minh và chị cùng lúc đứng lên và tiếng bước trên thềm hè mà chẳng ai nhìn ai.

Nhường chị đi trước mình nói bước theo sau tiến lại gần cánh cửa chính.

Vì lúc này khi ngồi xuống thẳng nhỏ mình bị lệch sang bên cộng thêm những hình ảnh lộ liễu của cặp buồm tươi roi rói kia nên nó có phần lệch quỹ đạo hơn hẳn.

Nên lúc bước được một bước là lập tức mình phát giác ra ngay nên đành phải kéo hơi trễ quần xuống tí để chỉnh lại hướng quần sịp sao cho thoải mái và đồng thời cho tay vào quần chỉnh lại thẳng nhỏ đang hấy còn cương cứng bởi một suy nghĩ thái quá vừa mới đây trước khi đứng lên.

Nhưng đúng là số trời đã định, nghịch cảnh thì thường làm nên tội lỗi vì bất giác khi chỉ còn đúng một bước thì chuẩn bị bước vào cửa chính thì hình như có một con gián chạy ngang qua nên mà chị Chi nhìn thấy nên nhanh như cắt chị chững người lại rồi lùi về sau một vài bước.

Minh thì lúc đó chẳng để ý gì mà cứ cúi gầm mặt xuống chính chính thẳng nhỏ vì sự cố lệch pha nháy vừa rồi nên vô tình đang trong tư thế đi tới tạo cho thẳng nhỏ một lực đẩy còn chị Chi thì giật mình lùi lại khiến một lực đập nảy sinh.

Khoảnh khắc thẳng nhỏ mình trong trạng thái cương cứng chạm mạnh vào phần mông nùng nục của chị Chi sau chiếc áo ngủ khiến cho mình có cảm giác thật khó tả.

Ngay từ giây phút đầu tiên là mình phát giác ra ngay chị Chi không mặc của quần chip nữa vì thẳng nhỏ mình chọc thẳng vào phần mông mềm dẻo ẩn sau dưới lớp vải áo mỏng tang với lực khá mạnh khiến cho nó đi sâu tít và còn hơi dính nhẹ vào phần mông chị chi rồi mới chịu dừng lại thì phải.

Nhanh tức khắc mình và chị Chi đều cảm thấy điều đang diễn ra nên cả hai nhanh chóng nhích người nhau ra với vẻ ngại ngùng kinh khủng.

- A... Chị Chi tròn mắt nhìn mình đầy ngại ngùng.
- Em...em xin lỗi...em không biết...chị...lùi lại... Minh cúi gầm mặt gật đầu lia lịa đầy hối hận.
- Không...tại con gián...chị thấy nên...hết hồn...lùi lại...chị xin lỗi... Chị Chi xua tay nói với mình như thể đó là lỗi của chị ấy còn mình thì bị động.
- Để em lại coi sao... Minh lúng túng bước lại gần cửa nhìn quanh quần kiểm con gián mất nét khi này.
- Nó chạy rồi...đồ...đừng giết...dơ lắm...vào nhà thôi em... Chị Chi chỉ theo hướng con gián đang chạy rồi khẽ kéo nhẹ áo mình nói nhỏ.

Chị nói thì bối rối quay lưng bước thẳng vào trong nhà còn mình thì đợi chị vào xong mới bước vào sau.

Khi vừa bước vào thì đã thấy chị lịch sự đứng nép người gần cửa đợi mình đóng cửa xong thì mới cùng nhau bước tiếp.

Mình tiến thẳng hướng lên cầu thang còn chị thì rẽ góc bước lại gần ghế sofa.

Mình đứng chững hững chỗ cầu thang vì chẳng hiểu gì cả nên quay người qua nhìn khi chị đã an tọa nơi chiếc ghế mềm.

- Ủa...sao chị không lên phòng ngủ... Minh tròn mắt ngạc nhiên.

- Chắc chị vẫn chưa ngủ được đâu...mắt cứ mở to như lúc này...chắc lạ nhà... Chị thử dài lắc nhẹ đầu nhìn mình.
- Dạ...vậy để em ngồi với chị... Minh gãi đầu sau đó lê bước lại ngồi gần chị.
- Em lên phòng ngủ đi...chị không sao đâu... Chị xoa tay khi mình đã bước lại gần hơn đôi chút.
- Em cũng chưa buồn ngủ mà... Minh cười nhẹ khẽ đáp.
- Ừm...em có thuốc ngủ không... Chị nhăn trán nhìn mình.
- Em không có...nãy chị kiếm trong phòng Di Linh chưa... Minh hỏi lại chị vì thiết nghĩ chắc chị muốn xin một viên để dễ ngủ hơn.
- Chị tìm rồi...không có... Chị lại lắc đầu.

Minh bước lại và ngồi hẳn xuống ghế không dám nói gì cả chỉ chấp tay lại với nhau rồi xoa xoa còn chị thì cứ nhìn mình rồi cười cười mà lúc đó mình chẳng hiểu vì sao.

Nói chung là nhìn chị có duyên và xinh lắm, tướng tá cũng thuộc dạng cao ráo, da dẻ thì trắng trẻo.

Tính tình thì cũng có vẻ vui tươi mà có chút gì đó thiện cảm với mình.

Minh ngồi nghĩ ngợi rồi bất giác quay qua nhìn chị Chi nói nhỏ.

- Chị muốn uống gì hông...em lấy cho... Minh nói nhỏ.
- Hồng biết nữa... Chị lắc đầu lem lỉnh.
- Chị uống sữa nha...em lấy cho...sữa tươi nha... Minh nghĩ ngợi rồi lại chột nói khe khẽ.
- Tỏi mà uống sữa gì... Chị nhăn trán nhìn mình.
- Thế chị uống gì... Minh tròn mắt hỏi lại vì chẳng nghĩ ra được món gì khác.
- Cho chị li nước lọc được rồi...mà để chị lấy cho... Chị nói sau đó nhanh chóng chống tay đứng lên.
- Dạ thôi...em là con trai để em lấy...hi...chị ngồi đi... Minh xoa tay giầy này nói với chị.
- Ừm...dễ thương quá... Chị cười nhẹ nhìn mình.

Minh nói xong thì đứng lên đi xuống bàn bếp với tay lấy hai cốc nước lọc sau đó pha thêm chút nước nóng rồi cầm lên tiến lại chỗ chị.

- Chị... Minh dang tay đưa li nước cho chị.
- Ừm... Chị vui vẻ đón li nước hơi nóng từ tay mình.

Chúng mình ngồi đó uống trong im lặng mà chẳng nói gì, chẳng ai nhìn ai nhưng thỉnh thoảng mình tò mò quay sang thì lại thấy chị nhìn mình hơi lảng lơ rồi cười khe khẽ mím mím sau đó lại ngoảnh mặt đi chỗ khác né ánh mắt của mình nhưng lại vẫn cứ cười trông đến là lạ.

Biết đâu chị đang nghĩ đến chuyện va chạm lúc này trước cửa mà cười thì sao nhỉ.

Thoáng chốc khi đã uống hết cốc nước thì mình vội nhìn sang chị thì thấy chị vẫn đang mân mê miệng cốc.

- Chị...đi ngủ thôi...cũng khuya lắm rồi... Minh híp mắt nhìn chị nói nhỏ.
- Ừm...ngủ...lên ngủ thôi em... Chị gật đầu đồng ý.

Sau câu nói đó thì mình và chị cùng nhau tiến đến cầu thang để lên tầng hai.

Minh đi trước còn chị tiến bước theo sau cho đến trước cửa WC thì mình nhanh chóng đi vào còn chị thì rẽ góc tiến lại trước phòng Di Linh.

Minh vào đó tè và rửa mặt vài phút rồi bước ra thì lúc này vẫn thấy chị Chi đang đứng loay hoay chỗ cửa phòng Di như ban nãy.

- Sao vậy chị... Minh tròn mắt nhìn chị khi chị vẫn đang lúng túng xoay nùm cửa.
- Không biết nữa...vặn mà hình như bị khóa hay sao đó...nãy chị chỉ đóng nhẹ thôi mà ta... Chị gãi nhẹ đầu mặt vẫn còn ngạc nhiên lắm.

Minh từ từ đi lại sau đó dùng cả hai tay vặn nùm cửa nhưng vẫn chẳng suy suyển gì.

Chắc chắn là phòng Di đã bị khóa từ bên trong mà đến lúc đó thì mình vẫn chưa đoán ra một lí do nào là chắc chắn cả.

- Chị...hình như phòng Di Linh khóa cửa rồi... Mình gãi đầu nhìn chị nói.

- Ủa...nãy chị ra ngoài chỉ khép chứ đâu khóa đâu ta...kì vậy... Chị lại càng nhìn mình hoảng hốt hơn nữa.

- Nè...em vặn quai cũng chẳng vặn ra được...à...để em gọi Di dậy cho... Mình vặn tới vặn lui vẫn thế nên đành phải gọi Di dậy.

- Đứng em...gọi Linh dậy nó biết hai chị em...rồi nó lại nghĩ lung tung...phá giấc ngủ của nó nữa mà chuyện gặp em chị không muốn cho nó biết...em hiểu không... Chị giãy nảy nắm tay mình lắc mạnh.

- Dạ...chứ giờ sao chị...khóa rồi... Mình gãi đầu nói nhỏ tiếng lại chút đỉnh vì sợ Di thức giấc.

- Để chị xuống phòng khách ngủ cũng được...em lên phòng ngủ đi... Chị lắc đầu rồi bước ra xa cánh cửa đôi chút.

- À...đứng rồi...chìa khóa... Đột nhiên mình nhớ tới một chi tiết quan trọng.

Đó chính là chiếc chìa khóa dự phòng vẫn hay để nơi cánh cửa tủ đồ cũ mỗi tầng mà mình đã có dịp nhắc và dùng tới.

Chắc các bạn còn nhớ.

Mình nói xong thì nhanh chóng đi lại chỗ khe cửa tủ mà với tay vào trong cái góc nhỏ với ý định khều nó ra nhưng trớ trêu thay chiếc chìa khóa dự phòng không còn nằm ở chỗ đó nữa mặc dù mình đã mò tới mò lui.

- Kì vậy ta...nó ở đây mà... Mình vừa tìm kiếm vừa than trách.

- Gì vậy Duy... Chị Chi hỏi vọng từ sau lưng mình.

- Dạ...cái chìa khóa bình thường ở đây mà giờ đâu mất... Mình quay lại trả lời chị vì biết chắc chắn cái chìa khóa kia đã bị dời chỗ.

- Không có cũng không sao...chị xuống phòng khách ngủ rồi sáng dậy lên ngủ bù cũng được...sáng mai chị đâu có làm gì đâu... Chị Chi cười nhỏ nói với mình rồi lẳng lặng bước tới rìa cầu thang.

- Dưới phòng khách mà nằm tới sáng thì chịu sao được...lạnh lắm chị...ngủ mà gặp lạnh là trúng gió hay bị cảm liền...à...hay chị cứ lên phòng em ngủ đi... Mình thoáng nghĩ rồi liền đưa ra ý kiến nghe hơi ghê người tạo.

- Thui...lỡ Linh nó dậy thì chết mất...nó hiểu lắm nữa...nó dậy trước mà không thấy chị thì đi kiếm liền à... Chị Chi lắc đầu nhìn mình tò vè như một sự việc dễ phát giác.

- Không mà...chị hẹn đồng hồ sớm á...cỡ 5h là được...Di Linh chẳng bao giờ dậy trước 6h đâu...nhiều khi còn 8...9h nữa...chị đừng lo...chị dậy sớm xuống phòng khách nằm rồi nói là tối qua đi vệ sinh cái khóa bị sao đó không vào được...đâu sao đâu... Mình nói nguyên một tràn gân thích mong chị hiểu chứ ngủ dưới phòng khác thì chỉ có nước die mà thôi.

- Mà...sao đây nhì...mà trên đó có đồng hồ báo thức hả...mà...chị ngủ chung...phiên em không... Chị Chi gãi đầu nhìn mình e thẹn.

- Có gì đâu chị...mấy lần Di Linh sợ ma cũng toàn ngủ trong phòng em...cu Bo nói đó...chẳng sao đâu chị... mình cười nhẹ rồi gãi đầu đáp lại chị.

Chị Chi đứng suy nghĩ thật sự có vẻ rất lưỡng lự hồi lâu rồi khẽ nói nhỏ lại mình một lần nữa.

- Ủm...vậy em cho chị ngủ ké nha...ngại quá...sáng em phải đi học mà... Chị Chi mặt tỏ ra vẻ hơi ngại nhìn mình nói.

- Không sao đâu chị...ngủ thôi mà...em hẹn đồng hồ thì chẳng ai biết đâu...phòng cách âm mà... Mình cười nhẹ lắc đầu.

- Ủm...vậy lên thôi em... Chị Chi cười rồi bước lại gần mình hơn.

- Dạ...chị đi theo em... Mình gãi đầu rồi ra hiệu cho chị đi theo mình thật nhẹ nhàng.

- Ủm... Chị Chi cười tươi và khẽ đáp.

Mình và chị Chi cùng nhau đi lên phòng tầng 3 khi kim đồng hồ có lẽ đã ngáp ghé 1h đêm.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Đến trước cửa phòng, mình đẩy mạnh sau đó tiến vào trước và khẽ khúm núm nép người sang bên nhường chỗ cho chị Chi đi ngay sau rồi nhanh chóng khép cửa với đúng vẻ lịch lãm thường thấy ở một người đàn ông trưởng thành.

Nói cho vui vậy thôi chứ lúc đó mình cũng chẳng buồn nghĩ nhiều gì mà chỉ coi việc ấy như một phép lịch sự tối thiểu.

Chị Chi bước vào trong phòng thì chợt dừng lại nhìn quanh quẩn mọi thứ mà trên môi dần xuất hiện một nụ cười tươi rồi chậm rãi chị tiến lại chỗ nệm và khẽ khép nép ngồi vắt cả hai chân sang một bên để che đi phần lộ ra bởi háng chân của cái váy ngủ mỏng manh ở nhiều chi tiết nếu ngồi chẳng hăng.

Mình thấy chị nhìn mọi thứ với vẻ lạ lẫm thì có chút ngạc nhiên vì bản thân mình lúc ấy nhớ rất rõ là vào buổi chiều mấy hôm trước chị cũng đã từng lên đây đón cu Bo xuống nhà đi về rồi mà nhỉ.

Chắc chắn là chị ấy đã nhìn vào trong phòng rồi mà, mình nhớ định ninh là như thế.

Hơi chấp chừng vì một bên bắp chân khẽ nhói đau, mình đi lại gần chỗ bàn máy tính chống tay lên thành ghế nhìn chị Chi cười khẽ.

Chị Chi ngồi trên nệm tiếp tục nhìn phòng mình một lượt sau đó vòng lại nhìn về hướng mình đang đứng mà nói.

- Phòng Duy...sạch và gọn gàng quá nhỉ...lại còn thơm thơm dịu dịu nữa... Chị nói giọng nhỏ nhỏ và cười tít mắt.

- Dạ...hì...em cũng sắp xếp sơ thôi...vậy mà Di Linh suốt ngày chê em ở dơ...dơ như cú luôn đó chị... Mình gãi đầu cười khẽ trả lời chị.

- Kì vậy...bữa chị lên gọi cu Bo về đã có dịp nhìn vào bên trong và thấy...rất gọn gàng luôn mà ta...sao Linh lại nói vậy nhỉ...chắc nó giống với em á... Chị Chi lại nhìn quanh một hồi rồi tròn mắt nói.

- Dạ...em cũng không biết sao nữa chị...Di chê suốt luôn đó... Mình lắc đầu.

Vừa nghe xong câu trả lời của mình thì chị Chi lập tức đứng lên bước chậm rãi một vòng quanh phòng rồi thì sờ soạn đủ thứ từ cánh cửa tủ quần áo cho tới kệ đồ lật vạt và cả chiếc bàn để máy tính của mình nữa.

Nói chung là đi đủ nguyên một vòng với những bước chân đầy nhạy cảm khiến cho nhiều phần trên chiếc váy ngủ đóng đưa và tung tưng theo những nhịp điệu đều tăm tắp mà nhất là ở khoảng mỏng căng tròn và bờ ngực trắng muốt trần trụi với cái núm nhọn hoắt đang chia thẳng nhưng may mắn được che đi bởi duy nhất một thớ vải mỏng tang khiến cho mình như muốn nổ đom đóm mắt.

Lúc này, đèn trong phòng sáng trưng.

- Lạ nhỉ... Chị Chi đi xong thì vòng lại nệm và vẫn tư thế ngồi ngã cả hai chân sang bên như cũ chị nghiêng đầu nhìn mình đầy khó hiểu.

- Dạ...em cũng không biết nữa... Mình bĩu môi tỏ vẻ đồng ý với chị về lời nhận xét có phần đúng đắn và vô cùng khách quan.

Bất giác chị quay đầu nhìn về phía sau lưng khoảng vài giây rồi khẽ lật nhẹ lớp mền dày ra để lộ chiếc gối nhỏ bên dưới và nhanh chóng ngả cả thân người xuống nệm mà đầu thì đè lên chiếc gối vừa kéo ra kia.

Chị nằm đó duỗi thẳng cả hai chân ra khiến cho những phần nhấp nhô trên cơ thể được dịp hiện ra đầy nhạy cảm đến mức làm mình đến ngượng cả mặt phải nhìn tứ lung tung mọi phía chứ chẳng dám nhìn trực diện vào vật thể.

Không những thế mà chị còn dang chân ra rồi khép lại các kiểu mà lắm khi đoán chừng là chị không nhớ trên người đang chẳng có một miếng gì gọi là nội y thì phải.

Lúc đó mình căng thẳng lắm vì mình biết rõ trên thân thể của người phụ nữ đang thoải mái nằm kia ngoại trừ chiếc váy ngủ mềm mại đến hớ hênh thì chẳng còn gì.

Đột nhiên một loạt các liên tưởng trời ơi đất hỡi bùng lên và khiến cho nhiều cơ quan thừa trên người mình trở nên căng cứng và khó chịu đến độ chỉ cần nhìn sơ qua là phát giác ra được ngay.

Mình bất buộc phải ngồi xuống ghế để che đi những cái đang "thẳng và cứng" ấy tránh để chị Chi nhìn thấy không thì mũi mặt chết nhất là từ sau cái vụ xảy ra trước cửa chính vừa lúc này.

- Ôi...thoải mái quá...nệm phòng Duy êm thật... Chị vừa nói vừa vẩy tay sang ngang rồi nhún nhún người trông rất lạ mắt.

- À...dạ... Mình cứ nhìn chăm chăm vào cơ thể chị mà trả lời như kẻ mất hồn.

- Nằm xuống cái là đã cái lưng gì đâu...nãy ngồi ngoài hè lúc lâu nên ê lưng kinh khủng... Chị lại tiếp tục nói nhưng vừa nói vừa co chân lên.

Ánh mắt mình đang no đầy với những thứ tung tung đang diễn ra trên nền vải mỏng tang của chiếc váy ngủ kia thì bỗng chốc ngỡ ngàng đến bàng hoàng khi chị Chi bắt đầu co chân.

Vì là đang ở tư thế nằm và trên thân thể chị Chi lại chẳng có một miếng nội y nào nên khi chị bắt đầu làm động tác co chân lên thì gần như ngay lập tức phần vải váy che trên phần dưới của chị bị tron tuột theo phương ngang xuống tới gần eo chị và để lộ phần nhạy cảm nhất của thân thể người phụ nữ.

Nguyên phần háng chân kéo từ hai gối đến tận phần mông tròn lẳn đang đặt hờ trên nệm phơi bày lộ liễu trước ánh mắt trông xoe và đen lay láy của mình.

Mình thấy hết, thấy tất cả.

Từ phần lông mu đen dày được tia đều đặn cho đến cả hai cái mép của chiếc bím hồng hào mọng nước như phô diễn hết tất cả tinh hoa ra trước mắt mình.

Mặt mình lúc đó đỏ ửng và chăm chú hướng về những tạo vật mà thiên nhiên đang ưu đãi.

Mông chị trắng quá, nó trắng và kéo lan màu sắc đầy sức sống đó đến tận háng và chỉ dừng lại ở những nhúm lông đen rậm rạp hai mép háng nơi mà chiếc bím núp rụp và đỏ ửng đang thỏa sức phô trương tầm vóc.

Nói cho đúng ra là nguyên phần dưới cái bím và cả độm thịt nho nhỏ của chị Chi đang hiện ra và khiêu khích mình như vẫy gọi sự thèm khát đang trào dâng mà vô tình thôi bùng những ham muốn nhục dục đã sục sôi trong mình từ khi chị mới bước vào căn phòng này.

Mình nuốt nước miếng đánh "lực" một cái khi hai má vẫn nóng ran đầy khó chịu bởi cái thứ cong cong hình bầu dục khiêu gọi trước mắt kia đang khiến cho thứ mềm mềm bóng lưỡng của mình trở nên căng cứng và tức tối đến kinh người.

- Duy...nệm mua lâu chưa... Chị Chi lại tiếp tục nói mà đầu hay rằng cái bộ phận ươn ướt nơi cửa mình của chị đang làm cho thằng nhóc ngồi trên ghế kia trở nên dần căng thẳng quá độ.

- Á...ạ...nệm...nệm cũng...em...em thấy cũng êm...ừm...êm lắm chị... Mình giật nảy người hoàn hồn trả lời chị với vẻ ấp úng khi chưa nghe rõ lắm câu hỏi của chị.

- Ủa...hì...tôi nay chị mà chị dễ ngủ thì tốt quá...cám ơn Duy nha...sợ lạ nhà...lại mất ngủ...làm phiền Duy nữa... Chị Chi nói mà vẫn lấy hai tay đè nhún lên nệm.

- Dạ...không...không sao đâu chị... Mình gật đầu mà ánh mắt thì vẫn chăm chăm vào cái bím hơi ướt đang hé mở nhẹ với vài cọng lông thanh mảnh vươn vuu kia.

- Ừm...Duy dễ thương và hiền thật...hì... Chị Chi nói xong thì từ từ chống cả hai tay ngồi dậy.

Vì chị Chi chống cả hai tay để ngồi dậy nên càng khiến cho chiếc váy theo lực đè nén và kéo căng phương thẳng đứng làm cho nó bị kéo tuột lên đến tận gần rốn khi nó đã nhan chóng trôi qua hết cả phần bụng dưới.

Mình tròn mắt vì lại có dịp chiêm ngưỡng nhiều thứ nhạy cảm hơn khi cái khe bím kia co duỗi và bóp ngấu nghiền các kiểu.

Mình thấy luôn cả phần bên trên của chiếc bím kia cả cái hạt nho nhỏ thần thánh và phần lông cứng cáp ngắn ngắn ngay bên trên nó nữa.

Nhưng theo lẽ đời người làm việc xấu thì chắc chắn cuối cùng sẽ bị sự trừng trị của luật pháp và trong trường hợp này của mình rất tiếc là vẫn không thể tránh khỏi.

Khi chị Chi đã ngồi hẳn dậy thì ngay lập tức chị hướng về mặt vui cười rộn rã về phía mình và bất giác phát hiện ra ánh mắt mình đang có chút gì đó ngại ngùng và ma mãnh hướng nhìn về phần cẳng chân của chị chi trong phút chốc.

Tích tắc qua đi mình cũng dần ngộ ra đang là đang bị chị để ý nên liền giả lảng nhìn đi chỗ khác mà ngượng chín cả mặt.

Chị ban đầu có chút gì đó ngạc nhiên nên liền khép nép nhìn xuống bên dưới thân thể mình thì lập tức thốt lên.

- Chết... Chị vừa nói vừa nhanh chóng nhích nhẹ mông lên sau đó dùng cả hai tay kéo ủa tấm áo ngủ tron tru lên đến tận gối để che đi những phần tự này giờ đã bị lộ ra trước mắt mình.

Xong xuôi chỉ trong chớp mắt chị một tay che miệng một tay giữ chặt tấm váy và rồi nhìn mình đầy bối rối như thể chị vừa bị mình bắt quả tang đang làm một điều gì đó ghê gớm lắm.

Mình quê kinh khủng vì biết chắc rằng chị đã phát hiện ra điều đã khiến này giờ mình chăm chú theo dõi.

Hồi hộp và bối rối, mình chẳng dám nhìn vào mặt chị Chi mà chỉ dám đảo mắt lung tung về hướng chiếc tủ kính bé nhỏ đằng kia.

Mọi thứ chìm vào im lặng của sự ngỡ ngàng cũng phải tầm hơn hai phút mình và chị chẳng ai dám nói với ai câu nào cả mà chỉ ngồi với về mặt ngại ngùng

đẩy lộ liễu cho đến khi chị đột nhiên lên tiếng.

- Chị...chị...chị xin lỗi...tại... Chị Chi cúi mặt xuống mà nói với mình về lí nhí nhưng vẫn thoáng chút gì đó còn tươi tươi cười cười khá lạ.

Vì chị lên tiếng trước làm mình cũng bớt lo phần nào là chị giận hay suy xét nên cũng cố trả lời hùa theo.

- Dạ...không...không sao chị...em không thấy gì đâu... Mình quay sang xoa tay về phía chị Chi khi chị vừa mở miệng.

- Tại...ừm...chị đi vội...nên quên mang...quên mang đồ sạch nên đành mặc...mặc váy...ừm...chị xin lỗi... Chị Chi nhìn mình cười khẽ nói hơi miễn cưỡng.

- Em mới...mà thôi...đi ngủ đi chị... Mình lắc đầu vội vã nhưng rồi cũng biết càng nói sẽ càng chẳng đi đến đâu nên đưa ý kiến giả lảng thẳng sớm.

- Ừm...ngủ...ngủ thôi em...mà chị nằm đầu gối... Chị Chi nhìn mình gật đầu cười nhẹ.

Chị Chi có vẻ như muốn tất cả trở nên bình thường chứ không muốn đi sâu vào mọi chuyện vì biết đâu sẽ gây nên những sự ngại ngùng tai hại cho cả hai.

Mình thật sự rất vui và thích thú với vẻ thân thiện và dễ gần cũng như đồng cảm hiểu tâm lí người đối diện nơi chị.

- Chị nằm bên trong đi...em nằm bên ngoài cho... Mình lấy tay chỉ vào phần bên trong của tấm nệm.

- Ừm...chị nằm một góc nhỏ thôi...hì...cám ơn em...mà em khóa cửa chặt lại luôn đi... Chị gật đầu rồi nói với mình.

Câu nói của chị Chi vừa dứt là lập tức mắt mình tròn đến khó tả.

Sao lại phải khóa cửa lại nhỉ, không lẽ chị ấy tính "màn ăn" với mình sau khi phát giác mình vừa thấy điều không nên thấy sao ta.

Một nam một nữ trong phòng mà còn khóa cửa thì rất dễ sinh chuyện mà chỉ họa may là Di Linh mới bình yên được thôi.

Không, vì dù có muốn thế đi chăng nữa thì với tính tình của chị Chi thì chị ấy cũng không bao giờ nói năng sỗ sàng đến như vậy.

Phải có một nguyên do gì đó hợp lí để giải thích cho việc này.

- ... Mình chẳng nói chẳng rằng chỉ chau mày nhìn chị lộ vẻ đầy khó hiểu.

- À...là như thế này...nếu sáng Linh nó dậy không thấy chị...lên đây kiểm thì cứ nói là đêm qua chị có việc gấp cần đi ra ngoài nên nhờ em xuống mở cửa cho chị đi...hiểu chứ...nếu mà ngủ say quá không biết trời trăng gì luôn á thì nên nói vậy... Chị Chi cười mỉm chỉ rồi liếc mình như phần nào hiểu ra suy nghĩ loạn tâm bất chợt hiện lên trong mắt mình rồi giải thích.

- À...rồi...em hiểu...để em khóa chặt... Mình gãi đầu nhìn chị cười khẽ ngượng nghịu rồi đứng dậy.

Mình đi lại chỗ cửa phòng và nhanh chóng khóa chặt rồi sau đó với tay bật máy lạnh và nhanh chóng tắt luôn hai bóng điện lớn không quên bật vài bóng đèn ngủ ngay bên hông.

Mọi thứ sau giây phút ấy dần chìm vào bóng tối mờ nhạt và ảo ảnh của những thứ ánh sáng chập choạng nhưng vẫn thấy mặt người khá rõ vì chúng tuy hiu hắt nhưng lại rất dịu mắt nếu nhìn lâu và quen dần.

Xong xuôi tất cả mình từ tốn tiến lại và nằm xuống nệm phần mé ngoài.

Một không gian im lặng bao trùm lên tất cả.

Mình nằm đó vắt tay lên trán nghĩ ngợi mông lung về đủ chuyện mà lo lắng nhất vẫn là vấn đề ngày mai mình nhập học.

Lo đủ thứ về chuyện thầy cô, bạn bè và chuyện học tập kì đầu năm cuối cấp liệu có suôn sẻ mà đôi lúc quên đi cả sự hiện diện của người phụ nữ đang nằm bên trong kia.

Và rồi giữa màn đêm tĩnh mịch khi đã chừng 15 phút trôi đi nhẹ nhàng mà lặng lẽ thì bất giác, mình thờ dãi.

- ... Hơi thờ như được dịp phát ra từ cuống họng và luồn qua khe hở của thành mũi bên dưới mà chợt tạo nên một âm thanh nào nề.

- Duy...không ngủ được hả em...tại chị...xin lỗi em... Chị Chi quay cả người sang nhìn mình nói khe khẽ.

- Dạ hông...hông phải...hông phải chị...em nghĩ ngợi lung tung á mà...hông phải chuyện lúc nãy đâu...hông phải... Mình giật nảy người giải thích luyên thuyên vì nghĩ chị Chi tưởng rằng mình thấy hình ảnh phần hạ bộ của chị í nên cuống dâm nổi dậy đâm ra ngủ không được.

- À...không...ý chị là chuyện chị ngủ ở đây rồi trần trở làm em ngủ không được...chứ hông phải chuyện kia...ừm...mà em nghĩ tới chuyện gì vậy... Chị Chi cười mỉm nhìn mình đầy lém lỉnh.

- Dạ...em...chuyện lung tung ấy mà...lum la lăm chị... Mình ngượng ngùng quay sang mặt đối mặt với chị nhưng vẫn thoáng chút ngại ngùng vì sai lầm tai

hại bởi câu nói vừa rồi.

- Ủm...chị giờ cũng đang suy nghĩ lung tung lắm nè...hình như cứ lạ nhà là chị ngủ không được hay sao ấy...mà mọi khi ngủ hay trực đêm ở khách sạn chị ngủ ngon lắm mà ta...chắc tại làm mệt nên dễ ngủ... Chị Chi nói và giải thích nguyên một tràn nghe rất có lí.

- Dạ...em thì tại này với chiều ngủ hăng quá nên giờ mắt không nhắm được... Minh nhăn má trề môi nhìn chị.

- À...đúng rồi nhì...chiều chị cũng ngủ nữa...nên giờ ngủ không được...nãy giờ quên mất lí do đó...hì... Chị Chi gật lấy gật để đồng ý với mình.

- Dạ...có lẽ vậy... Minh cũng bắt chước gật theo đúng y như điệu bộ của chị ấy.

- Ủm...hì...giờ không biết làm sao ngủ được nữa... Chị Chi nằm ngửa ra hướng mắt nhìn lên trần mà nói nghe có vẻ hơi tưng quẩn.

Minh và chị nằm đó và bắt đầu đưa ra hàng loạt ý kiến làm sao để có thể dễ ngủ hơn.

- Hình như uống nước nhiều dễ ngủ lắm á chị... Sau một hồi nói luyên thuyên đủ thứ thì mình bắt đầu troll chị.

- Chị thấy uống nước nhiều thì đi toilet lắm chứ không dễ ngủ đâu... Chị quay sang liếc mình.

- Đúng thật... Minh gật đầu đầy ngây thơ.

- Chị uống nước ngọt hông... Minh nhướn chân mày nói khe.

- Chát có ga thì lợi tiểu lắm...nên càng tiểu dữ hơn... Chị trề môi đối đáp mình nghe cực hài.

- À...dạ... Minh gật đầu đồng ý và cũng bắt đầu mù mịt đến mức chẳng còn ý kiến nào nữa.

- Thôi kệ...nói chuyện là lát...ngủ gật luôn không hay... Chị cười nhẹ nói khi thấy mình có vẻ im ắng hồi lâu.

Minh vẫn im lặng không phải vì ngại ngừng hay gì cả mà vì mình chẳng biết nên nói gì cho phải thì đúng hơn.

Cả hai im ắng nằm dài trên nệm với những suy nghĩ bay bổng của riêng bản thân rồi bất chợt.

- Duy...ngủ chưa... Tiếng chị phát ra từ ngay bên cạnh mình.

- Chưa chị... Minh quay sang nhìn chị cười khe và lắc đầu.

- Ủm...khó ngủ quá...chị tắt máy lạnh nhé... Chị Chi rụt rè nói khe khe.

- Để em... Minh trả lời chị.

- Duy...để chị... Chị Chi vươn người tới kéo tay mình nhưng không kịp.

Nói xong là mình lập tức đứng dậy đi lại hướng cửa phòng kéo công tắc điều hòa sau đó thì nhanh chóng tiến lại nệm và nằm y chang chỗ cũ.

Thời gian lại chậm rãi trôi qua chừng hơn mười phút sau vẫn là sự trầm trọc của hai con người.

- Buồn ngủ chưa...Duy... Chị Chi lại quay sang hỏi khe.

- Dạ chưa...vẫn mở mắt trao tráo...nhắm không được luôn chị... Minh cười nhẹ nói với chị.

- Ủm...tự nhiên nay chị nghĩ đủ thứ chuyện hết...mà càng lúc càng thấy buồn em à... Chị Chi ngồi dậy dựa lưng vào vách tường bên trong rồi nhìn mình nói.

- Dạ...chị nghĩ gì... Minh vẫn nằm đó nhìn lên trần hỏi chị giọng nho nhỏ.

- Chuyện hôn nhân của chị...chuyện cu Bo nữa...buồn quá... Chị Chi cúi đầu, nghe trong giọng có chút gì rung rung như chực khóc.

- Dạ...chị với anh yêu nhau bao lâu thì cưới... Minh lúc đó vẫn chưa cảm thấy điều lạ thường trong lời nói của chị nên mới buộc miệng hỏi.

- 6 tháng em... Chị Chi cười mỉm mà nước mắt đã ứa ra chan chứa.

- Nhanh thế hà chị... Lúc này mình ngạc nhiên và bắt đầu quay sang nhìn chị.

- Ủm...nhiều khi sự việc tiến triển nhanh hơn mức bình thường...đến ngỡ ngàng...rồi kết thúc trong sự...bàng hoàng...thật sự không ngờ... Chị Chi cười và nói giọng nghén động nơi cổ họng.

- Dạ...em xin lỗi...em không có ý... Minh dần nhận ra rằng chị đang khóc nên vội lên tiếng xin lỗi.

- Không sao...chị chưa từng giải bày chuyện này nhiều với ai cả...chỉ là...chỉ là nói sơ cho mấy đứa bạn biết...biết thông tin vậy thôi... Chị Chi vừa nói vừa cố gắng kiềm những giọt nước mắt sắp rơi ra tiếp nữa bằng cách cố nhìn lên trần.

- ... Mình chẳng biết nói gì nên ngồi dậy nhìn để nghe chị tâm sự.

Thật sự mình không thích nhìn thấy con gái khóc mà nói chung là cả con trai cũng thế.

Mọi người được sinh ra trên thế giới này đều đã được tạo hóa ban cho một sức mạnh mà ngay trong chính bản thân của một người tàn tật hay yếu đuối nhất thì sức mạnh đó vẫn luôn tồn tại.

Khi con người ta phải bật khóc chỉ có một lí do thỏa đáng nhất đó là họ không còn sức mạnh để vượt qua hay đúng hơn là sức mạnh đó đã rời bỏ họ.

Mình không thích nhìn thấy người khác khóc vì họ khóc không đáng và khóc "không đúng".

Những hình ảnh đó thối bùng lên trong mình những cái nhìn yếu đuối khi đánh giá người ấy và sự khinh rẻ phần nhiều đối với bản thân họ.

Hãy chỉ khóc khi điều đó thỏa đáng, đừng ảnh hưởng đến người khác bởi những hình ảnh xấu xí của bạn.Hãy thử nghĩ người thân của bạn sẽ muộn phiền và lo lắng cho bạn như thế nào rồi hãy khóc.

Có lẽ chị Chi đã từng xem chồng chị ấy như một sức mạnh để đối mặt với cuộc sống nhiều muộn phiền nên giờ đây khi anh ấy đã rời xa thì chị mới lâm vào hoàn cảnh như này.

- Cuộc đời này khó lường lắm...người ta nói yêu mình...yêu bằng cái miệng nhưng thật tâm họ nghĩ sao...khó biết lắm... Chị Chi tiếp lời nhưng mắt thì nhắm nghiền như không thể giữ nổi những giọt nước mắt lại đang rơi kia.

- Dạ... Mình gạt đầu rồi cúi mặt nhìn xuống.

- Cứ bình thường sống...nhưng phải biết coi chừng tất cả...nhất là chuyện tình cảm nam nữ em à... Chị khóc và phát thành tiếng nghe rất buồn và náo nức.

- ... Mình im lặng nhưng thỉnh thoảng vẫn ngước lên nhìn chị.

- Cứ nghĩ là yêu thương nhau đến suốt cuộc đời...nhưng...chắc chắn sẽ có sự xuất hiện của người thứ ba... Chị Chi lại nói trong những tiếng thút thít mãi không ngớt.

- ... Mình lại nhìn chị.

- Chưa chắc là người đó đã hơn mình ở mọi mặt...nhưng...biết đâu...điều đó lại hấp dẫn được người mình yêu...không nói trước được gì cả em à... Những tiếng thút thít ngày càng nhiều hơn và bùng lên dữ dội.

- Dạ...chị đừng khóc...em xin lỗi... Mình gạt đầu tiến lại gần chị hơn và khẽ lấy tay đặt nhẹ lên vai chị lay khẽ.

- Không...chị buồn nên vậy thôi...không gì đâu em... Chị cười trong nước mắt nhìn mình lắc nhẹ đầu.

- Dạ...chị... Mình lại ngại ngùng cúi mặt xuống chẳng dám nhìn sâu vào đôi mắt đang ướt đầm lệ kia thêm chút nào nữa.

- Mà em biết chị li dị trong mấy ngày không... Chị lại nói.

- Dạ... Mình ngước mắt lên nhìn chị đầy bối rối.

- Hai ngày...anh ta nói cho chị biết...ngày hôm trước...ngày hôm sau là kí đơn li dị... Chị Chi giờ hai ngón tay lên rồi lại chọt nức nở.

- Anh ta...quá đáng vậy sao... Mình nhăn nhó đầy oán trách.

- Ừm...chị biết và suy nghĩ nguyên đêm...lúc đầu thì hối tiếc lắm...nhưng chỉ 1 tiếng sau đó là chị nghĩ ngay đến đơn li dị... Chị lại cười, cười trong nỗi buồn chan chứa và lặng đọng đầm nước.

- Dạ... Mình gạt đầu và khẽ vỗ nhẹ vào phần bắp tay chị về thấu hiểu.

- Nhiều đêm chị khóc...khóc không phải vì tiếc anh ta...mà vì bản thân bị lừa dối từ lâu mà không biết...để cho cu Bo nó chịu khổ...xa mẹ...nó còn nhỏ quá... Chị lại nói và nước mắt lại ứa ra ngày một nhiều hơn.

- Dạ...chị nín đi...cu Bo thương mẹ nó lắm...không có gì chị phải lo đâu mà... Mình đưa tay lên lau nhẹ hai hàng nước mắt sau đó vỗ vai chị về tin tưởng nhất mực.

- Ừm...chị biết mà...mà không biết sao nước mắt cứ chảy em à... Chị Chi lấy tay đẩy nước mắt sang hai bên rồi nói với mình giọng nghẹn ứ.

- Thật ra...cái gì qua thì để cho qua luôn...nhìn về phía trước á chị...chị còn cu Bo mà...rồi biết đâu...sẽ có người tốt hơn... Mình nhướn mắt nhìn chị nói

nhỏ như thì thắm vào tai.

- Không đâu em...chị chỉ muốn cu Bo thôi...chị không muốn gì nữa...hôn nhân một lần...có lẽ là quá đủ...đủ cho mọi thứ... Chị Chi lắc đầu nhìn mình mà nước mắt lại chảy.

- Dạ... Minh gật đầu nhìn chị cười với vẻ thân thiện như người thân.

Minh ngồi gần chị vỗ về cho đến khi chị ngừng khóc hẳn nhưng vẫn còn buồn lắm.

- Chị không sao đâu...em lại nằm ngủ đi...sáng mai còn dậy sớm nữa... Chị nói với mình giọng hơi khàn nhẹ chắc có lẽ vì mới nín khóc.

- Dạ... Minh gật đầu cười với chị rồi bỏ lại chỗ rìa nệm đặt lưng nằm xuống.

Cả hai nằm đó chẳng nói chẳng rằng gì với nhau độ chừng 5 phút và rồi chị lên tiếng.

- Em quen ngủ nóng không... Chị Chi hỏi mình.

- Dạ bình thường em cũng ít bật máy lạnh lắm...đa phần ngủ nhiệt độ phòng thôi... Minh gật đầu trả lời.

- Ừm...chị chỉ máy lạnh những ngày nóng cực...chứ bình thường thế này thì lạnh bụng lắm... Chị Chi cười mỉm nhìn mình.

- Chị bôi dầu không...em đưa cho...mùi không hăng hay nồng đâu...ấm bụng lắm... Minh ngồi bật dậy nhìn thẳng vào mặt chị hỏi về hơi lo lắng.

- Ừm...có hà...em để đâu cho chị mượn lát đi...em nằm đó để chị đi lấy cho... Chị Chi nhướn người lại gần mình.

Minh lại nhanh chóng đứng dậy tiến về hướng bàn máy tính là kéo hộp bàn lấy chai dầu ra.

- Chị... Minh chìa tay ra đưa chai dầu về hướng chị Chi.

- Ừm...phiền em quá...cảm ơn Duy nha...mà sao em không để chị lấy... Chị Chi cười ngược và dùng cả hai tay đón nhận rồi nhướn mày hỏi mình về trách móc.

- Có gì đâu chị... Minh cười mỉm như chuyện chẳng đáng.

- Duy ga lăng quá nhỉ...lại tốt nữa...ai mà làm bạn gái của em thì sướng lắm nhỉ... Chị Chi nhìn mình cười nói.

- ... Minh im lặng chẳng trả lời mà chỉ nhìn băng quơ tứ phía.

- Mà Duy có bạn gái chưa... Chị Chi lại nhướn mày nhìn sang mình.

- Chưa chị... Minh lắc đầu trả lời giọng bằng bằng.

- Ừm nhỉ...nãy em nói rồi mà chị quên mất... Chị Chi cầm chai dầu trên tay rồi gãi đầu lia lịa trông khá ngố.

- Dạ... Minh gật đầu nhẹ.

Nói xong thì mình nằm xuống nhìn thẳng lên trần nhà với một vài lo nghĩ.

Chẳng hiểu sao lúc đó cảm xúc của mình rất tệ và có một phần nào đó truyền ít nhiều vào những câu đối thoại của mình với chị.

Minh nằm đó và dần thấy có lỗi ít nhiều vì để cảm xúc lấn át quá thể mà biết đâu sẽ làm chị buồn.

Bất giác mình cảm thấy như có thứ gì đó đang chuyển động nơi khóe mắt nên lập tức mình quay mặt sang nhìn tho phần xạ tự nhiên.

Lúc ấy hình ảnh đầu tiên đập vào mắt mình là một thân thể trần truồng của một người phụ nữ từ gần trên eo trở xuống đang quỳ cả hai chân hướng mặt vào tường mà nhẹ nhàng chẳng nói chẳng rằng một tay giữ áo một tay đưa về phía trước xoa nhẹ quanh bụng.

Minh hơi ngạc nhiên rồi thoáng chốc ngồi hẳn dậy nhìn đỉnh nình vào phần mông trần trụi tròn lẳn kia rồi nhanh chóng kéo mắt xuống nhẹ nhàng nơi chiếc bím đỏ hồng quen thuộc kia đang ngự trị.

Đoán biết ngay là chị Chi đang ngồi xấn áo lên để thoa dầu vào bụng mà nghĩ cũng phải thôi vì nếu là mình thì mình cũng sẽ làm như thế bởi chiếc váy ngủ là loại dài trượt từ hai dây áo bán rộng kéo xuống tới tận đầu gối thì việc muốn xoa dầu vào bụng tất nhiên phải kéo lên cao quá eo cộng thêm chất liệu áo tương đối mỏng nên hành động ấy cực kì dễ dàng.

Và rồi chẳng biết động lực từ đâu ra, mình từ từ tiến lên và bỏ lại gần trước bờ tường chỗ chị đang ngồi với điệp khúc lắc nhẹ chai dầu ra tay rồi khẽ xoa lên bụng.

Minh từ tốn quì ngay phía sau chỗ chị đang quì mà nhìn chăm chăm vào hai cái mông trắng muốt ấy.

Chị lúc đầu vẫn xoa đầu đặn nhưng sau đó thì chợt bỗng nhiên dừng hẳn lại rồi từ từ đưa mắt nhìn lên cái bóng đen đang in dấu to oành trên tường mà có lẽ là chủ nhân của nó đang ở ngay đằng sau lưng.

Mọi thứ như lặng yên trong giây phút, không có bất kì một tiếng động nào xuất hiện cả.

Tường chừng như mọi thứ sẽ lặng yên mãi mãi nhưng rồi cái bóng đen ấy cuối cùng cũng chuyển động.

Mình khê đưa cánh tay phải đặt nhẹ nhàng lên phần hông trần truồng nơi tiếp giáp giữa bắp chân và phần bụng dưới tho thả của người phụ nữ đang quì bất động kia.

Giây phút phát sinh va chạm ấy...chị Chi bất chợt run lên.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Không biết nên nói thế nào mới là đúng với suy nghĩ của mình khi ấy nữa vì thực tế thì mình của lúc đó trống rỗng lắm.

Chẳng buồn suy nghĩ gì nhiều đến vấn đề tại sao chị Chi lại có can đảm quỳ gần vách tường rồi vạch vẩy lên bôi dầu một cách đầy hờ hênh để lộ cả thân dưới tròng trọc ra mặc dù có lẽ là chị vẫn biết mình còn thức.

Cũng chẳng thèm đếm xỉa đến việc bị phát giác rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu, mọi mường tượng của chị về mình sẽ thay đổi như thế nào và hơn hết là nếu câu chuyện đêm nay lộ ra thì danh dự và nhân phẩm của mình sẽ vứt đi đằng nào nữa.

Nói nghe có vẻ hay ho thế thôi.

Tất nhiên mọi sự cố gắng lấp liếm nhằm che giấu cảm xúc hay một hành động nào đó cuối cùng chắc chắn sẽ bị phát giác và mình cũng không ngoại lệ.

Xin nói luôn điều khiến cho tâm hồn mình điên đảo và trí óc có phần lung lay so với lập trường đứng đắn trong sáng thường thấy để rồi truyền lửa cho một loạt những hành động bạo gan cứng dạ là bởi mình cảm nhận được một chút gì đó "đơng loi" là lướt nơi chị Chi.

Để ý kĩ mà xem.

Vài phút trước đây mình là chị đã chia sẻ với nhau rất nhiều về đủ mọi chuyện từ tình yêu, tình cảm rồi cả hôn nhân gia đình nó khiến cả hai chị em "được" hoặc có lẽ là "bị" kéo lại gần nhau hơn đến độ như có sợi dây vô hình gắn kết giữa đôi bên bằng một từ tuy mỏng manh nhưng vô cùng có tác dụng, sức mạnh của sự "đồng cảm".

Thứ nữa khiến cho cả thân người mình sục sôi là về cách ăn mặc của chị.

Như mình đã kể lại cũng như việc chị đã giải thích khá rõ mà mình đã có dịp đề cập ở chap trước.

Mặc dù là thế nhưng hành động của chị trong chiếc váy ngủ này vẫn lạ lắm.

Nó bốc lên một chút gì đó "gợi tình" rất kín kẽ, nó thổi nhẹ một hơi thở đầy chứa chan làm cho bầu không khí trở nên ngộp ngạt và tràn ngập hương vị của sự "ê mê" làm cho con người ta dễ dàng đắm chìm vào men say tình ái một cách đầy nhục dục và ham muốn dư âm đến tận cùng.

Kể cả sự hờ hênh khi chị nằm xuống nệm ban nãy mình cũng không thể chắc chắn rằng đó chỉ là một sự vô tình đến lộ liễu chị vướn phải được vì mình không phải là chị nên cũng không thể nào hiểu được hết những suy nghĩ hay dự tính của chị được.

Đời mà, biết đâu được...

Đời mà, coi chừng đấy...

Nhưng dù sao nói đi thì cũng phải nói lại là cái nhìn phiến diện nơi mình không thể có được câu trả lời vì mình sẽ không bao giờ dám hỏi chị về vấn đề đây tế nhị ấy.

Lời giải đáp có lẽ chỉ được đưa ra từ suy nghĩ khi liên tưởng các tình tiết của bản thân mình cũng như là của quý bạn đọc mà thôi.

Nói vui là đến giờ này mình mới đủ dũng cảm để nhớ lại tất cả mọi việc của đêm hôm ấy chứ còn vào thời khắc ấy thì chỉ biết trở mặt ra nhìn chăm chú

khi thấy hình ảnh chị Chi quỳ trần truồng để lộ ra nguyên cả phần mông tròn lẳn trắng muốt mà hướng người về phía bức tường đối diện xoa xoa bóp bóp đến mức thân thể mình chợt nóng ran và nhiều thớ thịt run lên từng cơn co giật tấn tâm vô định hướng.

Và rồi những hành động kiểu cà lết cà lết lại gần chị và bất giác đưa tay chạm nhẹ vào một bên hông của tấm thân trần truồng kia như thể đều là những phản xạ vô điều kiện trong lúc cuồng dâm nổi dậy khuấy đảo lí trí chứ chẳng phải buồn phiền sinh hoang tưởng gì cả.

Thật sự khoảng khắc ấy rất đẹp, đẹp nhất là khi nó được ánh đèn ngủ nhạt màu điểm xuyên để rồi kích thích cả tâm thần và thị vị giác quan.

Mọi thứ trở nên mờ ảo như trong một bản tình ca thơ mộng.

Căn phòng khi xưa giờ đây lại như lúc trước với hai con người, một trai một gái.

Duy chỉ có một điều lạ là cánh tay của người con trai đang ngự ở phần thân thể tiếp nối đầy nhạy cảm của người phụ nữ mà chẳng buồn di chuyển hay xê dịch gì hết, có lẽ vì anh ta không muốn hay hoặc giả là anh ta không dám bởi một sức mạnh to lớn nào đó đang kiềm hãm.

Thật vậy, mình chỉ dám để im tay ở đó chứ chẳng dám làm gì cho hiện trạng của cả hai trở nên căng thẳng thêm nữa.

Người chị Chi run run, cánh tay mình cũng run run không phải vì nó tiếp giáp phần thân thể kia mà vì chính bản thân mình lúc đó đang run lên thậm chí đôi lúc nó còn khiến cho lòng bàn tay đột ngột tiết ra một thứ mồ hôi lạnh.

Thứ mồ hôi của sự hồi hộp, sự lo sợ mà mặc cảm tình ái.

Giây phút đó mình nhắm nghiền mắt nhút nhát ghé gớm giống như tất cả chỉ mới là lần đầu tiên, lần đầu của một thằng Gay đang đấu tranh tư tưởng dữ dội và mặc cảm giới tính tràn lan.

Chẳng hiểu sao đã từng "răng rí" với không ít phụ nữ mà giờ đây cứ mỗi lần lặp lại chuyện ấy là mình lại rụt rè đến phát nản, có lẽ tâm trí mình mỗi lúc tiếp xúc xác thịt với một người phụ nữ xa lạ khác hẳn trước đây là lại không còn mình mẫn hay đúng hơn là nó không còn thuộc về mình nữa vậy.

Mình ngồi đó cố gắng kiềm hãm hơi thở còn chị Chi thì bất động.

Cả hai tính đến thời điểm ấy chưa ai có bất kì phản ứng nào cả.

Và rồi như để kết thúc cho mọi sự hăng hờ từ nãy giờ của cả hai bên, chị Chi bất giác lên tiếng.

- Duy...sao...sao em...Duy... Tiếng chị Chi phát ra nhỏ nhỏ run run từ phía trong mà có lẽ chị vừa nói vừa cúi đầu xuống nên giọng trầm bổng khá rõ.

- ... Mình thì mặc dù tay vẫn lì đòn chưa chịu buông ra khỏi cái hông trần trụi vô cùng trắng trẻo kia nhưng miệng lưỡi thì như bị cứng đờ đến mức cả ngáp cả ngáp như cá cóc lên bờ ấy.

Lúc đó cả căn phòng lặng yên để rồi cùng nhau chìm vào sự chờ đợi mông lung không rõ.

Riêng bản thân mình thì chờ đợi sự mắng chửi, chờ đợi sự tức giận sau những tiếng áp úng vừa phát ra của chị ban nãy.

Có lẽ chị Chi ngạc nhiên lắm, ngạc nhiên vì sao mình lại có thể làm những hành động đi ngược lại hoàn toàn với những gì đã thể hiện lúc nãy cũng như biểu lộ cảm xúc cứ chỉ trái ngược thường ngày mà đúng hơn là khác hẳn so với hình ảnh "kute lạc lõng" của mình trong mắt chị.

Chắc trong tâm trí chị cho đến trước khi sự việc này đột ngột xảy ra vẫn nghĩ mình tuy hơi Gay một chút nhưng lại rất ngoan, rất biết sống và biết cách đối xử chuẩn mực với mọi người xung quanh.

Chị ngạc nhiên và thốt ra những lời bàng hoàng đó thì mình cũng phần nào đoán biết được suy nghĩ của chị.

Nhưng chị nào ngờ mình dù sao vẫn là phái mạnh mặc dù đôi lúc hơi yếu thật nhưng vẫn sẽ đồ đón trước hai chữ "nhục dục" lúc thật sự sục sôi thì hành động lại vô cùng khó đoán hơn hẳn.

Mà nói cho cùng thì lúc đó mình chẳng thể làm gì hơn là ngồi im chờ đợi diễn biến tiếp theo.

20 giây trôi qua trong sự lo lắng đến thất thần của mình.

30 giây...chị Chi bắt đầu chuyển động

Chị loay hoay một hồi rồi chợt cúi đầu nhìn tứ tung chỗ cánh tay của mình đang để hờ trên hông với vẻ gì đó lúng túng lắm, nửa muốn đẩy tay mình ra nửa lại không thể và rồi hình như chẳng biết làm gì cho phải nên chị đành quỳ im đầy thần thờ và suy nghĩ trong không gian im lặng đang ngự trị mọi phía.

Rồi 40 giây nữa là lướt bước qua khi mọi sự vẫn thế.

Cánh tay mình vẫn ở đó, ở trên phần hông trần trụi của chị mà không hề dịch chuyển nhưng mình vẫn cố gắng lạng người chú ý biểu hiện của chị vì sợ và vì ham muốn thể xác của mình đối với người phụ nữ kia đã không thể dừng lại trong tức thời.

Chị Chi sau một hồi hốt hoảng trong run rẩy thì cũng dần trở nên bình tĩnh hơn nên mình cũng có chút vững tâm.

Hoàn toàn im lặng, đó là những gì xảy ra giữa cả hai sau đúng một phút rưỡi đồng hồ khi mà thời gian vẫn nhẹ nhàng trôi đi.

Trong đầu mình bắt giác hình thành nên những mâu thuẫn trái chiều có phần chủ quan và hơi ích kỉ.

Không hiểu sao mình lại như thể trong cái hoàn cảnh trời ơi đó nữa nhưng thật sự thì mình vẫn vô cùng thất lạc.

"Sao chị Chi không nhất quyết chửi mình...không rút tay mình ra khỏi người chị ấy"

"Hay có lẽ nào là chị ấy cũng ngại...ngại làm to chuyện...ngại làm cho mình xấu hổ...hay lẽ nào chị ấy cũng có chút gì đó "muốn" một cảm giác lạ lẫm như mình hoặc có lẽ là hơn mình".

Chi nhiều đó dần vật không được giải đáp thôi cũng đã quá đủ làm cho đầu óc mình bận rộn và quên hẳn nhiều thứ đang diễn ra xung quanh.

Nhất là mình không kịp để ý rằng chị Chi đã thả hẳn chiếc áo ngủ xuống chứ không còn dùng tay nâng lên như lúc xoa dầu nữa.

Tất nhiên là vì bị vướn bởi cánh tay của mình ngay trên hông nên một phần mông bóng láng của chị vẫn lộ ra trông vô cùng hấp dẫn.

Mình ngồi đó với đầy ắp những suy tư và cánh tay phải mặc dù đã rất mỏi nhưng vẫn cố bám trụ chai lì không bỏ xuống.

Và rồi lại 30 giây nữa trôi qua trong sự im ắng của cả hai người và cảnh vật xung quanh.

Trong những khoảnh khắc ấy, sự can đảm ào tới trong đầu óc mình ngày một nhiều và hồ hởi bởi vì mình biết và cảm nhận được một cái gì đó mới mẻ mang hình hài của sự "không chống đối" rất bí ẩn nơi chị Chi.

Dồn nén hết can đảm mình hít lấy một hơi thật sâu để không khí căng tràn vào các ngõ ngách của hai lá phổi bé nhỏ như tăng phần nhiệt huyết và có điểm tựa tinh thần nhiều hơn.

Rất khỏe khàng, mình nhẹ nhàng di chuyển tay lên trên dọc sườn trong những điệu run bần bật của thân thể chị Chi và chỉ chịu dừng lại chỗ gần nửa thân người chị khi bắt giác mình nghe thấy một tiếng thở dài từ người phụ nữ mà mình đang vô tư chạm đến ngay trước mặt.

- Hừm... Chị Chi thở dài nghe rất rầu rĩ và còn dùng bấp tay gần nách kẹp cứng phần khuỷu tay mình lại.

- ... Mình quá bất ngờ nên đành im lặng không dám nhúc nhích gì.

- Duy...chị...chị... Chị Chi bập bễ những lời nói không tròn vành và còn khẽ run nhẹ người.

- ... Đáp lại chị vẫn là một khuôn mặt lạnh tanh và thái độ lăm lũi của mình.

Mình vẫn chỉ im lặng, im lặng không phải vì mình là thằng nhóc con khốn nạn không thêm ném xia gì lời người khác nói mà là vì mình biết lúc này tốt nhất đừng lên tiếng.

Vì mở miệng ra nói liệu sẽ giải quyết được gì, nên nói gì và nói ra sao, đã không biết thì tốt nhất nên im lặng.

Mở miệng là tự sát!

Tuy vậy nhưng những lời nói của chị cũng làm mình lo sợ nhiều lắm vì chị tuy không quyết liệt kháng cự nhưng vẫn thoáng chút gì đó có vẻ là chống lại và độc được những suy nghĩ đang hiển hiện trong đầu mình.

Đó là điều làm mình lo sợ nhất.

Nhưng dù sao thì mình vẫn lại phải tiếp tục chờ đợi và hồi hộp, chờ đợi những cử chỉ mới mẻ từ chị Chi thì mới có thể tính tiếp tới hành động khác được.

Trong cái nóng ran của thời tiết mùa hè và vì phòng cũng đã bị tắt máy lạnh từ lúc nãy nên cảm giác hừng hực là điều không thể tránh khỏi.

Mồ hôi bắt đầu ứa ra và ướt đầm lưng áo mình và không quên điểm tô cho vầng trán trở nên lấm tấm sương mai.

Chị Chi bỗng nhiên lại thở dài rồi bắt giác im lặng.

Chị nhìn xuống cánh tay mình khi một nửa đang nằm trong vạt áo ngủ mỏng manh kia rồi khẽ ngước nhìn lên bức tường trước mặt.

Hình như chị đã dịu lại với cảm xúc lúc nãy và dần quen với cái ấm nóng mà cánh tay của mình mang lại nên bấp tay chị cũng nhẹ nhàng nói rộng ra chứ không còn bó buộc tay mình nữa.

Mình mừng húp vì những gì đang xảy ra và rồi như được sự chấp thuận khá bị động của chủ sở hữu, mình lại từ từ xê dịch tay thêm vài phân nữa nhưng bây giờ không phải là lên trên phần da thịt đó mà là chà sát nhẹ nhàng và nhô hẳn ra phần phía trước thân thể chị Chi.

Lúc đó phải nói là khá ngạc nhiên vì phần da thịt mình chạm phải thật sự rất mềm mại và bóng mịn, nó hơi khác so với cô Trang nhưng lại có chút gì đó giống với Di Linh nên khiến mình rất bối rối.

Mình cứ dùng những ngón tay vuốt đều nhẹ nhàng làm chị Chi khá nhột nhạt bằng chứng là chị có chút gì đó hơi gầy nẩy cho đến khi các đầu ngón tay mình chạm vào thứ gì đó mềm mềm hơi nhô ra và nung núc thịt là thịt.

Là vêu, tay mình đã luồn hẳn qua khe sườn của chị vào hẳn bên trong lớp áo vải mỏng tang để lộ ra nguyên một mảng lưng mà chạm nhẹ vào phần vếu tròn lẳn và cao vút kia.

Chạm nhẹ và mân mê chứ chẳng dám mạnh tay và chưa có can đảm rướn tới phần đỉnh, mình cứ thế cứ thế xoa xoa vuốt vuốt.

Chị Chi tuy bết run rẩy nhưng lại liên tiếp tuôn ra những tràng thở lúc nhẹ lúc mạnh.

Và rồi chẳng biết là vô tình hay cố ý bởi mình không thể nào nhớ rõ, ngón giữa tay mình đã chạm nhẹ vào cái núm căng cứng ấy, cái núm đang kiêu hãnh chia thẳng về phía trước như một sự mời gọi đề mê cho những thềm muốn ngáy đại.

Mình giật mình, chị giật mình trong thời khắc đó bởi vì những ngón tay mình đã tham lam túm chặt không cho nó rơi tuột ra mà nhanh chóng se nhẹ nhẹ như muốn những hơi thở không đều kia trở nên hối hả và ngắt quãng liên tục.

Bất giác mình suy nghĩ và muốn mọi chuyện đi thật nhanh trước khi chị vì quá đấu tranh với tư tưởng và luân thường mà từ chối những hành động này.

Khẽ hơi nhích người sát lại gần ngay sau lưng chị, ngực mình chạm nhẹ vào lưng chị và lập tức khiến cho chị loay hoay ngoáy đầu liếc nhìn về sau lưng.

Nhanh chóng luồn cánh tay trái còn lại ra phía trước thân thể chị Chi như tất cả đã được sắp xếp từ rất lâu, mình bầu chặt và dùng hai tay mân mê cả hai bên vếu chị một cách rất nhẹ nhàng và tràn đầy yêu thương.

Có lẽ chị hơi bất ngờ đến mức chẳng biết phải xử lý sao mà chỉ ú ớ và lúng túng đưa tay lên xuống để né hai cánh tay mình đang luồn qua nách chị.

Mình dùng cả hai tay mân mê hai bầu vếu căng tròn rất đều đặn mà không quên se nhẹ nhẹ hai vật thể trên đỉnh như muốn đưa chị Chi chìm thật sâu vào cái giếng hun hút mà mình đã và đang miệt mài đào xới.

Chị thở ngày một nhiều và nhanh hơn đến mức cái nóng mùa hè và nhiệt độ phòng tràn ngập khắp nơi, mồ hôi mồ kê của cả hai ướt đầm và tuôn ra nhễ nhại.

Thậm chí cái kẽ giữa của hai chiếc vếu kia cũng dần lấm tấm những hạt mồ hôi bé tí tẹo đang kết thành giọt nặng trĩu khẽ rơi xuống.

Vẫn thế, mình vẫn dùng cả hai tay nhào nặn ngày một nhanh và có phần mạnh hơn đôi chút sau mỗi khoảng khắc như muốn thỏa mãn sự mê mẩn đang dấy vò tâm can tự này giờ.

Nhưng không thể ngờ trong lúc tay mình vẫn đang hoạt động đều đặn thì bất chợt lại bị một lực kiềm hãm thật chặt như lúc này.

Mình ngớ người và nhìn thẳng vào gáy người phụ nữ đang ở trước mặt mà ú ớ không thành lời.

Chị Chi đang dùng cả hai tay nắm chặt tay mình khi chúng vẫn đang an tọa trên ngực chị mà dầy vò khôn xiết, chị thở nhiều lắm, thở hồng hộc và cố gắng giữ chặt cả hai tay mình.

- Dừng...dừng...dừng đi Duy...từ từ...Duy... Chị Chi thở không ngót và ngoáy đầu lại phía sau nói với mình.

- ... Mình tròn mắt đến bất động miệng mở to nhưng chẳng biết nên nói gì nữa.

Mình hiểu ra vấn đề là mình có phần hơi nhanh quá nên làm cho chị đau và khó chịu vì vậy cũng đành từ từ buông cả hai tay ra khỏi người chị mà chỉ biết ngồi bết xuống nhìn chăm chú không thôi.

Chị Chi quỳ đó thêm khoảng 1 phút nữa thì ngồi thụp xuống như mình nhưng vẫn chỉ hướng đầu về bức tường.

Quả thật vấn đề này rất nhạy cảm nên chẳng thể nào nói cười tự nhiên được, đến ngay việc của mình và cô Trang mà còn ngại lên ngại xuống dù đã hiểu nhau từ rất lâu thì huống hồ gì chị Chi với mình chỉ vừa mới tiếp xúc thì làm sao có thể thoải mái hơn được.

Khi mình vẫn đang nhìn thơ thẩn thì bỗng chị Chi lên tiếng.

- Duy...chắc... Chị Chi chỉ gọi tên mình sau đó tắc lưỡi một cái nghe có phần trống rỗng đến độ chán chường.

- ... Mình im re vì nghĩ sau khi gọi tên mình xong thì có lẽ chị sẽ nói một điều gì đó nên mình đành lẳng lặng chờ đợi.

Độ 10 giây sau khi gọi tên mình khe khẽ thì chị vẫn chưa nói gì tiếp theo nên làm mình có phần hơi hờ hảng.

Nhân cơ hội thấy chị đang dùng cả hai tay để xấn nhẹ phần tóc bị trễ xuống che mặt lên cao và cũng vì tò mò quá độ bởi chẳng biết cảm xúc của chị lúc này như thế nào nên mình nhanh chóng chống cả hai tay xuống đất mà nhোai người theo kiểu hơi bò nhườn người về phía trước lách qua phần eo chị mà

nhìn thẳng lên hướng mặt người phụ nữ ấy.

Ánh mắt mình lảo liên và soi mói rõ mồn một phần thân hở hênh đang ẩn nấp hờ dưới lớp vải áo mỏng tênh tuy có phần mờ nhạt bởi ánh sáng đèn ngủ thật sự không quá tỏ tường.

Mình thấy rõ hai bầu vú căng mọng theo kiểu gái một con nhưng không hề chảy sệ mà cao vun vút.

Chúng thật sự rất trắng và tròn lẳn mà chắc chắn bất kì một người đàn ông nào khi chứng kiến cũng sẽ say ngất vì thèm khát quá độ.

Mình tròn mắt há hốc mồm kinh khủng lắm vì nó quá đẹp và vì không tưởng tượng được những phần bên trong lớp áo kia của chị Chi lại có thể hoàn hảo đến thế.

Cũng nhờ lúc này mình rút tay ra nhanh quá nên cái áo bị xếp li hờ hợt dính cứng vào nhau từng nếp nên mình mới có dịp tỏ tường đầy thú vị đến thế.

Nhưng giây phút chiêm ngưỡng giang sơn ngời ngời mà thiên nhiên ưu đãi kia chưa được bao lâu thì bất giác.

- Duy... Chị Chi giật nảy người khi thấy mặt mình đang nổi ánh dâm khá dễ tiện nhìn vào áo chị.

- Dạ... Mình hốt hoảng nhìn chị há hốc mồm miệng chắc là trông ngu lắm.

- Em nhìn gì dạ... Chị Chi nhanh chóng dùng cả hai tay kéo vạt áo xuống che tất cả lại rồi nhìn mình đầy hoài nghi.

- À... Mình lảo liên mắt rồi nhanh chóng rút tay và cả đầu về phía sau đầy bối rối vì bị phát giác.

Mình ngại, ngại thật sự mặc dù không kinh khủng bằng cảm giác suy đồi lúc này nhưng mà vẫn ngại kinh lắm.

Nhất là cái cảm giác quê quê vì bị chị để ý thấy cái nét dâm dâm ấy, ôi thôi...kinh khủng.

"...hì..."

Hình như mình nghe thấy một tiếng cười nhẹ, tiếng cười phát ra từ con người trước mặt.

Chị Chi cười gì nhỉ, tại sao lại cười mình nhỉ, chẳng hiểu sao nữa.

Mình có chút thắc mắc dù biết rằng chị có vẻ đã ưng thuận với những hành động quá lố của mình từ này giờ nhưng vẫn định ninh một câu hỏi.

"Chị Chi có muốn tiếp tục hay chi nhiều đó là quá đủ rồi, chị Chi chắc sẽ thay đổi suy nghĩ về mình nhiều lắm đây mà thay đổi sao ta, tích cực hay tiêu cực".

- Duy...ngủ đi...mai đi học sớm... Chị Chi chợt nhìn về hướng tường trước mặt mà nói khe khẽ với mình.

- Dạ...em... Mình cuối cùng đã nói được thành tiếng nhưng vẫn còn ấp úng lắm.

- Hừm...ngủ đi...gì nữa... Chị Chi ngoáy đầu sang bên vờ vờ hơi chú ý đến phía sau nhưng mình biết là chị chắc chắn chẳng thể nào thấy được biểu hiện trên gương mặt mình lúc đó.

- ... Mình im lặng nhìn chị hồi lâu.

Thú thật là lúc đó mình "muốn" lắm và định ninh sẽ nhào tới ôm chầm lấy chị nhưng thật sự suy nghĩ là một chuyện còn đòi thật thì khó nói lắm.

Không ai trong trường hợp mình mà có đủ can đảm để làm việc đó khi mà chị Chi có vẻ đã quyết định mọi việc rồi.

Miền cưỡng chị ấy thì mọi chuyện hẳn sẽ diễn tiến theo chiều hướng cực xấu là chắc chắn và mình thì thật sự không muốn điều đó xảy ra.

Mình nín thở, mỉm cười nhẹ có vẻ miễn nguyện sau đó thì từ tốn thu mình về phía sau rồi khẽ quay lưng chùn người nằm xuống nệm xoay hẳn mặt về hướng cửa phòng.

Mình làm theo những gì bản thân cho là đúng và đến bây giờ vẫn chẳng lấy gì làm hối hận về những sự việc đã thật sự xảy ra trong đêm hôm ấy cả.

Thoáng sau khi đã nằm xuống yên vị mình cảm thấy nệm nệm hơi chùn nhấp nhô gọn sóng trong chốc lát mà đoán biết ngay chắc chắn là chị Chi đang đặt lưng nằm và loay hoay chỉnh tư thế.

Đợi chờ thêm một lúc khi mọi thứ đã im ắng thì mình mới khẽ quay sang nhìn chị.

Lúc này chị đang nằm quay mặt vào tường và vờ lấy tay kéo tấm chăn lớn che hẳn từ chân tới đầu mà chẳng để lộ ra một chi tiết nào cả.

Mình nghĩ là có lẽ chị vẫn rất ngại, ngại vì không biết rằng ngày mai sẽ phải đối mặt với mình ra sao, rồi ánh mắt mình liệu sẽ nhìn chị như thế nào.

Nan giải.

Tuy vậy mình vẫn có chút gì đó mừng vì hành động từ bỏ và quay lại nằm đúng tư thế này.

Mình cho nó là hoàn toàn đúng bởi vẫn nghĩ cổ quá là quá cổ.

Cười vì chắc chắn giờ đây mọi thứ sẽ đổi khác thôi.

Nằm đó và suy nghĩ mông lung đủ thứ và cuối cùng giấc ngủ cũng đến với mình vô cùng nhẹ nhàng.

Căn phòng chìm vào sự im lặng thường thấy mà đầu đó thỉnh thoảng bùng lên những hơi thở đều đặn rộng khắp.

Mọi thứ chìm vào yên ắng của một màu đen xuyên suốt dọc khắp chiều dài khóe mắt sâu và nặng.

Mọi thứ có lẽ sẽ bình yên mãi mãi cho đến khi mình bất giác bị lay mạnh bởi một bàn tay quen thuộc.

- Duy...dậy đi...Duy... Tiếng nói quen thuộc vang lên có phần hối hả nhưng lại khá đều đặn.

- Dạ... Mình từ từ mở đôi mắt cay xè ra mà khó chịu nhìn người phụ nữ ấy.

Là Di Linh, Di vừa lay vai mình vừa hét inh ỏi.

- Dậy đi...này lên trường mà... Di vẫn nói giọng rất to.

- Dạ...mấy giờ rồi Di... Mình nhìn Di về nhăn nhó vì bị đánh thức.

- 6...6 giờ 45 á... Di vừa nói vừa nhìn lên đồng hồ về lúng túng lộ rõ.

- Chết...trễ rồi...con thay đồ luôn...xuống đánh răng sau... Mình choàng người ngồi dậy.

- Ủ... Di gạt đầu lia lịa.

- Chị Chi đâu Di... Mình lảo liên đảo mắt sang bên cạnh sau đó an tâm ngáp dài hỏi Di.

- Chị Chi đi từ sáng rồi...qua khách sạn thì phải... Di trả lời nhanh chóng.

Hơi suy tư chút đỉnh vì mình nhớ tới qua chị Chi nói là sáng nay được nghỉ mà nhỉ...hay là do chuyện của mình.

Nhưng thôi, đâu còn thời gian mà nghĩ ngợi nữa.

Mình chạy lại chỗ tủ đồ nhanh chóng lôi ra bộ quần xanh áo trắng mà Di Linh đã ủi và treo lên móc sẵn.

Đầu tiên mình cởi trần rồi đưa tay xỏ vào áo và cài nút cực nhanh.

Tiếp đến là chiếc quần xanh thì khi mình đang vội vã tước chiếc quần thể dục đêm qua khi đi ngủ đã mặc xuống thì phát giác ra Di Linh vẫn đang nhìn mình chăm chú.

- Di...đi ra ngoài đi... Mình tròn mắt nhìn Di với vẻ ngạc nhiên vì chẳng hiểu sao thấy mình thay đồ mà Di vẫn có thể nhìn chăm chăm không ngưng nghỉ như vậy nữa.

- Chi... Di nhăn trán nhìn mình tỏ vẻ ngạc nhiên không kém.

- Con thay đồ... Mình hét lên với Di.

- Mần ơi...có chút ếc mà che quài...thay đại đi má trẻ... Di nhìn mình nhếch một bên môi trông đều không thể tả mà dù có cố gắng tả lại thì cũng không sao mà tả hết.

- Di ra đi...con thay đồ mà... Mình hét tiếp lần nữa nhưng với vẻ van xin lộ rõ.

- Gớm...có chút xú mà...mà...tui xuống nhà đợi á... Di trẻ môi nhìn mình rồi sau đó đứng lên liếc liếc rồi mới chịu đi ra ngoài.

- Dạ... Mình ừm mà giọng nghe chói tai lắm thay.

Mình nhanh chóng kéo quần xuống nhưng chỉ khi vừa tuột xuống và phơi hàng ra tất nhiên là vẫn còn cái quần xì thì bất chợt thấy Di Linh thò đầu từ cửa nhìn vào.

- Nhớ mang theo cuốn vở nha Duy... Di thò đầu vào chẳng để ý trước sau mà nói rõ to.

- ... Minh tái mặt im lặng mở to mắt hết sức nhìn Dì đầy trần trời.

- ... Dì cũng im theo vì thấy thái độ lạ của mình và bắt đầu lộ rõ về chú ý vào phần hạ bộ của mình mà nhìn đĩnh ninh nhưu mắt kiêu cố gắng soi cho nó rõ.

- ... Minh bậm môi nhìn Dì đau khổ cúi đầu xuống nhìn vào phần nhô cao sau lớp sịp đen sau đó lại nhìn Dì.

Mặt Dì lúc đó lạ lắm mà mình chẳng biết tả thế nào cho phải.

Kiểu như hai mắt cùng chú tâm vào một điểm G trước mặt mà nhìn hồi lâu không ngớt (chính xác là trên 4s).

Sau giây phút ấy mình nhanh chóng xoay cả người lại để che đi phần nhạy cảm đang lộ thiên.

- Thấy chưa...hàng họ có chút ếc...ha ha ha... Dì Linh cười ha ha đầy nhạo báng ngay phía sau lưng mình mà có lẽ là Dì tưởng làm điều gì đó chẳng.

- Á...Dì này... Minh hét lên như muốn khóc.

Sau đó Dì thụt đầu ra và những tiếng thịch thịch ngoài cửa phòng bắt đầu vang lên mà có lẽ là Dì đang chạy lon ton xuống cầu thang.

Mình lúc này cuối cùng cũng an tâm mặc đồ tươm tất với tay lấy tập vở bút sau đó mới chạy như bay xuống dưới tầng hai lao vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Xong xuôi mình lại phóng ra khỏi WC phi thẳng xuống tầng trệt mà không quên cầm theo cây bút và cuốn tập nhỏ ghi chú ban nãy.

Mình chạy ra khỏi cửa chính, khóa lại sau đó bay ra khỏi cổng vì đã thấy Dì đứng ngoài cổng.

Mình chạy ra tới nơi thì lập tức khóa cổng sau đó đưa tất cả chìa khóa cho Dì rồi nhanh chóng ngồi lên xe mà lúc này mới để ý thấy bắp đùi chân trái bắt đầu nhức nhối vì nãy giờ mình chạy nhanh quá đến nỗi quên cả đau đớn.

Dì bắt đầu đề máy xe và đi từ từ nhưng chỉ sau vài giây thì bắt giắc quay lại nói với mình ngay.

- Nói chứ...hàng nhỏ nhưng...mông trắng lắm đó nha...hà hà... Dì Linh vừa nói vừa cười nghe rất kinh.

- Dì...có quần sịp mà...mà...nhanh đi...tào lao quá... Minh hét to lắm mà có lẽ là cả ngõ nghe thấy luôn quá.

Dì cười tươi sau đó móc khẩu trang ra kéo qua hai vành tai chỉnh chu rồi bắt đầu phóng như bay theo đúng cái kiểu "vãi cả lụa" thường thấy.

Nói chung sáng hôm đó thực sự vô cùng bình yên, vô cùng mát mẻ nếu bỏ qua những di chứng từ nãy giờ và cả sự cố lòi hàng phơi mông của mình ra.

Dần dà bao nhiêu là hồi hộp, bao nhiêu là lo lắng bắt đầu trào dâng trong mình như thurở trước, lần đầu mới tới trường vậy.

Mà chỉ biết rằng...

Hôm nay...tôi đi học!

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Xe chạy bon bon qua những đoạn đường vắng.

Ngồi sau nhìn trời, nhìn đất, nhìn mông lung từ phía mà lòng mình tràn đầy suy tư.

Những lo nghĩ về chuyện học hành năm cuối cấp, về định hướng sự nghiệp tương lai trước mắt.

Tự nhủ với lòng mai này mình sẽ cố gắng gìn giữ và xây dựng quê hương đất nước.

"Các bạn phải hiểu là...đất nước mình đang ở đâu...đất nước mình cần đi đến đâu và..."

Nói chung là đủ mọi chuyện kinh thiên động địa có thể nghĩ tới trong phút giây bay bổng cùng gió mây.

Nhưng dù có mãi tơ vơ về nhiều hoài tưởng đẹp để đến thế nào đi chăng nữa thì mình vẫn không sao thoát khỏi mặc cảm thối nát về những chuyện đã xảy ra tối hôm qua- chuyện chị Chi.

Lúc nói chuyện ngoài hè, vào nhà và cả khi nằm yên ắng trên tấm nệm phòng mình, cả mình và chị đã mở lòng để nói với nhau rất nhiều, chia sẻ những tâm sự chất chứa mà chẳng mấy người thấu hiểu, cả những nỗi buồn, sự thất vọng dày vò trong cuộc sống cũng dần được hé lộ.

Mình cảm giác bản thân rất hiểu chị, còn chị cũng phần nào hiểu được bề nổi của tính cách nơi con người mình.

Nhắc về chuyện vượt rào để vài "chị" thỏa sức bay nhảy và đặt nền tảng hình thành nên "quy tắc bàn tay phải" tối hôm qua, nói chung có lẽ bản thân mình lúc đó cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc mình làm vì thực tế nó khá liều lĩnh và vượt quá giới hạn tình chị em có thể cho phép.

Thử hỏi nếu chị Chi chống cự quyết liệt thì mọi chuyện sẽ còn đi tới đâu nữa mà hẳn sẽ rất tiêu cực.

Chắc chắn là thế, nhưng mình với mình cũng còn chẳng hiểu nổi có làm sao lúc đó lại không thể dừng lại được.

Mà có lẽ nguyên nhân của mọi chuyện đều xuất phát từ tiềm thức sâu xa hoặc giả là bắt nguồn từ sự tác động vững trãi và xuyên suốt trong cuộc sống hằng ngày.

Sự dễ dãi trong cách có được mọi thứ xung quanh cuộc sống khi ấy vô tình tạo nên trong mình một kiểu tính cách khá xấu.

Nó khiến mình gan dạ trong việc muốn sở hữu những thứ cảm giác vô hình bất chấp mọi thứ dù là đánh đổi danh dự và nhân phẩm của bản thân để chỉ đạt được điều khát khao mong lung dù là trong phút giây đi chăng nữa.

Tâm lí "muốn là được" duy trì trong một khoảng thời gian quá dài làm cho mình trở nên chai sạn và lì lợm hơn hẳn.

Nghĩ mà xem.

Chuyện xảy ra với Mỹ chưa chắc cô ấy đã thích mà toàn do mình, kiểu như cái gì mình muốn là phải có, phải có, phải có bằng được chứ không là giận, là hờn, là dỗi, là làm quá lên với cái tôi ích kỉ.

Rồi chuyện diễn tiến đến Di Linh trong những tình huống mờ mịt và lặng lẽ đầy thổn thức cũng thế, cũng lại cái suy nghĩ coi trời bằng vung chẳng nghĩ đến hậu quả.

Những tình huống trở trêu làm cho mình phải dấn thân vào những cuộc phiêu lưu 50- 50 chẳng ra đâu vào đâu mà nghĩ cho lung nếu mình làm chủ được bản thân thì đã không phải khổ sở đến như thế.

Cơ bản là do mình thành công quá nhiều lần nên bản chất xấu xa của một con ma đòi trụ ngày càng lớn lên và lấn át lí trí mình trong những kịch bản cần sự chính chắn liên quan mật thiết đến nhục dục.

Nhắc đến chuyện cô Trang cũng li kì đâu kém, tất cả mọi chuyện liên quan sau này đều bắt nguồn từ cơ sự mài mòn, mòn mỏi đầy khốn khổ trong cái đêm định mệnh mình hay nói là làm "tình nguyện viên" chăm sóc cô mà đằng sau là do được Mỹ nhờ sang trông cô khi cô ốm cũng không ngoại lệ.

Cũng lại là bản chất bị vấy bẩn do tính cách của con thú đó nổi lên đúng lúc mình đang hầy còn đấu tranh rất nhân văn giữa việc "mản" hay "không mãn".

Rồi giờ đây cũng thế.

Chị Chi hẳn là giận mình lắm, lại chẳng biết tối hôm qua chị có ngủ được không mà sáng nay lại dậy sớm đến vậy.

Mình nghĩ có thể là chị đợi mình ngủ say thì lập tức đứng dậy đi xuống nhà nằm trên ghế sofa phòng khách đợi trời sáng và Di thức giấc sau đó nói theo đúng kịch bản đã định rồi thay đồ viện cớ qua khách sạn để đi đâu đó tránh mặt cũng nên.

Nếu quả thực là như thế thì mình cảm thấy vô cùng có lỗi và rất khó đối mặt nói chuyện với chị.

Cứ nghĩ đến cái cảnh đó là mình lại thấy nặng đầu.

Nhưng rồi khi những suy nghĩ vẫn đang đầy ắp thì bất chợt xe nghiêng qua một bên làm mình thoáng chút giật mình.

Hú hồn!

Lúc nào cũng thế!

Ngồi sau xe mà người cầm lái là Di Linh thì quả thật nói không lo không nghĩ là nói dối.

Đổi lòng và đổi chính bản thân.

Căng thẳng lắm chứ chả chơi.

Nhất là lúc qua mỗi khúc cua bạn sẽ vô cùng ghê người theo kiểu chân tay tưởng chừng như gần sắp chạm mặt đường ấy.

Còn cả bạn nào sống tại Sài Gòn có lẽ cũng đã biết hay đúng hơn là quá quen với hình ảnh những pha lạng lách đánh võng qua các đoạn đường đông, hay lách chen vào khoảng cách nhỏ hẹp giữa những chiếc xe đi trước nhằm vượt mặt theo đúng kiểu bỏ đời.

Ôi thôi, mình ngồi sau mà trải qua đủ mọi cảm giác.

Nói không điều, đời mình tính đến giờ phút này thì Di Linh là thành phần chạy xe nguy hiểm nhất mà mình từng gặp.

Chạy như ma đuổi, chạy như chưa từng được chạy và chạy xúc phạm người ngồi sau.

Thật đúng là "vãi cả lựu".

Bình thường như thường lệ thì mình sẽ hủ hết các kiểu mong Di Linh đi chậm hơn nhưng hôm nay thì khác, mình đang trẻ vô cùng mỗi khi thoáng nhìn đồng hồ lại càng xanh mặt nên đành phải cắn răng mà chịu đựng, nhắm mắt buông tay đặt cả hi vọng và mạng sống vào tay Di cho bả thỏa sức vùng vẫy và là lướt.

Vì trường mình khó lắm, ngay cả chỉ là ngày đến nhận lớp hay ngày đi học bình thường gì cũng thế, cứ đúng giờ là đóng cổng luôn không cho học sinh vào mà qua mất giám thị.

Ngày nhập học của năm 11 mình bị rồi nên mình biết.

Bởi vậy nên suốt trên đường đi bắt đầu từ nhà là mình đã cầu đủ thứ, cầu cho đến trường chậm chừng 5 phút thôi thì mình còn cố gắng xin được chứ muộn quá thì rất khó để vào trường.

Nhưng số phận hình như vẫn cứ thích trêu ngươi người hiền lành chân chất thì phải vì khi xe của mình và Di lao như vũ bão ào ào tới gần cổng cũng chính là lúc ông bảo vệ vừa đóng xong cổng lớn và đang tiến lại cánh cửa phụ bên hông dùng riêng biệt cho xe giáo viên để đóng nốt.

Lúc đó, mình ngồi sau mà lăm bắm chắc chắn là tiêu rồi. Có vào được thì cũng chẳng xong với ông ấy đâu, thế nào cũng bị tóm đầu lên giám thị rồi giám thị sẽ dẫn lên tận lớp trả cô trả thầy.

Cái tục đã thành cố hữu và vô cùng quen thuộc đến mức làm nên sự nổi danh của trường mình.

Lại thêm cái phần ông thầy giám thị mà nếu xét ra thì ông này ghét mình lắm, ông nhớ như in cái mặt mình luôn ấy chứ.

Vì hồi năm lớp 10 mình có dính vào kì án đánh nhau có "phở" có "hàng" hẳn hoi, mình nhớ là đã có dịp kể ở những chap đầu tiên rồi.

Lại còn cộng thêm cả việc hai mùa hè liền mình trốn biệt không đi sinh hoạt ngoại khóa mà cái tiết mục thần thánh này là do ông và thầy bên Đoàn phụ trách và chịu trách nhiệm nữa mới đau.

Thầy bên Đoàn thì vui tính chịu trách nhiệm làm chương trình hàng tuần còn ông thì xét nét điểm danh các kiểu.

Phải nói là tính ông này vừa ú vừa bựa, bựa theo hình thức "đỉnh của đỉnh".

Vì những lí do vô cùng khả ố đó nên việc đi trễ hay dính dáng to nhỏ vào nội quy của trường là việc mình vô cùng đề phòng và hạn chế mà hôm nay lại ra ngô ra khoai thế này thì liệu số phận của mình rồi sẽ trôi về đâu.

Nghĩ đến cái cảnh tượng đề hèn khi mới đầu năm đã bị lôi xềnh xệch lên lớp mà mình thấy ruột đau như cắt đến mức quặn thắt từng cơn.

Nhưng rồi cái gì cũng phải xảy ra theo đúng quy trình của nó, chiếc xe tay ga của Di Linh từ từ trở tới chỗ cổng phụ trong sự tiếc thương vô hạn của mình và khuôn mặt hi hã của cha bảo vệ.

Tuy là "đăng ý" chỉ im lặng nhìn nhưng mà khuôn mặt ấy vẫn lộ cái vẻ điều điều như muốn thốt lên rằng:

"Sao bây giờ chú mới tới đây là nào... chuyện làm ăn mà như này là hỏng... hỏnggg hỏnggg..."

Mình ngại ngần dụi đầu vào lưng Di mà chẳng nói chẳng rằng.

Bỗng khi xe bắt đầu chậm lại thì Di Linh đột nhiên quay về phía sau nhìn mình hỏi khề.

- Trễ quá... có sao không Duy... Di hỏi nhỏ mà mắt thì vẫn nhìn về phía trước lộ rõ vẻ lo lắng.

- Thôi... không sao... năm trước con cũng bị như vậy... bị la xúu thôi... Mình gãi đầu cười nhẹ pha trò cho Di phân chấn nhưng nói chung vẫn nể nể lắm.

- La hả... vậy ngồi im đi... Di Linh mỉm cười.

- Dạ... ủa mà... hả... Mình gật đầu đồng ý nhưng chỉ một thoáng sau là lập tức nhận thấy điều gì đó đầy bất trắc trong câu nói của Di khiến mình nổi cả da gà.

Di Linh rồ mạnh tay ga để xe lao tót vào bên trong trường bay qua cả bậc thềm cửa phụ trước sự ngỡ ngàng của mình và chú bảo vệ.

Nói cho to tát là thế chứ bậc thềm đó chỉ cao cỡ 2cm và dốc hai bên đều thoải.

Mình bám chặt Di vì mất thăng bằng lúc đầu đã hơi nhích chân sang bên để chuẩn bị leo xuống bởi cứ nghĩ là Di sẽ dừng lại.

Chú bảo vệ thì đứng như trời trồng há hốc mồm vì chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Xe chạy băng băng trên nền xi măng thoảng có vài đốm cỏ chính chu rồi tiến thẳng đến trước dãy phòng ban giám hiệu ngay bên phải gần khu nhà xe thì chịu dừng lại.

Mình xanh mặt nên lập tức nhảy xuống cỡi nón bảo hiểm ra mà la hét nho nhỏ dù rất tức tối nhưng vẫn phải cố kiềm vì sợ cả trường nghe thấy thì chết toi.

- Di...Di làm cái gì á...thầy giám thị khó lắm...Di...chết con rồi...Di... Mình giãy đành đạch nhìn mặt Di mà hét toán loạn cả lên.

Mình cứ đinh ninh đó chỉ là một phút bốc đồng của Di Linh và rằng sau khi mình nói rõ và biểu hiện thái độ thì có lẽ Di sẽ hiểu tuy không mong Di xin lỗi nhưng mình mong rằng Di sẽ lùi xe và đi về nhanh chóng.

Nhưng đời đâu như mơ, mình đã lầm.

- Hi...không sao...coi Di nè... Di cười nhếch môi đá chống xe rồi đứng thẳng người dậy cỡi nón bảo hiểm.

- Di làm gì nữa...về đi...ổng khó lắm...thấy Di lao xe vào trường là đủ chết con rồi... Mình nhắm mắt chấp tay van xin Di sau đó chỉ vào cái ông thầy đang ngồi gần tấm rèm bên trong cửa phòng giám thị với ánh mắt tràn đầy lo âu.

- Ông mấy tuổi... Di ngó ngira ngó nghiêng vào bên trong phòng rồi nhìn soi mói dữ lắm.

- Ba mấy á...mà khó lắm...Di về đi... Mình nhăn nhó yêu cầu Di.

- Khó với ai chứ khó với phụ huynh học sinh là hông có được... Di bấu môi nhìn vào hướng đó lắc đầu tỏ vẻ chê trách.

- Được gì chứ...Di về đi...con đó đây...hic...chết con rồi...lạnh chỉ á... Mình xoay người Di lại sau đó đẩy ịch lại hướng gần xe hơn một tẹo.

Hít một hơi thật sâu để không khí tràn vào lồng ngực lấp đầy những khoảng trống chỉ li dù là nhỏ nhất, lấy hết can đảm mình tiến từng bước chậm rãi lên 3 bậc thềm với những bước chân nặng trĩu.

Nhưng trở trêu thay khi mình đang run rẩy bước đi thì bất chợt một bóng đen từ phía sau lao thẳng lên đằng trước vượt mặt mình mà hồ hởi tiến vào trong phòng giám thị.

Lại là Di Linh, Di đi ngay sau và nhanh chóng lướt qua mình rất tự nhiên.

Mặt mình lúc đó phải nói là cắt không còn một giọt máu, cắt xéo cắt ngang gì cũng thế luôn ấy.

- Ủa...đi đâu vậy...Di... Mình tái hấn đi nhìn Di đầy đau sót tui hờn vì biết chắc sẽ không còn kịp để thay đổi được nữa, sẽ không thể dừng ý định của Di lại được nữa rồi.

- Coi Di nè... Di chừng lại sau đó quay bước tiến tới vò đầu mình nói nhỏ.

- Ông khó lắm...Di tha cho con đi... Mình than thở và trần trối những lời cuối trông đến thảm hại.

Lúc đó thật sự mình trầy trớt lắm mà có vẻ Di Linh đã chán ngắt với cái điệu ẻo lả yếu đuối của mình rồi nên mặt Di dần lộ những nét cau có thường thấy.

Bất chợt Di nhìn mình trân trân với ánh mắt đầy thủ đoạn.

Rồi chỉ vài giây trôi qua Di nhanh chóng xòe lòng bàn tay ra sau đó đưa lên gần mặt mình nắm chặt lại thành hình quả dấm mím môi hù dọa.

- Nín...lẻo nhẹo như bê đê...ngứa đít quá...đứng ngoài đây đi...tui vô làm việc... Di nói với mình giọng cực kì đanh thép và mang tính chất hù dọa rất cao.

- Di... Mình gọi với theo khi Di đã tiến bước vào trong.

Chẳng mấy chốc Di đã đứng cạnh chiếc bàn tiếp khách bên trong phòng giám thị trước sự ngỡ ngàng đến bàng hoàng của mình.

Thú thật mình không thể nào an tâm được vì cơ bản mình nghĩ Di Linh chưa từng tiếp xúc với thầy giám thị này nên không thể biết được tính tình quái lạ của ông khó chịu như nào thì làm sao có thể nói chuyện được.

Mặt khác nếu Di làm căng thì chắc chắn người chịu thiệt cũng chỉ là mình.

Run sợ thật sự vì điều mình lo lắng đang dần hiển hiện ra trước mắt khi đã 3 phút đồng hồ trôi qua.

Thôi, tới đây hay tới đó, mình khe khẽ đi lại gần cửa phòng giám thị để ngó vào trong thì lập tức thấy Di đang ngồi chỗ bàn nước đối diện với ông thầy hắc ám ấy mà cười vui nói chuyện trông có vẻ rôm rả lắm.

Trón mắt ngạc nhiên vì chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao Di lại cười được với ông thầy ấy nhỉ.

Có đôi chút sợ sệt nhưng vì quá lo lắng bởi biết đâu cuộc nói chuyện sẽ dần chuyển biến theo chiều hướng xấu đi nên mình cứ lâu lâu lại phải liếc vào canh chừng nên cuối cùng trong một phút giây lo lắng mình cũng bị ông thầy đó phát giác.

- Đứng đó làm gì...em kia...vào đây... Thầy ấy nói giọng oang oang nghe rất uy nghiêm.

- Duy...vào đây con... Di Linh quay đầu lại thấy mình thì cười tươi vẫy gọi y như thầy giám thị nhưng giọng điệu thì nhẹ nhàng và dễ thương hơn hẳn.

- Dạ... Mình nuốt nước bọt đánh "lực" một tiếng rồi cũng lững thững bước vào nhưng chân trước chân sau vì còn hơi đau bởi hơi sáng chạy nhanh trên các bậc thang quá.

Chẳng hiểu sao cứ mỗi lần gặp mặt với ông thầy này là mình lại nổi da gà đầy mình, có lẽ vì sợ quá chăng.

- Em...chào thầy... Mình đi lại cúi người chào rất lễ phép.

- Em bị tai nạn hả...có sao không...có gì đâu mà...chỉ cần mai mốt đưa giấy lên cho thầy xem là được... Thầy dùng tay chống ghế để nhướn người tới nhìn vào chân và cả cánh tay trái của mình hồi hán có vẻ quan tâm lắm.

- Dạ...em bị té xe trong hè nhưng cũng đỡ rồi thầy... Mình gãi đầu nâng tay với kéo cả quần lên chỉ vào những vết thương vừa mới lành miệng.

- Dạ...cháu em nó còn đi cà nhắc vì đau quá đó...nhưng nó muốn gặp lại bạn bè nên sáng ra kêu em dậy chở nó đi...tội lắm anh... Di Linh nhìn mình thông cảm sau đó nhìn qua thầy giám thị trình bày nghe giọng buồn rười rượi rất có cảm tình.

- Nếu đau quá thì nhờ Di lên trường xin phép...hay viết giấy phép cũng được...ngày này nghỉ cũng không sao nhưng ngày đi học thì phải cố gắng đừng nghỉ...Di phải coi cháu cẩn thận...nghỉ là thua sút bạn bè ngay...mất bài mất vở nữa thì mệt...Di còn trẻ nhưng phải biết quan tâm cháu nhiều hơn... Thầy nhìn mình trêu mếu nói khác hẳn với cái điệu ông hay đối xử với mình cách đây ít lâu, phải nói ngay là có chút gì đó nham nhở bực bực.

Và rồi trong thoáng chốc mình thề rằng đã thấy ông liếc mắt đưa tình với Di Linh của mình.

Nhìn đậm dáng và tục đếch chịu được.

Nãy giờ ông giả bộ quan tâm mình thì ra là có mục đích hẳn hoi.

Tỉnh làm mất hiên trước Di Linh đây mà bởi nãy giờ thấy nghiêm túc là tại cố gắng nhịn cho nó đường hoàng tí nên giờ được đà là phun ào ạt những lời trăn hoa ra luôn.

Tổ sư cái ông thầy vừa xí trai lại có bụng bia to oành như thế kia mà mê gái vãi hà.

- Dạ...em biết mà anh...cám ơn anh nhiều...hi... Di Linh cười e thẹn rồi đảo mắt nhìn mình sau đó lại quay sang nhìn ông cười nhẹ trông cũng có chút gì đó điều điều.

- Có gì đâu em...thầy quan tâm trò là đúng mà... Ông lại bắt đầu giờ cái giọng đong đưa ái tình ban nãy.

Mọi thứ xảy ra trước mắt mình lúc ấy tưởng chừng như chỉ có trong phim hay một câu chuyện cổ tích có thật nào đó về những tay già dè thời hiện đại vì ngay cả trong mơ mình cũng không thể ngờ thầy giám thị lại trơ trên lộ liễu đến như thế.

Nếu chỉ có Di Linh và ông mà ông nói ra những lời riêng tư đó, với ánh mắt đó thì ok mình còn hiểu phần nào, đằng này lại có cả học sinh ở đây mà còn như thế thì khác nào ông muốn định hướng công khai sẽ quan tâm đến mình nhiều hơn vì mình là cháu Di Linh.

Thiệt đúng là vãi cả hàng.

- Dạ...em chào thầy...em lên lớp chứ sợ giáo viên chủ nhiệm mới đánh vắng... Mình bắt đầu tỏ thái độ hơi chán nản và kéo đường rút cho cả hai Di cháu.

- À...ừm...đi đi em... Thầy giám thị đang mải nhìn Di Linh nên chỉ gật gù nói.

- Á Duy...để Di...Di dẫn lên...cà nhắc cà nhắc bao giờ mới tới... Di Linh nhe răng cười với ông sau đó nhìn mình đá lông nheo rồi lập tức đứng dậy tiến lại đỡ một bên nách mình.

- Dạ...em chào thầy... Mình gật đầu chào lão lấy lệ lần nữa.

- Ủm...mà em học lớp 12 đấy...biết lớp chưa... Ông nói với mình nhưng cặp mắt thì luôn nhìn vào mặt Di mà cười cười.

- Dạ...em 11C nên lên 12C luôn thầy... Minh đáp.

- Rồi...tầng 3...phòng kế hành lang luôn... phía bên tay trái từ ngoài cổng nhìn vào... Ông lúc này mới chịu nhìn mình chỉ chỗ về hướng tòa nhà A.

- Dạ...em cảm ơn thầy... Minh gật đầu chào rất lễ phép vì ông đối xử với mình khá tốt dù là có mục đích xấu đi chăng nữa.

- Ừm...có gì đâu em...đi cẩn thận nha... Thầy nhìn mình nhăn nhu mà không quên nắn nhe nhẹ bên tay đang chấn thương của mình.

- Em đi luôn nha...anh... Di Linh cười mỉm chỉ vẫy tay chào thầy trông rất vui vẻ.

- Ừm...em với cháu đi cẩn thận...cẩn thận nha em... Thầy giám thị lại bắt đầu giờ cái giọng điệu ông bướm.

Minh bước ra khỏi phòng giám thị trong cái điệu chấp chững đầy khó khăn may mà còn được nâng đỡ một bên bởi hai cánh tay Di.

Đi được chừng gần chục bước thì Di bắt đầu nói với về vô cùng tự đắc.

- Sao...giờ nói gì nữa hông...thầy Di siêu chưa... Di hích một bên môi trông cực cute nhưng thoáng chút tự cao nên mình không thích lắm.

- Di siêu...siêu quá... Minh mĩa mai vì chiêu trò câu view lợi dụng nhan sắc của Di.

- Di vip nhất luôn ớ hơ... Di ngẩng mặt lên trời ra vẻ ta đây bá bá lắm í.

- Di vip...dù sao cũng cảm ơn Di...hi...mà con lên được rồi...Di đi theo chỉ...về đi Di... Minh gãi đầu vì tự nhiên chẳng hiểu sao lại giận Di vô cớ đến vậy nên quay sang nhủ thầm với Di.

- Khùng...nhìn về phía sau coi... Di bầm nhẹ tay mình rồi hất đầu về phía sau.

Minh liếc nhìn về đằng sau theo đúng gọi ý của Di Linh thì ngay lập tức thấy thầy giám thị đang đứng ngay trước cửa phòng cười với mình kiểu với theo đầy ngụ ý.

Vô cùng ngạc nhiên và quá đột ngột nên mình đành gật đầu chào rồi lập tức quay đầu sang nhìn Di.

- Ủa...chết...sao ông nhìn theo chi vậy...ông nghi con giả bộ hay sao á Di... Minh nhăn nhó nói nho nhỏ với Di.

- Hông đâu...ông thấy Di đẹp nên...phái á... Di nhe răng cười khê không để phát ra bất kì tiếng động nào.

- Phái gì...ông khoái gì á hả...trời...cha này dè quá... Minh nhắc lại cái sự thật đang lộ lộ kia.

- Kệ đi...làm bộ đau chân đi cả nhắc cho giống thiệt nghe hông... Di Linh nhếch một bên môi rồi nâng tay mình lên cao hơn cho giống đang đau thật.

- Dạ... Minh gật đầu nhanh chóng.

Minh và Di đi với tốc độ có vẻ bình thường nhưng lại cố tình nhanh bước hơn để tiến lên cầu thang n1 tầm mắt của thầy giám thị bụng bia khoái địa gái.

Lên cả hai tầng lầu rồi bước qua một dãy các lớp học mới tới phòng học của lớp 12C.

Mỗi phòng Di cháu mình bước qua thu hút một loạt những ánh mắt tò mò của bọn học sinh cùng khối kiểu như sinh vật lạ ấy mà đa số nhìn Di Linh là chính.

Chắc các bạn thắc mắc vì sao lớp gần cầu thang mà lại phải đi qua một dãy lớp đứng không, nếu vậy thì mình cũng xin nói luôn là vì mình và Di Linh không đi cầu thang giữa mà đi cầu thang bên hông trường với mục đích né ánh mắt soi gài của "ông ứ" kia càng sớm càng tốt.

Bước đến lớp 12C lòng mình chợt bồi hồi khó tả.

Bất giác quay sang thì mình thấy Di hình như có ý định diu mình vào hẻm trong lớp luôn thì phải.

Lập tức chững hẳn người lại, mình quay sang nói khe khẽ vào tai Di.

- Di...tôi đây được rồi...mấy đứa bạn thấy Di dẫn con đi...quê lắm... Minh nín á Di nói đầy nhăn nhó.

- Sao vậy...nhìn xuống kia đi...vẫn còn kia... Di nói mà hích nhẹ mặt về phía dưới sân trường.

- Ủa...sao ông nhìn dai vậy ta... Minh hết hồn khi thấy thầy giám thị đã bước ra khỏi phòng và hiện đang đứng ngay dưới gần cột cờ nhìn lên phòng học lớp mình.

- Kệ...ráng đi...ông biết xạo ông là ông ghét á... Di Linh bầm nhỏ mình.

- Dạ... Minh ậm ừ vì sự thể đã ra ri thì phải làm như rằng.

Mình đành chờ dài cùng Di bước lại trước cửa lớp mà đưa mắt nhìn thẳng vào trong.

Thật sự vô cùng ngạc nhiên khi thấy chủ nhiệm lớp mình khác hẳn mọi năm không phải là nữ nữa mà lại là một ông thầy tuổi chập chững như thầy giám thị nhưng mà có điều nhìn trẻ hơn và tướng tá ra dáng đàn ông hơn hẳn.

Mình gật đầu chào thầy sau đó đảo mắt nhìn xuống lớp nơi mấy đứa bạn thân quen đang ngồi thoải mái trên bàn mà cười nhẹ.

Quả thật lâu ngày không gặp có khác, tụi nó nhìn mình với vẻ háo hức và thân yêu đến độ nhiều đứa còn thốt không nên lời:

"A Duy kìa tụi bây...Duy...tưởng mày chuyển trường rồi chứ...còn đau không...vẫn còn sống hả mày...á...thằng Duy"

Đa số bọn nó đều biết những chuyện đã xảy ra với mình trong hè từ việc chia tay nhỏ My đắm nước mất đến chuyện té xe phải vào viện và nằm liệt giường ở nhà suốt một thời gian dài.

Nhìn mặt tụi nó mà nước mắt mình như muốn rơi ra vì hầu hết chúng nó đều quan tâm đến mình.

Thú thật chẳng hiểu sao thời gian hè mình nghĩ gì mà các đợt sinh hoạt năm 10 và 11 đều trốn biệt tăm không thèm đến trường gặp mặt tụi nó.

Đột nhiên mình thấy có lỗi quá.

Mình và Di Linh sau đó từ tốn bước vào hẳn bên trong lớp.

- Dạ...anh...tại cháu em nó bị tai nạn nên...em tính cho nó xin nghỉ bữa nay mà nó hông chịu...cứ đòi đi học cho bằng được...thương qua nên em chở nó đi...mà hông ngờ trễ dữ vậy...anh thông cảm nha anh... Di Linh nói giọng nhỏ nhẹ nghe dễ thương chết đi được mà hai tay thì đặt lên vai mình dùng đầy trông khá đáng yêu.

- À...à...ừm...không sao đâu em...ham học vậy là tốt mà... Thầy chủ nhiệm của mình cười gãi đầu mặc dù chẳng ai hỏi hay làm thầy ấy khó xử gì cả.

- Em chào thầy...em...đến trễ...nãy em có xuống phòng giám thị xin rồi thầy... Mình cúi cả người chào thầy lần nữa và nói giọng nghiêm nghị run run căn bản vì cũng lâu rồi chưa đứng trước nhiều cặp mắt đang đổ dồn như thế.

- Ừm...không sao đâu...em bị tai nạn hả...nặng lắm không em... Thầy nhìn mình cười nói trông khá bánh trai.

- Dạ...cũng đỡ rồi thầy... Mình gật đầu đáp lại câu nói của thầy.

- Dạ...mong anh quan tâm đến nó... Di Linh lại nói với giọng yếu ớt nhỏ nhẹ làm mấy đứa đực dưới lớp suýt soa.

- Mà nó là cháu thế nào...gọi em bằng gì vậy... Thầy chủ nhiệm cười hích mặt hỏi Di.

- Ừ men...thầy...ghê nha... Mấy đứa bạn dưới lớp ồ lên ghẹo thầy.

- Hông phải...tui thối mấ thôi... Thầy quay mặt xuống lớp xua tay lia lia rồi nhìn Di cười.

- Dạ...hì...nó gọi em bằng Di đó anh...em là em của mẹ Duy... Di Linh cười.

- Ừm...Di mà trẻ dữ vậy ta...siêng đưa đón cháu quá... Thầy lại được dịp đóng đưa chim cú Di Linh.

- Thầy...ui za...làm vậy là hông có được...ừ...ừ...thầy...lộ quá...rẻ quá thầy... Mấy đứa dưới lớp lại nhún nhit các kiểu.

- Dạ...hì... Di Linh cúi đầu cười nhẹ đáp.

- Ừm...nay mẹ bạn hay sao mà Di phải đưa cháu đi học vậy... Thầy nhìn vào mặt mình mà hồn nhiên hỏi.

Cả căn phòng đang rôm rả tiếng nói, tiếng cười, tiếng đùa giỡn thì bất chợt lặng thinh sau câu hỏi của thầy chủ nhiệm mới.

- ... Tất cả lũ bạn dưới lớp của mình đều im thin thít đồng loạt.

- ... Di cũng im luôn mà đôi mắt thì đơm buồn nhẹ.

- ... Thầy lúc này chắc có lẽ ngạc nhiên lắm nên nhìn lớp rồi nhìn Di sau đó chợt quay sang nhìn mình với ánh mắt đầy lúng túng.

- Dạ...mẹ em mất rồi thầy... Mình cúi đầu nhìn xuống đất trả lời thầy.

Sau câu trả lời đó có lẽ mình đã mang đến một bầu không khí nặng trĩu cho cả lớp, điều thật sự mình không bao giờ muốn cả nhưng biết sao được.

- À...à...ừm...bây giờ...à...lớp 11 em ngồi đâu...bây giờ ngồi đó đi... Thầy cười ngượng và bối rối hỏi mình.

- Dạ... Minh gật nhẹ đầu.

- Vậy Duy...ở lại học nghen con...Dì về...chút...khi nào ra về thì gọi điện...Dì lên đón nha... Dì nói mà khẽ đặt nhẹ lên tóc mình một cái hôn.

- Để con tự về cũng được Dì... Minh trả lời và khẽ tách tay Dì ra khỏi hai vai sau đó chậm rãi đi xuống lớp.

- Thôi...để Dì đón cho...vậy nha...Dì đi á... Dì nói.

- Dạ... Minh vừa đi vừa trả lời Dì vì cơ bản cũng hơi buồn thật.

- Em về nha anh... Dì quay mặt qua nhìn sang hướng thầy.

- Ừm...em về... Thầy gật đầu lia lịa chào Dì.

Minh lẳng lặng đi xuống chỗ trống đầu bàn cuối ngồi vào đúng y như vị trí năm ngoái.

Dì thoáng thấy mình đã ngồi yên vị thì cũng nhanh chóng tiến bước đi ra hướng cửa lớp nhưng khi chỉ còn 2, 3 bước nữa thì Dì liền dừng lại rồi chợt vẩy tay cười nhẹ xuống hướng bên dưới lớp chỗ bàn 3, bàn 4 gì đó mà tất nhiên không phải là chỗ mình ngồi rồi.

Như lên đồng, một đám mây đưa con trai khu vực ấy hò hét inh ỏi như đúng rồi, kiểu ma nhập làm cả lớp náo loạn.

Minh thì chẳng nói gì vì chỉ nghĩ chắc Dì Linh muốn trêu chọc mấy thằng được mặt nham nhở ấy mà thôi.

Và rồi từ từ tiếng guốc của Dì xa dần và mất hẳn tron không gian.

Lòng mình bỗng chốc trở nên nặng trĩu với đầy những suy tư.

Đã lâu lắm rồi không có ai đưa mình tới trường trong những ngày đầu của năm học mới cả, cái cảm giác bồi hồi và xao xuyến như mẹ thuở nào vẫn nắm tay mình kéo xềnh xệch sao mà yêu thế, đẹp thế.

Quả thật mỗi năm học qua đi để lại trong ta đầy ắp những kỉ niệm, vui có, buồn có nhưng chắc chắn chúng sẽ mãi là hành trang theo ta trong suốt quãng đời sau này.

Hãy sống và học tập với niềm tin yêu cháy bỏng và bay nhảy hết mình với tuổi thơ khi còn ngồi trên ghế nhà trường, để rồi một mai khi ngồi đây nhìn lại thì mỗi người trong chúng ta sẽ không phải hối hận một chút nào với những kỉ ức bản thân đã từng trải qua với bè bạn và thầy cô.

Minh vẫn chỉ ngồi đó để chìm đắm vào những suy tư cuộc sống thì bất chợt thằng bạn tên Hưng ngồi bên kế bên cũng ở cuối dãy như mình nhưng là bên kia quay cái bàn mặt hí hửng sang hỏi nhỏ.

- Dì hả Duy...đẹp vậy... Nó tươi cười hỏi nhỏ chắc sợ thầy nghe.

- Ừm...Dì đó... Minh gật đầu trả lời nó.

- Đẹp quá mày ơi... Thằng quý Hưng này lại cười tít mắt.

- Ừm... Minh gật đầu nhưng lên bĩu môi vì phát hiện ra trường này toàn lũ dâm tặc mà toàn là dâm lộ không mới kinh.

Thấy mình hình như không muốn nói chuyện cho lắm nên cu cậu có vẻ ngại nên dần cũng im hẳn.

Trong lớp lúc này có những tiếng xì xào to nhỏ mà đa phần là chuyện trò hỏi han nhau về ăn chơi trong hè là chính mà có lẽ là đầu tui nó đang tràn đầy những kế hoạch to lớn nên mới nói mãi không ngớt như thế.

Minh thì vẫn chỉ ngồi im lặng nhưn mắt nhìn tất cả chẳng nói chẳng rằng gì vì cơ bản tính mình nó thế.

Được vài phút thì thầy chủ nhiệm đột nhiên đứng lên nhìn mình nói ơng ơng từ trên bục giảng.

- Duy...em mượn thời khóa biểu của bạn chép đi...nãy thầy mới cho lớp chép rồi... Thầy đứng lên nói to làm cả lớp hết hồn im phăng phắt.

- Dạ...em cảm ơn thầy... Minh gật đầu trả lời thầy.

- Ừm...nếu đau quá thì xin về...không sao đâu em... Thầy cười trông có vẻ cũng hiền lành lắm

- Dạ... Minh lại gật đầu.

Lúc này biết thầy đang chú ý tới nên mình đành ngồi thẳng người dậy sau đó nhìn sang cả hai bên rồi đột nhiên nói nhỏ với Hưng- thằng lúc này vừa hỏi mình về Dì Linh.

- Ê...cho mượn cái thời khóa biểu cái... Minh hích mặt sang hỏi nó.

- Nè... Nó cười mĩa rồi chìa tay cùng miếng bìa vỡ ra cho mình.

- Ừm...cám ơn... Mình gật nhẹ đầu.

Nhận được tấm bìa mình cố gắng chép thật nhanh xong để còn nằm thư giãn giải trí nhưng bị cái là khi đang loay hoay chép đến các môn của ngày thứ 4 thì Hưng nó lại quay sang.

- À...mà mày có số điện thoại Di máy không... Nó cười méo một bên miệng với ánh mắt gian tà.

- Trả mày nè... Mình lườm nó xong thì cầm tấm bìa vỡ ghi thời khóa biểu chia lại cho nó mặc dù mình chép chưa xong.

- Mẹ cái thằng...thông minh gớm...tao giỡn á...chép đi...há há... Thằng lồi Hưng đó cười ha hả trong muốn sút cho cái.

- ... Mình lại im lặng lắc đầu chép tiếp.

Lát cũng xong cả rồi trả cổ chủ đầu vào đó thì mình lại ngồi thơ thẩn bắt đầu nhìn lung tung.

Bạn bè đi học mà nhiều đứa đầu xanh , đầu vàng lắm căn bản là trong hè tụi nó nhuộm thế để đi chơi, cua trai, cua gái các kiểu đây mà, nhưng lại chưa kịp nhuộm đen lại để đi học do chưa tới ngày khai giảng nên trông quái dị không thể chịu được.

Mình để ý thấy thầy chủ nhiệm hình như cũng có vẻ chán chán vì đầu năm vào đa số học sinh toàn tào lao mĩa lao là chính chứ có học hành chú tâm làm quái gì đâu.Thầy cứ đi ra đi vào hay nhìn ra ngoài cửa sổ mà trông khờ khờ đến tội.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Rồi thì cuối cùng cũng đến giờ nghỉ để tất cả giáo viên chủ nhiệm lên lấy nội quy và một số thay đổi của trường trong năm học mới xuống tuyên truyền cho lớp mình cai quản giống như thường lệ ngày nhận lớp của các năm học trước vậy.

Cũng vì giáo viên đi ra khỏi lớp hết để hội tụ về văn phòng ban giám hiệu nên tất cả học sinh mặc dù biết không phải giờ ra chơi nhưng cũng ủa đi mua đồ ăn, thức uống các kiểu trông hỗn loạn kinh lắm.

Không những lớp mình mà các lớp khác cũng thế, cứ đi đi lại lại ngoài hành lang suốt.

Nhưng được cái đứa nào cũng hạn chế không dám ngồi ngoài ghế đá dọc đường đi vì thầy giám thị mà thấy là lên loa hét inh ỏi ngay vì đây là giờ giáo viên chủ nhiệm mới lên nhận thông báo chứ có phải là giờ ra chơi đâu.

Vì vậy học sinh lớp mình và các lớp khác đi mua đồ ăn xong xuôi thì đều quay lại lớp ngồi ăn uồn tăn dóc.

Mình đau chân nên chẳng đi mua được gì đâm chán nên đành ngồi lấy điện thoại ra nghịch với cả chơi trò chơi cho đến khi bắt giắc có thành phần gọi tên.

- Ê...bạch tạng...tướng mày die rồi... Tiếng của một thằng đi từ trên đầu lớp xuống ngồi cạnh bên mình mà lúc đó mình chưa để ý lắm.

- À không...tao bị cũng...nhẹ thôi... Mình cười nhẹ trả lời nó vì nhận ra chính là thằng bạn học cùng mình từ thời cấp hai và cả sang cấp 3 này tuy khác lớp thôi.

Nó tên Trường, chơi được, biết anh biết em.

Mà nói chung là quen biết nói chuyện hợp thôi chứ mình cũng chả có bạn bè thân thiết gì với ai cả.

- Ừm...hồi lúc tao có sang thăm mày...mà thấy nhà mày đóng cửa nên...thông cảm... Nó vỗ vai mình và nói nghe có vẻ tiếc nuối.

- Có gì đâu...cũng nhẹ à... Mình gật đầu cười với nó.

- Ừm...à...này là ai đưa mày tới trường ế... Nó lại hỏi.

- Di tao... Mình nhếch miệng cười vì thấy lạ sao thằng nào cũng hỏi về Di Linh thế nhỉ.

- Đẹp vãi...tướng tá chuẩn kinh...à mà năm nay lớp mày có nhỏ mới vô nhìn xinh nhì... Thằng Trường lại bắt đầu bình phẩm.

Mình nói chuyện với thằng này nhiều mình biết, nó mồm gái lắm và đôi khi đề xuất ra những trò bệnh hoạn không thể chịu được.

- Hà...lớp tao có người mới hà...sao tao không thấy...đầu... Mình ngạc nhiên đảo mắt nhìn quanh quần trong lớp.

- Đó...chính giữa bàn tư...tóc hơi hơi vàng đó... Nó chỉ tay lên trên về hướng đám con gái đang ngồi.

- Sao mày biết nó đẹp...thấy gì đâu cả...mày kêu nó quay mặt xuống đây coi... Mình nói mà cố gắng nhìn vì cái con bé mà thằng cu muốn chi lại đang ngồi nói chuyện với một con bên cạnh chứ có quay mặt xuống đâu mà mình thấy được nhan sắc của nó chứ.

- Má mày...mày làm tao như sếp...lên coi đi... Thằng đấy lườm mình vì cơ bản thằng này khoái gái nhưng nhát chết lắm.
- Mày địa gái mà sun kèo ế... Mình chấp miệng lắc đầu nhìn nó.
- Ờ...mày hay...tự lên coi đi... Nó nghiêng răng trả lời mình.
- Ờ... Mình gật đầu chóng vánh.

Đứng dậy khá khó khăn mình đi từ từ lên bàn tư của dãy bàn bên ngoài với mục đích nhìn cho được cái bản mặt của nhỏ mới chuyển vào lớp mình mà thằng trưởng vừa khen đẹp.

Vừa tới nơi và vẫn đang chuẩn bị ngồi nghiêng thì lập tức mình bị ai đó kéo ngồi thụp xuống ghế khi chưa kịp phòng bị.

Là nhỏ Ngân với bàn tay lực lưỡng và thân hình đồ sộ quen thuộc.

- Sao rồi...còn đau hông... Ngân nhìn mình hỏi quan tâm
- Hà...Ngân...à...cũng bình thường...sao bà ngồi đây...nhớ ngồi dưới kia mà nhỉ... Mình ngạc nhiên nhưng cũng cười hỏi lại nhỏ.

Nhỏ Ngân không biết nên phá ngang kéo mình ngồi xuống chẳng đúng lúc nói chung là không sao cả.

Nhưng bức nhất là lúc mình vừa ngồi xuống đây thì cái con dở người được khen đẹp nhưng chưa lộ mặt kia lại quay xuống bàn dưới nói gì với thằng ắt ở nào đó mới tức chứ, làm mình chưa kịp nhìn được mặt nó.

- Tui qua đây ngồi với tui con Ngân cho vui...bên kia đâu còn My đâu...buồn lắm... Ngân cúi đầu nói tiếp.
- ... Mình im lặng và bắt đầu nhìn xuống sẫm soi da dẻ tóc tai con nhỏ mà thằng Hưng khen đẹp ngay bàn dưới.
- Ê...ông buồn hả...My nó cũng buồn lắm...ông vui thì nó mới vui được... Ngân lại tiếp lời mà đâu có kịp để ý đến thái độ của mình.
- Biết mà...không sao đâu... Mình gật đầu cho qua lệ vì cơ bản không để ý lắm lời nói của nhỏ.
- Ừm... Ngân đáp khẽ.

Mình nhìn trần trần vào con bé đang quay mặt xuống dưới kia mà bắt đầu có cảm giác ngờ ngợ.

Và rồi khi mình vẫn đang nhìn chăm chăm thì bất chợt cái con nhỏ mới chuyển vào lớp mình quay lên nhìn thẳng vào mặt mình.

Mình như không còn tin vào đôi mắt này nữa, khuôn mặt này sao mà...quen quá.

Như một phản xạ vô điều kiện trong tiềm thức mình cúi đầu nhìn thẳng vào ngực nó.

Lép xẹp!

Vậy là chắc chắn rồi...thì ra đứa con gái mà thằng đực kia khen xinh chính là...chính là nhỏ Yến, cái con bé là chị song sinh với Oanh dễ thương đây mà...cũng chính là cái con nhỏ gần nhà luôn có ấn tượng không mấy tốt đẹp về mình.

Lại còn là thành phần đang nằm trong diện nghi vấn hack đứng cạnh gốc cây tia mình với cô Trang.

Chưa hết, nó còn biết chuyện mình mò vếu Di Linh khi Di hét inh ỏi đùa giỡn trước sân nhà mà chỉ duy nhất nó là người nghe thấy nữa chứ.

Tóc nó tuy có nhuộm cho đen bớt nhưng vẫn còn lắm tấm màu vàng nhạt không lẫn vào đâu được.

Giây phút đó mình há hốc mồm miệng nhìn nó, còn nó thì nhìn mình như chẳng lấy gì làm ngạc nhiên.

- Sao...sao...ờ...ờ đây... Mình tròn mắt đầy kinh ngạc.
- Hừm...thi đi học mà... Nó cũng tròn mắt lưỡng lự trả lời mình.
- Sao...sao...lớp này... Mình lại lấp bắp.
- Chị Linh xúi... Nó trả lời giọng vô tư khác hẳn với giọng nói điều ngoa trước đây.
- Di...Di xúi... Mình méo miệng như thể không ngờ đến.
- Ừm...xúi...xúi mẹ tui...xin cho tui vô...lớp này... Nó trả lời ngắt quãng.

Mình hết hồn mà chẳng biết nói gì hơn chỉ nhút nhát quay cả người lại ngồi ngay ngắn trên ghế mà mắt thì thất thần lắm.

- Ủa...ông biết nhỏ Yến hà... Ngàn nín vai mình hỏi nhỏ.

- Ừm... Mình gật đầu mà mắt thì vẫn tròn xoe.

- Ghê...sao biết hay vậy... Ngàn hỏi tiếp.

- Nó gần nhà...hàng xóm nhà Duy... Mình đáp với vẻ mặt hồn đeo bám tự bấy giờ.

- À... Ngàn vỡ lẽ.

- Tui về chỗ ngồi đây... Mình đứng lên với khuôn mặt trắng bệch.

Thững thờ đi về cuối lớp, mình ngồi dựa tường nhìn mông lung mà thỉnh thoảng ngó sang hướng nhỏ Yến đang ngồi thì bất gặp ngay ánh mắt soi mói của nó cũng đang nhìn mình khiến mình phải nhanh chóng giả lảng quay đi chỗ khác.

Nhìn ánh sáng cửa sổ mình mới dần ngờ ngợ thì ra lúc bye mình để rời khỏi lớp, Di Linh có quay xuống bên dưới vẫy tay chỉ đó thì ra không phải là vẫy tay với đám tặc nỏ kia mà chính là vẫy tay với nhỏ Yến, người quen và cũng là người mà chính Di góp phần đưa vào trong lớp học yên bình này.

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Thật sự ngỡ ngàng khi biết cái con nhỏ thỉnh thoảng quay đầu xuống liếc đều mình kia sẽ là bạn cùng lớp từ giờ cho đến tận cuối năm học.

Cảm nhận chủ quan lúc đó thì nhỏ Yến là thành phần không ưa mình mấy, nhất là từ sau cái vụ cãi và giữa bác gái và thằng người yêu của nó tối hôm hai Di cháu mình sang nhà ăn mừng tân gia mà theo như nó nghĩ thì mọi chuyện xuất phát là tại mình, bởi thằng "siêu nhân Gao" này mà ra.

Chỉ cần nghĩ tới đó thôi là nỗi sợ trong mình lại bắt đầu bùng phát hồ hởi đến mức lớn dần theo tiếng tích tắc phát ra từ một chiếc đồng hồ vô hình nào đó như thể có một quả bom nổ chậm đang điểm từng giờ từng phút và rằng đúng thời khắc cực trị đã định thì mọi thứ sẽ tan tành.

Tan tành về danh dự, nhân phẩm cũng như hình tượng long lanh đằm lẹ mà mình đã dựng xây suốt 2 năm trung học trong ngôi trường này.

Mình sợ lắm, sợ thật sự mà nhất là việc biết đâu nó sẽ nói với mấy đứa con gái chơi chung trong lớp rằng mình đã có giai đoạn từng mò về Di Linh trong một đêm giông tố mưa bão sấm chớp đi đường rồi thì cái biệt danh Di hay gọi mình thường ngày sẽ bị đem ra bêu rếu làm trò cười cho bàn dân thiên hạ.

Nghĩ mà xem!

Làm sao...làm sao có thể tiếp tục cắp sách đi học trong một ngôi trường mà tất thấy mọi người xung quanh khi thấy bóng dáng mình đều sẽ hét lớn...Duy Rờ Dú!

Ôi...đúng là nhục không thể tả...mà dù có tả lại thì cũng không sao tả hết cái nỗi nhục nhã ê chề này.

Đau thương là thế, tủi hờn là thế ấy vậy mà khi mình vẫn đang còn bù đầu với những lo toan chồng chất bởi một đồng các thảm họa có thể xảy đến với "chốn bình yên" này như một siêu anh hùng vì nước quên thân thì bất chợt.

- Nửa hả này...khốn nạn... Tiếng thằng Trường vang lên bên tai làm mình thoáng chút giật mình vì chẳng biết nó lộ mọ xuống đây tự lúc nào.

- ... Mình chẳng nói chẳng rằng chỉ nhìn trân trân vào mặt nó với ánh mắt của một kẻ mất hồn phần vì suy nghĩ chuyện nhỏ Yến, phần vì chẳng hiểu nó vừa "thò" ra cái quái gì nữa.

- Con này...mày cũng tính...luôn hà... Thằng Trường mặt nhăn nhó nhìn mình nghiến răng trèo trẹo.

- Luôn cái con...con khi...mày điên hà... Mình hét to lắm lắm cho cả lớp bao gồm cả nhỏ Yến đang ồn ào bỗng dừng im thin thít quay xuống nhìn cả hai đứa như hán giang đội lốt nhưng sau đó vì biết đã quá lớn tiếng nên mình nhanh chóng vặn nhỏ volum xuống mức cực tiểu mà the the.

- Thì trước tao thích My...mày hót tay trên...nên tao tưởng... Nó tròn mắt nhìn mình, gương mặt thoáng hiện chút gì đó tươi tỉnh hơn hẳn, đúng là thằng móm gái.

- Tường tưởng cái...cái con khi... Minh như muốn xả vào mặt nó tất cả vì cái thằng móm gái này sao mà ngu quá, nó nào có thấu được nỗi đau đang dày vò mình lúc này.

- Ủa...vụ gì đây... Nó gãi đầu đầy khó hiểu.

- Nhỏ đó...chết tao rồi...hic... Minh nhưm mắt nhìn về phía chỗ Yến đang ngồi để bắt đầu than thở.

- Có phải là...mà vụ gì...nói mẹ đi... Thằng Trường suy tư một hồi thấy tình huống lăm nhưng chốt hạ lại phán ra một câu nghe chói tai kinh khủng khiếp.

- Nói cái sê sê...chung quy là không đung được... Minh thờ dài lác đầu tự nhủ với bản thân và cũng như một lời thăm thì nhắn gửi đến thằng quái vật đang đứng trước mặt.

- Sao không đung được chứ...tao dốt luôn... Thằng quái vật Trường lại phun độc.

- Mày dốt hay hông tao éo quan tâm...nhưng đừng có nói là mày quen biết tao là được... Minh trừng mắt nhìn nó răn đe.

- Cái thằng l' này...lời đuôi nha chó...mày thích con đó...nhỏ Yến đúng hông...nên tao của nó mày quạu chứ gì...mẹ mày...biết lắm... Thằng Trường nắm một bên vai mình mà nhấn nhò rằng lợi như muốn đánh nhau nhưng cốt là muốn mình thừa nhận cái điều không tưởng kia.

- Mày khủng hã...tao nói là...tao không muốn dính líu gì tới con đó hết...làm gì làm...nhưng hể của nó thì đừng có nói mày là bạn tao...nó...nó...tao không muốn có chuyện hay liên quan gì đến...con đó hết...hiểu chưa... Minh dùng cánh tay lạnh lặn hất tay nó ra khỏi vai rồi ngã người ra dựa lưng vào tường vuốt mặt kiểu chán nản liên tục không thôi.

- Nay mày kì quá...mày quen biết nó mà...sao không dính líu được... Thằng Trường vò đầu bức tóc như bị chí ghê vì mỗi câu nói của mình lại càng làm nó thêm phân vân hơn.

- Mày éo hiểu đâu...về lớp hay đi đâu đi...tao muốn yên... Minh lác đầu thờ dài về nghĩ ngợi.

- Ủm...nãy nghe con mập Ngân nói nó gần nhà mày hã... Thằng Trường gật đầu rồi lại hỏi.

- Ủ... Minh ậm ừ lạnh tanh.

- Hàng xóm thôi hay là kẻ luôn... Nó hỏi tiếp.

- Gần kê... Minh trả lời giọng lảng động từ cuốn họ.

- Vậy chiều tao qua nhà mày... Nó cười nham hiểm rồi hướng mắt nhìn lên chỗ nhỏ Yến.

- Chi... Minh quay đầu sang nhìn nó.

- Của ẻm... Nó nói giọng nhẹ nhẹ nhưng dâm vãi loạn.

- Biền... Minh dựng người dậy giờ nắm đấm ra hù nó.

- Ờ...ờ...đuôi thì đi...thằng này nay điên bầy... Thằng Trường hét hồn đứng dậy mặt lăm lị.

Cái thằng trời đánh thánh giết đó vẫn chưa chịu buông tha cho mình, nó cứ vừa đi vừa lăm bằm trong miệng nghe rõ từng câu chữ dâm ra lại bắt đầu thu hút nhiều ánh mắt tò mò từ mọi phía đổ dồn vào nó xong quay xuống nhìn mình như thể mình có liên lạc ái tình với nó vậy.

Nhỏ Yến cũng thế, cũng theo đám đông ngó xuống hướng mình ngồi mà trong đôi mắt thoáng hiện chút gì hiểu kì không ngớt.

Có lẽ Yến ẻm đang nghĩ rằng:"Cái thằng suốt ngày chỉ biết rờ dú làm niềm vui kia thì liệu sẽ có thể nói ra điều gì tốt đẹp được cơ chứ."

Hình tượng của mình đã xấu nay lại càng xấu hơn trong mắt nhỏ mà có lẽ ngày hạ màn còn không xa.

Nghĩ thêm lại càng buồn nên mình đành nằm sập xuống bàn với đầu óc nặng trĩu suy tư chẳng dám nhìn đời và chẳng dám nhìn ai.

Đột nhiên khi mọi thứ vẫn đang yên đang lành thì bất ngờ cặp lớp trưởng lớp phó năm 11 chạy lên bịt giăng hét to kinh hồn làm mình thoáng chút giật tung cả cửa mền.

- Thứ 2 đi học chính thức lại rồi...chúng ta còn 3 ngày nữa...vậy ai muốn đi chơi xa không... Nhỏ lớp trưởng với đầu tóc mái ngố đập bàn hét inh ỏi.

- Đi xa xa á nha...hiện tại thì có hai địa điểm...Cần Giờ...cái này thì gần mà đi cũng nhiều rồi...tắm biển Cần Giờ phải mang gáo theo mức nước mới tắm nổi... Nhỏ lớp phó tự biên tự diễn trông đến hài.

- Không... Cả lớp hầu như đồng loạt hô thất thanh.

- Địa điểm thứ hai là...Bò Cạp Vàng...vui hơn tí... Nhỏ lớp trưởng đề xuất và nhếch miệng cười.

- Cái này có người đi có người chưa...nên bạn nào không đi thì có quyền ở nhà... Nhỏ lớp phó giả giọng rầu rĩ.
- Đi hết cả lớp luôn chứ quyền gì...bắt đi hết... Một thằng đực đang ngồi trên bàn nói chắc nịch.
- Vậy bắt cả lớp luôn nha...ai hông đi...bắn bỏ... Nhỏ lớp phó lại la ào ào.
- Ok... Cả lớp đồng thanh một lần nữa.
- Minh hông đi...đau tay...đi gãy tay nữa... Minh nghe tới đấy ngán ngấm đứng lên lắc đầu từ phía cuối lớp.
- À...ừm...Duy thi không sao...giữ gìn không lại gãy thì cura luôn...tội... Nhỏ lớp trưởng cười và đá lông nheo với mình sau đó lấy giấy bút ra ghi tên những đứa đi.
- Ủm... Minh gật đầu rồi ngồi xuống.
- Vậy thì thống nhất...7h sáng...tập trung trước trường nha...Nhỏ lớp phó lại nói.
- Khùng...7h thì tới nơi chơi bởi gì nữa...phải 3, 4h sáng thì may ra... Một con mập khác trong lớp dè bĩu.

Nói chung là sau đó tụi nó buồn chuyện và bàn luận rôm rả lắm mà mình thì chẳng thêm chú ý tới làm gì vì có đi quá đầu.

- Mai thi hầu hết cán bộ trong lớp đi họp chi đoàn năm học mới rồi...vậy nên thứ Bảy lúc 4 giờ sáng nhé anh chị em... Nhỏ lớp trưởng nhắc lại lần cuối sau một hồi bàn bạc cùng lớp.

Mình nghe loáng thoáng là như thế.

Độ khoảng lát sau khi mọi chuyện đã được thống nhất đầu đó thì thầy chủ nhiệm vào nên ai đều về chỗ nấy với vẻ nghiêm túc hơn hẳn.

Thầy chủ nhiệm lớn giọng đọc và tuyên bố vài chục điều cần bản cần lưu ý trong năm học mới mà tất nhiên hai kì thi tốt nghiệp và đại học được ưu tiên nhắc nhở.

Mình chỉ nằm sấp chẳng nói chẳng rằng và cũng chẳng quan tâm lắm vì mình chẳng lạ gì cái trường này nữa, năm nào cũng mới nhưng khi đi học chừng tháng, hai tháng là đầu lại vào đây ngay ấy mà.

Nhưng điều quan trọng nhất trong bài phát biểu kia vẫn khắc sâu vào đầu óc mình tới tận bây giờ.

Thầy khi ấy muốn mọi người chú tâm hơn vào lời nói quan trọng này nên cố gắng gằn giọng lên hết cỡ nhưng vấn đề là vẫn bị bắt bài.

- Năm 12 là năm mài quần cuối cùng của đời học sinh, chuyện vui... Giọng thầy nghe chắc nịch nhưng khi chưa hết câu đã có một thằng chặn họng.
- Thầy ơi...gái mặc váy mà thầy... Một giọng nam từ bàn 2 trong góc dãy bên kia nhắc khéo.
- Đứng rồi thầy...tụi con...mặc váy mà...hổng có mặc quần... Con nhỏ Nhung điệu chảy nước mắt lớp thể hiện độ nhót của bản thân khi có cơ hội nhưng về nhan sắc thì có phần hơi hạn chế.
- Em đề cao hành động tự khai báo này của bạn Nhung...em xin khẳng định là con gái lớp ta có mặc quần...nhưng vấn đề bạn Nhung không mặc thì em không dám bình luận... Thắng Hưng ngồi bàn dưới cùng dãy bên kia mà lúc này mình mượn thời khóa biểu đứng dậy chỉ rõ mặt tích cực và tiêu cực ngay.

Có lẽ đa số tụi nó nghĩ đây là tiết vui về đầu năm nên cứ mặc sức thể hiện độ quậy phá nhằm dẫn dắt thầy chủ nhiệm mới đây mà.

Mình thì mình không lấy làm lạ vì năm nào chẳng thế, không trò này thì cũng trò khác, quen rồi.

- Thằng kia... Tiếng nhỏ Nhung thét lên chỉ về hướng thằng Hưng đang ngồi.
- Trật tự...nghe thầy nói...quan trọng lắm...trật tự... Tiếng thầy yếu ớt hò hét cả lớp khi chúng lại bắt đầu nhốn nháo.

Cũng phải tầm hơn 2 phút thì cả lớp mới lại im lặng như cũ.

Nhanh như cắt, thầy nói ngay.

"Năm 12 là năm mài quần, mài váy cuối cùng của đời học sinh, chuyện vui chơi hay bay nhảy gì đó của các em thì thầy không tiện đề cập vì thầy cũng từng trải nên thầy biết nó quý giá đến dường nào nhưng nói chung cái gì cũng cần phải có sự tiết chế.

Còn về việc học thi các em nên nhớ hai kì thi cuối cùng mới là quan trọng nhất, học lệch hay học tủ thầy cũng xin không dám khen hay chê nhưng mà lắm lúc thầy cũng thấy nó hay hay vì một học sinh giỏi kì 1, kì 2 mà lại rớt tốt nghiệp thì chẳng ai thêm nhìn hay khen ngợi gì đâu.

Người ta chỉ tuyên dương những người đậu tốt nghiệp, đậu đại học kia."

Thật sự đối với mình và vài đứa bạn hiểu vấn đề thì những lời nói đó của thầy vô cùng bổ ích.

Cũng chỉ có nhiều đó là đủ sức lọt vô đầu mình và chiếm lĩnh một vị trí quan trọng chứ chẳng phải đám nội qui khắc khe và sồn sồn kia.

Nhắc tới nội qui mới nhói ông thầy giám thị bụng bía khi này, chẳng biết lúc Di Linh xuống sân đi về thì ông có mài neho tán tỉnh gì không nữa.

Di Linh hay quạu vặt vãnh lắm, biết đâu đã tung cước trả đũa hay đồ bẻ be bét gì dưới đó rồi cũng nên.

Nghĩ lại ngán.

Mình nằm yên trên bàn nhườn mắt nhìn lớp bầu tổ trưởng, tổ phó mới các kiểu vì những chức vụ khác thì năm trước toàn những bạn làm quá tốt nên năm nay ai cũng muốn các bạn ấy trưng cử lại.

Khác chẳng một điều lạ là thầy đổi chỗ gần như toàn diện trong lớp xen kẽ gái trai ngồi tứ tung lên.

Lớp thì học sinh cũng chẳng phải nhiều nhận hay thiếu chỗ gì nên cứ thế thầy chen hai trai một gái hay hai gái một trai làm cho sự đùa giỡn trêu chọc nhau khi bị dò đi tăng lên gấp bội.

Mình thì sống tốt, hiền lành nên vẫn được ngồi đúng vị trí nhưng tiếc thay cái thời oanh liệt lẫn lộn ăn ngủ thoải mái trên bàn dường như đã bay xa mất khi bàn mình đột ngột tăng thêm một nữ nữa, ngồi ngay giữa mình và thằng Long đệ trong cùng.

Con bé này tên An, xinh, da dẻ trắng trẻo mà nghe đâu nó là con lai nhưng lai giữa gốc Việt với nước nào thì mình chịu vì không thể bật mí, các bạn thông cảm.

Nhìn con lai nó lạ mắt sao sao ấy, có vẻ tây tây đậm ra muốn ngắm hoài không thôi.

Tuy là học chung với nhau đã hai năm trời nhưng mình ít khi để ý con gái trong lớp lắm, biết con bé này với vài đứa nữa trong lớp xinh nhưng chịu, không có gan lán là hỏi han vì sợ cùng lớp thì hay bị chọc lăm.

Nhỏ này tính tình và nhan sắc thì quá ok.

Duy có một điều đặc biệt tiêu cực ở chỗ là bị cái nó sức nước hoa phải nói là cực nồng nặc.

Nó vừa lếch đít vào ngồi giữa là thằng Long đã nháy mắt mình bịt mũi lại ngay.

Tóc nó cũng có mùi nước hoa, cặp cũng có, áo cũng có mà hình như đến váy cũng có luôn.

Các bạn chắc biết sự phản tác dụng của nước hoa rồi đúng không, ít ít thì còn ok chứ nhiều quá thì chịu thể éo nào nổi cả 5 tiết mỗi ngày.

Mình thì lúc đầu chưa quen nên khẳng định là chịu không nổi rồi đó nên đành nằm quay mặt sang hướng thằng Hưng nhưng mà mùi nước hoa vẫn bủa vây từ phía đến sức nức cả mũi.

Muốn nói lăm nhưng cũng phải im thôi vì cơ thể nó, nó có quyền làm gì nó thích.

Đành ngậm đắng vậy.

Mình nằm đó ngáp ngán ngán dài mặc cho mùi hương thơm tho len lỏi vào cuốn họng vì đêm qua thức khuya quá cộng với tiếng lớp nhộn nhịp như lời mẹ ru lại còn có cả gió mát hiu hiu đậm ra ngủ lúc nào không hay.

Mình ngủ say lắm, ngủ khò khò cho đến khi bị đánh thức bởi vài nhịp vỗ vai khe khẽ của nhỏ con lai ngồi kế.

Ngước mặt lên nhìn quanh quẩn thì lúc này đã thấy cả lớp ồn ào chuẩn bị đứng lên chào thầy chủ nhiệm.

Ngay lập tức, mình quay sang nhìn nhỏ An cười nhẹ tỏ ý cảm ơn và nó cũng e thẹn gật đầu trông rất con gái.

Nhìn điệu bộ của à thì có vẻ cũng kết mô- đen mình lắm, nếu mình mà thả lưới làm quen là thể nào cũng dính trấu cho mà xem.

Nhưng nghĩ lại thì lúc này không được, mình mà nhanh quá thì thể nào cũng phản tác dụng, nói đại nó mà tưởng mình là người dễ dãi, đại gái hay mê gái đẹp thì khôn.

Thôi thì đành làm thanh niên cứng vậy.

Mình chẳng để ý đến nó nữa, móc điện thoại ở túi quần ra nhìn đồng hồ thì ôi thôi...đã qua 8 phút.

Quái thật...ở nhà ngủ có xiu mà hơn tiếng ngay, còn trên lớp mình thiêu thiêu như một thế kỉ mà khi nhìn lại chỉ vài phút đồng hồ thung thình trôi qua.

Lắc đầu ngán ngẩm và cũng dần như các đồng chí khác trong lớp mình đứng lên chào thầy rồi cầm vội cây viết, cuốn vở trên bàn đi hòa theo dòng người đông đúc với những làn da trắng thấp thoáng lộ lộ sau những chiếc váy đồng phục lung lừng được gió thổi bay phấp phới trông cực bổ mắt.

Đi tuy không được nhanh nhưng mình vẫn cố gắng cùng lũ bạn nhanh chóng tiến ra cổng trường.

Đến khi đứng trước cổng mình mới nhớ ra là nên gọi Di từ khi thầy thông báo cho về mới đúng.

Nhưng thôi đành vậy, mình móc điện thoại call Di.

Mình: Con ra rồi...Di đang ở đâu ạ...

Di: Đang ở bên quán á...đợi Di 7 phút nha...

Mình: 7 hả...Đúng 7 nha...

Di: Ki bo thế...cho 10 phút đề...

Mình: Sao cũng được...

Di: Đợi xiu...bay tới liền...Duy rờ ziu...

Mình: Di...nữa...

Di: Tut...tut...tut....

Vừa nghe tới cái tên quái đàng đó là mình lập tức nhớ ngay tới chuyện nhỏ Yến học chung lớp nhưng khi chưa kịp hỏi thì Di đã tắt máy.

Thông minh quá thể.

Đợi Di giữa trời nắng làm mình sầm mặt chịu không nổi vì sáng giờ có ăn cái gì đâu mà cũng chẳng biết Di có đến đúng giờ không nữa.

Tự nghĩ đứng trơ trơ chỗ này cũng không phải là cách mà nhất là có vài cặp mắt ngán ngời đang nhìn vào cánh tay bó bột của mình nữa mới chán.

Nhìn quanh quẩn một lúc rồi cuối cùng thì mình cũng quyết định đi qua bên kia đường tiến thẳng vào quán bánh tráng trộn ngồi tọng luôn.

Quán này thì mình ăn từ hồi còn là học sinh cấp hai tuy là hồi đó không tiện đường như vì quán bán ngon nên cứ hặc hặc chạy xe lên ăn miết, trong quán này còn có cả một chị bán nước mía và sinh tố.

Lúc mình qua nhìn thì dân tình bu cũng không đông lắm vì đây là giờ trưa nên học sinh đa phần về ăn cơm là chính chả bù cho giấc sáng và chiều tan tầm, đông nghẹt người.

- Cho con... Mình bừa môi nhìn và bắt đầu chọn lựa khi đã tọa độ trước bàn bánh tráng.

- Ủa...thằng trắng trắng này lâu rồi mới gặp...ít thấy vậy con... Cô bán bánh tráng đang cột dây chun luôn tay cho vài đĩa khác nhưng vẫn cười hỏi mình.

- Dạ...hè con không có đi sinh hoạt...bị té xe... Mình gãi đầu cười.

- Thanh niên tụi mày đi ầu quá...từ từ thôi con...mà con ăn bánh tráng bì hay bò... Cô ấy nhìn mình lắc đầu rồi nháy mắt về phía mấy bịch đang treo lung lừng mà thật chất mấy bịch ấy chỉ treo lên để giới thiệu thôi chứ chả khi nào cô bán mấy bịch đó cả, toàn trộn tại chỗ thôi.

- Dạ...cho con một bịch...bò đi... Mình chỉ tay rồi đáp.

- Ủm...con ngồi ghế...đợi chút nha...xong cho mấy đĩa nữa này đã... Cô bán bánh tráng chỉ tay lại hướng ghế có mấy nữ sinh nhìn như 10, 11 đang ngồi mà ra hiệu cho mình.

Mình thì chẳng để ý gì lắm đến tụi nó vì ngay ánh mắt đầu tiên lúc mới vào quán đã lia trúng một con bé đi nhận lớp, có lẽ là lớp 10 mà môi xanh mơn đỏ choe choe cộng với mặt mày phấn cả cụm, cầm chày phang may ra còn rớt là chả vài cục phấn nền, nhìn diêm dúa thế ế nào ấy nên thôi, chẳng buồn bỏ thời gian soi xét mấy đứa kia làm gì cho mệt xác nữa.

Mình bước lại lấy ghế ra khoảng trống ngồi đợi và gọi nước ngọt của chị bán ngay kế bên luôn.

Vừa đổ nước ra li tính ngồi nhâm nhi một lúc thì nghe thấy tiếng gọi rõ to của một nhỏ đang dừng xe ngay trước chỗ mình ngồi.

- Duy...á...nay cũng lên trường hả... Nhỏ này đi chiếc Eli trắng trông khá cute, vừa nói vừa tháo dần mấy lớp khăn đang quấn như xác ướp trên mặt xuống.

- Hà...ờ...ờ...lên trường... Mình gật gù vì nó biết tên mình nhưng mình thì vẫn chưa biết đây là đứa nào cả.

Dần dà lớp khẩu rang cuối cùng cũng được tháo ra, lúc này nó mới bắt đầu nói tiếp.

- Còn đau hông...giờ này lớp tui mới ra lận á... Nó vừa nói vừa nhìn lung tung hàng quán xung quanh sau đó mới quan lại nhìn thẳng mặt mình.

Thì ra là nhỏ Yến, vậy mà mình cứ tưởng bé nào kute ngoan hiền thắm thương trộm nhớ mình đã lâu nữa chứ.

- Cũng đỡ rồi...à...ờ Yến...nãy tui thấy bà về trước tui luôn mà... Minh cười đáp hờ hững kiểu xã giao vì căn bản chưa hiểu ý nó lắm.

- Hà...Oanh nè ông... Yến vừa nói vừa nhìn mình đầy cảm phần.

- ... Minh lặng thinh nhìn thẳng vào bầu ngực người con gái đối diện kiểu soi mói lộ liễu nhất có thể để xác minh sự thật lời nó nói.

- ... Nhỏ Yến- Oanh ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của mình đang rọi vào vòng một của nó.

- Oanh...đúng Oanh rồi...là Oanh... Minh vỡ lẽ vì một sự thật hiển hình không chối cãi được nữa, vãi cả ngực.

- Á...á...cái đồ quý sứ này...dê quá nha...mà sao giờ này còn ngồi đây... Oanh nhảy lên cắn hết ỉnh ỏi nhưng khi thấy mấy đứa con gái trong quán đang nhìn chăm chăm thì lập tức thôi ngay và hỏi nhỏ mình về ngưng ngưng.

- Đợi Dì Linh... Minh cười nhẹ.

- Để Oanh chở về cho... Oanh nháy mắt ra hiệu cho mình.

- Đang mua bánh tráng tí...mà Dì sắp lên rồi...ủa...học cùng trường sao chị em không đi chung xe cho đỡ tốn... Minh hỏi vì mình thật sự ngạc nhiên khi biết hai nhỏ này đi học riêng xe mặc dù chung trường chung buổi.

- Thôi...không đi chung đâu...không thích...đừng hỏi...biết vậy được rồi...mà đợi lâu chưa... Oanh lắc đầu nói rồi hỏi lại mình.

- Dì sắp lên rồi...Oanh ngồi xuống đây rồi lát về chung luôn... Minh nhìn xa xăm hai bên đường rồi kéo thêm ghế ra chìa tới cho Oanh.

- Ngại lắm... Oanh lắc đầu e thẹn.

- Có gì đâu...ghế cô chủ quán mà...cô ơi...ghế của cô đúng hông cô... Minh liếc Oanh rồi lập tức quay lại nhìn cô bán bánh tráng hỏi lớn.

- Ủa...ghế cô đó... Cô chủ đang bận bịu nhưng cũng cố vui cười trả lời mình.

- Thấy chưa...ngồi đi... Minh cười mĩa trêu chọc Oanh.

- Duy này...khùng...ùm...hì... Oanh cười tít mắt trách móc mình nhưng sau đó thì cũng rời xe đặt mông ngồi xuống.

Minh và Oanh ngồi ăn bánh tráng nói chuyện vui về khoảng chừng cũng phải trên dưới 15 phút thì điện thoại mình mới lại rung lên.

Thấy số Dì nên mình nhanh chóng bắt máy ngay.

Dì: Chàng...đứng đâu...

Minh: Con ngồi đối diện trường nè...bánh tráng á...

Dì: Rồi...chàng đứng đó đi...thiếp qua...chạy long nhong...xe cộ tém chàng á...

Minh: Dạ...

Thoáng nghĩ mình có chút gì đó nhớ tới Mỹ vì trước đây thỉnh thoảng cô ấy vẫn hay trêu đùa kiểu chàng chàng thiếp thiếp như vậy.

Xong xuôi thì mình đứng lên nhìn xung quanh để kiểm Dì Linh và khi vừa thấy Dì là mình vẫy tay ra hiệu ngay.

Vài giây sau khi thấy mình thì Dì để xe qua trước tiệm bánh tráng ngay.

Lúc này thì Oanh đã ngồi chơi không sau khi đẩy hết hai bịch bánh tráng bị còn mình thì đang dang dở bịch bò thứ ba.

Vừa thấy hai đứa thì Dì Linh trề môi nói nghe rất chua.

- Gớm...ngồi ăn vậy á...hai "anh chị" hện họ lên lút hà... Dì vừa nói vừa cời khẩu trang để chỉnh sửa lại tóc và thở hơi ra bởi trời nắng quá.

- Đâu có...con ngồi đây một lúc...cái Oanh thấy nên...tạt vào á mà... Minh cầm bịch bánh tráng ăn dở xua tay lắc đầu giải thích rất khó khăn.

- Dạ... Oanh cười khi nhìn Dì Linh.

- Ủa...Oanh hả...tưởng Yến...mà ăn vậy rồi...có mua cho tui hông... Di Linh nói mà mắt thì cứ lờm lờm mình.

- Có...Di ăn mấy bịch... Minh lại nhớ tới vụ con Yến học chung lớp nên đâm ra hơi cáu kỉnh.

Di lúc này vẫn đang loay hoay cột tóc ra về bận bịu ghê lắm nên đành một tay giữ tóc, một tay giơ lên 3 ngón cười tươi nhe hết cả răng theo kiểu "tung của" ra hiệu cho mình.

- Cho thiệp...à...Di bà bịch á Duy...Di hơi miệng chút đỉnh nhưng vẫn cố gắng trả lời đầy chuẩn mực.

- Dạ...bò đó Minh gặt đầu.

Minh cầm bịch bánh trắng ăn dở và cả kêu cô bán bánh trắng làm thêm ba bịch nữa rồi tính tiền luôn.

Xong xuôi mọi thứ, mình đi lại và leo lên xe ngồi sau Di Linh khi mà cả Di và Oanh đã chỉnh tề trên hai con xé chiến.

Thế là mình với Di Linh và Oanh top cùng bon bon về nhà.

Trên đường đi cả ba chẳng nói chuyện là mấy vì Di Linh bịt kín mít, Oanh bịt kín mít còn mình thì được Di mang thêm cho cái áo khoác với khẩu rang nên thành ra cũng im hẩn.

Xe cứ đi khi những tấm màn nắng căng cứng nóng nực vẫn đang hăng say chiếu rọi khắp mọi nẻo làm bốc lên một thứ mùi dầu hắc đầy khó chịu.

Đến trước cổng nhà mình thì cả hai xe dừng lại, Oanh nói vài câu rồi chào tạm biệt và tiến thêm mấy mét về nhà của nhỏ.

Còn mình và Di Linh thì cũng nhanh chóng mở khóa, đẩy cổng vào nhà luôn để né nắng.

Di rò ga đi thẳng vào bên hông còn mình thì đứng khóa cửa một lúc rồi lững thững đi về hướng cửa chính nơi những bậc lang thang thềm nhà đang ngày một gần hơn.

Mình cố đi chậm rãi để đợi Di để xe ngay ngắn rồi cả hai Di cháu cùng bước vào một lượt.

Khi chỉ còn cách độ chừng vài bước thì lúc này mình chợt nhìn thấy cửa chính đang mở hé hé làm mình vô cùng ngạc nhiên.

- Ủa...Di...này Di đi không khóa cửa hả... Minh tròn mắt quay sang nhìn Di.

- Đầu...này Di đưa chìa khóa cho chị Chi về trước...chứ Di xong việc còn đón con mà...đâu có về nhà đâu... Di Linh lắc đầu và vẫn tiếp tục bước đi song hành cùng mình.

- À...dạ... Minh gật gù như hiểu ra vấn đề.

Cả hai Di cháu nhanh chóng bước vào nhà và khi mình đang loay hoay cởi giày trên phòng khách thì đã thấy Di Linh đi xuống dưới bếp mà hét inh ỏi về sung sướng.

- Mùi gì thơm quá...chị Chi nấu sớm vậy...thống nhất để em về phụ chung mà... Tiếng Di Linh oan oan từ dưới nhà bếp.

- Thôi...nắng nôi lắm...em đi về mệt rồi...chị nấu cho nhanh... Tiếng chị Chi cười xòa trả lời.

Thật sự trong mình lúc đó bắt đầu lo lắng, mình hồi hộp từ khi nghe Di nói đã đưa chìa khóa cho chị Chi về nhà trước lặn kia.

Mình sợ phải đối mặt với chị ấy ngay lúc này, sợ phản ứng của chị ấy và sợ cả ánh mắt của chị nhìn mình sắp thay đổi như nào nữa.

Nhưng mình biết dù có trốn tránh ra sao thì cuối cùng cũng phải đối mặt với chị thôi mà huống hồ còn đang chung một nhà thế này.

Từ từ bước vào xuống nhà bếp thì ngay tức khắc mình đã thấy chị Chi đang ngồi ở bàn gọt khoai tây quay lưng về phía mình.

Mình bước lại gần với vẻ lưỡng lự.

- Em mới...đi học về... Minh nói với chị mà cố giữ giọng bằng bằng nhất có thể.

- À...Duy...nắng lắm không em...lên rửa mặt rồi xuống ăn cơm đi...sắp xong rồi... Chị Chi giật mình nói mà không nhìn trực diện vào mặt mình như kiểu cố tình né tránh vậy.

- Dạ... Minh gặt đầu rồi đi lại phía tủ lạnh tính lấy nước uống, gần chỗ Di Linh đang soi mói mấy món ăn trên bếp.

- Duy...lên rửa mặt rồi xuống ăn cơm... Di Linh vừa thấy mình là lờm lờm rất đều.

- Dạ... Minh chưa uống được miếng nước nào là đã bị đuổi rồi nên đành lúi thủi đi lên trông rất tội.

Mình đi thẳng lên phòng bỏ vở viết rồi thay đồ thật nhanh chứ không Di đợi lâu lại reo ới thì khổ.

Sau đó bước xuống tầng hai, mình vào WC rửa mặt và chỉnh sửa lại nhan sắc một tí xong thì xuống nhà ăn cơm luôn cho nóng.

Ngồi vào bàn thì nói chung có tay chị Chi thì bữa cơm khác hẳn với nhiều món mới mà mình thì không giỏi về cái khoản đọc tên này lắm.

Cải luộc (nước mức riêng, cái mức riêng), thịt ba chỉ rán hay chiên gì đó, trứng cà chua và chân gà chiên vàng.

Quả thật các món ăn chị Chi nấu có mùi vị khá khác và cũng có phần ngon hơn Di Linh nấu một tẹo.

Bầu không khí tuy thoải mái và thoáng đãng nhưng những người trong cuộc thì không phải ai cũng cảm thấy như thế.

Mình hồi hộp lắm mà chỉ biết ngồi ăn, tập trung hết lực vào gấp, húp canh, và cơm chứ chẳng dám nhìn ai, chẳng dám nói gì nhưng mình cảm giác đôi chút thấy hình như chị Chi cũng có vẻ hơi ngại ngùng thì phải.

Bất giác khi mình vẫn đang sẫm soi chị Chi rất kín kẽ thì Di Linh bỗng nhiên quay sang.

- Sáng đi học vui hông... Di Linh vừa gấp thịt vừa nhìn mình.
- Dạ...cũng được... Mình gật đầu trả lời hơi lúng túng.
- Có ai quen không... Di Linh lại hỏi.
- Lớp cũ mà Di...ai chẳng quen... Mình nhìn Di như hiểu ra ý, Di tính hỏi chuyện Yến đây mà.
- Hông...quen biết...sâu sắc á...có hông...hông à... Di nhìn mình mà nhe răng cười mĩa trông điệu cưng cực.
- Vâng...không... Mình thở dài gật đầu rồi cúi xuống ăn tiếp.

Thật sự bữa cơm trưa dần trở nên nặng nề hơn mình tưởng khá nhiều, thứ mình muốn chú ý lại không dám thể hiện đâm ra cứ khó chịu sao đó.

- Chiều chị có đi qua khách sạn hông... Di Linh quay sang hỏi chị Chi.
- Có em...lát khoảng một mấy chị qua... Chị Chi chậm rãi nhìn Di nói nhỏ nhỏ.
- À...sáng đầu phải ca chị đầu...chị lên chỉ cho một dạ...của con bé nào mới vô mà... Di nhăn trán nhìn chị Chi.
- ... Vừa nghe câu nói đó của Di là mình lập tức ngước mặt lên nhìn vào mắt chị Chi đầy kinh ngạc.

Lúc này mình như hiểu ra tất cả, sáng sớm nay chị Chi qua khách sạn là để né mình.

- Chị...à chị...chị lên hướng dẫn nó... Chị Chi trả lời khá bối rối.
- Con đó nhìn hiền mà hình như có thằng người yêu ăn chơi lắm...nghe Na nói qua đón mấy lần...xăm đầy mình luôn á... Di Linh nhìn chị Chi bắt đầu tám chuyện.
- Ừm...có vẻ dân chơi...chị thấy rồi... Chị Chi gật đầu bậm môi hòa theo Di.
- À...khi nào khai giảng Duy... Đang nói chuyện với chị Chi thì bất giác Di lại quay sang mình làm chị Chi cũng vô tình nhìn theo, mình mém chút nữa thì chết ngượng.
- Mừng 5- 9 lận Di... Mình nhanh chóng cúi gằm mặt xuống trả lời.
- Ủa quên...khi nào đi học chứ... Di linh lắc đầu hỏi lại.
- Đầu tuần sau... Mình đáp.
- Còn 3 ngày nữa thui á...chuẩn bị đủ đồ hết đi...thiếu gì thì nói Di nha... Di Linh căn dặn mình bằng cái giọng lãnh lút thường thấy.
- Dạ... Mình gật đầu.

Ba người sau đó lại cầm cúi ăn nhưng vì mình là người ít nói nhất nên đâm ra xong trước tiên.

Ăn xong thì mình đứng lên và tự giác lấy chén, muỗng, đĩa của mình đem lại bỏ vào bồn tiện rửa mặt luôn rồi sau đó đi lại chỗ bàn ăn nói khể với Di.

- Di...cần con phụ gì hông... Mình hỏi xã giao thôi chứ biết có bao giờ Di Linh muốn mình làm bất cứ cái gì đâu.
- Cần... Di chống đũa suy ngẫm rồi nói.

- Dạ... Minh ngạc nhiên chờ đợi câu trả lời từ Di.

- Đi lên ngủ đi... làm gì mà mắt thâm đen như đất nhái dạ...tối qua thức ăn trộm hả... Di nói nguyên một tràn.

- Tôi...à... Câu nói của Di làm mình chột dạ tại thấy chị Chi lại bắt đầu nhìn mình chăm chú đâm ra mình hơi hốt hoảng.

- À...Linh...lát chị khóa cổng ngoài rồi có gì...à...em ngủ đi...khỏi canh cửa chi nha...chị lấy một chìa riêng luôn...em khỏi canh mở cửa cho chị làm gì hết... Chị Chi nhanh chóng ủa vào cắt ngang qua câu trả lời có vẻ ấp úng của mình.

Hú hồn thật sự vì cơ bản không phải là mình không biết nói dối mà vì mình còn mãi đang nghĩ ngợi trước thái độ của chị Chi và ánh mắt của chị khi nhìn mình sao mà ngượng ngùng quá thế.

- Dạ...chị lấy đi...nhưng lát em mở cho...em ít ngủ trưa lắm...không sao đâu chị... Di Linh cười nhẹ trả lời chị Chi nghe có vẻ hơi gọn chút suy ngẫm.

- À...ừm... Chị Chi gật đầu lia lịa rồi quay sang nhìn mình.

Mình như hiểu ra rằng chị Chi đang cố cứu mình thoát khỏi một bàn thua trông thấy, thoát khỏi ánh mắt dò xét của Di Linh nên khi vừa cảm giác Di Linh lảng đi cái là mình nhanh chóng tiến lên bước lên cầu thang ngay lập tức mặc cho vài lời nhắc nhở từ phía sau của Di.

Như bị ma đuổi, mình đi thẳng lên tầng ba phòng mình và đóng sầm cửa lại.

Thật sự lúc ấy mình lo lắng lắm.

Mình cảm giác như Di Linh có vẻ đã thấy một cái gì đó là lạ đang bao trùm căn nhà này rồi thì phải bởi sự ngại ngùng của mình và chị Chi hình như đã biểu hiện quá lộ liễu.

Có lẽ vì bản thân mình đã làm quá sự sợ sệt đó lên cao tới gần đỉnh điểm nên đâm qua chị Chi cũng bị lấy sang chút ít nhút nhát thì phải.

Thở dài ngao ngán mình đưa tay tự cốc nhẹ vào đầu, tự nhủ phải tỏ ra thật bình thường thì mọi thứ mới êm xuôi được mà nhất là trong chuyện che giấu bất kì một vấn đề nào đó bản thân liên quan.

Đào nhanh bước chân lao đến bên chiếc nệm thân yêu, mình khẽ buông người xuống nằm chổng chơ nhìn lên trần nhà mông lung đủ thứ.

Tám nệm siết bao kỉ niệm của mình mà nói chi đâu xa bởi cũng trên chính nền nệm này chưa tròn 24 tiếng trước, mình và chị Chi mém chút nữa là đã vượt quá giới hạn nếu mình không kiềm chế đúng lúc.

À, nhắc mới nhớ lúc này chị Chi có nói sau khi ăn xong sẽ sang khách sạn luôn vì vậy mình sẽ không phải đối mặt với chị trong vòng 4, 5 tiếng sắp tới.

Thật nhẹ nhõm!

À mà trong khoảng thời gian đó toàn là giờ mình ngủ trưa hay ru rú trong phòng thì có ích lợi quái gì đâu nhì.

Thở dài chán chường, mình nằm lăn qua lăn lại đôi chút thì ngủ quên luôn từ lúc nào không hay.

Chắc vì lâu rồi không ra ngoài gặp gỡ bạn bè nhiều như sáng hôm nay nên người mình có vẻ mệt và đuối kinh khủng.

Mình ngủ có lẽ cũng lâu lắm vì khi nghe thấy tiếng điện thoại rung và kêu inh ỏi đánh thức thì cơ thể mình tuy vẫn còn chút mệt nhưng lại sáng khoái hơn rất nhiều.

Mắt nhắm, mắt mở mình với tay ấn nút xanh nhận cuộc gọi.

Minh: A lô...

Đầu dây bên kia: Duy hả...cô...Trang nè...

Minh: À...ừm...

Cô Trang: Đang ngủ hả...vậy lát Trang gọi lại...

Minh: Không...hi...Duy nghe mà...

Cô Trang: Ừm...hi...sáng lên trường hả...vui không...

Minh: Ừm...cũng vui...mà có chuyện gì sao nay gọi vậy...

Cô Trang: À...thì rảnh nên gọi...tại thấy lo lo...này My nó gọi về nên mới để ý hôm nay Duy lên trường đó chứ...

Minh: Ừm...Duy nhớ cô lắm..

Cô Trang: Ừm...cô cũng vậy...mà khi nào đi học...học chính thức á...

Minh: Đầu tuần sau...

Cô Trang: Vậy nghỉ ở nhà được mấy ngày luôn nhì...chuẩn bị đồ dùng học tập hết chưa...

Minh: À...ngày mốt Trang rảnh không...có gì mốt Duy qua nhà chơi nha...được hông...

Cô Trang: Mốt hả...mốt thì tầm 12 giờ trưa Trang mới rảnh được...

Minh: Rảnh bao lâu...chiều có đi làm hông..

Cô Trang: À...không...rảnh từ trưa tới tối luôn ấy chứ...mốt là thứ 7 nên chỉ qua ngân hàng ban sáng thôi...chủ nhật thì ở nhà nguyên ngày...

Minh: Ừm...à mà chết...mốt Duy phải đi từ sáng sớm mới được...tại nghe đâu mấy đứa trong lớp tổ chức đi...à...đi đâu quên rồi...mà chơi nguyên ngày nhưng Duy lấy lý do đau nên không đi...qua nhà Trang từ sớm luôn được hông...

Cô Trang: Lỡ người nhà Duy biết thì sao...

Minh: Không sao mà...không ai biết đâu...nhưng có điều sáng Duy phải ra khỏi nhà lúc 3 giờ lặn...mà giờ thứ 7 chưa biết đi đâu cho đến 12 giờ trưa để qua nhà cô nữa...

Cô Trang: Duy hết đau chưa...đi được xe chưa...

Minh: Vẫn còn đau sơ tại chưa tháo băng...mà Trang khỏi lo...Duy ra đầu đường bắt taxi vậy...

Cô Trang: Thôi...để Trang qua đón...mà Duy dậy đúng giờ không đó...

Minh: Hẹn giờ mà...mà Trang qua đón rồi sáng đi làm thì mệt hông...hay để Duy tự đi cũng được...

Cô Trang: Không...để qua đón cho...đi làm có mấy tiếng á mà...trưa 12 giờ lại về rồi...

Minh: Ok...vậy nha...cô đang làm hả...

Cô Trang: Không...mấy nay rảnh mà...hì...Duy ngủ tiếp đi..

Minh: Ừm...vậy nha...

Cô Trang: Ừm...bye Duy...

Tút...tút...tút...

Nghe xong điện thoại của cô Trang thì mình cảm thấy khá vui vì sắp có vô số điều bất ngờ sắp xảy đến.

Tâm lý thoải mái, mình ngồi thẳng người dậy mà các khớp xương cứ kêu rom rốp như vừa làm đủ mọi thể loại công việc nặng vậy.

Đứng dậy vươn vai lần nữa để chuẩn bị bước xuống nhà thì điện thoại của mình lại tiếp tục reo lên.

Hơi bất ngờ vì khi mình cầm điện thoại lại là số của cô Trang.

Minh: A lô...gì vậy Trang..

Cô Trang: Trang nghỉ bữa thứ 7 được rồi...rảnh nguyên ngày...

Minh: Thế thì hay rồi...

Cô Trang: Mà Duy muốn ăn gì...ăn sáng á...với ăn trưa...cô mua đồ để tủ lạnh...

Minh: Gì cũng được...không sao đâu...ăn gì cũng được mà...

Cô Trang: Ừm...vậy sáng sớm thứ 7 Trang qua tới nơi thì Trang gọi điện thoại cho Duy...

Minh: Ok...

Cô Trang: Vậy nha...Cô cúp máy...

Minh: Ok...

Tút...tút...tút...

Lúc này sự hưng phấn trong mình tăng lên gấp bội so với lúc nãy.

Lập tức nhiều suy nghĩ và hoạch định kế sách trong đầu mình bắt đầu bùng lên nhưng vẫn chỉ là những suy tư rời rạc chưa gắn kết lắm.

Ở đây thì mình không thể kể lại cận kề lúc đó mình nghĩ gì nữa vì nó yêu cầu độ chính xác cao nên mình đành lược đoạn suy nghĩ này mà tiếp tục câu chuyện của chúng ta.

Minh sau khi nghe cô Trang nói rằng thứ 7 được nghỉ nguyên ngày thì háo hức lắm, vui lắm.

Minh đi xuống nhà mà tâm trạng phơi phới hơn hẳn ban sáng.

Vào nhà vệ sinh rửa mặt mà hình ảnh cô Trang đầy ấp quanh tằm kiếng lớn làm mình thoáng chút giật mình.

Ôi, mình điên mất.

Rửa mặt xong xuôi thì mình đi ra khỏi WC và tiến lại gần phòng Di Linh trong tâm trạng đầy phấn khởi.

- Di Linh ơi...Di ơi... Minh vừa gõ vừa gọi khe khẽ.

Hơn 10s sau vẫn chẳng có ai trả lời cả nên mình đánh liều vịn núm đẩy cửa vào thì thật sự như mình nghĩ, chẳng có ai cả.

Chắc là Di dưới nhà làm gì đó cũng nên.

Nghĩ định mình là thế nên mình nhanh chóng đảo bước đi thẳng xuống tầng trệt rồi tiếp tục nhìn quanh quẩn nhưng cũng chẳng thấy ai cả.

Quái lạ, Di Linh đi đâu được cả.

Bước ra ngoài hè nhìn tứ phía với chút lo lắng.

Đập vào mắt mình lúc này là hình ảnh Di Linh đang ngồi ở sân trước cạnh mấy chậu kiếng.

Hơi khó hiểu vì chẳng thấy mấy khi Di hành động như vậy cả.

Mình thùng thảng xỏ dép vào và đi chậm rãi xuống dưới sân.

- Di...làm gì á... Minh hỏi ngu ngơ khi chỉ còn cách Di tầm 3 bước.

Câu nói của mình vừa kết thúc là Di lập tức quay sang nhìn mình cười rất tươi.

Di bó chân ngồi ôm gối hớn hờ như vừa vớ được một cây cọc vững chắc giữa dòng nước chảy xiết vậy.

Một nụ cười hớn hờ với mái nướm đồng tiền sâu hun hút nhưng lại tỏa nắng vô cùng xinh xắn.

- Duy...xuống đây hồi nào á...lại Di nhờ cái đi...nhanh... Di nhìn mình nói giọng vô cùng nhõng nhẽo.

- Dạ... Minh cười khề vì thái độ cực teen dâu của Di nhưng rồi mình cũng tiến lại gần chỗ Di hơn.

- Con ngồi đây nha...đợi cho cái cây này...nước đầy đến đây...đó...đến đó...thì dòi qua cây kế bên nha... Di lập tức ra hiệu cho mình ngồi xuống và nhanh như chớp choàng tay sang vai mình khiến mình mèm bật gọng rồi sau đó kéo đầu mình chạm hân và gắn chặt vào gò má Di mà thậm chí to nhỏ khi mình đã gần như ở tư thế ngồi.

- À...đơn giản... Minh gạt đầu ra về hiểu ý Di.

Vừa thấy mình nhận lời là Di lập tức đứng dậy phúi đất lia bước hồ hởi đi vào nhà trước con mắt ngạc nhiên của mình.

- Ủa...Di đi đâu á...vào nhà há...con không có gánh trách nhiệm này đâu á nha... Minh xua tay nhìn theo Di mà nạt lớn.

- Trời ơi...nãy giờ mắc tè gần chết...mà sợ chạy lên chạy xuống không kịp...giờ cho tui đi đại cái coi... Di chừng lại, vừa nói vừa trề môi ôm bụng trông yêu cực mà nhất là mái tóc búi củ hàng cao vun vút.

- À...ra nãy giờ là ôm bụng ngồi đây nín đại để...tươi cây phồng...kinh...rồi...đi đi... Minh gạt đầu lia lịa vờ ra nhiều điều.

- Ủa... Di hét lên rồi liếc mình một cái sắc lẹm sau đó cười khặc khặc như con nít.

Chỉ thoáng chốc là Di đã chạy vù vù vào trong nhà trước ánh mắt ngưỡng mộ nơi mình bởi tốc độ siêu thanh đầy kinh ngạc của Di.

Mình ngồi đó thoáng chốc đợi mỗi chậu đầy nước xong lại chuyển sang chậu khác.

Cũng phải tầm 4, 5 chậu thức là gần độ nửa tiếng đồng hồ thì mình mới thấy Di đi ra.

- Làm gì lâu dạ...đi ị luôn hả... Mình nhẩn nhó nói xỏ Di.

- Ủa...ị luôn á...mà cục kít...nó to quá...rặn hết sức...mệt lắm...nên lâu...thông cảm nha... Di lắc đầu ngán ngẩm về đùa giỡn với mình.

- Ui...ghê...ngồi xa xa ra đi... Mình cũng bắt chước cái điệu của Di mà lắc đầu nguây nguậy.

- À...chết...quên rửa tay mắt ời...mà không sao...thơm mà...hử coi...hử miếng ị... Di nhào tới ôm chầm lấy mình từ đằng sau lưng mà cứ lấy tay chà sát lên mũi mình liên tục.

- Gớm...Di xê ra đi...xê ra đi mà... Mình giãy giụa trong đau khổ nhưng có vẻ không ăn thua lắm nên đành lấy cánh tay lành lặn còn lại để kéo các ngón tay của Di ra khỏi mặt mình mà thôi.

- Hi...giờ thui ông...tại nghe điện thoại của chị Chi hỏi cần mua gì không í mà... Sau một hồi dằn co thì cuối cùng Di cũng buông tha mình mà chuyển sang ngồi ngay bên cạnh.

- Phù...phù...dạ... Mình mệt ná thờ nên chỉ biết ậm ừ.

Hai Di cháu mình ngồi đó canh vôi nước một lúc thì Di Linh đứng lên ngoáy móng về hướng mình.

- Di ra đằng sau kéo vôi cho mấy cây phía sau nha... Di cười hích mặt nhìn mình.

- Dạ...à mà...thứ 7...lớp con tổ chức đi chơi xa á nha... Mình nói mà mắt chỉ chăm chăm nhìn về chỗ cậu kiếng trước mặt.

- Hà...mà đi đâu...tay chân vậy...sao đi... Di ngạc nhiên hỏi lại mình.

- Không sao...bạn con qua chờ...không sao đâu Di... mình nhìn Di cười khê ra vẻ bình thường lắm.

- Cần Di chờ đi hông... Di Linh tròn mắt.

- Hông...đi từ sáng sớm...để con tự đi được...Di đừng lo... Mình lắc đầu rồi lại nhìn về phía chậu kiếng ban nãy.

- À...ừm...Di đi ra phía sau đó... Di gạt đầu xong lê bước và nói với lại với mình.

Coi như việc xin xỏ đã hoàn tất cho cả một ngày thứ 7 đầy rộn ràng.

Mình vui vẻ ngồi ở sân trước cứ xong cây này lại chuyển cây khác.

Còn Di Linh thì cảm vôi nổi ổng đi từ từ ra đằng sau nhà mà mắt dạn hần.

Mình cứ ngồi đó chăm chú với những mơ tưởng vì thú thật cứ mỗi khi nhìn lên bầu trời bao la là lòng mình lại thấy trống rỗng và thơ mộng lắm.

Biết bao nhiêu hình ảnh lộn xộn cứ ồ ạt hiện ra làm mình trở nên dờ dẩn hẳn.

Cho đến khoảng gần 5 rưỡi thì bất giác có tiếng xe đỗ trước cổng.

Mình nghe thấy thì liền nhanh chóng chống tay đứng dậy vì nhận ra chị Chi về tới.

Đi lại chỗ cổng mình loay hoay kéo chốt vì cửa chẳng khóa ổng, chị Chi nhìn thấy thì liền cười nhẹ với mình và cho xe vào trong sân.

- Ủa...Duy làm gì mà đứng ngoài đây... Chị Chi đá chân chống và đi lại chỗ mình đang đứng cạnh cổng mà nhướn chân mày hỏi nhỏ.

- Dạ...em đang phụ Di...tưới cây á chị... Mình cười xả giao với chị.

- À...Di Linh đâu em... Chị Chi cười mím và hỏi mình tiếp.

- Di đứng tưới mấy cây ở phía sau... Mình chỉ tay về hướng sau nhà mà rằng.

- Ừm... Chị Chi nhìn theo hướng mình chỉ mà ậm ừ về chăm chú lắm.

Mình lúc này mới ngó người ra vì cái cây đang tưới tràn mất tiêu nên nhanh chóng mình chạy lại chuyển vôi sang cây khác.

Chị Chi đứng chỗ cửa cổng một tẹo xong thì lại tiến gần đến chỗ mình đang ngồi chòm hóm.

- Cây này...là cây Di vậy em... Chị Chi cười nhìn mình hỏi.
- Em cũng không biết nữa...Di xin về á chị... Minh gật gù đáp.
- Ừm...em ngủ dậy lâu chưa...nãy chị đi lúc em đang ngủ á... Chị Chi hỏi mình.
- Dạ...em mới ngủ dậy...chị đi làm mệt hông...vào nhà nghỉ đi chị... Minh quan tâm chị.
- Đầu có...nay ngồi không à...hì...à Duy... Chị Chi cười và chọt hạ giọng xuống.
- Dạ... Minh hơi ngạc nhiên đôi chút.
- Dạ...chuyện tối qua...em...chị...ừm...bình thường đi...coi như không có chuyện gì nha em...tại chị... Chị Chi ngồi xuống kế bên mình mà nói nhỏ nhỏ nghe có vẻ gì đó hồi tiếc lắm.
- Dạ...em xin lỗi... Minh cúi đầu xuống chẳng dám nhìn chị Chi nữa vì biết chị đang nhắc đến chuyện tối hôm qua.
- Không...chị xin lỗi...chẳng hiểu sao...mà thôi...xóa hết đi...chị đến đây ở làm phiền em nhiều...mà còn... Chị Chi cũng như mình, cũng ra vẻ buồn rầu và mặc cảm lắm.
- Dạ không sao chị...hì...em cũng không nghĩ gì nhiều đâu... Minh từ từ ngược mặt lên nhìn chị mà nói có vẻ ngượng ngao.
- Ừm...cám ơn em... Chị Chi nhìn mình cười và gật đầu.
- Có gì đâu chị...em cảm ơn chị mới đúng... Minh cười lắc nhẹ đầu vì ý mình muốn nói rằng cảm ơn chị đã đến đây và làm cho không khí gia đình trở nên vui vẻ và ấm áp hơn.
- Hừm...à...ừm...cái đó...bình thường...chị dù sao cũng là...phụ nữ có con rồi...nên...không sao đâu...em đừng nghĩ ngợi...lỡ rồi thôi...chị không có...không gì đâu em... Chị Chi như hiểu sai ý mình nên nói ra một tràng những câu ngắt quãng đầy khó hiểu.
- À...ý...là...à...dạ... Minh không hiểu lắm tính giải thích lại nhưng lại sợ làm chị mặc cảm nên cứ ậm ừ cho qua.
- Cái đó...cũng không gì to tát đâu...chị coi em như em trai chị...cái đó...không...không sao...em tuổi ăn tuổi học...cứ cố gắng học...đừng nghĩ ngợi nhiều...không tốt... Chị Chi lại nói nhưng vẻ quan tâm và yêu mến mình lắm.
- Dạ... Minh gật đầu với từng câu từng chữ của chị.

Câu chuyện đang chuẩn bị diễn tiến theo chiều hướng cởi mở và vui vẻ đến độ chẳng còn gì là giấu giếm thì bất chợt giọng Di linh từ phía đằng sau vang lên.

- Ủa...chị Chi mới về hả...hì...em xong rồi nè... Di Linh vừa nói vừa đi lên sân trước thông qua đường luống.
- Ừm...vừa vào luôn đó... Chị Chi cười nhẹ trả lời Di cùng lúc đứng dậy nhanh chóng.
- Dạ...Duy...xong chưa...lâu dạ... Di Linh gật đầu với chị Chi sau đó quay sang nghĩa mình về thối mái.
- Sắp rồi Di...mà hàng bên kia có tưới hông... Minh gật đầu với Di sau đó chỉ tay vào hàng cây 6 chậu bên kia.
- Có...có mấy chậu mà...tưới hết luôn đi cung... Di cười xòa và đi lại gần chị Chi hơn.
- Dạ... Minh trẻ môi gật gù nhận lãnh trách nhiệm.

Sau đó thì Di Linh kéo tay chị Chi vào trong nhà với lí do nấu nướng và chuẩn bị bữa tối còn mình thì phải cô đơn, buồn bã ngồi ngoài sân tiếp tục tưới cây cho đến khi ánh mặt trời núp bóng hẳn.

Tầm cũng hơn 6 rưỡi thì các chậu kiểng do mình phụ trách mới ngập nước hoàn toàn đủ và đầy.

Một nhòai, mình đi lại khóa ống nước chính rồi lững thững bước vào trong nhà.

Nhanh chóng bước lên cầu thang mà chẳng buồn để ý dưới bếp đang có những ai.

Lúc mình đi ngang qua WC tầng hai thì thấy cửa phòng đang mở hờ hờ mà đoán chắc là không có người bên trong vì lúc đó mình chẳng nghe thấy tiếng động nào và mình cũng nghĩ chẳng có ai sử dụng mà lại không đóng cửa cả.

Tiếng lại gần, mình định đẩy mạnh vào để rửa ráy chân tay thì mới kịp nhớ ra sáng giờ chưa tắm rửa gì nên thôi, chịu khó chạy lên phòng lấy đồ xuống tắm luôn chứ rửa chân xong mà còn đi tắm thì phí nước quá.

Nghĩ thế nên mình chạy hồ hởi lên tầng trên, tiến vào phòng chỉ trong tích tắc lấy ra một cái quần đùi, một sọt và cả một chiếc áo ba lỗ mỏng manh nhỏ nhỏ.

Bè tay rôm rốp để vài khớp xương thư giãn, mình bay thẳng xuống tầng hai và đẩy mạnh cửa nhà vệ sinh khi nó vẫn chỉ mở hé hé như lúc này.

Và rồi khi ánh mắt mình vừa lia vào thì ôi thôi.

Hình ảnh một người phụ nữ đang quần mình trong miếng khăn tắm màu trắng ngó nghiêng soi gương lập tức đập thẳng vào mắt mình.

Mình như chết trân tại chỗ mà chỉ biết ừ ừ khi chợt nhận ra rằng người đó là...là chị Chi.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Khi nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ đang đứng trước tấm gương lớn đặt trong phòng tắm thì theo phản xạ mình chừng hấn người lại.

Thú thật mình không giỏi đến mức có thể nhìn cái là biết luôn đâu với cả trong tích tắc thì làm sao có thể soi rõ ngọn ngành tường tận từ đầu xuống chân để mà xét đoán được.

Nói chung là khoảng khắc đó trong mình chỉ ôn tồn một nỗi sợ vất vưởng bị phát giác và tệ nhất nhất là bị hiểu lầm nên tay chân thì cứng đờ, mắt mũi thì đờ đờ như thể thân xác này muốn đổ xuống ngay lập tức vậy.

Và rồi sau vài giây yên lặng qua sự phản chiếu của chiếc gương, chị Chi và mình vô tình cùng lúc phát hiện ra nhau khi khuôn mặt của cả hai đều được soi rọi đầy đủ trên nền của thứ bâng bạc phẳng lặng kia.

Lúc ấy, mình cảm thấy chán bản thân lắm vì nếu cẩn thận hơn thì đã đâu đến nỗi đây cả hai vào một tình huống khó xử như hiện tại.

Nhất là khi chỉ cách đây chưa đầy một giờ đồng hồ, mình và chị khó khăn lắm mới có thể giải bày cho nhau hiểu những vướng mắc còn tồn đọng của sự lầm lỡ đã khiến cho cả hai không dám nhìn mặt nhau suốt từ tối qua.

Chưa đâu vào đâu mà giờ lại xảy ra chuyện tày trời này thì phải xác định rõ là vô phương giải quyết nếu nó diễn tiến theo chiều hướng xấu đi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu lúc này mình xông thẳng vào đây khi thấy cửa mở hé hé thì hoàn cảnh có lẽ đã trở nên tệ hại hơn rất nhiều bởi mình dám chắc rằng chị Chi này giờ ở trong này tắm rửa giặt giũ chứ chưa hề bước chân ra ngoài vì độ hé của cửa khi này mình bước vào y hệt như lúc mình đã nhìn thấy trước khi quyết định lên phòng lấy quần áo.

Cúi gằm mặt chẳng nhìn vì mình làm sao có thể ngược mắt nhìn lên khi hình ảnh phản chiếu của mình qua tấm kiếng kia đã trở nên vô cùng lấm lét, lấm lét vì sợ, vì run.

Không gian xung quanh bỗng chìm trong không khí im lặng của sự ngại ngùng đầy rẫy, hoặc ít nhất là bên trong mình đang cảm thấy như thế.

Và rồi cuối cùng như muốn xua tan tất cả, chị Chi bất giác quay lại lên tiếng.

- Ủa Duy hả em...à chị xin lỗi...bình thường ở nhà...chị sống một mình nên thoải mái...không đóng cửa...hôm qua Linh nó có dặn mà tại này chị cảm nhiều đồ quá nên vào tắm luôn...quên... Chị Chi vừa nói vừa cười nhẹ cổ ra vẻ bình thường nhất có thể cứ như là chị ấy chỉ vừa mới kịp thấy mình thôi vậy.

Trong câu nói của chị Chi thoáng ý phải cảm quá nhiều đồ làm cho mình hơi nghĩ ngợi đôi chút và tự cho rằng bản thân lúc trưa đã có phần nhạy cảm quá chăng, lắm khi "hồi sáng chị Chi lấy có qua khách sạn để đi đâu đó thật tế có lẽ là về nhà lấy đồ cũng nên, trong bữa ăn nếu mà chỉ là Dì Linh không thôi thì chắc hẳn chị ấy đã nói ra ngay nhưng vì còn có cả một thằng đực rựa là mình nữa nên chị ngại không dám nói, chắc chỉ có thể".

Vấn vương đôi chút khiến mình bất giác im lặng trong chốc lát nhưng rồi cái tình cảnh trở trêu ở hiện tại lại càng lúc làm mình thêm phần ủy mị hơn.

- Dạ không...em xin lỗi...em không gõ cửa... Minh gượng gạo ngược lên nhìn chị Chi với vẻ mặt đầy trần trụi.

- Không...tại chị quên...à em tắm hả...vào đi...chị cũng vừa xong... Chị Chi lắc đầu dịu dàng một tay cố giữ chặt viền khăn bông không cho nó rơi ra, một tay cầm vội mở đồ hiện đang được vắt phơi trên thành của cái bồn rửa mặt nhỏ đặt ngay dưới tấm gương kia.

- Dạ không...chị thay đồ đi...em ra ngoài đợi...không sao đâu... Minh tròn mắt vì thấy ngay sự bất tiện lớn khi chị đang cần sử dụng phòng này hơn nên mình lắc đầu nguây nguẩy tỏ vẻ không đồng ý.

- À không...chị lấy đồ rồi vào phòng Linh thay cũng được mà...em vào tắm đi... Chi Chi nói rồi với cánh tay đang cầm một mớ đồ, cứ run run đi lại phía mình.

- Dạ...em...em ra ngoài đợi... Minh hốt hoảng vì thấy chị ấy đang dần tiến lại gần hơn nên lật đặt lao ra khỏi cửa và nhanh chóng đóng lại.

- Duy... Chị Chi hét vọng theo khi cửa sắp khóa lại.

Minh đứng dựa lưng vào cánh cửa đã được đóng kín hồi hộp chờ đợi mặc kệ cho tiếng gọi của chị.

Đầu óc mình rối lăm, rối thật sự.

Nó cứ quay cuồng lòng vòng với những suy nghĩ không ra đầu vào đầu.

Mặc cảm có, sợ hãi có và cả đòi truy cũng có nữa mà nhất là những hình ảnh đầy lộ liễu lúc chị Chi nằm trên tấm nệm phòng mình cứ dửng dưng hiện ra trước mắt ngày càng rõ nét hơn.

Chúng cứ như một đoạn phim chiếu chậm chọt đến chọt đi hòng dằn vò thân xác mình.

Nhưng phải nói luôn là dù có thế nào đi chăng nữa thì tâm trí mình vẫn không hề bị sa ngã đâu vì ngay cả khi cánh cửa phía sau lưng chỉ được khép lại thôi chứ chưa khóa nhưng mình vẫn còn run lăm, run rẩy đến mức lúng túng và thậm chí là có phần bạc nhược hơn so với ban nãy.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mình vẫn đứng đó, đứng trước cánh cửa phòng tắm mà chẳng biết nên làm gì mới là phải vào lúc ấy nữa.

Nếu mình cứ tiếp tục đứng chôn chân thì chỉ một lát nữa đây thôi khi chị Chi thay đồ xong sẽ đi ra ngoài này và khi ấy mình sẽ lại phải giáp mặt với chị thêm một lần nữa trong hoàn cảnh có lẽ là còn worse hơn.

Cũng đã nghĩ nên chạy thật nhanh lên phòng mặc kệ cho chị ấy có đánh giá mình là một thằng nhút nhát đi chăng nữa nhưng rồi lại sợ, sợ rằng biết đâu chị Chi sẽ mường tượng xét đoán đến trường hợp tại sao mình lại bộp chộp, rụt rè đến vậy và rằng phải chăng là mình đã thấy được "nhiều cái" hơn chị nghĩ.

Không có cách nào là hoàn hảo cả nhưng mà loáng thoáng nhìn nhận nếu trường hợp thứ hai xảy ra thì chắc chắn một thời kì đen tối sẽ lại bao trùm lên mối quan hệ của mình và chị mất.

Thờ dãi một hơi đầy chán chường bởi số phận ngày càng trên ngời vượt ra xa khỏi tầm với, mình lúng túng đi lại cúi người để rồi đặt mông ngồi xuống nấc thang đầu tiên nổi lên thiên đường tầng 3 với vẻ mặt nhăn nhó vì biết rằng một pha đối mặt rất ngại ngùng lại sắp diễn ra.

Vài phút sau, cánh cửa phòng tắm oái ăm lại được mở ra, mở chỉ vừa đủ để từ bên trong có thể hướng mắt nhìn ra, là chị Chi.

Chị vừa hé mắt nhìn về phía ngoài thì ngay lập tức đã dừng ngay lại chỗ mình đang ngồi.

- Chị...chị xong rồi... Chị Chi nhú mắt cười nhẹ nói với mình mà mặt thì hình như vẫn còn ửng ửng đỏ.

- Dạ... Minh gật đầu chống tay đứng lên đi lại gần phía cửa.

Thấy vậy chị Chi nhanh chóng đi ra khỏi phòng tắm sau đó tiến thẳng về hướng phòng Di Linh bước vào và đóng chặt cửa lại né mọi ánh mắt láo liên của mình.

Cuối cùng thì giờ phút lúng túng của cả hai chị em cũng dần trôi qua.

Thờ phào nhẹ nhõm vì mọi thứ cũng êm xuôi chứ chẳng quá tiêu cực như mình.

Đang thư giãn đầu óc thì đột nhiên bụng mình đánh trống liên hồi có lẽ phần vì hơi trưa ăn chẳng nhiều lắm so với một giấc ngủ dài, phần vì ban chiều hoạt động không ngơi tay và cả những hốt hoảng mông lung từ nãy giờ làm mình nhanh đói hơn hẳn.

Chẳng buồn nghĩ ngợi, mình nhanh chóng cởi đồ rồi lao lại đứng dưới vòi sen bắt đầu xả nước, tắm tấp.

Sạch sẽ xong xuôi, mình lật đặt mặc quần áo sạch vào và đi ra ngoài.

Vốn định trước khi vào đây là sau khi tắm xong sẽ lên phòng hí hoáy web, báo tí nhưng vì con đói đã ập đến nên mình thôi ý định hẳn mà đi xuống tầng trệt kiếm gì bỏ vào miệng cái đã.

Đi hơi chậm vì cái chân trái không biết sao lại tê đúng lúc cái bụng khó chịu nữa bởi thế với mình lúc ấy mỗi bước đi là mỗi bước đau sốc hông.

Vào bếp thì mình đã thấy Di Linh đang hồ hởi dọn thức ăn ra còn chị Chi thì mãi mê xào nấu món gì đó mà không biết đến sự có mặt của mình.

- Tắm chưa... Vừa thấy bóng mình là Di Linh mỉm cười nhìn mà cứ e thẹn mặt đỏ đỏ sao đó.

- Dạ...tắm rồi...sao vậy Di... Minh hơi dè chừng trước thái độ kì quái của Di vì cơ bản mọi khi có như thế đâu.

- À...có sao đâu...ai nói gì đâu cả... Di lại mỉm môi mặt rạng rỡ nhìn mình chăm chăm

- ... Minh im lặng há hốc mồm tròn mắt thật sự vì bất giác thái độ của Di làm mình liên tưởng đến một suy nghĩ hơi khấp khểnh "có lẽ nào chị Chi đã kể cho Di Linh biết chuyện vừa rồi không nhỉ".

Ngay lúc đó mình quay sang nhìn về hướng chị Chi khi chị đang với tay lấy chén lấy đĩa để mức đồ ăn thì chợt được ngay một cái về bối rối rất lộ liễu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chị Chi đã kể cho Di Linh nghe chuyện vừa xảy ra trên phòng tắm ban nãy hoặc cũng có lẽ là Di Linh gặng hỏi vì một lí do nào đó nên đã làm chị Chi phun ra hết.

Chắc chắn là như thế vì cái điệu vừa liếc mĩa mai khiêu khích vừa cười tự sướng man rợ như kia của Di thì không thể lẫn vào đâu được mỗi khi bắt thóp được mình trong một chuyện gì đó.

Mình chẳng biết nên nói gì nữa vì thế nào Di Linh cũng lấp liếm và xóa nhòa tất cả sự thật, những gì đã xảy ra dù rằng Di không phải là người trong cuộc cũng chẳng có mặt tại hiện trường lúc đó mà lắm khi càng giải thích càng bị day nghiêng, càng đòi co lại càng mang nhục nhã vào thân.

Chỉ biết cắn răng chịu bức rức, mình từ từ đưa đôi đũa lên miệng gặm gặm giả vờ nhìn lung tung mọi hướng để né những cú run bàn bàn bật đầy khoái chí, những ánh lườm sắc như lưỡi lam bay ào ạt xung quanh không gian bếp từ Di với mục đích là tìm sự bình yên.

Đúng là ở hiền gặp lành vì chỉ sau đó chừng mười giây thì chị Chi đã dọn món cuối ra xong xuôi đồng thời cũng là sự giải thoát khá may mắn cho mình.

Bữa ăn của cả ba được bắt đầu trong những tiếng nói cười của Di Linh và chị Chi còn mình thì im lặng chỉ chăm chú ăn mỗi khi có ai trong hai người bọn họ hỏi gì thì mới trả lời thôi chứ chẳng dám đặt chủ đề hay buồn chuyện gì cả.

Chỉ cần mình lếu tếu phát là Di Linh xía ngay.

Thời gian dần trôi đi khi các món ăn trên bàn cũng dần hết thì bất giác điện thoại di động của Di Linh đang đặt trên bàn bỗng nhiên reo lên.

Di vừa cầm điện thoại lên vừa chau mày khó chịu vì cơ bản Di chưa ghét ai gọi vào giờ ăn nhưng chỉ một thoáng sau khi liếc mắt nhìn vào màn hình là Di đã lập tức vẩy tay ra hiệu cho cả mình và chị Chi, là Ba.

- A lô...em nghe anh... Di Linh cười nhe răng nhìn mình mà nói chuyện điện thoại.

- Dạ...cũng bình thường anh...anh khỏe chứ...dạ... Di nói luôn miệng và gật đầu lia lịa.

- Dạ...tại đang ăn cơm...chắc để điện thoại trên phòng... Di Linh vừa nói chuyện với Ba mình vừa căng mắt nhìn mình rồi chỉ tay lên trần với ngụ ý hỏi mình "để điện thoại trên phòng hay sao mà Ba gọi không bắt máy".

- Dạ...anh nói chuyện với nó nha...dạ... Di Linh gật đầu rồi chỉ tay về phía mình.

Nhanh chóng, Di đưa điện thoại cho mình kèm theo một cái lè lưỡi trông rất đáng yêu tuy vậy mình chẳng hiểu ngụ ý của hành động đó là gì nữa.

Mình: Con nghe nè Ba...

Ba: Nãy gọi không được...không ai nghe máy hết...đang ăn cơm hả...

Mình: Dạ...nãy giờ ăn cơm...con không mang điện thoại xuống...

Ba: Ừ...sáng con lên trường sao rồi...học lớp cũ luôn à...

Mình: Dạ lớp cũ...cũng bình thường Ba tại mới buổi đầu nhận lớp thôi...Ba khỏe không Ba...

Ba: Ba khỏe...sắp đi học rồi...ráng giữ gìn sức khỏe...năm cuối cấp ráng học đi rồi ra đây thi...bữa sao nghe thằng Luân nói thấy băng tay là sao...

(Luân là tên của một anh làm khách sạn Ba mình bên quận 7)

Mình: À...bữa bị đứt tay...tại...à...con sợ ý...

Ba: Làm gì đứt...cẩn thận...à...gắn tét Ba vào Sài Gòn...

Mình: Tháng mấy Ba...mà Ba ở bao lâu...

Ba: Chưa biết...vô thăm Bà nữa...nghe nói Bà dạo này yếu hẳn...nếu sắp xếp được thì ăn tết trong đó luôn...

Mình: Dạ...

Ba: Khi nào đi học chính thức...chuẩn bị hết đồ dùng học tập chưa...thiếu thì nhớ bảo cái Linh...

Mình: Cái Linh là...cái gì Ba...

Ba: À...bé Linh á...sống lâu ngoài này quá...quên...nói Di mua cho...

Mình: Dạ...Ba cơm chưa...

Ba: Rồi...ăn hồi 5 giờ mấy...thôi ăn cơm đi...Ba tắt máy...

Mình: Dạ...Ba giữ gìn sức khỏe...

Ba: Ủ...

Tắt điện thoại thì nói chung mình cũng có chút gì đó phấn khởi, vui vui bởi Ba sắp vào Sài Gòn vì ngấm lại thì cũng phải vài năm rồi mình chưa được ăn tết cùng người thân.

Nhớ lắm cái cảm giác, không khí áp áp khi được ăn tết bên gia đình.

- Ủa...Ba Duy...vào Sài Gòn hả... Di Linh hỏi rất nhanh khi thấy mình còn đang nghĩ ngợi.

- Dạ... Mình gật đầu cười nhẹ.

- Ba nói gì mà nhiều vậy... Di lại tròn mắt hỏi.

- Cũng không có gì đâu...à...Ba nói là chuẩn bị đồ dùng cho kĩ...thiếu cái gì thì nói "cái Linh" mua cho... Mình trả lời Di rồi cúi xuống ăn nhưng chỉ một thoáng sau thì liền nhớ đến chi tiết vui vui nên mình lập tức ngược đầu lên xia ngay.

- Ồ..."cái Linh" biết rồi..."cái Duy" nói "cái Linh" là được...an tâm... Di cười khà khà sau đó liếc mình trông đều không thể tả.

- Không phải Di ơi..."cái" chỉ dùng cho con gái thôi... Mình lắc đầu xua tay ra vẻ am hiểu.

- Cũng vậy à...gái với Gay cũng có thứ à... Di gật đầu đắc ý lắm.

- Gì...con không Gay... Mình nói giọng hơi thách thức.

- Gì...Duy gay...Duy gay...Duy gay đúng hông chị Chi... Di Linh hét lớn kiểu vui đùa rồi bỗng hớn hờ quay sang hỏi chị Chi.

- ... Chị Chi lặng cầm mặt ngây ngô nhìn Di Linh.

- ... Mình cũng có phần chưng hửng khi Di lại kéo chị Chi vào chuyện này vì chị ấy là người biết rõ mình "chưa" gay hẳn đến mức như ý Di Linh vừa nói.

- Ăn cơm đi...bỏ lại uống...còn quá trời nè... Chị Chi không trả lời trực tiếp vào câu hỏi mà lấy đĩa quơ quơ nhắc nhở chuyện ăn uống mà ánh mắt thì lảo liên lắm.

Mình ngồi nhìn chị Chi hơi lung một lúc nặc cho Di Linh thì cười ằm ằm vì chỉ nghĩ được rằng chị Chi thương mình bị Gay ả nên không muốn làm mình thêm phần xấu hổ nữa mà thôi.

Nghĩ mà buồn, lắm khi trong khoảng thời gian đó "mẹ" Linh này luôn coi mình là thành phần quái thai cũng nên bởi hầu như vấn đề nào hiện đang bất cập của xã hội cũng đều gán ghép vào cho mình cả.

Đúng là đau lòng quá đi mà!

Lát ăn xong thì mình phụ Di Linh và chị Chi dọn chén đĩa, đĩa muối và đồ ăn thừa xuống sau đó thì mới xin phép lên phòng trước.

Mình bước lên tầng hai rửa tay chân, mặt mũi lại một lần nữa cho mát mẻ rồi mới tiến hẳn về hướng phòng.

Nói chung về mặt bút sách, vở tập thì mình luôn chuẩn bị khá kĩ càng ngay từ trước khi bước vào năm học mới, hơn cả lời Ba căn dặn vì về chuyện học hành mình luôn coi trọng chứ chẳng ưa cái thói bê bối hay "để mai rồi tính" như một số bạn trẻ thời trước và cả hiện nay cũng thế.

Mình thì hay nghịch bậy, đôi lúc cũng vẽ linh tinh thật đấy vì chỉ cần nhìn vào cuốn vở nháp của mình thì các bạn cũng có thể thấy ngay điều ấy nhưng tuyệt nhiên phía sau tập sách của mình không bao giờ xuất hiện những đường nét quái dị rỗng bay phượng múa hay những con số lạ xếp thành hàng theo kiểu nháp nhanh.

Mình coi trọng tập, sách vì chúng là đồ vật ghi lại hay mang đến cho mình kiến thức.

Mà nói chi cho văn hoa, là học sinh thì ai cũng hiểu chỉ cần nhìn vào tập sách sạch sẽ thì cũng có hứng học hơn đúng không.

Lại bảo không chuẩn nữa đi!

Lơ tơ mơ một lúc, mình lại ngồi đếm lại số vở bài tập, vở học xem có đủ mọi thứ như năm học trước hay chưa vì mặc dù biết mỗi năm lại có một thầy cô bộ môn khác nhau nhưng theo mình tốt nhất là cứ nên chuẩn bị đầy đủ như năm học vừa rồi cái đã, kiểu nếu thiếu thì thêm còn thừa thì tháo ra cất đi hay dùng làm tập nháp cũng được.

Cờ gần 9 giờ hơn, khi mình đang loay hoay đếm đếm, chất chất, chồng chồng thì bất giác nghe tiếng gõ cửa và tiếng nói vọng vào từ bên ngoài.

- Duy...ngủ chưa... Tiếng Di Linh lạnh lạnh vọng vào từ bên ngoài.

- Dạ...chưa Di... Mình trả lời, sau đó nhanh chóng tiến lại gần cửa vặn chốt mở cho "chị i" vào.

Vừa mở cửa ra là đã thấy nụ cười nham hiểm phô hết cả răng lợi xuất hiện trên môi Di làm mình chợt lạnh xương sống, chạnh lòng chỉ muốn đóng sầm cửa lại không cho "ả" vào luôn thôi.

Cười gì mà gian dễ sợ!

- Đang bao sách hả...bao với... Di Linh vừa bước vào là đã chú ý thấy mớ sách vở mình đang bày ra trên sàn gần tấm nệm nên cứ thể chạy ào ào phi thẳng vào mền gối quấy tung được một lúc sau đó thì mới trườn dài người ra nằm úp mà bắt đầu "đụng chạm" vào tập vở của mình.

- Không...con bao xong từ bữa giờ rồi... Mình lắc đầu đóng cửa kiểu ngán ngẫm rồi đi lại ngồi gần nệm vì cơ bản đang bật điều hòa mà, không đóng cửa thì không khí lạnh nó tỏa ra ngoài hết, tốn điện chứ chẳng phải mưu toan đóng cửa làm gì đâu.

- Ủa chứ...đang mân cái chi... Di cầm cuốn sách của mình lên ngó vào vài trang rồi chu mỏ hỏi.

- Con soạn ra đếm á mà... Mình nhìn vào chồng sách rồi trả lời Di.

- Kĩ dữ hén... Di bình phẩm.

- Vâng...mà Di lên...có chuyện gì không... Mình gật đầu sau đó quay sang nhìn về phía Di.

- Không... Di Linh lắc đầu rất dửng dưng.

- Ủa...vậy lên đây...chi... Mình vừa nói vừa chau mày khó hiểu.

- Lên đây..."chơi"...bộ lên chơi không được hả...khó thể bọn... Di vẫn cái điệu cũ mà bắt đầu day nghiêng rồi nhong nhèo các kiểu đến mức phải xin khẳng định luôn là trong cuộc đời mình, tính đến hiện giờ thì Di Linh thuộc cấu trúc người nói chuyện nhót nhất mình từng được gặp.

- À...dạ..."chơi"...ì "chơi"... Mình liếc Di một cái rồi kêu sau đó cúi đầu lăm bằm.

Nhanh như cắt, Di ngồi thẳng người dậy rồi quay sang nhìn trực diện vào mặt mình với ánh mắt lờm lờm đầy tình vì kiểu "biết tông" khiến mình vô cùng chột dạ.

- Ờ..."chơi" i "chơi"... Di có lẽ đã nghe rất rõ câu nói của mình nên liền trả lời với giọng nhái theo.

Thiệt sự là bó tay!

Mình nhìn Di lắc đầu chịu thua vì cơ bản chẳng muốn đấu với Di làm gì cả vì hình như mình sinh ra không phải là đối thủ hay sao í.

Cả hai sau đó thì cũng nói chuyện qua loa vài câu lí nhí cho nó có không khí nhưng nói chung chỉ buông quơ hời hợt.

Rồi mình chợt nhớ đến việc sách vở năm ngoái đã cũ để hơi bừa bộn chưa kịp xếp vào thùng nên hai Di cháu lại lôi chúng ra lấy băng keo dán chặt trong thùng cát- tông rồi đặt nơi góc phòng để nhìn cho ngay ngắn và sạch sẽ.

Xong xuôi thì Di Linh vào nhà vệ sinh nhỏ trong phòng mình rửa tay sau đó lại lao ra chui vào chăn mà nằm hí hoáy điện thoại.

- Sáng có gặp Yến hông... Di hỏi mình nhưng cặp mắt thì vẫn đang chăm chú vào cái điện thoại trên tay.

- Có...cả Yến cả Oanh... Mình trả lời mà cũng chẳng buồn nhìn về phía Di.

- Ủa...sao hồi trưa tui hỏi lại nói chẳng gặp người quen gì mà... Di khẽ quay sang phía mình.

- Tại con chẳng nhớ...mà Di xếp nó...à xúi nó học chung lớp với con chi vậy...phiền phức... Mình lắc đầu nhăn trán trả lời Di.

- Thì nó mới chuyển trường...cho hai đứa vào chung lớp để còn giúp đỡ nhau... Di nhìn mình nói tình bơ.

- Giúp đỡ nhau...hay à...xử nhau...Di biết thừa là nó chẳng ưa Di con mà... Mình trề môi than thở.

- Tại nó biết ông mò đủ tui á hả...há hả Di ngồi thẳng dậy, dựa lưng vào tường cười khả khả.
- Ấc...không phải...cái vụ...à...ừm...vụ đó với cái vụ xảy ra ở nhà nó bữa hôm nữa... Minh lắc đầu nhưng rồi ngẫm thấy cũng đúng nên lại thôi, cứ kệ cho Di xia xoi chút đỉnh chứ cứ đôi co thì chủ đề lại lệch sang mục tiêu khác thì khổ.
- Siêu nhân Gay... Di nhìn mình dò xét.
- Chắc...cái đó đó...nó tưởng con là thằng gây lộn với người yêu nó trước... Minh tặc lưỡi rồi gật đầu lia lịa.
- Có gì đâu...bữa tui nói với mẹ nó cho nó học chung với ông...nó cũng im...đâu nói gì đâu... Di lại tiếp lời ra vẻ bình thường lắm.
- Đó...im mới chết đó...sáng thấy nó lờm kinh lắm... Minh lắc đầu chán nản.
- Lờm sao... Di nhú mắt khó hiểu.
- Hà...à...lờm như vậy nè... Minh nghĩ ngợi một lúc rồi thể hiện lại cái "điệu lờm" của nhỏ Yến dành cho mình để Di coi làm Di được dịp cười nghiêng ngả.
- Kinh dậy hả...thể để mai Di qua nói nó...để nói khỏi lờm Duy của Di vậy nữa ha... Di nói rồi trề môi ra bỏ điện thoại xuống định lao tới chụp hai gò má mình mà bầu vẹo.
- Chi...kệ đi...nói nó lại ghét...nó đi buồn dưa với mấy đứa trên lớp thì con..."tèo" luôn...sống chung với lũ còn tốt hơn... Minh xua tay vì cái ý kiến dờ dờ ương ương ấy của Di.
- Vậy hả...ừa...thấy nó hiền mà ta...chắc không sao đâu... Di ngẫm nghĩ một lúc lại nằm xuống.
- Cũng mong là vậy... Minh thở dài thườn thượt.

Di Linh nằm nói chuyện phong long với mình thêm được lúc thì quay đầu vào bên trong sau đó thì ngủ quên tự lúc nào không hay luôn làm mình phải khó khăn lắm mới gọi dậy được.

Nhìn cái dáng đi xiêu vẹo vì buồn ngủ của Di xuống tầng dưới mà mình không nhịn nổi cười.

Cứ nghiêng nghiêng ngả ngả vấp cái này vấp cái kia.

Sau khi Di Linh ra khỏi phòng thì mình cũng nhanh chóng vào WC vệ sinh cá nhân rồi bắt chước Di phi ào ào nhưng tất nhiên là cả nhắc một chân bay về hướng nệm mà trong lòng vô cùng khoan khoái.

Lát sau mình đứng dậy đi lại tắt điện cho căn phòng chìm hẳn vào một màu đen huyền bí.

Và rồi trong màn đêm u tối đến tỉnh mạch ấy bất chợt...mình ngủ lúc nào không hay.

Mình ngủ kinh lắm, ngủ quên cả ngày tháng cho đến khi mở mắt ra vì một điều gì đó bất thường thì hình như cũng tầm cỡ phải hơn 2 giờ sáng.

Chắc vì trong bữa ăn, uống nước nhiều quá hay sao đó nên bụng căng tròn buộc mình phải dậy đi tè chứ mình là mình chẳng muốn thế đâu.

Bước xuống tầng hai, ngập ngừng ngập dãi mình đi vào phòng vệ sinh trút bầu tâm sự rồi bất giác chẳng hiểu vì sao mình lại soi gương.

Mém tí bật cười vì cái mái đầu dựng hăng ngày của mình giờ lại nằm ẹo mắt sang một bên vì ngại ngủ trong đến hải.

Ra khỏi WC mình ngoáy đầu nhìn lại cánh cửa phòng Di như một phản xạ, nó vẫn yên ắng chẳng hề động tĩnh.

Lại ngập thêm một cái nữa, mình lững thững bước lên tầng hai nhưng trớ trêu thay khi vẫn đang nhìn bước tiến về tầng ba thì mình lại cảm thấy có một sự lạ gì đó hiện đang xảy ra ngay sau lưng hướng bên dưới nên mình liền quay cả thân người lại nhìn.

Là Di Linh của mình.

Không ngờ lại đúng lúc như thế, chắc có lẽ là thần giao cách cảm chăng.

Di Linh đang từ trong phòng bước ra với bộ dạng ngại ngủ vô cùng đáng yêu mà lúc đó mình chẳng biết Di lấy đâu ra cái quần ngủ dài màu xám tro với chi chít băng chữ cái AlphaBet trông xinh và nổi bật đến lạ thường.

Mắt thì nhắm nghiền, ngực thì ưỡn hẳn lên kiểu đồ nhào để những đôi bàn chân tự động lao về phía trước, một tay thì xấn chiếc áo ba lỗ cùng màu quần lên cao còn tay kia thì cho vào bên trong bụng hay ngực gì đó gãi sột soạt lát sau thì di chuyển hẳn ra sau lưng mà cho vào phía trong quần...gãi mông.

Mình đứng trên cao mà như tỉnh cả người, chỉ biết đứng nhìn Di mà bịt miệng cười khe khẽ.

Thoáng nghĩ mình mà chụp được những cảnh nóng như này thì Di Linh chắc có lẽ sẽ cắn lưỡi chết vì nhục mắt.

Suy tư sau khi cánh cửa phòng vệ sinh đã đóng im ỉm một lúc, mình quyết định đi lên ngủ tiếp chứ chẳng dám đứng đây thêm nữa vì cái góc đứng này rất bất tiện chỉ cần Di Linh nhìn lên cái là phát giác ra ngay.

Đi vào phòng và lập tức nằm lên nệm, giấc ngủ lại một lần nữa đến với mình vô cùng nhanh chóng khiến cho mọi sự dần trở nên nhẹ tênh và êm ái, chẳng biết trời trăng mây gió gì nữa.

Sáng ngày hôm sau, một sáng thứ 6 bình yên mà phải đến tầm hơn 10 giờ mấy mình mới thức dậy.

Ngáo ngơ với cặp mắt lơ đãng, mình nhìn quanh quẩn trong căn phòng thấy mọi thứ gọn gàng và sạch sẽ quá.

Tối qua cả hai Di cháu dọn dẹp cật lực đến thế kia mà.

Nhưng nói chung mình cũng biết chắc rằng Di Linh giấc sớm đã vào phòng mình rồi vì điều hòa đã tắt, cửa sổ cũng được mở ra đón nắng nếu không phải Di thì là ma à.

Mình đứng thẳng dậy vươn vai xoay người để những cơ bắp căng ra đầy sảng khoái.

Mình bước tới và nhìn ra hướng cửa sổ nơi mà những ngọn gió mát mẻ đang lồng lộng thổi nhưng hầu hết không khí vẫn giữ được cái êm đềm, yên tĩnh và thơ mộng của mọi ngày khiến cho lòng mình cảm thấy lâng lâng trào dâng nhiều niềm hạnh phúc thật khó để diễn tả. Thật sự là lòng mình tràn đầy niềm vui chẳng biết từ đâu ra và như muốn hét lên cho tất cả mọi người trên thế giới này đều biết đến luôn vậy.

Được một lúc thì mình vào phòng vệ sinh nhỏ trong phòng đánh răng rửa mặt rồi bước xuống tận dưới nhà luôn vì cơ bản khi đi ngang phòng Di thì nó vẫn cứ im ỉm chẳng nghe thấy bất kì tiếng động gì cả.

Ngạc nhiên thay khi đặt chân xuống tầng trệt cũng lại chẳng thấy một ai vì ngay đến cửa chính cũng còn đang khóa.

Hơi khó hiểu vì chị Chi đi làm thì mình đã biết còn về phần Di Linh thì tối qua mình đâu có nghe Di ấy nói rằng sáng nay bận việc gì nhỉ.

Đi ngược lên tầng hai phòng Di, mình tiến lại gõ cửa.

Hai tiếng "cốc cốc" ban đầu chẳng động tĩnh gì làm mình chột lo nhưng rồi đến tiếng thứ 3 thì dần dần mình cũng cảm nhận được cái điệu vắn nắn quen thuộc.

- Duy khùng...đói hả...hay sao xuống kiếm Di dạ... Di Linh vừa mở cửa ra là liền dựa lưng vào vách tường ngay bên cạnh và ngáp ngắn ngáp dài về còn ngái ngủ kinh khủng lắm.

Mình nhận ngay ra được bộ sim y mà Di đang mặc chính là cái áo ba lỗ và cả cái quần ngủ dài đủ chữ là chữ tối qua đây mà.

- Ủa...hơn 10 giờ rồi mà Di còn ngủ hả...chưa Di...chị Chi đi làm rồi hả Di... Mình tròn mắt vì mọi khi thấy Di dậy sớm lắm nhất là mình tưởng điều hòa phòng mình là được Di tắt cơ mà nhỉ, hông lẽ lên tắt xong xuống ngủ tiếp hả trời.

- Ủa...thứ 6 chứ đâu phải chủ nhật đâu mà nghỉ...à chết...chưa nấu đồ ăn nữa...để Di xuống nấu đã... Di Linh thều thào tiếng được tiếng mất.

- Dạ thôi...con có đói đâu...Di ngủ đi...mà sáng giờ chưa ra khỏi phòng luôn hay sao dạ... Mình lắc đầu cười nói.

- Ủa...sáng giờ chưa ra...chị Chi cũng tự đi làm luôn chứ đâu có đánh thức Di dậy...mà hông biết chị ấy khóa cửa dưới đó chưa nữa... Di gãi đầu nguýt nguýt.

- Khóa rồi...mà kì quá...vậy ai tắt máy lạnh phòng con...còn mở cửa sổ nữa... Mình thắc mắc.

- Tui... Di Linh cuộn hết mớ tóc mềm phía sau lưng lại sau đó cời cái vòng chun cột tóc nâu đen ở tay ra để quần tất cả lên cao được lúc thì trông khá gọn gàng và xinh đẹp.

- Sao nói chưa ra khỏi phòng... Mình chau mày khó hiểu vì lời nói của Di câu trước đã câu sau.

- Hà...à...tối qua đi đái...đái xong mới nhớ lúc lên ngồi trên đó á...thấy mấy người để điều hòa nên lếch lên tắt dùm á...thấy tui dễ thương hơn...hề hề... Di Linh nhắm nghiền mắt nói từng câu từng chữ.

Tất cả những lời Di thốt ra như xoáy thẳng vào tim mình.

Mình thấy thương Di quá, lúc nào cũng lo cũng nghĩ cho mình hết dù là những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Muốn lao đến ngay để ôm chầm lấy người con gái với mái tóc búi cao kia lắm nhưng lại sợ, sợ bị coi là thiếu "chất men" nên đành thôi vậy.

Nghĩ cho lung thì lắm khi cảm xúc bất chợt đến luôn khiến cho con người ta khó kiềm chế trong một khoảng thời gian nhất định và mình lúc đó cũng thế, sóng mũi cay cay thật khó hiểu.

- Con lên phòng đây...ngủ tiếp đó...Dì đừng gọi con làm gì nha... Minh quay người lại để né đi cái vẻ ngái ngái chẳng hiểu từ đâu ập tới.
  - Ngủ như heo... Dì nói ngay từ phía sau lưng của mình.
  - Con tuổi tuất... Minh nhắc Dì.
  - Ngủ như chó...í... Dì buộc miệng nói ra một câu mà chỉ ngay sau đó là lập tức muốn rút vào.
  - Ủa...chẳng sao...chó mà không có việc thì chó cũng ngủ nhiều như con vậy...con lên ngủ đây... Minh cười nói ra về chẳng để ý đến câu buộc miệng vừa rồi của Dì, nói xong là mình nhích bước ngay.
  - Duy...giòn mà... Dì có lẽ là trẻ mới nhỡ không nheo từ phía sau lưng làm mình vô cùng lạnh gáy.
  - Dạ... Minh gật đầu ra về cảm thông chẳng biết là gì có cảm nhận được hay không nữa.
  - Giận hả... Dì nói câu này thì mình biết là Dì chẳng cảm giác gì được rồi.
  - Có đâu...Dì khủng quá...đừng gọi con nha...con dậy con tự ăn... Minh quay người lại nói cho Dì rõ, mong Dì đừng bận tâm nữa.
  - Ủa...Duy khủng ngủ ngoan... Dì gật đầu lia lịa với vẻ mặt ngây thơ lăm lăm.
  - Dì Linh khủng ngủ...à chơi ngoan... Minh chúc lại Dì nhưng có một sự troll nhẹ.
  - "Chơi" gì mà "chơi"...người ta con gái mà "chơi" gì "chơi"... Dì nói với cái vẻ ngây ngô giả đồ như chẳng hiểu gì í.
  - Gớm quá... Minh nhăn mặt tỏ thái độ.
  - Hi...ừa...mà ăn cái này hông... Dì Linh gật đầu cười sau đó như nhớ ra một điều gì, Dì liền quay người đi vào trong phòng rồi lấy ra một bịch xanh xanh đỏ đỏ.
- Dì chìa tay về hướng mình với một cái túi ni lông đủ màu sắc đã được cắt ngang miệng mà bên trong thì chứa toàn những cái thứ mà ngay cả trong mơ mình còn chẳng dám tưởng tượng đến ở cái tuổi này Dì vẫn khoái khẩu món ấy.
- Hà...kẹo dẻo...hông...lớn ời...ai ăn mấy cái đó nữa...nít mới ăn... Dì xua tay và lắc đầu nguầy nguậy trước cái món dai nhách và lác miệng ấy.
  - Nít gì... Dì liếc mình khi nghe bình phẩm vì cơ bản Dì rất thích ăn cái món kì dị ấy.
  - Nít đất xanh... Minh nhăn trán suy nghĩ rồi chợt phán.
  - Hà...lỗ đất màu xanh í hả...hay quanh đất màu xanh...đất mình màu gì ta...coi dùm cái Duy... Dì chìm vào một đống những suy nghĩ rồi chợt nhìn mình đầy trăn trối kiểu nhờ vả năn nỉ í ời.
  - Dì á hả...xanh lá mạ... Minh bùm miệng cười liếc nhìn lên trần nhà chứ không nhìn Dì.
  - Gì...thấy hồi nào biết cha...giấu kĩ lắm mà... Dì với vẻ mặt hăm hở vuốt mặt lia lịa.
  - Hồi hè...lâu ời...thấy...màu xanh lá chuối... Minh cố tình bơ nhưng mà miệng cứ như bị sặc sữa í, cười nghiêng ngả.
  - Á...gì ghê vậy...hổng nhớ...nhưng tui cũng thấy đất mấy người rồi... Dì ôm mặt đầy hoảng hốt nhưng cũng kịp xia lại mình.
  - Thấy gì chứ... Minh nhăn trán.
  - Đất á...đất mấy người...màu tím than... Dì bữu môi cúi mặt xuống ra về ngại ngùng lắm nhưng thật tế có ngại quái gì đâu, nói không lường lự luôn mà.
  - ... Minh lạng cam trở mắt khi nghe Dì nói vậy mà thoáng nghĩ hình như cả hai đã hơi lố thì phải.
  - Há há...giòn thui ông...khoái lắm...vậy hông ăn đúng hông...đờ tởn... Dì được một phen hả hê khi thấy "cái bụng" chân thật của mình.
  - Ờ...con lên phòng ngủ đây... Minh giơ tay lên bái bai Dì sau đó thì quay lưng đảo bước đi thẳng.

Minh lên phòng đặt lưng nằm xuống nhưng lại không thể ngủ ngay vì cơ bản hai con mắt cứ trao tráo mãi không thôi.

Bật máy tính mình lướt web chat chit với mấy đứa bạn tí mà hầu hết thấy đứa nào học cùng lớp có mặt trong friendlist cũng online cả, chắc có lẽ vì ngày mai đi chơi xa nên tụi nó háo hức với cả có nhiều chuyện cần bàn bạc cũng nên.

Nhiều cô cậu thấy nick mình sáng là liền lao vào pm cộng rù rê các kiểu nhưng các bạn hiểu mà, làm sao mình có thể xuôi theo khi sáng sớm ngày mai mình có một cái hẹn cực kì quan trọng mà xin đóng một cái cột tự hứa chắc chắn rằng sẽ sướt gập nghìn lần đi chơi với lũ nó.

Nói nhiều mà chẳng xi- nhê đâm ra tụi nó cũng từ từ im hẳn, được lát thì chán nên mình chuyển qua đá FFO2 vậy.

Thói đời full mỗi trận 18k cũng cần gần trên dưới 12 phút đồng hồ nên thời gian cứ vùn vụt trôi qua theo mỗi cú sút hay những đường chuyền QW xé tan hàng phòng ngự đối phương của mình.

Mình đá lâu lắm, đá nhiều lắm, đá đến khi mắt mờ tay mỏi thì cũng đã ngót 4 giờ rồi.

Tắt máy nhưng lại chẳng biết phải làm gì mặc dù bụng cũng có hơi đói một tẹo.

Mà mình lại bị cái tật là hề chơi game mệt là lại đâm ra buồn ngủ nên ban đầu chỉ là tính lại nằm nệm nghịch điện thoại tí nhưng dè đâu lại lẩn ra làm một giấc đến cũng phải hơn 7 giờ mới dậy do bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Đưa cánh tay đầy mệt mỏi vì sáng giờ chẳng có thứ gì vào bụng và phần chơi điện tử từ trưa đến chiều, mình đưa con đế yêu cô Trang cho mượn lên gần tai mà thều thào.

Mình: A lô...

Đầu dây bên kia: Duy...sáng mai...3 giờ cô sang đó...

Mình: À Trang...ừm...khi nào cô sang thì gọi cái là Duy xuống liền...

Cô Trang: Ừm...vậy nha...

Mình: Ok...chào Trang...

Cô Trang: Ừm...bye Duy...ngủ ngon...

Quả thật lúc đó mình muốn nói nhiều lắm nhưng mà miệng cứ khô khan vì thiếu năng lượng đâm lấp bắp không thật tròn vành rõ chữ nên đành im im gật thế thôi.

Bụng đói cồn cào và cứ gõ trống báo liên hồi thôi thúc mình nhanh chóng đi xuống nhà với mục đích kiếm gì bỏ bao tử vừa lòng nó trước cái đã.

Xuống tầng hai, mình vào rửa mặt qua loa rồi tiến hẳn luôn tầng trệt.

Lúc này thì đã thấy chị Chi vẫn đang còn mặc chiếc áo sơ- mi của bên khách sạn ngồi chung với Di Linh trên ghế sofa hình như đang soạn đồ gì đó thì phải.

- Ngủ giờ này mới dậy luôn á hà... Di Linh thấy mình là liền hỏi.

- Duy ngủ từ đêm qua tới giờ luôn hả Linh...chết...hại sức khỏe lắm em... Chị Chi nghe Di Linh nói là liền tròn mắt nhìn mình.

- À không chị...sáng canh 11 giờ có dậy xuống hỏi em mấy câu mà chắc là đi tè...xong lên đánh giấc tới giờ luôn á... Di Linh cười khi khi xua tay nói với chị Chi.

- Nhưng ngủ vậy không tốt đâu em.. Chị Chi lắc đầu nói với Di Linh về lo lắng lắm.

- Hi...mà đói chưa Duy... Di Linh cười trừ sau đó quay nhìn về hướng mình đang đứng hích mặt hỏi.

- Dạ thôi...con tự ăn được...Di cứ ngồi đi... Mình cười với Di sau đó chấp chững về một mẻ tiến vào bếp.

- Khùng quá...đi vô đây... Di Linh liếc mình một cái, rồi đứng lên chống cả hai tay vào vai mình mà đẩy ì ạch vào bếp.

Sau khi vào bếp thì Di Linh nhanh chóng dọn cơm với 4 món nói chung nhìn cũng là lạ.

Trong đó có một món mà khi mới đầu nhìn mình không thể đoán ra là cái gì nấu lên cả.

Thật sự lúc đó mình thấy nó trông vô cùng lạ mắt và thiếu hấp dẫn.

- Gì á Di... Mình lấy đũa chỉ vào đĩa với vòn vện có một nhúm cái thứ ấy.

- À...tép mỡ đó... Di Linh cười với mình.

- Ủa...cái này nghe nói ăn bịnh mà Di... Mình bấu môi lắc đầu nhìn Di.

- Có đâu...lâu lâu ăn thử cũng ngon...nó giờ vào thực đơn nhà hàng luôn đó ông... Di Linh cũng lắc đầu theo nhưng ý thì hoàn toàn ngược lại với mình.

- Thôi...hông ăn... Mình lè lưỡi kiểu khá là khinh bỉ mặc dù lúc đó mình chẳng nghĩ thế đâu.

- Sao hông ăn...ngày xưa nghèo khổ ai cũng ăn cái này...ngày xưa chị em Di toàn ăn cái này... Di cười nhẹ trông có vẻ hơi tâm trạng kiểu hồi tưởng ấy.
- Nhưng ngày xưa khác...giờ khác...nghĩ sao giờ con ăn cái này...cái này là mỡ chiên lên vón cục...ăn không tốt đâu...ung thư chết thì hối hận không kịp... Minh hơi to tiếng vì nói thật là mình không hề thích món này cộng với cái cách mà Di nhớ nhưng nghe sao mà cổ lỗ quá.
- Gì chứ...thế dọn...không ăn thì thôi...đừng có nói chuyện với tui cái kiểu ấy... Di ban đầu ngạc nhiên như không thể tin câu nói mà tai Di vừa được nghe là xuất phát từ miệng mình vậy.

Di Linh đứng lên cầm đĩa tép mỡ hất thẳng vào sọt rác dưới bồn rửa chén rồi liếc mình cái sắc lẹm

- ... Minh im re chẳng nói chẳng rằng vì lúc đó cứ nghĩ rằng ý kiến của bản thân là đúng còn Di thì chỉ được cái quá quắc thôi.

Di có vẻ tức giận lắm, hất xong đĩa thức ăn thì đi thẳng về hướng cầu thang rồi lên phòng luôn chẳng nhìn mình và cũng chẳng nói với chị Chi một câu nào cả.

Minh nhìn theo mà lặng người, tưởng đi của Di toát lên một vẻ lạnh lùng và ứa gan ứa mật mà tính đến thời điểm ấy thì mình chưa từng được thấy.

Minh biết thế nên cứ ngồi im cầm cúi ăn ngoan như một con cún con vậy.

Được chừng một phút sau thì chị Chi vội về mặt tò mò bước vào hỏi nhỏ mình.

- Chuyện gì á Duy...Linh nó hầm hầm đi lên trông ghê quá em.. Chị Chi tuy gắng cười nhưng vẫn không thể che giấu được một sự tò mò đang hiển hiện kia.

- Dạ...chuyện à...thức ăn á mà chị... Minh lắc đầu về có lỗi.

- À...ừ...để chị lên coi nó sao nha... Chị Chi gạt đầu kiểu thông cảm rồi nhìn vào mắt mình.

- Dạ...để mai em xin lỗi Di... Minh gạt đầu hiểu ý chị.

- Ừm...không sao đâu...để chị nói cho...em ăn no chưa...cần gì nữa hông...chị lấy cho... Chị Chi cười tươi sau đó nhìn vào các đĩa thức ăn trước mặt.

- Dạ thôi chị...hì...em cũng xong rồi... Minh lắc đầu nguầy nguậy không dám làm phiền chị.

- Cứ để chén đó...lát chị xuống rửa cho... Chị Chi lại dặn dò.

Chị Chi nói xong thì lật đật đi lên cầu thang về khá khẩn trương.

Minh ăn xong thì dọn xuống và rửa chén bát luôn chứ chẳng phiền chị Chi nữa.

Đầu đó thì mình lại ngồi xem ti vì một lúc đến hơn 10 giờ với mục đích là đợi chị Chi xuống để hỏi thử tình hình Di Linh sao rồi nhưng mãi mà vẫn chẳng thấy chị ấy đâu cả.

Minh thấy lo và bắt đầu cảm thấy có lỗi cộng thêm mình đang muốn nhắc Di chuyện sáng mai mình phải dậy sớm "đi tham quan với lớp" mà chiều qua ngồi ngoài sân đã có nói với Di rồi.

Giờ ra nông nổi này thì làm sao mà nói được nữa chứ.

Thở dài, mình đứng dậy đi lại khóa cửa chính sau đó thì từ từ đi lên cầu thang với những bước chậm rãi và chẳng mấy chốc mình đã có mặt ngay trước cửa phòng Di.

Thật sự là rất run vì chưa biết nếu gặp mặt Di bây giờ mình có thốt lên được lời nào không nữa vì cứ nghĩ đến cú liếc và cái tướng đi bặm trợn lúc này là mình đủ ghê người rồi.

Đưa cánh tay rụt rè nửa muốn nửa không, mình gõ cửa phòng Di.

Chừng 2 giây sau, cửa phòng Di mở ra cùng với sự hồi hộp trào dâng trong mình.

- À...Duy...Linh nó ngủ rồi...có gì hả em... Là chị Chi, chị mở kèm theo một câu nói rất nhanh.

- À...dạ không...tại sáng mai em đi chơi xa cùng lớp...em có nói Di rồi...sợ Di không thấy em đâu lại hỏi...chị nói lại với Di dùm em nha... Minh nhún vai với chị Chi vài điều và cố rướn mắt vào nhìn xem thử Di Linh đang ở đâu nhưng vì phòng đã tắt điện nên tối mù, chẳng thấy được gì ráo.

- À...chị biết rồi... Chị Chi vừa gạt đầu vừa cười khi thấy mình cứ cố nhét đôi mắt hóm hỉnh vào trong từng góc ngách của căn phòng.

Một lát sau khi dò xét quanh quẩn khắp chốn vẫn không thể thấy được bóng dáng của Di Linh nên mình đành tạm thời rút lui.

- Em đi ngủ...chị ngủ ngon... Minh nói với chị Chi về rầu rĩ.

- Ừm...Duy ngủ đi lấy sức sáng đi nữa...mà mấy giờ... Chị Chi gạt đầu cảm thông.
- Dạ...3 giờ... Minh đáp.
- Sớm vậy...sáng kêu chị dậy...chị mở cửa cho nha... Chị Chi nhún nhủ.
- Dạ thôi...để em mang chìa khóa riêng...chị ngủ đi...em lên phòng đây... Minh lắc đầu sau đó quay lưng bước về hướng cầu thang.
- Ừm...Duy ngủ ngon... Chị Chi nói câu cuối trước khi khép cửa phòng lại.

Minh ngao ngán đi lên phòng với tâm trạng nặng trĩu.

Thật tế thì Di Linh rất ít khi giận mình nhưng một khi đã giận là giận rất kinh.

Minh đánh răng rửa mặt sau đó thì hẹn đồng hồ đúng 2 giờ rưỡi sáng.

Đặt lưng nằm xuống nệm mà đầu óc mình chỉ toàn là hình ảnh của Di Linh chứ chẳng phải là sự lo toan định đoạn kế hoạch cho ngày mai gì cả.

Sau một hồi trần trọc thì giấc ngủ cũng từ từ đến với mình tương đối êm ả chắc nó biết rằng ngày mai chủ của nó sẽ vô cùng bận rộn đây mà.

Và rồi...2 giờ 30 phút...sáng hôm sau...

Bạn đang đọc truyện *Di Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Trước khi đi ngủ mình cài đồng hồ đúng 2 giờ 30 phút sáng với mục đích sớm hơn mốc hẹn với cô Trang nửa tiếng để có thể tươm tất hầu hết tất cả mọi việc cần thiết trước giờ vàng.

Điện thi đã được tắt ngay từ lúc mình mới vừa đặt lưng nằm xuống nên căn phòng lúc này chìm hẳn vào một thứ bóng tối quanh hiu và không tiếng động.

Xa xa đâu đó lura thưa có những vệt trắng lơ mờ từ ngoài cửa sổ hắt vào in dấu khắc khiiu trên nền sàn trông khá vui mắt nên mô hình chung khiến cho không gian thêm phần êm ả và dịu mát.

Nhưng thân xác nằm kia, là mình nào có ngủ được một giấc yên lành như đã định.

Phần vì tâm trí cứ bồn chồn với cuộc gặp chỉ còn cách vài tiếng nữa, phần vì lo sợ một trục trặc nào đó sẽ không thể dậy đúng giờ mong muốn nên từ gần 1 giờ mấy là mình đã bùng tỉnh mở mắt trao trảo rồi thì trần trọc suy tính lo toan xoay vần với "com, áo, gạo, tiền" tào lao đến mức chúng khiến mình cứ rục rịch nửa muốn dậy nửa muốn nằm mãi không thôi.

Vấn định bụng là phải ngủ thật nhiều, thật sâu giữ sức khỏe và tinh thần mình sẵn trước khi gặp mặt chứ cứ cái kiểu mặt mũi dờ dẩn, tinh thần sa sút thì mình sẽ trông yếu đuối và mất hình tượng phải biết.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng mình mấy khi làm chủ được suy tư của bạn thân.

Cứ trần qua trở lại trong cái không gian đen ngòm ấy mà đầu óc thì cứ linh la linh tinh chẳng đâu vào đâu.

Dần dà các trần thờ dài thườn thượt liên tiếp xuất hiện và ngày một dày đặc hơn.

Hướng ánh mắt nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi, mình lúc đầu vẫn chẳng hiểu sao lại lo đến vậy nhưng có vẻ như chủ yếu là mình bồn chồn, mình hồi hộp về mọi thứ.

Không biết cô Trang giờ này đã dậy chưa?

Liệu chừng cô có đến đúng 3 giờ như đã hẹn không?

Rồi thì lúc trước mình có nghe cô nói là sợ ra ngoài ban đêm nay lại phải qua nhà mình vào canh này thì không biết có xảy ra chuyện gì không nữa?

Cứ mãi lo sợ, suy nghĩ tiến lùi rồi cuộc lại càng khiến cho mình trở nên dần vật hơn.

Với tay lấy chiếc điện thoại mình ẩn nhẹ và thoáng nhìn màn hình thì đã gần 2 giờ kém.

Thiết nghĩ nên gọi cho cô Trang ngay vì lúc này thời gian thực tế chỉ còn cách cuộc hẹn hơn một tiếng đồng hồ cộng với ý nghĩ về cuộc điện thoại nhắc nhở từ tối qua của cô ấy lại càng khiến mình thêm vững tâm.

Cầm điện thoại trên tay mình lọ mọ tìm số và rồi cuối cùng, mình ấn call.

Tiếng tút kéo dài một lúc khá lâu thì đầu dây bên kia mới trả lời.

Mình: A lô...Trang ạ...dậy chưa cô...

Cô Trang: Dậy lâu rồi...đang nấu ít đồ ăn...Dậy dậy rồi hà...3 giờ cô có mặt bên đó...

Mình: Ừm...Duy biết...Duy cũng mới dậy...

Cô Trang: Lát cô qua liền giờ đó...

Mình: Hay là...hay là cô ở nhà đi...để Duy kêu xe cũng được...biết nhà cô mà...

Cô Trang: Thôi...giờ này gọi xe cực lắm...chưa chắc nó tới đúng giờ...rồi người nhà Duy hỏi nữa...để cô qua cho nhanh...

Mình: Nhưng giờ này...qua sợ hông...sớm quá...

Cô Trang: Hông sao...trước cô đi tầm này cũng nhiều...chẳng có gì đâu...

Mình: Ừ thì...tại lo lắng thấy lúc trước cô nói khuya ra đường dễ gặp chuyện...

Cô Trang: Hông sao với lại nhà cũng gần...trước không đi xe vì sợ rắc rối ấy...

Mình: À ừm...để Duy ra trước ngõ sớm xíu ngồi đợi...

Cô Trang: Thôi...khi nào Trang qua Trang gọi...chứ ngồi giờ này lạnh lắm...sương xuống nữa...

Mình: Ừm...

Cô Trang: Vậy nha...

Mình: Ừm...

Thở phào nhẹ nhõm vì hình như mọi việc vẫn đang tiến triển vô cùng thuận lợi theo đúng chiều hướng mà mình và cô Trang đã định sẵn.

Đúng thật là lo sợ của mình từ khi đặt lưng nằm xuống đây cho đến tận bây giờ chỉ toàn là những thứ thừa thãi.

Cần gì phải buồn, phải suy tư trong khi chỉ việc nhắc điện thoại lên và gọi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, mọi khúc mắc sẽ được phơi bày.

Lắm lúc hướng giải quyết những vấn đề tưởng chừng là khó trước nhất thật vô cùng đơn giản mà bản thân ta là người trong cuộc thì lại không hay để mất tới.

Lắc đầu ngán ngẫm tự cười bản thân, mình chống tay đứng dậy vươn vai rôm rốp giữa màn đêm u tối mà cứ như thể là trời đã sáng tinh mơ rồi vậy.

Tiến lại bật điện mình thoáng nhìn đồng hồ thì đã 2 giờ hơn, tính ra thì giờ này mà dậy chuẩn bị là vừa khít luôn chứ chẳng còn gọi là sớm gì nữa rồi.

Nghĩ vậy, mình đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt thật thơm tho sau đó thì ra ngoài và lôi từ phía sau bàn học ra một cái ba lô nhỏ màu áo lính mà mình vẫn thường dùng để đi chơi xa hay dã ngoại quanh thành phố với bạn bè thờ cấp 2.

Thời đó thì thấy cái ba lô này thuộc dạng hơi bự so với tướng mình nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy nó bé hăn.

Cuộc sống mà, ai cũng phải lớn lên nhưng đồ vật thì mãi mãi như vậy, mãi mãi còn đó và khắc ghi nhiều kỉ niệm.

Mường tượng vớ vẩn đôi chút khiến cho lòng mình thoáng buồn, đi chậm chững lại từ đồ mình chọn ra hai bộ trông có vẻ chừng chặc nhất với ý định một bộ chuẩn bị mặc đi sau khi tắm xong luôn và một bộ phòng hồ bỏ vào ba lô cùng với ít đồ dùng cá nhân mà không quên mang theo cái ví "thật chắc" sau đó mình đứng đĩnh đi xuống tầng hai.

Bước khỏi nấc thang cuối cùng xuống tầng dưới, mình hướng ánh mắt rụt rè nhìn về hướng cửa phòng Di Linh.

Vẫn im ắng và tối thui như lúc mình lên phòng đi ngủ sau khi nói chuyện với chị Chi về chuyện "chuyến thăm quan" sáng sớm nay.

Chắc có lẽ giờ này Di Linh vẫn còn đang say giấc cùng với "cục tức" ức nghẹn do bị mình chọc giận.

Mình mặc dù thấy có lỗi lắm nhưng mà nếu xét cho cùng thì lúc đó mình cũng không ngờ là Di có thể giận đến thế vì câu nói của mình hoàn toàn chỉ dựa trên những gì mình đọc được chứ có cảm tính đâu, tuy có chút không giữ ý và hơi quyết liệt chút đỉnh nhưng phần nhiều mình chỉ muốn tốt cho Di và mong Di hiểu thôi.

Tiến vào phòng vệ sinh mình tắm rửa sạch sẽ và chải chuốt lần cuối thật kĩ càng sau đó thì thay một bộ đồ trong ba lô rồi bước ra và đi xuống cầu thang.

Mình đột ngột phải đi chập chững từng bước xuống mỗi nấc thang tầng trệt vì cơ bản chẳng hiểu sao lúc trước khi đi lên mình vẫn còn đề đèn mà bây giờ lại tối om tối mù thế này nữa. Việc đầu tiên mình làm khi đặt được chân xuống sàn tầng trệt là cố gắng đi về hướng bảng công tắc điện để làm gì thì các bạn cũng đã hiểu.

Dò dẫm trong đêm một lúc thì cuối cùng mình cũng tới được chỗ bờ tường thì bất chợt mình cảm nhận được một sự thể sống đang nhẹ nhàng chuyển động trong màn đêm dày đặc và u uất kia.

Đưa tay ấn vào công tắc với một nỗi sợ kinh hoàng đến mức rợn cả sống lưng, mình gắng căng mắt ra nhìn chăm chăm vào cái cục đen thùi lù đang ngồi thù lù trên ghế sofa.

Qua hai pha chớp nháy thì cuối cùng bóng đèn điện dài cũng dần sáng lên và soi rõ mọi thứ.

Cố gắng mở thật to đôi mắt đang nhũn dần lại vì thứ ánh sáng quá bất chợt của bóng đèn trên cao kia, mình tập trung nhìn thật rõ về hướng con quái thú đang ngồi trên ghế sofa thì phát hiện mọi thứ không như mình nghĩ.

Cái giống ấy là một con gấu, một con gấu bông có cái lưng nâu nâu được ôm bởi một người còn to hơn cả nó đến nhiều lần.

Con người đó là một phụ nữ, một phụ nữ mặc váy hoa với mái tóc búi cao đang dựa lưng vào thành ghế, là Di Linh, Di Linh ngồi xếp bằng trên ghế hai tay ôm lưng con gấu mà nhìn đờ đẫn về hướng chiếc bàn kính nhỏ trông có vẻ gì đó khá là Đao.

Mặc dù đã xác được thành phần đó là Di Linh nhưng trong mình vẫn có một chút gì đó không yên.

Đi chậm chậm lại gần chiếc bàn gương chỗ đối diện với ánh nhìn của Di, mình từ từ ngồi xuống nói nhỏ nhẹ với giọng run rẩy.

- Di...Di...ngồi đây chi...làm con hết hồn...sao hông ngủ... Mình nhìn Di với cặp mắt dè chừng.
  - Ồ...hông muốn ngủ...dọa ma được hông... Di Linh vẫn chẳng xê dịch gì mà the thé nói.
  - Di lên ngủ đi...ngồi đây chi...lạnh lắm...nhìn ghê ghê như bị...tự kỉ á... Mình nhăn nhó nói với Di.
  - Ngủ rồi...tự kỉ cái con khi...ngồi đó đi để làm đồ ăn cho ăn rồi hẩn đi... Di Linh bỏ con gấu sang một bên rồi hướng ánh mắt đầy mệt mỏi nhìn về phía bếp.
  - Chi đâu...lát con đi ăn chung với...với đám bạn luôn...ăn với đám bạn luôn... Mình xua tay nói về hơi hốt hoảng.
  - Vậy ăn mì hông...nấu cho... Lúc này Di Linh mới bắt đầu hích cặp mắt chán chường về phía mình.
  - À không...không ăn...Di đi ngủ đi...ngồi đây chi hông biết... Mình lắc đầu nói với giọng quan tâm.
  - Hông ăn thì cũng...đợi tui... Di Linh chau mày đôi chút rồi nhanh chóng đứng lên nguẩy đít đi vào trong bếp vì tưởng Di khá là lười nên khiến cho cái váy bay phấp phới trông rất mềm mại và vui mắt.
  - À dạ... Mình hơi ngạc nhiên vì chưa biết ý định của Di nhưng chỉ thoáng sau thì im hẩn.
- Di Linh đi thẳng vào bếp tiến đến tủ lạnh lấy một lốc sữa yomost dâu và 4 bịch sữa tươi sau đó bước ra lại phòng khách bước gần đến chỗ mình ngồi cầm balo lên rồi bỏ vào ra về rất tự nhiên.
- Di lấy từ tủ lạnh ra mà bỏ luôn vào thì nó thấm nước ướt hết đồ của con...khỏi cũng được Di... Mình thấp thỏm đứng lên tính can Di lại.
  - Tội qua bỏ ra ngoài rồi...lấy trên chứ đâu phải trong...tủ lạnh... Di vừa nói vừa lờm lờm mình trông ghê người.
  - À rồi...mà con đi đường mưa cũng được Di... Mình ngồi bình thường trở lại nhìn Di Linh hí hoáy tổng động thức uống vào cái ba lô xanh bé tí tẹo.
  - Có mưa mới nói nha... Di Linh lại ngược mặt lên lờm lờm mình.
  - À thì... Mình lúng túng gãi đầu vì cái tật của mình là ngại vào mấy tiệm tạp hóa mua đồ ăn, tức uống lắm mà nhất là mấy món kiểu như sữa vì trông nó cứ ái ái thế nào ấy.
  - Biết không mưa mới bỏ... Di lại cúi đầu đề cái ba lô của mình ra mà hí hạc nhét vào tiếp tục.

- Cảm ơn Di...mà con tưởng Di giận con lắm mà... Minh tỏ vẻ dò ý Di.

- Tui không có ở không... Di vẫn cứ miệt mài với nghệ thuật nhét lấy nhét để chứ chẳng buồn nhìn mình.

- À xong...con đi nha...không bận con chờ nữa...đêm hôm tội nó... Minh đưa tay cầm giỏ sách từ Di sau khi cái xoẹt ba tuya cuối cùng đã được Di kéo lại.

- Ủa... Di gật đầu thoáng nhìn mình rồi lại quay đi ra về chẳng quan tâm là mấy.

- Di ngủ đi...con tự khóa cổng được...gài giờ này chẳng thẳng tớm nào biết đâu...Di ra đó lạnh lắm... Minh cười vừa đi vừa nói tiến dần về hướng cửa chính.

- Ủa... Di lại cái điệu như cũ.

- Di đi ngủ đi...giữ sức khỏe...con xin lỗi Di chuyện hồi tối...con lỡ lời... Tới cửa mình liền quay lại nói với Di.

- Ủa... Di vẫn cứ thế, cứ cái kiểu không thèm đếm xỉa í.

- Ủa là hiểu...là bỏ qua...là hông hiểu...hay là để sau tính... Minh nói về hoi dần vật khi thấy Di Linh từ từ bước lại gần cửa chính mà cụ thể là chỗ mình đứng.

- Là hiểu... Di lườm mình với một ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

- Dạ...thế con đi nha Di...con sẽ lại về...vào một ngày nào đó...ngày không xa... Minh cúi đầu chào Di cộng một sự troll nhẹ.

- Thôi khỏi...đi luôn cũng được... Di cười mĩa có chút rặng rờ dùng cả hai tay xua xua như đuổi mình.

- Di...kì quá... Minh lườm lại Di.

- Ai biểu... Di lè cái lưỡi bé nhỏ ra trêu mình mà mém chút xiu nữa là cười thành tiếng nếu không vội giả lảng nhìn đi nơi khác.

- Con đi á...à...muốn mua quà gì hông... Minh quay lưng đi nhưng chỉ thoáng sau thì như chợt nhớ ra.

- Có cũng được...không cũng được... Di tròn mắt ngây ngơ kiểu có thì tốt còn không thì liệu hồn í.

- Hiểu...con đi á...Di đóng cửa rồi lên ngủ đi... Minh nhìn Di về trù mến.

- Ủa... Di gật đầu và lại lườm.

- Mà Di thức là để đợi con hả... Minh dè bĩu nhìn Di.

- Ngủ gì...đầu rảnh...mới xuống mà... Di lắc đầu về vô cùng tự nhiên.

- Là sao...mới xuống...xuống hồi nào chứ... Minh tròn mắt.

- Thì nghe thấy tiếng mấy người tắm...biết đi...xuống đóng cửa...không tớm vô nhà... Di nói một tràn làm mình ngẩn ngơ.

- Vậy á...tưởng thức từ tối qua tới giờ... Minh há hốc mồm như kiểu bị hố ấy.

- Đầu ngu... Di lắc đầu làm ra cái điệu "mơ há mậy".

- Rồi biết luôn...thức tới qua mà nói mới xuống nè...con hiểu mà... Minh chẳng thèm đếm xỉa đến lời giải thích của Di mà cứ đinh ninh như những gì đã nghĩ ra từ đầu.

- Ê...mà đi đi...nói hông phải nha...pai... Di lấy tay xua tới làm mình lùi xa một bước rồi vội khép cánh cửa lại rất nhanh.

Hai cánh cửa va chạm vào nhau đánh "ầm" một tiếng khá to.

- Hông phải thôi... Minh nói vọng vào khi cánh cửa đã bật hai nấc chia khóa.

Minh cười và lườm nhẹ vào hư không một cái rồi lững thững "cầm ba lô lên và đi"...ra hướng cổng.

Trời đêm gần về sáng vẫn còn tối và lạnh kinh khủng nên thêm phần khiến cho cảnh vật trở nên im ắng và buồn bã đến rợn xương sống.

Lúc đó thật sự mình có đôi chút sợ hãi nhưng tâm trạng thì chẳng hiểu sao lại chợt thấy vui vui.

Vui vì Di Linh cuối cùng cũng chẳng thể giận mình lâu hơn được nữa.

Vui bởi sắp được trải qua những giờ phút ái ân mặn nồng với cô Trang mà hẳn chính chuyện này làm cho tâm trí mình trở nên rạo rạo ít nhiều.

Mình đi chậm rãi ra phía ngoài và nhanh chóng quay lưng lại cài cửa cổng y như là nó đang bị khóa và chưa từng được mở ra vậy.

Con đường trong ngõ mọi ngày đã vắng bóng người nay lại càng lạnh lẽo hơn khi chỉ có một người là mình.

Mình thênh thang bước tới vô cùng chậm rãi chậm rãi hướng ra ngõ.

Những nếp nhà quen thuộc lấp ló bên trong là những ánh đèn mờ nhạt nguội tanh vắng vẻ dần trôi về phía sau theo từng bước chân hồ hững của mình.

Tới chỗ bậc thềm ngay bên cạnh tấm bảng quảng cáo be bé, mình ngoáy đầu nhìn sang thì chợt nhớ ngay ra mình đang đi qua phía dưới mái hiên của cửa tiệm cô bán tạp hóa. Chỗ mà Di Linh đã ngồi co rú vì lạnh chờ mình trong cái đêm mưa tầm mưa tã hôm ấy.

Nhớ lại mới thấy tức cười làm sao vì lúc đầu khi thấy bóng dáng con nữ tì nào đó đang ngồi co ro dưới mái hiên mình cứ tưởng là "ma" mới kinh chứ.

À mà nói thế cũng đâu có điều bởi cái con "ma" ấy đã bেম mình bầm dập đến mức góp phần đưa mình vào bệnh viện nhanh chóng hơn luôn.

Nghĩ lại bức, mà sao lúc đó mẹ đánh đấm mình không nề nang chấu chát thân thiết gì hết cả thế nhỉ.

Vẫn vơ đôi chút, mình lại bắt đầu đi tiếp.

Chẳng mấy chốc mình đã đứng ở đầu ngõ, ngáp ngán ngáp dài mình lạng nhìn về cả hai hướng, chẳng có một bóng người hay ma nào.

Đáng nhẽ ra nên hẹn lùi về 5 hay 6 giờ gì đó vì dù sao mình cũng có đi chung với lớp đầu, tự nhiên ngon trớn sao lại hẹn gặp cô Trang cùng giờ với thời điểm xuất phát của chúng nó làm gì không biết, vừa mệt vừa buồn ngủ lại vừa đuối sức thế này chứ.

Càng ngẫm lại càng thấy cái ngu nên mình chẳng buồn tiếc rẽ nữa mà ngồi bệt xuống đất tưởng tượng lại thật nhiều hình ảnh về cô Trang, về mối quan hệ "chung chạ" của cả hai suốt thời gian qua.

Cho đến chừng hơn 15 phút sau khi mà những suy tư trần trụi vẫn đang bay nhảy thì bất chợt từ xa xa mình dần nghe thấy tiếng bộ xe êm ru của một chiếc tay ga đất tiền nào đó, nó đang trở nhẹ tới với ánh đèn trước chiếu rọi hẳn một góc đường.

Và rồi chiếc xe ấy bỗng kít ngay trước ngõ nhưng là phía bên kia đường đối diện chỗ mình ngồi.

Thấy vậy mình liền đứng dậy mở căng mắt nhìn sang thì xác định ngay đó là cô Trang, là cô Trang của mình.

Ngay lập tức mình vẫy tay ra hiệu cho cô rờ xe sang ngay trước chỗ mình đứng vì dù sao cô cũng phải quay xe lại thì mới về nhà được mà ị.

Lúc này mình mới để ý thấy cô Trang mặc một chiếc áo thun trắng bên trong cùng với áo khoác gió da màu đen bên ngoài cộng với chiếc quần jean màu sậm trông khá trẻ trung mà nhất là "căng dẹt".

- Ủa Duy...sao hông để cô gọi rồi hẳn ra...ngồi đây lâu chưa... Cô Trang nói với mình khi đã sang lề đường bên này mà giọng run run có lẽ là vì lạnh.

- À...cũng mới ra hà cô... Mình cầm ba lô mang lên vai rồi trả lời.

- Ừm...nay trời lạnh quá...ngồi đây lạnh lắm nhỉ... Cô Trang cười mỉm chỉ.

- À...dạ...không sao...ngồi tới sáng cũng được... Mình cười rồi giang hai tay đưa lên trời như kiểu đang đón nắng í.

- Trời...lì kinh...lạnh chắc cú...đưa ba lô đây...lên nhanh đi...không lạnh... Cô Trang cười thành tiếng rồi nhìn mình nói nhỏ.

- Để Duy đeo được rồi... Mình lắc nhẹ đầu.

Mình từ tốn vịn một bên yên xe lấy đà leo lên và sau khi đã ngồi chững chạc thì liền nhưn người áp chặt ngực vào lưng cô rồi ra vẻ suýt xoa vì lạnh để thừa cơ hội đưa cả hai tay luồn ngay ra phía trước ôm ngang eo cô cứng ngắt.

Cô khẽ rùng mình đôi chút nhưng không phản ứng gì mạnh mẽ khiến mình thêm phần lười lỉnh trong suy nghĩ hơn rất nhiều.

- À...mà bớt đau chưa mà bắt cô chờ đó... Cô Trang bắt giác hơi nghiêng đầu sang bên thăm thì.

- Còn đau lắm...ngồi vậy cũng hơi đau nữa... Mình nhõng nhẽo nghe nhót vãi hà.

- Vậy hà...vậy nhớ bám chặt chứ té xuống đường là xong luôn đó...hì... Cô Trang cười khi nghe rất đầm thắm.

- Dạ...Duy ôm vậy được chưa... Mình như được đà càng có lí do để ôm chặt cô hơn.

- Ok...đi đó... Cô gật đầu rồi bắt đầu lên ga cho xe chạy.

Nếu mà so sánh khả năng cầm lái của cô Trang với Di Linh thì thú thật là hơi khập khiễng vì cô Trang chạy xe không chắc tay cho lắm, đi xe cũng có phần nhẹ nhàng và từ tốn giống đa số phụ nữ chẳng chặc chặc.

Bằng chứng là xe chỉ chạy chầm chậm và lướt nhẹ trên mặt đường với tốc độ đa số dao động từ 20 đến 35km/h mặc dù được cực văng về.

Mình thì không nghĩ cô vì sợ lạnh nên chạy chậm đâu mà vì tính tình cô nó thế, thích sự chắc chắn và chậm rãi từ mọi việc.

Sau một hồi chạy đều đều thì xe cuối cùng cũng chậm dần lại ở gần ngõ nhà cô.

Cái ngõ nhỏ ôm ấp xiết bao hoài niệm của mình.

Chuyện của mình và My cũng phần nào gắn liền với cái đầu ngõ thân quen này vì với mỗi trưa tan học đưa nhỏ về là mình rất hay nhận được một nụ hôn thăm thiết từ đôi bờ môi căng mọng ấy.

À mà thôi, thiết nghĩ mình cũng đã quá nhiều lần đề cập đến mức tận dụng hẳn vài chapter để nói về vấn đề liên quan rồi nên nay mình không muốn nhắc nhiều về nhỏ cũng như cái ngõ này nữa.

Cứ để thứ tình cảm mông lung của tuổi đại khờ ấy bay đi cùng với bóng hình người con gái mình đã yêu thương từ thuở nào.

Vì hơn ai hết mình hiểu được, "chôn thật sâu cũng sẽ chỉ là một hình thức nguy biện cho sự tiếc nuối".

Xe băng qua vài căn nhà và rồi cuối cùng cũng đỗ hẳn lại trước cổng nhà My.

Cô Trang gạt chân chống bước xuống đi lại cổng và móc chìa khóa từ túi quần ra mở, mình thấy vậy liền nhảy xuống mặc dù là hơi chậm chạp xiu nhưng vẫn cố đi lại gần cô để phụ giúp.

Mình đẩy cổng ra và bước vào trước nhườn đường cho cô đẩy xe vào vì chân mình vẫn còn nhức lấm, chưa phụ cô mấy việc to lớn như vậy được.

Cô cười tươi nhìn mình rồi đẩy xe đi vào trong sân.

Lúc này mình cảm giác tuy còn có chút gì đó mắc cỡ nhưng thật sự mà nói những cử chỉ trên nét mặt cô Trang như muốn xóa nhòa mọi khoảng cách về tuổi tác của cả hai.

Lòng mình bất chợt có một sự xao xuyến không hề nhẹ.

Chợt mình thấy cô Trang đi đến cửa chính và khẽ kéo nhẹ ra theo kiểu nó chỉ được khép hờ vào chứ chẳng khóa khóa gì cả.

- Ủa...hông khóa cửa mà...dám đi ra ngoài luôn hả... Mình ngạc nhiên nhìn cô.

- Gần sáng rồi...khép đi xiu rồi về...chứ khóa chi...mở lại mệt... Cô nhìn mình với nét mặt ngại ngùng kiểu có lỗi nhưng lại khá chững chạc.

- Lỡ trộm vô thì sao cô... Mình nhăn trán vì tính mình không thích sự cầu thả như thế.

- Nhà có gì đâu ăn trộm trời...Duy vào nhà đi... Cô Trang hài hước nói với mình.

Mình thờ dãi ngán ngẫm rồi cùng cô phụ đẩy xe vào nhà.

Giúp cô đẩy cái cửa nơ to đùng ấy xong thì mình quay người lại tiến đến đóng cửa chính thật cẩn thận nhưng chỉ khi vừa gạt chân chống lên miếng vải nhỏ là ngay lập tức cô Trang liền hỏi há đi xuống nhà dưới trước ánh mắt ngạc nhiên của mình.

Thoáng nghĩ có lẽ cô có việc gấp gì đó hay là buồn đi vệ sinh cũng nên, mình đành đi lại ghé ngồi uống nước đợi cũng tầm trên 5 phút cũng chưa thấy cô lên.

Hơi tò mò đôi chút mình lách đi xuống bếp nhìn quanh quẩn thử coi cô đang làm gì thì bất giác thấy cô đang đứng cạnh cái bồn gì đó ở ngay cạnh bếp ga.

Cứ nghĩ là bạn làm gì đó to tát lắm ai dè...đúng là phụ nữ.

Mình đi lại và ngồi trên cái bàn nhỏ dưới bếp và khẽ hỏi.

- Gì dạ cô... Mình chống tay lên một bên má phụng phịu hỏi.

- Ủa...hì...bò kho...sao không ngồi trên kia...xuống đây chi... Cô Trang giật nảy mình quay lại nhìn.

- Hì...à mà nay được nghỉ hả cô... Mình lại hỏi.

- Ừm...được nghỉ ngày nay với mai...Duy uống gì hông...lấy cho... Cô Trang gạt nhẹ đầu nhìn mình cười.

- Thôi sáng sớm...lạnh bụng Minh lắc đầu nguầy nguậy.
- Ủa...uống thì trong tủ lạnh á Duy...mà nay lớp Duy đi đâu... Cô Trang nhìn cái nồi rồi bước lại kéo ghế ra ngồi đối mặt với mình.
- Bò cạp vàng hay bạc gì đó...chẳng biết nữa... Minh thành thật.
- Vàng chứ...ừm...chỗ đó là khu du lịch sinh thái...cũng gần mà sao đi sớm thế... Cô Trang hơi tròn mắt ngạc nhiên.
- Thì lớp bàn nhau đi đến đó ghé qua nhà của một nhò trong lớp có nhiều trái cây lắm..chơi cho đã rồi mới qua đó...cũng chẳng biết nữa vì Duy có đi đâu...qua đây với Trang mà... Minh nói nguyên trần sau đó làm mặt ngây ngơ trả lời cô.
- Ừm...tay chân vậy thì đi sao được... Cô Trang nhận xét rồi khẽ nháy mắt với mình.
- Đó...qua đây là đúng rồi...chứ ở nhà tù với buồn lắm... Minh ủng hộ quan điểm của cô.
- Hi...qua đây mà đúng gì...qua đây quây chứ đúng gì...mà thứ hai đi học hả... Cô Trang thay đổi 180 độ sang xia mình nhẹ nhàng.
- Dạ...thứ hai đi học... Minh gật đầu thờ dãi.
- Chuẩn bị đồ dùng hết chưa... Cô rang lại hỏi.
- Rồi Trang...mà bữa hỏi rồi mà...hỏi miết... Minh nhăn nhó về hơi khó chịu vì câu hỏi này mình trả lời cũng 3 lần rồi.
- Thì quan tâm...à mà Duy...ngồi đây nha...Trang nhờ cái... Cô bỗng đứng lên đi lại nhìn vào cái nồi đó rồi quay đầu lại nhìn mình nói.
- Ờ...nói đi cô... Minh tròn mắt trả lời vì chưa biết cô tính nhờ gì nữa.
- Đợi cái nồi này sôi lên...thì đổ hết tô nước này vô luôn...sau đó đợi 3 phút rồi tắt lửa... Cô Trang nói xong thì múc gần đầy một tô nước chỉ cho mình sau đó để nó lên kệ thành bếp.
- Nó mà sôi thì đổ hết vô đúng hông...để Duy...à rồi...sôi lần nữa thì tắt chứ gì...mà xong thì làm gì nữa... Minh lém lỉnh hỏi đầy ngụ ý.
- Đúng rồi...để Trang lên nhắn tin cho bạn cái...xong hả...xong thì làm gì làm... Cô Trang cười mỉm chỉ với ánh mắt khá hài hước nói.
- Ừm...cô đi đi...Duy canh cho... Minh trả lời cô coi như thỏa thuận đã xong.

Cô Trang cười khẽ với mình một cái sau đó thì đi về hướng cầu thang và bước hẳn lên, có lẽ là lên phòng.

Chẳng hiểu sao càng lúc mình càng thấy cô Trang có chút gì đó bí ẩn, chút gì đó lạ lạ, chút gì đó cần được "khám phá" nhiều hơn mới chết chứ.

Mình vô tư ngồi đợi cứ tưởng là sẽ lâu lắm nước mới sôi ai dè chỉ một thoáng sau là đã cạn nước khô queo.Hối hả mình liền lập tức đi lại cầm tô nước và xối thẳng vào cho cái nồi im im rồi 3 phút sau liền tắt lửa.

Xong việc thì mình lại phải ngồi đợi, đợi cô Trang xuống mặc dù lúc nãy trước khi cô đi hình như mình chẳng nghe cô nói câu nào là sẽ lại xuống đây lần nữa.

Ngồi chờ chừng 5 phút thì mình bắt đầu có triệu chứng ngáp như bị say ke ấy.

Mà vẫn chưa hiểu sao mãi mà vẫn chưa thấy cô xuống nữa trong khi mình thì cực kì buồn ngủ rồi.

Đánh bạo mình đi từ từ lên cầu thang với những bước vô cùng rụt rè cho đến khi đặt chân lên tầng phòng hai và đập ngay vào mắt mình là một căn phòng đang mở hé cửa, căn phòng mà lúc trước mình ngủ mơ vớ vẩn ấy.

Đứng gần như trước cửa qua khe hở mình thấy cô Trang đang đứng quay lưng về hướng mình đứng cầm cuốn sổ gì đó nói chuyện điện thoại mà nghĩ cũng quái thật, giờ đó thì nói chuyện điện thoại với ai được nhỉ.

Mình cứ đứng lạng nhìn cho đến khi bất giác thấy cô quay người lại một tay vẫn cầm điện thoại nhưng tay kia thì đã thả cuốn sổ xuống bàn trang điểm để từ từ cời nút khóa quần jean ra mà có lẽ cô quay lại là để thấy đường cời vì bóng điện dài được lấp ngay trên cửa.

Ngay tức khắc mắt mình lại được dịp thám hiểm khi hình ảnh vừa lộ ra trước mắt mình là một mảnh của chiếc quần chip trắng viền ren khá khiêu khích, nó tọa lạc ngay chính giữa phía trước phần bụng dưới của cô.

Mình cứng đờ người và như chết lạng ngấm nhìn không thốt lên được lời nào.

Nhưng thiên nhiên lúc nào cũng chỉ ban phát cho con người những thứ co chừng mực vì chỉ một thoáng sau là Cô Trang đã tròn mắt nhận thấy sự có mặt của mình.

- À...rồi...tao biết mà...khi nào mày về tao ra sân bay đón...giờ cho tao ngủ cái...bên Việt Nam đang 3, 4 giờ sáng rồi bà...ừ rồi...mày với gia đình cũng

giữ sức khỏe nha...pye này... Cô Trang vờn ới vừa nhìn trân trân vào mình như kiểu tượng sáp ấy.

Cô Trang nói xong thì liền tắt điện thoại nhanh chóng bùm phần bụng đang hé ra của chiếc quần jean lại và ngồi thụp xuống nệm nhìn mình cười mỉm chi.

- Chín chưa...mà...mà lên đó... Cô Trang hơi đỏ mặt ấp úng nói nhỏ nhỏ.

- À...Duy đổ nước vào rồi...tất luôn rồi... Minh gãi đầu trả lời sau giây phút hơi ngu ngơ của cả hai.

- Ừm...vậy được rồi...mà...mà đứng đó chi...vô đây đi... Cô Trang gật đầu rồi mỉm môi nói.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Đôi chút ngại ngùng hay một thoáng lúng túng của cá nhân nào đó luôn là thành phần không thể thiếu trong việc cấu thành nên hợp chất bôi trơn cho mọi mối quan hệ, chúng khiến cho mọi giác quan trên cơ thể ta bất giác quay trở lại với những ham muốn cuồng nhiệt thưở ban đầu và góp phần điểm tô thêm cho vẻ đẹp muôn màu của cuộc sống.

Tình yêu trước giờ luôn tôn sùng sự vĩnh cửu sắc son một lòng một dạ và với chỉ một con người duy nhất nhưng nếu ngồi hợp mặt trên bàn nước đúng bản chất mà nhìn nhận thì chẳng ai là không ghét sự lặp đi lặp lại quen thuộc, nỗi sợ sự sáo rỗng đến chán ngắt mà nhất là cánh mày râu tại mình lại càng dễ nhận thấy điều đó hơn cả.

Xin nói thẳng một điều mà có lẽ sẽ có nhiều bạn ở đây tự tin đứng lên cho rằng bản thân là đại diện của những đứa con trai chân chính cái cối chối bỏ, thậm chí chê bai là nói không đúng, là ích kỉ gì đó nhưng mình vẫn sẽ nói ra cái điều mà mình đã chiêm nghiệm được từ những rung động đầu tiên cho đến bây giờ:

"Trong tình yêu của người đàn ông không bao giờ tồn tại sự chung thủy cố hữu cả mà luôn thâm yêu cầu đối phương của mình nhất thiết phải tự làm mới bản thân bằng một cách vô hình nào đó, còn nếu không thì phải chấp nhận sự thật rằng phái mạnh của họ rồi sẽ tự thay đổi đối tác vào một ngày không xa".

Đó là tình yêu hiện đại, thứ tình cảm tân tiến đặt tôn chỉ bài xích sự rập khuôn nhàm chán.

Nói những điều trên không có nghĩa là mình đang tự thổ lộ rằng thời điểm ấy mình yêu cô Trang, không hề nhé.

Minh làm rõ như thế chỉ là muốn giải thích cho nguyên nhân vì sao mỗi lần nghĩ cô Trang mình lại có cảm xúc lâng lâng khó tả nhưng khi tiếp xúc thì lại hay bị lúng túng, lẩn quẩn ngây dại như thằng trai tân tuổi 16 là vậy.

Độc đến giờ thì các bạn ai ai chắc cũng hiểu được tuy là giữa mình và cô Trang đã chẳng còn cái quái gì để mà che với giấu nữa nhưng lần nào gặp mặt cô cũng lại tạo cho mình một chút gì đó tò mò, một chút gì đó hiếu kì đầy thú vị đằng sau tính cách vô tận của con người cô như thể còn rất rất nhiều bí mật đang ẩn chứa sâu xa cần được "khám" và "phá" vậy.

Chúng lạ lùng và vô cùng khó giải thích.

Trở lại với cái khoảnh khắc định mệnh của ngày hôm ấy khi mà lời "mời gọi" kia vừa rời khỏi miệng cô và bay hồi hả về phía mình.

Thú thật là lúc đó trong mình chẳng thấy sung sướng gì mấy mà trái lại, cảm giác như thể nhìn trộm hăng hái nhưng lại bị phát giác công khai chỉ trong một tích tắc vậy, nó quê quê và nhục nhục sao ấy.

- À...à rồi...đợi lát...để Duy xuống khóa luôn bình ga đã... Minh gật đầu lia lịa rồi quay lưng tính dời bước.

- Hồng cần đầu Duy...nó có nút an toàn tự động rồi... Cô Trang nói vọng ra từ hướng giường ngủ.

- À...ừm... Minh từ từ quay cả thân người lại nhìn cô với ánh mắt trầm ngâm tò mò.

Vẫn còn chút gì đó tơ vương khó xử đang âm ỉ trong mình, quả thật là lúc ấy mình có cảm giác cô Trang đang muốn kéo mình lại gần hơn đó nhưng lại chẳng hiểu sao mình vẫn còn thoáng một sự ngại ngùng nhẹ.

- Đứng lâu chưa...vào đây đi chứ ngoài đó lạnh... Cô Trang cười mỉm chi rồi nhướn mày hỏi giọng nghe rất người lớn.

- Mới có tí...mà cô đang làm gì á...bạn gọi điện thoại cho ai hả cô... Minh được cô vẽ đường nên nhanh chóng gãi đầu rồi lúng túng bước vào phòng.

- Ừm...bạn thân Trang sắp về nước...kêu ra đón ấy mà... Cô Trang khẽ cười rồi nhẹ nhàng đi chuyển lại gần thành giường bên trong chỗ gần bức tường hơn.

Sau khi đã dựa lưng vào thành, cô liền kéo nhẹ cái xoẹt ba tuya của chiếc quần jean lên để che đi phần quần lót màu trắng đang lộ ra mà không quên gài nút khóa với vẻ hơi e thẹn.

- Nước nào cô... Minh bất giác nhìn sang cô sau một hồi im lặng tự kỷ.

- Mỹ...định cư bên ấy cũng lâu rồi...lâu hông gặp nó... Cô khẽ nâng hai đầu gối lên, tựa cằm trả lời mình về hơi hồi tưởng.

- Hi...mà khi nào cô đó về vậy cô... Minh rất hay thắc mắc chuyện không đâu.

- Chắc cũng vài tuần...khi nào về nó gọi trước... Cô Trang nhẹ nhàng trả lời.

- À...ừm... Minh gật đầu giả bộ thấu hiểu.

Minh cứ ngồi đó đung đưa chân cổ tạo tâm lý thoải mái nhất cho bản thân mà đâu biết rằng cô Trang này giờ vẫn đang cười tươi nhìn mình với ánh mắt thoáng chút là loi rồi từ hạ hai gối nằm dài ra nệm sau đó dùng tay làm gối đầu để hướng ánh nhìn lên trần nhà tự lúc nào.

Dần dà mình cũng nhận ra được sự thay đổi kì lạ trong phòng nên liền bất giác quay sang nhìn cô thì chợt phát hiện cô vẫn cứ cười cười với không trung như thể đang có chuyện vui gì đó rất vui hoặc giả là hiểu rõ mình đang nghĩ gì lắm.

Minh thật không thích như thế một chút nào vì tất cả đang thể hiện cứ như là cô đang cà rồn với tâm trạng của mình vậy, cứ như mình bị đùa cợt sao ấy.

Thở dài, bắt đầu tỏ thái độ khó chịu ra mặt nhưng chỉ trong một tích tắc, mình nghĩa thấy vài sợi lông măn đen mảnh khảnh trên bụng cô Trang ở phần da thịt lộ ra chính giữa áo và quần làm cho tâm trí mình đột nhiên xuất hiện một mớ các liên tưởng không mấy trong sáng.

Mặt mình từ từ đỏ ửng lên và cơ thể thì chợt nóng ran.

Cô Trang hình như đã thoáng thấy được vẻ bối rối của mình nên bắt đầu chú ý làm mình càng ngại hơn.

- À mà ủa...phòng không bật điều hòa... Minh giả lảng nhìn mông lung lên tường để né ánh mắt nghi ngờ của cô.

- Không...Duy muốn thì cô bật cho... Cô Trang nhìn mình đăm đăm rồi cười và định chống tay ngồi dậy.

- Thôi...lạnh... Minh nhìn cô lắc đầu.

- Ừm...tưởng nóng... Cô Trang tròn mắt cười mỉm chi.

- À Duy hỏi vậy thôi...mà sáng sớm cô dậy mấy giờ... Minh lắc đầu rồi hỏi xã giao.

- 1 giờ mấy... Cô Trang hơi nghĩ ngợi rồi nói.

- Ừa...sớm vậy...tối qua cô hông ngủ à... Minh thần thờ nhìn cô, tỏ vẻ lo lắng nhưng thật chất thì mình đã nghe cô nói là dậy từ rất sớm lúc còn cả hai nói chuyện điện thoại rồi.

- Cũng ngủ chút chút nhưng không hiểu sao đau cái cổ quá nè...nhức từ sáng hôm qua mà lúc ngủ dậy xong lại càng nhức... Cô gật đầu từ tốn rồi sau đó một tay chống hông một tay đưa tay lên vỗ nhẹ vào hai bên cổ luân phiên trong tư thế nằm có vẻ khá nhức nhối.

- Ừa...vậy để Duy xoa bóp cho...tầm quát mác- xa cho... Minh bẻ tay rôm rốp nhìn cô hài hước nhưng đầy tự tin.

Cô Trang nghe mình nói xong thì liền tròn mắt nhìn chằm chằm như kiểu lạ lẫm lắm vậy làm mình suýt tí thì ngượng.

- Biết hà...mà chân tay thương tích vậy...sao làm được... Cô cười lém lỉnh rồi ngồi dậy chỉ lần lượt vào những chỗ băng bó hay dán ego miếng to miếng nhỏ trên người mình.

- Duy biết mà...không sao đâu cô...cô cứ nằm úp xuống đi rồi xuôi người ra...cái này dễ thôi nếu không tác dụng nhiều thì tác dụng ít mà nói chung là cũng đỡ mỏi... Minh gật đầu rồi lập tức đứng thẳng người leo hăn lên nệm tiện lợi chỗ cô đang ngồi.

Minh đi tới gần bên thì liền đặt mông ngồi xuống ngay phía sau cô, khẽ đưa cả hai cánh tay cái yếu cái mạnh của mình lên mà bạo dạn xoa nhe nhẹ khắp các vùng sau gáy như thể chuyên nghiệp lắm ấy.

Thật sự tập trung vào chuyên môn, mình bóp chằm chằm nhưng cực đều trên những phần da thịt mịn màng và trắng ngần của cô làm cô tê rần người và xoa cổ qua lại thân giãn liên hồi.

- À...để cô thay đồ đã...đồ này khó chịu...bó lắm... Cô Trang chợt quay lại nhìn mình rồi đá lông nheo một cái khá kêu.

- À...ạ... Minh gật đầu kiểu bần năng.

Sau khi cô Trang nghe câu trả lời của mình thì liền đứng dậy tiến nhanh vào trong một góc gần với tủ đồ bên kia giường ngủ rồi chọt với tay lấy một cái váy áo vải ren trắng tinh đang được vắt vẻo trên móc.

Cô Trang rất tự nhiên luồn tay kéo nhẹ chiếc áo thun đang mặc trên người lên cao như thể trong phòng này chỉ có mình cô và sự xuất hiện của mình là quá đổi bình thường và hẳn nhiên.

Lúc này trong mình có một sự mâu thuẫn nhẹ khi chỉ cách đây vài phút cô còn hãy ngượng ngùng với cái cảnh hở hênh lộ có mỗi cái viền quần chip bé tí mà giờ đây lại đủ coi mờ để thay đồ trước mặt mình.

Nói là vậy nhưng mình chẳng dại mà quan sát kĩ quá làm gì vì nếu cô Trang phát hiện ra một chút gì đó chăm chú nơi mình khi thoáng thấy cô thay đồ thì biết đâu cô sẽ lại càng nghĩ mình dâm tặc hơn mà thôi, mặc dù mình dâm tặc thật.

Cố ghi sâu vào tầm mắt nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ nhất có thể, mình tình cờ thấy cái cách cô mặc đồ mà cụ thể là chiếc váy trắng kia khá lạ. Kiểu là sau khi giải quyết xong mọi việc với cái áo thì cô không vội cởi hẳn cái quần jean ra để xỏ chiếc váy kia vào mà trái ngược hoàn toàn, cô mang váy vào trước sau đó thì mới ngồi xuống giường loay hoay mở cái khóa để tuột chiếc quần bên trong xuống nên thành thử phần thân dưới của cô chẳng lộ ra cho mình nhìn chút nào cả. Cách này thì bây giờ mình thấy Linh áp dụng hơi bị nhiều nên thành quen cmn rồi.

Sau khi xong xuôi thì cô Trang đi từ từ lại để ngồi ngay trước mặt mình và nhẹ nhàng chỉnh chu hai bên dây áo ngủ cho nó lên hẳn bả vai đang hoành.

Sửa soạn xong xuôi thì cô liền lên tiếng kéo mình lại với hoàn cảnh hiện tại.

- Rồi á Duy... Cô nhìn mình cười nhẹ.

- Ừm...nằm xuống đây...nằm chính giữa giường á... Minh nhìn quanh quẩn rồi đứng dậy chỉ vào chỗ giường trung tâm nơi đã có chiếc gối kê sẵn.

- Ok... Cô Trang gật đầu và từ tốn ngồi lên giường sau đó lê nhẹ vào khúc bên trong chỗ mà mình đã định sẵn.

Khẽ khàng cô Trang nằm úp xuống hai tay cô lên để gần hai bên đầu và chọt thờ dài một tiếng khá kêu kiểu muốn thông báo với mình là mọi chuyện đã hoàn tất, Duy ơi hãy "mần ăn" đi vậy.

Mình đi từng bước chậm rãi trên nệm vì sợ nếu mất đà mà té thì ề mặt lắm, đến gần bên cô mình ngồi xuống và bắt đầu chạm tay lên lớp vải mịn của chiếc áo ngủ màu trắng tinh anh về khá nâng niu.

Nhe nhàng ấn sâu và đâm bóp đều đặn vào từng thớ thịt trên khoảng lưng của cô mà có những lúc hơi chệch đường rầy tí vì đến từng tuổi này mình vẫn chưa từng mắc- xa cho ai bao giờ nên đành làm theo bản năng thôi.

Cứ thế cứ thế mình kéo dài từ khoảng cao nhất gần gáy, sau đó dịch chuyển xuống giữa lưng và dần dà kéo hẳn xuống phần trên hai cái mông nhiều thịt của cô thật nhanh chóng như thể nơi đó là điểm mà cả hai nắm tay mình muốn dùng chân nhất vậy.

Và rồi khi mà mình vẫn đang còn hãy thao tác trên phần mông nhô cao thì bất chợt cô Trang lên tiếng.

- Đứng rồi...chỗ đó á Duy...trước cô giỡn với con bé My rồi bị ngã chổng về phía sau...đau kinh niên chỗ đó...trên xương cụt chút xíu...nhức đến giờ... Cô Trang la í oái lấy tay sờ xuống chỗ chính giữa hai mông khá nhạy cảm.

- Chỗ xương này lúc trước Duy đá banh cũng đau...đau âm ỉ hể mỗi khi ngồi lâu quá là muốn chết đi sống lại luôn á... Minh dùng tay để tán đồng ý kiến với cô vì quả thật mình cũng từng bị một phát tương tự.

Mình nhẹ nhàng kéo dịch tay cô ra khỏi vùng xương cụt đó rồi từ từ khề ấn và day day vào chỗ đốt xương quái ác đó thật sâu.

- Ừa...Duy còn trẻ mà cũng bị vậy nữa hả... Cô Trang im lặng thư giãn rồi chọt tỏ ý hơi ngạc nhiên.

- Trời...trẻ trung gì nữa...cô thì già quá ha...mới băm mấy mà già già...hai mình trẻ khô... Minh cười ha hả tiểu lâm chọc ghẹo cô.

- Già rồi...mà Duy thấy tay chân vậy...mà lành nghề quá ha...đỡ đau mỗi lần...chuyên nghiệp... Cô Trang nhích người cho các khớp xương dần ra và nhận xét.

- Có đâu...Duy đánh đều đều trên lưng thôi...chứ không biết gì hết... Minh lắc đầu mà tay thì vẫn tiếp tục xoa đều quanh phần mông của cô và nhất là khắp vài đốt xương quanh đó.

- Trang thấy kinh nghiệm lắm...đó giờ đâm lưng cho ai chưa... Cô Trang nằm im và thắc mắc.

- Chưa từng... Minh trầm ngâm trả lời.

- Vậy hả...cô may nhi...được Duy đâm lưng... Cô Trang cười và nói về suy tư lắm.

- Ừm...sau này đau thì kêu Duy mắc xa cho...miễn phí... Minh cười thành tiếng với cô để cô biết là mình cũng vui lắm.

- Thôi...phiền Duy... Cô Trang lắc đầu ái ngại mặc dù đầu thì vẫn đang kê trên gối.

- Có gì đâu...mà Trang đau chỗ xuống cụt lăm lăm... Minh cười trừ rồi chột hỏi.

- Ừm...nhức kinh...mà chịu được...không sao đâu... Cô Trang thở thê nhỏ nhỏ.

- Chỗ này khó à nha...cởi váy ra được không... tại nó sâu mà...vói lại mông...à thì...cái váy nó vướng nên cần hết tron...không chạm được... Minh ầm úng nói đúng về những gì đang diễn ra.

Thật tẻ thì không chỉ có chiếc váy trắng kia cần đâu mà còn là cả độ đàn hồi đầy hồ hững của chiếc quần lót do bị cặp mông của cô kéo căng nữa kia.

- À...ừ...để cô cởi váy... Cô Trang hơi ậm ừ rồi cuối cùng cũng đồng ý.

Cô Trang sau câu nói đó thì chậm rãi ngồi dậy lắc nhẹ đầu sang hai bên cho đỡ mỏi rồi tuột nhẹ phần dây áo ở hai bên bả vai xuống để lộ ra từng mảng thịt trắng ngần khiến cho nhiều bộ phận trong mình bỗng nhiên động dậy tứ tung hết cả.

Sau đó cô từ từ luồn lách và nhích người các kiểu để chiếc váy di chuyển từ ngực xuống bụng rồi qua cả háng xuống hẳn dưới hai chân để dễ dàng kéo hẳn bỏ ra sang một bên trong rất tự nhiên.

Tím mình đập cực mạnh theo mỗi nhịp di chuyển của chiếc váy cũng như từng cử động nơi cơ thể cô vì phải chi đâu xa, nó hiện đang diễn ra cách mình chỉ tầm 2 gang tay thôi mà.

Trong quá trình cởi vì vô ý nên cô đã để một bên dây áo lót hơi tuột nhẹ làm cho nửa vú bên trái theo hướng nhìn của mình bị lộ ra hẳn trong cực kì khiêu gợi và kích thích.

Và rồi cứ thế, cô nằm úp xuống lại y như cũ chỉ khác cái là giờ đây trên thân thể cô chỉ còn duy nhất hai mảnh áo lót bé tí tẹo không đủ che đi những bộ phận đang căng và tròn lẳn kia.

Minh tuy có hồi hộp nhưng cũng vui lắm vì cũng phải nói thật là cực ngại và phải đấu tranh dữ dội thì cả hai mới đi được đến bước này, cái bước mà không còn quá ngại ngùng khi cởi bỏ y phục trước mặt nhau.

- Biết thế...lúc này cô cởi đồ là được rồi...mặc váy vào làm chi... Minh hóm hỉnh đùa giỡn tỏ ra rất vui vẻ.

- Trời...ăn gì gan dữ... Cô nói kiểu hài hước gài lại mình.

Câu nói của cô làm mình bỗng chột dạ.

Tự ngắm thấy thì nhận xét nửa đùa nửa thật của mình có gì là quá đáng lắm đâu và rằng giữa mình và cô đã lột trần hết cả rồi mà.

Tự nhủ với bản thân chắc có lẽ mình vẫn nên giữ ý là tốt nhất.

- À...ạ...Duy lỡ lời...xin lỗi cô... Minh chột trề giọng nói kiểu thù thù.

- Hi...cô đùa thôi...làm gì nói nhỏ vậy thoải mái đi...cô đùa á... Cô Trang cười khi nhận hết cả lên vì không ngờ rằng mình dính bẫy dễ thế.

- ... Minh im lặng vì đầu óc vẫn còn thấm câu nhắc nhở của cô lắm.

- À mà vậy sao lúc nãy không nói...làm mặc đồ mết muốn chết...tuồng Duy ngại nên cô mới bận cái váy vào để che bớt... Cô Trang cố đùa giỡn và tỏ ra thân thiết với mình hơn để xua tan cái bầu không khí chán ngắt hiện tại mà vô tình cô đã gây ra.

- À...ạ...tại sợ cô nghĩ này nọ... Minh ngồi lại gần hơn và bắt đầu chạm tay nhẹ vào phần lưng trần của cô mà nắn bóp kiểu tằm quất thường hay thấy trên màn ảnh.

- Cô không vậy đâu...khéo lo...hi...Duy đừng nghĩ vậy... Cô Trang cười và nói với mình kiểu tỏ bày.

- Hi...vậy Duy đâm lưng tiếp nha cô... Minh mừng nói vì đã hiểu cô hơn.

- Ừa...bây giờ mà vẫn còn đâm lưng nữa há... Cô Trang nói với vẻ đầy ngạc nhiên.

Câu nói của cô Trang khiến cho mình bỗng giật nảy và run run.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

- Ủa...bây giờ mà vẫn còn đấm lưng nữa hả!

Thành thật, ai nghe câu nói pha chút bức tức và có phần là lo ngại của cô Trang xong mà không nghĩ ngay đến cái viễn cảnh trần trụi khi cả hai thân thể này sắp trần truồng lao vào nhau để cùng thả mồ hôi công sức thực hiện "bài thể dục nhịp nhịp" thì họa may chỉ có thánh.

Và mình như đã nói, chắc chắn không phải là thánh gì cả nên việc cô Trang chỉ cần đóng đưa bằng một vài câu đầy hàm ý như vậy cũng là quá đủ để đầu óc mình vờ vập một đồng suy nghĩ chủ quan đều mang định tính:

"Cô Trang muốn đưa đẩy với mình rồi đây mà".

Nghĩ là thế và cứ đinh ninh là như vậy nhưng mình vẫn chẳng thêm liều lĩnh xông pha lên quá làm gì bởi đơn thuần "cái gì trong tay quan thì sớm muộn cũng là của quan".

Vì thế cứ cố tỏ ra "ngây ngô như thằng con nít mới tập đi bộ", mình bắt đầu thăm thì vào tai cô Trang bằng cái giọng điệu đưa tình hết mức có thể.

- Hồng...hồng đấm lưng...chứ làm gì nữa Trang... Mình vừa nói nhỏ vừa dùng tay vuốt nhẹ nhẹ dọc sống lưng của cô như thể muốn chờ đợi một sự khích lệ tinh thần nào đó để tạo đà "bước tiếp" vậy.

Khoảng chừng sau 3 giây im lặng có vẻ hơi ngẩn ngơ, cô Trang liền quay trở lại với giọng nói bằng bằng thường thấy.

- Thì này giờ đấm rồi...đấm nữa là đau á...giờ nếu được thì Duy xoa bóp nhẹ cho cô được rồi...đấm hoài...à...xoa chỗ xương cụt này Duy nói á...mà Duy mời tay chưa... Cô Trang vẫn úp mặt trên gối để trả lời mình nhưng đã bắt đầu uốn éo đầy nhột nhật như thể muốn né những ngón tay của mình đang lượn lờ trên lưng cô vậy.

Có vẻ như cô Trang đã biết được ý đồ của mình là đang đợi sự chủ động nơi cô, nên có vẻ cô hơi thủ thế chẳng.

Câu trả lời của cô thú thật là khiến mình hơi bị "khó" vì nó trái ngược hoàn toàn với dự kiến từ giây giờ.

- Dạ...chưa đâu cô...mọi gì đâu...để Duy xoa tiếp cho... Mình lắc đầu và cười thoải mái.

Mình vẫn cười vì biết chắc rằng lúc này có lẽ cô Trang cũng có nghĩ rằng đã đến lúc cả hai cùng thực hiện "chuỗi hành động đưa đẩy" nhưng vì vô tình đầu một nơi, miệng một nẻo nên cái suy nghĩ có phần dung tục của bản thân cô đã bị nói ra bằng những lời lẽ hơi thô thiển..

Còn giờ đây lại bị mình đào sâu vào hơn khiến cho cô có vẻ ngại, áp úng nên đành phải cố gồng mình lên, nghiêm trang hơn trong câu nói đúng chất với một người phụ nữ Á Đông tuổi băm thường thấy.

Bởi mới nói trên cuộc đời này, chúng ta ai mà chẳng có ham muốn nhưng chỉ cần xác định rõ một điều "người đứng đắn là người biết che đậy và kiềm chế cảm xúc tốt hơn những người khác" làm mục tiêu vươn tới để bình yên mà sống thôi.

Mình thì thoải mái, này giờ đấm lưng cho cô cũng khá nhiều rồi nên tay cũng trở nên mỏi nhừ, giờ được chuyển qua xoa bóp nhẹ thì có lẽ là tiện cho cả hai hơn, nó cũng thuận lợi cho mình trong việc nắn mề và rờ rẫm cô nữa.

Mình bắt đầu lấy tay ấn vào vài vùng lằn quăn trên lưng cô thật mạnh và thật sâu thay vì đấm hi hạch như lúc này nôm có vẻ cũng giống chuyên viên lắm.

- Duy có biết cái kiểu tằm quất gì mà trên ti- vi hay làm hông... Cô Trang bất chợt mở mắt quay đầu sang bên tựa thở thê.

Câu hỏi của cô làm mình chợt bối rối vì mình vốn ít xem ti vi, mà dù có xem thì cũng đâu thấy ti vi bàn gì về việc tằm quất hay macxa đâu cơ chứ huống hồ là tư thế rồi kiểu cách này nọ.

- Kiểu gì cô...à...mấy ông mấy bà tằm quất hay kéo da lên rồi chặt chặt á...kiểu đó á hả... Mình suy ngẫm một lát rồi nói qua loa phong phanh kiểu từng xem qua chứ thật ra là hỏi trước có thấy ai đó làm thì phải.

- Ủa...hình như vậy á...Trang cũng hay thấy kiểu đó...nhìn đau chứ có sướng ích gì đâu mà ham vậy... Cô Trang nhắm nghiền mắt nói có vẻ hơi than thở trước sự đời.

Nói cho nó vuông là công nhận khúc này mình và cô Trang tào lao mĩa đao thiệt chứ chả đùa, à mà nó cũng hơi liên quan xiu đến trạng thái hiện tại cũng như tư thế của cả hai đấy chứ nhì.

- Duy không biết...chắc tâm lý thích bị hành hạ ấy mà... Mình cười khi trả lời.

- Có nữa hả...nói như Duy vậy mấy người hay đi mac- xa là tâm lý hông được bình thường á... Cô Trang hùa theo mình nhận xét nghe khá vui tai.

- Ủa...tất nhiên rồi...nếu bình thường thì đi làm gì...ha ha ha... Minh cười to thành tiếng.

- Đúng...bình thường thì đi làm gì...mà Duy chắc chưa đi đâu ha... Cô Trang âm ừ rồi chợt hỏi ngược lại mình như kiểu quan tâm và muốn hiểu mình hơn í.

- Ủa...Duy bình thường mà...đi làm gì đâu... Minh vẫn cái điệu cà rồn trả lời cô.

- Nói chứ nếu đi nghiêm túc thì vào đó thư giãn cũng tốt...đúng hông...nghe nói khỏe ra nữa...bla...bla... Cô Trang nói một tràng những điều nghe là lạ, triết lý với cả khoa học chứng minh là chủ yếu.

- ... Minh chẳng nói chẳng rằng chỉ im lặng lắng nghe và tiếp tục lê tay đều đều trên từng phần da thịt căng mọng của cô để mà ấn xuống.

Cứ thế, mình lặng thinh lê hai bàn tay khắp tấm lưng trần của cô không chừa chỗ nào để mà xoa bóp và cấu nhéo loạn hết cả lên, tất nhiên là nhẹ nhàng thôi.

So với lúc này chỉ biết động chạm cơ thể cô qua lớp váy ngủ còn giờ được tiếp xúc trực tiếp vào da thịt thì chắc chắn là thú vị hơn rồi, sờ vào "hiện vật" tất nhiên phải khác chứ.

Nói chung phụ nữ tuổi này da thịt vẫn bình thường và săn chắc lắm chứ chẳng nhão nhệch hay phù nề gì đâu, mà còn tùy người nữa nhưng hiển nhiên không bàn cãi là có khác biệt so với Di Linh rồi, có lẽ vì thể trạng, cân nặng, tâm vóc và cả chế độ ăn uống nữa.

Bánh bèo sang chánh Linh kute thì khỏi phải nói, ăn như mèo ăn thì mập thế quái nào được nhưng hên cái là đủ chất nên không bị gầy trơ xương thôi!

Cứ tập trung cao độ, mình cảm nhận từ từ từng mảng da thịt cô Trang qua từng đầu ngón tay.

Cố gắng sờ nắn thật chậm tấm lưng trần của cô theo nhiều quỹ đạo di chuyển khác nhau mà được cái là thỉnh thoảng lâu lâu hình như cô xuất ra nhiều tràn thờ ơ, không biết là thư giãn hay là tại "một cái gì đó" khác nữa.

Mặc kệ, mình cứ thế "nắn" tiếp với những suy nghĩ có phần hơi vẩn vơ trong đầu cho đến khi đôi tay mình bắt gặp đặt hờ trên hai cái mông trắng nung núc những thịt là thịt của cô Trang tự lúc nào thì mình mới chợt chứng lại.

Cái quần chip của cô Trang thì nói chung là cũng mềm thôi nhưng lại sinh có sự ờ chỗ khá "tòn đong" là tuy cô đã cởi cái quần jean bó thắt kia ra khỏi người nhưng vì hai quả mông khá to cộng thêm chiếc quần chip cô mang làm từ chất liệu vải ít co giãn nên đâm ra khi nằm thoải mái hay cụ thể là cô đang đang chân ra như hiện tại thì nó sẽ bị kéo căng đến kinh khủng, làm cho mỗi nhịp mình cố gắng ấn tay thật mạnh xuống để có thể chạm vào phần xương cụt đau nhức kia của cô lại vô cùng khó khăn.

Sau vài lần cố thử chẳng đâu vào đâu thì mình đành phải lên tiếng than thở mặc dù trước đó đã yêu cầu cô cởi váy cũng vì trường hợp tương tự như này.

- Cô...cái quần này nó vẫn còn căng quá...con không chạm vào cái phần xương ấy được...con kéo nó xuống xíu nha... Minh ngại ngùng nói mặc dù vẫn biết chắc chắn rằng nó sẽ làm cho cô Trang thoáng chút ngại ngối.

- À...ừm...không sao...Duy cứ kéo xuống đi... Cô Trang mất hơi đỏ có vẻ ngại ngùng đầu dậy lúng túng nói với mình sau đó lại nằm xuống như cũ.

Hình như vì được mình macxa chuyên nghiệp quá nên cô đã ngủ gật tự lúc nào mà không hay thì phải.

- Cô ngủ hả...vậy Duy ngừng cho cô ngủ nha... Minh nhìn gương mặt đầy mệt mỏi của cô với vẻ quan tâm.

- Đầu có...cô không sao đâu...Duy mời thì ngưng đi...macxa kiểu này thư giãn lắm...càng dễ ngủ hơn ấy chứ... Cô Trang vẫn nhắm mắt và cười khi khi trên gối trông rất hiền dịu.

- Có đâu...Duy làm cái gì thì cũng cho tới...không muốn nữa rồi...để Duy macxa cho cô ngủ luôn...hì... Minh lắc đầu cười vui vẻ nói với cô vô cùng gần gũi.

- Hì...được vậy thì quá vui...Duy cứ làm gì Duy muốn...cô không nói gì đâu...giữa cô và Duy có còn gì nữa đâu mà giấu với giếm...thấy Duy ngại làm cô cũng hơi buồn đó... Cô Trang thủ thủ làm mình thoáng chạnh lòng.

- Đầu có...Duy mà ngại gì...Duy bình thường mà...Trang này...kì... Minh lắc đầu nguây nguây dối lòng một tẹo vì thật ra mình vẫn ngại bỏ mama ấy chứ.

- Ủa...cô thoải mái với Duy...Duy bình thường đi...cứ coi đây là nhà...căn nhà thứ hai của Duy á...thích qua lúc nào cũng được... Cô Trang nhắm nghiền mắt nói và mong mình hiểu cô hơn.

- Duy biết rồi... Minh gật đầu mặc dù biết cô chỉ nghe chứ lúc này đang nhắm mắt thì làm sao mà thấy được cơ chứ.

- Ừm...vậy thì tốt quá...à...Duy kéo quần xuống đi cho dễ... Cô Trang nói câu này với ý bình dân theo đúng hoàn cảnh đang diễn ra nhưng lại làm mình chợt bồi hồi bởi trong đầu bất giác xuất hiện một ý nghĩ đen tối.

Được sự đồng ý của khổ chủ thì còn gì phải bận tâm, mình nhanh chóng nắm nhẹ viền quần chip của cô để kéo xuống nhưng trời xui đất khiến thế nào lại chẳng đâu vào đâu kiểu tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, nó cứ vướn víu kéo kẹt do quá căng khiến cho việc kéo xuống cứ trì trệ vì mình sợ nó rách.

Thật là hành động kéo quần chip ấy chẳng đẹp đẽ như trong trí tưởng tượng của mình và đa số các bạn ở đây đâu, nhìn tẻ hại lắm.

- Dạ cô ơi...cái quần lót...tại cô nằm...nó bị đè...kéo xuống hông được... Mình í ới nói cái giọng đầy trăn trối.

- Hà...à ừm...đề cô... Cô Trang mở mắt cười mỉm chi rồi từ từ nhào người dậy chút đỉnh.

Có lẽ này giờ cô cũng cảm nhận được đôi chút nỗi lòng đau khổ của mình vì thoáng thấy mình hí hoáy hơi lâu thì phải.

Cô Trang sau khi nhích người dậy thì liền xoay sang một bên nhìn mình cười nhẹ rồi khẽ lấy một vài ngón tay tuốt hờ chiếc quần chip xuống tận dưới một bên mông, sau đó nhanh chóng làm đều tương tự với bên mông còn lại.

Toàn bộ phần mông trắng ngần không tí vết lộ hẳn ra ngoài đập thẳng vào mắt mình không thương tiếc và cả chiếc bikini đồ hồng thoáng ẩn thoáng hiện gần ngay dưới chỗ viền quần chip xếp chồng lên nhau như càng khiêu khích mình hơn.

Mình thề là đã thấy hai cái mép thần thánh ấy dịch chuyển đến mức xô vào nhau khe khẽ theo từng nhịp cử động của hai bắp chân, cặp mông và cả khe háng màu nhiệm ẩn chứa nhiều điều kì bí kia nữa.

Mình cứ lặng nhìn ngắm từng pha sơ hở, từng cử chỉ dù là nhỏ nhất của những bộ phận mà ai ai cũng biết là gì ấy trong im lặng nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể, kiềm cả hơi thở và hạn chế cả chớp mắt.

Sau khi chiếc quần chip tội nghiệp kia đã được kéo xuống tận dưới mông, đề hẳn lên cái bikini ẩn dật với xung quanh là những nhiều chùm lông đen mảnh khảnh xong xuôi thì lúc này cô Trang liền nhìn mình với cặp mắt mở to tròn chờ đợi.

- Được chưa Duy...hay cần xuống nữa hông... Cô Trang mặt lém lỉnh vui cười nói với mình.

- À dạ...nhiều đó được rồi cô... Mình ngại ngừng gãi đầu lia lịa.

Nói xong, làm xong và cũng đã nghe câu ậm ừ nơi mình thì cô lại bắt đầu nằm xuống quay lại với tư thế ban nãy để mặc cho mình ngồi đó, ngồi ngu ngơ với những suy nghĩ trần trụi, mông lung về những khoảng khắc vừa xảy ra hay chính xác hơn là rồi đây sẽ xảy ra giữa hai người, mình và cô.

Bất giác giữa khung cảnh nóng nực và im lặng, mình thờ dãi vào không trung chẳng chủ đích mà chắc là đầu óc này đang muốn thổi bay những suy nghĩ vật vờ khó chịu chất chứa từ nãy giờ.

Mình thờ to lắm, to đến mức mà dám đảm bảo rằng mọi vật trong phòng này đều có thể nghe thấy luôn ấy.

- Tại mông cô hơi to nên quần lót mặc hay bị căng...làm nó chèn sâu...xương cụt á...nó bị chèn sâu... Cô Trang vẫn nhắm mắt thì thầm sau khi nghe tiếng thở của mình.

- À...dạ... Mình như chợt hiểu ra cô Trang có vẻ đã lúng túng vì nghe thấy âm thanh nào nề vừa rồi nhưng chỉ biết "dạ, thưa" vì nó xuất phát từ mình nên chẳng biết phải chối hay giải thích thế nào nữa.

Không dám nói gì nữa, mình bắt đầu dùng vài ngón tay để len lỏi và ấn nhẹ quanh vùng xương cụt của cô để mong xóa đi cơn đau kinh niên và dai dẳng này của cô.

Không biết có phải vì mình đã quá mạnh tay hay không mà lâu lâu lại thấy cô nhăn nhó và syút soa có lẽ là vì đau nhức quá chăng.

- Sao vậy cô...đau lắm à... Mình hơi nhỏ khi thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô cứ tiếp tục lặp đi lặp lại.

- Ừm...đau á Duy...đụng vào vài chỗ là nó cản nhẹ...kiểu như da thịt bị nghiền ấy...nhưng nói chung cũng đỡ nhức hẳn... Cô Trang mặc dù khó chịu nhưng vẫn cố gượng nói với mình.

- Dạ...cô làm ngân hàng...ngồi nhiều...thì...nên mua cái máy macxa hay mấy cái miếng dán trị liệu về mà xài...chứ để vậy miết là đau thường xuyên luôn đó... Mình gật đầu hiểu ý giảm cường độ và nhấn nhủ với cô vài điều mà bản thân biết.

- Cô trước cũng mua máy macxa miếng dán ấy chứ...cũng giảm đi nhiều nhưng kiểu về lâu về dài...cơ điệu mình quen dần với tác động của máy rồi...nên lờn...từ từ không tác dụng nữa...nó nhức lại như cũ luôn... Cô Trang từ từ cảm thấy dễ chịu hơn nên đã chịu mở mắt tâm sự với mình.

- À...cô mua cao dán í... Mình vừa day nhẹ vừa nói.

- Cô chịu không được mùi cao dán...nghe mùi đó là nhức đầu lắm...chóng mặt...với lại cô Trang sống một mình mà... Cô Trang gầy nẩy rồi thờ dãi thườn thượt.

- Trời...có Duy nè...lo gì đâu chứ...hì...cô cần thì alo Duy... Mình chấp miệng nói hơi tự đắc.

- Ủa...cô nhớ rồi... Cô Trang cười khi gật gù trên nền gối.

Mình cứ thế, cứ ấn, cứ day ngày càng mạnh bạo để cho cái bikini lấp ló kia lộ ra ngày càng nhiều lần hơn rồi bất chợt khi mọi thứ vẫn đang tiến triển đều

đuôi lọt thì mình được đà và bắt đầu yêu sách.

Giữa không gian yên tĩnh của một căn phòng hiu quạnh bên trong ngôi nhà vắng bóng người lui tới ở sâu trong một lối ngõ nhỏ có một thằng nhóc con đang độ xuân thì là lướt từng ngón tay bé tí của mình mân mê đều đặn khắp thân thể trần truồng của một người phụ nữ trạc tuổi tứ tuần, thứ hình ảnh thơ mộng và lặng im đó dễ làm cho con người ta bùng lên nhiều xúc cảm.

Là người trong cuộc nên chắc chắn rằng những ham muốn về thứ cảm giác mê mê này lan tỏa nơi mình phải hơn các bạn rất nhiều lần.

- Cô...cô ngủ chưa... Mình thăm thì nửa muốn hỏi nửa lại chẳng muốn đánh thức nếu cô đã say giấc.

- Sắp...thoải mái thật...sắp rồi...gi vậy Duy... Cô Trang với mi mắt run run chưa ngủ trả lời mình.

- Cô...con kéo chân cô ra nha... Mình nói nhỏ nhỏ như chỉ muốn nhủ thầm vào tai cô lời xin phép có phần rất quá đáng này vậy.

- À...ừm... Cô Trang nhắm mắt gật đầu khe khẽ tỏ ý thuận theo.

Mình biết chắc rằng câu trả lời vừa rồi chỉ là âm ừ thể thôi chứ thật chất cô Trang vẫn chưa hiểu hết cũng như đoán biết được toàn bộ ý định của mình đâu, vì lúc vừa nghe xong đề xuất ấy là mình đã thoáng thấy cô ngạc nhiên ngay rồi nhưng có lẽ bởi lúc này cô đã bày tỏ hết cảm xúc và suy nghĩ cá nhân quá nhiệt tình nên giờ đành "dâm lao là phải theo lao" ấy mà.

Nhưng thôi mặc kệ, lắm khi cô không biết lại hay, con người ta rất dễ bị kích thích hơn bởi những điều bất ngờ không đoán trước được mà.

Nín chừng cả hơi thở và cực bền lên, mình từ từ dùng đôi bàn tay nhỏ thó nắm chặt hai phần bắp chân của cô để dạng chúng ra sau đó nhanh chóng nhảy vào ngồi ngay khoảng trống giữa hai chân của cô mà mình vừa tạo ra.

Im lặng để có thể chú ý kĩ hơn tới mọi động tĩnh sắp diễn ra sau hành động vừa rồi nhằm liệu xem cô Trang có phản ứng hay gì không.

Tích tắc trôi qua, mình chợt vui vì tất cả mọi chuyện đều đang diễn ra theo đúng ý mình và rằng có vẻ như cô cũng không quan tâm mấy đến sự thay đổi vị trí cũng như tư thế ngồi này của mình thì phải.

Mọi thứ ngon lành thì đến lúc này mình mới lại bắt đầu có dịp soi xét kĩ lưỡng hơn về những thứ đang lộ thiên đầy khiêu khích kia.

Chiếc quần chip bé tẹo lúc này giờ chẳng còn làm được nhiệm vụ nào cho nên hờn như trước nữa, vì rằng hai chân cô đã được banh thắng ra nên chúng vô tình cùng với chiếc quần chip kia tạo một khoảng hở rất trống trải nơi háng chân cô Trang chứ không còn đè chặt lên cái bím đầy nhục dục kia nữa.

Nhờ vậy, mình có thể thấy nguyên trạng cái bím bụi bặm của cô mà không hề có bất cứ vật gì cản trở nữa.

Cái bím nằm im lìm, buồn bã nhưng được cái là mấp rụp ngay chính giữa khoảng mông trắng hếu lộ hờ bên dưới lỗ hậu be bé sậm màu của cô.

Cái bím ấy, nó không ướt át tràn lan, cũng không khô khát tới mức co cụm mà luôn kiều hãnh, nằm đó và chờ đợi nơi xung quanh là những chòm lông đen dày có, mảnh có như tô điểm thêm cho cái vẻ ả mà không ả, lộ mà không lộ rất tự nhiên.

Mình rất muốn sờ ngay vào nó, chạm thật mạnh vào nó bằng chính những ngón tay thô bạo này để mà hành hạ cho thỏa cái cơn dâm tà đang ngày một trào dâng đầy tiêu cực trong mình khi hình ảnh của nó cứ lồ lộ ra thế kia.

Nhưng lễ nghĩa và sự nhát gan luôn là vật cản vô hình để níu mình lại, quay trở lại với một ít lễ nghi thường ngày mà nói đúng hơn là sự chừng mực theo giai đoạn.

Mình sợ, sợ cô sẽ nghĩ mình là một thằng cuồng dâm, chỉ biết chym, biết bím mà chẳng có tình cảm gì với cô cả.

Đừng có hỏi mình vì sao đã quan hệ nhiều lần mà vẫn sợ những điều vô nghĩa đó nhé vì mình không tài nào có thể giải thích được vì sao lúc đó mình lại như thế nữa, những gì mình kể lại có nghĩa là nó đã diễn ra và những gì đã diễn ra thì không thể nào quay trở lại để mà thay đổi được.

Lúc ấy khó chịu lắm, phải nghiêng răng trèo trẹo kiểm cái ham muốn đang biểu tình kia xuống một bậc, mình cố tỏ ra điềm tĩnh để có thể xoa nhẹ nhẹ lên đốt xương cụt giữa hai mông của cô Trang như lúc này mà không lộ bản chất quái thú sục sôi.

Mỗi giây trôi qua là mỗi lần mình căng da mắt, chùn da môi để mà nhìn, mà bặm trợn đầy nghiêng cái bím no tròn kia không cho nó cái quyền lọt ra khỏi tầm mắt mình lúc này.

Mình xoa độ hơn 2 phút mà mồ hôi đổ ra như tắm ướt đầm đìa cả lưng áo thì hình như mọi chuyện đã dần yên ắng trở lại như lúc này, tiếng thở đều đều của cô Trang lại vang lên thành từng nhịp quen thuộc.

Chợt đầu mình lại loét lên một suy nghĩ có phần còn táo bạo hơn cả hồi nãy, nhân lúc mọi vật có vẻ như không hay biết gì, mình đánh bạo làm liều thật nhanh chóng cho tay dịch chuyển xuống hân phần dưới háng chân của cô, nơi mà cái bím núc thịt đang cư ngụ.

Chỉ để đó thôi chứ mình chưa dám làm gì cả nhưng phải nói là cực thích thú với cái đơm thịt non mềm mại ấy, nó làm cho những đầu ngón tay mình có cảm giác lâng lâng khó tả và rất dễ chịu.

Lại vài giây nữa trôi qua và vẫn là cái điệp khúc "chẳng có gì xảy ra cả", tiếng thở của người ấy đều đặn vang lên như chưa từng có sự biến chuyển nào trong không gian nơi này.

Một thoáng cảnh giác tào lao, mình khẽ nhào người chống tay sang bên nệm trống để có thể ngó thấy được đôi mắt của cô Trang lúc này.

Thật may mắn là nó vẫn đang nhắm nghiền chẳng động tĩnh.

À mà nếu cô Trang thức thì có làm sao đâu nhỉ, đúng thật là tào lao quá mà!

Cười mỉm vì chẳng hiểu bản thân mình cứ sao lại lăm lè và lén lút như thế này nữa, mình nhanh trí dùng những đầu ngón tay để ấn ấn và rờ rẫm mân mê xung quanh chiếc bím của cô đồng thời ngang dọc quét toàn bộ cả diện tích chật hẹp của cái háng ấy.

Cảm giác ấm nóng và rìn rít mê khiến cho mình không thể nào dùng những ngón tay tham lam của bản thân lại được.

Lả lướt tung hoành chán chê quanh phần háng chân ấy thì bất chợt tay mình vô tình chạm vào một đốm thịt ngay chính giữa cái khe bím của cô, mình cảm nhận được rằng nó đang ướt ướt và đầu đó còn có cả chất nước nhờn quen thuộc dính hờ trên vài đầu ngón tay và bắt đầu lan ra đầm cái khe đen ấy.

Cúi người sâu xuống giữa hai chân cô để có thể ghé mắt tò mò tường mọi thứ thì quả không sai so với dự đoán và cảm nhận của mình.

Từ cái khe ấy qua những nhịp vuốt ve và mon trôn, dần dần một thứ nước nhờn dùng dưng bắt đầu nhẩy nhót và dính lan ra khắp nơi.

Và rồi khi mà mình vẫn đang chú ý cao độ vào thứ nước màu nhiệm ấy thì bất chợt cả thân người cô Trang chuyển động nhẹ nhàng làm mình thoáng giật nảy vì rằng mình đang ngồi trong lòng giữa hai chân của cô nên chẳng biết né tránh những va chạm sao cả nhưng thật may chỉ một giây sau đó, cô lại nằm bất động như cũ.

Mình biết chắc là lúc này cô đang thức, mặc kệ cho là đang ngủ bị mình làm dậy hay là này giờ cô chưa hề ngủ đi chẳng nữa thì bản thân mình vẫn có thể dễ dàng hiểu tại sao cô lại chuyển động thân thể như vậy, vì cô cảm thấy nhột nhột và khó chịu khi cái bím kia bắt đầu rỉ nước, cái cảm giác nao nao phần bụng dưới làm cho phụ nữ khó mà nằm yên được, hoặc là rùng mình ngay lập tức, hoặc khà dĩ hơn và vờ trở mình qua lại để che đi cái cảm giác tê tê từng thớ thịt ẩn sâu bên trong chiếc bím nhúc nước kì diệu kia.

Vì rằng cô đang thức, tức là những điều mình làm cô đều cảm nhận và biết được hết cả, nếu vậy thì mình càng phải cố gắng chứng minh mình bản lĩnh và kinh nghiệm, chứng minh cho cô thấy thằng Duy này "người lớn" lắm rồi chứ chẳng chơi hay tay mơ gì đâu nhé.

Tuy là suy nghĩ có phần trẻ trâu đôi chút nhưng lại làm mình tăng động lực lên rất nhiều, mạnh bạo trong hành động. Mình thao tác đẩy dút khoát, cho những ngón tay vào ra thật nhanh và sâu trong bím cô hơn, không quên móc đều và lúc lắc cái bím theo từng nhịp cực phách khiến cho phần dưới cô rung lên bần bật cũng như cái bím đỏ hồng bị ra tắn ra ngày một nhiều thứ nước màu đục đỏ hơn.

Khi mình vẫn đang hăng say hùng hục kéo thất phần háng chân của cô thì bất giác nghe nguyên một tràn cười như đùa giỡn và giãy nảy.

- Úi...úi da...Duy...được rồi...được rồi mà... Tiếng cô Trang suýt soa kêu rều.

- Ủa...cô Trang chưa ngủ hả... Mình cười mỉm chỉ để giọng nói sực mùi mỉa mai.

- Chưa...hì... Cô Trang lắc đầu rất thật thà.

- Sao này giờ hông nói gì...Duy tưởng ngủ rồi... Mình lại tiếp tục xỏ xiên.

Lúc này thì tay mình đã dừng lại hẳn nhưng vẫn chưa vội rút hoàn toàn ra khỏi bím cô Trang.

- Ngủ sao được mà ngủ...Duy làm vậy mà ai ngủ được...hì...thần mới ngủ được... Cô Trang nhăn trán cười đùa với mình và khẽ nhấc một tay để chống cằm quay ngược nhìn về phía sau mà thỉnh thoảng nhìn vào cánh tay của mình, cánh tay đang đặt dưới phần mông trần của cô.

- Xin lỗi...Duy tưởng Trang ngủ rồi... Mình cười tí mắt với cô ra điều thiện lành.

- Hông...ngủ tí là bị Duy đánh thức dậy rồi còn đâu... Cô Trang lắc đầu làm bộ ngán ngấm.

- Này Trang cười á hả... Mình nhú mắt hỏi cô vì cơ bản đang còn thắc mắc cô cười bởi lí do gì.

- Ừm...Trang cười... Cô Trang gật đầu và lại cười khê.

- Sao cười... Mình bắt đầu tập trung chú ý lời nói của cô.

- Thấy tính tình Duy nên mắc cười...Duy lạnh mà nhát... Cô Trang thờ dãi rồi nói nghe có vẻ như hiểu mình lắm vậy.

- Duy mà nhát gì...chỗ nào trời... Mình cãi cối vì cái sự thật quá xa xỉ ấy.

- Biết vậy đi...biết nhát là được rồi...khỏi cần sửa đầu Duy...để thương... Cô Trang cười nghiêng đầu lấy tay che miệng ra dáng e thẹn vui vui sao đó.

- ... Mình im lặng nghĩ ngợi trong tích tắc.

Thật sự khi nghe cô Trang nhận xét mình nhất thì trong lòng mình hậm hực lắm.

Bắt đầu suy xét hết tứ tung các viễn cảnh xem thử từ nãy giờ mình đã có biểu hiện gì mà cô cho là mình nhất chưa.

Lúc đó thì không nghĩ được gì nhiều vì bất ngờ và vì thời gian eo hẹp quá mà chỉ định ninh rằng:

"À chắc có lẽ vì cô nghĩ rằng mình phải đợi cô ngủ nên mới dám sờ chym cô chẳng...quái, chuyện đó à".

Nhếch miệng cười vì nếu là như thế thì mình đã thoág nghĩ ra được một cách chứng minh đầy thuyết phục.

Nghĩ là làm, mình nhẹ nhàng lê một cánh tay đang xoa bím về lại để đặt trên mông cô làm điểm tựa, tay còn lại thì chống mạnh trên nền nệm trông trái đẽ có thể chịu lực của toàn thân thể mà khẽ hạ mình đặt ngực nằm úp xuống ngay bên cạnh thân thể hiện đang trần truồng của cô.

Tư thế nằm của mình và cô là ngay sát bên nhau và cũng hoàn toàn giống nhau chỉ khác là mặt hướng vào nhau nên đâm ra lúc này cả hai đang mặt đối mặt.

Cô Trang từ đầu khi mình bắt đầu hành động cho đến khi cả hai đã áp mặt thật gần đều tròn mắt ngạc nhiên hết cỡ, có lẽ cô chưa hiểu mình định làm gì hoặc giả là đã hiểu nhưng lại chưa biết lí do vì sao mình lại làm vậy.

- Duy thế này...mà kêu nhất... Mình nhìn sâu vào đôi mắt cô và khẽ nhếch một nụ cười mỉa.

- Chứng minh đó à... Cô Trang nhìn mình một chút thì mặt bắt đầu tươi tỉnh và khẽ hích mặt hỏi nhỏ.

- Ủa... Mình gật đầu chắc nịch.

- Hi... Cô Trang gật đầu có vẻ như đã hiểu ra vấn đề.

Mình chẳng biết lúc này cô Trang suy nghĩ cái gì trong đầu nữa nhưng lại biểu hiện ra bên ngoài bằng một cái nhìn triu mến và nụ cười mỉm chỉ rất khẽ đầy quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Nụ cười khẽ bất chợt lúc ấy của cô Trang thật nhẹ nhàng lắm.

Nó mang theo một chút hơi ấm của sự mãn nguyện, hơi ấm của sự từng trải khôn nguôi và cả một thứ tình cảm chất chứa đầy lạ lắm đang dần định hình đến với lí trí mình, nó bỗng khiến cho tâm hồn này lặng im thao thức chìm đắm vào những ngây dại.

Cô dành nhiều tình cảm chân thành cho mình, cho thằng Duy đủ này, có lẽ là mình biết à không, mình biết rõ ấy chứ vì đâu có đơn giản gì để mình và cô tiến triển được đến mức như thế này mà nhất là có được một ngày thứ 7 màu nhiệm như hôm nay.

Cô Trang yêu mình không, mình đâu biết.

Cái thứ tình cảm đang dần ấm lên trong cô có được gọi là tình yêu hay không, mình cũng đâu rõ vì hiển nhiên mình không phải là cô nên đừng bao giờ bắt mình đoán hay tả về những thứ mà mình không thể nào biết chính xác được.

Về phần mình thì xin thú nhận luôn là mình cũng có một sự xao xuyến không hề nhẹ với cô Trang nhưng mình không thể nói là mình yêu cô, mình không nói thế vì thứ tình cảm này rất đặc biệt, nó khó tả nhưng mình có thể khẳng định chắc chắn rằng, nó không phải là tình yêu.

Nhân đây mình cũng xin nói rộng ra hơn về những cảm giác mà bạn sẽ nhận được khi đang "sờ hữu" một mối quan hệ mập mờ mà mình đã trải qua cho mọi người dễ hình dung và cũng xin nhắc lại, mập mờ chứ không phải là ngoại tình hay gian díu nhé.

Một mối quan hệ không định hình, không rõ ràng, nó là một cái gì đó rất mơ hồ, mông lung.

Nó tạo cho con người ta cảm giác bình yên dễ chịu, sự lắng đọng của tâm hồn mỗi khi nghĩ đến hay cuồng say háo hức mãnh liệt tinh thần trong những giờ khắc được trải nghiệm hai chữ "nhục dục".

Một mối quan hệ mập mờ thì sẽ không có căn nguyên nào để làm khó nhau, không phải lo nghĩ quá nhiều về tình hình hiện tại của đối phương cũng như những cái khó khăn trước mắt họ.

Vì bản thân người trong cuộc tự cho mình cái quyền không dính líu, không can thiệp gì đến cuộc sống của nhau.

Không phù phiếm hay lí thuyết suông đâu bởi nó có thể không hoàn toàn đúng vì những cái trong thực tế có thể sẽ diễn biến khác đi tùy theo "tính xấu" của từng thể loại người.

Và ở đây chắc chắn sẽ có cá nhân nói rằng đó là sự vô trách nhiệm trong một mối quan hệ nghiêm túc hay không rõ ràng, nhưng mấy ai hiểu được rằng đó là một sự vô trách nhiệm không sai, vô trách nhiệm có lí lẽ vì rằng sẽ chẳng bao giờ có một tòa án đòi thật hay lương tâm nào chịu đứng lên để chê trách hoặc phân xử một mối quan hệ hờ hững khi mà cả hai bên đều chẳng muốn động chạm quá nhiều vào cuộc sống của đối phương như thế.

Tiêu chí thống nhất cho cái lối vô trách nhiệm đầy hiển nhiên đó rất chủ động, nó mặc định giao ước cả hai bên không ràng buộc, không gắn kết cuộc sống vào nhau và nhất là không thể công kích từ cả ba phía.

Giống như là một thế giới khác, nơi mà bản thân ta không lo không nghĩ và có thể tạm thời thoải mái coi bỏ những lo toan dằn vặt trong cuộc sống đầy mệt mỏi mà đắm chìm vào sự tĩnh khiết, mới lạ mà đối phương ban tặng.

Đối với mình lúc đó cũng thế, căn phòng nhỏ nhà cô Trang như là thiên đường đa sắc và rằng nụ cười của cô là chiếc chìa khóa vàng vạn năng để mình có thể mở toan mọi cánh cổng, mọi ngõ ngách xa vời để mà thông dong, từ tốn bước vào khám phá.

Không những thế, mình còn thực sự cảm nhận được sự e dè của cảnh vật xung quanh trong giờ phút mù khơi mà tĩnh lặng trong khu vườn địa đàng này.

Mọi thứ của không gian nơi đây như ngừng chuyển động, chúng ngừng chuyển động để lặng yên chứng kiến hình ảnh hai con người xa lạ đang dần trở nên trần trụi hết mực để tiện bề mài miết mân mê nhau trên một chiếc giường cũ kĩ, cột kẹt đã sơn màu son gỗ ố vàng ánh vàng.

Và rồi đây họ sẽ...

Thôi, đùa đấy!

Nói cho lãng xẹt thế thôi chứ cái giường mình và cô Trang đang nằm trông hiện đại và tiện nghi lắm chứ chẳng phải cũ mòn hay mối mọt gì đâu mà cột kết, bằng chứng là nó hãy còn rất mới và có cả nhiều ngăn kéo bé tí tẹo hai bên thành giường để cất trang sức hay đồ dùng nhỏ nhắn tránh mất nữa mà.

Chính vì vậy, nó cũng đóng góp một phần quan trọng không nhỏ tạo điều kiện để hình thành nên cái viễn cảnh thật mê mị và vô cùng màu nhiệm trước mắt.

Nơi mà những thứ bí hiểm, nhiều lần ẩn dật sẽ từ từ được đưa ra trước ánh sáng dù cho là lần đầu hay lần thứ bao nhiêu đi chăng nữa thì đối với mình, tất cả vẫn mới toanh, vẫn luôn thôi thúc bản thân làm sáng tỏ.

Mình nhìn cô không chớp mắt, cảm giác như càng ngày lại càng bị hút sâu hơn vào bóng đen sâu thẳm của đôi mắt kia vậy, nó đầy quyến rũ nửa níu kéo lại gần nửa cho rời ra xa nhưng lại khiến đối phương không bao giờ có thể vượt khỏi giới hạn của tầm kiểm soát.

Nói vậy nghe hơi tiêu cực và có chút gì đó đen tối thì cũng không đúng lắm so với hoàn cảnh.

Vì thật ra đôi mắt ấy cũng khá là nhẹ nhàng nhưng chẳng hiểu sao lại đầy ma lực, nó làm mình đến là thờ dốt, lảng lảng cả tâm hồn và "khó chịu" nơi nhiều bộ phận.

Ngay đến việc mặc dù chỉ là đang trong tư thế nằm thôi nhưng cơ thể mình lại chợt run bần bật từ đầu cho đến tận dưới những ngón chân là cũng đủ hiểu rồi, một thứ rung động mà đàn ông chẳng ai thích cả vì sự bồi hồi, nao núng ấy làm cho cơ thể yếu đi nhiều và "chị thừa" thần thánh bên dưới kia trước muốn căng lên nhưng khi lâm vào tình cảnh này thì lại không "lên" được dường như ý muốn.

Cuối cùng như không còn chịu đựng thêm được nữa, mình đổ gục trước ánh nhìn ấy mà hồi hã đưa cả cặp mắt ngây dại này tiến sát vào khuôn mặt cô Trang hơn, vào đến cái độ khi mà hơi thở của cả hai lúc này đã có thể làm ấm mặt nhau mặc dù nhiệt độ trong phòng không hề lạnh bởi từ nãy giờ có bật điều hòa đâu.

Miệng của cả hai dần dà áp sát vào nhau thật nhanh chóng, mình chợt để ý thấy đôi môi cô được sơn nhẹ một lớp khá mỏng trên vành bờ hững như đang tỏ ý khiêu khích mời gọi mình vậy.

Và rồi trong cái lúng túng của hành động bộc phát, mình mạnh bạo đặt lên môi cô một nụ hôn vội vã, một nụ hôn bất chợt làm cô ngạc nhiên đến tròn mắt.

Cô bỗng nhìn mình lung lăm, nhìn sâu vào tận trong màu đen chất ngất của hốc mắt.

Ánh mắt của cô Trang lúc này không còn sự mê mị, gọi tình thoáng qua như ban nãy nữa mà đã chuyển hẳn sang cảm giác biểu hiện sự kinh ngạc đầy thích thú, một ánh mắt cười trừ thay cho lần môi biết nói.

Cô có cái gì đó lạ lắm và mình cảm nhận được sự phản kháng đó của cô, mặc dù lúc đó thì vẫn không hiểu lí do chính xác tại sao cô lại híp mắt trông vui

đến thế, nhưng phỏng đoán chắc có lẽ cô vui vì sự chính chắn và vô tư nơi mình.

Không bận tâm quá lâu về điều lạ lùng ấy mà chỉ biết được nước làm tới, mình nhích phần đầu nhẹ nhẹ về phía sau để lấy đà rồi sau đó nhanh chóng nhào phần cổ thẳng về phía cô như lúc này để hai bờ môi hiện tại vẫn còn đang ướt nhẹ thứ nước kết tinh từ làn hôn đầu tiên vừa rồi được một lần nữa hòa quyện và chìm dần vào nhau.

Môi mình thật sự tham lam quá, nó bóp chặt miệng cô mãi không buông, nó hung hãn nào nặn theo đủ kiểu từ trên xuống dưới, từ trái qua phải và hề cứ mỗi khi bị miệng cô chèn ép hòng giành thế chủ động trên chiến trường chính là nó lại căng cơ gồng mình để vượt lên trên chiếm hữu thế thượng phong.

Lưỡi cô cũng đâu chịu thua kém gì, nó luôn lách từng ngõ ngách trong miệng mình đến nhột nhột và thỉnh thoảng làm mình khó chịu đến môi như nơi khoét môi, sự nhột nhột đó càng lúc càng tăng cao mà lắm khi khiến mình như muốn buông xuôi và thả lỏng mọi thứ.

Tất cả hòa quyện vào nhau để cùng góp phần làm trào dâng cơn mê khoái lạc đang ngùn ngụt tăng cao trong cơ thể của cả hai người, cái tâm lý có chút "cuồng loạn" đó đang dần được nuôi dưỡng khiến mình và cô Trang càng ngày lại càng xung lực hơn, quấn chặt vào nhau hơn đến cái độ mà cô phải nhanh chóng di chuyển một cánh tay lên gần miệng "hai đứa" để hạ nhẹ cằm mình nhằm giảm nhịp độ "trận đấu" xuống.

Đó là còn chưa kể đến nỗi khổ của "thằng nhỏ" tội nghiệp này giờ đang căng cứng cực độ nhưng không được thỏa sức vùng vẫy mà lại bị bóp chặt trong hai lớp quần dày cộm và chịu cả sự đè nghiền to lớn bởi sức nặng của cả thân người mình hiện trong tư thế nằm úp nữa.

Không khí tuy thoáng đãng nhưng lại khá nóng nực trong phòng lúc này khiến cho mồ hôi trên người cả hai bắt đầu xuất hiện và dần "nặng hạt" hơn sau vài phút giao chiến của hai bờ môi ướt đầm, mình thấy lưng mình lạnh lắm mà nhất là mỗi khi cơ thể chuyển động và chạm nhẹ nhẹ với lớp áo đang mặc, mình biết là lưng mình đã rỉ nước ra nhiều lắm rồi vì có vẻ như là chiếc áo ấy đang dần thấm vào phía sau người mình vậy.

Mình và cô Trang hôn nhau ngẫu nhiên, hôn nhau lâu lắm đến chừng cũng vài phút là ít.

Đến khi mình gần như đứt hơi và có lẽ cô cũng không thể nín thở lâu hơn được nữa thì như thức thì cô dùng bàn tay ấm áp đẩy môi mình ra xa để cứu cả hai.

Vừa dứt miệng ra khỏi nhau là lập tức mình và cô thở dốc, thở hổn hển vô cùng khó khăn mà vì sao thì các bạn cũng biết rồi đó, việc nằm úp này khiến cho thao tác lấy nhịp thở rất trật trệ chứ chẳng chơi.

Đến độ cũng phải gần hơn 30 giây sau đó thì cả hai mới bình thường trở lại.

Lúc này cô mới lại nhướn đôi mắt lên, nhìn mình đầy triu mến và thoáng chút hơi chờ đợi.

- Duy...Duy không mác- xa nữa à Duy... Cô Trang nhìn mình lém lỉnh với vằn trán lấm tấm mồ hôi.

Vừa nghe câu nói của cô xong thì như một phản xạ tự nhiên nhưng có phần tỉnh ranh chút đỉnh, mình liền di chuyển cánh tay đang đặt hờ trên hông cô từ này giờ dịch xuống tới phần dưới hông, lần mò kẻ chiếc quần lót để rờ rẫm định vị và rồi cuối cùng chọt nhẹ và nguẩy khẽ vào giữa cái khe hẹp của chiếc bím núc thịt đang ú ứ thứ nước nhờn đùng đục ban này nhưng dường như đã có phần khô đi.

- Thì Duy vẫn đang mác- xa còn gì... Mình mím môi nhìn cô cười nhẹ.

Vừa lúc cô Trang cảm nhận được mình đang trêu chọc quấy phá là ngay lập tức cô liền lắc hông nguẩy nguẩy đủ cách để né những ngón tay yêu quái của mình đang mân mê, mò mẫm đều xung quanh bím cô và la oai oái.

- Trời Duy...Duy...hư...hư quá đó... Cô không nheo cười khẽ và la thành tiếng nghe vui vẻ lắm.

Mình vẫn chẳng để im, vừa nhìn mặt cô vừa lấy tay móc nhẹ nhẹ để cho thứ nước nhờn trong bím cô chảy ra nhiều và đều đặn hơn cả lúc này mặc kệ cho những điệu lắc cả thân người hay tiếng rên í ới chịu thua của cô cứ liên tục phát ra.

Dần dà cho đến khi tiếng thở của cô không còn theo nhịp mà lúc mạnh lúc nhẹ như thể chủ nhân đang bức bối một điều gì vậy.

- Duy...Duy...nằm ngửa dậy...nằm úp vậy...cô tức ngực quá... Cô Trang mặt hơi nhả vì khó chịu nhưng vẫn cố cười gượng nói với mình.

- Dạ... Mình gật đầu ưng thuận vì thằng nhỏ của mình cũng tức ngực như cô vậy, nó "thở" không được.

Mình và cô đồng loạt trở người dậy sau khi đã thống nhất với nhau.

Cô trở người dậy thì liền lập tức tuột hai dây áo ngực xuống rồi với tay ra phía sau lưng mở luôn cái chốt khóa để có thể kéo ra khỏi người, cả chiếc quần lót của cô lúc này đã bị di chuyển sâu xuống tận hai đầu gối cũng đồng cảnh ngộ bị vứt sang một bên khá vội vã.

Mọi thứ xong xuôi cô khẽ với tay lấy cái mền nhỏ để che hờ lên ngực kéo dài xuống phần háng trần truồng đang lộ thiên sau đó thì nằm xuống lại ở trạng thái ngửa như ban này.

Mình mở mắt trao tráo bởi một chuỗi hành động nhanh như chớp ấy của cô Trang mà thật sự thì mình cũng muốn làm y như cô vậy, vì mình cảm thấy vô cùng khó chịu nơi hạ bộ bởi cơn chim thần kì bé nhỏ của mình này giờ bị day nghiền vô tội vạ khiến cho sự tập trung giảm sút ít nhiều.

Chỉ chờ có thế, mình bắt chước cô chống tay liền ngồi dậy cời nhanh cả áo và chiếc quần jean đen ra khỏi thân thể.

Đầu tiên mình định cời hết, cời tất mà bằng chứng là mình đã gấp gọn nó vào chung với đồng quần áo vừa cời ra sang bên nhưng rồi mình lại chợt nghĩ, một ý nghĩ gì đó hơi rụt rè vào thời khắc quyết định nên đành thôi, đành loay hoay lộn ngược chiếc quần sịp đen lại mặc vào để che đi hình ảnh thẳng nhỏ đang căng cứng tránh lộ liễu trước mắt cô Trang.

Xong xuôi đầu đó, mình cũng bắt chước nằm xuống ngay cạnh bên cô mà thân nhiên theo hướng cô đang nhìn với vẻ suy tư lắm.

Nhìn lên trần nhà, nhìn sang phía cô, nhìn ra trước mặt thì càng lúc mình lại càng thấy khó chịu thay bởi ánh đèn điện dài lúc này đang chói thẳng vào hướng đầu nằm của cả mình và cô vì cả hai đang đối diện nó mà.

Mình lại quay sang nhìn cô khi thấy cô vẫn đang trần trọc nhìn sang hướng bức tường bên cạnh với một bên vú hờ hờ trong rất kích thích và mời gọi.

- Trang...Duy tắt đèn nha...chói quá à... Mình thì thâm nhỏ vào tai cô.

- Ừm...Duy tắt đi... Cô giật mình quay sang nhìn rồi cười nhẹ trông rất dịu dàng.

- Dạ... Mình gật khê đầu.

Nhanh chóng đứng dậy, mình từ tốn đi lại gần chỗ cánh cửa phòng và gạt nhẹ từng nút ấn trên chiếc bảng công tắc màu trắng đục cho đến khi bóng đèn dài tắt ngấm.

Căn phòng lúc này chợt chìm vào một thứ bóng tối lạnh lạnh, một thứ bóng tối màu xanh nhè nhẹ, một thứ bóng tối có thể nhìn được mặt người nhờ những nét quang đăng lơ mờ của trời hừng đông gần về sáng được chia sẻ ít ỏi từ những cánh cửa sổ nơi góc phòng.

Nhìn thì dịu mắt và mát mẻ là thế nhưng không khí trong phòng vẫn cứ nùng nực sao đó, nó nóng nóng làm cho mồ hôi mình vẫn tiếp tục rơi là chả không ngớt.

Mình tiến từng bước chậm chậm lại ngồi lên cạnh giường sau đó thì ngả lưng nằm cạnh cô Trang như lúc nãy nhưng chẳng muốn đắp chăn hay gì đâu vì người mình đã quá nóng rồi.

- Duy...buồn ngủ thì ngủ đi...sáng nay tính đi đâu đó mà... Cô Trang bắt gác nhìn lên trần nhà và nói nho nhỏ.

- Đi đâu đâu... Mình quay sang nhìn cô đầy ngạc nhiên.

- Ừa...sao nói Duy muốn đi chơi xa gì đó mà...rủ cô mà... Cô cũng tỏ ra ngạc nhiên chẳng kém mình là mấy.

- À...Duy nói rồi...bỏ đi chơi xa với lớp để qua đây với cô còn gì... Mình thờ dãi vì nghĩ có lẽ cô đã hiểu sai ý mình thì phải.

- Cô biết rồi...nhưng ý là Duy có muốn đi chơi xa hông á...bữa trước khi có dịp này...cô có nghe Duy nói mà...nếu thích thì mình đi cũng được... Cô Trang gật đầu và giải thích tỏ tường.

Đến lúc này thì mình mới chợt nhớ ra trước giờ đã không ít lần mình đưa ra ý định cùng cô đi đâu đó, đi một chuyến để xa rời căn nhà chán chường mà mình phải nằm dài suốt gần 3 tháng hè để dưỡng thương kia, xa cả cái chốn đô thị lăm phù phiếm tai ương này- cái chốn mỹ miều, "hoa lệ" mà người giàu thì đây "hoa" còn người nghèo thì đắm "lệ" này.

- Ừm...Duy thích đi chơi xa...mà biết đi đâu giờ... Mình gật đầu lia lịa.

- Cô có căn nhà dưới Thủ Đức á...cũng to...mình xuống đó đi... Cô Trang cười nhẹ nhắm hờ mắt nói với mình.

- Ừa...vậy ngoại ô rồi còn gì...sướng quá...gần đây ở nhà không thôi...chán...được đi thì vui kinh... Mình mừng rỡ ra mặt vì đã được đi chơi xa mà lại còn có nhà riêng để ở lại.Quá tuyệt rồi còn gì!

- Ừa...đáng lẽ ra là nó bị bán rồi đó...nhưng cô lấy tiền cô mua lại nửa còn lại... Cô Trang thờ dãi nghe khá buồn.

- À mà...sao trước con tưởng cô với...với...với Ba của Mỹ vì chuyện tiền nong đất cát...kết gì đó mà...nên mới...sao...sao giờ Trang có căn nhà này... Mình nhú mồm thắc mắc về những điều chưa biết tường tận.

- Kì niệm...cô lấy tiền mua lại nửa của Ba Mỹ để khỏi mất căn nhà này...cô không muốn bán...mà thôi...nhắc lại cũng đâu được gì...có chỗ là vui rồi...tính ra cũng gần...đi nhanh ấy mà...tâm tiếng... Cô Trang lại nói giọng buồn rầu nhưng chẳng mấy chốc sau đó là lại cười tít mắt.

- Ok...vậy khi nào đi đây cô...mà con đâu lái xe được...đi taxi hùm... Mắt mình sáng ngời bởi những dự định vô cùng tươi đẹp đang hiển hiện trong đầu.

- Để cô chở cho...như lúc nãy á... Cô Trang lại nhìn mình và cười hích mặt tỏ ra rất người lớn.

- Dạ...cũng được...mấy giờ đi cô... Mình gật lấy gật để vì vui mừng.

- Ừm...lát dậy đi...Duy ngủ đi...không lại mệt... Cô Trang nhìn về hướng bức tượng một lát sau đó thì quay lại trả lời mình.

- Nhưng mà giờ Duy hông muốn ngủ... Minh trề môi ra có lẽ là trông rất nghịch.

- Sao vậy... Cô Trang nướn một bên chân mài thắc mắc hỏi lại.

- Thì không muốn ngủ...muốn cái khác... Minh lắc đầu sau đó dùng một bên tay chống nhẹ đầu rồi quay cả thân người nhìn về phía hạ bộ cô đang sau lớp mền mỏng.

- Muốn gì... Cô Trang vẫn tỏ ra ngu ngờ mặc dù miệng đã bắt đầu xuất hiện những nụ cười mỉm rất bí hiểm.

Chỉ chờ có thế, mình nhanh chóng luồn cả thân người vào cái mền mỏng cô đang đắp rồi tinh ranh dùng cả hai cánh tay thọt mạnh vào bên hông eo của cô Trang tới tấp làm cô cười như nắc nẻ và giãy giụa không ngừng.

Vì quá nhột nhật nên cô tức tốc nghiêng người qua cả hai bên để né tránh hoặc chèn ép hai cánh tay mình thôi không cho chúng hoạt động làm khó cô nữa.

Nhưng vì thương mình vẫn còn đau và cũng vì cánh tay vẫn đang băng bó nhẹ nên cô Trang hình như không dám gây mạnh sợ động vào chấn thương của mình nên cô cứ thế, cắn răng giãy đành đạch lên xuống trông rất ngượng nghịu.

- Duy...Duy...kì quá...tha Trang...tha...á...Duy...hư...Duy... Cô kêu lên những tiếng thất thanh í ới mà không còn giữ nếp như lúc nãy nữa.

- Không tha...ai biểu...không tha... Minh hồ hởi chọt tay lia lịa vào nách cô và cả không quên bóp nhẹ nhẹ vào hai bầu vú đang tung tung theo từng nhịp rung động của cả thân người cô đang sau lớp mền mỏng.

Minh làm căng lắm, được chừng một lúc thì có vẻ như cô không còn chịu nổi nữa mà đã chọt rên ừ ừ nên mình từ từ dừng lại để cho cô thở, nghĩ mệt sau một hồi cười như điên như dại.

Cô thở dốc, vừa cười vừa liếc mình trông cực ngộ.

- Duy quấy cô hoài nha...hư... Cô híp mắt lại cắn nhằn mình trông khá khó chịu.

- Duy...giờ...Duy xin lỗi... Minh gật đầu tỏ vẻ hối lỗi đầy giả tạo.

Dần dà cô Trang cũng trở lại bình thường nhưng khi chỉ vừa kịp xuất ra một tràn thờ dài đánh lạc hướng là cô liền nhanh chóng quay người sang sau đó nướn dậy kê sát mặt mình và khề đặt lên môi mình một cái hôn nhẹ.

- Cảm ơn...Duy... Cô cười nhẹ và khề nói.

Hành động của cô thật sự khá khó hiểu, mình chẳng hiểu vì sao cô lại cảm ơn mình nữa nhưng lúc ấy mình đã tự nhủ rằng là không nên hỏi, không khi giữa hai người bây giờ đang vui vẻ mà mình lại tò mò đi sâu vào mọi chuyện thì sẽ làm cho nó lằng xúng thì hỏng.

Chấp miệng một cái lấy le và cũng là để xua tan câu nói đầy lễ nghi của cô Trang vừa rồi, mình nướn người dậy tuốt nhanh chiếc quần sịp đang bao bọc "thằng nhỏ" cương cứng của mình từ nãy giờ xuống và vút hờ hững qua một bên trước cặp mắt tò mò của cô.

Không để cô mở miệng hỏi thêm điều gì nữa, nhanh như cắt mình hất tung chiếc mền mỏng ra khỏi thân người của cả hai sau đó chống tay lấy đà nhích người dậy nằm đè lên thân thể trần truồng không mảnh vải của cô đầy táo bạo.

Cô gật bắn mình theo phản xạ tự nhiên nên có chút chống trả bằng cách lấy hai tay chống hờ lên phần ngực mình nhưng chỉ một thoáng sau khi nhận ra ý định của đối phương là cô liền hạ tay xuống.

Mình và cô nhìn nhau đầy tình cảm trong giây phút phần hạ bộ của cả hai va chạm vào nhau mà cụ thể là thằng nhóc nhỏ của mình cứ khuấy và chọt lung tung ben vào phần háng chân của cô như thể nó bị mù ấy, à mà nó bị mù thật mà nhỉ vì mình chưa có chủ đích đưa nó vào hang cọp để thăm cọp cái.

Chú trọng phần trên, lại một lần nữa mình đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ mà cánh tay thì không quên bới móc nhẹ nhẹ vào chiếc bím kia với mục đích để cho nó lại tiết ra thứ nước nhờn ấy thật nhiều như ban nãy.

Cũng chỉ đơn giản là những màn khóa môi đầy điệu nghệ nhưng ước chừng phải hơn một phút sau thì miệng của cả hai mới tách khỏi nhau.

Như sợ rơi rớt thời gian, mình hấp tấp di chuyển đổi môi vẫn còn ướt đầm hun chùn chụt từ cằm cô xuống cổ rồi từ cổ xuống tận nơi hai bầu vú căng tròn nung núc của cô đang án ngữ.

Mình mút lấy mút để, mút thành tiếng động lạ tai "thịch thịch", mút thật nhiều và đều đặn của hai bên.

Núm vú cô bị kích thích và cả lực kéo nên chẳng biết từ khi nào nó đã căng cứng và nhô cao chia thắng lên trời trong cực kì kiêu hãnh.

Mình như bị kích thích cùng cực nên cứ thế, mút và liếm đủ kiểu trên hai ngọn đồi voi vọt vọt vài sợi lông tơ cho thỏa con khát đang cháy hừng hực trong người.

Mồ hôi của mình túa ra như tắm và cô cũng thế, nơi khoét ngực của cô đã ướt đầm chứ không còn lấm lấm như lúc nãy nữa.

Vừa hay say rồi lười trên ngực cô, mình ại vừa móc mạnh bạo thật sâu vào bên trong chiếc bím mềm nhũn và dần ướt át của cô hơn.

Tuy tập trung với những hành động là thế nhưng thỉnh thoảng mình vẫn ngoác lên nhìn sắc mặt của cô, nó đỏ mề và thèm khát lắm.

Cô nhắm mắt thở khe khẽ và bỗng đưa hờ một bàn tay lên gần miệng cắn nhẹ trông cực gợi tình.

Biểu hiện đó của cô lại càng làm mình thêm thích thú hơn, nó như là kết quả của cả một quá trình cố gắng tự nãy giờ của mình vậy, thêm động lực để mình nhanh hơn và vội vã hơn gấp bội.

Bất chợt, mình cảm nhận được thứ nước nhờn thần kì của cô Trang đã ra khá nhiều đến mức ướt đầm cả hai ngón tay nãy giờ đang làm nhiệm vụ bôi móc.

Và cũng vì thứ nước đó đã ra quá nhiều đi nên cứ mỗi nhịp chợt sâu vào và kéo ra của ngón tay mình lại tạo thành từng tiếng lép nhép đầy nhục dục.

Và rồi như đã định từ trước, mình hồ hởi ngược cả thân người lên nhìn vào mặt cô lần cuối trước khi thực hiện cái ý định đen tối trong đầu.

Cô vẫn nhắm nghiền mắt và rên khe khẽ.

Cười nhẹ với khuôn mặt cô lúc đó, mình từ từ banh nhẹ háng chân cô ra và ngồi vào ngay giữa cái khoảng trống nhỏ hẹp vừa tạo ra đó.

Mình nhẹ nhàng co phần thân dưới lùi lại phía sau để lấy đà hát thật nhanh, thật mạnh về phía trước khiến cho thằng nhỏ mình như xé toạt cái rãnh ứ nước ướt át ngay chính giữa chiếc bím của cô ra làm hai để chui tọt vào đây tham lam tuy là có hơi chút vướng víu.

Cô Trang nhắm nghiền mắt, nhắm mắt rên lên một tiếng khá to:

..."Ừm...ừm..."

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Từ nãy giờ mình và cô Trang đã quá quen thuộc với những động tác mân mê khắp da thịt trên toàn cơ thể, sự nồng cháy của những nụ hôn say đắm từ đôi môi của cả hai nên lúc mà mình thật sự đã ở "bên trong" cô thì phải nói luôn là cảm giác khác hẳn.

Nó lạ lắm!

"Bên trong" cô không chỉ là sự dần xé, day nghiền từ những mảng thịt trơn tru ẩm nước mà còn là cả sự âm ỉ của cái nhiệt độ kì quái mà các đầu ngón tay mình từ đó đến giờ không thể nào hiểu hết được. Cái sự ấm nóng này lan tỏa đầy đặc và tác động độc khắp làm cho "cây hàng" của mình bỗng dưng tức tối và tê dại đến khó tin.

Lần lượt những xung điện thần kinh được tạo ra và cứ đều đặn truyền liên tục từ dưới lên tới tận đỉnh đầu rồi lại từ đầu xuống trở lại bên dưới khiến cho cơ thể mình phải run lên bần bật đến nỗi hai bắp chân gần nơi tiếp giáp dần có dấu hiệu tê rần.

Không những thế, hơi thở của mình còn lác nhịp trông thấy mà mình thì đã bắt đầu làm gì đâu!

Ban đầu "thằng nhỏ" của mình "hiền" lắm, nó chỉ cố gắng nhẹ nhàng xé toạt cái bướm cô Trang ra thật căng để tọng "đầu khấc" vào đủ sâu mà hưởng thụ từ tổn cái khoái lạc nhục dục đang bao trùm từ các thớ thịt mềm mại, ẩn sâu bên trong hai cái mép da bím nhúc nước và được bao bọc bởi những chùm lông dày nhưng ngăn ngừa thôi chứ chưa vội có bất kì động tác đưa đẩy nhiệt huyết nào cả thế mà cái nơi hiện đang giao thoa và âm ướt nhất giữa cả hai cứ làm cho mình đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác của những cảm xúc ái ân trần tục.

Và rồi thời gian lặng lẽ trôi qua và mình cũng dần nhận ra, cứ bất động như vậy thì chắc cô Trang cũng chẳng có vui về gì đâu vì "thằng nhỏ" mình lúc này sẽ chẳng khác là mấy so với những đầu ngón tay thô ráp đã hành hạ cô lúc này, lại còn cộng thêm cái sự quần quật mà cái bím lông lá kia của cô cứ tác động lên cơ háng chân cũng chẳng mấy chốc sẽ hút cạn kiệt hết mọi sức lực từ người mình mất.

Nuốt nước bọt đánh ực thành tiếng, mình hướng ánh mắt nhìn kĩ vào cái nơi mà những bộ phận của mình và cô đang dính liền, nơi mà hai cái mép bướm sẫm màu của cô Trang đang ra sức cố gắng nuốt chửng khúc thịt đỏ hồng của mình thật sâu vào bên trong như thể sự thèm thuồng đã lên tới đỉnh điểm mà chúng thì hiện đang bị nghẹn tức nơi cuống họng vậy.

Như đã ghi sâu tất cả vào tiềm thức, mình bỗng chốc lia mắt thật nhanh khắp trên tấm thân trần truồng của cô đang phơi bày trước mắt.

Di chuyển mắt khỏi chùm lông mu đen dày được tia tốt cẩn thận trông rất mượt và vô cùng sạch sẽ, khỏi cả cái bụng không mấy thon gọn và đôi gò bồng đảo to tổ chẳng đang run lên từng hồi bởi nhịp thở làm cho cái ti đỏ hồng cứ chọt nạy nẩy.

Mình lặng yên dừng lại nơi nét ngài đã ướt đầm mồ hôi, cái khuôn mặt đã quá tuổi xuân thì nhưng vẫn hiển hiện đầy đủ sự thanh lịch, quý phái và vô cùng đứng đắn của một người phụ nữ trí thức độc thân tuổi băm gần sắp.

Cô đang khép hờ đôi mắt với những mơ màng và vẩn thờ, hẳn là thế nhưng hơi thở lúc nhanh lúc chậm và kèm theo là những tiếng rên khe khẽ từ cái miệng đang mở hé hé để những luồng hơi ấm nóng thoát ra như thể một mình chiếc mũi nhỏ xinh và cao vút kia vẫn không thể làm tốt nhiệm vụ hô hấp vậy.

Lúc này người cô Trang rất ướt!

Mồ hôi trên người cô ra nhiều lắm, ra đến nỗi làm bóng loáng cả tấm thân trần truồng nhùng nhệng ngay bên dưới mình.

Mặt cô cũng thế, nó trông gọi tình kinh khủng nhờ những hạt mồ hôi thành hình chứ không còn lấm tấm như lúc nãy nữa.

Đang mãi nhìn ngắm thì bất chợt, mình nhìn thấy một giọt nước hư đốn từ từ lăn nhẹ nơi chân mày xuống gần hàng mi của cô và sắp sửa thấm nhòe vào bên mắt phải.

Như phản xạ tự nhiên mình đưa nhẹ cánh tay đang chống hờ trên nền nệm lên gần mặt cô và gạt nhẹ đi, giọt mồ hôi bị kéo lê nên trải dài ra và thấm dần vào da thịt xung quanh nơi gần hai thái dương như chưa từng tồn tại.

Trong giây phút ấy, cô Trang mở thật chậm đôi mắt đang còn hazy lim dim nhìn mình thật kĩ.

- Sao Duy nhìn cô...nhìn gì vậy... Cô Trang thắc mắc với cái nhìn đầy lạ lẫm của mình.

- ... Mình im lặng nhìn cô thật sâu và đôi mắt thì vẫn không rời khỏi khuôn mặt ấy, cái gương mặt ướt át với những độm tóc mai dính hờ hững trên vầng trán.

- Duy...Duy nhìn cô gì dạ... Cô lại thì thầm như thể rất muốn biết câu trả lời từ mình.

- Nhìn đủ...nhìn bướm của cô... Nhìn không chớp vào đôi mắt đang dần tỏ ra ngại ngùng của cô Trang, mình nói mà chẳng thêm kiềng nể gì nữa.

- ... Cô Trang bỗng nhiên im bật, không thốt lên lời nào mà chỉ kip tròn mắt, tròn vo.

Lại tiếp tục một điệu cười khế đầy đưa loi, mình kéo thật nhanh đôi mắt dâm tà để rà khắp không bỏ sót toàn bộ thân thể ngọt nước của cô, xuống đến tận chỗ cái mu nhơ nhốt chum chít lông đen ấy và sau đó nhanh chóng ngược lên nhìn sâu vào đôi mắt cô Trang y như ban nãy trong thời gian chưa đầy một tích tắc.

Và cũng chỉ trong giây lát, cô Trang bỗng chốc trở nên lúng túng trước cái nhìn tinh quái của mình.

- Duy...cô...cô...đừng...đừng nhìn... Cô nhắm mắt lắc đầu nguầy nguậy rồi nói cái giọng đầy ngượng nghịu.

Sau câu nói đó, cô Trang hết dần dần lấy tay che hai bầu vú to oành kia rồi lại tiếp tục run lắc cơ thể đủ kiểu như muốn tách thật nhanh khỏi trạng thái bị phần bụng dưới của mình đè lên và nhưng vì hành động của cô không dứt khoát và chỉ mang tính bộc phát nên mình khá nhanh có thể kìm hãm chúng bằng hai tay.

Không dừng lại ở đó, cô Trang còn cố xê dịch mông sang hai bên nhằm muốn cứu thoát cái bím đỏ hồng của cô khỏi thăng nhỏ của mình nhưng vì biết trước những biểu hiện đó nên mình đã cố gắng ghi đè thật sát, thật chặt để thăng nhỏ mình vào thật sâu khiến cho cái bím bị kéo căng hết cỡ nên cặp mông cô bị đè bẹp xuống nền nệm không thể di chuyển gì nhiều cho lắm.

Cuối cùng như biết không thể làm gì hơn, cô đành cố gắng với tay lấy chiếc gối ngay bên cạnh để đặt nhanh lên trên phần ngực của bản thân và dùng một tay ôm chặt thân gối, tay còn lại thì xòe rộng ra rồi che lên chỗ hai bộ phận của mình và cô đang hành hạ nhau.

- Vậy đừng nhìn nữa...cô không muốn Duy nhìn... Cô Trang thờ hời ra đứt đoạn mà mình không biết vì cô mệt, vì cô bức hay là vì những va chạm liên hồi giữa "cậu bé" và nơi "cửa mình" ẩm ướt của cô sau màn quật khởi vừa rồi nữa.

- Ủa...Duy thấy hết rồi mà...che chi... Mình nhịu mãi tỏ ra hơi khó chịu và cũng khó hiểu vì những gì vừa diễn ra.

- Nhưng cô không muốn Duy nhìn như vậy...ngượng lắm...cô già rồi... Cô Trang quay sang bên, lắc đầu với vẻ mặt lạnh ngắt không thêm đếm xỉa mấy tới lời mình nói.

- Cô trẻ lắm...đẹp...Duy nói thật...Duy không hay nói dối khi nhận xét người khác đâu... Mình gật đầu lém lỉnh.

- Cô nói là cô không thích Duy nhìn chằm chằm...nghe chưa... Cô Trang quay lại hướng 12 nhìn thẳng vào mặt mình và nói với giọng điệu hơi căng thẳng.

- Duy nhìn thì có vấn đề gì đâu nhĩ... Minh nói với cái thái độ cãi bướng nghe rất ương ngạnh.
- Cô đã nói ý kiến của cô rồi...cô không muốn nói nữa...chỉ vậy thôi... Cô Trang vẫn như thế, vẫn kiên quyết với những gì đã nói.
- Ừm...chỉ vậy thôi... Minh gật đầu qua loa.

Nói xong và chẳng thèm để ý đến phản ứng của cô Trang nữa, mình ngay lập tức như một con khi đột đầy hung hãn muốn kết thúc tất cả mọi thứ mà nhất là cái bầu không khí đầy khó chịu này.

Dùng hai tay nâng phần bắp chân của cô lên cao rồi khẽ gấp theo hướng đầu gối để chúng có thể chống đỡ dậy trên nền nệm mà khoe hoàn toàn hai cái bẹn háng bên dưới ra thật rộng sau cái màn giấy này vừa rồi.

Mọi tiến trình lúc bấy giờ mình đều làm rất quyết liệt và có phần mạnh bạo chứ không thêm tiếc thương đến bất kì mảng thịt nào trên người cô cả.

Bặm môi sau đó kéo nhanh thẳng nhỏ ra đến đầu của mình nơi hai mép thịt đỏ hồng của cô án ngữ, mình hít một hơi thật đầy để có sức nhấn thật mạnh phần thân dưới của mình tiến sát vào háng cô hơn.

Giây phút đó, cô Trang trần người đến mức nghiêng rặng và ưỡn cao phần thân dưới lên như thể bị một cái gì đó đang rất đau đớn diễn ra bên trong cô vậy.

Chym mình bị tạo đà mạnh nên hồ hởi tiến sâu vào cái bím của cô mà hi hục ma sát với những thớ thịt đã khô phần nào thứ nước nhờn thần kì ấy, có thể đó là lí do mà cô nghiêng rặng lợi chăng.

Mặc kệ, không thèm để ý đến sắc mặt lạnh tanh và không mấy hưởng ứng của cô Trang, mình cứ thế đập liên tưng tưng để phần háng của cả hai lại tiếp tục va chạm mạnh bạo vào nhau với dụng môi là thứ nước nhờn dùng đục đang tiết ra vô cùng hạn chế kia, có lẽ vì lúc này mình đã ngâm quá lâu mà không có tác động nào nên thứ nước ấy quá ít hoặc đã khô lại không đủ để làm trơn mọi thứ như ban nãy được.

Hai khối thịt động nhau thì nhiều nhưng thành phần bôi trơn thì ít hẳn đâm ra những âm thanh vô cùng lạ tai từ xuất hiện.

"...Xít...xít...bạch...kịch...kịch...bệch..."

Những tiếng động đó bùng lên giữa không gian êm ả kèm theo đó là những tràn trề hồ hởi và li lợm từ mình, cái im ắng và bất cần nơi cô.

Dần dà chỉ khoảng độ mười giây sau khi những cái nhịp đều đặn liên tục phát ra từ điểm nối giữa hai người, mình cảm thấy buốt đau và tức tối kinh khủng nơi đầu khác.

Tức tối và lúng túng, mình quì ngồi trên hai gót chân đã đang rộng để nhìn sâu vào nơi ấy, quái...nó khô thật.

Đột nhiên trong đầu mình xuất hiện một ý nghĩ táo bạo, di chuyển một cánh tay lên gần miệng mình nhanh chóng nhòe nhanh ra một bãi nước bọt khá to sau đó trét hẳn vào phần thân của "khúc hàng bên dưới" và đều đặn xung quanh hai mép thịt, lên cả cái hột bím và chà sát không thương tiếc vào hai cái lớp da từ ngoài vào trong.

Cũng phải mất vài cc nước bọt thì tất cả mới dần ướt át theo ý mình.

Nhước lên nhìn cô, mình để ý thấy cô chẳng phản ứng gì trước những sự cố gắng nơi mình cả.

Khẽ chau mày, mình cho cả hai tay lại gần và rồi kéo mạnh đôi bàn tay đang ôm hờ chiếc gối của cô Trang mà nắm thật chặt kéo gần chúng để lấy đà tiếp tục đẩy thật mạnh phần háng chân của mình theo đúng quỹ đạo hơn.

Ban đầu cảm giác vẫn chẳng thay đổi gì mấy nhưng từ từ thì mọi thứ cũng dần đi vào ổn định hơn.

Và rồi trong một khoảng khắc khi mà bất giác cô quay mặt về hướng cửa sổ, thông qua những thứ ánh sáng mờ nhạt được hắt vọng vào, mình để ý thấy cô đang mở hé miệng, đang thở hổn hển với gương mặt tuyệt vọng mà lâu lâu còn nghiêng cả rặng vào môi mà cắn chặt.

Đau đớn và chịu đựng nhiều hơn là sung sướng hay khoái cảm!

Nhưng cũng phải thú nhận đến tận giây phút ấy thì mình mới thực sự thấm nhuần câu "Khi cuồng dâm nổi dậy thì thú tính sẽ bộc phát".

Mặc dù cũng không đến mức phần "con" lấn át phần "người" gì đâu nhưng phải nói là lúc đó mình vô tâm lắm vì chẳng thèm đếm xỉa đến nét mặt ấy, thái độ ấy mà mình cứ tập trung nhìn xuống nơi mà chym mình và bím cô đang va chạm, nhuộm nhoeai xung quanh háng là thứ nước dùng đục đã lại ra ngay một nhiều gần bằng lúc này.

Thứ nước ấy tiết ra, nhiều thứ thay đổi!

Những phần lông đen dày trên chiếc mu nhô cao vừa đủ của cô từ lúc này đã khô và bệch chặt vào da thì giờ đây lại bị xối tung lên một lần nữa, thân thể của chúng đắm nước và quăng lại trông đến ngộ.

Cả cái bím tội nghiệp đang phải đảm mình chịu đựng số phận hẩm hiu của một chiếc cối, một chiếc cối da đỏ xinh bị cái chày cứng ngắt của mình đang đâm chọt và già đánh đập lên hồi cũng đỡ được phần nào nhừ nhối nhờ vào thứ nước thần kì ấy.

Thực tế đến giờ phút ấy, bím của cô Trang đang đau đớn hay đã sưng rần, mình không biết nhưng nhìn cái cách mà chúng sưng tấy lên và đỏ căng mọng lại khác xa lúc trước thì mình chắc chắn chúng là một thành phần chịu tác động trực tiếp từ những "nhát chày khô khan" của mình ban nãy.

Đột nhiên khi bụng dưới và chi thừa của mình vẫn đang hoạt động hăng say thì bất chợt mình cảm giác hai bụm của cặp trứng cút nơi háng chân bắt đầu hơi săn lại, kèm theo đó là sự tức tối nơi đầu khác dần dà tăng gấp bội và cả sự rung lên của toàn thân khi một thứ gì đó rất nóng đang trườn từ từ suốt dọc thẳng nhỏ của mình.

Vì mọi thứ tuôn trào quá nhanh và không chủ đích nên mình chẳng kịp kim hãm gì cả.

Và khi mà chỉ vừa ý thức được là hình như trận đầu đã đi đến những phút cuối mà chưa kịp tăng tốc kiểm bàn gỗ gì thì "thằng nhỏ" trọng tài khốn nạn đã nhanh chóng thổi hồi còi kết thúc trận chung kết.

Mình ra đây áp "thứ của mình" trong cô Trang, cơ thể mình run lên và mất sức lực nhanh chóng khi chym mình tuôn trào từng dòng nước nóng hôi hổi không liên tục bên trong bím cô.

Mình chẳng buồn để ý đến những biến hiện trên mặt cô Trang hay cử chỉ cũng như hơi thở làm gì nữa vì thật lúc đó mình rất chán nản, có chút nhẩn nha và bức tức dù rằng đã "bị out" nhưng mình vẫn chưa lên đỉnh, cảm giác nó cứ khó chịu như chưa thỏa mãn một tẹo nào hết cả.

Và đó thực tế cũng lần duy nhất tính cho đến thời điểm này mình die mà cũng chẳng biết là đã die, die theo một cái cách yếu sinh lí nhất, die khi chưa kịp tăng tốc.

Thở dài thườn thượt, mình cúi xuống co người lại, co cả cái lưng dầm mồ hôi mà nằm đè lên phần bụng cô Trang như trong tư thế quý như có điều là đang đang hăng.

Chẳng buồn rút thẳng nhỏ ra, mình cứ thế khế đặt đầu lên chiếc gối đang ở trên ngực cô mà dụi dụi.

Mình lúc này chẳng khác nào một thằng bé đang ngủ say ngắt trên người mẹ nó cả nhưng lại với một tư thế vô cùng đáng lo ngại.

Con chym bé nhỏ, teo túm của đứa con trai này vẫn đang được đặt "trong người" mẹ Trang của nó, trong cái lỗ bướm ướt sũng thứ nước trắng đục sền sệt và rả rích rí ra trảy trét đều khắp những chùm lông mu đen dày đặc, hai đọt thịt sưng tấy vì va chạm và nhầy lên trên cả phần bụng dưới trắng ngần của mẹ nó tạo thành hỗn hợp dính dính nhơ nhớt.

Không những thế, từ cái khe bím trần trụi của mẹ nó, theo dòng chảy thứ dịch vị ấy trào ra khỏi bướm mà định hình nhỏ xuống làm ướt nhẹ một cái lỗ mới, một cái lỗ thâm đen với chức năng đào thải hoàn toàn khác biệt nhưng lại đang bị thấm nhòe lên sâu bởi thứ tinh dịch của chính con trai mình.

Mình nằm đó, nằm trên người cô với đủ suy nghĩ mông lung và ngây dại dễ gây hại cho đầu óc.

Đang mê mê thì bất giác, đầu mình như bị một cánh tay nào đó xoa nhẹ nhẹ, cánh tay đó len lỏi vào từng kẽ tóc mà vuốt ve và mân mê khe khẽ rồi bất chợt kéo một mảng tóc mình lên rồi lại thả ra, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần.

- Cô...giận Duy à... Mình thì thăm nhưng không có bất kì cử động nào hết.

- Không...chỉ là...cô già rồi...xấu...đừng nhìn như vậy...cô ngại... Cô Trang vẫn cứ vuốt ve tóc mình mà rằng.

- Duy thấy đẹp mà... Trang thật sự đẹp... Mình cười nhẹ và nói mặc dù muốn ngược lên nhìn cô lắm nhưng chẳng hiểu sao người mình mòi và mặt kính không cộng thêm cái tính làm biếng sau một hồi quần quật nữa chứ.

- Đừng nịnh...cô gần 40 rồi...còn đâu nữa mà đẹp... Cô Trang với giọng nói trêu mếu và trải đời.

- Vậy sao hồi trước ở phòng tắm...cô ngồi bành háng ra hết sức...rồi chỉ trò...chỉ rõ thấy mờ...thấy từng li từng tí luôn... Mình thắc mắc và nhắc lại chuyện cũ, cái chuyện làm nên một ố những mâu thuẫn trong đầu mình.

- Cái đó khác... Cô Trang bất chợt dùng xoa đầu mình.

- Sao khác... Mình ngược lên nhìn vào mắt cô với thái độ vô cùng ngạc nhiên.

Mình đang nhìn cô đầy tò mò thì đột nhiên cô Trang ôm gối nằm nghiêng người sang bên cười khi mặc dù phần dưới "cửa mình" của cô đang bị mình đè lên.

- Cô làm vậy...đề...để dụ Duy...dụ Duy...đừng hông... Mình nhíu mày lại kết luận nghe hơi ê tiện.

- Ủa...hông ai biết dụ ai... Cô Trang cười khặc khặc sau đó lấy gối che hờ lên mặt.

Mình tuy vui nhưng vẫn có chút gì đó tức điên bởi trong suy nghĩ cứ bị cô qua mặt thế nào ấy, tiếp tục cái trò trẻ con hồi nãy, mình nhướn người dậy dùng cả hai tay mân mê mạnh bạo vào phần eo, hông và nách làm cho cô cười nắc nẻ và lẩn lộn qua lại đến hải.

Được một lúc thì thằng nhỏ mình lại bị va chạm và kích thích bởi những suy nghĩ chiếm hữu nên chẳng mấy chốc mà nó quay trở lại tình trạng "căng thẳng" đâm chọt tứ tung vào bím cô làm mình khá nhức nhối nên nhanh chóng phải trườn xuống khỏi người cô Trang mà trở lại nằm ngửa ngay kế bên cô.

- Phù...phù...mệt thật...già rồi nên mau mệt... Cô Trang thở hổn hển rồi chọt than thở.

- Cô cứ nói cô già hoài...trong khi Duy thấy cô giống trên dưới 30 là cùng... Minh lắc đầu nhìn trần nhà trả lời cô.

- Nói quá...cô cũng như gái 18 chứ...đúng hông...haha...Duy này...nịnh quá đáng... Cô Trang nói cái giọng nghiêm túc nhưng tự tin rồi chọt cười.

- 18 thì hơi quá thật...hahaha... Minh cười như nắc nẻ trước câu bông đùa của cô.

- Mà cho cô hỏi cái này...có bao giờ Duy nghĩ...sẽ cho mọi người biết chuyện này chưa... Cô Trang bỗng nghiêm nghị trở lại.

- Chưa từng...hay ho gì đâu mà nói cho người ta nghe...ảnh hưởng lắm...trước cô nói vậy mà... Minh lắc đầu rồi cười mỉm chi.

Sau câu nói đó của mình, cô Trang ngồi dậy lùi lại dựa lưng lên mảng gỗ đầu giường rồi với tay bật cái đèn ngủ ngay trên chiếc bàn nhỏ đặt kế bên cạnh giường nằm.

- Nhưng...giờ cô nghĩ khác rồi... Cô Trang lạnh lùng đáp.

Đáp xong thì cô từ từ kéo hai chân cho chúng chống đứng để dạng háng ra rồi nhẹ nhàng lấy chiếc khăn mùi xoa nhỏ trên bàn lau nhẹ nhẹ vào chiếc bím ứ đầy những thứ hỗn hợp nhầy nhụa.

- Nghĩ sao chứ... Minh tròn mắt hích mặt về hướng cô mà mắt thì không thể nào rời cái bím tấy đỏ đang được lau khe khẽ.

Cô Trang nhìn vào mắt mình sau đó lại cúi xuống tiếp tục chăm sóc chòm lông bên trên bím mà thì thầm.

- Giờ Trang muốn công khai...chuyện tụi mình!

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Câu nói bất thành linh lúc ấy của cô Trang thoáng chốc làm mình giật nảy, run bén lên đến cái độ mà cặp mắt vốn đã lơ đãng từ nãy giờ của mình cũng bỗng trở nên tròn xoe đầy ngạc nhiên như không thể tin được vào những gì mà hai tai vừa nghe thấy.

Có phải mình nghe lầm hay chính xác là cô Trang vừa nói sẽ phơi bày mối quan hệ này, mối quan hệ chim chuột giữa mình và cô ấy, sao đột nhiên tai mình nó ù và lưng bụng quá thể.

Nghĩ cho lung ra thì nghe lọt thế quái nào được khi mà ngay từ giây phút bắt đầu, "cọng dây dưa" giữa mình và cô Trang đã xác định chắc chắn là không thể nào có được cái nhìn thiện cảm từ xã hội, trong khi giờ này cô lại đòi "công khai".

Một người phụ nữ tuổi trạc tứ tuần lại quen biết và có mối quan hệ xác thịt với một thằng nhóc tí tuổi mười nhỏ chỉ bằng con gái mình, lại là người yêu cũ của nó nữa thì dù bản thân cô có li dị hay chưa hoặc có mối liên quan nào đó giữa cả hai từ trước đi chăng nữa thì sự chấp nhận của mọi người xung quanh vẫn là điều không thể, sự dèm pha chắc chắn sẽ nổi lên đầy cộm vì sờ đĩ đây vẫn là những sự sai trái xấu xa thuần túy không thể nào biện minh.

Cô Trang là người rõ hơn ai hết điều đó vì cách đây không lâu cô còn thường xuyên nhắc nhở mình về việc phải giữ bí mật chuyện tình mờ ám này và nhất quyết không muốn ai biết đến kéo tai tiếng, ấy vậy mà cơ sao bây giờ lại có thể nói ra cụm từ "muốn công khai".

Chẳng lẽ cô không nghĩ đến hậu quả sao...hay là cô bất chấp?

Minh nghĩ rằng cô Trang chắc đã suy nghĩ về việc này khá lâu trước khi quyết định nói ra cái ý kiến quái gở ấy cho mình biết.

Minh biết đến cô với tước phụ nữ cẩn thận và hay cân nhắc, chưa bao giờ bộc trực nghĩ gì phun đó kiểu này cả.

Hiển nhiên là cô đã nghĩ đến và suy tính những gì mà bản thân sẽ phải gánh chịu nếu chuyện này bại lộ, hẳn là đã có sự sắp xếp nào đó chăng hoặc cũng có thể là cô muốn buông xuôi, nhưng nhìn cô lúc này mình đâu có thấy chút gì của sự ăn năn hay từ túng đến mức lóng lóng trong suy nghĩ đâu nhì.

Mà dù cô có thể nào đi chăng nữa, về phần mình...thì sao?

Cuộc sống của mình "hậu scandal" chắc sẽ không chịu nhiều điều tiếng như cô vì tất cả hẳn sẽ xem mình là thành phần bị hại trong cái mối quan hệ sai trái này, vì nghĩ rằng mình bị "dụ" nhưng đảm bảo vẫn phải gặp rất nhiều khó khăn.

Ba mình, My, Di Linh, bạn bè quen chơi các kiểu mà biết thì chắc là mình bỏ học và bị giam cầm trong "lãnh cung" mất và rồi cái viễn cảnh về một tương lai mù mịt đang dần hiện ra ngay trước mắt, éo le và thê lương đến nỗi lòng.

Ba mình sẽ buồn thế nào khi bao nhiêu kì vọng mong mình thành người rồi sẽ ra sao và rằng mình "biết đi về đâu khi đường tương lai mù tăm tối và lối đi về không có ngày mai".

My sẽ nhìn mình với cặp mắt ra sao khi mà mới chia tay chưa lâu mà mình đã "đu đôn" với "gái quen".

Di Linh sẽ há hốc mồm miệng trên người kinh điển giống những con khủng long tiền sử vờn bắt "mồi nhậu" hoặc có lẽ là Di sẽ như những con cá nganh ven sông thường xuyên thay nhau rìa rích mỗi ngày cái xác trương phình bị làm nhục đến mức thả sông trôi dạt là mình.

Và rồi bạn bè là con gái sẽ bĩu môi chê bai xem thường còn con trai có lẽ sẽ khá hơn đôi chút khi xem mình là thần tượng, nhưng chỉ là thần tượng của một nhóm những cái thằng khát khao vượt rào căn tính dục trong độ tuổi mới lớn mà thôi.

Chỉ cần nghĩ đến những hình ảnh tệ hại đó là từng giọt mồ hôi nóng hổi ở sống lưng mình sau đợt hành xác tự này giờ chưa kịp khô đã dần chuyển sang lạnh cứng.

Nhìn sang hướng cô Trang, cô vẫn đang ngồi chằng chằng mà nghĩa cho kĩ cái thái độ thản nhiên như không của cô khi nói với mình cái câu trời giáng ấy, đến là bức và vì rằng cả hai chỉ vừa mới nghỉ sau một hồi quần lấy nhau nên không chỉ mình mà mồ hôi mồ kê của cô cũng còn ướt át lắm.

Chảy qua khe vều, khe háng và kéo dài từ vai xuống đến hết cả lưng làm cho từng thớ thịt trên người cô nhìn cứ bóng loáng.

Nhưng mặc kệ những dòng nước nhỏ đó cứ tuôn nhẹ khắp cơ thể, cô Trang vẫn thoải mái ngồi dùng hết tấm khăn giấy này đến tấm khăn giấy khác để lau đều đều quay vùng lông mu ướt nhẹp bên trên cái khe bím vẫn còn đỏ hồng vì sung do va đập mà thỉnh thoảng cô còn có động tác chùn cả phần thân dưới xuống theo kiểu rặn để để những dòng nước dùng đục từ bên trong bím rỉ ra cho bằng hết để mà lau.

Lúc ấy phải nói là đầu óc mình rối lắm, lung tung beng không thể tả luôn ấy.

Không phải vì mình nhìn thấy những hình ảnh naked đó mà là bởi những hàm ý mang tính sát thương cao trong cái câu nói ban nãy của cô Trang kia.

Mình lặng lẽ nhích mông để ngồi thẳng dậy dựa lưng vào vách giường nhìn sang hướng cô.

- Cô muốn gì...muốn gì cơ chứ...sao tự nhiên lại như vậy... Mình nhủ mắt cau có hỏi cô với cái giọng nghiêm túc hết sức có thể.

Lúc này mình thực sự muốn làm rõ tất cả, làm rõ cái nguyên nhân vì sao đang yên đang lành cô lại có cái ý định khá bùng nổ như thế.

Rất từ từ, cô Trang quay đầu sang hướng mình đang ngồi mà nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu như đang muốn long sông sọc của mình và rồi cô cũng chậm chậm ngã người dựa lưng vào vách giường y như mình nhưng là kiểu thả lỏng, sau đó nhẹ nhàng duỗi thẳng hai chân ra cho đỡ mỏi vì nãy giờ cô ngồi lau bím cũng đã một chặp, rồi phút chốc co lên theo tư thế xếp bằng để lại có thể ngược mắt lên nhìn về phía mình.

Tựa đầu vào nền tường trắng khi mà vách giường chỉ tới nửa lưng, cô Trang nhìn lưng lăm mà cứ như thể muốn đi xuyên vào đầu mình để đọc tất cả các suy nghĩ đang hiện hữu trong ấy luôn vậy.

Trước ánh mắt hơi có chút buồn nhẹ của cô, mình chẳng biết nên phản ứng như thế nào nữa vì cảm giác hình như câu nói vừa rồi của mình làm cô tổn thương thì phải hoặc chí ít có lẽ nó cũng làm cô nghĩ ngợi.

Mình không bao giờ muốn làm ai phải buồn lòng cả mà nhất người đó lại là cô vì đối với mình lúc đó, cô đang là một thứ gì đó gần gũi, vô cùng quan trọng và cũng là người hiểu mình nhất, giúp mình giải tỏa những căng thẳng khi nghĩ đến nhưng vì cái ý kiến của cô thật sự làm mình vô cùng bấn loạn đến mức khó có thể kiềm chế được cảm xúc trong nhất thời.

Một không gian im ắng lặng lẽ bao trùm giữa cả hai sau câu nói của mình và khi cô Trang bất ngờ quay đầu nhìn về phía bức tường trước mắt mà chẳng nói chẳng rằng cũng phải gần hơn 2 phút đồng hồ cho đến khi.

- Công khai...sẽ tốt hơn cho cả hai...cô muốn công khai...cô không muốn như vậy nữa... Cô Trang quay sang nhìn mình và nói với cái vẻ chắc nịch.

- Công khai...tại sao... Mình tròn mắt làm cho con người như muốn lọt hẳn ra ngoài.

- Cô muốn...không ai có thể nói...về Duy...về cô...không cần lên lút như vậy... Cô Trang thờ dãi nhưng với một cái điệu bộ hoàn toàn xa lạ, cái điệu bộ của sự không muốn giải thích rườm rà mà chắc chắn sẽ làm và người nghe đừng có can ngăn vô ích.

- Sao lúc trước cô nói muốn mọi thứ đều phải bí mật...không ai được biết...còn dặn Duy là phải cẩn thận hơn nữa mà... Mình dần trở nên căng thẳng quá mức cần thiết kinh hơn cả lúc này.

- Cô nói thật...lúc trước cô chưa nghĩ đến...giờ cứ thế này...cô không muốn nữa... Cô Trang lại quay nhìn về phía bức tường đối diện với vẻ cau có hỏi

chán chường.

Mình cảm nhận được rằng cô có vẻ đã rất kiên quyết công khai với cái hoàn cảnh giấu diếm hiện tại giữa hai người rồi thì phải nên thái độ có phần quá quắc hơn mọi khi rất nhiều.

Mình lúc đó rất "chán" cô và muốn kết thúc tất cả ngay lập tức, dừng hẳn "cuộc hành trình tại đây" nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại có chút lưu luyến và cũng thương cô nữa.

Nhắm nghiền mắt, mình từ từ thăm thì to nhỏ khuyên cô.

- Cô nói ra rồi My sẽ nghĩ thế nào...người nhà của cô rồi người thân của con nữa...rắc rối lắm...nát bết hết luôn đó... Mình dịch người ngồi lại gần hơn, khẽ lấy tay đặt lên vai cô và bắt đầu lay nhẹ nhẹ.

- Sẽ chẳng có hậu quả nào hết... Cô nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay của mình đang ở trên vai cô và xoa đều đều mua bàn tay như muốn mình vững niềm tin hơn.

- Sao lại không có...to lắm chứ cô...cứ thế này đi là được rồi... Mình hơi chau mày nhìn cô với vẻ mặt lo lắng.

- Cô tính rồi...là như vậy... Cô Trang lắc nhẹ đầu rồi quay sang nhìn mình như muốn giải thích ngay.

- Con không muốn...con hiểu ý cô rồi nên cô khỏi phải nói...con nói rõ là con không thích...nhưng nếu cô muốn công khai thì cứ việc...nhưng con không sẽ không liên lạc với cô nữa...thế thôi... Mình lắc đầu nguây nguây vì biết rằng những lời khuyên của mình có lẽ hơi vô ích thì phải nên tự nhủ cần phải cứng rắn hơn thật nhiều để dập tắt cái ý định của cô ngay lập tức.

- Duy chẳng hiểu gì hết á...để cô nói cho nghe...cô tính... Cô Trang lại bắt đầu cái điệp khúc giải thích vừa rồi.

- Thôi khỏi... Mình bực mình ra mặt.

Nhanh như cắt mình đứng dậy lấy cái quần sịp lẫn lộn trong mớ quần áo mình đã cởi ra ban nãy mà mặc vội vào và tiến liền bước ra hướng cửa phòng.

- Duy...đi đâu á... Cô Trang nhoái người theo lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

- Con xuống phòng khách nằm...cô đừng đi theo con... Mình quay lưng lại nhìn cô trừng trừng.

- Sao vậy...để cô nói hết...nói hết là hiểu liền mà... Cô Trang ngồi thẳng người trên giường với thân thể trần trụi nài nỉ mình.

- Thôi khỏi...con muốn ngủ...không muốn nói thêm gì nữa...cũng không muốn công khai hay nói ra nói vào cái gì hết...cô để con yên đi...con bắt đầu thấy chán rồi... Mình nói một tràn san sàng rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng không thèm để ý đến cô nữa.

- Duy...nghe cô nói...Duy... Cô Trang hét vọng theo sau khi mình đã quyết đi hẳn.

Đi xuống nhanh khỏi những bậc cầu thang, mình bước xuống phòng khách và nhanh chóng tiến lại nơi những chiếc ghế sa lông được đặt ngay góc nhà.

Ngồi xuống cái nệm êm ái mình xin quanh quần, mọi thứ vẫn y chang như lúc, cái lúc mà mình phụ cô dắt xe vào nhà và nhanh chóng khóa cửa trong khi cô thì hồi hả chạy xuống bếp lo cho cái nồi thức ăn.

Dựa lưng vào thành ghế mà đầu óc mình cứ mãi quay cuồng với những lời nói ban nãy của cô.

Chẳng hiểu cô tính là tính như thế nào nữa, làm quái nào có cách công khai mà không bị chửi, không bị dị nghị chỉ chò, xia xối chứ.

Thật sự mình vô cùng hiểu kì mà đáng lẽ ra lúc này mình phải chịu khó ngồi đó nghe cho thật rõ ý định qua từng lời nói của cô mới phải, không chấp nhận nhưng ít ra còn biết rõ suy tính của cô còn hơn là cứ ngồi đây mà cứ tò mò mãi.

Chặc lưỡi một cái rồi kêu, mình nghĩ dù sao với cuộc đấu tranh tư tưởng vừa rồi chắc có lẽ cô Trang cũng đã hiểu được cái chính kiến của mình rồi đấy, mong cô sẽ không còn bất cứ ý muốn nào tương tự như vậy nữa.

Ngả lưng nằm xuống, mình nghiêng đầu hẳn học nhìn về hướng cái xe đã được lót chân chống cẩn thận với cái đầu óc dần trở nên thư thái với cái khung cảnh yên ắng của một buổi sáng bình thường trong căn hẻm nhỏ.

Đột nhiên mình bắt đầu nghĩ về Di Linh mà chẳng hiểu sao cứ mỗi lúc bình yên hay cần một khoảng lặng nho nhỏ trong tâm hồn là mình lại nhớ về Di, giống như là một cái gì đó không thể thiếu, một thành phần luôn hiện hữu ở một chiều sâu nào đó trong tâm hồn mình vậy.

Nghĩ cũng may là trước khi đi đến đây, mình và "chị i" đã xóa bỏ tất cả các ân oán phát sinh trong buổi com tối hôm qua lúc rạng sáng nay rồi chứ không thì mình đến là lo.

Nhắc mới để ý, chuyện mình nói dối Di Linh là đi thăm quan với lớp để đến nhà cô Trang "tay mần tay ăn" thế này Di chẳng thể nào biết được, bố trí cẩn thận, đi về đúng lúc thì làm quái nào mà Di phát hiện ra cơ chứ.

Mình lại chợt cười, cười khà khà khi nhớ đến cái bộ dạng "buồn đi dự world cup" của Di Linh khi chợt thấy mình bước ra sân là vội hồi hả nhờ tưới cây, Di cứ như con nít ấy, một bé gái to xác lớn thầy nhưng tính tình thì chuẩn teen không thể tả.

Cứ nghĩ về hai cái núm đồng tiền lồ lộ mỗi khi Di Linh cười khi là mình lại chợt đỏ mặt.

Quái thật, mình sao thế nhỉ.

Thở dài thườn thượt để xua tan cái cảm giác nóng ran nơi hai gò má, thổi bay những hình ảnh về Linh kute mình lặng nhìn lên cái điều hòa tắt ngấm được lắp ngay trên chiếc cửa sổ bé đã được kéo rèm cẩn thận.

Mình lại chợt cười nhưng lần này là một nụ cười của sự khó hiểu rất mâu thuẫn.

Mình biết cô Trang kéo kín mọi rèm cửa trong nhà không hẳn là chỉ để che ánh sáng ban ngày không đâu mà còn là vì sợ bất chợt người nào đó nhìn vào nhà lại thấy điều không hay, thấy mình xuất hiện trong căn nhà này, biết mình có quan hệ tình cảm mật thiết với cô hoặc có lẽ là để xoa dịu một nỗi lo vô hình nào đó trong trí óc cô ấy vậy mà giờ đây, chính xác là vừa ban nãy cô lại muốn công khai mọi chuyện.

Đến là buồn cười, không cười không được.

Mình nằm dài trên ghế và trần trọc một lúc thì giấc ngủ từ từ cũng đến và bất thóp mình sau những cơn vật vã với cái đầu nặng trĩu.

Cái tính mình nếu trước khi đi ngủ mà nghĩ ngợi cái gì nhiều quá là rất hay mơ, mơ lung ta lung tung mà nhất là những chuyện xấu hổ hay sợ sệt gì đó kiểu như: Chết đuối, té vực, đang chạy tuột quần, bị phát giác khi đang kills,...

Và sáng hôm ấy mình cũng mơ nhưng mơ cái gì thì mình không nhớ rõ lắm, mình cứ nằm run rẩy cho đến khi bất giác có một ai đó đều đặn gọi tên mình.

- Duy...mơ gì mà run vậy...Duy...dậy ăn nè...Duy...dậy ăn đi con... Tiếng phụ nữ thì thầm và lay nhẹ vào vai mình.

- Di ăn đi...lát con xuống sau...để con ngủ... Mình thân nhiên lắc đầu và nói rõ kêu khi hai mắt vẫn đang nhắm nghiền.

- Duy...cô...Trang mà... Lúc này thì tiếng của cô Trang đã rõ hơn hẳn kéo mình về với thực tại.

- À...ạ...gì vậy cô...Trang... Mình lơ lơ mơ mơ đôi mắt đầy mệt mỏi ra và khẽ ngược nhìn cô khi mặt cô lúc này đã vô cùng gần sóng mũi của mình.

- Ừm...mơ gì run quá...dậy ăn đi...rồi còn đi nữa... Cô Trang nở một nụ cười trêu mến như thể giữa hai vẫn chưa xảy ra bất kì mâu thuẫn nào vậy.

- Dạ...mấy giờ rồi cô... Mình ngáp dài một hơi sau khi cô đã đứng thẳng người dậy kiểu chờ đợi mình cùng tiến xuống bếp.

- Gần 10 giờ... Cô Trang bước lại đặt tay lên thành chiếc ghế sa- lông ngắn hơn chiếc mình đang nằm rồi ngược nhìn đồng hồ.

- Trời...sao cô không kêu con dậy sớm hơn... Mình cố gắng mở to đôi mắt còn đang cay xè với thứ không khí ban ngày.

- Thấy vậy chứ Duy mới ngủ có 2, 3 tiếng gì đó à... Cô Trang trả lời mình.

- Ừ nhỉ...vậy vào ăn rồi chuẩn bị đi luôn đi cô...muộn quá rồi... Mình lật đật đứng dậy bước lại gần cô để cùng nhau bước xuống nhà bếp.

- Ừm... Cô gạt đầu và bước đi trước.

Cô Trang bước xuống gần cái bàn ăn đặt chính giữa căn bếp nhỏ hẹp thì liền tiến lại gần bếp ga và lấy cái muống lớn quấy đều cái nồi mà ban sáng mình chịu trách nhiệm canh chừng để tắt lửa.

Thấy cô còn có vẻ đang hăm hở chưa dọn ra nên mình nhanh nhẩu đi thẳng luôn về hướng cái phòng tắm ngay dưới bếp và bước vào.

Cái nhà tắm này thực sự chẳng xa lạ gì với mình vì nó thực chất chứa một kỉ niệm vô cùng quan trọng của đời mình. Nó chính là cái nơi mình và cô Trang đã có những cử chỉ đầu tiên, là cái nơi mà mình thực sự hiểu cô và soi xét rõ từng đặc điểm trên con người cô.

Ôi, quen thuộc quá!

Cái vòi sen này, cái bồn tắm kia khiến cho tất cả những kí ức về ngày hôm ấy như sống dậy trong mình và khiến thằng nhỏ đột nhiên "nghĩ ngợi" làm mình gần như hoảng hốt mới phát hiện ra chưa đóng cửa.

Nhào lại khóa trái, mình bước từ từ vào ngay giữa sân và đứng dưới vòi nước để gột rửa những thứ mờ mờ, những thứ dính dính đã khô nhầy nhụa của cả mình và cô vẫn còn hằn nhẹ nơi bụng dưới.

Tắm tấp xong xuôi, mình lấy tấm khăn màu nâu đậm được treo trên cái móc chẳng biết là từ lúc nào để che hờ phần hạ bộ và nhanh chóng đẩy cửa bước ra.

Cô Trang đã ngồi vào bàn từ lúc nào với đầy đủ thức ăn từ trong cái nồi kia và cả vài thứ nước chấm linh tinh, vừa thấy mình là cô liền cười nhẹ và khẽ nheo mắt mình trông rất vui vẻ.

Mình nói chung cũng không còn ngại ngần mấy mà lẹ làng quay lưng thấy nhanh chiếc khăn tắm ra gần ba lô và hồ hơi lấy bộ đồ sạch trong ba- lô ra thay luôn, đến lúc này mình mới biết chiếc quần sịp mình mang sẵn đã không cánh mà bay, có lẽ lúc ở nhà soạn linh tinh nên mình bỏ sót mất rồi.

Thôi kệ, được nhiều hay bấy nhiêu.

Đầu đó tươm tất, mình bước lại từ tốn và ngồi xuống bàn ăn.

Mình nhìn một lượt và chẳng nói gì cứ thế nâng đĩa và ăn tự nhiên và cô cũng vậy, trong suốt quá trình ăn chẳng nói tiếng nào chỉ lâu lâu gấp cho mình chút này chút kia.

Vì không có gì để nhỏ to với nhau nên bữa ăn diễn ra vô cùng nắn suất trong miệng của mình, có lẽ vì mệt nên mình ăn ngấu ngiến.

Ăn xong thì mình đi rửa miệng và tiến lên ngồi phòng khách thư giãn trong khi đợi cô lên lầu thay đồ.

Mãi cũng phải chừng hơn 15 phút thì cô Trang mới đủng đỉnh bước xuống với một chiếc váy xanh nước biển trông khá bắt mắt, một chiếc áo gió màu đen khá to khác hoàn toàn so với cái áo khóa da ban sáng và cả một chiếc giỏ sách nữa màu đen to tướng.

Cô thấy mình thì liền nở nụ cười khá tươi.

- Đi luôn Duy... Cô cười mỉm chỉ e thẹn khi thấy mình cứ mãi nhìn ngắm bộ dạng đầy trẻ trung của cô trong bộ y phục vô cùng vừa mắt ấy.

- Dạ... Mình giặt mình rồi nhanh chóng đứng lên gặt đầu.

Mình và cô cùng nhau dắt chiếc xe tay ga to tướng ra khỏi cửa chính, vẫn cái điệu cô đẩy lùi còn mình nắm yên sau.

Sau khi nó xe đã xoay đầu và nằm yên vị giữa sân thì cô từ từ bước vào nhà lấy nón bảo hiểm và cả đồ đạc giúp mình sau đó thì quay lưng lại để khóa cửa nẻo cẩn thận.

Vấn đề là lúc cô đặt chiếc túi xách màu đen xuống nền hè để bắt đầu khóa cửa thì vì bậc lan can khá cao nên khi cô vừa hơi cúi người xuống thì ngay lập tức mình đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hãi hùng.

Chiếc bím của cô được bao bọc bởi một lớp vải quần chip màu xanh ngọc vô cùng kêu gọi mà xung quanh còn có cả những sợi lông hư đồn lạc ra khỏi viền quần trong đến là hấp dẫn.

Nhưng hãi hùng ở đây là việc mình không có quần chip để mà mặc nên đâm ra thẳng nhỏ chào cò cứ cạ tứ tung làm mình phải kéo đáy quần các kiểu để giải tỏa nỗi bức rức trông rất tội.

Cũng may là khoảnh khắc đó nhanh chóng qua đi chừa lại những cảm xúc đời thường khi cô mở cửa cổng và còn không quên nhắc khéo mình một câu hơi thừa chút.

- Cô chạy từ từ...Duy ngồi xong cẩn thận...có gì lại ảnh hưởng học tập thì chết... Cô Trang quay người lại nói nhỏ với mình khi cửa cổng đã đóng và cả hai thì đã yên vị trên xe.

- Dạ...hì... Mình gặt đầu và dùng cả hai tay ôm chặt eo cô hơn.

Đề máy, cô từ từ trở xe ra khỏi cái ngõ nhỏ mà bon bon trên con đường nhựa dài tăm tắp.

Mình vẫn tưởng là cái không khí im lặng ấy sẽ tiếp tục tra tấn cả hai thì chỉ khi xe vừa qua hơi trường RMIT độ khoảng 10 mét thì cô bắt đầu lên tiếng nhưng vì cô đang mang khẩu trang nên giọng nói có phần bị bóp méo đôi chút.

- Duy biết đường đi hông...xuống đó bao giờ chưa... Cô Trang nói nhỏ và mắt vẫn hướng về phía trước.

- Dạ...đó giờ chưa xuống bao giờ...bữa đi mà đi đường khác cơ...đi về hướng quận 1 rồi thẳng xuống luôn thì phải... Mình trả lời khá to vì tuy đi chậm nhưng vì cần gió nên sợ cô không nghe thấy rõ.

- Ừm...tại qua bên quận 5 mua ít thức ăn nên cô mới đi đường này...mua xong thì thẳng Nguyễn Thị Minh Khai xuống luôn cũng được...một đường một... Cô Trang trả lời mình với vẻ am hiểu mà có chút gì đó rất phụ nữ khó diễn tả lắm.

Mình và cô Trang lại bắt đầu im lặng trong vài phút khi qua khúc người mua bán chim chóc gì đó khá đông.

Nhưng chỉ khi vừa đi qua là cô lại chột lên tiếng.

- Mà lúc sáng cô nói chuyện công khai...Duy hình như có chút hiểu lầm... Cô Trang với giọng điệu nho nhỏ nhẹ nhàng đề cập đến chuyện vướn mắt lúc sáng.

- ... Mình lại bắt đầu thấy hơi chán về cái chuyện chẳng ra đầu vào đầu ấy nên chỉ biết im lặng.

- Duy chưa hiểu ý cô... Cô Trang lại bắt đầu cái điệp khúc ấy.
- Chứ ý cô sao...cô muốn công khai...muốn nói rõ hết cho mọi người biết...lộ ra chắc con nghỉ học luôn quá... Minh chau mày sau lớp khẩu trang và bắt đầu nói từng từ một vào tai cô.
- Không phải vậy...nói chưa hiểu mà... Cô Trang lắc đầu từ phía trước.
- Vậy có gì chưa hiểu nữa... Minh chau mày và lờm mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu.
- Công khai đầu phải mình là...là người tình của nhau đầu... Cô Trang nói với về phía sau vì sợ mình không nghe rõ những câu này.
- Không là người tình...hông lẽ...là chị em à... Minh nhanh chóng cởi khẩu trang ra vì có một sự ngạc nhiên không hề nhẹ.
- Mẹ con...là mẹ con...hiểu chưa Duy!

Lại một lần nữa, cô Trang làm mình sững cả người.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

- Mẹ...mẹ con...ý cô là...là Duy sẽ...con cô... Minh lắp bắp từng từ một như không thể tin vào những gì mà người phụ nữ đang cầm lái vừa thốt ra.

Sững sờ lắm chứ chẳng đùa đâu.

Mình ngạc nhiên đến cứng người luôn bởi cái ý định táo bạo của cô Trang trong phút chốc bỗng khiến cho những liên tưởng trần tục cứ vồn vã ập đến rồi nhanh chóng lấp đầy các góc ngách trong tâm trí mình.

Và rồi mình...lo.

Với mối quan hệ đầy mờ ám hiện tại của cả hai thì việc chuyển sang xưng hô mẹ con một cách "công khai" là khá mờ hồ và dường như là không thể bởi nếu sự việc bị lộ trần ra thì mức độ nghiêm trọng của vấn đề sẽ rất to lớn chứ không còn trong phạm trù của "tình vực hàng không" thôi đâu.

Nhưng trong giờ phút đó, chẳng hiểu sao mình lại tự buộc lòng phải cố gắng nhìn nhận vấn đề theo cách khách quan nhất có thể mà chắc có lẽ vì cái kiểu nói chuyện, sự biểu cảm trong ngôn từ và cả nhấn nhá giọng nói của cô, mình cảm giác được từ chúng chút gì đó của sự chắc chắn và an toàn của việc đã được suy tính từ trước.

Mà biết đâu vấn đề sẽ chẳng có gì gọi là quá to tát như mình vẫn đang lo sợ?

Chắc hẳn là cô ấy chỉ định dùng hai từ "mẹ con" như là một cách ứng xử cho những khi mình ở nhà cô để tránh tai mắt của hàng xóm và mọi người xung quanh, những điều tiếng nói ra nói vào của mấy bà Tám lúc tình cờ thấy sự lạ trong nhà của một ai đó, cái xóm nào mà chẳng có, có hữu rồi.

Thở phào với cái ý nghĩ tươi mới đó, khẽ đưa tay lên vuốt nhẹ vài giọt mồ hôi đã rỉ ra tự lúc nào trên vầng trán đang nhem nhuốc, mình lại tiếp tục nói dài cuộc trò chuyện sau lớp khẩu trang y tế.

- Danh nghĩa thôi đúng không cô... Minh nhẹ nhàng tựa cằm lên vai cô từ đằng sau.

- Ừm...đúng rồi...trên danh nghĩa sẽ là con nuôi của cô...nói chung vẫn vậy... Cô Trang gật gù.

- Cô cứ lo xa...mọi khi con đến chơi nhà cô bình thường mà...con thấy quanh nhà cũng không ai quan tâm chuyện gia đình đâu cô...không sao đâu... Minh nói lên cái suy nghĩ trong nhất thời đúng y như những gì mà mình xét thấy mấy lần ở nhà cô với cái giọng bằng bằng kiểu thì thầm.

- Có...để ý chứ sao không...người ta không nói nhưng có nghĩ...nói chung mình khiến cho mọi thứ đằng hoàng thì vẫn tốt hơn chứ...mà cô không có nói là quanh nhà cô không đâu...còn bên nhà con nữa đó... Cô Trang lắc đầu trả lời mình rất nhanh chóng chỉ sau khi mình vừa dứt câu.

- Bên nhà con đâu sao...con vẫn qua bên cô được nè... Minh ngạc nhiên vì cô Trang có vẻ lo sợ gia đình mình cấm cản vì căn bản có ai biết đâu mà cấm.

- Cô muốn bình thường con vẫn qua cô chơi được...chơi đằng hoàng chứ không phải viện cớ như vậy...không tốt...rồi lỡ mấy chuyện lộ ra thì lại càng không hay...người nhà con mà biết con nói dối rồi lại xuất hiện bên nhà cô không lí do thì sẽ nghĩ thế nào...rồi con có quan hệ như thế nào với cô mà lại phải lén lút qua cô như vậy...đủ thứ hết... Cô Trang nói một tràng với vẻ hơi cau gắt chút đỉnh vì cái kiểu vô tư quá đỗi của mình.

Mình như hiểu ra những lời cô nói là hoàn toàn hợp lý và không thừa chút nào gọi là lo xa hay bao đồng cả.

- ... Mình im lặng suy nghĩ mà không buồn thốt ra lời nào.

- Cái gì nghiêm chỉnh vẫn tốt hơn...chuyện này từ lúc nghe con nói bỏ tham quan với lớp để sang nhà cô chơi là cô đã bắt đầu lo lắng rồi...kì lắm Duy à... Cô Trang lại tiếp tục nói.

- ... Mình vẫn lặng thinh vì cứ nghĩ đến cái viễn cảnh chuyện xưng hô mới này liệu mọi người có dễ dàng chấp nhận như cô nói không.

- Cô nghĩ cách này là hợp lý nhất...mà lúc này có điều khuất mắt giữa cả hai nên cô chưa nói được...cô mong Duy hiểu cô...và ủng hộ việc này... Cô Trang hạ thấp giọng xuống và tỏ ý hơi buồn chút đỉnh trước thái độ im phăng phắc của mình.

- Cô nói vậy thì nói chung con không muốn có ý kiến gì...nhưng con sợ...hơi ngại...nhanh quá dễ hỏng... Mình thờ dãi rồi thì thắm vào tai cô từ phía sau.

- Vậy để cô dừng xe lại nói cho con hiểu cô hơn... Cô Trang quay đầu lại nhìn mình.

Nghĩ cũng đúng, có lẽ dừng xe lại để tập trung nói cho rõ mọi chuyện ngay bây giờ sẽ tốt hơn cho cả hai chứ cứ khuất mắt hay bất đồng quan điểm như vậy thì chán lắm.

Đi chơi mà cứ nghĩ ngợi, lo lắng lung tung ben hét cả lên thì thật chẳng khác nào bị hành xác í.

Chỉ vài giây sau, xe trở tới và tấp hẳn vào cạnh một hàng rào gỗ ngay bên vệ đường, khá kín bóng người.

Cô Trang từ từ dựng chân chống và bước xuống trước còn mình thì vẫn ngồi trên xe đợi cô đứng hẳn một chỗ cố định rồi mới đi lại gần.

Thoáng chốc cô và mình đã ngồi trên bậc thềm dưới bóng mát của một cây phượng tán rộng mà bắt đầu làm rõ mọi việc rối rắm này.

Cô Trang cời khẩu trang và nhanh chóng lên tiếng trước.

- Con từng quen My...học cùng lớp với bé rồi hồi lúc đầu hè cũng có nói với mọi người là sang nhà cô thăm bệnh...My cũng biết...gia đình con cũng biết...thì bây giờ cứ nói đột đó nhận cô làm mẹ nuôi...tại sợ cô ở một mình ốm đau sao đó...cứ nói vậy là được... Cô Trang vừa nói vừa quay sang nhìn mình.

- À dạ...thì Duy nghĩ cái đó nói ra ai cũng tin thật...chỉ sợ là bất ngờ quá...mà nói chung có thêm một người mẹ nuôi hay bố nuôi càng tốt...miễn đang hoàng có nhà cửa chứ không phải người xấu thì Ba con chắc cũng không nói gì đâu... Mình gật gù ủng hộ ý định của cô ra mặt.Căn bản là mình chỉ sợ mọi chuyện diễn ra quá nhanh thì khó mà tránh khỏi sự nghi ngờ và chậm chấp nhận của mọi người xung quanh mà thôi chứ việc nhận thêm một ông ba hay bà mẹ nuôi thì thực Ba mình chẳng bao giờ có ý kiến cả.

- Ủm...cô thấy như vậy là được nhất... Cô Trang lại tiếp lời.

- Con sẽ lựa dịp nói với người nhà con sau... Mình cười và hứa với cô.

- Mà lúc đầu sau khi nói cho người nhà biết đừng nên công khai sang nhà cô chơi ngay...mọi người lại nghĩ ra cái gì đó nữa thì chết...cứ để cô thỉnh thoảng sang chơi với Duy trước như kiểu thăm con nuôi hay là tại ở nhà buồn quá...hiểu hông... Cô Trang chống cằm nhìn xa xôi về hướng tòa nhà cao tầng đang xây dựng mà nói bâng quơ nhắc nhở mình.

- À...nhưng mà cô...nếu nhận con nuôi từ hồi đầu hè tại sao lại không thấy qua lần nào mà giờ lại qua đột ngột...sợ người ta cũng nghi đó... Mình nhăn trán chất vấn ngược lại cô.

- Thì cứ nói là...sao nhi...là cô bạn đi công tác bữa giờ...nghe tin Duy bị tai nạn nên giờ cô mới qua thăm...vì mấy tháng nay bạn kế hoạch...là xong... Cô Trang cười khi chỉ dạy mình lấp liếm mà không lộ vẻ ngại ngùng gì cả.

- Ủm...vậy cũng được cô... Mình trề môi đùa giỡn.Thống nhất ý kiến tại đó và tốn nhiều thời gian như vậy là quá đủ nên cả hai "mẹ con" mình cùng nhau hối hả đứng lên để chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình tới "căn nhà chung".

Mình thì vừa đứng dậy đã lập tức phui đít và mang khẩu rang đầy đủ xong đứng đợi cô Trang kéo áo kéo váy dây nịt các kiểu.Cô Trang vì quá vội nên cứ thoải mái kéo xoẹt ba tuya của phần cổ chiếc áo gió lên cao hết cỡ để tránh ánh nắng lọt vào mà quên mất rằng...cô còn chưa mang khẩu trang vào nữa.

Mình khẽ cười mím nhìn vào mắt cô qua lớp kính đen.

- Cô...khẩu trang còn cầm trên tay kia... Mình chỉ tay vào chiếc khẩu trang mà cô đang nắm chặt.

- À...chết...ùm... Cô Trang nhìn mình hơi ngại ngùng rồi nhanh chóng chuẩn bị lại mọi thứ y như lúc nãy trước khi rời khỏi nhà.

Sau đó mình và cô lên xe ngồi rất yên vị vì cả hai ai cũng tự nhủ rằng sẽ còn một quãng đường rất dài đang chờ trước mắt, sai tư thế là nhưc mỗi bằng chết.

Vẫn trong trạng thái cũ, cô cảm lái còn mình thì ngồi sau nhưng lúc bấy giờ chỉ là ôm hờ eo cô thôi chứ chẳng còn đăm chặt như lúc này nữa, không phải y then gì hết mà cơ bản vì trời quá hanh nóng.

Xe chúng mình đi qua một chiếc cầu to tương với toàn những dây thép hai màu trắng đỏ đan chặt vào nhau sau đó xe khẽ ôm trọn một góc cua quanh co để tiến về con đường quen thuộc.

Con đường mà bên trái là những hàng cây cảnh xanh mát còn bên phải chỉ toàn là những biển quảng cáo nhà nghỉ hay khách sạn bé tí ti.

Sài Gòn là vậy, đã kinh doanh cái gì quy mô là nguyên một dãy đều như thế cả.

Thú kiếng cũng nguyên một ngõ, đồ cũ cũng nguyên một khu, thu mua điện thoại cũng thế và nhà nghỉ khách sạn motel cũng không ngoại lệ, họ cạnh tranh về giá cả và chất lượng phục vụ mà người được hưởng lợi nhiều nhất có lẽ là người tiêu dùng, khách hàng.

Hồi nhỏ mình hay cười vì sao người ta lại không biết tính toán như vậy nhưng khi lớn lên rồi lại thấy cô cùng thú vị, có lẽ đó là một nét riêng của các thành phố lớn chẳng?

Vẫn y như hành trình mình và Di Linh đã đi hôm bữa mưa đồ dùng học tập các thứ.

Cô Trang và mình cũng đi qua cầu Nguyễn Văn Cừ rồi thẳng hướng trục đường đó đâm thẳng nhưng không dừng lại ở nhà sách nữa mà qua hẻm Now Zone rồi lượn lách qua ngã 6 đông nghẹt người là người dù ở bất cứ thời điểm nào trong ngày trừ giấc khuya để tiến vào Nguyễn Thị Minh Khai.

Suốt dọc đường đi từ bên chỗ dừng chân khi nãy cho đến tận bấy giờ cả cô Trang và mình vẫn chưa nói với nhau câu nào, có lẽ vì nắng nóng và ồn ào nên không ai buồn mở miệng hoặc cũng có thể là cô đang nghĩ ngợi lo lắng về những bước đi khó khăn tiếp theo không chừng.

Phụ nữ mà, toàn thế, hay lo xa những việc không đầu và ập ù những dự định không ai ngồi tới.

Cô Trang vẫn cứ im thin thít cho đến khi xe bắt giác dừng lại vì đèn đường đã chuyển đỏ.

- Duy... lát nhớ nhắc "mẹ" mua 2 hai bóng đèn nha... Cô Trang chợt ngoáy đầu nhẹ về phía sau nói khi mình vẫn đang ngó ngò nhìn các cửa hàng 2 bên đường.

Sau câu nói của cô thì vài ánh mắt tò mò của những người đang cùng đứng chung đội đèn đỏ bỗng nhiên hướng cả về chỗ hai người tụi mình.

- À...dạ... Minh ngạc nhiên lắm, trở mắt thấy rõ nhưng chỉ thoáng sau là chợt hiểu ra ngay.

- Tại cái bóng đèn ngoài hè bị cháy rồi...nhớ nhắc... Cô Trang lại một lần nữa nhấn mạnh với mình.

- ... Minh im lặng không trả lời theo kiểu đã ghi nhớ, nói nhiều sợ quên của một thằng con trai khi đang phải nghe lời giáo huấn của mẹ nó vậy.

Lát sau khi đèn đã chuyển xanh, xe chúng mình lại đề ga chạy tiếp ngang qua công viên Tao Đàn để tiến về những con đường một chiều nắng ngát xanh thẳng tắp với những người là người.

Khi không còn ai chú ý nữa, chỉ chờ có thể là ngay lập tức mình thả thả.

- Ủa...Duy tưởng công bố xong mới gọi chứ... Minh hơi nhón người áp sát ngực vào lưng cô thăm thì.

- Gọi từ giờ cho quen luôn đi...từ nay cứ nên gọi như thế... Cô Trang hơi nhích đầu về phía sau trả lời mình nhưng mắt thì vẫn luôn chú tâm quan sát đằng trước vì lượng người đi đường lúc này là khá lớn.

- Ủa...tưởng đồng người mới gọi thôi mà...có hai người thôi thì gọi làm gì... Minh tiếp tục thắc mắc.

- Không đâu...lúc nào cũng thế...không là mẹ không nói chuyện với Duy nữa...bình thường kêu tên thôi mà mẹ cũng thấy kì lắm rồi...cứ kêu "mẹ" còn không thì "mẹ nuôi" cũng được...chứ cứ hai người là gọi tên trống hoai là dễ dãi miệng lắm...với lại mẹ không thích Duy gọi mẹ bằng tên...hiểu chưa... Cô Trang giải thích cặn kẽ suy nghĩ của cô với mình.

- Dạ...vậy cũng được..."mẹ"... Minh gật gù như hiểu ra tất cả và nhẹ nhàng đùa giỡn với cô bằng cách xưng hô mới.

- Ngoan...à mà nhớ lát nhắc cô mua hai cái bóng đèn á...nhìn bên đường xú là có tiệm liền... Cô Trang cười tươi nhờ mình.

- "Cô" gì chứ...là "mẹ"... Minh mãi neho đây nghiêng cô vì mới đây còn nhắc mình mà giờ lại quên mất tiêu như thế.

- Quên..."mẹ" xin lỗi..."mẹ" quên... Cô Trang cười khặc khặc xin lỗi mình riu rít.

- Dạ...ngoan... Minh gật đầu một cái chúi nhủi vào lưng cô và khẽ khen "đều" cô.

- Con hỗn kìa... Cô Trang nhanh nhẩu đáp lại mình.

- À mà...cái này mình đi xuống Hàng Xanh luôn ạ... Mình lại ngược người lên nhìn hướng mà xe chúng mình đang hòa cùng dòng người đông đúc đi tới.

- Ủa...qua đó rồi đi thẳng tiếp...thẳng miết tới Bến Xe miền Đông...rồi qua cầu Bình Triệu luôn...thẳng hướng đi tới chỗ buôn bán Ô Tô Hà Nội là sắp tới...đi thêm đoạn nữa vào Dĩ An là tới hẳn...cũng xa... Cô Trang tả nguyên đoạn hành trình ngoằn ngoề làm cho mình rối trí ghê lắm vì cơ bản mình chưa đi xuống đó bằng con đường này bao giờ.

- Thường đi tầm bao lâu là tới... Mình chốt hạ vì chỉ muốn biết là tốn thời gian bao nhiêu mà thôi.

- 35...40 phút là tới nhà dưới đó luôn... Cô Trang gật nhẹ đầu ước chừng chắc chắn.

- Vậy cũng gần...mà sao sáng nói Thủ Đức gì đó giờ lại là Dĩ An...là sao... Mình lại được dịp ngạc nhiên vì cái lí do không đâu, nói chung mình chẳng có vấn đề gì với chuyện đó cả nhưng chỉ là hỏi cho vui thôi, kiểu kiếm chuyện lâu bầu ý mà.

- À thì nói chung cũng gần Thủ Đức...chỗ đó mà đi thẳng lên tí là tới địa phận Thủ Đức rồi... Cô Trang cười nhẹ rồi khẽ đề ga mạnh hơn nhằm lách qua một chiếc xe ô tô đang chạy khá chậm ngay trước đầu xe tụi mình.

- Dạ...mà My xuống đó lần nào chưa "mẹ"... Mình cười khi tiếp tục nhiều chuyện.

- Rồi...nói chứ cũng 2 lần nhưng lúc trước khi mua nhà này thì xung quanh vắng tanh chẳng có ai hết á...đường nhựa rải đều nhưng vẫn chẳng có ai...giờ thì có 2 nhà xây gần gần đó rồi...tuy là không cùng một bên cũng không đối diện nhưng nói chung là gần...mà thêm nhà thì thêm vui...trước còn vắng mà giờ thêm người sống cũng tốt...đỡ lo tệ nạn con... Cô Trang như nhớ lại từng kỉ niệm gần với căn nhà này những ngày đầu nên giọng nói có phần sâu lắng và ngọt ngào hơn.

- Dạ... Mình như hiểu hơn và nuốt trọn vẹn từng câu nói của cô.

Có lẽ đối với cô Trang lúc này mình thực giống như một người bạn, một người bạn luôn lắng nghe cô nói, một người bạn chân thành và thảnh thơi gặp mặt chứ không đòi hỏi hay ràng buộc cô.

Cô chỉ cần mình như cần một nơi để nhớ về, một người để quan tâm và chăm sóc chứ chẳng phải là một người tình đúng nghĩa như mình vẫn hay tự đề cao.

Bảng quơ với những suy nghĩ vẫn vơ trong đầu thì bất giác mình cảm nhận được một cánh tay mềm mại đang khẽ lay nhẹ bập bềnh.

- Duy...lát xuống đó nhớ xưng mẹ con cho đăng hoàng á nha...tránh người ta đề ý... Cô Trang nhắc nhở sợ mình quên mà rắc rối.

- Vâng...con biết mà... Mình trở lại với thực tại nên hưng phấn đột ngột trả lời rõ to.

Mình làm cô cười nức nở thành tiếng bởi cái thái độ lâu lâu nờ hững ấy, giọng cười của cô nghe vui tươi và dịu nhẹ kinh khủng.

Nó chân thật và đáng đáng chứ chẳng mang ngụ ý đá đều, gây hiềm khích như Linh kute chút nào.

Nhắc mới nhớ không biết lúc này Di Linh ở nhà đang làm gì nhỉ, đã ăn cơm chưa ta.

Chắc, mà không biết chuyện mình nói dối Di để đi chơi có bị lộ không nữa, lo kinh.

Thoáng là lướt cùng gió mây, xe chúng mình lại tiếp tục đi trên cuộc hành trình "thẳng" ấy nhưng đã bắt đầu lôm chôm ổ gà, ổ voi chứ chẳng bằng phẳng như lúc nãy nữa.

Và rồi khi vừa qua Hàng Xanh được đôi chút thì mình bỗng dừng nhìn thấy bên phải đường có một cửa hàng nhỏ bán đồ điện gia dụng nên liền lập tức giật này lay vai cô.

- Dừng lại cô ơi... Mình vừa nói vừa kéo một bên vai của cô rồi chỉ hùng hục về hướng bên đường.

- Gì á con... Cô Trang hơi bóp nhẹ tay thẳng và hỏi kĩ lại mình mắt thì nhìn lơ đãng vì chưa xác định được mục tiêu.

- Có tiệm đồ điện kia...mua bóng loại dài hay trung đây cô... Mình hỏi khi xe cô đã xoay dần về hướng tiệm đó.

- Mua cho mẹ hai bóng điện dài á...lấy xong cứ cầm ra đây mẹ coi là được...tiền nè... Cô Trang dừng xe và khẽ lấy cái giỏ xách từ sàn xe dưới chân lên để lấy tiền đưa cho mình.

- Con có...để con vào mua cho... Mình không cầm tiền của cô mà lí lắc đi thẳng vào hỏi ông chủ sau đó nhanh chóng cầm ra hai cái bóng đèn y như cô miêu tả.

- Ủm...đúng rồi đấy...ôm được hông chứ đằng trước không dễ được...mà đáng nhẽ để gần tới nhà mua cũng được...đường còn xa mà Duy... Cô Trang kéo khẩu Trang xuống nói với mình mà mồ hôi đã đọng ít nhiều trên trán có lẽ vì trời quá nóng mà cô thì lại bị kín mít.

- Được mà...không sao... Mình lật đặt ôm hai cái bóng đèn rồi ngồi lên xe trông khá vững trãi.

Xong xuôi đầu đó, xe lại tiếp tục cuộc hành trình đi xuống Thủ Đức.

Được một lúc khá lâu dưới cái tiết trời nóng như thiêu như đốt thì cuối cùng xe của chúng mình cũng đến được gần một cây cầu vượt nhỏ sau khi đã rẽ phải từ chỗ có cái biển hiệu buôn bán ô tô Hà Nội gì đó khá là to.

Đoạn cầu này được xây dựng rất quái, không có chỗ dành cho người tham gia giao thông muốn qua bên kia đường trực tiếp vì đã bị bức thành lan can chính giữa che chắn hết cả mà tất cả người dân đều phải đi qua đường bằng một con lượn vòng vào tiếp đất ở trong dãy bên kia khá rối rắm.

Mình ngồi sau mà cứ lơ lơ còn cô Trang thì có vẻ như đã từng đi qua đây nhiều lần rồi nên chẳng cần hỏi ai mà lượn lờ rất tinh táo.

Nhanh chóng thoát khỏi con đường uốn éo như tơ như lụa đó, xe chúng mình không đi thẳng mà lại rẽ ngang để đi xuống một con đường hai chiều nhỏ thỏ khác.

Mình cứ ngỡ là sau một hồi trầy trật thì lúc này cô Trang sẽ xuôi theo dòng mà đi thẳng hướng tiếp tục hay ngược đường gì đó nhưng không, cô thân nhiên cho xe qua đường để lại đi vào một con đường nhựa má mề thuộc quận Thủ Đức.

Con đường này với một bên là nhà cửa tương đối nhỏ hẹp, một bên là dãy Nghĩa Trang với má mề dài dằng dặc kéo đến gần tận gần cuối đường mà mùi nhang và tòi thì nồng nặc đến lạnh xương sống.

Cũng may mắn cho mình là cô Trang có vẻ như cũng không thích gì mấy cái hương vị này nên xe chúng mình đi khá nhanh để rời khỏi chỗ ấy.

Cứ đâm thẳng, xe chui qua một thanh xà rồi lượn lờ qua một con đường cắt ngang rồi đi vào một dãy đầy những nhà máy cực lớn, kiểu như một khu công nghiệp với ngay đầu đường bên trái là một cây xăng vắng bóng người đến là hù quạnh.

Vì cơ bản là giờ trưa nên đoạn này khá vắng bởi vậy hầu như các loại xe như container hay vận tải lớn đều chạy như cướp giật đến ghê người.

Vắng người lắm, phải đi cho tới khi gặp một cái bùng binh ngay chính giữa đường thì mới bắt đầu thấy đông hơn bởi một công ty tư nhân nào đó cho công nhân tan ca vào giờ này hay sao ấy.

Lại nhẹ nhàng lướt qua từng lớp người, xe mình bỏ xa và bắt đầu chạy vào một khu chợ tuy nhỏ nhưng cũng khá đông người mua bán mặc dù là ban trưa.

- Cô...cô có mua gì hông... Mình buộc miệng hỏi không buồn suy nghĩ và cũng chẳng biết sao lại hỏi như thế nữa.

- Cô nào... Cô Trang tỏ ý ngạc nhiên hỏi lại mình.

- Hà...à...mẹ có mua gì hông... Mình lúc đầu còn ngu ngơ lắm nhưng chỉ đúng một tích tắc sau là hiểu ra và ngay lập tức đổi cách xưng hô.

- Ừm...Duy muốn ăn gì hông...mẹ mua cho... Cô Trang cười rồi hỏi mình như kiểu đang nựng nịu một đứa con chính hiệu vậy.

- Thôi...hỏi mẹ muốn ăn gì không á...chứ lúc này Duy ăn no lắm rồi... Mình lúc đầu khi thấy xe cô hạ ga chậm lại và cứ trờ trờ qua vài sạp bán trái cây.

- Ừm...chợ này nhỏ...đi lát nữa tới chợ kia lớn hơn...lát 2, 3 giờ hãy đi mua...giờ còn sớm mà... Cô Trang nhìn băng quơ xung quanh khu chợ rồi khẽ hơi dịch đầu về sau nói với mình.

- À...dạ... Mình gật đầu đồng ý ngay.

- Mà con đi được tới mấy giờ... Cô Trang lại hỏi.

- Mấy giờ cũng được... Mình cười nghiêng đầu khá vui.

- Ừa...nói dối đi thăm quan với lớp thì phải về cùng lúc với lớp luôn chứ... Cô Trang rờ xe chạy tiếp và dịu dàng quan tâm mình qua lớp khẩu trang.

- À...không sao...nói tham quan xong qua nhà bạn chơi mai về...Dì cũng không có nói gì đâu...bình thường mà...miễn sao thông báo trước khi đi là ok... Mình nói rõ ý định cho cô hiểu và sẵn sàng thực hiện nếu cô muốn.

- Ừa...vậy hả...vậy ở đây tới nay luôn...mai mẹ con mình về Quận 7 ha... Cô Trang cười lớn rồi nói nghe rõ to với mình.

- Dạ...cũng được... Mình gật gù nhưng vẫn thoáng chút lo vì Di Linh xì teen đầu lăm, lúc này lúc kia sợ Di nổi cáu là chết ngay trước khi vừa bắt đầu luôn chứ chẳng đùa.

Sau đó xe chúng mình đi thẳng tới và khẽ quẹo phải ở một trụ đèn đỏ sắp sệ.

Chỗ này dân cư đông hẳn so với ban nãy có lẽ vì đang là giờ bắt đầu cho buổi học ban trưa nên mình thấy có khá nhiều nữ sinh cấp 3 với tà áo trắng pháp phối lượn lờ trên những chiếc xe đạp điện đến trường.

Nghĩ cũng lạ, đang là thứ 7 mà nhì, trường mình thứ 2 mới bắt đầu vào học mà sao máy đứa dưới này học sớm thế chứ!

Thôi kệ, càng vui!

Lại đi qua một đoạn đường sắt chắn ngang, xe của chúng mình bon bon trên con đường nhựa êm ái sau khi đã rẽ phải để tới trước một cái cổng chào khá lớn đặt chính giữa để chia con đường thành hai chiều rất nề nếp.

Vẫn đi đều tay ga, xe tiếp tục chạy thẳng giữa cái nắng gay gắt của một buổi trưa hè đứng bóng nóng nực cực độ.

Đi thêm một đoạn khá lâu, xe của chúng mình cuối cùng rẽ vào một khu khá vắng.

Đây là một mảnh đất đã được đồ đầy đủ những con đường nho nhỏ sạch sẽ và nhà thì được xây thưa thớt với nhiều căn cách xa nhau và không đều.

Vòng vèo qua vài con đường trong khu ấy rồi khẽ dừng lại trước một căn nhà xây theo lối biệt thự bé, kín cửa diện tích không quá lớn, xe trở tới rồi dừng hẳn.

Bước xuống xe, mình ngay lập tức để ý thấy căn nhà nào trong khu này cũng đều thế cả, cũng 2 đến 3 tầng theo lối khá sang trọng không lớn lắm nhưng được cái là không gian xung quanh đây vô cùng thoáng đãng.

Định bước lại ngồi trên cái ghế đá được đặt ngay trước cửa nhà nhưng tiếc rằng nó đã bám đầy bụi có lẽ vì lâu rồi chẳng ai sử dụng chẳng.

- Mát ha...nhà khu này từ lúc mẹ mua tới giờ xây không có nhiều căn mới...nó vẫn cứ vắng như vậy á...đường thì thoáng...sạch...diện tích cũng được...mát lắm...mát rười rượi...buổi tối đi dạo thì không còn gì bằng vì có nhiều hàng quán ăn vặt bên đây kia... Cô Trang vừa nói vừa gạt chân chống xe sau đó đi lại chỗ mình đang đứng mà chống nạnh nhìn theo hướng tầm mắt đảo dạt của mình.

- Dạ...mà kì lạ sao thấy không nhiều nhà nhi...đáng ra những nơi như này người ta nên mua xây để mỗi cuối tuần xuống chơi thư giãn thì còn gì bằng nữa chứ... Mình để hai cái bóng đèn trên bàn đá rồi hứa theo lời cô với một vài thắc mắc trước cái nơi lạ lẫm này.

- Ừm...đó...nhìn đi...có hai căn này và...này thôi...còn lại vẫn vắng tanh...nếu mà không có hai căn này thì thấy vắng nữa... Cô Trang vừa nói vừa chỉ tay về hướng hai căn nhà đã khóa hờ cổng chính.

- Dạ...mà không biết có ai ở không ta... Mình nhón người nhìn tới nhìn lui vào bức tường hai căn nhà.

- Có chứ...nãy đi ngang mẹ thấy nhà khóa cổng nhưng cả hai nhà đều có xe để bên trong sân mà...à mà vô nhà đi Duy... Cô Trang đặt tay lên vai mình rồi khẽ kéo tay mình đẩy về hướng cửa cổng.

Mình nhanh nhẩu đón lấy chùm chìa khóa từ tay cô sau đó bước lại mở chiếc cổng đang hẫng còn nguyên màu sơn khá mới rồi lẹ làng đi vào bên trong trước nhường chỗ cho cô rô ga đi vào và dừng ngay trước hè nhà.

Sau khi cô và xe đã tiến vào cái hè nhỏ thì mình liền đi ra một tay ôm hai cái bóng đèn trên bàn đá dựa vào ngực, một tay đóng cổng lại trong khi cô vẫn đang đứng đợi chùm chìa khóa từ tay mình để mở cửa chính.

Cô Trang kéo nhẹ cửa chính ra thì lúc này mình mới để ý thấy hầu hết tất cả đồ đạc trong nhà đều bọc ni- lông kín mít.

- Ừa...đồ mới hết hả... Mình tròn mắt vì chưa kịp hiểu tại sao lại bọc kín hết như vậy.

- Nói vậy cũng đúng...vì sử dụng chưa nhiều lần lắm...bọc ni- lông để khỏi bám bụi á mà...mỗi lần xuống ở thì chỉ cần kéo ni- lông ra...quét và lau nền nhà là xong...Duy...ngồi đó chờ 10 phút mẹ dọn loáng là xong ngay... Cô Trang cười nói rồi chỉ chỗ cho mình ngồi đợi.

- Dạ...thui...để con phụ dọn cho nhanh... Mình lắc đầu đứng lên cởi áo khoác ra tính lao vào dọn dẹp giúp cô.

- Thui...con ngồi đó đi...mấy cái này mẹ biết mà...mẹ dọn cho nhanh...ngồi đó đi Duy...đừng tham gia...đỉnh dơ đó...nhanh lắm... Cô Trang quyết không cho mình dọn mà cứ xắn tay vào kéo nhẹ mấy cái bao ni lông ra hết sức cẩn thận.

Mình muốn dọn phụ cô lắm nhưng vì cô đã nói nên mình đành phải ra sân ngồi đợi.

Ngồi đó khoảng vài phút thì mình mới vô tình thấy cái thang xếp kiểu thợ hồ đang được đặt ở góc nhà nên liền kéo lại để đứng lên tra hai cái bóng đèn mới vào cho tươm tất.

Xong xuôi thấy ngồi không chán ngắt nên mình quyết tâm khám phá diện tích xung quanh.

Đi xuống phía dưới thông qua cái đường luống nhỏ mình mới kịp để ý thấy phía sau lưng căn nhà này nhưng vẫn trong phạm vi nhà thôi, có nguyên một mảng sân trống bên trên xây bức tường chắc có lẽ là để cây kiềng có thể đón ánh nắng trực tiếp của mặt trời.

Chỗ này còn có cả một cái ghế đu bằng gỗ giả khá dài và vô cùng chắc mà quái thay nó lại chẳng dính dơ là mấy.

Lấy cái khăn nhỏ ngay trên vòi tưới cạnh góc sân, mình thấm nước và lau sạch sẽ chỉ trong chốc lát.

Ngồi đó mà thư giãn hí hoáy bấm điện thoại một lát thì buồn ngủ kinh khủng, nhưng vẫn may mình bất giác nhớ ngay đến việc gọi điện thoại về xin phép Di Linh với cái ý định ở đây chơi mai về.

Tìm thỉnh thích hồi hộp, mình bấm danh bạ lấy số.

Mình: A lô...Dì Linh...

Dì Linh: Nghe nè...gọi số tui mà còn "Dì Linh" chi...đi chơi vui hông...

Mình: À...vui...Dì ơi...mai con về nha...

Dì Linh: Gì chứ...tham quan qua đêm luôn à...

Mình: À không...con qua nhà thằng bạn chơi...thằng bạn năm cấp hai á...trước con kể về nó cho Dì rồi đó...

Dì Linh: Thằng xì ke nào...đó giờ có nghe kể đâu...

Mình: Vậy mai về kể...con qua nhà nó chơi...mai về nha Dì...

Dì Linh: Chơi gì...qua đó hút chích...ma túy thì có...tham quan xong về ngay...

Mình: Dì...con hứa với nó rồi mà...nay nhà nó không có ai ở nhà...qua chơi với nó...ngủ một đêm...mai về mà...

Dì Linh: Hứa rồi thì gọi xin tui chi...

Mình: Đâu có...con xin thật...

Dì Linh: Mai mấy giờ về...

Mình: Chắc giấc trưa hay chiều...

Dì Linh: Nó có bị Gay không...

Mình: Hồng biết...chắc chưa...

Dì Linh: Ủm...đừng hại nó...mai nhớ về đúng giờ đó...

Mình: Dạ...hì...cám ơn Dì...

Dì Linh: Ôn nghĩa gì...vậy thôi...đang coi phim...

Mình: À...dạ...

Nói xong với Dì Linh, mình thở phào và thấy nhẹ nhõm hẳn vì cuối cùng cũng trút được cái mối lo nãy giờ mà nghĩ cho lung cũng chẳng biết sao hôm nay Dì linh lại dễ thế nữa chứ.

Xong xuôi mình lại ngồi hóng mát và lũng búng chơi trò rồng rắn trên điện thoại một lát thì chợt cánh cửa sau nhà mở ra.

Cô Trang từ đi ra với bộ dạng hoàn toàn khác hẳn.

Cô mặc một chiếc quần thun màu xám sậm trông rất bình dị và khá trẻ trung còn phần trên thì chỉ được che chắn bởi độc nhất chiếc áo ngực ren trông cực kì trắng trẻo và không kém phần lộ liễu.

Vừa trông thấy cô là mình đã tròn hân hạnh, há hốc miệng mà rằng:

- Á...cô...quần áo cô đâu... Mình nạt to.

- Nữa...là mẹ chứ cô nào...nãy không mang đồ...dọn dẹp sợ dơ nên cô lấy cái quần này bên trong tủ á...chán nhất là trong tủ toàn quần chứ chẳng có cái áo nào...lúc trước mang áo về Sài Gòn hết rồi còn đâu...hì...nhìn nhét nhét lắm không... Cô Trang vừa nói vừa nhìn khắp thân thể rồi sẫm soi chiếc quần chứ chẳng thèm để ý đến phần trên cơ thể dù chỉ một lần.

- À...dù sao xung quanh có tường bịt kín hết...không sao đâu mẹ... Mình cười khi rồi khẽ nhấc đít sang bên chừa chỗ, ý muốn cô Trang lại ngồi cùng.

Cô Trang như hiểu ý mình nên từ từ đi lại gần cái xích đu rồi nhẹ nhàng đặt mông ngồi xuống đuỗi thẳng chân ra đây thư giãn khoe màu son tím rậm của móng chân bên trong đôi dép lê kiểu xóp đen kền càn.

Vì cô không để ý cánh tay mình thực tế vẫn đang chống hờ trên sàn chiếc ghế xích đu dài nên cứ thế thân nhiên, cô đặt mông lên hân mu bàn tay mình.

- Ủi... Mình giật mình ngay tức khắc sau khi cái mông mềm mại núc thịt của cô vừa chạm vào xương bầy tay.

- Hic...mẹ xin lỗi...sao không... Cô Trang hết hồn đứng dậy nắm tay mình xoa nhẹ y như một người mẹ thực thụ.
- Dạ...hình như "mẹ" không có mặc quần lót...thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Câu nói vô ý vô tứ đến là trần trụi đó được thần nhiên thốt ra mà không thêm chú ý gì đến cách xưng hô vừa mới "hàng cấp" giữa mình và cô Trang nên có vẻ làm cho cô hơi bất ngờ thì phải.

Mà thú thật thì khi vừa lỡ miệng nói xong là mình đã thấy có chút ngượng mồm rồi.

Ai đời với một cách xưng hô đầy nghiêm túc như thế mà mình lại có thể tuôn ra những lời lẽ "đong đưa", "ong bướm", "chim chuột" không mấy lọt tai, người thường ai mà chấp nhận được nhưng bình tĩnh thiết nghĩ đối với hoàn cảnh hiện tại trong mối quan hệ đang diễn ra lúc đó giữa cả hai thì chuyện ấy cũng chẳng có gì là to tát cho lắm.

Vì tất cả chỉ là trên danh nghĩa mà thôi và bất kì ai trong hai người bọn mình cũng hiểu rõ điều đó cả.

Chắc có lẽ cũng bởi thế mà đang từ thái độ lo lắng soa suýt cho cánh tay mình vừa bị cặp mông mềm mại bành chằng đè lên mà cô Trang đã chuyển hẳn sang hẳn tâm trạng vui vẻ phì cười đến cái độ lộ hết cả răng hàm bỗng khiến cho cô phải tức tốc che miệng lại.

- Hahaha...tình quá trời luôn ha...ừm đúng...nãy mẹ thay ra rồi...trời nóng quá...mặc kín chịu sao nổi...vội lại còn dọn nhà bụi lắm...đồ sạch cời ra để đó...về Sài Gòn nữa...nó mà dính bẩn thì dở lắm...ở đây thích mặc gì chẳng được sợ gì đâu... Cô Trang còn khá tươi sau trận cười vừa rồi nhưng vẫn cố lấy lại thăng bằng để tiếp tục câu chuyện rất gần gũi và vô cùng thoải mái này.

Vừa nghe cô Trang nói xong là con mắt của mình như được dịp ngó nghiêng mà lảo liếc nhìn tới nhìn lui sẫm soi không chừa khoảng nào quanh cái vòng 3 to bành ki của cô cả về phía trước lẫn phía sau khi cô còn đang ở tư thế đứng thẳng người.

Nói chung là ánh mắt của mình lúc đó rất hân hoan chứ chẳng phải lấp liếm hay lén lút gì cả.

Phía sau thì mình không cần tả quá nhiều vì hầu hết các bạn chắc có lẽ cũng đã biết hay còn nhớ nhưng vấn đề ở đây là phía đằng trước rất đáng lưu ý.

Chất liệu vải làm chiếc quần dài mà cô Trang đang mặc khá mềm mà hình như còn được thiết kế để bó sát và ôm gọn những phần bị nhô ra hay những đoạn làm căng vải nữa vì nguyên cái mu trên bím kéo sâu xuống từ phần bụng dưới của cô được phơi bày hoàn toàn ra đằng trước đến mức làm mình muốn bồng mắt, nó nhô hẳn lên căng nức và vô cùng gợi tình theo đúng tính vật lí chứ chẳng phải bóng gió gì.

Đó là còn chưa kể đến hai cái mép bím phồng phao đang bị tra tấn dữ dội bởi phần đáy quần vải mềm chặt hẹp, chắc có lẽ vì phần hai mông của cô Trang quá lớn nên chiếc quần bị căng hầu hết những phần vải thun ôm ra phía sau khiến cho những thứ phía trước từ háng đi lên gấp khó mà lộ lộ chẳng

Thỏa sức hút hết mọi hình ảnh khiêu gợi vào tầm mắt, mình thờ dãi lên tiếng sau một hồi ngồi nắc nẻ im lặng quan sát.

- Nóng mà còn mặc quần dài...cởi quần lót ra nhưng lại mặc quần dài vào thì cũng vậy thôi hà...chắc còn nóng hơn nữa ấy chứ... Mình mắt to mắt nhỏ nhận xét.

- Không...mẹ chẳng thấy nóng...vải này mát lắm...mỏng tan... Cô Trang kéo nhẹ một mảng vải phần hông của chiếc quần ra như muốn chứng minh độ mỏng và mát của nó.- Thật không... Mình chau mày.- Thật sao không...nói dối con chi... Cô Trang lập tức bước nửa bước để có thể đứng ngay trước mặt mình mà rằng như muốn chứng minh cho điều vừa nói.

Sau câu nói của cô, mình rạng rỡ ra mặt vì mình chẳng quan tâm quá đến chuyện cô nói về chiếc quần này mát lạnh khác xa với bề ngoài của nó đến như thế nào đâu mà chỉ đinh ninh rằng, nếu sau cái lớp quần dài này không hề có một mảnh đồ lót nào như mình cảm nhận ban nãy cũng như cô vừa chia sẻ tức thời thì mình sẽ chắc chắn không "để yên" cho cái thân thể hờ hênh và kiêu diễm đang đứng ngay trước mặt.

Thờ dòn dập vì được sự đồng ý của khổ chủ khiến mình "hăng nỏ" lắm, nhanh chóng đưa tay lại gần bấp đùi cô mà kéo căng lên và chà sát lớp vải quần dày mạnh bạo, mình day nghiêng và nhào nặn cái thứ vải ấy theo mọi góc độ.

Và rồi vô tình trong một khoảnh khắc nhỏ nhoi đã được định sẵn trong tâm trí tự nãy giờ, mình là lướt khị nhẹ phần lưng quần cô Trang trễ xuống chút đỉnh để cho lớp da thịt trắng nõn nà đang ẩn hờ dưới lớp vải xám xịt kia được phơi bày thì ôi thôi, ngay lập tức mình phát giác ra được còn có một lớp vải nhỏ khác đằng sau chiếc quần thun này nữa, một lớp vải đồ lót không mong đợi. - Ủa...còn có...có mặc quần lót mà... Mình tròn mắt khi phát hiện ra sự thật chói với.

- Ủ...hihi...phải mặc chứ con...không mặc nó nhột nhật lắm...nhưng quần lót này vải mềm...mềm lắm...không bó nên cũng thoải mái...không cảm giác nóng gì...thấy vải quần dài mỏng hông...quá mỏng ha... Cô Trang vừa lấy tay xoa đầu mình vừa cười khi khi.

Chắc là cô cười vì cái suy nghĩ non nớt dễ tin người nhưng lại đầy ham hố của mình.

Mình chẳng biết làm gì hơn nên cũng đành ngậm ngùi đau khổ cười theo cô để những dự tính định tiến hành với cái thân thể không quần lót ban nãy tan biến vào hư vô như chưa từng tồn tại.

- Ủa ha...mềm nhi...vải này mỏng quá...nãy con nhìn cứ tưởng dày lắm chứ... Mình cười nhếch nhếch mà cố gắng quay trở lại chủ đề cũ tránh bị quên lâu dài.- Ủa...mỏng tan hà... Cô Trang gật nhẹ đầu trêu mếu nhìn mình.

Thật sự mà nói thì thái độ của cô Trang luôn khiến cho mình cảm nhận được gần gũi và cảm thấy tự do hết cỡ.

Khoảng thời gian ấy cứ mỗi dịp mình được ở bên cô là mỗi lần những cái suy nghĩ vừa chớm nở cũng như khao khát nhất thời của một thằng con trai mới lớn trời dậy ngùn ngụt đầy tự do và thường xuyên được bộc lộ không khuôn phép, không cấm cản từ cô mà hầu hết cô Trang còn vui vẻ tiếp nhận và cứ cười tít mắt đầy quan tâm và thấu hiểu.

Nên mới nói ngay lúc đó chỉ cần nhìn thấy nụ cười dịu hiền của cô là mình đã chẳng còn ngại ngần gì nữa, cứ vui vẻ hết cỡ mà nghiêng đầu sang hai bên để ngoáy ánh nhìn vào cái phần trên lồ lộ trắng nõn mà đang được che hờ bởi một chiếc áo nịt ngực trong vô cùng hời hợt và mỏng manh.

Chẳng biết động lực từ đâu ra, mình chậm chạp đưa một cánh tay lạnh lặn lên để nâng đỡ một bên bầu ngực ấy rồi khẽ khàng luồn tay từ bên dưới vào trong phần da thịt mềm mại đó để kéo hẳn hai phần vải nặng nề che đậy ấy lên cao, lên cao khỏi hai bầu vú căng tròn và để chúng lộ thiên trước ánh mắt thêm khát của mình và cả cặp mắt tròn đầy và khá ngạc nhiên của cô Trang khiến cho phần dây áo vắt qua hai vai bị chùn lại thấy rõ.

Đúng y như thế, y như suy nghĩ của mình, cô Trang chẳng phản ứng gì mà vẫn chỉ cười nhẹ, một nụ cười tròn vành như mọi khi.

Nhẹ nhàng, mình nhìn cô như muốn xác định chắc chắn một điều gì đó rồi lạnh lẽo đưa bàn tay thô ráp vừa rồi thân nhiên lên bóp lần lượt vào hai bầu vú trắng nung núc, xoa đều vào hai cái núm để chúng con lên và nhô sừng sững ra ngoài sau đó lại dùng đầu ngón tay ấn cho chúng thụt vào rất tinh nghịch.

Cô Trang cứ thờ đều đều và rồi chậm chạp luồn tay vào một bên túi quần để lấy ra một chiếc kẹp tóc khá lớn, một chiếc kẹp tóc dài màu tím thường thấy.

Cô dùng cả hai tay nâng hờ những lọn tóc lác lõng xoa xuống hai tai từ nãy giờ lên cao để khẽ kẹp cố định sau đầu.

Mọi thứ diễn ra thật êm ái và nhẹ nhàng trong một buổi trưa hiu gió nhưng bất chợt vài tia nắng hửng đón xuyên qua tán lá của một nhánh cây tít cao cạnh nhà chiếu rọi và chỗ ghé xích đu mình ngồi, chiếu thẳng vào mắt làm mình chợt cảm giác chói lóa và khó chịu.

- Nãy nắng đứng bóng cây che được...giờ chắc cũng 1 giờ hơn rồi đó...vào nhà đi Duy...nắng chiếu vào mặt con rồi kia... Cô Trang quan tâm rồi đưa tay lên lau nhẹ những hạt mồ hôi lấm tấm trên vành trán mình.

- Dạ thôi...ngồi đây cũng được mẹ...ngồi đây mát...không khí mát lạnh hà...vào trong nhà hầm... Mình lắc đầu trước đề nghị của cô.

Căn bản là được hưởng bóng mát của cây nên cái mảnh sân này mát thấy rõ chứ không phải nắng mọi chỗ.

Mình chán phải vào nhà, chán phải để cho cái mùi máy lạnh lan đều đều và thấm vào từng thớ thịt, mình muốn nằm đây, ngay tại cái sân sau này mà tận hưởng những thứ đúng nghĩa và xứng đáng gọi là "của một chuyến đi chơi xa".

- Đầu...trong nhà có lắp điều hòa mà... Cô Trang tiếp lời ngay sau câu nói của mình.

- Nãy con thấy rồi...nhưng ngoài này thoáng hơn... Mình cười và vẫn cố chấp với cái suy nghĩ vừa rồi.

- Nhưng chỗ này bị nắng chiếu lắm con... Cô Trang nhìn quanh cái xích đu với hai bầu vú lộ liễu mà rằng.

- Cái xích đu này gắn cố định mất rồi...không dịch được ta... Mình đứng dậy đi đi lại lại nhìn vào bốn chân của cái xích đu đang bị soi nắng ấy.

- Ừm...gài xích luôn rồi mà...à mà...con nằm vồng không... Cô Trang gật đầu rồi khẽ lấy tay kéo hai phần vải nâng ngực của chiếc áo vụ trở lại vị trí như ban nãy để che hờ như cũ, như trước khi có sự đụng chạm của mình.

- Có nữa hả mẹ...đầu...con lấy cho... Mình hí hửng vì cũng tự rất lâu rồi chưa được nằm vồng cộng với chuyện vẫn có cách để được ở ngoài này thì còn thích hơn.

- Đó...khung vồng tú dưới tấm bạt đó...vồng khổ ngang...hàn chắc chứ không phải vồng xếp...con kéo lại đi...hoi nặng...tại làm cho nó chắc chắn...để mẹ vô lấy lông vồng...kéo lại chỗ này nè...bóng râm mát... Cô Trang chỉ tay về hướng tấm bạt màu xanh rồi lại chỉ tay về hướng góc sân mát rượi mà nhìn mình.

Đầu vào đó ắt giáp thì cô Trang đi vào nhà tìm cái lồng vồng còn mình thì chịu trách nhiệm lôi cái khung vồng ra phía ngoài này.

Tiến gần lại phía góc sân nơi tấm bạt màu xanh đang che đầy một thứ gì đó, mình từ từ nắm chặt rồi kéo nhanh ra thì thấy ngay một cái khung võng khá lớn được sơn đen chống rỉ với các thành đang dính cũng khá bụi.

Nín thở cảm hơi để lấy sức, mình cẩn rắng kéo nó trượt dài trên nền gạch và cuối cùng dùng chân ở đúng cái chỗ mà lúc nãy cô Trang đã chỉ.

Đúng thật là đã khá lâu không ai sử dụng nên tay chân mình hầu hết đều bị bám bẩn vì vô ý đụng vào những đoạn thành võng khá nhiều.

Sấn có vòi nước, mình rửa ráy và dùng cái khăn nhỏ ban nãy lau sơ qua các đoạn thép của cái khung ấy cho thật sạch vì cơ bản đều được sơn chống rỉ nên lau không tốn nhiều sức và cũng trơn tru lắm.

Xong xuôi, mình đi lại chiếc ghế xích đu đã đầy áp nắng ngồi nghỉ một nhưng cũng phải ráng thu mình vào một góc cho khỏi bị chiếu.

Cũng phải tầm chừng hơn 5, 10 phút sau cô Trang mới nhẹ nhàng từ trong nhà bước ra với cái lồng võng khá lớn trên tay cùng với hai chiếc gối màu hồng đậm.

- Hi...lâu quá trời...cát chỗ kín tìm không thấy hủm mẹ... Mình nhìn cô tươi cười.

- À không...mẹ ra đằng trước dắt xe vô nhà rồi khóa cửa luôn...chứ nắng lắm..võng bỏ trong tủ thôi chứ kiếm gì đâu chứ... Cô Trang lắc đầu cười theo mình rồi nhẹ nhàng bước tới chỗ cái khung võng lúc nãy mình đã kéo ra.

- Sao không kêu con...con dắt cho... Mình đứng lên bước lại gần chỗ cô đang đứng.

- Chân tay còn băng vậy mà ai dám nhờ...hi...đây...cầm móc qua bên kia...mẹ móc bên này... Cô Trang trải ra rồi chìa tay đưa cho mình một bên đầu võng.

Mình nhẹ nhàng nhận cái móc khóa từ tay cô rồi nhanh chóng bước đến đầu còn lại của cái khung mà mắc vào thật cẩn thận.

Chỉnh chu xong xuôi thì lúc này mình mới kịp để ý thấy cô Trang đã mặc một chiếc áo ba lỗ khác màu của chiếc quần dài bên dưới mà cụ thể cũng là màu hồng luôn chứ chẳng còn mặc độc nhất áo ngực như lúc nãy nữa.

- Ủa...mẹ kiểm đầu cái áo hay vậy... Mình tròn mắt hỏi nhỏ.

- Trong tủ luôn...mẹ mặc vậy cho mát...áo nịt thất quá... Cô Trang cười tươi rồi cúi xuống lay nhẹ nhẹ cái chốt võng xem thử đã chắc chắn chưa.

- Nãy mặc cái kia mát hơn chứ... Mình đưa một câu khá hàm ý.

- Hi... Cô Trang ngược lên cười với mình rồi lại cúi xuống chỉnh cái lồng võng như ngay ngắn.

Sau khi mọi thứ đã ổn cả thì mình lập tức tót lên cái võng mà nằm dài rất thoải mái còn cô Trang thì vẫn cứ đứng đó nhìn mình mà cười nắc nẻ.

- Y chang như con nít...hi... Cô Trang cười tít mắt.

- Cô lên đây ngồi luôn đi...đúng đó chỉ...cái võng bụi thấy mờ... Mình đập vào bên võng trống mà í ới nài nỉ cô.

- Nửa...mẹ chứ cô nào ông... Cô Trang liếc yêu mình một cái nhẹ hều.

- Rồi...mẹ lên đây nằm luôn đi...cái này chắc lắm...khung này mà 4 người nằm cũng chẳng gãy được nữa là... Mình thay đổi cách xưng hô ngay mà tiếp tục cái điệu bộ mời mọc.

- Ủm...con dịch chân qua... Cô Trang cười rồi bước một bước lại ngồi lên võng cùng mình.

- Ủa...nằm xuống luôn...ngồi mỏi lưng chết...giống Duy nè... Mình nằm dài ra nói với cô rất vui vẻ.

- Ủm... Cô Trang gạt đầu đồng ý rồi nhanh chóng tháo cái kẹp tóc ra cho khỏi cản sau đó ngã người nằm xuống nhưng trái đầu nằm với mình.

Mình và cô nằm đó mà thoải mái xích qua xích lại trên nền võng khá rộng về diện tích và căng về độ co giãn vì vậy mặc dù là nằm ngang nhưng chỉ có phần eo, hông của cả hai là chạm nhẹ vào nhau mà thôi.

- À...mà mẹ này...nếu mai về Sài Gòn thì... Mình bất giác ngồi dậy nhìn cô Trang.

- Phù...phù...hủm...gi Duy... Cô Trang đang nâng một bên tay lên gần miệng mà thổi nhẹ vào phần gân xanh, chỗ mà ngày xưa các thái y hay bắt mạch ấy.

Mình lập tức chồm tới nhìn thẳng vào phần mà cô đang dùng hơi để thổi lấy thổi để có lẽ là giảm đau thì thấy ngay vài thương vết lằn đỏ to nhỏ không đều trên tay cô có lẽ là do đã va chạm hay ma sát với một thứ gì đó.

- Ủa...sao vậy...sao bị vậy... Mình tròn mắt nhìn cô đầy lo lắng.

- Không sao đâu...nãy lấy áo bông bị cắn cạnh cửa tủ á mà...mẹ bôi thuốc rồi...không sao đâu...tạt rất nên thôi tí thôi... Cô Trang lắc đầu nhìn mình tỏ vẻ như chuyện chẳng đáng quan tâm.

- À...cẩn thận chứ...không biết cửa tủ lâu quá bị bám bụi...có nhiễm trùng không ta... Minh nhìn vào vết thương và bắt đầu nói gở.

- Không sao...bên trong cửa mà...cửa gỗ...với lại bôi thuốc rồi...nhỏ xíu á mà... Cô Trang cười rồi từ từ đặt tay lên bụng nhìn mông lung về hướng ánh sáng mặt trời từ trên cao.

Minh định hỏi thêm nhiều lắm rồi thấy vậy thiết nghĩ có lẽ là cô đang cần sự yên tĩnh và thư giãn cho đầu óc nên liền nhanh chóng nằm dài xuống trở lại và chẳng nói chẳng rằng nhưng chỉ được một lúc khoảng mười phút bất động thì mình lại bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Các bạn chắc cũng hiểu được cái cảm giác nằm gần người khác giới mà lại từng có quan hệ đụng chạm xa lắc xa lơ nên việc mà thằng nhỏ của mình thấy căng thẳng và nóng nực là điều không thể tránh khỏi cộng thêm việc phải đắp trên người cái đồng đồ nóng hôi hổi làm mình như muốn kiệt sức.

- Mẹ...trong đó có quần áo cho con trai không... Minh lần thứ hai ngồi dậy nhưng lại với một nguyên do hoàn toàn khác.

- Áo thì không nhưng quần thì mấy cái...của ba Mỹ đột trước để đó...có lấy về đâu...nhưng toàn quần đùi du lịch không thôi... Cô Trang vẫn tiếp tục là một nụ cười nhẹ dành cho mình, sau đó nói cái giọng trầm trầm như ngái ngủ đang thiêu thiêu thì bị mình đánh thức dậy vậy.

- Dạ... Minh gật đầu.

Minh khẽ khàng chống tay xuống đất để lấy thăng bằng đứng lên rồi chẳng thèm nhìn lại phía sau mà thẳng bước đi về hướng cửa.

- Duy...trong cái tủ hồng trên lầu á... Tiếng cô Trang nói vọng từ phía sau khi mà mình đã bước qua ngưỡng cửa hoàn toàn.

Đi vào nhà và bước theo nhịp lên cầu thang dẫn lên lầu, mình mở cửa phòng sau đó bước vào thì ngay tức khắc đập vào mắt là không gian khá thoáng đãng của căn phòng đậm tính chất du lịch hay đúng hơn là một căn phòng với đầy đủ tiện nghi y như một khách sạn thu nhỏ.

Một chiếc giường lớn trải ra hồng rất nhẹ nhàng, một cái bàn trang điểm và một cái tủ đồ hồng y như cô Trang nói.

Chẳng cần suy nghĩ, mình bước lại mở cửa của cái tủ đồ thì y như rằng chỉ thấy có vài thứ đồ du lịch đúng kiểu tham quan thám hiểm toàn quần là quần chứ tuyệt nhiên chẳng có dư ra một cái áo nào thật.

Thôi kệ, có còn đồ hơn không chứ cứ mặc mấy thứ đồ bó chặt trên người như lúc này thì vừa nóng lại vừa có lỗi với bản thân.

Minh coi hết, coi sạch sẽ tất cả để lấy một cái quần đùi nhỏ mặc vào sau đó đi xuống nhà lại gần bếp rồi nhanh chóng tiếp bước ra ngoài sân sau.

Vừa thò đầu ra khỏi cửa thì mình đã thấy cô Trang đang ngồi trên võng chống chân xuống đất mà nói chuyện điện thoại với ai đó.

Thấy vậy mình cũng chẳng muốn làm phiền cô bằng cách lên tiếng làm gì.

Khẽ tiến lại gần võng, mình đặt đít nằm lên thật nhẹ nhàng.

Cô Trang thoáng biết khi cảm thấy chiếc võng bị ấn xuống nên liền quay ngang nhìn mình tươi cười rồi nhìn khắp lượt thân thể mình như muốn hỏi mình đã tìm được cái quần hợp ý chưa.

Và rồi như để trả lời cô, mình khẽ gật đầu khá vui vẻ.

Ngồi nghe cô nói chuyện hồi lâu mà cảm giác hưng phấn được thể nên cứ sục sôi trong mình.

Nghĩ ra chiêu trò nghịch phá, mình hạ người đẩy sát hai mông chạm vào phần đùi của cô đang trong tư thế ngồi sang một bên đang đưa sau đó lấy hai chân quắc chặt và ôm hân phần eo của cô thật mạnh vào háng mình.

Những va chạm quá nhạy cảm cứ ập đến khiến cho thằng nhỏ mình cương cứng và dựng hân dậy từ lúc nào.

Cô Trang đang tập trung nghe điện thoại nên trước những hành động quá bất ngờ của mình cô chẳng biết phải làm gì cả mà chỉ quay mặt sang nhìn rồi chột trùng yêu khe khẽ.

- Ừm...biết mà...em để đó đi...không...không cho vay được đâu...bữa chị coi qua rồi mà...ừm...từ từ... Vừa nói cô Trang vừa lấy tay mân mê và xoa nhẹ nhẹ lên hai bắp chân mình rất tình tứ.

- Thứ 2 chị lên coi...ừm...à đang đi xa có việc...ừa...không ở Sài Gòn...ừm...vậy nha...pye em Cô Trang nói nhanh rồi kết thúc cuộc hội thoại khá trống vắng.

Cô Trang nói xong thì chột nghĩ ngợi nên liền dùng điện thoại gửi một tin nhắn cho ai đó rồi khẽ bấm tắt xong xuôi mới quay sang nhìn mình cười tí.

- Ừa...nãy nóng quá hay sao dạ...không mặc áo vô...lạnh bụng sao con... Cô Trang nhìn mình tỏ ý quan tâm.

- Thui...nóng lắm...mặc quần được rồi...hì...áo nóng... Minh lắc đầu thờ dãi có đôi chút khó chịu mà có lẽ là ai ai cũng hiểu vì sao.
- Trời...nhìn nè...không có bận sịp hả...hư... Cô Trang chỉ tay vào phần quần bị coi phồng lên bởi thăng nhỏ của mình đang chào cờ mà nói như than vãn.
- Kệ con đi... Minh nhăn trán đầy lém lỉnh.
- Kệ...bỏ chân ra cho mẹ nằm xuống đã...mỗi eo...mỗi hông quá nè... Cô Trang cười khi khi xoa nhẹ vào hai chân mình.
- Hông...năn nỉ đi...con mới thả... Minh lắc đầu rồi làm cái mặt như muốn nói rằng mọi thứ đâu có dễ dàng đến vậy.
- Ủa...năn nỉ Duy của mẹ ha...bỏ ra đi con...ha...bỏ đi... Cô Trang vừa nói vừa vỗ nhẹ vào hai bên bắp đùi của mình liên tục trông vô cùng mắc cười.

Minh ban đầu còn muốn đùa thêm nhiều hơn nữa nhưng vì thấy cô cứ tội tội sao đó nên đành cười lớn sau đó từ từ kéo hai chân ra khỏi người cô rồi dịch người sang bên để cô nằm xuống.

- Vậy là mai mới về đúng không... Cô Trang ngước đầu lên nhìn mình hỏi sau khi đã yên vị toàn thân trên võng.
- Dạ...nãy con gọi điện nói Di rồi... Minh gật đầu với ánh mắt nhìn lơ đãng.
- Ừm...vậy cho người nhà con đỡ lo... Cô Trang gật gù đồng ý với cách làm của mình.
- Ừm...con biết mà...lần trước để Di đi kiểm...Di là quá trời... Minh nói tiếp.
- Ủa...nãy mẹ quên mất...cái chuyện hôm bữa...cái con bé mà nhìn thấy...ừ...thấy mẹ con mình ở sân sau nhà con á...bây giờ thấy mẹ là mẹ nuôi của con...không biết có sao không nhi... Cô Trang nhào người dậy ngồi thẳng nhìn mình đầy lo lắng.
- Chẳng sao đâu...nó cũng chẳng để ý đâu... Minh lắc đầu tỏ vẻ cho cô thấy đừng bàn tới chuyện không đâu.

Nói cứng là thế chứ đến tận lúc nằm trên võng khi ấy mình vẫn chưa hề xác định được cái người nhìn trộm bọn mình lúc trước là ai nữa, cũng lo lắm chứ chẳng đùa.

- Ừm...sợ nhất là cái chỗ đó thôi... Cô Trang lại từ từ nằm xuống sau khi nghe câu trả lời của mình.
- Lo gì nữa...cứ bàn sao là làm vậy thui...mẹ...con nằm chung đầu nha... Minh ngồi dậy sau khi cô đã nằm và cắn môi kiểu xin xỏ.
- Ủa...xoay lại đây...nè... Cô Trang gật đầu sau đó nhích người sang bên để mình có chỗ nằm thoải mái nhất.

Cô Trang thì nằm ngửa lót gối kê đầu nhìn lên bầu trời trong xanh cao vợi vợi còn mình thì cũng thế nhưng có khác là trong tư thế nghiêng và cái mình nhìn là mặt và cổ của cô mà thôi.

- Cái nền này mát thật... Minh nhìn cô mà thì thầm khe khẽ.
- Ừm...tại có bóng cây nên trưa với chiều nó âm nhẹ á...mát lắm... Cô Trang vẫn cứ nhìn lên trời nói như có lệ.
- Ừm...con mà được nằm cả ngày ở đây con cũng nằm...mát rượi... Minh cười, nói trong sự thanh thản của đầu óc.
- Ủa...hic...mẹ buồn ngủ quá trời... Cô Trang từ từ quay sang phía mình rồi nhắm mắt lại như muốn tìm một góc tối cho đôi mắt.
- Ngủ đi...con canh cho... Minh nói nhỏ với cô như sợ ai đó nghe thấy.
- Canh gì... Cô Trang từ từ mở mắt ra nhìn mình đầy ảm ý.

Một bên mắt của cô bị vài lọn tóc hư đồn vúi xuống che mắt càng làm tăng thêm sự hấp dẫn và lôi cuốn của tầm sâu chất chứa trong tâm hồn cô, khiến mình như bị hút vào và kích thích đến cái độ khó cưỡng.

Minh không dám nhìn thêm vào đôi mắt ấy mà chỉ băng quơ nhìn xuống bên dưới phần hông nơi tiếp xúc của cả hai mà nói nhỏ nhỏ.

- Thú dữ... Minh thì thầm vào tai cô.
- Trời...tưởng tượng quá...mẹ nằm tí...khoảng gần 3h lay mẹ nha...ngủ quên thì kêu mẹ dậy...võng này êm quá...buồn ngủ... Cô Trang từ từ khép đôi mi lại mà nhẩn nhừ với mình.
- Dạ... Minh gật đầu nhẹ hứa chắc.

Minh từ từ xoay người nằm ngửa ra để khỏi phải đối mặt với cô trong tư thế nghiêng vì như thế rất bí hơi và cũng ngại ngùng nữa.

Nhích hơi khó vì mình cố gắng ít cử động nhất có thể để cái võng khỏi lắc lư phá giấc ngủ của cô thì không hay.

Nằm ước được chừng 10, 15 phút thì bắt đầu thấy chán vì chẳng biết làm gì cả, leo xuống thì không xong mà ngồi dậy cũng không được.

Vốn là mình tính kiểm cái điện thoại mà bấm nhầm cho "qua ngày đoạn tháng" nhưng vì đã bỏ quên trong túi quần mà quần mình ở đâu các bạn cũng biết rồi đó, ngay trên phòng của căn nhà chứ đâu. Về phần ngồi dậy là khi chợt thấy cái điện thoại của cô Trang đang để trên đôi dép lê gót dày ngay dưới chân cả hai chắc có lẽ cô sợ ngủ bị cắn nhưng mình thì lại với không tới vì bây giờ mà đứng lên thì cô Trang sẽ tỉnh giấc mất.

Tiếng thở của cô đều lắm và gương mặt cô cũng thế, nó lặng thinh và nhẹ nhàng đến cái độ như một người đã ngủ tự rất lâu rồi chứ không phải vừa say giấc hơn mười phút.

Khẽ đưa tay sang ngang, mình vòng tay lên trên đầu gối, cảm giác cứ như mình đang là người đàn ông của đời cô, là người luôn che chở và đem lại hạnh phúc.

Không...nhưng không phải thế, mình đột nhiên nghĩ đến mình là ai, là gì trong cuộc sống của cô.

Mình thấy nhỏ bé và non dại hết cỡ.

Một làn gió nhẹ mát lạnh khẽ thổi qua mang theo một chút tàn dư của bóng râm trong tiết trời buổi trưa để lôi mình ra khỏi những suy nghĩ vụn vặt không lối thoát.

Có lẽ mình là gió, là cơn gió nhẹ khẽ thổi qua cuộc đời cô.

Cơn gió mang đến cái không khí mát mẻ và tươi trẻ đến với cuộc đời đang như một buổi trưa hè vắng lặng của cô và rồi cuối cùng sẽ khẽ khàng mang đi tất cả những kí ức về nó, về khoảng thời gian nó đã sống như chưa từng tồn tại.

Thoáng chút buồn nhưng mình sẽ thế và nên như thế.

Mình cứ nằm đó với những suy nghĩ vẩn vơ trong cái không khí mát lạnh đang bao trùm rồi nhẹ nhàng khép bờ mi và ngủ quên tự lúc nào không hay.

Một tiếng động lạ khẽ đánh thức mình, khiến mình choàng mở mắt.

Nhìn í ới xung quanh vẫn là một khung cảnh yên ắng y như lúc nãy, có lẽ tai mình chỉ là bắt giác nghe thấy một thứ âm thanh lạc nhịp nào đó thôi mà.

Tự nhủ với bản thân, mình lặng nhìn về thứ ánh sáng vàng nhẹ gần bức tường.

Rồi lại quay đầu sang nhìn người phụ nữ ngay kế bên, cô Trang vẫn ngủ, vẫn là cái nét mặt không ý thức và hiểu dụ đến lạ với tiếng thở khe khẽ theo nhịp xa vắng.

Hơi nhón người nhưng vẫn cố giữ cho chiếc võng ít rung rinh nhất, mình liếc nhìn cái đồng hồ điện tử được cài mờ ở chế độ nghỉ trên điện thoại của cô, cũng đã gần 3 giờ 15 vậy có nghĩa là mình chợt mất ngủ đó mà đã hơn một tiếng rưỡi đồng hồ rồi còn gì.

Thở dài với cặp mắt lơ đãng một hồi vì hình như cơ thể và đầu óc mình vẫn đang muốn thả lỏng mà ngủ tiếp, mình chặc miệng thành tiếng một cái rồi kêu kiêu muốn đánh thức cô dậy thật tự nhiên như cái cách mà mình vừa dậy đây thôi.

Vẫn chẳng có động tĩnh gì, quái, cô ngủ say đến thế cơ à.

Bất chợt, mình nhoèn miệng cười vì một ý nghĩ có phần tối mù đột nhiên lờn lờ trong đầu.

Mình nhẹ nhàng đưa cánh tay phải xuống phần giữa háng chân của cô mà đúng hơn là phần bụng dưới vì cô đang nằm nghiêng người sang bên mà lại còn bó hờ gối nên chẳng thể dễ dàng tiếp xúc với phần háng thế đâu.

Trong cái không gian im ắng không tiếng động, mình khẽ luồn tay vào lớp quần vải thun của cô và rồi.

Và rồi...*chóp chóp*...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Mình thoải mái kéo hờ lớp dây thun ở phần lưng quần của cô Trang nhằm tạo khoảng trống vừa đủ để cánh tay nhỏ thó này đủ sức luồn sâu vào phần hạ

bộ của cô mà cứ như thể việc ấy rất bình thường và chẳng có gì phải kiêng nể vậy.

Suy cho cùng thì việc thay đổi cách xưng hô sự thật không hề làm giảm đi thái độ nhiệt tình trong quan hệ xác thịt giữa mình và cô đi chút nào cả mà trái lại nó còn càng làm tăng lên sự kích thích cho dòng máu nóng sắn có trong người mình luân chuyển mạnh mẽ hơn bởi một chút gì đó lạ lẫm, một chút gì đó ngang trái và một chút gì đó gọi là vượt rào cản "khuôn phép của cảm xúc".

Mình thật sự thích cụm từ đó, "khuôn phép của cảm xúc".

Mà đó là còn chưa kể đến cái hoàn cảnh hiện tại đây thuận lợi khi mà không gian xung quanh cứ như một chốn bồng lai tiên cảnh giữa đời thật.

Có gió, có mây, có ánh sáng mặt trời, có cả sự mát mẻ thuần khiết và nhất là không một bóng người quen thân hay biết mặt, không cần lo sợ ai đó bắt ngờ ập đến để rồi phải đành tan hoang bỏ dở mà lẳng lẳng đứng lại nỗi niềm lạc thú.

Một thế giới riêng ngỡ như chỉ có trong tiềm thức mà giờ đây lại hiển hiện ngay trước mắt nên đừng có hỏi tại sao mà bỗng nhiên mình lại có những ham muốn rạo rức đến vậy.

Mặc kệ cho đôi mắt yên bình và nét ngài đoan trang kia vẫn đang nhắm hờ say giấc, mình cứ tự nhiên mà mò mẫm và khuấy động tứ tung trong cái khoảng không gian bịt bùng, u tối và toàn vải là vải ấy đến mức chẳng buồn lo sợ bị phát hiện, lo sợ bị bắt quả tang như thườ nào.

Cái thườ mà linh hồn mình vẫn còn "khả" trình nguyên và thể xác này vẫn chưa hề bị đeo bám "dai dẳng" bởi hai chữ "nhục dục" đầy khoái cảm.

Nhưng rồi chỉ ngay sau một hồi trầy trật luôn lách khá khó khăn với cái tư thế ngủ nghiêng người sang bên đây bó buộc của cô Trang thì cuối cùng mình cũng đi đến quyết định là nên làm cho phần thân dưới của cô ngửa lên đã rồi tính gì thì tính.

Nhanh chóng khê rút tay ra và đặt vào hai bên eo của cô Trang, mình nhẹ nhàng xoay thân người của cô theo chiều kim đồng hồ gần 90 độ để cho cả cơ thể cô quay về tư thế ngửa hẳn và không quên tách hờ hai chân nhằm tạo không gian cho phần háng của cô được giải thoát.

Chẳng thể để mất một giây nào với cái tâm can đang bốc hỏa ngàn ngút, mình lại nhanh chóng cho tay vào bên trong quần của cô mà bóp nhẹ nhẹ hai bên bắp chân rồi thỉnh thoảng rê tay lên gần phần bím đang bị lóp vải quần chip mỏng tang bó buộc mà vuốt nhẹ nhẹ đầy kích thích.

Cứ thản nhiên như thế, mình tiếp tục tình nghịch xoa đều đều lên hai bên phần bẹn háng chân rín rít mà không ngờ rằng cô đã dậy từ lúc nào với một cặp mắt him him dõi theo từng hành động của mình từ nãy giờ.

Và chỉ cho đến khi cô Trang lên tiếng thì mình mới biết mà bất giác giật mình chừng lại những hành động đầy hăng hái.

- Mấy giờ rồi Duy... Cô Trang nói giọng ngái ngủ rồi khê chau mày nhìn lên cảnh trời về chiều.

Có lẽ cũng bởi tại cái thứ ánh sáng ban ngày tuy quen thuộc nhưng chưa thật ưa nhìn sau vài giờ nhắm nghiền này làm cho đôi mắt cô phải híp lại để né tránh trông rất ngộ.

- Cô...à dạ...cỡ 3 giờ 20 rồi á cô...màn hình điện thoại kìa... Mình bất ngờ tròn mắt hích cả gương mặt về phía ánh nhìn của cô khi nghe tiếng nói.

- Cô hoài ha...nói rồi...là "mẹ"... Cô Trang chấp miệng rồi khê lắc đầu.

- Quên...hi...mà Duy đánh thức mẹ dậy hừm... Mình hơi cúi đầu ngại ngùng rồi nhìn sâu vào mắt cô mà hỏi một cách khá ngu ngơ vì rằng mình là người biết rõ hơn ai hết tại sao cô lại dậy.

- Ủa...mà nãy giờ có ngủ...hay thức... Cô Trang khê lấy tay lau nhẹ phần mồ hôi lấm tấm trên vầng trán mình.

- Có...Duy ngủ...ngủ được một chút... Mình cười xòa rồi gật đầu lia lịa.

- Ủa...kêu mẹ dậy bằng cách mò mẫm lung tung...hư...mà sao hông đánh thức mẹ dậy đúng giờ...nãy dặn con rồi... Cô Trang cười mỉm chỉ nhẹ nhàng.

- Thôi...để mẹ ngủ...dậy làm gì đâu...tối qua mẹ hông ngủ...sáng cũng vậy rồi lại đi nắng trưa giờ...ngủ lấy lại sức...xuống đây thư giãn đi mẹ... Mình lại lắc đầu rồi khê dịch chuyển cánh tay từ nãy giờ vẫn đang trong quần cô Trang để mà chà sát và gãi nhẹ nhẹ chậm rãi lên trên phần bắp đùi của cô mà ra vẻ rất tình tứ.

- Thương mẹ quá ha...nhưng thôi...dậy...để mẹ đi chợ...không là tối nay không có gì ăn đâu đó...phải nấu chứ... Cô Trang cười tít mắt rồi hơi nhướn người dậy khê đặt lên má mình một cái hôn sâu phát thành tiếng "chụt".

- Chợ làm gì đâu...mà sáng bàn là đem đồ ăn xuống đây ăn luôn rồi...nãy Duy kiểm lại hông thấy gì hết... Mình cười rồi nhìn về phía bức tường xa xa.

- Cũng tính mang theo nhưng thấy còn ít đồ ăn...sợ không đủ nên thôi...mà mẹ đi mua lát là xong ngay...tay kìa...con quậy quá nha... Cô Trang xoa nhẹ nhẹ hai bên thái dương của mình rồi chột bặm môi trách móc khi cái tay hư đốn của mình cứ chà sát liên hồi vào hai bên bẹn háng bên trong quần cô.

- Lát tối mẹ con mình đi ăn quán đi...rồi đi dạo luôn...chứ xuống đây mà còn com nhà chi đâu... Mình cười khi đầy hời hợt rồi từ tốn lấy tay ra khỏi quần cô sau đó nằm nhàoai căng cơ ra võng với cái vẻ khoan khoái hiem có.

Khoảng thời gian đó, những thời điểm ở bên cô Trang luôn tạo cho tâm hồn mình sự khoan khoái và thư giãn hết mực vì cô luôn tạo cho mình cảm giác gần gũi và hơn hết là mình luôn được là chính bản thân khi bên cô, không cần che giấu, không cần giả tạo, thoải mái chia sẻ niềm vui nỗi buồn, tự do trong suy nghĩ và hành động.

- Ủm...đề mẹ vào nhà rửa mặt cái đã... Cô Trang bất ngờ gạt đầu ưng thuận với ý kiến của mình rồi từ từ ngồi dậy cột tóc chỉnh tề sau đó khẽ chống một chân xuống đất để lấy trụ chuẩn bị đứng lên.

- ... Minh vẫn nằm im lặng ở đó nhìn về phía góc sân, nơi mà cái ki hốt rác màu nâu sậm đang được treo lủng lẳng và đã rỉ sét.

- Duy...con vào luôn đi...năm trưa giờ ngoài đây rồi... vào nhà cho mát... Cô Trang lay nhẹ vai mình khi thấy mắt mình bỗng nhiên xa với sao đó.

- À...dạ... Minh giật mình gạt đầu đồng ý.

Nằm từ trưa đến giờ trên võng thật chất cũng khiến cho tấm lưng mình có đôi chút nhức nhối mà chỉ mong sao nhận được lời mời gọi từ cô Trang để hồng thoát thân khỏi nó, nên khi chỉ vừa nghe tiếng của cô là mình gạt gật liền.

Ngay sau đó cô Trang tiến vào nhà trước với điện thoại và hai chiếc gối màu hồng trên tay còn mình thì chừng vài phút để dọn dẹp lại cái khung võng vào đúng chỗ đã lấy ra cộng với tháo luôn cái lồng võng đem vào sau.

Mọi thứ xong xuôi thì mình mới thùng thảng bước từng bước chậm rãi tiến vào nhà nhưng chỉ khi vừa bước vào rồi nhìn quanh quẩn thì mình đã chẳng thấy cô Trang đâu nữa.

Thoáng nghĩ chắc có lẽ cô lên lầu làm gì đó rồi cũng nên, đi lại để đặt đít ngồi xuống ghế sofa rồi thoải mái quăng luôn cái lồng võng gọn vào một bên mà mắt mình cứ dán thật chặt vào chiếc tivi ngay đối diện được treo hờ trên tường.

Mình tính bật lên xem thử có gì hay hay không coi như là để giải stress để đợi cô nhưng trớ trêu thay dây cảm lại đã được cuộn tròn, bó chặt lại vì chắc có lẽ lâu quá chẳng có ai đụng đến hay đúng hơn là từ lúc được mua về để ở đây cũng chưa từng có ai đụng đến thì phải.

Với cái suy nghĩ tiêu cực nếu mà tháo ra thì trước sau gì cô Trang cũng phải tốn thời gian để buộc lại rồi thì biết đâu còn phải ngồi dò dãi đã đòi chỉ để coi 15- 20 phút càng làm cho mình chán hẳn, chẳng muốn bật nó lên hay chính xác hơn là chạm vào để làm gì nữa.

Chán chường nhìn ra phía trước, nhìn ra phía sau, nhìn lung tung rồi ngồi khùng khùng cũng phải gần hơn 10 phút sau thì mình mới bắt đầu thoáng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô Trang rào đều trên các bậc cầu thang rồi sau đó là sàn nhà.

- Duy...sao hồng bật điều hòa cho mát con...ngồi buồn thiú vậy... Cô Trang từ từ bước xuống khỏi cầu thang với nét mặt tươi tỉnh, cười vui vẻ nói vọng về phía mình.

- Dạ...tại coi trần...con không dám bật máy lạnh...lạnh bụng... Minh nhăn trán nhìn về phía vừa phát ra tiếng động.

Dần dần tiếng bước chân đó thật gần và rồi cuối cùng cô Trang hiện ra với một trạng thái khá khác so với suy nghĩ của mình.

Khác là khác với cái lúc khi cô ôm gối bước vào nhà vì lúc đó quần áo cô vẫn còn đầy đủ lắm nhưng lại giống hoàn toàn so với khoảnh khắc ban đầu khi cô xuất hiện ngoài sân sau cùng mình.

Trên người cô đã không còn chiếc áo dây nữa mà chỉ vận duy nhất chiếc áo nịt ngực ở phần trên để che chắn còn phần bên dưới thì vẫn là chiếc quần thun vải xám đơn giản.

Mình nhìn cô không chớp mắt, nhìn đỉnh ninh vào cái bầu ngực nung núc đầy lồi cuồn ấy từ khi hình dáng cô dần hiện ra.

Có lẽ cũng vì bị thất lại bởi chiếc áo vêu khá chắc chắn kia nên đã khiến cho chúng tròn lại vào khuôn khổ và nảy theo từng nhịp bước chân của cô tiến dần đều về phía mình.

- Duy làm gì đó con...đói chưa...mẹ đi mua cái gì cho ăn nha... Cô Trang cười tươi bước đến gần mình sờ nhẹ lên chiếc bàn kính.

Chắc có lẽ vì quên để ý đến nó nên đến giờ cô mới phát hiện ra trên bàn còn dính ít bụi, nhanh chóng cô tiến lại chiếc kệ đặt ngay bên cạnh tường lấy một cái khăn khô nhỏ có lẽ là ban trưa cô dùng để lau chùi rồi giặt sạch sau đó mang lại gần chỗ mình ngồi.

Khẽ cúi xuống, cô Trang đặt khăn lau nhẹ nhẹ lên tấm kiếng của chiếc bàn gương ngay trước mặt mình cho đến khi sạch hẳn.

Mình lại được dịp no mắt mà ngắm nhìn đôi vú nung núc ấy vờ vập lên xuống đều đặn như có nhịp điệu cài đặt sẵn, thú thật lúc đó máu nóng trong mình lại bất giác nổi lên mà chỉ muốn nhào đến ôm thật chặt cô Trang để thỏa sức bóp nghiền chúng cho thỏa con tức bị tra tấn thị lực này.

- Lát đi ăn luôn...ăn hồi 8 giờ mấy nên giờ con vẫn chưa thấy đói đâu... Minh nuốt ức nghẹn để cố gắng trả lời cô với một giọng bình thường nhất có thể.

- Mẹ đi mua đồ rồi nấu cũng ngon mà...quán ngon hay không thì chưa biết nhưng hầu hết là không đảm bảo vệ sinh bằng mẹ đâu... Cô Trang cười tươi rồi nhẹ nhàng đặt chiếc khăn bông nhỏ xuống dưới cạnh bàn.

Sau đó cô xoay người nhích lại ngồi ngay cạnh mình trên ghế sofa mà không quên với tay lấy cuốn tạp chí còn mới nhưng được xuất bản khá lâu rồi

được đặt ngay trên cái kệ ở góc khuất sau ghế để lật ra xem.

Lúc này thì thật sự ở góc nhìn ngang mình mới có thể quan sát thật kĩ đôi gò bồng đảo trắng hồng không tí vết của cô ở cự li gần, cả hai ngoan ngoãn nằm yên trong nệm áo như thể đang ngủ yên để chờ ai đó hay đúng hơn là một cái gì đó đến và đánh thức vậy.

Chúng trông thật mịn màng và tròn trịa, đôi lúc khiến cho nhịp thở của mình lạc hẳn và cặp mắt thì mở to như thể muốn ăn tươi nuốt sống hai cái vật thể tròn lẳng lẳng ấy đến mức không còn hoạt động theo ý mình mỗi lần cay xè nữa vậy.

Quá ngây ngất trước những giây phút thần tiên đang hiển hiện trước mắt, những câu trả lời của mình bỗng nhiên chậm hẳn lại và không còn vào nhịp so với chủ đề ban đầu nữa.

- Duy muốn ăn quán...ăn quán cho lạ miệng...xem thử quanh đây bán gì... Minh khề khàng nói với cô rồi bất ngờ đặt đầu nằm xuống ngay trên nệm ghế sofa.

- À...ừm...tùy con...ăn quán cũng vui...nằm đây...đặt đầu lên đây... Cô Trang dường như cứ nghĩ rằng mình bị mồi lưng nên nhanh chóng dùng tay nâng đầu mình để nó có thể hạ cánh đúng y trên đùi cô, thật êm ru.

- Mà áo mẹ đâu... Minh nhướn mày hỏi cô với vẻ thắc mắc thuần túy.

- À...nãy ngủ...mồ hôi ra...mẹ muốn thay và chẳng thấy cái nào nên hôn...nên vậy... Cô Trang nhìn mình trả lời sau đó lại gián mắt vào cuốn tạp chí.

- Dạ...mà ăn xong đi hóng mát luôn cho vui nha mẹ... Minh lại tiếp tục ý kiến.

- Ừm...bữa thấy quanh đây cũng có nhiều chỗ lắm...người cũng đông...hàng quán cũng nhiều... Cô Trang vẫn chăm chú vào những hình ảnh thời trang trên cuốn tạp chí mà cười trả lời mình.

- Dạ... Minh gật gù ngay trên cặp đùi đầy êm ái của cô.

Chẳng muốn nói gì thêm, mình chỉ biết nằm im nghiêng đầu nhìn về hướng màn hình đen thui tắt ngóm của chiếc ti vi treo tường trong khi cô Trang thì vẫn cứ nhìn đắm đuối vào những trang tin tức toàn hình ảnh về các ngôi sao của cuốn tạp chí gầy còm.

Và rồi bất giác trong thế chán chường cùng cực, một suy nghĩ đen tối chợt le lói hiện lên trong đầu mình.

Khẽ xoay cả thân thể 180 độ để quay thẳng mặt vào phần thân người bên dưới chủ nhân của cặp đùi mà mình đang gối đầu trước ánh mắt ngạc nhiên của cô Trang.

Mở to mắt nhìn vào gương mặt cô, mình cười mỉm chỉ với ngụ ý vô cùng rõ ràng nhưng tiếc thay khi đáp lại trước cái háo hức đến khó thở của mình, cô Trang chỉ nhìn mình rồi cư xử một cách rất tự nhiên như thể không hiểu.

- Hừm... Cô Trang hạ mắt nhìn xuống trực diện vào gương mặt mình.

- Dạ...hông... Minh kéo liền mắt đầy gian xảo pha đôi chút bất ngờ.

- ... Cô Trang im lặng nhìn mình rồi chẳng mấy chốc lại trở về với cuốn tạp chí.

Trùng mắt nhìn đắm đuối, mình rất tức tối vì không sao tin được rằng cô Trang lại có thể không hiểu mình đang muốn gì bởi ánh mắt và nụ cười của mình đã biểu hiện rất rõ.

Liếc mắt sang trái, mình để ý thấy tia nắng mặt trời đã chẳng còn chói chang mà trở nên dịu nhẹ hơn hẳn.

Thoáng nghĩ có lẽ cũng đã 4 giờ, "chậc" miệng một cái rở kêu, mình bất chợt đưa sát mặt lại gần phần bụng dưới của cô Trang mà hôn nhẹ lên phần quần đang che chắn cho vị trí án ngữ duy nhất trên cơ thể người phụ nữ, sau đó thì hít hà phần hạ bộ trong vài giây như thể thèm khát lắm vậy.

- Ừm...con làm gì á... Cô Trang ngạc nhiên ra mặt mà khề lù phần thân dưới vào sâu bên trong ghế hơn.

- Con...hôn... Minh cười mỉm chỉ rất tinh quái.

- Duy...quần này cũ rồi...mẹ lấy trong tủ ra...dơ...dơ lắm... Cô Trang lấy một cánh tay khề đẩy đầu mình ra khỏi phần bụng dưới của cô để tạo khoảng cách chắc chắn mà lắc đầu liên tục.

- Nhưng...vậy cô tuột ra đi... Minh lại hơi ngạc nhiên đôi chút nhưng chỉ giây lát thì cười híp mắt.

- Cô nữa...đã bảo là mẹ...nghe chưa... Cô Trang nhăn trán nhìn mình trách móc.

- Thì là mẹ...mẹ... Minh gật đầu tới tới lui lui như thể đã hiểu ra cái sai trong cách xưng hô.

- Nói lại đi...rồi...rồi mới coi... Cô Trang vẫn giữ thái độ nghiêm túc nhìn mình.

- Mẹ...cởi đi... Mình gật đầu sau đó hô to cách xưng hô chuẩn mực rồi khẽ thì thầm cái động từ đầy sâu lắng kia.

- Ừm...hư ghê luôn...nhớ là mẹ nghe chưa...nghe đi...nếu không sau này lộn qua lộn lại mất công phiền lắm...chuyện đã khó tin còn tạo cái cho người ta nghi kị thì không hay...nghe chưa... Cô Trang vừa nói vừa nheo mắt nghĩ ngợi rồi từ từ đặt cuốn tạp chí xuống ngay bên cạnh sau đó khẽ luồn hờ cả hai tay vào phần lưng quần.

- Rồi...cởi đi... Mình cười nhẹ rồi lại lên tiếng hỏi thúc cô.

- Biết rồi...con dịch đầu dậy xú...mẹ mới cởi được... Cô Trang lườm yêu mình rồi khẽ nâng đầu mình lên khỏi đùi.

- 1...2...3...được chưa...mẹ... Mình đếm số rồi từ từ í ới nhấc đầu lên.

Nhanh chóng, cô Trang nắm phần lưng quần để kéo xuống rồi luồn lách móng eo ở tư thế ngồi tuốt hẳn nó ra khỏi phần hạ bộ trắng nõn nà của cô, rồi khỏi cả hai chân rồi bỏ bừa xuống dưới đất ngay cạnh ghế.

Xong xuôi cô Trang lại khép nhanh hai chân vào lại với nhau như cũ rồi từ tốn chạm tay vào gáy mình mà xoa nhẹ nhẹ.

- Được rồi...cởi rồi...hư quá... Cô Trang nhẹ nhàng hạ đầu mình xuống ngay trên cái khoảng da đùi mềm mại của cô mà thì thầm rồi lại với tay cầm cuốn tạp chí lên để xem như ban nãy.

- Dạ... Mình gật đầu lia lịa.

Khẽ trườn nhẹ để da mặt có thể lê la hầu khắp phần da đùi mịn màng của cô, mình hôn nhẹ lên chúng rồi lại ngược lên nhìn cô với mong muốn cô sẽ chú ý đến mình nhưng một cái, rồi hai cái vẫn thế.

Chỉ cho đến khi mình lên tiếng thì mới thấy cô có thoáng chút giật mình.

- Mẹ...ngồi sát vào ghế luôn đi...sát vô... Mình nhìn lên rồi nói với cô với cái giọng oang oang.

- À ừm...chi vậy Duy... Cô Trang hạ cuốn tạp chí xuống rồi tròn mắt nhìn mình.

- Con muốn vậy á...mời... Mình vẫn đinh ninh giữ cái thái độ khó chịu đầu đầu.

- Hừm...vậy nhích đầu lên...rồi...nằm lên đây... Cô Trang lại nâng đầu mình lên để có thể dịch toàn thân thể cô sâu vào bên trong mà dựa hẳn lưng vào thành ghế rồi khẽ kéo đầu mình về lại hướng đùi của cô.

- Thôi...không gác đầu nữa...Duy coi mà...nè...vậy mới được... Mình lắc đầu rồi nhanh chóng đặt đầu xa khỏi tầm chân cô.

- ... Cô Trang vẫn giữ khuôn mặt điềm tĩnh nhưng có chút gì đó khó hiểu mà dõi theo từng hành động của mình.

- Mẹ...háng kia...dạng chân ra...hông thấy gì hết... Mình ngao ngán ngược lên nhìn cô rồi lại nhìn vào khoảng hờ giữa hai chân cô đang từ từ hé lộ.

- À...ừm... Cô Trang mở hé miệng cười mỉm chi rồi nhẹ nhàng dịch cả hai chân ra để lộ nguyên phần bẹn trước con mắt "tà ác" quá đỗi của mình.

Tâm trí mình lúc đó vui lắm vì cuối cùng cũng đã được chạm tới thứ mà hiện tại bản thân đang mong muốn sau một hồi trầy trật cố gắng bày tỏ quan điểm một cách khá thâm kín.

Mà quái, bình thường mình chỉ cần nhích lại gần hơn xíu là có vẻ như cô đã hiểu ra mình muốn gì cơ sao này giờ làm nhiều đến thế mà cô vẫn còn "lặng câm" ý nhỉ.

Nhưng sự lạ ở đây dường như vẫn chưa dừng lại ở đó hay đúng hơn cô Trang luôn là người đưa đến cho mình những sự bất ngờ khó lường trước.

Vì thật sự đến lúc này mình mới trở mắt hết sức khi nhìn thật kĩ vào phần bẹn háng của cô, nó bây giờ chẳng còn chút gì gọi là giống so với sáng nay cả, đúng thật là ở góc nhìn này trông nó khác hẳn.

Phần lông mảnh sát bím, mọc thưa thưa ra hai bên bẹn háng của cô đã không cánh mà bay đi đâu mất, thảo nào mà lúc này khi mân mê khu vực "cửa mình" của cô ở ngoài sân sau mình đã cảm thấy là lạ, nó rìn rít đến ngạc nhiên chứ chẳng gai hay "soàn soạt" như bình thường.

Phần trên của chiếc bím chắc có lẽ vẫn thế vì ban nãy mình vẫn cảm giác được những sợi lông xoắn tít và cứng cáp y như ban sáng nhưng phần thịt hai bên háng như đã nói thì khác hẳn, nó trông nhẵn nhụi như vừa được cạo và trải qua một đợt chăm sóc khá kĩ càng.

Trắng và nhìn non nớt đến là ngạc nhiên.

Mình dám chắc là trong khoảng thời gian từ khi xuống dưới ngôi nhà này hoặc cũng có thể là trước lúc chuẩn bị đi khỏi căn hộ trên quận 7, cô Trang đã dành vài chục phút để tỉa, gọt kĩ càng nên nhìn nó bây giờ vô cùng sạch sẽ và trau chuốt đến ngỡ ngàng.

Mình tròn mắt nhìn chúng thật lung như thể không muốn bỏ sót bất kì chi tiết nào, từng đường vân của da cho đến những lỗ chân lông nhỏ thỏ vừa mới được cạo gọn gàng đến bóng lưỡng.

Nhẹ nhàng đưa một ngón tay về hướng khe háng của cô Trang, mình chậm rãi là lướt nó suốt dọc hai bên cái bẹn hồng hào, lê lên cả phần mu trên cứng cáp rồi sau đó ấn nhẹ khắp lớp vải lót của chiếc quần chip mỏng tang và cuối cùng thì ấn thật sâu vào khoảng vị trí điểm trung tâm như đã định sẵn trong đầu.

Bất giác nhìn lên đầy vô ý, lúc này mình mới kịp để ý thấy cô Trang đã chẳng còn cầm cuốn tạp chí nữa mà cố gắng tập trung theo dõi từng hành động của tay mình và biểu hiện của gương mặt mình.

Mình nhìn cô, cô chỉ cười nhẹ đáp trả nhưng với thái độ như đã hiểu ra tất cả, cả sự bối rối của mình khi vừa trông thấy bím cô trong giây phút vừa rồi.

Không cần ai phải nhắc vì đã quá đổi kinh nghiệm trần mạc trong cái khoản mân mê này, mình từ tốn và chậm rãi vạch lớp vải quần lót sang một bên mà nhẹ nhàng chọt hờ một ngón tay vào để gãi đều khắp hai mép bím đã ướt át từ lúc nào.

Chúng ẩm ướt và tiết cả dịch nhòn chẳng biết từ lúc nào nhưng thú thật mình nghĩ chắc có lẽ cũng mới đây thôi vì còn rất "nước" và khá là nhọt nhọt.

Tư thế nằm này hành hạ mình lắm vì không có bất kì lớp vải nào sau cái quần du lịch mỏng tang mới vớ được trên lầu cả nên khi thẳng nhỏ mình chào cò là đã thấy khó chịu bởi sự đè nặng của toàn cơ thể.

Dịch ngực sang trái, mình xoay cả người nằm ngửa ra để mong tìm được sự giải thoát cho "chỗn dương thế" mà cũng đồng thời như một tín hiệu nhỏ báo cho cô biết là mình cũng đã bắt đầu thấy "háo hức", "háo hức" y như cô vậy.

Và như một ấn mốc hay định sẵn, chẳng hiểu vì sao khi vừa trông thấy cái đỉnh cao chót vót cộm lên giữa chiếc quần là ngay tức khắc cô Trang từ từ thò tay vào mà bầu vịu và xoa đều nhẹ lên phần đầu khấc của thẳng nhỏ mình.

Có lẽ cô nghĩ mình ngửa người lên là muốn được cô mon trón, xoa bóp đáp lễ chẳng?

Sao cũng được nhưng cứ sao vẫn cứ là cái điệu cười bí hiểm đó, cô Trang lại nhìn mình rồi lại cười như thường lệ, như một đàn chị đi trước, biết hết và biết tất cả.

Cả hai chúng mình mân mê nhau khá lâu, từ "gốc" đến "ngon", từ "cạn" đến "sâu" đều đủ cả và mọi chuyện chỉ bất giác dừng lại khi mà mình bắt đầu "làm ló".

Vồn là khi ánh mắt mình cứ mãi nhìn đắm đắm vào phần bẹn bóng lưỡng và hồng hào thì bất chợt trong đầu lại bùng lên một chút gì đó hiếu kì, muốn được "nếm trái" theo đúng nghĩa đen.

Nên khi đã mân mê được một lúc thì mình từ từ đưa cái khuôn mặt dần thối tiến lại gần nó với ý định hôn nhẹ lên phần bẹn của cô xem sao.

Chuyện là thế, biết là sai nhưng mình đến là ngạc nhiên khi cô Trang lại phản ứng cực kì dữ dội.

- Úi...đừng con...mẹ chưa tắm rửa từ trưa giờ...hư...hông được đâu...hông được... Cô Trang dùng tay còn lại đẩy đầu mình ra xa khỏi phần háng chân của cô mà í ới nói.

- Duy coi thôi... Mình trẻ môi nhìn cô lộ rõ vẻ khó chịu.

- Mẹ không tin...nói rồi nhé... Cô Trang lắc đầu rồi từ từ rút cánh tay kia ra khỏi quần mình mà che cả cái bím lại.

- Ừm...thế Duy...không hôn nữa...rồi mà...rồi... Mình suýt soa đầy hơi lồi rồi nhanh chóng mở to mắt theo dõi thái độ của cô Trang.

- ... Cô Trang không nói gì nhưng vẫn rất nghiêm nghị, chậm rãi bỏ tay ra khỏi đầu mình rồi im lặng.

Mình rất muốn vượt khỏi những cản ngăn của cô, muốn lắm chứ y như những lần trước vậy nhưng rồi lại chột nghĩ ngại đôi chút.

Đã rất nhiều lần mình cãi ý cô, làm những điều cô không thích, những điều cô cấm cản tuy kết quả niềm vui vẫn thuộc về mình nhưng còn cô thì sao, liệu cô sẽ suy nghĩ gì.

Chợt có đôi chút chạnh lòng, mình biết có lẽ cô vẫn còn ngại, ngại về những khoảng cách, những khoảng cách giữa mình và rằng mặc dù giữa chúng mình đã từng trải qua những chuyện còn trái quấy hơn rất nhiều nhưng mình có mấy khi mà làm theo lời cô đâu, nhất là trong chuyện ăn nằm.

Khẽ chống tay ngồi dậy, mình dựa lưng vào thành ghế ngồi ngay sát bên cô.

Cô nhìn mình thoáng chút khó hiểu.

- Sao vậy Duy...có chuyện gì khó hà...nói mẹ nghe... Cô Trang đặt tay lên vai mình lay nhẹ nhẹ.

- ... Mình im lặng quay sang nhìn sâu vào mắt cô mà chẳng nói gì.

- Nói đi Duy... Cô Trang lại í ới hỏi thúc.

- Con xin lỗi...có những lúc con quá đáng... Minh cười mĩa với bản thân rồi cúi mặt nhìn xuống những đồ vật bên dưới chiếc bàn gương.
  - ... Cô Trang mở to mắt nhìn mình chăm chú lắng nghe.
  - Con không quan tâm đến suy nghĩ của cô... Minh lại tiếp tục nói với cái giọng buồn rầu nỉ non.
  - Thôi...có gì đâu...con còn trẻ...thanh niên mới lớn...có những lúc làm theo ý mình...mẹ chẳng nghĩ gì đâu... Cô Trang đặt tay lên đầu mình soa nhẹ nhẹ rồi khẽ hôn lên trán mình một cái thật sâu.
  - ... Minh vẫn cúi đầu và chỉ biết im lặng suy nghĩ về mọi thứ.
  - Đói chưa... Cô Trang cười tươi.
  - Chưa...mẹ đói à... Minh ngược lên nhìn cô khẽ nói.
  - Không...hỏi con thôi... Cô Trang lắc đầu rất vui vẻ.
  - Dạ...mẹ...mẹ nằm xuống đi... Minh gật nhẹ đầu rồi khẽ quay sang nhìn cô thủ thủ.
  - Sao...quan hệ hùm... Cô Trang lại cười với mình như chẳng có khoảng cách giữa cả hai.
  - ... Minh im lặng vì chưa quen với việc cô Trang thẳng thắn đến vậy.
  - Thế để mẹ cời đồ lót... Cô Trang đứng dậy rồi nhanh chóng cời tất cả vải trên thân thể xuống.
  - Ừm... Minh gật đầu rồi sau đó cũng lập tức đứng lên tuột hẳn chiếc quần du lịch vứt hờ ra giữa nhà để lộ ra thẳng nhỏ sừng sững.
- Nhanh như cắt sau khi cô đã nằm dài trở lại và gối đầu lên thành ghế thì mình khẽ leo lên nằm ngay kế bên cô và khẽ xoa cả thân người để đề hờ lên một bên chân cô.
- Mẹ thương Duy lắm... Cô Trang nhắm mắt thì thầm vào tai mình khi cánh tay tham lam của mình liên tục mân mê suốt dọc thân người cô.
  - Duy cũng vậy... Vừa nói xong là mình liền áp miệng vào môi cô mà ngậm đại hôn ngấu ngiến.
- Dần dà sau khi đã hoạt động tay chân chán chê, mình từ tốn ngồi vào giữa hai chân cô, chỉnh chu lại thẳng nhỏ rồi co người cho nó từ từ tiến vào bên trong cái bím khá nhẵn nhụi tạo thành một tiếng đánh "ót".
- Cô Trang cứ thế nhắm nghiền mắt ngửa cổ ra thành ghế chịu đựng, chịu đựng thẳng nhỏ căng cứng của mình ngày càng vào sâu hơn trong cơ thể cô.
- Duy...

Bạn đang đọc truyện *Dì Tôi Là Một Teen Girl* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.